

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN TERTIUM

B I P O N T I
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICIOCCXC

Jo. Cas. Nöcker, de origine & rebus
 Menippus & Philonidis
 Menippus & Philonidis
 H N E K T O M A N T E I A.

Diequity 429. 238.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

MEN. Ω ΧΑΙΡΕ μέλαβρον πρόφυλά θ' ἐστίας ἐμῆς 1
 Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς Θάος μολών.

ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενον
 ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους. τί δ'
 αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος, πῖλος,
 καὶ λύρα, καὶ λεοντῆ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε,
 ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι; πολὺν γὰρ χρόνον
 οὐ πέφνηας ἐν τῇ πόλει.

MEN. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας
 Λιπῶν, ἢ ἀδης χωρὶς ὥκισται θεῶν.

M E N I P P U S

SIVE, ORACULUM MORTUORUM CONSULTUM.

MENIPPUS ET PHILONIDES.

Men. SALVE domus, aedisque vestibulum meae! ut te
 lubens adspexi luci redditus!

Phil. Nonne hic Menippus est ille canis? non hercle alius,
 nisi hallucinor: plane Menippus ipse est. Quid autem ipsi
 vult insolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe
 adeundum est ad illum. Salve, Menippe: & unde tu nobis
 advenisti? iam enim multo abhinc tempore non visus es
 in urbe.

Men. Venio, mortuorum recessu, caliginisque infernae
 portis relictis, ubi Orcus procul a Diis sedem nactus est.

Lucian. Vol. III.

A

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών· καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

MEN. Οὐκ, ἀλλ' ἐτ' ἔμπνουν αἰδῆς μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας;

MEN. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγωδῶν, καὶ λέγε οὐτωςί πως ἀπλῶς καταβὰς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων. τίς ἡ στολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέχσεν; ἄλλως γὰρ οὐχ ἠδεῖά τις, οὐδὲ ἀσπᾶσιος ἡ ὁδός.

MEN. ὦ Φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς αἶδαο,

Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὗτος, ἀλλ' ἡ παραπαίεις· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἐμμέτρως ἐρραψώδεις πρὸς ἄνδρας φίλους.

Phil. Hercules tuam fidem! nobis ignaris mortem Menipus obierat; tumque denuo rediit in vitam?

Men. Non: sed etiam me spirantem inferna regio recepit.

Phil. At quae causa tibi fuit novae & fidem superantis huius peregrinationis?

Men. Iuventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis consilium.

Phil. Desine, vir bone, tragicos numeros recitare, & dic ita simpliciter pedestri sermone, ubi descenderis a iambis, quis ille sit ornatus? quid tibi itinere ad inferos suscipiendo opus fuerit? est enim alioquin haud iucunda, neque expetenda via.

Men. Amicorum suavissime, negotium me necessarium deduxit ad Orci domos, umbram ut consulerem Thebani Tirefiae.

Phil. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos versus occentares hominibus amicis.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὀμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, 2 καὶ τί ποιῶσιν ἐν τῇ πόλει;

ΦΙΛ. Καὶνὸν οὐδέν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ἀρπάζουσιν, ἐπιорκοῦσι, τοκογλυφῶσιν, ὀβολοστατοῦσιν.

MEN. Ἄθλιοι, καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴσασιν οἷα ἔναγχος κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἀ, μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς.

ΦΙΛ. Τί Φῆς; δεδοκταί τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε;

MEN. Νῆ Δία καὶ πολλὰ. ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς γράψεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθους.

Men. Ne mirere, mi sodalis: nuper enim Euripidem & Homerum cum convenerim, nescio quo pacto repletus sum versibus, & sponte sua mihi numeri in os veniunt. Verum dic mihi, ut se res in terris habeant, & quid faciant in urbe?

Phil. Nihil quidem novi, sed perinde atque antehac rapiunt, peierant, sordide foenerantur, usuras extendunt.

Men. Miseros atque infelices! ignorant enim, qualia nuper admodum sancita sint apud inferos, & qualia sint perlata cunctis suffragiis scita adversus divites, quae sane per Cerberum nullis machinis effugere licebit.

Phil. Quid ais? novumne aliquod factum est ab inferis decretum de superis, qui hic sunt?

Men. Per Iovem sane multa: verum fas non est illa efferre ad omnes, neque arcana evulgare, ne quis etiam nobis dicam scribat impietatis apud Rhadamanthum.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ Φθονήσης τῶν λόγων Φίλω ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς· τὰτ' ἄλλα καὶ πρὸς μεμνημένον.

ΜΕΝ. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τοῦπίταγμα, καὶ οὐ πάντῃ ἀσφαλές· πλὴν ἄλλὰ σοῦγε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατὰκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάην, φυλάττοντας.

ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπης, ὦ γαθε, τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ' ἀν' ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἥτις αἰτία σοι τῆς καβόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών· εἰβ' ἐξῆς ἄτε εἶδες, ἄτε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ Φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν.

3 ΜΕΝ. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἀν' καὶ πάθοι τις, ὅποτε Φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίδειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὠρμήθην πρὸς

Phil. Ne tu, Menippe, per Iovem ullo pacto invidias hosce sermones homini amico: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; praetereaue ad initiatum.

Men. Difficile quidem mandas mandatum, neque usque quaque tutum: attamen tui gratia audendum est. Visum igitur est divites illos, ac pecuniosos, qui aurum occlusum, tanquam Danaën, servant.

Phil. Ne prius dixeris, o bone, quae decreta sunt, quam ista fueris persecutus, quae libentissime audiverim ex te; quae causa tibi descensus constiterit, quisque fuerit itineris dux? tum deinde quae visu, quaeque auditu acceperis apud eos: quippe credibile est, te hominem elegantem nihil eorum, quae videri audiriue merebantur, praetermisisse.

Men. Haec etiam opera tibi navanda est: quid enim aliquis faciat, quando blande vir amicus cogit? Iamque pri-

τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων
 Ὅμηρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους, καὶ στάσεις διηγου-
 μένων οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἥδη τῶν
 Θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπα-
 γάς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν
 γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμενῃ εἶναι καλὰ, καὶ οὐ
 παρέργως ἐκινούμενῃ πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν
 ἡρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τάναντία
 τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε στα-
 σιάζειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγάλῃ οὖν καθειστήκειν ἀμ-
 Φιβολία, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρῆσάμην ἐμαυτῷ. οὔτε γὰρ
 τοὺς Θεοὺς ἂν ποτε ἡγούμενῃ μοιχεῦσαι καὶ στασιάσαι
 πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων ἐγίνωσκον·
 οὐτ' ἂν τοὺς νομοθέτας τάναντία τούτοις παρανεῖν, εἰ μὴ
 λυσিতেλεῖν ὑπελάμβανον. Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι 4
 ἐλθόντα παρὰ τοὺς καλουμένους τούτους Φιλοσόφους,

mum tibi enarrabo consilium meum, & unde impetum de-
 scendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris
 eram, audiebamque Homerum & Hesiodum bella & factio-
 nes narrantes non solum semideorum, sed ipsorum etiam
 Deorum, praetereaque eorum adulteria, vim, raptus, iu-
 dicia, parentum expulSIONES, fratrum nuptias, cuncta illa
 ducebam esse honesta, nec mediocriter ad ea commovebar.
 Ubi vero virilem aetatem ingredi coepi, e contrario tum
 leges audiebam; quae pugnantia poetarum praeceptis iu-
 bebant, non moechari, neque seditiones excitare, nec ra-
 pere. In magna igitur versabar haesitatione, ignarus quid
 me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar moecha-
 tos fuisse, mutuisve seditionibus collisos, nisi has res ho-
 nestas esse iudicassent; nec rursus legislatores his contraria
 praecipere, nisi ea conducere putassent. Quoniam itaque
 incertus haerebam, visum mihi fuit, ut ad eos, quos vo-

ἐγχειρίσαι τε ἑμαυτὸν, καὶ δεῖναι αὐτῶν χρῆσθαι
μοι ὅ, τι βούλονται, καὶ τινὰ ὁδὸν ἀπλὴν καὶ βεβαίαν
ὑποδείξαι τοῦ βίου. ταῦτα μὲν δὴ Σρονῶν προσήειν αὐ-
τοῖς· ἐλελήθει δ' ἑμαυτὸν ἐς αὐτό φασι τὸ πῦρ ἐκ τοῦ
καπνοῦ βιαζόμενος. παρὰ γὰρ δὴ τοῖσι μάλιστα εὐ-
ρισκὸν ἐπισκοπῶν τὴν ἀγνοίαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα
ὥστε μοι τάχιστα χρυσοῦν ἀπέδειξαν οὗτοι τὸν τῶν ἰδιω-
τῶν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήγει τὸ πᾶν ἡδεσθαι,
καὶ μόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ
εὐδαιμον. ὁ δὲ τις ἔρπαλιν, ποιεῖν τὰ πάντα, καὶ μο-
χεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ρυπῶντα, καὶ
αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρעστοῦντα, καὶ λοιδορού-
μενον, συνεχὲς ἐπὶ ῥαψωδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ
Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρῶτα, καὶ τὴν
ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων

3 Παραδείξει τοῦ βίου) Γρ. ὑπο-
δείξει. G.

4 Ἐς αὐτό....) Παροιμία· πῦρ
ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενον. G.

8 Τὸ πᾶν ἡδεσθαι) Ὁ Ἐπίκου-
ρος. G.

10 Ποιεῖν τὰ πάντα) Διογένης. G.

15 Καταφρονεῖν χρ.) Κράτης. G.

cant, philosophos accederem, meque ipsum traderem, ac
rogarem, me quo vellent modo uterentur, & viam ali-
quam vitae simplicem ac tutam mihi praemonstrarent. Hoc
animo adibam eos, minime prospiciens fore, ut in ipsum,
quod aiunt, ignem ex fumo me inferrem: etenim apud hosce
maxime inveniebam, re considerata, incitiae dubitationis-
que plus; adeo ut cito aurum esse persuaderent idiotarum
vitam. Ecce enim hic eorum praecipiebat omnino voluptati
indulgere, idque solum omni modo persequi; nam ea in re
sitam esse felicitatem: ille contra, in labore perpetuo ver-
fari, corpusque contundere sordidum & squalentem, cun-
ctis offensum & convicia ingerentem, dum continuo incul-
cat illa pervulgata Hesiodi de virtute carmina, sudoremque,
& in summum verticem ascensum: alius despiciere opes ad-

Περὶ τοῦ βίου
500, C.

παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον εἶσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν.
 ὁ δέ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλοῦτον αὐτὸν
 ἀπεφαίνετο. περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί χρὴ καὶ λέ-
 γειν; ὅς γε ιδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ,
 καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὀσημέραι παρ' αὐτῶν
 ἀκούων ἐναυτίων. καὶ τὰ πάντων δεινῶν ἀτεπώτατον, ὅτι
 περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστός αὐτῶν λέγων, σφόδρα
 νικῶντας καὶ πιθανοὺς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μῆτε τῷ
 θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μῆτε τῷ ψυχρὸν, ἀν-
 τιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδὸτα σαφῶς, ὥς οὐκ ἂν
 ποτε θερμὸν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς
 οὖν ἑπασχον τοῖς νυστάζουσι τούτοις ὁμοιον, ἄρτι μὲν ἐπι-
 νεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπαλιν. Ἔτι δὲ πολλῶν τούτο
 ἐκείνων ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον
 ἐπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντάς.

2 Ὁ δέ τις αὖ πάλιν ... Πλά-
 των. G.

4 Καὶ ἀτομίους) Δημόκριτος.
 G.

hortabatur, & indifferentem putare possessionem earum: at
 alius iterum in bonis etiam esse divitias decernebat: nam de
 mundo quid attinet dicere? Siquidem ideas, incorporea, in-
 dividua, spatia vacua, talemque turbam vocabulorum quoti-
 die ab iis dum audiebam, nausea mihi oriebatur. At omnium
 illud absurdissimum, quod de rebus plane contrariis cum
 unusquisque eorum diceret, valde praestantes probabilef-
 que rationes suppeditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse
 idem affirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere
 posses; idque licet scires perspicue, nunquam rem eandem
 & calidam esse & frigidam eodem tempore: prorsus ergo
 simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc
 ut annuerem, mox vice versa renuerem. Praeterea vero
 longe hoc istis erat absurdus: nam illos ipsos inveniebam
 observando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae

τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινούντας χρημάτων, εἰρῶν
 ἀπρὶς ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων διαφερομένους,
 καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων
 ὑπομένοντας. τοὺς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς
 ἕνεκα πάντα ἐπιτηδεύοντας ἡδονῆς τε αὐτῆς σχεδὸν ἀπαν-
 τας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρτημένους.
 6 Σκαλεῖς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος ἔτι μᾶλλον ἐδυ-
 σχέρανον, ἥρῃμα παραμυθούμενος ἑμαυτὸν, ὅτι μετὰ
 πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σοφῶν ἐπὶ συνέσει διαβε-
 βοημένων, ἀνότης τε εἰμι, καὶ τάλῃθες ἔτι ἀγνοῶν
 περιέρχομαι. καὶ μοι ποτὲ διαγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα
 ἔδοξεν εἰς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τῶν μάγων,
 τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων ἤκουον δ' αὖ-
 τοὺς ἐπωδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ ἄδου
 τὰς πύλας, καὶ κατάγειν, ὃν ἂν βούλωνται, ἀσφα-
 λῶς, καὶ ὀπίσω αὐτῶν ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγούμεν

vitae rationem instituere. Eos itaque, qui contemnere prae-
 cipiunt opes, animadvertēbam illum in modum iis adhae-
 rere, ut inde divelli non possent, de usuris litigare, pacta
 mercede docere, nihil non pecuniae causa perpeti: illos por-
 ro, qui gloriam abiiciendam putent, gloriae causa cuncta
 suscipere; voluptatem denique paene omnes criminantes,
 at privatim huic soli affixos. Frustratus igitur hac spe ma-
 gis etiam moleste ferebam, sensim tamen me consolans,
 quod cum multis, iisque sapientibus & valde ob pruden-
 tiam celebratis demens sim, & veri haecenus ignarus cir-
 cumvager. Iam mihi infomnem aliquando noctem horum
 causa ducenti visum fuit Babylonem profectum implorare
 auxilium cuiusdam magorum Zoroastris discipulorum & suc-
 cessorum: fama autem cognoveram, eos incantationibus &
 sacris quibusdam aperire Orci fores, & demittere, quem
 velint, tuto, iterumque rursus reducere. Optimum igitur

εἶναι παρά τινος τούτων διαπραξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιωτίον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστὶν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἂν τις ἐλοιτο εὖ Φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας, ὥς εἶχον τάχους ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ Θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολὺ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθευμένῳ· τούνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βούλοιο μισθῷ καθηγῆσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ. Παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ 7 εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος, ἔλουε, κατὰ γων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν, πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς οὐ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ Φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπίτροχόν τι καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἀλλ' ἐώκει γέ

6 Θεσπεσίῳ) Θεῖα, Δαυμαστῶ, πρᾶφ. G.

factu ducebam, ab eorum aliquo comparata mihi descendendi copia, adire ad Tiresiam Boeotum, ab eoque discere, quippe vate & sapiente, quae sit optima vita, quamque sibi quis deligat bene prudens. Atque adeo repente exsiliens quam poteram celerrime tendebam recta Babylonem. Ibi convenio quendam Chaldaeorum virum sapientem, & arte divinum, qui carus erat coma, barbamque plane venerabilem promittebat, nomine Mithrobarzanem: eum multis precibus obtestatus vix exoravi, ut, qua vellet, mercede se mihi ducem praeberet viae. Tum me assumtum ille vir primum dies novem & viginti, a luna nova initio facto, lavabat deducens ad Euphratem summo mane, & ad orientem solem carmen aliquod longum effatus, quod equidem non admodum exaudiebam: ut enim mali, qui sunt in ludis, praecones, volubile quiddam & inconditum profere-

τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν τὴν ἐπωδὴν
 τρεῖς ἄν μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας, ἐπανάηι πά-
 λιν, οὐδένα τῶν ἀπαντῶντων προσβλέπων. καὶ σιτία
 μὲν ἡμῶν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον
 καὶ τὸ τοῦ Χοάσπου ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς
 πόας. ἐπεὶ δὲ ἄλις εἶχε τῆς προδαιτήσεως, περὶ μέσας
 νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ
 με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγνισε δαδί, καὶ σκίλλη,
 καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐκείνην ὑπο-
 τονθορύσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ περιελ-
 θὼν, ὡς μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν Φαντασμάτων, ἐπ-
 ἀνάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ το-
 8 λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἶχομεν. Αὐτὸς μὲν οὖν μαγικὴν
 τιν' ἔδω στολὴν, τὰ πολλὰ εὐοικυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ
 τούτοιςι Φέρων ἐνεσκέυασε τῷ πῖλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ,
 καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ· καὶ παρεκελεύσατο, ἥν τις ἔρηται

4 Ἀκρόδρυα) Ἀκρόδρυα λέγουσι
 τῶν φοινίκων τοὺς καρποὺς, καὶ τῶν
 ἀμυγδαλῶν, καὶ τῶν ἄλλων. V.

9 Ὑποτονθορύσας). Ἐνυπόπτως
 λαλῶντας, ὑποθρύσας, ἥρμα γογ-
 γύσας. V.

bat; nisi quod videretur genios aliquos invocare. At post in-
 cantationem, cum ter in faciem meam inspuisset, redibam
 rursus neminem obviatorum intruens. Cibus autem nobis ar-
 boreae nuces; potus lac, mulsū & Choaspis aqua; lectus
 sub divo in herba. Postquam vero satis erat praeparationis,
 circa mediam noctem ad Tigrin fluvium deductum lustravit
 me, deterfitque, & circumtulit reda, scilla, aliisque phuri-
 bus; simul & istam incantationem submurmurans: deinde
 me totum cum arte magica incantasset, & circumiisset, ne
 laederer a spectris, reducit me domum, ut eram, retroce-
 dentem: tum porro navigationi parandae intenti eramus.
 Ipse quidem magicam quandam induebat stolam, perfimi-
 lem Medicae: me vero istis omnino instruxit, pileo, leo-
 nina pelle, itidemque lyra: praecepitque, si quis roget me

με τοῦνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ,
ἢ Ὀδυσσεά, ἢ Ὀρφέα.

ΦΙΛ. Ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνήμμε
τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ἀνομάτων.

MEN. Καὶ μὴν πρόδηλόν γε τοῦτο, καὶ οὐ παντελῶς
ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς ἄδου κατ-
εληλύθεσαν, ἡγεῖτο, εἰ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ραδίως
ἀν τὴν τοῦ Αἰακοῦ Φρουρὰν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως
παρελθεῖν, ἄτς συνηθέστερον τραγικῶς μάλα παραπεμ-
πόμενον ὑπὸ τοῦ σχήματος. Ἦδη δ' οὖν ὑπέφαιεν ἡμέ- 9
ρα· καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν
ἐγινόμεθα· παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ
ἱερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν τελε-
τὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ παρεσκευα-
σμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν
κατὰ δάκρυ χέοντες. καὶ μέχρι μὲν τινος ὑπεφερόμεθα

11 Ἀναγωγὴν) Ἡ τῶν νεῶν ἔκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. V.

nomen, Menippum ut ne dicerem, sed Herculem, aut Uly-
xem, aut Orpheum.

Phil. Quorfum illud, Menippe? neque enim intelligo cau-
sam vel habitus, vel nomen.

Men. Atqui perspicuum illud quidem est, nec prorfus ar-
canum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos de-
scenderunt, existimabat, si me illis assimilasset, fore ut fa-
cile custodiam Aeaci fallerem, & sine impedimento transi-
rem, utpote consuetior, tragiceque plane commendatus ab
ipso habitu. Iam igitur illucescebat dies, cum descendentes
ad fluvium solvendo navigio operam dabamus: comparata
enim ipsi fuerant & scapha, & victimae, & mulsu, & quae-
cunque alia ad sacri rationem conducebant. Ergo impositis
in navim, quae fuerant parata, cunctis, sic demum & ipsi in-
gredimur tristes, largasque lacrimas effundentes. Tum ad

ἐν τῷ ποταμῷ· εἴτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἔλος, καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἐς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες (ἤγειτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπέισαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δᾶδα καιομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἡρεμαῖα τῇ Φωῇ, παμμέγεθες δὲ, ὡς οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονας τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ἑρινύας, καὶ νυχίαν Ἑκάτην, καὶ ἐπαινήν Περσεφόνηαν, παραμιγνύς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσχημα ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα. Εὐθύς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς τοῦδαφός ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὕλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκάτηφες ἦν, καὶ σκυδρωπὸν. Ἐδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀίδωνεύς. κατεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ

aliquod tempus deferebamur in flumine: post invec̃ti sumus in paludem & lacum, in quem Euphrates immergitur: eo traiecto devenimus in locum desertum, silvestrem & sole carentem: quo ubi escensum est, (viam autem praeibat Mithrobarzanes) foveam effodimus, oves mactavimus, & sanguinem circa scrobem adpersum libavimus. Magus interea tedam ardentem tenens non iam sedata voce, sed quam poterat maxima exclamans, daemones simul omnes invocabat, Poenas & Furias, & nocturnam Hecaten, & tremendam Proserpinam, admixtis etiam barbaris quibusdam ignotisque nominibus, & multarum syllabarum. Statim igitur omnia ibi quassabantur, potentique carmine solum fissum discedebat, latratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res valde formidolosa foret, ac truculenta. Ipse pertimuit in inferna regione rex manium Pluto: apparebant enim iam plera-

τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὅμως διὰ τοῦ χάσματος τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὕρομεν τεθνεῶτα μικροῦ δεῖν ὑπὸ τοῦ θεοῦ. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε μέντοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μου κρούσαντος τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἥδη πλήρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματαῖαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλό τι συντετριμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν ἕκτινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' οὖν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντὴν, οἰηθεὶς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβᾶσι διεσήμαινε τὴν ἀτραπὸν. Ἐπεὶ δὲ ἤμεν ἐν τῷ σκότῳ, προῆει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἰπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰφυτον. ἐνθα δὴ περιεπέ-

16 Ἀσφοδέλω) Ἀσφόμελος τὸ φέται· ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ, κατὰ φυτὸν· ἀσφόμελος οὐδ' ὁ τόπος, ἐν ᾧ Ἀσφόμελον λειμῶνα. V.

que, lacus, Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos tamen ubi descenderamus per hiatum, Rhadamanthum invenimus mortuum propemodum prae metu; Cerberus autem latravit ille quidem, ac nonnihil se commovit, verum me cito pulsante lyram illico sopitus est a cantu. Postquam vero ad lacum venimus, prope fuit, ut non traiceremur: iam enim onusta portitoris erat cymba, eiulatuque plena; quippe faucii omnes in ea navigabant, hic crus, caput ille, iste aliud quiddam contusum habens, sic ut mihi viderentur ex bello aliquo advenisse. Verumtamen optimus Charon, ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem esse, recepit me, lubensque transvexit, atque etiam egressis demonstravit semitam. Cum autem eramus in caligine, praebat Mithrobarzanes, sequebar ego pone illi adhaerens, donec ad pratum ingens pervenimus asphodelo confitum: ibi tum cir-

τοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος· παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναί, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἐρινύες. ἐτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί· τινες ἐφ' ἑξῆς ἀλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοί, καὶ πορνοβασκοί, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὅμιλος τῶν πάντα κυκάντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἱ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν, ὥχροι, καὶ προγαστορες, καὶ ποδαγροί, κλοίων· ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος. ἐφ' ἑστῶτες οὖν ἡμεῖς ἐωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγόρου δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες.

ΦΙΛ. Τίνες οὗτοι, πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν.

1 Τετριγυῖαι) Τρίψουσαι. G. 7 Τελῶναι) Τελώνης ὁ φορολόγος. G.

cum volitabant nos stridulae mortuorum umbrae. Sensim autem progressi accessimus ad Minois tribunal, qui quidem in folio quodam sublimi sedebat: adstabant autem ipsi Poenae, scelerum vindices genii, & Furiae. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi sane longa catena vincti, qui dicerentur esse adulteri, lenones, publicani, adulatores, sycophantae, talisque turba hominum cuncta permiscantium in vita. Seorsim porro divites sordidique foeneratores accedebant pallidi, ventre proiecto, podagra capti, boiam singuli canemque, qui bina talenta pendat, impositum ferentes. Nos igitur prope stantes videbamus, quae fierent, audiebamusque causam suam agentes, dum accusarent eos novi quidam atque inopinati oratores.

Phil. Quinam hi, quaeso per Iovem? illud enim quoque ne dicere refugias.

MEN. Οἶδά που ταῦτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀπο-
τελουμένας σκιάς ἀπὸ τῶν σωμάτων;

ΦΙΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

MEN. Αὗται τοίνυν, ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, κατηγο-
ροῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πε-
πραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον· καὶ σφόδρα τινες αὐτῶν
ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε αἰεὶ συνούσαι, καὶ μηδέποτε
ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων. Ὁ δ' οὖν Μίνως ἐπιμα- 12
λῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν
χωρὸν, δίκην ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολημμένων.
καὶ μάλιστα ἐκείνων ἤπτετο, τῶν ἐπὶ πλούτοις τε καὶ
ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μόνονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι
περιμένοντων, τὴν τε ἐλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν,
καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυστατόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐρέκνηντο
θνητοὶ τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες.
οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκείνα πάντα, πλού-
τους λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω

Men. Nostin illas ad solem projectas a corporibus umbras?

Phil. Utique.

Men. Hae igitur ipsae, postquam mortui fumus, accu-
sant, testimonium adversus nos dicunt, & arguunt, quae a
nobis per vitam sunt acta; & valde videntur earum quae-
dam esse fide dignae, quippe quae semper adsint, neque un-
quam absistant a corporibus. Minos ergo cum cura singu-
los explorans ablegat ad impiorum sedes, poenas subituros
meritas pro facinoribus patratis. Maxime vero acerbius eos
tractabat, qui ob divitias & imperia fuerant inflati, & tan-
tum non adorari se postulabant, ostentationem eorum bre-
vissimi temporis inanem, & fastum detestatus; iidemque
quod non meminissent, se mortales esse, ac bona mortalia
fortitos. Hi autem, exutis splendidis istis omnibus, divitiis
inquam, genere & imperiis, audi demisso in terram vultu

κειευκότες παρειστήκεισαν, ὥσπερ τινα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥστε ἔγωγε ταῦτ' ὁρῶν ὑπερέχαιρον, καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσίαν ἂν ἡσυχῇ πως, ὑπεμίμησκον οἷος ἦν παρὰ τὸν βίον, καὶ ἡλικὸν ἐφύσα τότε, ἥνικα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῶν πυλῶνων παρειστήκεισαν, τὴν πρόσδον αὐτοῦ περιμένοντες, ὠθούμενοί τε, καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν οἰκετῶν. ὁ δὲ μόγις ἂν ποτὲ ἀνατείλας αὐτοῖς πορφύρους τις, ἢ περίχρυσος, ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας ὥτεο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσειπόντας, ἢν τὸ στήθος, ἢ τὴν δεξιὰν προτείων δοίη καταφιλεῖν· ἐκεῖνο

13 μὲν οὖν ἠνιῶντο ἀκούοντες. Τῷ δὲ Μίνῳ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· τὸν γάρ τοι Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σκιάς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ

1 Ἀναπιμπαζέμενοι) Ἀριθμού-
μενοι, σκεπτόμενοι. G.

16 Ἀρίστιππος) Ἀρίστιππος οὗ-
τος φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης ἰρμάμενος,

adstabant, quasi somnium aliquod secum retractantes, quam apud nos habuissent, felicitatem. Quare ego ista cum viderem, impense gaudebam, & si quem agnoscerem eorum, leniter accedens commonefaciebam, qualis fuisset in vita, & quantos spiritus tunc gessisset, cum multi mane vestibulis adstabant egressum eius exspectantes, impulsique a vernulis: hicce vero vix tandem exortus ipsis in veste purpurea, vel auro praetexta, vel vario colore distincta, felices putabat beatosque se redditurum salutatores, si petus, aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi quidem pungebantur his auditis. A Minoë vero unum quoddam in gratiam disceptatum est iudicium: etenim Siculum Dionysium, multorum ac nefariorum a Dione criminum insimulatum, umbraeque suae testimonio pressum, in medium progressus Aristippus Cyrenaeus (eum in honore habent,

δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικροῦ δὲ τῇ Χίμαιρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσεν τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν. Ἀποστάντες δὲ ὅμως τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δὴ, ὦ Φίλε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκούσαι τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἤκούετο, καὶ οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπταζομένων, καὶ στρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάραττε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάραπτε· ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δούλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πτωχοί· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνίοις δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅποιοι ἦσαν τῶν ἐναγχος τετελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο, καὶ ἀπεστρέφοντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποιν, μάλα δουλοπρεπές τι, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦτα, πῶς οἶε βα-

δεινὰ τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ τοὺς μαγείρους σοφιστὰς. παρὴν Διονυσίᾳ τῇ πρεσβυτῇ κατὰ τὴν Σικελίαν, αὔξαν αὐτοῦ τὴν τρυφὴν, καὶ αἰ-

σχρότητα παρασιτῶν καὶ κολακεύων πέρα τοῦ μετρίου. V.

7 Καὶ στρέβλαι) Στρέβλαι τὸ βασιανιστήριον ὄργανον, ἀπὸ τοῦ στρεβλῶ τὸ κάμπτα. V.

multumque pollet apud inferos) iam iam Chimaerae alligatum exsolvit poena, dum diceret, in multis eruditorum pecunia iuvandis eum dextre fuisse versatum. Digressi tamen a tribunali ad supplicii locum pervenimus: ibi enim vero, amice mi, multa miserandaque erat audire ac videre; nam simul & flagellorum sonitus exaudiebatur, & ploratus eorum, qui in igne torrebantur, & tormenta, & cippi, & rotae: Chimaera discerpebat, Cerberus laniando vorabat: una autem omnes puniebantur, reges, fervi, satrapae, pauperes, divites, mendici; cunctosque poenitebat patratum: nonnullos agnovimus etiam conspicati, eorum de numero scilicet, qui nuper vitam finierant: illi vero prae pudore vultus tegebant, seseque avertebant: quod si forte respicerent, valde quidem fervilem in modum, atque adulatorie,

Lucian. Vol. III.

B

ρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βίον; τοῖς μέντοι
πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο, καὶ ἀναπαύο-
μενοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὴν καὶ κείνα εἶδον τὰ μυ-
θώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα
Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν·

15 Ἡράκλεις ὅσος· ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγροῦ. Διελ-
θόντες δὲ καὶ τούτους, εἰς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν τὸ
Ἀχερούσιον· εὐρίσκομέν τε αὐτόβι τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ
τὰς ἡρώϊας, καὶ τὸν ἄλλον ὄμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη
καὶ Φῦλα διατρωμένους· τοὺς μὲν παλαιούς τινας, καὶ
εὐρωτιῶντας, καὶ, ὡς Φησὶν Ὀμηρος, ἀμενηνοὺς· τοὺς
δὲ νεαλεῖς, καὶ συνεστηκότας· καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυ-
πτίων αὐτοὺς διὰ τὸ πολυαρκεῖς τῆς ταριχείας. τὸ μέντοι
διαγινώσκειν ἕκαστον οὐ πάντι τὴν ῥαδίον· ἅπαντες γὰρ
ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὁστέων γεγυ-
μνωμένων· πλὴν μόγις καὶ διὰ πολλοῦ ἀναθεωροῦντες

2 Ἡμιτέλεια τῶν κακῶν εἶδο-
το) Τὸ ἡμισυ τῆς τιμωρίας. ὡς ἐπὶ

δασμῷ δὲ τοῦτο προσέγκειται διέχειν
ὑπερβαλλούσῃ ἡσυχίᾳ τὴν ἀκοήν. V.

illi ipsi, qui fuerant quam putas graves, & superbi aliorum
contemptores in hac vita: at pauperibus pro dimidia parte
maiorum immunitas erat concessa; & cum interquievis-
sent, denuo poenis afficiebantur. Porro illa etiam vidi fabulosa,
Ixionem, Sisyphum, Phrygem Tantalum male se habentem,
terrigenam Tityum: Hercule, quantus erat! iacebat enim
spatium occupans agri. His quoque praeteritis, in campum
nos inferimus Acherusium, invenimusque ibi semideos, &
heroidas, ceteramque mortuorum in populos & tribus dis-
pertitam turbam ibi commorantem; veteres alios situque
mucidos, & ut ait Homerus, roboris expertes; alios re-
centes & compactos, illosque inprimis Aegyptiorum fere
insolubiles ob conditurae durabilitatem. Quamobrem unum-
quemque dignoscere non admodum erat facile: omnes enim
plane sibi invicem fiunt similes ossibus nudatis: vix tamen

ουδ' ὧν

αὐτοὺς ἐγνώσκομεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἄμαυροί,
καὶ ἄσημοι, καὶ οὐδὲν ἐτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάτ-
τοντες. ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταύτῳ σκελετῶν κειμένων,
καὶ πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι, καὶ διάκενον δεδορκό-
των, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαινόντων, ἠπόρου
πρὸς ἑμαυτὸν, ὥς τινι διακρίναίμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ
καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἴρον ἀπὸ τοῦ Φαίακων
Βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέ-
μνονος· οὐδὲν γὰρ ἐτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς
παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὅσα ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπί-
γραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἐτι διακρίνεσθαι δυνάμενα. Ται 16
γάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος
πομπῇ τινι μακρᾷ προσοικέειν, χορηγεῖν δὲ καὶ δια-
τάττειν ἕκαστα ἡ Τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς
πομπέουσιν σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λα-
βοῦσα ἡ Τύχη βασιλικῶς διεσκεύασε, τῶν τε ἐπι-

3 Σκελετῶν) Ἀπεξηραμένον. G.

permultum tempus contemplati eos noscituramus. Iacebant
autem acervatim obscuri, ignotique, & nihil eorum, quae
apud nos pulchra videbantur, fervantes. Quin immo, mul-
tis eodem in loco sceletis iacentibus, cunctisque similibus,
qui terribile quiddam per vacuos oculorum orbés intueren-
tur, nudosque dentes ostenderent, mecum haesitabam, quo
signo discernerem Thersiten a formoso Nireo, aut mendi-
cum Irum a Phaeacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Aga-
memnone: nihil enim amplius pristinorum indiciorum ipsis
adhaerebat, sed consimilia ossa erant, incerta, nullisque no-
tis inscripta, sic ut a nemine amplius distingui possent. Tum
vero ista videnti videbatur mihi hominum vita pompae cu-
iusdam longae similitudinem habere; administrare vero at-
que ordinare singula fortuna, diversos ac varios pompam
ducentibus habitus attribuens: hunc enim oblatum regalē

θεῖσα, καὶ δορυφόρους παραδύσα, καὶ τὴν κεφαλὴν
 στέψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα περιέθη-
 κε· τὸν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸν δὲ ἄμορφον
 καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν
 γενέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομ-
 πῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἔῴσα ἐς τέλος
 διαπομπεύσαι, ὥς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα
 τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τοῦ οἰκέτου καὶ αἰχμα-
 λώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν
 τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκράτους τυραννίδα
 μετενέδυσσε. καὶ μέχρι μὲν τίνος εἴασε χρῆσθαι τῷ σχή-
 ματι· ἐπειδὴν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τηνικ-
 αὔτα ἕκαστος ἀποδοὺς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος
 τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ, γί-
 γνεται, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων. ἐνιοὶ δ' ὑπ' ἀγνα-
 μούνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστάσα ἡ Τύ-

cultu instruxit, tiara imposita, satellitibus additis, & capi-
 tē diademate coronato: alteri servilem schemam circumde-
 dit: alium quendam formae decore ornavit: illum defor-
 mem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, puto, for-
 mis decet componi hoc spectaculum. Saepe verò per me-
 diam pompam immutare solet nonnullorum habitus, haud
 finens ad finem usque pompae interesse, quo collocati fue-
 rant ordine: atque adeo detracto priore vestitu Croesum
 coëgit servi captivique ornatum suscipere; Maeandrio con-
 tra, qui hactenus in pompa servis erat immixtus, Polycra-
 tis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permittit uti
 habitu. Verum ubi pompae tempus praeteriit, tunc unus-
 quisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore,
 qualis erat ante, fit, nihil ab alio quolibet diversus. Sunt
 autem, qui prae dementia, quando repetit ornatum instans

χη, ἄχθονται ^{τε} γε, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ οἰκείων
τινῶν στερισκόμενοι, καὶ οὐχ, ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαν-
το, ἀποδιδόντες. Οἶμαι δέ σε καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς
πολλάκις ἐωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους,
πρὸς τὰς χρεῖας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνί-
τε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας· καὶ ὁ
αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ τοῦ
Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλί-
γον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος.
ἤδη δὲ πέρας ἔχοντας τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκα-
στος αὐτῶν τὴν χουσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ
προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβάς ἀπὸ τῶν ἐμβα-
τῶν, πένης καὶ ταπεινὸς περιέρχεται, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέ-
μνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέας, ἀλλὰ Πῶ-
λος Χαρικλέους Σουνιεύς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ

7 Σεμνῶς) Τὸ σεμνόν, τὸ ὑπερή-
φανον, ἢ ἀπλῶς σεμνόν. G.

12 Ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν) Ἐμβα-
ται χωμικὰ ὑποδήματα μεγάλα τε

καὶ τὰς κρηπίδας ὑψηλὰς ἐχειρ-
γασμένα, τοῦ πρὸς μῆζον ὕψος τῶν
χρῶμετον ἄγειν. V.

Apul. Meneo.
civ. 5.

ipsis fortuna, graviter ferunt, atque indignantur, quasi pro-
priis suis rebus orbati, non ea reddentes, quae ad parvum
tempus mutua sumserant. Opinor autem, eorum, qui ver-
santur in scena, saepe te vidisse tragicos actores istos, qui,
prout usus fabularum poposcerit, nunc Creontes, alias Pria-
mi fiunt, aut Agamemnonēs: idemque, si forte, qui paulo
ante valde magnifice Cecropis aut Erechthei personam su-
stinuit, confestim servus prodire solet a poeta iussus: at fi-
nito iam dramate, cum exuerit eorum quisque auro spar-
sam illam vestem, personam posuerit, & descenderit a co-
thurnis, pauper & humilis obambulat, non amplius Aga-
memnon Atrei filius, neque Creon Menoecei, sed Polus
Chariclis Suniensis nomine nunc suo dictus, aut Satyrus

Θεογεΐτωνος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἐστίν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

- 17 ΦΙΛ. Ἐπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τοὺς πολυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν;

MEN. Ληρεῖς, ὦ οὗτος. εἰ γὰρ ἐθεάσω τὸν Μανσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κάρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβόητον) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· οὕτω ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν παραβύστῳ που, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δῆμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσούτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικούτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὴν γὰρ, ὦ ἐταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἐκάστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον

10 Ἐν παραβύστῳ που) Ἐν παρὰ κρημνισμένῳ, σκοτεινῷ, μικρῷ, ἀφ' ἧς, παρὰ κρημνισμένῳ, λάτρη γινομένη. V.

13 Ἐπειδ' ἂν γὰρ... ὁ Αἰακὸς) Τάχα τὸν Αἰακὸν ἐπίστησαν Ἑλληνες ταῦτα δικάζειν τοῖς Νεκροῖς

τὸ τοῦ ὀνόματος ἔτυμον παραλαβόντες εἰς συνηγορίαν· βούλονται γὰρ οὐκ παρὰ τὸ αἰάζειν τὸν Αἰακὸν ἀνομάσθαι· ὃ συμβαίνει ἐπὶ τοῖς ἀποικοινομένοις, τῷ τάφῳ παρευδύς αὐτοὺς παραδίδωσι. V.

14 Τὸ μέγιστον οὐ πλέον πηδός·

Theogitonis Marathionius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti apparuit.

Phil. At dic mihi, quaeso, Menippe, qui sumtuosa ista sepulcrorum & celsa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam plebei mortui?

Men. Deliras, o bone: quod si conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico, cuius ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abiectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinione mea, fructus capiens ex monumento, quantum gravabatur tam grandi onere pressus: nam, amice, postquam Aeacus admensus est suum singulis locum, (tribuit autem

ποδός) ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακεῖσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῶ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθέασω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατράπας πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἥτοιταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ ταῦ τυχόντος ὑβριζομένους, καὶ κατὰ κόρης παιομένους, ὥσπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππον χοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θρασάμενος οὐδὲ κρατεῖν ἑμαυτοῦ δυνατὸς ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτύνοντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις.

ΦΙΛ. Ἀποπαδηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μι- 18

Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν πυρὶ θάπτομένων κόγυις ποδιαῖον τίπον ἢ σποδὸς ἐπίσχει. V.

4 Καὶ ἥτοιταριχοπωλοῦντας) Εἰς τοὺς τὰ σάματα ταριχεύοντας αἰνέσσεται, καὶ παίζει τοὺς τὰ ἐπιγράμματα ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις. V.

5 Ἐδείχθη δέ μοι) Ἰσας ἐπὶ τῷ τάφῳ Φιλίππου σκυτταῖον ὑστερον συνίστη, καὶ τοῦτο παίζει· τὰ δὲ τῶν ἄλλων βασιλέων ὁδὰ ὑπὸ τῶν τυμβωρυχούντων παρὰ τὰς τριόδους ἐσχυβαλισμένα, τοῦτο διαγελᾷ. V.

ad summum non plus pede) eo necesse est contentos decumbere corpore ad modulum spatii contracto. Iam porro multo magis, puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud nos & satrapae fuerant, mendicantes ibi, & vel falsamentarios ex inopia, vel elementa prima docentes, dum a quolibet ex vulgo contumelias, & alapas in caput impatras patiuntur, perinde ac mancipiorum vilissima. Philippum ergo Macedonem quando contemplantur, plane me continere non poteram: scilicet monstrabatur mihi in angulo quodam mercede refarciens attritos caleos. Multos praeterea alios videre licebat in triviis stipem petentes, Xerxes inquam, Darios & Polycrates.

Phil. Absurda narras de regibus, & parum abest, quin in-

κροῦ δὲν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν;

MEN. Ὁ μὲν Σωκράτης καὶ κεῖ περιέρχεται διελέγων ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμίδης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύσητο αὐτῷ, καὶ διωδῆκει ἐκ τῆς Φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδα τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν. ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρομένων, γέλα τε καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπτίος κατακείμενος ἄδει μάλα τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ Φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιάσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην.

19 ΦΙΛ. Ταῦτι μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγεσ κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων;

credibilia. Quid autem Socrates agebat & Diogenes, & si quis alius sapientum?

Men. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes: adfunt autem ipsi Palamedes, Ulysses, Nestor, & si quae alia est umbra garrula: adhucdum vero inflata illi erant, atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Diogenes habitat iuxta Sardanapalum Assyrium, Midam Phrygem, & alios quosdam hominum splendorum: eos cum audit plorantes, pristinamque fortunam animo rememntes, ridet ac delectatur; tum plurimum supinus recumbens cantat, valde aspera ac dura voce eiulatus eorum abscondens; quod illi adeo moleste patiuntur, ut consilia volunt migrandi, non ferentes Diogenem.

Phil. Ista quidem fatis: sed quid erat illud plebiscitum, quod initio dicebas perlatum esse adversus divites?

MEN. Εὖγε ὑπέμνησας· οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως, περὶ τούτου λέγειν προβέμενος, πάμπλου ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατρίβοντας γὰρ μου παρ' αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθύς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστῶν. διωκῆθαι μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγορήτο πρὸς καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστάς τις τῶν δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτον.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι 20
παρὰ τὸν βίον ἀρπάζοντες, καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα
τρόπον τῶν πενήτων καταφρονοῦντες, Δέδοκται τῇ βουλῇ,
καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὴν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα
αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πο-

Men. Bene vero submonuisti: nescio enim quomodo, cum de eo dicere proposuissem, longissime aberrarim ab instituto sermone. Ergo dum versabar apud inferos, edixerunt prytaenes comitia de rebus ad communem utilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus umbris statim unus eram illorum, quibus in concionem veniendi ius erat: tum igitur & alia sunt administrata, & denique quod ad divites spectabat negotium. Itaque cum criminum accusati essent multorum & gravium, violentiae, arrogantiae, superbiae, iniustitiae, tandem surgens aliquis populi moderatorum praelegit scitum tale.

PSEPHISMA.

Quandoquidem multa & iniusta divites perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes despicatui habendo, visum est Senatui Populoque, ut, cum obierint, eorum corpora poenas subeant, non secus atque

νηρῶν τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθεΐσας ἄνω εἰς τὸν βίον, καταδύεσθαι εἰς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὅσαι ἐξ ὄνων γιγνόμεναι, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμεναι· τούτεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποβαεῖν. Εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυστιεύς, Φυλῆς Ἀλιβαντίδος.

Τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος ἐπειψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειράτονησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμὴ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· οὕτω
 21 γὰρ ἐντελῆ γίγνεται, καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα. Ταῦτα μὲν δὴ σὺ τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, οὐπὲρ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἰκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρὸς με, Ποῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἀρίστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔστι δὲ τυφλὸν τι γερόντιον, καὶ ὥχρον, καὶ λεπτόφωνον) ὦ τέκνον,

10 Ἐνεβριμήσατο ἡ Ἠπίλητος, ὅτι Περιφόνῃ χαρίζεται ἐν τῷ Ἀδῷ ἐφίβησεν. V.

13 Ἐνεκὰ τῇ Τειρεσίᾳ) Φασὶν

ὅτι Περιφόνῃ χαρίζεται ἐν τῷ Ἀδῷ Τειρεσία μόνῳ φρονεῖν τῶν ἄλλων ἀπάντων νεκρῶν. V.

aliorum improborum; animas autem sursum remissas in vitam demergi in asinos, usque dum in tali statu transegerint bis centum & quinquaginta mille annos, asini ex asinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipsis mori. Dixit sententiam Cranion. Sceletonis F. Necysiensis, tribu Alibantiade.

Hoc lecto psephismate suffragia dant magistratus, scivit plebs, infremuit Brimo, & latravit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt & rata, quae lecta fuerunt. Atque haec tibi sunt acta in concione. Ego porro, cuius gratia eo veneram, Tiresiam adii, eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut exponeret mihi, qualem tandem ducat optimam vitam. Tum ille risu sublato, (est autem captus oculis seniculus, pallidus, & tenuissima voce) fili, inquit, causam novi tuae

Φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς· ὥτ' οὐ θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τοῦ Ραδαμάνθους. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἶπε, καὶ μὴ περιῖδῃς με σοῦ τυφλώτερον περιμόντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας, ἡμέμα προσκύψας πρὸς τὸ αὖς Φησὶν, Ὁ τῶν ἰδωτῶν ἄριστος βίος, καὶ σωφρονέστερος· ὥς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τοῦ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λήρῃν ἡγησάμενος, τοῦτα μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς. ὥς εἰπὼν πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη οὐκ ἦν, ἄγε δὴ, ὦ Μιθροβαρζά- 22
μη, Φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὐθις ἐς τὸν

fluctuationis a sapientibus esse ortam, qui secum ipsi diffident: at fas non est haec ad te proloqui; interdictum enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, suavissime pater: quin eloquere, neque me asperneris; qui te ipso caecior oberrem in vita. Ille enimvero, cum me seduxisset, longaque ab aliis abstraxisset, leniter inclinatus ad aurem, Idiotarum, ait, optima est vita, & prudentissima. Quare tu, posita dementia rimandi coelestia, & fines ac principia rerum inspicendi, despues sollertes illos syllogismos, & haec talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo venabere, ut eo, quod in manibus est, sapienter usus praetercurras ridendo pleraque, nec quidquam serio studio confecteris. Haec ubi dixit, recepit se in asphodelo confitum pratum. Atque ego, etenim iam serum erat, Age vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra moramur, & non abi-

βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, Θάρρει, Φησὶν, ὦ Μένιππε· τα-
 χεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν· καὶ
 δὴ ἀπαγαγὼν με πρὸς τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφερώτε-
 ρον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσ-
 περ διὰ κλειθρίας ἐσρέον Φῶς, Ἐκείνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱε-
 ρὸν τοῦ Τροφωνίου, καὶ κεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιω-
 τίας ταυτην οὖν ἀνιθι, καὶ εὐθὺς ἔση ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.
 Ἦσθεις δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπα-
 σάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στομίου ἀνερπύσας,
 οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

3 Πρὸς τὸ χωρίον τοῦ ἄλλου) Εἰ
 τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον τὸ χωρίον,
 ἐλθέτω, πῶς βλέπων τῷ σακτύλῳ
 εὐείκτως; Καὶ τὸ μὲν παιζόμενον

τοῦτο. αἰνίσσεται δι, οἶμαι, τῇ παι-
 διᾷ, ὡς τὰ ἐν Τροφωνίου ἀφανίστερά
 τε καὶ ἀσαφίστερα τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις
 μαντείων χρησμάδουμένων. V.

mus iterum in vitam? Ad haec ille, bono, inquit, esto ani-
 mo, Menippe: brevem equidem tibi & minime molestum
 ostendam tramitem: simul abduxit me ad quendam locum
 reliquis caliginosiozem, ostendensque manu procul obscu-
 rum aliquod & tenue tanquam per fenestram influens lu-
 men, Illud, ait, est Trophonii fanum, atque inde descen-
 dunt Boeoti. Hac igitur enitere, & statim eris in Graecia.
 Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago, cum diffi-
 culter admodum per angustum ostium erepsissem, nescio
 quomodo in Lebadia adsum.

Χ Α Ρ Ω Ν

Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

ΕΡΜ. **Τ**Ι γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμῆϊον ἀπολι-
πὼν δεῦρο ἀνελήλυθας, ἐς τὴν παρούσαν ἡμέραν οὐ πᾶν
εἰωθὼς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν;

ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὅποιά ἐστι τὰ ἐν
τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων
στερούμενοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς· οὐ-
δείς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν
παρὰ τοῦ Ἄδου καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θέτταλος ἐκεῖ-
νος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι, ἀνελή-
λυθα ἐς τὸ Φῶς· καί μοι δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοί·

11 Παρὰ τοῦ Ἄδου) Πλού-
τατος. V.

ibid. Ὁ Θίτταλος) Ὁ Πρωτε-
σίλαος. V.

C H A R O N

SIVE CONTEMPLANTES.

MERCURIUS ET CHARON.

Merc. **Q**UID tu rides, Charon? quidve navicula dereli-
cta huc evasisti, ad praesentem usque diem non valde so-
litus frequentare res superas?

Char. Desideravi, Mercuri, inspicere, qualia sint, quae
verfantur in vita, quaeque ibi agant homines: deinde qui-
bus privati omnes plorent, ubi deorsum venerint ad nos:
nullus enim eorum sine lacrimis traiecit. Quare postulata
ab Orco, non secus ac Theffalus ille juvenis, ad unum
diem linquendae navis venia, escendi in lucem; mihi quae
videor in te peropportune incidisse: non enim dubito, quin

ξαναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με συμπερινοστών, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς τὴν εἰδὼς ἅπαντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορβμεῦ ἀπέρχομαι γάρ τι διακονησόμενος τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπικῶν· ὁ δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ οὐδὲν μὴ βραδύναντά με ὅλον ὑμέτερον εἶσθαι εἶναι, παραδούς τῷ ζῳῶ· ἢ, ὅπερ τὸν Ἥφαιστον πρῶν ἐποίησε, ῥίψῃ καί με τεταγώς τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ Θεοπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν.

ΧΑΡ. Περίσφει οὖν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα ἐταῖρος, καὶ ξύμπλους, καὶ συνδιάκτορος ὢν. καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαΐας, ἐκείνων γοῦν σε μεμνησθαι, ὅτι μηδεπώποτε σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκαπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τοῦ κατα-

2 Ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα) Ὡς ἐπι-
στάμενος σὺ ὁ Ἑρμῆς ἅπαντα. G.

7 Τεταγώς) Ὁ διατείνας καὶ
τινάζας καὶ ῥίψας. Ἀπὸ τοῦ τάζω
τὸ τείνω καὶ ἱλκω, ὁ μέλλων τάξαι.
ὁ παρακείμενος τέταγα· ὁ δεύτερος

ἀόριστος ἐταγον, καὶ ἡ μετοχή, ὁ τα-
γών, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν
τεταγών. V.

14 Πρόσκαπον εἶναι) Ἐπὶ τῇ
κώπῃ εἶναι. V. Ἀντὶ τοῦ ἐρέττειν,
ἤτοι ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. V.

hospitem amice ducturus sis, mecum obeundo singula mon-
strandoque, ut qui notis omnia.

Merc. Non fane vacat, Portitor : etenim propere cura-
turus supero Iovi quiddam negotioli humani : hicce vero ,
quippe facilis irasci, metuo ne me cessantem vestrae ditio-
nis esse totum finat traditum in tenebras; aut , quod Vul-
cano nuperrime fecit , me quoque proiciat pede correptum
de facto coeli limine , ut subclaudo gressu risum & ipse
praebeam vinum ministrans.

Char. Ergo te nulla mei cura tanget temere oberrantis
in terra, idque cum sodalis sim, tecumque simul navigem
& umbras transveham. Atqui non indecorum erat, Maiæ
fili, eorum quidem ut meminisses, quod nunquam te an-
tliam ducere iussi, nec remis admovi: quin stertis in tran-

στρώματος ἑκταβείς, ὤμους οὕτω καρτερούς ἔχων ἢ εἴ
τινα λάλον νεκρὸν εὐροῖς, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν δια-
λέγῃ. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, τὴν δικωπίαν ἔλκων, ἐρέ-
τω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τοῦ πατρὸς, ᾧ Φίλτατον Ἑρμίδιον,
μὴ καταλίπῃς με· περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαν-
τα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι· ὥς ἦν με σὺ ἀΦῆς, οὐ-
δὲν τῶν τυφλῶν διοίσω· καθάπερ γὰρ ἐκείνοι σφάλλον-
ται διολισθαίνοντες ἐν τῷ σκότῳ, οὕτω δὴ καὶ γὰρ σοι πά-
λιν ἀμβλυώττω πρὸς τὸ Φῶς. ἀλλὰ δός, ᾧ Κυλλήνιέ,
μοι ἐς αἰὲ μεμνησομένῳ τὴν χάριν.

ΕΡΜ. Τοῦτ' ἰδὼν τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καταστή- 2
σεται μοι. ὁρῶ γοῦν ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιηγήσεως οὐκ
ἀκόνδυλον παντάπεισιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπουργητέον δὲ
ὅμως· τί γὰρ ἂν καὶ πάβῃ τις, ὅποτε φίλος τις ὢν βιά-
σεται.

Νεωμ. 3.
Οὐκ. 4.

1 Ὀμους) Ὡς παλαιστὴν δια-
παίσει. V.

5 Περιήγησαι) Λεπτομερῶς ἐ-
πί. V.

7 Σφάλλονται) Αποτυγχάνουσι.
V.

12 Οὐκ ἀκόνδυλον) Κύνδυλος ἔ-
στιν ἡ συνθεὶς γράμμος. V.

ftris porrectus tu, quì humeros habes tam validos; nisi si
garrulam aliquàm umbram inveneris, quacum per totum
cursum confabuleris: ego interea vetulus binos remos agens
solus remigo. At per patrem te obsecro, suavissime Mer-
curiole, ne me destituas: immo age, per partes, in homi-
num vita quae sint, omnia mihi demonstra, ut fructum ali-
quem ex ea contemplatione referam. Quod si tu me dese-
rueris, nihil inter me & caecos intererit: quemadmodum
enim hi vacillant frustratis per lubrica vestigiis in caligine,
similiter sane & ego tibi iamdudum acie sum ad lucem he-
betata. Verum fac mihi, Cyllenie, semper memori futuro
hanc gratiam.

Merc. Hocce negotium mihi non sine plagis abibit: iam-
que video mercedem praeftiti officii praesentibus pugnis omni-
no perfolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi dan-
da est: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit?

ζοίτο; πάντα μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ' ἕναστον ἀκριβῶς ἀ-
μήχανόν ἐστιν, ὥ πορῆμεϋ. πολλῶν γὰρ ἀν' ἐτῶν ἡ δια-
τριβὴ γένοιτο. εἴτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθά-
περ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διὸς· σέ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει
ἐνεργεῖν τὰ τοῦ Θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρ-
χὴν ζημιοῦν, μὴ νεκραγωγοῦντα πολλοῦ τοῦ χρόνου·
καὶ ὁ τελαΐνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μὴδ' ὀβολὸν ἐμ-
πολῶν. ὥς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἰδῆς, τοῦτ'
ἤδη σκεπτέον.

ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἐπινόει τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ
οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὢν.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλοῦ τινος ἡμῖν
ἔδει χωρίου, ὥς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἰδοῖς· σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς
τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατόν ἦν, οὐκ ἂν ἕκαμνοι· ἐκ περιω-
πῆς γὰρ ἀν' ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ οὐ θε-

Ergo omnia quidem ut videas singulatim & accurate, nulla
arte fieri potest: multorum enim haec annorum foret mo-
ra. Tum me quidem oportuerit praeconio citari, tanquam
fugitivum, a Iove: te sane ipsum idem impediverit, ne ad-
ministras mortuale tuum munus: Plutonis imperio certe da-
mnum attuleris, si nullos mortuos deducas longo temporis
intervallo: & publicanus Aeacus indignabitur, ne obolum
quidem lucrificiens. Ut vero summa rerum, quae gerun-
tur, capita spectes, id iam nunc dispiciendum est.

Char. Ipse tu, Mercuri, quid optimum sit, excogita: quan-
doquidem ego eorum ignarus sum, quae sunt in terra, quip-
pe hospes.

Merc. Ut paucis dicam, Charon, eminente quodam no-
bis opus erat loco, ut inde cuncta contempleris: quod si
in coelum ascendendi ius tibi foret, non laborarem; ex hac
enim specula exacte cuncta despiceres: nunc, quoniam fas
non est, te, qui cum umbris semper versaris, pedem pone-

μῖς εἰδώλοῖς αἰεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ
 Διὸς, ὥρα ἡμῶν ὑψηλὸν τι ὅρος περισκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ἅπερ εἴωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς 3
 ὑμᾶς, ἐπειδὴν πλέωμεν; ὁπότεν γὰρ τὸ πνεῦμα κατα-
 γίσαν πλαγίᾳ τῇ ὁδῷ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν
 ἀρβῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὁδὸν
 στείλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδὸς, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ
 πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι
 ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω. κατὰ ταυτὰ δὴ καὶ
 σὺ πράττε, ὅποσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν
 γε ὢν. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδοῦ-
 μαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι.

ΕΡΜ. Ὅρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἶσομαι τί ποιητέον,
 καὶ ξευρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπὴν. ἄρ' οὖν ὁ Καύκασος ἐπι-
 τήδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὀ-

7 Ὀλίγον τοῦ ποδὸς) Πενὲς λέ- ibid. Τῷ πνέοντι) Τῷ πνεύματι.
 γεται τὸ σχοινίον τὸ κατέχον κάτω τι. V.
 εἶν τὸ ἰστίον. V.

re in regia Iovis, id scilicet agendum nobis, ut montem
 aliquem altum circumspiciamus.

Char. Scinne, Mercuri, quae soleam dicere vobis, quan-
 do navigamus? cum enim ventus turbine impulsus in obli-
 quum velum incidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos
 prae imperitia iubetis velum contrahere, aut laxare paulu-
 lum pedem, aut obsecundare vento rapienti: ego vero vos,
 ut quietem agatis, admoneo; me enim ipsum optime scire,
 quid facto sit opus. Similem in modum tu, qui nunc vi-
 cem gubernatoris geris, fac, quodcunque putaveris e re
 esse: ego, ut vectorum est officium, silentio sedebo, per
 omnia morem gerens imperanti tibi.

Merc. Recte mones: nam ipse scivero, quid fieri con-
 veniat, & invenero idoneam speculam. Num igitur Cau-
 casus opportunus? an Parnassus altior, an utrique Olym-

λυμπος ἐκεινοσί; καίτοι οὐ Φαῦλόν τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὀλυμπον ἀπιδῶν συγκαμεῖν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σέ δεῖ.

ΧΑΡ. Πρόσταττε ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατό.

ΕΡΜ. Ὁμηρος ὁ ποιητής Φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐβελῆσαί ποτε τὴν Ὅσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπᾶσαντας ἐπιβεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξαι οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνῳ μὲν οὖν τῷ μεираκίῳ, ἀτασθάλῳ γὰρ ἦσθην, δίκας ἐτίσάτην. νῶ δέ, (οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλεύομεν) τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδρῶντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὥς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβοτέραν τὴν σκοπὴν.

4 ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῇ, δὴ ὄντες ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὅσσαν;

5 Τοὺς Ἀλωέως υἱέας δύο) Ὡτον καὶ Ἐφιάλτην. V.

pus iste? Atenim non inscitum aliquid mihi in mentem venit ad Olympum respicienti: verum tē quoque operam meum laboremque confociare oportet.

Char. Impera modo: adiuvabo quod in me est.

Merc. Homerus poëta Aloeī filios, & ipsos duos, ait adhucdum pueros voluisse aliquando Offam ex fundamentis revulsam imponere Olympo, tum Pelion Offae, illamque se scalam idoneam habituros putasse, & ascensum in coelos. Illi quidem utrique adolescentuli, utpote perditissime improbi, poenas luerunt: nos autem, quibus in Deorum fraudem haec consilia non capiuntur, cur non structuram & ipsi similem adornamus convolutis aliis super alios montibus, ut nanciscamur ab altiore loco accuratiorem prospectum.

Char. Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extollere levatum Pelium aut Offam?

ΕΡΜ. Διατί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννηστέρους εἶναι τοῖν βρεφυλλίοις ἐκείνοις, καὶ ταῦτα, θεοὺς ὑπάρχοντας;

ΧΑΡ. Οὐκ' ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν.

ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥκιστα ποιητικός. ὁ δὲ γεννάδας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στιχοῦν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβρατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν, εὐτὼ ῥαδίως συντιθεὶς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἰ σοι ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἀτλαντα δηλαδὴ εἰδότε, ὃς τὸν πόλον αὐτόν, εἰς ὧν, Φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δὲ ἴσως καὶ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ περὶ, τοῦ Ἡρακλέος, ὡς διαδέξοιτό ποτε αὐτόν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους, ὑποθεὶς ἑαυτὸν τῷ Φορτίῳ;

ΧΑΡ. Ἀκούω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθὴ ἔστι, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε.

6 Ἡκιστα ποιητικός) Οὐδαμῶς ποιητῶν ἱμκειρος. V.

Merc. Quidni', Charon? an nos statuis ignaviores esse puerulis istis? idque, ubi Dii sumus.

Char. Non quidem: verum res mihi videtur improbabilem quandam habere operis aggrediundi magnitudinem.

Merc. Sane; quippe literarum imperitus es, o Charon, minimeque poetica facultate praeditus: at animosus ille Homerus binorum versuum opera statim nobis aditum in coelos confecit: tam ex facili componebat montes. Equidem miror, si ista tibi esse portentosa videantur, quem Atlas scilicet non fugit, qui polum ipsum unus fert, sustinens nos simul omnes. Etiam inaudiveris forte de fratre meo Hercule, ut successerit aliquando hic in vicem illius Atlantis, eumque recrearit interquiescentem tantisper, dum ipse subditis humeris onus coeli gestaret.

Char. Audivi & ista: sintne vera, tu, Mercuri, poetaeque sciveritis.

ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἡ τίνος γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὅσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὅσση Πήλιον εἰνοσίφυλλον ὄρας, ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξεργασάμεθα; Φέρε οὖν ἀναβάς ἰδῶ, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, 5 ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει. Παπαί, κάτω ἔτι ἑσμέν ἐν τῇ ὑπαρξίᾳ τοῦ οὐρανοῦ· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐῶν μόγις Ἰωνία, καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἑσπέρας οὐ πλεον Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῶν, τὰ ἐπὶ τὰδε τοῦ Ἰστρου μόνα· καὶ κείθεν, ἡ Κρήτη οὐ πάνυ σαφῶς· μετακινήτῃ ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἶτη, ὡς ἔοικεν· εἴτα ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πάσιν.

ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ· εἴτα συγκαταρρίψαντες αὐτῷ πικρὰς τῆς Ὁμήρου

Merc. Verissima, Charon: nam quam ob rem sapientes viri falsum dicerent? Itaque emoliamur Ossam primum, uti nobis praemonstrat carmen, & architectus Homerus; dein super Ossam tremulum arboribus Pelion. Viden', quam facile simul & poetice rem perfecimus? Age igitur ascendam videamque, istane sint satis idonea, an plura insuper accumulare deceat. Papae! infra sumus adhuc in radicibus Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia & Lydia apparet; ab Occidente non plus, quam Italia & Sicilia; a Septemtrionali regione, quae cis Istrum sunt sola: ab ista vero parte Creta non admodum dilucide. Sedibus suis emovenda nobis, Portitor, etiam Oeta, sicuti videtur; tum Parnassus super omnes imponendus.

Char. Ita faciamus: vide modo, ne subtilius elaboremus opus producendo ultra verisimilitudinem; deinde ne cum

οικοδομητικῆς πειραθῶμεν, ξυντριβέντες τῶν κρανίων.

ΕΡΜ. Θάρρει' ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα' μετα-
τίθει τὴν Οἶτην' ἐπικυλινδεῖσθω καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδοὺ,
ἐπ' ἀνέμι αὖθις· εὖ ἔχει πάντα ὁρῶ ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ.

ΧΑΡ. Ὁρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. οὐ γὰρ ἐπὶ μι-
κράν με ταυτὴν τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις.

ΕΡΜ. Εἵγε καὶ ἰδεῖν ἐβέλεις, ὦ Χάρων, ἅπαντα' οὐκ
ἔνι δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῇ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι·
ἀλλ' ἔχου μοι τῆς δεξιᾶς, καὶ Φείδου μὴ κατὰ τοῦ ὀλι-
σθηροῦ πατεῖν· εὐγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπέιπερ
δικόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἐκάτερος ἄκραν
ἐπιλαβόμενοι καθεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ
περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαντα.

1 Οἰκοδομητικῆς) Οἰκοδομῆς. V.
ibid. Συντριβέντες τῶν κρανίων)
'Αττικὴ ἢ σύνταξις· τὸ δὲ κοινὸν,
συντριβέντες τὰ κρανία· τὰ γὰρ πρὸς
πίσιν ἢ ὁράσιν αἰτιατικῇ συντάσσ-
εται, Ἐπαθον τὴν ψυχὴν, Συνέτρι-
ψα τὴν λίκυθον. Οὕτως οὖν καὶ

τοῦτο πρὸς αἰτιατικὴν ἰδεῖ ἀποδο-
θῆναι· ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθη-
ναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται ὡς τὸ,
ἴφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου,
οὕτω κἀνταῦθα, συντριβέντες τῶν
κρανίων. V.

ipsa mole devoluti amaram nobis Homeri architecturam ex-
periamur, contritis craniis.

Merc. Bono sis animo: periculo nobis vacabunt haec
omnia. Transfer Oetam: subvolvatur etiam Parnassus. En
iterum escendo: recte habet; cuncta video: iam tu quoque
huc subi.

Char. Porrigere, Mercuri, manum: haud enim in parvam
istam me machinam elevas.

Merc. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: ete-
nim non licet utrumque, & tutum, & spectandi cupidum
esse. At tu tene dextram meam firmiter, & parce pedem in
lubrico ponere. Euge, tu etiam huc evasisti: quandoqui-
dem vero biceps est Parnassus, ubi alterum uterque ver-
ticem occupaverimus, confideamus. Tu vero iam mihi in
orbem circumspiciens, contuere omnia.

6 ΧΑΡ. Ὅρῳ γῆν πολλήν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιρρέουσιν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμούς τοῦ Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικροὺς, καὶ τινὰς Φωλεοὺς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς Φωλεοὺς εἶναι νομίζεις.

ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ὥς οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται; ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ Κασταλία, καὶ τὴν Οἶτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν.

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὁρῶ· ἐβουλόμην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι γελῶν ἀκούσας γὰρ τινος ἥσθην ἐς ὑπερβολήν.

ΕΡΜ. Τί δὲ τοῦτ' ἦν;

Char. Video terram amplam, eamque lacum quandam magnum circumfluentem; tum montes, & fluvios Cocytō ac Pyriphlegethonte maiores: deinde homines valde parvos, eorumque quasi lustra quaedam.

Merc. Sunt illae urbes, quas tu lustra putas.

Char. Scin' tu, Mercuri, nihil esse nobis actum? quin frustra Parnassum cum ipso fonte Castalio, & Oetam, & alios montes loco emovimus.

Merc. Quid ita?

Char. Nihil equidem accurate distinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes solos tantum, velut in picturis, videre; sed ipsos homines, quaeque agant, & qualia loquantur: uti cum mihi primum obviam factus conspexisti ridentem, quaerebasque, quid riderem: etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus.

Merc. Quid autem illud erat?

μο. α. α. α. α.
Γατ. 697.

ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεὶς ὑπό τινος τῶν Φίλων ἐς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἤξω, ἔφη καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ἐπκτεσσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, οὐκ ἐπιτελέσαντος τὴν ὑπόσχεσιν. εἶοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέποίμι, καὶ ἀκούοίμι.

ΕΡΜ. Ἐχ' ἀτρέμας καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαί σοι, 7 καὶ ὀξυδερκέστατον ἐν βραχεῖ ἀποφανῶ, παρ' Ὀμήρου τινὰ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπαυδὴν λαβὼν· καὶ πείδαν εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν.

ΧΑΡ. Λέγε μόνον.

ΕΡΜ. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν,

Ὅφρ' εὖ γινώσκης ἡμὲν θεόν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ἐστιν;

ΕΡΜ. Ἦδη ὁρᾷς;

Char. Ad coenam aliquis, opinor, vocatus a quodam amicorum in postero diem, condixit; dumque loquebatur, de tecto in caput regula delapsa, nescio quo impellente, eum interemit: quare risi, quod ad constitutum non venerit. Videor autem nunc etiam inferius descensurus, ut magis videam & audiam.

Merc. Ne te moveas: equidem & huic malo remedium tibi afferam, teque visu acutissimum brevi reddam, ab Homero quadam ad hunc usum incantatione sumpta: tu vero, simul ac pronuntiavero versus, sic tibi persuade, te non amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane cuncta perspicere.

Char. Dic modo.

Merc. Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quae prius inhaerebat, ut bene dignoscas Deum & hominem. Quid est? iamne liquide vides?

ΧΑΡ. Ὑπερφυῶς γε τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ἐπὶ τούτῳ προδιδάσκέ με, καὶ ἀποκρίνου ἑρωτῶντι. ἀλλὰ βούλει κατὰ τὸν Ὅμηρον καὶ γὰρ ἑρωμαί σε, ὡς μάθης οὐδ' αὐτὸν ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὁμήρου;

ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τὶ τῶν ἐκείνου εἰδέναι, καὶ νῦν αἰεὶ καὶ πρόσκωπος ὢν;

ΧΑΡ. Ὅρας, ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δὲ, ὅποτε διεπόρθημευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ραψωδοῦντος ἀκούσας, ἐνίῳν ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμῶν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδειν οὐ πάνυ αἰσίον τινα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥστερ τορύνῃν τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τὴν θά-

14 Τορύνῃν) Εἶδος ξύλου στρογγύλου ἢ τὸ σκαμνὸν ξύλον καὶ οὐδέποτε ὀρθον. V.

Char. Mirum in modum, ut nihil supra: caecus fuerit Lynceus ille prae me. Itaque tu nunc porro doce me, ac responde roganti. Sed vinne ex Homero & ego te rogem, ut discas, in Homeri carminibus me quoque non esse non versatum?

Merc. Unde vero tibi sit, eorum quidquam ut scias, qui nauta semper remoque affixus fueris?

Char. Ecce autem, quam hoc probrose dicitur in artem! neque tamen eo minus, quando illum traiciebam fato functum, cum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempestas quidem nos non mediocris tunc deprehendit: postquam enim occoepit cantando recitare nescio quam non valde navigantibus auspicatam cantilenam, scilicet Neptunum conduxisse nubes, turbasse pontum, velut tudicula quadam iniecto tridente, omnesque procellas concitasse, atque alia multa, dum mare miscet versibus,

λασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμῶν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν· ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκείνος ἀπήμεσε τῶν ραψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι.

ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν οὖν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γοῦν διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰτὲ γάρ μοι

8

Τίς γὰρ ὅδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ, ἧς τε, μέγας τε,
Ἐξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους;

ΕΡΜ. Μίλων οὗτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητῆς. ἐπικροτοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμενος φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου.

3 Ἐκείνος ἀπήμεσε τῶν ραψωδιῶν) Ὅτι Γελάτω ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μῦθον ὁμηρον ἱμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἱμνησιμείνα ἀρρομένους. V.

11 Φέρι διὰ τοῦ σταδίου μέσου) Σταδίου ὁ τύπος τοῦ ἀγῶνος, καὶ μέρος τι τοῦ μιλίου· ἔ' γὰρ καὶ σ' στάδια ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος τούτου φέρεται καὶ ἄλλα τῆς κατὰ τὸ σῶμα ἀλλῆς θαύματα· φασὶ γὰρ αὐτὸν Πυθαγόρειον ὄντα μαθῆσαι μετὰ τῶν ὀμιλητῶν ἐν οἰκίᾳ, ἥς

ὑποσάβρου τινὸς τοῦ στύλου ὄντος, ὑπεβάττα τὸ πεπονηκὸς τῆς οἰκίας τὸν στύλον πρότερον παρασάμενον ἐκείνους τε σῶσαι, καὶ ἑαυτὸν ἀκέραιον ὑπεξαγαγεῖν. Λίγεται καὶ τοῦτο, ὃ καὶ τοῦ ζῆν αὐτὴν ἀπῆλλαξεν, ὡς βοδίζαν παρ' ὕλην τινα παρατύχοι κορμῷ μεγάλῳ, ὃν βιάζόμενος πρὸς τὴν διάστασιν, τοὺς σφῆκας μὲν ἐκπεσεῖν, αὐτὸν δὲ περισχεθῆναι τῇ συμπτώσει τῶν μερῶν ἀφύκτω πάγῃ θηρίων ὑπάρξει ἰσχυρῇ. V.

tanta tempestas subito caligoque ingruit, ut parum abesset, quin navim nobis everteret. Tum ille nausea correptus evomuit rhapsodiarum plerasque cum ipsa Scylla, Charibdi & Cyclope.

Merc. Haud arduum igitur erat ex tanto vomitu paucula certe conservare.

Char. At dic mihi, quæso, quis hicce crassissimus est vir, fortis magnusque, qui eminet super alios homines capite, ac latis humeris?

Merc. Milon Crotone oriundus, athleta: plausus ipsi dant Graeci, quod taurum sublatum ferat per stadium medium.

ΧΑΡ. Καὶ πόσω δικαιότερον ἂν ἐμὲ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαίνοϊεν, ὃς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὅποτεν ἤκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεῖς τοῦ θανάτου, μηδὲ ξυνεῖς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζεις; κατὰ οἰμῶζεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τῶν στεφάνων τούτων, καὶ τοῦ κρότου· νῦν δὲ μέγα Φρονεῖ, θυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου Φορᾷ. τί οὖν; οἰθῶμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαι ποτε;

ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νῦν μνημονεύσειεν ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ;

ΧΑΡ. Ἐὰ τοῦτον οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὅπότε ἂν πλὴν μηδὲ ἐμπίδα, οὐχ ὅπως ταῦρον, 9 ἔτι ἄρασθαι δυνάμενος. Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἶπε, τίς τ' ἄρ' ὁδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; οὐχ Ἕλληνας, ὡς ἔοικεν ἀπὸ γούνης στολῆς.

Char. Et quanto iustius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi Milonem haud multo post comprehensum imponam in cymbulam, cum veniet ad nos, a Morte adversariorum invictissimo deiectus, ne quidem intelligens, quo pacto se supplantatum prosterнат: deinde nobis gemitus edet scilicet, recordatus coronarum istarum & plausus: nunc vero magnum spirat, dum omnes eum admirantur ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne existimabimus sperare, se quandroque moriturum esse.

Merc. Quī fieri potest, mortis ut ille meminerit in tanto roboris vigore?

Char. Mitte istum, qui non longe post risum nobis praebiturus est, quando navigio meo vectabitur, cum ne culicem quidem, nedum taurum, sustinere poterit. Tu porro id mihi dic, quis hic alius sit venerabili forma vir praestans? non Graecus, ut videtur, quantum e vestitu quidem apparet.

ΕΡΜ. Κύρος, ὃ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς, τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ἐναγχος οὗτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο· καὶ νῦν ἐλασείοντι ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὸν Κροῖσον ἄρχοι πάντων.

ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτε ἀκείνός ἐστιν;

ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος· Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν, ὃ, τι καὶ λέγουσι;

ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὔν.

ΚΡΟΙΣ. Ὡς ξένη Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσημος χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι, τίνα ἡγῶ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι.

8 Τὴν τὸ τριπλοῦν) Ὑπακουστίον τὸ ἔχουσαν. V.

Merc. Cyrus, Charon, Cambyse filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Persas transtulit: Assyrios idem hicce nuper devicit, suamque in potestatem Babylonem redegit: nunc nihil prius existimes, quam expeditionem eum meditari in Lydiam, ut, Croeso subacto, ponatur omnium.

Char. Croesus autem ubi tandem & ille est?

Merc. Eo respice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes istae sunt: ipsumque iam Croesum conspicias in aureo lecto sedentem, cumque Solone Atheniensi confabulantem: vin' auscultemus, quidnam dicant?

Char. Lubentissime quidem.

Croes. Hospes Atheniensis, (nam vidisti divitias meas, & thesauros, quantumque nobis sit rudis auri, ceterarumque rerum lautissimum apparatus) dic mihi, quem ducas omnium hominum felicissimum esse.

ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ;

ΕΡΜ. Θάρρει· οὐδὲν ἀγεννές, ὦ Χάρων.

ΣΟΛ. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαιμόνες· ἐγὼ δὲ, ὦν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας.

ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν Φησὶν οὗτος, τοὺς ἅμα πρώην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἰλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπῆνης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν.

ΚΡΟΙΣ. Ἔστω· ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας· ὁ δεύτερος δὲ, τίς ἂν εἴη;

ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

ΚΡΟΙΣ. Ἐγὼ δὲ, κάθαρμα, οὐ σοι δοκῶ εὐδαιμόνων εἶναι;

ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα, Κροῖσε, ἤν μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφί-

Char. Quid ergo Solon respondebit?

Merc. Hac de re securus esto: nihil, Charon, quod animum magnum dedeceat.

Sol. Croese, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin & Bitonem statuo felicissimos exstitisse, illos inquam sacerdotis filios.

Char. Argivae nempe inquit, qui una nuper admodum sunt mortui, postquam matrem iugo succedentes traxissent in carpento usque ad templum.

Croes. Sit ita: primas illi ferant felicitatis: at secundas quis obtineat?

Sol. Tellus Atheniensis, qui & bene vixit, & pro patria mortem oppetiit.

Croes. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor esse felix?

Sol. Necdum mihi liquet, Croese, nisi ad finem perve-

κη τοῦ βίου· ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἑλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέλος εὐδαιμόνως διαβιῶναι.

XAP. Κάλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέγησαι, ἀλλὰ τὸ πορβμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖστος ἐκ- 11
πέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι;

ERM. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθῃσι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολείται μικρὸν ὕστερον· Φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως.

XAP. Ἐκεῖνο γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀπὸ στίλβει; τὸ ὑπὸ χρόνῳ μετ' ἐρυθήματος; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων ἀεί.

ERM. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ αἰδιδμὸν ὄνομα, καὶ περιμάχτην.

XAP. Καὶ μὴν οὐχ ὀρῶ, ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτό.

13 Ἀιδιδμὸν) Ὑμνητόν. V.

neris vitae: mors enim exactissimus index eiusmodi rerum, & vitae ad metam usque feliciter peractae.

Char. Pulcherrime, Solon, quod nostri non oblitus sis; sed cymbulam nostram esse censeas de talibus bene iudicandi normam. Sed quosnam istos Croesus ablegat? aut quid id est, quod in humeris ferunt?

Merc. Lateres Apollini Pythio aureos consecrat, mercedem oraculorum, per quae etiam pessumbit brevi post tempore: est autem vatibus vir deditus supra modum.

Char. Illud nimirum splendidum est aurum, quod refulget subpallidum quiddam rubore tinctum? nunc enim primum vidi, quod semper audio praedicari.

Merc. Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen, & magnis omnium contentionebus expetitur.

Char. Equidem nullus video, quid boni ipsi adsit, nisi forte hoc solum, quod, qui ferant, eo graventur.

ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ ληστήρια, καὶ ἐπιερκίαι, καὶ Φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ ἐμπορίαι, καὶ δουλεῖαι;

ΧΑΡ. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἐρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρειν; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὀβολὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἐκάστου ἐκλέγων.

ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς· ὥστε οὐ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτο δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀγορεύττουσι· πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τᾶλλα.

ΧΑΡ. Δεινὴν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἱ τοσοῦτον ἔρωτα ἔρῳσιν ὥχρου καὶ βαρέως κτήματες.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἔρῳν αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς· καταγελαῖ γὰρ τοῦ Κροίσου,

12 Ἀβελτηρίαν) Μαρίαν, ἀνοίαν. V.

Merc. Nescis enim, quot propterea bella existant, & insidiae, latrocinia, periuria, caedes, vincula, navigatio longinqua, mercaturae, servitutes denique.

Char. Ob istud, Mercuri, quod non multum ab aere differt? aes enim novi, ut qui obolum, ut scis, a vectorum unoquoque exigam.

Merc. Sane: sed aes quidem abundat; eamque ob rem non valde magno studio expetitur ab ipsis: verum illud aurum ex profundis terrae visceribus metalli fossiores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla.

Char. Incredibilem quandam narras hominum dementiam; qui tanto amore capiantur rei pallidae ac ponderosae.

Merc. At Solon quidem ille, Charon, eius amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Croesum, & iactabun-

καὶ τῆς μεγαλαυχίας τοῦ βαρβάρου· καί, μοι δοκεῖν,
ἔρεσθαί τι βούλεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ᾧ Κροῖσε, οἷε γάρ τι δεῖσθαι τῶν ἱε-
πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον;

ΚΡΟΙΣ. Νῆ Δί· οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς
ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἷε τὸν θεὸν ἀποφαίνειν,
εἰ κτήσαιοτο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς;

ΚΡΟΙΣ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΟΛ. Πολλὴν μοι λέγεις, ᾧ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ
οὐρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσίον δεή-
σει αὐτοῦς, ἣν ἐπιθυμήσωσι.

ΚΡΟΙΣ. Ποῦ γὰρ τοσούτος ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσος
παρ' ἡμῖν;

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ;

ΚΡΟΙΣ. Οὐ πάνυ τι.

dam barbāri gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quae-
rere quidpiam vult: auscultemus ergo.

Sol. Dic mihi, Croese, numnam putas opus habere la-
teribus istis Pythium?

Croes. Ita per Iovem: non enim est illi Delphis dona-
rium tale ullum dedicatum.

Sol. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum,
si possideat in ceteris etiam lateres aureos?

Croes. Quidni putem?

Sol. Magnam mihi narras, Croese, paupertatem in coe-
lo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum ipsis e Lydia sit
petendum, si desiderarint.

Croes. Ubinam tanta sit auri copia, quanta apud nos?

Sol. Quaeso te, ferrumne etiam nascitur in Lydia?

Croes. Non sane multum,

ΣΟΛ. Τοῦ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστέ.

ΚΡΟΙΣ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίου;

ΣΟΛ. Ἦν ἀποκρίνῃ μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν.

ΚΡΟΙΣ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων.

ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σῶζοντες τινὰς, ἢ οἱ σω-
ζόμενοι πρὸς αὐτῶν;

ΚΡΟΙΣ. Οἱ σῶζοντες δηλαδή.

ΣΟΛ. Ἄρ' οὖν, ἦν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες,
ἐπὶ Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ,
ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε;

ΚΡΟΙΣ. Ὁ σίδηρος δηλαδή.

ΣΟΛ. Καὶ εἶγε μὴ τοῦτον παρασκευάσαιο, οἷχοιτο
ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος.

ΚΡΟΙΣ. Εὐφήμει, ὦ ἀνθρώπε.

ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω ταῦτα· φαίνη δ' οὖν
ἀμείνω τὸν σίδηρον ὁμολογῶν.

Sol. Potioris ergo metalli indigetis.

Croes. At quomodo praeftet ferrum auro?

Sol. Si respondeas nihil indignatus, discere licebit.

Croes. Roga modo, Solon.

Sol. Utrum, qui servant aliquos, meliores, an qui ab iis
servantur?

Croes. Qui servant videlicet.

Sol. Num igitur, si Cyrus, quos rumores nonnulli spar-
gunt, adoriatur Lydos, aureos enses tu confici curabis exer-
citusui, an ferrum tunc videbitur necessarium?

Croes. Ferrum utique.

Sol. Hoc sane metallum nisi compararis, abeat tibi au-
rum in Persidem captivum.

Croes. Di meliora, mi homo.

Sol. Absit, haec ut ita contingant: videre tamen nunc
auro melius esse ferrum fateri.

ΚΡΟΙΣ. Οὐκοῦν καὶ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατιθέναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὐτῆς ἀνακαλεῖν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δεήσεται· ἀλλ' ἦν τε χαλκὸν, ἦν τε χρυσὸν ἀναβῆς, ἄλλοις μὲν ποτε κτῆμα, καὶ ἔρμαιον ἔση ἀνατεθεικῶς, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ, ἢ ληστῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ἀεὶ σύ μου τῷ πλούτῳ προσπολεμεῖς, καὶ φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρεי ὁ Λύδος, ὃ Χάρων, τὴν παρρησίαν, 13 καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτῆσσω, τὸ δὲ παρισταμένον ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσεται δ' οὖν μικρὸν ὑστερον τοῦ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δεῇ ἀλόντα ἐπὶ τὴν πυρὰν ὑπὸ τοῦ Κύρου ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθούς

6 Καὶ ἔρμαιον) Ἐρμαιον τὸ εὐρμα προπαροξυτόναι. Τὸ δὲ Ἑρμοῦ κτητικὸν προπερισπάται. Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι τὸ κτητικὸν Ἑρμῆος ἐστὶ, καὶ Ἑρμος ἐκθλίψει τοῦ ι, ἀλλ' οὐ Ἑρμῆος. V.

Croes. Quid? num igitur Apollini me iubes ferreos lateres dedicare, aurum vero rursus repetere?

Sol. Is ne ferro quidem opus habebit: at tu, five aes, five aurum consecres, aliis quod in possessionem aliquando, ac praedam facilem cedat, dedicaveris, Phocensibus inquam, aut Boeotis, aut ipsis Delphis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius certe parum curat tuos aurifices.

Croes. Semper tu meis divitiis bellum indicis, & invides.

Merc. Non fert Lydus, o Charon, loquendi istam libertatem, verosque sermones: quin res ipsi videtur plane inusitata pauper homo, qui nullo metu se submittat, animique cogitata libere proferat. Verum in memoriam non diu post redibit Solonis, cum tempus aderit, ut captus in rogam Cyri iussu imponatur. Etenim audiui ex Clothone nuper prae-

πρώην ἀναγινωσκούσης τὰ ἐκάστῳ ἐπικεκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγγράπτο, Κροῖσον μὲν ἀλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κύρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνησιν τῆς Μασσαγετίδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ ἐξελαύνουσιν;

ΧΑΡ. Νῆ Δία.

ΕΡΜ. Τώμυρις ἐκείνη ἐστί. καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύρου αὐτὴ ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκείνός ἐστιν. οὗτος βασιλεύσει μετὰ τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεῖς ἐν τε Λιβύῃ, καὶ Αἰθιοπία, τὸ τελευταῖον μανεῖς ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν.

ΧΑΡ. ὦ πολλοῦ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοὺς προσβλέψειεν οὕτως ὑπερφρονούντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὥς μετ' ὀλίγον οὗτος μὲν αἰχμάλωτος ἔσται, οὗτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἀσκῷ αἵματος;

14 Ἐκείνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὃ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα

17 Ἐφεστρίδα) Διπλοῖδα. V.

legente, quae cuique forent fato decreta: in quibus & haec erant consignata, Croesum caprum iri a Cyro, Cyrum autem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse. Viden' illam mulierem Scythicam, illam equo albo investam?

Char. Ita fane.

Merc. Illa Tomyris est, quae caput Cyri praecisum in utrem iniiciet plenum sanguinis. Viden' etiam filium Cyri iuvenem? iste Cambyfes est, regnabitque post patrem: is rebus undiquaque male gestis in Libya, & Aethiopia, tandem mente captus interibit, postquam occiderit Apin.

Char. O multam ridendi materiem! At nunc quis eos aspicere sustineat tanto fastu elatos? aut quis in animum inducat, paulo post hunc fore captivum, illum caput habiturum in utre sanguinis? Verum quis ille est, Mercuri, qui

ἐμπεπορημένος, ὃ τὸ διάδημα, ὧ τὸν δακτύλιον ὃ μά-
γειρος ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθὺν ἀνατεμὼν Νήσω ἐν ἀμφι-
ρύτῃ· βασιλεὺς δὲ τίς εὐχεται εἶναι;

ΕΡΜ. Εὐγε παρῳδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκρά-
την ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον
εἶναι· ἀτὰρ καὶ οὗτος αὐτὸς, ὑπὸ τοῦ παρεστῶτος οἰκέ-
του Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκο-
λοπισθῆσεται, ἄβλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκα-
ρεῖ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα.

ΧΑΡ. Εὐγε, ὦ Κλωθοῖ, γεννικῶς καὶ αὐτοὺς, ὦ
βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότημε, καὶ ἀνασκολό-
πιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τούτῳ δὲ ἐπαίρε-
σθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσού-
μενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον
χυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε πορφυρίδα, μήτε τιάραν,
ἢ κλίνην χρουστὴν κομίζοντας.

4 Εὐγε παρῳδεῖς) Καλῶς γὰρ ἄλλαν ζῶεις ὅδῃν. V.

purpureum amiculum fibula substrictum gerit, diademate
revinctus, cui annulum coquus porrigit pisce dissecto, in
insula circumflua? regem plane videtur prae se ferre.

Merc. Belle versum Homeri huc inflectis, Charon. Ate-
nim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui se omni
ex parte felicem esse putat: verum hic ipse ab adstante fa-
miliari servo Maeandrio proditus Oroetae Satrapae in cru-
cem agetur miser, eiectus fortunis omnibus in puncto tem-
poris: etenim haec quoque ex Clotho percepi.

Char. Eugene, Clotho! fortiter & ipsos, optima, & capita
praecide, atque palo suffige, ut se sciant homines esse: in-
terea in altum tollantur, quippe ab excelsiore fastigio acer-
bius casuri. Tum ego ridebo. singulos agnoscens nudos in
cymbula, nec purpuream vestem, neque tiam, nec or-
natum aureum secum ferentes.

the end
lobel
ms. 162

15 EPM. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔξει. τὴν δὲ πληθύν, ὧ Χάρων, ὁρᾷς, τοὺς πλείοντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτῶντας;

ΧΑΡ. Ὅρῳ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐσικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίόν τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ ὀλίγοι δὲ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδέεστερον. ὃ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἐκ τ' ἀφανοῦς οὗτος ὄχλος τίνες εἰσίν;

EPM. Ἐλπίδες, ὧ Χάρων, καὶ δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναί, καὶ Φιλαργυρίαι, καὶ ὀργαί, καὶ μίση, καὶ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμέμικται αὐτοῖς, καὶ ξυμπολιτεύεται γε, νῆ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ Φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες,

1 Τὴν δὲ πληθύν, ὧ Χάρων, ὁρᾷ) Τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτῶντας. V.

Merc. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit fors. Multitudinem autem, Charon, istam vides, navigantes, bellantes, in iudiciis versantes, agros colentes, foenus exercentes, stipem petentes?

Char. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin & urbes eorum perfimiles alvearibus, in quibus unusquisque proprium quendam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam vespae, agunt feruntque imbecilliores. Quod autem circumvolat eos ex occulto, agmen illud, quinam sunt?

Merc. Spes, Charon, & metus, & amentiae, voluptates, avaritia, irae, odia, atque eiusmodi plura: ex eo numero amentia quidem infra ipsis adest immixta, in eademque velut civitate degit, itemque odium, ira, aemulatio, inscitia,

ὑπεράνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ αἰδ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὅπότε ἂν μάλιστα οἴηται τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἴχονται, κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολιποῦσαι, ὅπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὄρας ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Ἦν δ' ἀτενίσσης, κατόψει καὶ Μοίρας ¹⁶ αἶνω ἐπικλωδούσας ἐκάστω τὸν ἄτρακτον, ἀφ' οὗ ἡρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὄρας καθάπερ ἀράχινά τινα καταβαίνοντα ἐφ' ἑκάστον ἀπὸ τῶν ἀτράκτων;

ΧΑΡ. Ὅρῳ πάνυ λεπτὸν ἐκάστω νῆμα ἐπιτεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκείνῳ δὲ ἄλλῳ.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὧ πορθμεῦ· εἴμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν, ὑπὸ τούτου Φονευθῆναι· τούτῳ δὲ, ὑπ' ἄλλου· καὶ κληρονομήσai γε τοῦτον μὲν ἐκείνου, ὅτου ἂν ἡ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκείνῳ δὲ αὖ· τούτου· τοιόνδε γὰρ τι ἡ ἐπιπλοκή

perplexa haesitatio, & avaritia: sed metus & spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam & paventem contrahere se facit; hae vero capitibus imminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum eas, avolant repente, hiantesque destituunt; quod ipsum & Tantalo vides accidere apud inferos ab aqua fugiente. Quod si aciem intenderis, conspicias etiam Parcas stamina singulis versato deducentes fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex tenuibus filis: videntne quasi araneorum fila quaedam in singulos a fufis demissa?

Char. Cerno tenuissimum unicuique licium additum, implexumque ut plurimum hoc illi, illud alii.

Merc. Et iure quidem, Portitor: nam illi fatale est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic vero, ut hereditatem adeat eius, cuius brevius sit filum; isti contra, ut illius: tale enim quiddam mutuus implexus significat. Per-

δῆλοι. ὁρᾷς δ' οὖν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ οὗτος μὲν ἀνασπασθεὶς ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μικρὸν καταπεσὼν, ἀπορραγέντος τοῦ λίνου, ἐπειδαν μηκέτι ἀντέχη πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. οὗτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἦν καὶ πέση, ἀψοφῆτι κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος.

ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

- 17 ΕΡΜ. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα, ὦ Χάρων· καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπάστους γιγνομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, καὶ ὑπηρεταὶ μάλα πολλοὶ, ὡς ὁρᾷς, ἡπιάλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ Φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι, καὶ ξίφη, καὶ ληστήρια, καὶ κώνεια, καὶ δικασταὶ, καὶ τύραννοι· καὶ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἐστ' ἂν εὖ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι,

spicis tamen a tenui filo suspensos omnes: is quidem fursum attractus sublimis apparet; at paulo post praecipitatus, abrupto lino, quando non amplius oneri sustinendo sufficiet, magnum edet sonitum: hic autem paululum modo a terra levatus, etiamsi ceciderit, nullo iacebit excitato sonitu, sic ut a vicinis vix casus eius exaudiatur.

Char. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

Merc. Immo vero ne verbis quidem consequi possis, prout dignum est, quanto sint risu excipienda, Charon: maxime si spectes eorum contentissima studia, & quod inter medias spes intereant correpti ab optima Morte. Eius autem sunt nuntii ministrique valde multi, ut vides, frigora febrium & ardores, tabes, pulmonum affectus, gladii, latrocinia, cicuta potiones, iudices, tyranni. Horum ipsis nihil in mentem plane subit, dum felices agunt: simulatque offenderint,

πολὺ τὸ ὀττοτοῖ, καὶ αἰ αἰ, καὶ ὦ μοι μοι. εἰ δ' εὐθὺς ἐξ
 ἀρχῆς ἐνεόουν, ὅτι θνητοὶ τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τοῦ-
 τον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίαςιν, ὥσπερ ἐξ
 οὐνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἀν σωφρα-
 νέστερον, καὶ ἥττον ἡνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς αἰεὶ
 ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παρούσιν, ἐπειδὴν ἐπιστάς ἡ
 ὑπηρετὴς καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ
 θόῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, οὐ ποτε προσ-
 δοκῆσαντες ἀποσπασθῆσεσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἀν
 ποιήσειεν ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομοῦμενος, καὶ
 τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲν ἔξει τέλος
 αὐτῷ ὁ δὲ, ἄρτι ἐπίβεις τὸν ὄροφον, ἀπίοι, τῷ κληρονό-
 μῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μὴδὲ δειπνή-
 σας, ἀβλῖος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρ-
 ρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνή, καὶ φίλους διὰ τοῦτο
 ἐστιῶν, καὶ τούνομα τοῦ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἡπίστατα,

6 Χρῆσθαι) Χρήσασθαι. V.

mox crebrum in ore ottotoe, ah, ah, hei mihi. Quod si sta-
 stum ab initio secum cogitassent, tum se esse mortales, tum,
 pauxillum istud temporis in vitam quasi peregrinatione in-
 stituta, abituros tanquam ex somnio, omnibus super ter-
 ram relictis, vixissent sane sapientius, minusque doloris mo-
 rientes cepissent: nunc autem perpetuo cum se sperent usu-
 ros esse rebus praesentibus, ubi praesto fuerit minister, ci-
 taveritque & duxerit vinculis impeditos febris tabisve, in-
 dignantur se abduci, ut qui nondum exspectaverant fore, ut
 inde avellerentur. Quid enimvero non faciat iste, qui do-
 mum gnaviter aedificat, operariosque urget, si didicerit,
 hanc quidem esse sibi finiendam, at se, vixdum imposito
 testo, decessurum, heredique relicturum, ut ea domo frua-
 tur, in qua ne semel quidem ipse miser coenaverit? Ille por-
 ro, qui gaudet, quod masculum infantem uxor sibi pepe-
 rerit, ideoque amicos prolixè accipit nominalia celebrans,

ὡς ἐπείτῃς γενόμενος ὁ παῖς τεθνήσκει, ἄρα ἂν σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχοῦντα ἐπὶ τῷ παιδί· ἐκεῖνον ὁρᾷ, τὸν τοῦ ἀθλητοῦ πατέρα τοῦ Ὀλύμπια νενικηκότος· τὸν γείτονα δέ, τὸν ἐκκομίζοντα τὸ παιδίον, οὐχ ὁρᾷ, οὐδὲ οἶδεν ἂν οἷας αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. τοὺς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὅρων διαφερομένους ὁρᾷς, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἴτα, πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, καλουμένους ὑφ' ὧν εἶπον ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

- 18 ΧΑΡ. Ὅρῳ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἐγὼ ἐνοῶ, τί τὸ ἥδ' αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκεῖν' ἐστίν, οὗ στερούμενοι ἀγανακτοῦσιν.

ΕΡΜ. Ἦν γοῦν τοὺς βασιλέας ἴδῃ τις αὐτῶν, οἷπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω τοῦ ἀβεβαίου, καὶ ὡς Φῆς ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδέων τὰ ἀνιαρὰ εὐρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους, καὶ ταραχὰς,

9 Ἀγγέλων) Ἐπίονται. V. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιόντων. G.

si sciret septennem puerum esse obiturum, num tibi videtur laetaturus eo nato? sed hoc nimirum in causa est, quod illum felicem filii forte contempletur, athletae patrem Olympico certamine victoris; sed vicinum, qui exsequias it infanti, non cernit, neque novit, a quo stamine pependerit. Iam de finibus litigantium vides quantus sit numerus; item eorum, qui coacervant pecunias, tum, antequam frui liceat, citantur ab iis, quos modo dixi, imminentibus nuntiis & ministris.

Char. Haec omnia video, & apud animum meum cogito, quid ipsis dulce sit in cursu vitae, quidve sit illud, quo privati indignantur.

Merc. Porro si quis reges eorum intueatur, qui esse felicissimi censentur, praeter instabilem eorum atque ancipitem fortunam, multo plura iucundis ingrata inveniet ipsi ad-

καὶ μίση, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας·
τούτοις γὰρ ἅπαντες ζύνεισιν. ἔῷ πένθη, καὶ νόσους, καὶ
πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν· ὅπου δὲ τὰ
τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν ἰδιω-
τῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γοῦν σοι, ὦ Ἑρμῇ, εἰπεῖν, ὦ τινι ἐοι- 19
κέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν.
ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρουνοῦ τινι
καταρράττοντι ἀνισταμένας; τὰς Φυσαλλίδας λέγω,
ἀφ' ὧν ζυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μὲν τινες
μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἰδ'·
ἐπὶ πλεον διαρκούσι· καὶ προσχωρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλ-
λων αὐταὶ ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἶρονται·
εἴτα μέντοι καὶ κεῖναι πάντως ἐξερράγησαν ποτὲ· οὐ γὰρ
οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος.
ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους,

8 Πομφόλυγας ἐν ὕδατι) Ἄγαν εὐφυὲς παράδειγμα. V.

esse, timores, perturbationes, odia, insidias, iras, adula-
tiones: in his enim malis omnes versantur. Mitto luctus,
morbos, affectiones, quae scilicet in eos aequali iure at-
que in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum
istorum conditio misera est atque aerumnosa, exputare
commodum, qualis privatorum sit hominum.

Char. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei si-
miles mihi visi fuerint homines, eorumque universa vita. Tu
sane bullas aliquando in aqua spectasti sub scatebra violenter
praecipitante existentes; bullas istas inquam inflatas, unde
cogitur spuma: earum quaedam parvae, quae statim diruptae
solent extinguui; aliae diutius perdurant, accedentibusque
aliis mirifice inflatae maximum in tumorem excrescunt: nec
tamen & ipsae non tandem ruptae dilabuntur; haud enim
aliter fieri potest. Id ipsum est hominum vita: cuncti a spi-
ritu quodam intumuerunt, hi maiores, illi minores: & non-

οἶδ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύ-
μορον τὸ Φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο.
πᾶσι δ' οὖν ἀπορραγῆναι ἀναγκαῖον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὁμήρου εἶκας, ὦ Χά-
ρων, ὃς Φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

- 20 ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἶα ποιοῦ-
σι, καὶ ὡς Φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι,
καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα
καταλιπόντας αὐτοὺς δεήσει, ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν
παρ' ἡμᾶς. βούλει οὖν, ἐπείπερ ἐΦ' ὑψηλοῦ ἐσμέν, ἀνα-
βοήσας παμμέγεθες παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν
τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ αἰεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλ-
μῶν ἔχοντας, λέγων, ὦ ματαίοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ
ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς αἰεὶ βιώσεσθε·
εὐδεν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδιδόν ἐστιν, οὐδ' ἂν ἀπάγοι

nulli quidem brevissimi temporis habent & cito pereuntem
inflationem; alii, simulatque coaluerint, deficiunt: verum-
tamen omnibus bullae modo ruptis interire necesse est.

Merc. Nulla quidem parte deteriorem, Charon, compa-
rationem instituisti, quam Homerus, qui cum foliis genus
hominum confert.

Char. Eiusmodi cum sint, Mercuri, vides, qualia designent,
quamque ambitiosa contentione inter se de magistratibus,
honoribus & possessionibus decertent; quibus tamen omni-
bus relictis non effugient, quin haud plus uno obolo ha-
bentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam in alto fumus,
quanta potero maxima voce exclamem, adhorterque eos,
ut abstineant se a vanis laboribus, eoque modo vivant, ut
semper mortem sibi ante oculos habeant positam, sic eos
compellans: Inepti, quid studium istis in rebus abutimini?
definite fatigari, non enim in perpetuum viveris: nihil eo-
rum, quae in terris maximi fiunt, sempiternum est; nihil

τις αὐτῶν τι ζῆν αὐτῶ ἀποθανών· ἀλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν
 γυμνὸν οἴχισθαι· τὴν οἰκίαν δέ, καὶ τὸν ὄγκον, καὶ τὸ
 χρυσίον, αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δε-
 σπότης. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπηκόου ἐμβοή-
 σαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἶε μέγα ὠφεληθῆναι τὸν βίον,
 καὶ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι παραπολύ;

ΕΡΜ. ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα, ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄ- 21
 γνοια, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὥς μὴδ' ἂν τρυπάνῳ
 ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὧτα. τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν
 αὐτὰ, οἷόν περ Ὀδυσσεὺς τοὺς ἐταίρους ἔδρασε δέει τῆς
 Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦ-
 σαι, ἣν καὶ σὺ κεκραγῶς διαῤῥαγῆς; ὅπερ γὰρ παρ'
 ὑμῶν ἡ λήθη δύναται, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται.
 πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οὐ παραδεδεγμένοι τὸν
 κηρὸν ἐς τὰ ὧτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὅξυ δε-
 δορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατεγνωκότες οἷά ἐστιν.

inde secum abstulerit, qui vita fungitur; quandoquidem ne-
 cesse est nudum abire; domum vero, agrum, quidquid est
 auri, aliorum ex aliis esse, & mutare dominos. Haec atque
 eiusmodi si sic, ut exaudiri possim, ipsis inclamem, non tu
 censeres magnos inde redundaturos ad vitam fructus, eosque
 multo fore prudentiores?

Merc. Mi Charon, nescis, quam ipsos ignorantia & frau-
 dulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem per-
 forari queant aures: tanta ceræ copia eas obstruxerunt,
 quemadmodum Ulysses fecit fociis, metuens ne Sirenas aus-
 cultarent. Quæ ergo spes est, illi ut audire possint, etiam si
 tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe pot-
 est, idem hic ignorantia perficit. Attamen sunt eorum pau-
 ci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes se-
 cuti, acie mentis ad pervidendas cognoscendasque res hu-
 manas plane singulari.

XAP. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσαιμεν;

ERM. Περιττὸν τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτοὺς, ἃ ἴσασιν.
 -δενειδ ὁρᾷς, ὅπως ἀποσπᾶσάντες τῶν πολλῶν καταγελαῶσι
 τῶν γιγνομένων, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀρέσκονται αὐ-
 τοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δράσμον ἤδη βουλευόντες παρ' ὑ-
 μᾶς ἀπὸ τοῦ βίου; καὶ γὰρ μισοῦνται, ἐλέγχοντες αὐ-
 τῶν τὰς ἀμαθίας.

XAP. Εὖγε, ὦ γεννάδαι· πλὴν πάνυ ὀλίγοί εἰσιν,
 ὦ Ἑρμῇ.

ERM. Ἰκανοὶ καὶ οὗτοι· ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη.

22 XAP. Ἐν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ μοι δεί-
 ξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔσῃ τὴν περιήγησιν πεποικηκώς, τὰς ἀπο-
 θήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττουσι, θεάσασθαι.

ERM. Ἡρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους
 καλοῦσί τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκείναι
 τὰ χῶματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας;
 δ ὦ γεννάδα) ὦ γενναῖε καὶ εὐγενίστατε. V.

Char. Quin illis igitur inclamo.

Merc. Supervacuum fuerit, ad eos si dicas, quae nove-
 runt: vident, ut seducti a vulgo hominum derident, quidquid
 agitur, nullaue ex parte probant? immo vero non obscure
 patefaciunt, se aufugere iam conari ad vos ex vita; eo ma-
 gis, quod odio sint, dum redarguunt istorum inscitias.

Char. Euge, generosa pectora! verum valde sunt pauci,
 Mercuri.

Merc. Et hi sufficiunt. Sed iam descendamus.

Char. Unum est adhuc, quod desiderem scire, Mercuri:
 id si mihi ostendas, omnibus numeris res mihi humanas de-
 monstrandi beneficium absolveris: scilicet conditoria cada-
 verum, ubi ea sepeliunt, ut spectem.

Merc. Monumenta, Charon, tumulos, & sepulcra vo-
 cant, istiusmodi conditoria. Ceterum, qui ante urbes sunt,
 aggestae terrae cumulos illos vides, cipposque & pyrami-

ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάργειν μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ αὐ-
θις ἀνάγειν πιομένους. ὦ μάταιοι, τῆς ἀνοίας, οὐκ εἰδό-
τες ἡλίκοις ὅροις διακέκριται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων
πράγματα· καὶ οἶα τὰ παρ' ἡμῖν ἐστὶ καὶ ὅτι

Κάθων' ὁμῶς ὁ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅστ' ἔλλα-
χε τύμβου,

Ἐν δ' ἦ τιμῇ Ἴρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.

Θερσίτη δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο.

Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκρῶν ἀμενηνὰ κάρηνα,

Γυμνοὶ τε, ξηροὶ τε, κατ' ἀσφodelὸν λειμῶνα.

- 23 EPM. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖς.
ἀλλ' ἐπεῖπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τὸν τοῦ
Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς τὸν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον
μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν
τῷ Ροιτείῳ.

cideret, si oporteret non deducere solum ad inferos, sed
insuper eos iterum reducere potaturos. Vah dementia! inani-
ssimi mortales, qui nescitis, quam longinquo finium
intervallo discreta sint mortuorum viventiumque negotia,
qualisque rerum sit nostrarum ratio; nec, mortuum esse si-
mili modo & qui tumulo careat, & qui sepulcrum fuerit
fortitus; uno eodemque honoris esse gradu Irum, regem-
que Agamemnonem; Therstiae parem Thetidis filium, pul-
chra coma conspicuae: omnes namque perinde umbrarum
sunt infirmae calvariae, nudi aridique per florentem alpho-
delo campum.

Merc. Hercules, quam large nobis Homeri versus inge-
ris! Sed quandoquidem me commonefecisti, volo tibi mon-
strare Achillis sepulcrum: viden' mari prope adiacens? Si-
geum est illud Troicum; e regione autem situs est Ajax in
Rhoeteo.

ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι. τὰς πόλεις
τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν τὴν
Νῆον τὴν Σαρδαναπέαλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυ-
κῆνας, καὶ Κλεωνάς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτὴν. πολλοὺς
γούν μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκεῖθεν, ὡς δέκα ὅλων
ἐτῶν μηδὲ νεωλκῆσαι, μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον.

Fingert's Enriched
with the Almonds
H. T. Trebald, N. Y. 47

ΕΡΜ. Ἡ Νῖνος μὲν, ὃ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲν ἵχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἴπης ὅπου πότε ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστίν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβολον, οὐ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηησομένη, ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκῆνας δέ, καὶ Κλεωνάας, αἰσχύνομαι δεῖξαι σοι· καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον, ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον κατελθὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἑπῶν. πλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεβήνκασι καὶ αὐταί. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὃ πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ παραδοξότερον,

Keyes at Folio.
Epist. 247.

15 Τεθνήκασι) Τεθνᾶσι. V.

Char. Non ingentia sunt, Mercuri, monumenta. Nunc urbes insignes monstra mihi, quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sardanapali, Babylonem, Mycenae, Cleonae, ipsamque Iliam: multos equidem inde meminisse me traiecissem, adeo ut decem integris annis nec subducere, neque ventis exponere licuerit scapham.

Merc. Ninus iam, Portitor, interiit, neque ullum vestigium amplius est eius reliquum; sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi Babylonem turribus ornatam, quae magno moenium ambitu est cincta: illa ipsa quoque non diu post quaeretur, haud secus ac Ninus. Mycenae Cleonaeque pudet me monstrare tibi: offocabis enim, fat scio, Homerum ad Orcum reuersus ob magniloquentiam carminum: attamen olim erant felices; nunc vero totae sunt mortuae: moriuntur enim, quemadmodum homines, sic & urbes;

καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχου οὖν οὐδὲ τάφρος ἐν Ἀργεὶ
ἔτι καταλείπεται.

ΧΑΡ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνομά-
των, Ἴλιον ἱρὴν, καὶ εὐρυάγυιαν, καὶ εὐκτίμεναι Κλεω-
24 ναί. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες
ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους Φονεύουσιν;

ΕΡΜ. Ἀργείους ὀρᾶς, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμο-
νίους, καὶ τὸν ἡμιβνῆτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην,
τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι.

ΧΑΡ. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῇ, ὁ πόλεμος;

ΕΡΜ. Ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται.

ΧΑΡ. ὦ τῆς ἀνοίας, οἷγε οὐκ ἴσασιν, ὅτι καὶ ὅλην
τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγις ἂν
ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ· τὸ δὲ πεδῖον
τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάθρων
τὸ τρόπαιον ἀνασπᾶσαντες τῷ ἀρότρῳ.

quodque mirabilius, fluvii integri: itaque ne alveus qui-
dem Inachi Argis amplius superest.

Char. Papae, quae laudes, Homere! qui nominum splendor!
Ilion sacra, latisque viis insignis; Cleonae nitide conditae.
Sed, quod sine sermonis instituti fraude fiat, quinam isti sunt
belligerantes, aut cuius rei causa sese invicem obtruncant?

Merc. Argivos cernis, Charon, & Lacedaemonios, illum-
que semianimem imperatorem Othryaden, qui inscribit tro-
paeum suo sanguine.

Char. Pro qua re, Mercuri, bellum inter eos est ortum?

Merc. Pro illo ipso campo, in quo pugna conferitur.

Char. O insignem dementia! scilicet ignorant, se, licet vel
totam Peloponnesum eorum quisque possederit, vix tamen
unius pedis spatium ab Aeaco accepturos esse: campum au-
tem illum alii atque alii usque colent, ac saepe funditus illud
tropaeum eruent aratro.

ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐθετήσαντες αὐθις τὰ ὄρη, ἀπαλλασσώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθ' ἑστάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθμεῖον ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκροστολῶν.

ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ· εὐεργέτης αἰεὶ ἀναγεγράφῃ. ὠνάμην δέ τι διὰ σέ τῆς ἀποδημίας. οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα; βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἐκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνος δέ, οὐδεὶς λόγος. *Τμήτ. 28.*

§ Ἀναγεγράφῃ) Φανερῶς γεγράφῃ V.

Merc. Haec quidem ita fient: nos vero, ubi iam descenderimus, suisque montes sedibus reposuerimus, discedamus, ego ad ea peragenda, quorum gratia iter ingressus sum, tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, cum adventabo tibi mortuos deducens.

Char. Bene de me meritus es, Mercuri: ego semper non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te meas referam; haud enim mediocris per te fructus ex isthac peregrinatione ad me redundavit. At qualia sunt hominum infaustorum negotia! reges, lateres aurei, hecatombae, proelia: Charontis vero nulla habetur ratio.

Π Ε Ρ Ι Θ Υ Σ Ι Ω Ν.

¹ **A** MEN γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττουσι, καὶ ταῖς ἑορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν θεῶν, καὶ ἀ αἰ- τοῦσι, καὶ ἀ εὐχονται, καὶ ἀ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα, εἴ τις οὕτω κατηΐης ἐστι, καὶ λελυπημένος, ὅστις οὐ γελάσεται τὴν ἀβελητηρίαν ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων. καὶ πολὺ γε, οἶμαι, πρότερον τοῦ γελαῖν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρή κα- λεῖν, ἢ τουναντίον θεοῖς ἐχθροὺς, καὶ κακοδαίμονας, οἵ- γε οὕτω ταπεινὸν, καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδῆες, καὶ κολακευόμενον ἡδε- σθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμελούμενον. τὰ γοῦν Αἰτωλικά

1 ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ) Ὁ σκοπὸς ἐνταῦθα τῷ Λουκιανῷ καταδραμεῖν τῶν Ἑλλήνων θυσίας ποιούντων· τὸ γὰρ θεῖον οὐ δέεται θυσίαν. Οὐκ ἔστι δὲ διάλογος· ὅλον γὰρ τὸν λό- γον ὅς ἐξ ἰδίου προφέρει προσώπου· ὁ δὲ διάλογος πρὸς ὅσα ἔχει διάφερα διαλεγόμενα πρὸς ἄλλα. V.

3 Προσόδοις) Πρόσδος τὸ κέρ- δες, καὶ ἡ πανηγυρίς, πρὸς ἣν οὐκ ὀλίγοι ὀδεύουσιν. G.

12 Τὰ γοῦν Αἰτωλικά πάθη) Αἰτωλίας ἐβασίλευσαν Οἰνεύς· οὗ- τος θύσας τοῖς θεοῖς τὴν Ἄρτεμιν ἐπελάθετο· ἡ δὲ ὀργισθεῖσα ἀπίλυσε κατὰ τῆς Καλυδῶνος κάπρον, ὅστις

D E S A C R I F I C I I S.

I N sacrificiis quae perpetrant inepti homines, in die- bus festis, in salutationibus Deorum; quae porro petunt, quae optant, quae de illis sentiunt; nescio an ita demis- sus quisquam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eorum, quae fiunt, perspicere stoliditatem possit. Verum ante ali- quanto quam rideat, cum animo suo exquiret, piofne praedicare illos fas sit, an contra ea hostes Deorum, & ob id ipsum infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo divinam naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut gaudeat adulantibus, negligi se indignetur. Etenim Aeto-

πάβη, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τοὺς τοσούτους φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν, πάντα ταῦτα ἔργα φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρούσης, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως· οὕτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία. καὶ μοι δοκῶ ὁρᾶν αὐτὴν ἐν τῷ οὐρανῷ τότε μόνην, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν Οἰνέως πεπορευμένων, δεινὰ ποιῶσαν, καὶ σχετλιάζουσαν, οἷας ἐορτῆς ἀπολειφθῆσεται. Τοὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρισ- 2 εὐδαίμονας εἶποι τις ἂν, εἶγε ἀπομνημονεύοι τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἑξῆς ἡμέρας ἐστίασαντες,

πολλὰ ἀνεῖλεν· ὕστερον δὲ, κατ' αὐτοῦ συναχθέντων πολλῶν ἀνθρώπων. Καλυδὼν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας. V.

2 Καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν) Ἀλθαία Μελεάγρου μήτηρ ἐγέννησε σὺν τῷ Μελεάγρῳ λάμπον πῦρ· καὶ ἔμαθεν, ὡς τοσούτον χρόνον ζήσοι Μελεάγρος, ὅσον ἡ λαμπρὸς ἄπτεται. Ὅτε οὖν ἐφονεύθη ὁ κάπρος, ὁ Μελεάγρος τῆς Ἀταλάντης ἐρῶν αὐτῇ τὰ νικητήρια δέδωκεν. Ὡργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἀλθαίας, οἱ σὺν αὐτῇ

τὸν κάπρον ἐφόνευσαν, ὅτι γυνὴ προετιμῆθη αὐτῶν, καὶ ἔσχον πόλεμον πρὸς Μελεάγρον. ἀνεῖλεν οὖν αὐτοὺς ὁ Μελεάγρος· καὶ ἐργισθεῖσα ἡ Ἀλθαία διὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἔσβησε τὴν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελεάγρος. V.

8 Σχετλιάζουσαν) Δυσχεραίνουσαν, ἀγανακτοῦσαν. V.

II Ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως) Ὁ γὰρ Ὀμηρος φησὶν, ὅτι οὐκ ἔστι νῦν ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ἐπεδήμησεν εἰς Αἰθιοπίαν, καὶ κεῖ ἐστίαθη ἡμέρας ἑβ. V.

licos illos casus, & calamitates Calydoniorum, & tot caedes, & illam Meleagri tabem, universa haec opera aiunt esse Dianae, aegre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam. Tam profunde in *animum illius* descendit, quod sacrificialibus epulis excidit! Ac videor mihi illam videre in coelo solam tunc *relictam*, reliquis Diis ad Oeneum profectis, afflictantem se, & conquerentem, quali, *quam pingui*, sacro sibi carendum sit. Ab altera parte Aethiopes beatos ac ter felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat Iuppiter, quam in *ipso* Homeri poëseos principio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reli-

καὶ ταῦτα, ἐπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλλους θεούς. αὐτῶς οὐδὲν ὡς εἴκεν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. ἀλλὰ πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τὰγαθὰ, καὶ ἔνεστι πρίασθαι παρ' αὐτῶν τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοϊδίου· τὸ δὲ πλουτεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν, ἐκατόμβης· τὸ δὲ σῶων ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου ἐς Πύλον, ταύρων ἑννέα· καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος ἐς Ἴλιον διαπλεῦσαι, παρθένου βασιλικῆς. ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηναῖς βοῶν δώδεκα, καὶ πέπλου. εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρυόνας, καὶ 3 στεφάνου, καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὄνια. Ταῦτα δὲ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ἐπιστάμενος, ἅτε ἱερεὺς, καὶ γέρων, καὶ τὰ θεῖα σοφός, ἐπειδὴ ἀπρακτος ἀπῆει παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν

6 Ταύρων ἑννέα) Ὁ γὰρ Νέστωρ ἔθυσεν, ὅς λέγει οὗτος· ὁ γὰρ Ὁ-
ἀπὸ τῆς Ἰλίου ἐπανελθὼν εἰς Πύλον μῆρος εἶπεν ἑννακίς ἐννέα. V.
ἐννέα βοῶν δυοσίαν τῇ Ποσειδῶνι 11 ὄνια) Πράσιμα. V.

quos etiam Deos, *tanquam umbras* secum adduceret. Adeo eorum, quae faciunt, absque mercede, ut videtur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus, estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula, divitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; alius ut salvus ab Illo Pylum redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilion liceat traicere, virgine regia *redimendum est*. Non He-cuba quidem, ne tum urbs caperetur, bubus duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Coniicere autem fas est, multa etiam gallo, aut corona, aut solo ture adeo, apud ipsos esse venalia. Puto, etiam Chryses horum gnarus, qui sacerdos esset, & senex, & divinarum rerum consultus, cum infectis rebus rediret ab Agamemnone, expostulat cum Apolline, apud quem in foenore collocasset gratiam, & vicem re-

ἀμοιβὴν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἀπολλον, ἐγὼ μὲν σου τὸν νεῶν, τέως ἄσπερ Ἀνάτολιν ὄντα, πολλάκις ἔσπερ Ἀνάτολιν καὶ τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῶν βωμῶν· σὺ δ' ἀμελεῖς μου τοιαῦτα πεπονθότες, καὶ παρ' οὐδὲν τίβησαι τὸν εὐεργέτην. ταίγαρ οὖν οὕτω κατέδυσώπησεν αὐτὸν ἐκ τῶν λόγων, ὥστε ἄρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου καθίσας ἑαυτὸν, κατετάξευσεν τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς αὐτοῖς ἡμιόνους καὶ κισίν. Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην, βούλομαι καὶ τάλλα εἰπεῖν, ἃ περὶ αὐτοῦ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, οὐχ' ὅσα περὶ τοὺς ἔρωτας ἐδυστύχησεν, οὐδὲ τοῦ Ὑακίνθου τὸν Φόνον, οὐδὲ τῆς Δάφνης τὴν ὑπεροψίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεὶς ἐπὶ τῷ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ, καὶ ξεστρακισθεὶς διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατεπέμψθη ἐς

7 Ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου) Ναυστάθμον, τὸν λιμένα· ἢ ὅτι ὁ ναυτικός στρατός ναύσταθμος καλεῖται.

721. V.

14 Καὶ ξεστρακισθεὶς) Ἐξορισθεὶς. V.

poscit, & tantum non conviciatur, dicens, Equidem, Apollo optime, aedem tuam, coronarum honore ad eum diem carentem, saepe coronavi, totque tibi taurorum caprarumque femora tuis in altaribus adolevi. Tu vero negligis me talia passum, nulloque numero habes optime de te meritum. Itaque tantum oratione illa pudorem ei obiecit, ut sagittis correptis infelloque editiore prope navium stationem loco, pestilentiae telis ipsos cum mulis canibusque Achivos configeret. Cum vero semel in Apollinis incidi mentionem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de illo homines commemorant, non quam invenustus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne aspernata illum fuerit; sed quod iudicio damnatus ob Cyclopes interfectos, testarumque suffragio de coelo in terram eiectus, humana

χῆν, ἀνθρώπινῃ χρησάμενος τῇ τύχῃ· ὅτε δὲ καὶ ἐβήτευσεν ἐν Θετταλίᾳ παρ' Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι· παρὰ τούτῳ μὲν γε οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀμφοτέροι πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ οὐδὲ ἐντελῆ τὸν μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ τοῦ Φρυγῶς, ἀλλὰ προσῶφλεν αὐτοῖς πλέον ἢ τριάκοντά, Φασι, δραχμὰς Τρωϊκάς. Ἡ γὰρ οὐ ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν, καὶ πολὺ τούτων ἱερώτερα, περί τε Ἥφαιστου, καὶ Προμηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ρέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς τοῦ Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μούσας συναδούς ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἐνθεοὶ γενόμενοι, ὡς τὸ εἶκος, ἀδούσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανὸν, ἐβασίλευσέ τε ἐν αὐτῷ, καὶ τὰ τέκνα κατήσθειεν, ὥσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπείς ὑπὸ τῆς Ρέας ὑποβαλλομένης τὸν λίθον, ἐς τὴν Κρήτην ἐκτεθεῖς, ὑπ' αἰγὸς

conditione atque forte uti iussus est. Est vero etiam, cum servili ministerio, in Thessalia apud Admetum, & apud Laomedontem in Phrygia, functus est: apud hunc quidem non ipse solus, sed cum Neptuno, lateribus ducendis ambo, & muris struendis operam locantes ob inopiam, & ne integram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea deberet illis, aiunt, triginta amplius drachmas Troicas. Numquid enim talia non magnifice narrant de Diis poëtae, & multum hisce diviniora, de Vulcano, & Prometheo, & Saturno & Rheae, totaque paene Iovis familia? Et haec faciunt; invocatis in principio versuum Musis cantus adiutricibus, quarum afflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Saturnus exsecto statim Coelo patre in illo imperaverit, suoque natos devoraverit, ut Argivus Thyestes: ut deinde Iuppiter, furto subiicientis lapidem Rheae, in Creta expositus

ἀνετράφη, καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κύρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς κυνός· εἶτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ ἐς τὸ δεσμωτήριον καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγχε δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, ὑστάτην δὲ τὴν Ἥραν τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς Περσῶν τοῦτο καὶ Ἀσσυρίων νόμους. ἐρωτικός δὲ ἦν, καὶ εἰς Ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥαδίως ἐνέπλησε παίδων τὸν οὐρανόν, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίους δὲ καὶ νόβους ἐκ τοῦ θνητοῦ καὶ ἐπιγείου γένους· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνώμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύνες, ἢ αἰετὸς, καὶ ὅλως ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως. μόνῃ δὲ τὴν Ἀθηναίαν ἔφυσεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμιτελῆ φασιν ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι καομένης, ἀρπάσας, ἐν τῇ μηρῷ

4 Ὑστάτην δὲ τὴν ἀδελφὴν) Καμβύσης ὁ Κύρου τοῦ Περσῶν ἐραστὴς τῆς ἀδελφεῖς Ἀτόσσης εἰρετο τοὺς βασιλεῖς δικαστὰς, εἰ τις ἐστὶ νόμος κελεύων τὸν βουλόμενον ἀδελφεῇ ξυνοικεῖν. Οἱ δὲ ἀπεκρί-

ναντο, νόμον μηδὲν εἶναι, ὃς κελεύει ἀδελφὸν ξυνοικεῖν· ἄλλον μὲν τοι νόμον ἔξευρηκέναι, ὃς διεσπίζε τῷ βασιλεύοντι Περσῶν ἔξεῖναι ποιεῖν ὃ ἂν βούληται· καὶ τότε Καμβύτης ἔγχε τὴν ἀδελφὴν.

& a capra nutritus fit, quemadmodum nempe Telephus a cerva, & a cane Cyrus superior: ut deinde expulso patre, & in carcerem coniecto, imperium ipse tenuerit: ut uxores duxerit ille quidem complures alias, ultimam vero Iunonem germanam suam, ex Persarum hoc quidem Assyriorumque legibus: amator vero maximus fit, & effusus solutusque in Venerem, facile coelum liberis ut compleverit; quorum alios ex sui fastigii matribus, alios vero nothos atque hybridas ex mortali ac terrestri genere creaverit, cum nunc aurum generosus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, & ipso Proteo mutabilior; solam autem ex suo ipse capite Minervam ut genuerit, intra ipsum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, aiunt, informem adhuc ex matre cum maxime conflagrante ereptum, in sua

- Φέρων κατάρυξε, κατὰ ἐξέτεμε, τῆς ὠδίνος ἐνστάσης.
- 6 Ὅμοια δὲ τούτοις καὶ περὶ τῆς Ἥρας ἄδουσιν, ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὀμιλίας, ὑπηνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τοῖ Ἥφαιστον, οὐ μάλα εὐτυχῇ τούτον, ἀλλὰ βάνηυσον, καὶ χαλκία, καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὲ καμινευτὴν, καὶ αὐδὲ ἄρτιον τῷ πόδε' χωλευθῆναι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πτώματος, ὅπότε ἐρίφη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ· καὶ εἶγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιῶντες ἐτι Φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεβήκει αἰὲν ἡμῶν ὁ Ἥφαιστος, ὥσπερ ἂ Ἀστύναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν Ἥφαιστου μέτρια· τὸν δὲ Προμηθέα τίς οὐκ οἶδεν, οἷα ἔπαθε, διότι καθ' ὑπερβολὴν Φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τούτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταύρωσεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, καὶ τὸν αἰτὸν αὐτῷ παρακα-
7 ταστήσας τὸ ἦπαρ ὀσημέραι κολάψοντα. Οὗτος μὲν οὖν

3 Ὑπηνέμιον) Ὑπνέμια λέγονται τὰ δίχα συνουσίας καὶ μίξεως. V.

ipse femore defodit, ac deinde instante partus dolore exfecuit. Similia vero hisce etiam de Iunone canunt, sine viri consuetudine eam peperisse filium Vulcanum, quasi aura conceptum, non nimis illum beatum, sed fordidum opificem, fabrum aerarium, igne adustum, in fumo viventem semper favilla opplerum, qui camino adstet tota vita; & ne recte quidem pedibus valentem, claudum nempe ex casu, cum de coelo proiectus a Iove esset: & nisi (bonum factum!) Lemnii, cum ita praeceps ferretur, illum excepissent, perierat nobis Vulcanus, ut ille praecipitatus de turri Aftyanax. Quamquam Vulcani ista tolerabilia: Prometheo vero, quis ignorat, quae acciderint ea causa, quod supra modum homines complecteretur? abductum enim in Scythiam Iuppiter Caucaſo monti tanquam cruci affixit, aquila apposita, quae iecur viri quotidie rostro tunderet. Hic

ἐξετέλεσε τὴν καταδίκην. ἡ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ὥσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς οὐκ ἀσχημονεῖ, καὶ δεινὰ ποιεῖ, γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἑξωρος οὔσα, καὶ τοσούτων μῆτηρ θεῶν, παιδεραστοῦσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυπούσα, καὶ τὸν Ἄττιν ἐπὶ τῶν λεόντων φέρουσα· καὶ ταῦτα μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον; ὥστε πῶς ἂν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύεται, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμῖωνα κατιούσῃ πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Φέρε δὲ 8 ἤδη τούτων ἀφόμενοι τῶν λόγων ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐρανόν, ποιητικῶς ἀναπτάμενοι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὀμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ ὁδόν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκόσμηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστὶ τὰ ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τοῦ Ὀμήρου λέγοντος ἤκουσαμεν. ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τοῦ νώτου γενομένων, ὥς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσαῦν τὰ δάπεδον. ἐσιόν-

poenas igitur perfolvit. Rheam vero (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis neget indecore se gerere, & indigna facere, quae anus licet, & effoeta, & tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin suum, iuncta leonibus rheda tollat, eumque talem, qui iam nec utilis illi esse possit? Quae cum ita sint, quis iam Veneri succenseat ob adulteria, aut Lunae de media saepe via ad suum descendenti Endymionem. Age vero iam his relictis sermonibus in ipsum ascendamus coelum, poëtarum licentia eadem, qua Homerus Hesiodusque, via evecti, videamusque, quomodo coelestium unumquodque ornatum instructumque sit. Si quis autem transgressus paulum etiam superiora sublato capite intropexerit, vel plane in dorsum & terga convexa evaserit, illi vero & lux candidior fulget, & sol purior, & illustriora sidera, ac dies ubique &

τι δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὠραι. πυλωροῦσι γάρ
 ἔπειτα δὲ, ἡ Ἴρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρεταί, καὶ
 ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός· ἐξῆς δὲ τοῦ Ἡφαίστου τὸ χαλ-
 κεῖον ἀνάμεστον ἀπάσης τέχνης· μετὰ δὲ αἱ τῶν θεῶν
 οἰκίαι, καὶ τοῦ Διὸς τὰ βασίλεια· ταῦτα πάντως περι-
 9 καλλῇ τοῦ Ἡφαίστου κατασκευάσαντος. Οἱ δὲ θεοὶ
 παρ' Ἰνὸν καθήμενοι, (πρέπει γάρ, οἶμαι, ἀνω ὄντα
 μεγαλιγορεῖν) ἀποσκοποῦσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντῃ
 περιβλέπουσιν ἐπικύπτοντες, εἵποθεν ὄψονται πῦρ ἀν-
 απτόμενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν, ἐλισσομένην περὶ
 καπνῶ. καὶ μὲν θύη τις, εὐωχοῦνται πάντες, ἐπικεχη-
 νότες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσ-
 χέομενον, ὥσπερ αἱ μυῖαι. ἦν δ' οἰκόσιτοι ὥσι, νέκταρ
 καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν οὖν καὶ ἄνθρωποι
 συνειστιῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάν-
 ταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὕβρισταί, καὶ λάλοι, ἐκείνοι μὲν

solum aureum. Ad primum ingressum Horae habitant, iani-
 trices nempe; tum Iris & Mercurius, ministri Iovis ac nun-
 tii: deinde aeraria Vulcani officina omni artis instrumento
 plena; tum Deorum domus, & ipsa Iovis regia. Pulcher-
 rima ista undique a Vulcano fabricata. Confedere Dii (de-
 cet enim, puto, superna illa ingressum magnifice etiam di-
 cere) circa Iovem & in terram despiciunt, ubique oculos
 cernui circumferentes, si qua videant ignem accensum, aut
 surgentia nidore volumina fumi. Et si quis sacrificet, epu-
 lantur omnes inhiantes fumo, & sanguinem altaribus affu-
 sum, muscarum instar haurientes; domi vero si coenent,
 nectar & ambrosia illorum sunt epulae. Olim quidem ho-
 mines etiam ad convivium & comestationem illorum ad-
 hibebantur, Ixion puta & Tantalus. Cum vero tentatores
 Dearum essent insolentes & loquaces, ipsi quidem poenas

ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ τῶ Ἰννητῶν γένει καὶ ἀπὸ ῥήγματος οὐρανός. Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν Θεῶν. τοιγαροῦν 10 καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῶδα τούτοις, καὶ ἀκόλουθα περὶ τὰς Ἱερσκειῆς ἐπιτηδεύουσι. καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέμοντο, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφῆμισαν ἐκάστῳ Θεῷ. μετὰ δὲ νειμάμενοι κατὰ ἔθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν· ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δῆλιος· ὁ δ' Ἀθηναῖος τὴν Ἀθηναῖαν μαρτυρεῖται γοῦν τὴν οἰκειότητα τῷ ὀνόματι· καὶ τὴν Ἥραν ὁ Ἀργεῖος· καὶ ὁ Μυγδόσιος τὴν Ῥεάν· καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρητὲς οὐ γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, οὐδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέγουσι, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς ἄρα τοσοῦτον ἡπατάμεθα χρόνον, οἰόμενοι τὸν Δία βροντᾶν τε, καὶ ὕειν, καὶ τᾶλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεὺς, παρὰ Κρησὶ τεθαμμένος. Ἐπειτα 11

4 Ὁρσκειῆς) Λατρείας. V.

ad hunc diem luunt, ceterum inaccessum fuit ab illo tempore mortalium generi coelum atque interdictum. Talis Deorum vita est. Homines igitur consonantia his & consequentia circa religiones instituerunt. Primum nemora sacrarunt, & montes dedicarunt, & sacras esse iusserunt aves, & suas unicuique plantas Deo assignarunt: deinde in gentes descriptos colunt, suosque cives declarant; Delphus quidem Deliusque Apollinem; Minervam vero Athenienfis: (testatur enim ipso suo nomine Graeco illam coniunctionem;) Iunonem porro Argivus, & Mygdonius Rheam, & Venerem Paphius: rursus Cretenfes non natum modo apud se, neque nutritum modo Iovem praedicant, sed sepulcrum quoque illius ostendunt. Nos igitur longo adeo tempore falsi sumus, qui putaverimus, Iovem tonare, & pluere, & reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim eum esse mortuum, qui apud Cretenfes sepultus sit. Deinde templis ex-

δὲ ναοὺς ἐγείραντες, ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄοικοι, μηδὲ ἀνέστιοι δῆθεν ὦσιν, εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζουσι, παρακαλέσαντες ἢ Πραξιτέλην, ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ οὐκ εἶδ' ὅπου ἰδόντες ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία, παῖδα δ' ἐς αἰετὸν τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηνήτην, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. ὅμως δ' οὖν οἱ παριόντες ἐς τὸν νεῶν οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἐτι οἶονται ὄραϊν, οὔτε τὸ ἐκ τῆς Θράκης μεταλλεῦδεν χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετωκισμένον, καὶ τὴν Πισαίων ἑρμῖαν ἐπισκοπεῖν κεκελευσμένον, καὶ ἀγαπῶντα, εἰ διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων.

12 Θέμενοι δὲ βωμοὺς, καὶ προρρήσεις, καὶ περιρραντήρια,

ἡ ὕπηνήτην) Ὑπὸν τὸ γένειον, ἀπὸ τοῦ ὑπείναι, ὑποκείσθαι· καὶ ὑπηνήτης ἀνὴρ, ἀκμαῖος. V.

7 Οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα) Εἰς ὃν κεῖται τὸ τοῦ Διὸς ἀγαλμα. V.

10 Τὴν Πισαίων ἑρμῖαν) Ἐν Πίσῃ γὰρ τῆς Ἠλιακῆς γῆς, τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἀγαλμα ἐκ χρύσου καὶ ἐλέφαντος κατεσκευάσθη Φει-

δίας, ὅπου καὶ ὁ ἀγὼν τὰ Ὀλύμπια ἐτελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ κατὰ πενταετίαν μόνον ἐπισημεῖν τοὺς ἀνθρώπους χάριν τῶν Ὀλυμπίων εἰς Ὀλυμπίαν ἐνέκειν τοῦ ἀγῶνος, ἄλλοτε δὲ μηδὲποτε, διὰ τοῦτο εἶπεν τὴν Πισαίων ἑρμῖαν. V.

13 Περιρραντήρια) Τὰ ὕδατα, δι' ὧν προκαθάραντο οἱ θύειν μέλλοντες. V.

citatis, ne sine domo, sine foco sibi sint Diī, signa illis as-
similant, Praxitele aliquo advocato, aut Polycleto, aut Phi-
dia. At hi nescio ubi viderint Deos: fingunt certe barba-
tum Iovem, perpetuo adolescentem Apollinem, Mercurium
primae lanuginis iuvenem, caeruleo capillo Neptunum, &
glaucis Minervam oculis. Tamen qui intrant aedem, non
iam Indicum sibi ebur videntur videre, aut quæsitum ex
Thraciae metallis aurum; sed Saturni ipsum ac Rheae fi-
lium, in terram traductum collocatumque a Phidia, & Pi-
faeorum desertis præsidere iussum, ac satis habere, si ipsis
quinque interiectis annis, per Olympiorum occasionem obi-
ter aliquis ei sacrificet. Positis vero altaribus, & edictis, &

προσάγουσι τὰς θυσίας· βοῦν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός·
 ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δὲ τις λιβα-
 νωτὸν, ἢ πόπανον· ὁ δὲ πένης ἰλάσατο τὸν θεὸν φιλήσας
 μόνον τὴν αὐτοῦ δεξιάν. ἀλλ' οἷγε θύοντες (ἐπ' ἐκείνους
 γὰρ ἐπάνειμι) στεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολὺ γε
 πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐντελεῖς εἴη, ἵνα μηδὲ τῶν ἀχρή-
 στων τι κατασφάττωσι, προσάγουσι τῷ βωμῷ, καὶ
 φονεύουσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ θεοῦ, γοερὸν τι μυκώμενον,
 καὶ, ὡς τὸ εἶκος, εὐφημοῦν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυ-
 σίᾳ ἐπαυλοῦν. τίς οὐκ ἂν εἰκάσειεν ἠδεσθαι ταῦθ' ὁρῶν-
 τας τοὺς θεούς; Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα φησὶ, μὴ 13
 παρίεναι εἰσω περιῤῥαντηρίων, ὅστις μὴ καθαρὸς ἐστί
 τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἐστήκεν ἡμαγμένος, καὶ,
 ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκείνος, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἔγκατα
 ἐξαίρων, καὶ καρδιουλικῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περι-
 χέων, καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβὲς ἐπιτελῶν; ἐπὶ πᾶσι δὲ
 πῦρ ἀνακαύσας ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορᾷ τὴν αἶγα,

vasis lustralibus, hostias admovent, aratorem bovem agri-
 cola, opilio ovem, capram caprarius, alius quidam tus aut
 libum; pauper autem placavit Deum adorata solum dextra.
 Ipsi vero sacrificantes, ad hos enim redeo, vittatum ani-
 mal, quod quidem diu ante probarunt, si sit integrum, (ne
 quod *impurum* aut parum idoneum mactent) admovent al-
 tari, & in oculis Dei mactant lugubre quiddam sonans,
 quae bona illius verba interpretari licet, & tibias dimidia-
 to iam spiritu ad sacrificium inflatas. Quis non putet de-
 lectari, haec cum vident, Deos? Et edicti quidem tabula
 denuntiat, ne ingredi audeat. intra vasa lustralia, si quis
 manus puras non habeat. Ceterum sacerdos ipse stat cruen-
 tatus, &, ut Cyclops ille, secans, & exta eximens, & cor
 protrahens, & sanguinem affundens altari, & nihil non pium
 perficiens: denique vero igni accenso imponit ipsam cum

καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβατον. ἡ δὲ κνίσσα θεσπέσιος,
καὶ ἱεροπρεπὴς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν δια-
σκιδνάται ἡρέμα. ὁ μὲν γε Σκύης, καὶ πάσας τὰς
θυσίας ἀθεῖς, καὶ ἡγησάμενος ταπεινὰς, αὐτοὺς ἀν-
θρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι καὶ οὕτω ποιῶν ἀρέσκει
14 τῇ θεῷ. Ταῦτα μὲν ὥςως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων
γινόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν. ἦν δ' ἐς τὴν
Αἴγυπτον ἔλθης, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ,
καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐρανοῦ. κριοπρόσωπον μὲν τὸν
Δία κυνοπρόσωπον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τὸν
Πᾶνα ὅλον τράγον, καὶ Ἴβιν τινὰ, καὶ κροκόδειλον
ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἰδ' ἐθέλοις καὶ ταῦτα δαήμεναι ὅφρ' εὖ εἰδῆς,
ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προ-
φητῶν ἐξηρημένων, διηγουμένων, (πρότερον δέ, Φησιν ὁ
λόγος, Θύρας δ' ἐπίβηθε βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τῶν

15 Ἐξηρημένων πρότερον) Διηγουμένων. V.

pelle capram, & ovem cum sua sibi lana. Tum nidor ille
sanctus adeo ac Deo dignus alta petit, & in ipsum coe-
lum paulatim diffunditur. At Scythia, relictis hostiis omni-
bus, quas humiles putat, ipsos homines ad aram Dianae
fistit, eoque facto Deae placet. At ista forte mediocria non
minus his, quae apud Assyrios fiunt, & Phrygas, Lydosque.
In Aegyptum quidem si veneris, tum sane, tum videbis
magnifica multa & vere digna coelo: arietina facie Iovem,
canina praeclarum illum Mercurium, & Pana caprum uf-
que quaque: & aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum
alium, & simiam.

Haec si nosse velis, ut sint tibi cognita plane,
audies sophistas multos, & scribas, & raso capite prophe-
tas, qui tibi enarrent, edicto prius, Valvis arcete profanos!
qui tibi enarrent, inquam, ut ab hostibus & gigantibus fe-

πολεμίων, καὶ τῶν γιγάντων τὴν ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ
 φοβηθέντες ἦκον εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι
 τοὺς πολεμίους. εἴθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδου τράγον· ὁ
 δὲ κριὸν ὑπὸ τοῦ θεοῦ· ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεον· διό δὴ εἰσέτι
 καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦ-
 τα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα
 πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων. Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις 15
 αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται
 περιστάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον
 ἀποσφάζαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὁ μέγιστος θεὸς αὐ-
 τοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς οὕτω περὶ πολλοῦ ποιεῖται τὴν
 κόμην, ὅστις οὐκ ἀπεξύρῃσεν, καὶ ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφα-
 λῆς τὸ πένθος ἐπεδείξατο, καὶ τὸν Νίσου ἔχῃ πλόκαμον
 τὸν πορφυροῦν; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ
 προτέρῳ χειροτονούμενος, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερος

10 Ὁ μὲν γὰρ Ἄπις ὁ μέγιστος)
 Ὁ Ἄπις ἐν ταῖς ἀγίαις τῶν Αἰγυ-
 πτίαν εὐρίσκεται βούς ὢν, καὶ ἔχον
 τινὰ ἰδία σημεῖα. Τοῦτο κοινὸν εὐε-
 τηρίας ἐνομιζέτο σύμβολον. V.

13 Καὶ τὸν Νίσου ἔχει πλόκα-

μὸν βασιλέως Μεγαρίων τρίχα. V.
 ibid. Τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον)
 Ὁ Νίσος βασιλεὺς ὢν, ἔχων ἐπὶ τῆς
 κεφαλῆς μίαν τρίχα πορφυρεῖν, ἥς
 ἀποτμηθεῖσιν ἀνάγκη ἢ ἀπολίσσασθαι
 τὴν πόλιν, ἥς ἐβασίλευεν. V.

ditionem metuentes Dii in Aegyptum venerint, ubi latere
 se sperarent ab hostibus, deinde unus illorum caprum subie-
 rit, arietem prae metu alius, bestiam *quancunque* alius, aut
 avem: hancque ob causam illas formas hodie quoque ser-
 vari Diis. Haec nimirum in penetralibus templorum repo-
 sita servantur, scripta ante decies mille amplius annos. Ce-
 terum sacrificia etiam apud illos eadem, nisi quod lugent
 hostiam, & plangunt circumstantes modo mactatam, alii
 vero eam sepeliunt, contenti iugulasse. Maximus quidem
 illorum Apis Deus si moriatur, quis tanti facit comam, quin
 tondeat, & nudum in capite luctum prae se ferat, si vel pur-
 pureum Nisi cirrum habeat? Est porro Apis de grege Deus,
 priori illi suffectus, honestior longe vulgaribus (*privatis*)

τῶν ιδιωτῶν βωῶν. ταῦτα οὕτω γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πιστευόμενα, δεῖσθαι μοι δοκεῖ τοῦ μὲν ἐπιτιμήσαντος οὐδενός, Ἡρακλείτου δέ τινος, ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελασμένου τὴν ἄνοιαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν αἰγνοίαν ὀδυρουμένου.

bubus & augustior. Haec, quae ita fiunt, & a vulgo creduntur, reprehensore opus habere mihi non videntur, sed vel Heraclito quodam vel Democrito, quorum alter amenitiam illorum rideat, ignorantiam alter deploret.

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ

Lucian. Cantic. 78.

ΖΕΥΣ. ΣΥ μὲν διατίθει τὰ βᾶθρα, καὶ παρασκευάζει 1
τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ στῆσον ἐξῆς παρα-
γαγὼν τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρό-
σωποι φανοῦνται, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. σὺ δὲ,
ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθὴν τύχην τοὺς ὠνη-
τὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. ἀποκηρύττομεν δὲ
βίους φιλοσόφους παντὸς εἶδους, καὶ προαιρέσεων ποι-
κίλων. εἰ δέ τις οὐκ ἔχει τοπαραυτίκα τὰργύριον κατα-
βαλέσθαι, εἰς νέωτα ἐκτίσει, καταστήσας ἐγγυητήν.

ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίσσιν ὥστε χρὴ μὴ διατρίβειν, μη-
δὲ κατέχειν αὐτούς.

ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν οὖν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον παραγάγωμεν; 2

VITARUM AUCTIONIO.

Iup. Tu scamna dispone, & locum para advenientibus: tu colloca adductas ordine vitas; sed exorna ante, ut formosae videantur, & emtores quam plurimos alliciant. Tu vero, Mercuri, praeconium fac, & iube, quod bene vertat! emtores iam adesse ad lapidem [*forum*]. Praeconio autem vendemus vitas philosophas omnis generis, & sectarum diversarum. Si quis vero praesentem pecuniam numerare non possit, fideiussore dato, proximo anno solvet.

Merc. Multi conveniunt: nihil sunctandum est, neque illos retinendum.

Iup. Vendamus ergo.

Merc. Quem vis primum producamus?

Lucian. Vol. III.

F

ΖΕΥΣ. Ταυτονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἴωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται.

ΕΡΜ. Οὗτος ὁ Πυθαγορικός, κατὰβηθι, καὶ πάρ-
εχε σαυτὸν ἀναδευοῦν τοῖς συνειλεγμένοις.

ΖΕΥΣ. Κήρυττε δῆ.

ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς ὠνήσεται; τίς ὑπὲρ ἀνθρώπων εἶναι βούλεται; τίς εἰδέναι τὴν τοῦ παντὸς ἁρμονίαν, καὶ ἀναβιῶναι πάλιν;

ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, οὐκ ἀγεννής. τί δὲ μάλιστα οἶδεν;

ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμε-
τρίαν, μουσικὴν, γοητείαν. μάντιν ἄκρον βλέπεις.

ΑΓΟ. Ἐξεστὶν αὐτὸν ἀνακρίνειν;

ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

3 ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ;

ΠΥΘ. Σάμιος.

Iup. Comatum huncce Ionicum: etenim honestus esse videtur.

Merc. Heus tu, Pythagorice, descende, perspicendum te praebe congregatis.

Iup. Iam fac praeconium.

Merc. Optimam vitam vendo, honestissimam, quis emet? Quis supra hominis conditionem extolli vult, quis nosse concordiam universi, & reviviscere?

Emt. Specie videtur haud illiberali. Quid vero maxime novit?

Merc. Arithmeticam, Astronomiam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Imposituram. Vatem vides summum.

Emt. Licetne interrogare hominem?

Merc. Interroga, quod bene eveniat!

Emt. Cuias es?

Pyth. Samius.

ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἐπαιδεύθης;

ΠΥΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς.

ΑΓΟ. Φέρε δὴ, ἣν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις;

ΠΥΘ. Διδάξω μὲν οὐδέν, ἀναμνήσω δέ.

ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις;

ΠΥΘ. Καθαρὰν πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμενος,
καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας.

ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρό-
πος τῆς ἀναμνήσεως;

ΠΥΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίῃ μακρῇ, καὶ ἀφωνίᾳ,
καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλῆειν μηδέν.

ΑΓΟ. Ὡρα σοι, ὦ βέλτιστε, τὸν Κροίσου παῖδα παι-
δεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδρίας εἶναι βούλομαι. τί
δὲ μετὰ τὴν σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν;

4 Ἀναμνήσω δὲ) Τῶν παρ' Ἑλ- μαθήσεις ἀναμνήσεις ὑποτίθεται
λσι μετεμψυχώσεις τὸ δόγμα πρῶ- κρατύνεται, εἰκότως τοῦτο ληρῶν
τος Πυθαγόρας εἰσήνεγκεν. Ἐπεὶ δὲ τὸ νῦν πεποιήκει τὸν Πυθαγόραν.
τὴν ψυχὴν προὔπαρχειν διὰ τοῦ τὰς G.

Emt. Ubi institutus es?

Pyth. In Aegypto apud sapientes, qui ibi sunt.

Emt. Age, si te émero, quid me docebis?

Pyth. Equidem docebo te nihil, sed in memoriam tibi
revocabo.

Emt. Quomodo istuc?

Pyth. Purgando prius animam, & sordes illius eluendo.

Emt. Pone nimirum, me iam purgatum esse; quis modus
reponendi in memoriam?

Pyth. Primum quidem longa quies, & silentium, & quin-
que integris annis nihil quidquam loqui.

Emt. Quin tu, bone vir, Croesi filium instituis. Ego qui-
dem loquax esse volo, non statua. Sed tamen, quid post
silentium, quid post quinquennium fiet?

ΠΥΘ. Μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεται.

ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον καθαρωδὸν γενόμενον, κατὰ εἶναι σοφὸν χρή.

4 ΠΥΘ. Εἴτ' ἐπὶ τούτοισιν, ἀριθμείην.

ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμείν.

ΠΥΘ. Πῶς ἀριθμείεις;

ΑΓΟ. Ἐν, δύο, τρία, τέτταρα.

ΠΥΘ. Ὅρας, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελές, καὶ ἡμέτερον ὄρκιον;

ΑΓΟ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοῖνυν ὄρκον τὰ τέτταρα, οὐ ποτε θειότερους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς.

ΠΥΘ. Μετὰ δέ, ὧ ξεῖνε, εἴσαι γῆς τε πέρι, καὶ ἡέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρὸς, ἥτις αὐτέοισιν ἡ Φορὴ καὶ ὁκοῖα ἔοντα μορφῇν, καὶ ὅπως κινέονται.

ΑΓΟ. Μορφῇν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἡ ἀήρ; ἡ ὕδωρ;

ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἶα τε ἀμορφίῃ

Pyth. In Muscis exercebere & Geometricis.

Emt. Lepide narras, si prius fieri citharoedum oportet, tum deinde sapientem.

Pyth. Post haec deinde numerare.

Emt. Novi iam nunc numerare.

Pyth. Quomodo igitur numeras?

Emt. Unum, duo, tria, quatuor.

Pyth. Vides, quae tu putas quatuor, ea decem sunt, & trigonum perfectum & nostrum iusiurandum.

Emt. Ita me quaternio, maximum illud iusiurandum, ut non unquam diviniore nec sacros magis sermones audivi.

Pyth. Post ea vero, hospes, scies de terra, & aëre, & aqua, & igne, quis motus illorum naturalis sit, qua sint forma, & quomodo moveantur.

Emt. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua?

Pyth. Et maxime quidem manifestam: alioquin, qui pos-

καὶ ἀσχημοσύνη κινέεσθαι. καὶ ἐπὶ τούτοις δέ, γνώ-
σεαι τὸν θεὸν ἀριθμὸν ὄντα, καὶ ἀρμονίην.

ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεαυ- 5
τὸν ἕνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὁρέομενον, καὶ ἄλλον ὄν-
τα εἶσαι.

ΑΓΟ. Τί Φῆς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ' οὗτος, ὥσπερ
νῦν πρὸς σέ διαλέγομαι;

ΠΥΘ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι
καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὖθις, ἐς
ἄλλο μεταβήσεται.

ΑΓΟ. Τοῦτο Φῆς, ἀθάνατον ἔσεσθαι με, ἀλλαττό-
μενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τὰδε μὲν ἱκανῶς. Τὰ 6
δ' ἀμφὶ διαίταν, ὅποῖός τις εἶ;

ΠΥΘ. Ψυχῆιον μὲν οὐδὲ ἐν τι σιτέομαι τὰ δ' ἄλλα,
πλὴν κυάμων.

2 Τὸν θεόν) Ἐλεγον δὲ καὶ τὸν
θεὸν ἀριθμὸν καὶ μέτρον δόσεσθαι τὰς
ψυχὰς [καὶ] πάντα σώματα ζῶων
μέχρι καὶ τῶν κινυάλων· καὶ κυά-
μων δὲ ἀπείχοντο. Χρυσοῦν δ' ἔλε-
γον ἔχειν Πυθαγόραν καὶ θάτερον

τῶν μικρῶν. G.

10 Ἐφαντάζεο) Τὸ φαντάζεσθαι
ἐπὶ τοῦ ἀνατυπούσθαι· λέγεται καὶ
ἐπὶ τῶν ἐν ὕπνῳ ὁραμάτων· ἵστί δὲ
ἀνατυπούσθαι τὸ φαντάζεσθαι τινα
τὰ ὁραθέντα. V.

*sensu habituque & forma cassi moveri? Ad haec intelliges, Deum
numerum esse & harmoniam.*

Emt. Mira praedicas.

*Pyth. Praeter ea, quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui
unus videris, alium oculis cerni, alium autem esse cognosces.*

*Emt. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui
nunc tecum loquor?*

*Pyth. Iam quidem hic es: olim vero in alio corpore,
& sub nomine alio apparebas; cum tempore vero rursus
in aliud corpus & nomen transibis.*

*Emt. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in
formas plures? Sed de his satis. Quod ad victum qualis es?*

Pyth. Animalium edo nihil: sed reliqua, exceptis fabis.

ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττη τοὺς καῖαμους;

ΠΘ. Οὐκ' ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι, καὶ θασυμαστὴ αὐτῶν ἡ Φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι καὶ ἡ ἀπαδύσης κύαμοι ἐτι χλωρὸν ἔοντα, ὅψαι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα τὴν Φυήν. ἐψηθέντι δὲ ἦν ἐπαφῆς τὴν

σεληναῖην νυξὶ μεμεστρημένῃσιν, αἶμα ποιήσεις. τὸ δὲ μέλλον, Ἀθηναίοισι νόμος, καῖαμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρέεσθαι.

ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυθι, καὶ γυμνὸν γὰρ σε ἰδεῖν βούλομαι. ὦ Ἡράκλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μῆρὸς ἐστί. Θεός, οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται ὥστε ὠνήσομαι πάντως αὐτὰν. πόσον τοῦτον ἀπακηρύττει;

ΕΡΜ. Δέκα μνῶν.

ΑΓΟ. Ἐχω, τοσούτου λαβών.

ΖΕΥΣ. Γράφε τοῦ ὠνησαμένου τοῦνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν.

ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ

10 Θεὸς οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται ἔλεγτο γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἠντιτυπῶσθαι τῷ δεξιῷ αὐτοῦ μῆρὸν τὸν Φοῖβον. V.

Emt. Cur averfariſ fabas?

Pyth. Non averfor: ſed ſacrae ſunt, & mira earum natura. Primum quantae ſunt, genitura ſunt. Si cute nudes fabam viridem, videbis eam virilibus membris figura fimilem; coctam vero ſi deſtituas, in aura certo numero noctium, ſanguinem efficies. Quod vero maius, lex eſt Athenienſibus, fabarum ſuffragiis eligere magiſtratus.

Emt. Praeclare omnia dixiſti, & ut ſacris dignum eſt. Sed exue te: nam & nudum te videre volo. Hercules, aureum illi femur eſt! Deus, non mortalis aliquis eſſe videtur. Itaque omnino emendus eſt. Quanti illum praedicas?

Merc. Decem minis.

Emt. Meus igitur eſt: tanti enim emo.

Iup. Scribe nomen emtoris & patriam.

Merc. Videtur, Iuppiter, Italicus eſſe de his, qui circa

Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτην Ἑλλάδα. καί-
τοι οὐχ εἰς, ἀλλὰ τριακόσιαι σχεδὸν ἐώνηται κατὰ κο-
νὸν αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγέτωσαν ἄλλων παραγάγωμεν.

ΕΡΜ. Βούλει τὸν αὐχμῶντα ἐκείνον, τὸν Ποντικόν; 7

ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Οὗτος, ὃ τὴν πῆρακ ἐξηρτημένος, ὃ ἐξωμίας,
ἐλθε, καὶ περὶθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον βίον ἀνδρικὴν
πωλῶ, βίον ἀρίστον καὶ γεννικόν, βίον ἐλεύθερον τίς
ωνήσεται;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ πῶς ἔφης; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον;

ΕΡΜ. Ἐγωγε.

ΑΓΟ. Εἴτα οὐ δέδιας μή σοι δικαῖσται ἀνδραποδισ-
μῷ, ἢ καὶ προκαλέσται σε ἐς Ἀρείον πάγον;

7 Οὗτος ὃ τὴν πῆραν ἐξηρτημένος).
Διογένης οὗτος ὁ Σινωπεὺς ἀπὸ τοῦ
Εὐξείνου Πόντου ἐξωμίας ἐκαλεῖ-
το, διότι ἐξωμίδα ἐφέρει, καὶ τοὺς
ἄμους παρῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι. V.
ibid. Ἐξωμίας) Ἐξωμίδα γὰρ
ἐφόρου· τὸ δὲ ἢν χιτῶν παχύς καὶ
τραχύς, ἅτε ἄγναπτος, κατὰ τὴν

ἀριστερὰν χεῖρα· ραφὴν οὐκ ἔχων διὸ
καὶ ἕτερος μασχάλῃ. Ἀχειρίδατος
δὲ ἂν τοὺς ἄμους παρῖχε γυμνοὺς
ὁρᾶσθαι, παρ' ὃ καὶ ἐξωμίας· οὐ μόνον
δὲ χιτῶν, ἀλλὰ περίβλημα. G.
14 Προκαλίσται) Προκαλεῖται
οὐκίτης εἰς βάσανον· προκαλεῖται δὲ
εἰς δίκην ὁ ἀντίδικος. G.

Crotonem & Tarentum & illam Graeciam habitant. Quam-
quam non unus, sed trecenti circiter emerunt communiter
possidendum.

Lup. Ducant. Nos producamus alium.

Merc. Visne squalidum illum Ponticum?

Lup. Proflus ita volo.

Merc. Heus tu peram suspense, exserte bumerum, veni,
circumi hunc confessum. Virilem vitam vendo, vitam prae-
claram & generosam, vitam liberalem; ecquis emer?

Emt. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis?

Merc. Equidem.

Emt. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut
in Areopagum te in ius vocet?

ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράσεως· οἶται γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερος.

ΑΓΟ. Τί δ' ἂν τις αὐτῷ χρῆσαιτο, ρυπῶντι, καὶ οὕτω κακοδαιμόνως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὕδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον.

ΕΡΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἣν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιστήσης, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ καὶ τὸννομα.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται;

ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐροῦ· κάλλιστον γὰρ οὕτω ποιεῖν.

ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ, καὶ κατηφές, μὴ με ὑλακτῆσθαι προσελθόντα, ἢ καὶ νῆ Δία δάκη γε. οὐχ ὅρᾳς ὡς διῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειλητικὸν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει;

ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γάρ ἐστι.

16 Τιθασσὸς) Πρῶτος καὶ ἡμέρος. V.

Merc. Nihil sua referre putat, si vendatur. Putat enim ubivis se esse liberum.

Emt. Quis vero usus esse possit hominis squalidi, & male adeo a fortuna habiti, nisi forte fossorem aut aquarium facere velimus.

Merc. Non hoc solum, sed si ianuae custodem illum imponas, multo quam sunt canes fideliori illo uteris: & sane cani ei nomen est.

Emt. Cuias est, aut cuius rei usum & exercitationem promittit?

Merc. Ipsum interroga: id enim optimum factu erit.

Emt. Metuo truculentum hominis vultum atque tristem, ne allatret me accedentem, aut plane etiam mordeat. Nonne vides, uti clavam sustulit, & supercilia contraxit, & minax quiddam ac biliosum obtuetur?

Merc. Noli timere: cicur est.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ;

ΔΙΟΓ. Παντοδαπός.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΔΙΟΓ. Τοῦ κόσμου πολίτην ὄρας.

ΑΓΟ. Ζηλοῖς δὲ τίνα;

ΔΙΟΓ. Τὸν Ἡρακλέα.

ΑΓΟ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ λεοντὴν ἀμπέχη; τὸ μὲν γὰρ
ξύλον ἔοικας αὐτῷ.

ΔΙΟΓ. Τοῦτί μοι λεοντῇ τὸ τριβάνιον. στρατεύομαι
δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονὰς, οὐ κελευστός, ἀλλ'
ἐκούσιος, ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρούμενος.

ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἰ-
δέναι σε Φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις;

ΔΙΟΓ. Ἐλευθερωτής εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρός
τῶν παθῶν. τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παρρησίας προ-
φήτης εἶναι βούλομαι. *hell 2. 18. ποίωμι. Ν. Δ. Χ. εἰς. Π. χ.*

10 Οὐ κελευστός) Εὐρυπιδὺς ἐπίπαιτε τῷ Ἡρακλεῖ. G.

Emt. Primum, bone vir, cuias es?

Diog. Omnigena.

Emt. Quid ais?

Diog. Mundi civem vides.

Emt. Quem festaris?

Diog. Herculem.

Emt. Quin igitur & leoninam fumis? Nam ad clavam
quod pertinet, similis ei videris.

Diog. At leonina mihi est detritum hoc palliolum: bellum
autem gero, ut ille, contra voluptates, non [tamen ut ille alie-
no] iussu, sed mea sponte, qui repurgare illis vitam instituerim.

Emt. Laudo propositum. Sed quid maxime scire te dica-
mus? aut quam artem habes?

Diog. Liberatōr sum hominum, & medicus affectionum:
in universum autem veritatis, & libertatis in loquendo prae-
co esse volo.

9 ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἣν δὲ πρίωμαί σε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις;

ΔΙΟΓ. Πρῶτον μὲν παραλαβὼν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφὴν, καὶ ἀπορία συγκατακλείσας, τριβώνιον περιβαλῶ. μετὰ δὲ, πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἣν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, ἐς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμου δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσται· καὶ τὴν πατρώαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τὰ φον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πύον. ἢ πῆρα δὲ σοι θέρμων ἔσται μεσσηνίη, καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. καὶ οὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως. ἣν μαστιγοῖ δέ τις, ἢ στρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν ἀνιάρων ἡγήσῃ.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῆς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενους;

12 Ὅπισθογράφων) Προγεγραμμένον, πεπονημένον. V. G. 14 Ἡ στρεβλοῖ) Βασανίζῃ, δισμῇ, μαστίζῃ. V.

Emt. Age, Praeco, si te emero, qua me ratione docebis?

Diog. Cum primum te accepero, & deliciis exutum, cum inopia concludero, palliolo te amiciam: deinde opus facere, & elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, & obvio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abiicies: tum matrimonium, & liberos & patriam negliges, & nugas putabis omnia: reliquaeque domo paterna, aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam turriculam, aut dolium denique. Ceterum pera tibi lupinorum plena erit, & librorum in tergo etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorum te magno rege [*Persarum*] putabis. Si vero flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum molestum iudicabis.

Emt. Quid ais? non dolere flagris licet caesum? Equi-

αὐτὸ γὰρ χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβεβληται.

ΔΙΟΓ. Τὸ Εὐριπίδειον ἐκείνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐπαλλάξας.

ΑΓΟ. Τὸ ποῖον;

ΔΙΟΓ. Ἡ Φρήν σοι ἀλγήσει, ἢ δὲ γλῶσσαι ἔσται ἀνάλγητος. Ἄ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν ἰταμόν χρη εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδαρεῖσθαι πᾶσιν ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ιδιώταις, οὕτω γὰρ ἀποβλέψονται σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. Βάρβαρος δὲ ἡ Φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχὲς τὸ φθεγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὁμοιον κινί· καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδισμα, τοιούτω προσώπῳ πρέπον. καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδῶς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετριότης ἀπέστω. καὶ τὸ ἐρυθρίαν ἀπόξυσον τοῦ προσώπου παντελῶς. δίδωκε δὲ τὰ πολυανθρωπώτατα τῶν χωρίων. καὶ ἐν αὐταῖς τούτοις μόνος, καὶ ἀκοινωνήτος εἶναι θελε, μὴ

7 Ἰταμόν) Ἀταίδῃ καὶ ἀναίσχυτον. V. παρὰ τὸ ἴσθαι καὶ ὁρμᾶν. G.

10 Ἀπηχίς) Ἐῖνον τοῦ κατὰ πάντων ἡχίου. V. G.
14 Ἀπόξυσον) Γρ. καὶ ἀπόξυσον. G.

dem non testudinis neque cancri testa circumdatus sum.

Diog. Euripidis illud parva mutatione deflexum aemulabere.

Emt. Quodnam?

Diog. Animus dolet, dolore lingua sed vacat. Porro quae maxime adeste tibi debent, haec sunt. Improbum oportet esse, & audacem, & conviciari ordine omnibus regibus pariter & privatis: ita enim oculos in te coniicient, fortemque te virum putabunt. Porro barbara vox erit, & absfona loquela, & plane canis similis: vultus contentus ac rigidus, incessus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia & agrestia. Pudor vero & aequitas & mediocritas abesto: frontem perfricare ne satis habe, sed abraade penitus. Loca sequere celeberrima, & in his ipsis solus & infociabilis esse

Φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ὧν δὲ πάντων, ἂ μὴδ' ἰδίᾳ ποιήσῃεν ἂν τις, θάρρῶν ποιεῖ καὶ τῶν ἀφροδισίων αἵρου τὰ γελοιώτατα· καὶ τέλος, ἣν σοι δοκῇ, πολύποδα ὤμων, ἢ σπηϊάν Φαγών, ἀπόθανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προσξενούμεν.

II ΑΓΟ. Ἀπαγε. μισὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ ῥᾶστα γε, ὧ οὗτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῇ μετελθεῖν. οὐ γὰρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτομος αὐτῇ σοι πρὸς δόξαν ἢ ὁδός. καὶ ιδιώτης γὰρ ἂν ᾖς, ἥτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδὲν σε κωλύσει θαυμάσιον εἶναι, ἣν μόνον ἡ ἀναίδεια, καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθης.

ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν οὐ δέομαί σου. ναύτης δ' ἂν

postula, neque amico admissio neque hospite. In hoc enim inest regni illius tui interitus. In conspectu omnium ea fac animose, quae neque solus aliquis temere suscipiat, & Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem si e re videbitur, crudo Polypo aut sepia devorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

Emt. Apage, impura narras, & ab humanitate abhorrentia.

Diog. Sed, heus tu, facillima, & quae nullo negotio uniusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, & literis & nugis, sed compendiaria ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris, vel cerdo, aut salsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adsint, & conviciari praeclare didiceris.

Emt. Ad ista quidem te non opus habeo: verum nauta

ἴσως ἢ κηπῶρος ἐν καιρῷ γένοιτο· καὶ ταῦτα, ἣν ἐβέλη σε ἀποδόσθαι οὕτως τὸ μέγιστον δὴ ὀβολῶν.

ΕΡΜ. Ἐχε λαβῶν· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνοχλοῦντος αὐτοῦ, καὶ βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἀπαξαπλῶς ὑβρίζοντος καὶ ἀγορεύοντος κακῶς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορ- 12
Φυρίδι, τὸν ἐστεφανωμένον.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίῳ δέομενον. βίος οὗτος ἡδύς, βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀβρότατον;

ΑΓΟ. Ἐλθε σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσομαι γὰρ σε, ἣν ὠφέλιμος ἦς.

ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν, ὦ βέλτιστε, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναί τοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὀράς, διολισθαίνων.

ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ Φρονῶν, πρίατο διεφθαρμένον

10 (Ἀβρότατον) Τρυφεράτατον, ἀπαιώτατον. V.

forte, aut olitor, opportune fias, idque, hic si duobus summum obolis te vendere voluerit.

Merc. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis faceffat, & clamet, & in universum omnibus insultet atque maledicat.

Iup. Alium voca, Cyrenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum.

Merc. Age ergo, attende quisquis es: res pretiosa & locupletem emtorem desiderans. Haec vita suavis, vita ter beata. Ecquis voluptatis cupidus est? quis emit delicatissimum?

Emt. Huc veni, & dic, quae nosti: emam enim te, si frugi fueris.

Merc. Noli molestiam ei faceffere, o bone, nec interroga: ebrius enim est, ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut vides, lingua.

Emt. Et quis bene sanus emat corruptum adeo & ne-

χ.μ.δ.
2.1.15.

οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει
μύρων ὡς δὲ, καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον.
ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῇ, λέγε ὅποσα πρόσσεστιν αὐτῷ,
καὶ ἃ μετιῶν τυγχάνει.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ἅλον, συμβιῶναι δεξιὸς, καὶ συμπιεῖν
ἱκανὸς, καὶ κωμάσαι μετὰ αὐλητρίδος ἐπιτήδειος ἑρῶν-
τι καὶ ἀσώτῳ δεσπότη. τᾶλλα δὲ πεμμάτων ἐπιστή-
μων, καὶ ὕποποιος ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστῆς
ἡδυπαθείας· ἐπαιδευθῇ μὲν οὖν Ἀθήνησιν. ἐδούλευσε δὲ
καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἡυδοκίμει
παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἀπάν-
των καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν ἑρانی-
ζεσθαι τὴν ἡδονήν.

ΑΓΟ. Ὡρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων
τούτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπιτήδεος ἱλα-
ρὸν ὦνεῖσθαι βίον.

7 Πεμμάτων) Πλακρυτίων. V.

12 Ἐραυάζεσθαι τὴν ἡδονήν) Σουλ-
λέγειν καὶ συναθροίζειν. V.

quam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto
labantique pede incedit, & extra viam fertur! Interim vel
tu dic, o Mercuri, quae sint in illo, & quae traestet.

Merc. In univēsum conviva dexter est, & compositatio-
ni aptus, & qui comissetur cum tibicina apud amatorem
herum & luxuriosum. Ceterum bellariorum coquēndorum
sciens, & obsoniorum peritissimus, & omnino voluptatis
magister. Institutus Athenis serviit tyrannis in Sicilia, quo-
rum gratia floruit. Summa autem illius instituti, contemne-
re omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem.

Emt. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus
illis & pecuniosus: equidem hilarem adeo vitam emere non
possum.

ΕΡΜ. Ἀπράτος ἔσκεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν.

ΖΕΥΣ. Μετάστησον ἄλλον παράγαγε μᾶλλον δὲ 13
τῶ δύο τούτῳ, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν
κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτῷ πεπραῶσθαι
βούλομαι.

ΕΡΜ. Κατάβητον ἐς τὸ μέσον. τῷ ἀρίστῳ βίῳ πωλῶ
τῷ σοφωτάτῳ πάντων ἀποκηρύττομαι.

ΑΓΟ. ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν οὐ διαλείπει
γελῶν, ὁ δὲ τίνα ἔοικε πενθεῖν· δακρύει γὰρ τοπαράπαν.
τί ταῦτ', ὦ οὗτος, τί γελαῖς;

ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ
πράγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμέες.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελαῖς ἡμῶν ἀπάντων, καὶ
παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα;

ΔΗΜ. ὦδε ἔχει. σπουδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν οὐδέν.
κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων Φορῇ, καὶ ἀπειρίῃ.

Merc. Videtur hic non vendibilis esse, & apud nos man-
surus, Iuppiter.

Iup. Transire illum in alteram partem iube. Produc alium:
quin illos duo, ridentem alterum ex Abdera, & ex Epheso
alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo.

Merc. Descendite in medium. Viras optimas vendo, sa-
pientissimos omnium praedico venales.

Emt. Quantum, Iuppiter, inter se distant! alter ridere
non desinit; lugere alter aliquem videtur, ira plorat per-
petuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? quid rides?

Dem. Rogas? ridiculae mihi videntur res vestrae omnes,
& vos ipsi.

Emt. Αἴν tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res
nostras omnes?

Dem. Sic est. Serium enim in iis nihil quidquam: vana
omnia, atomorum imperus, imperitia.

ΑΓΟ. Οὐ μένουν, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ
 14 ἄπειρος. ὧ τῆς ὕβρεως, οὐ παύσῃ γελῶν; Σὺ δὲ τί κλάεις,
 ὧ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν.

ΗΡΑΚ. Ἡγέομαι γὰρ, ὧ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρή-
 γματα οἷζυρά, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅ, τι
 μὴ ἐπικήριον τῷ δὴ οἰκτεῖρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι.
 καὶ τὰ μὲν παρεόντα οὐ δοκέω μεγάλα, τὰ δ' ὑστέρω
 χρόνῳ ἐσόμενα, πάμπαν ἀνιηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώ-
 σιας καὶ τὴν τοῦ ὅλου συμφορὴν. ταῦτ' ὀδύρομαι, καὶ ὅτι
 ἔμπεδον οὐδέν, ἀλλάκως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέον-
 ται, καὶ ἐστὶ τωὐτὸ τέρψις, ἀτερψίη γνῶσις, ἀγνωσίη
 μέγα, μικρόν' ἄνω κάτω περιχορεύοντα, καὶ ἀμειβό-
 μενα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδίῃ.

ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ἐστὶ;

6 Ἐπικήριον) Ἐπιθανάτιον. V. Ἡράκλειτος. V.
 κίρ γὰρ ὁ θάνατος. G. *ibid.* Κυκεῶνα) Κυκεὼν ἐκ πολ-
 10 Ἀλλάκως) Ἀπὸ τοῦ πᾶς λῶν βοτανῶν συγκαίμενοι φαρμα-
 ἐστὶ δὲ καὶ τοῦτο Ἰωνικόν, ἐπὶ τοῖς κείαν ποιεῖ δολιχέριον, ἀπὸ τοῦ
 καὶ Ἐφείσος Ἰώνων. Ἐφείσις δὲ κηρύσθαι κυκεῶν, καὶ κυκεῶν. V.

Emt. Enimvero tu vanus es re vera & imperitus. O in-
 solentiam! ridere non defines? Tu vero, vir bone, quid
 ploras? multo enim melius credo, te alloqui.

Her. Puto enim, Hospes, res hominum questu & lacri-
 mis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium:
 hoc fane nomine miseror illas & defleo, & praesentia qui-
 dem magna non arbitror; sed quae in posterum futura sunt,
 ea demum tristitia, exustiones loquor, & universi calami-
 tatem: haec deploro, & quod stabile nihil est ac firmum,
 sed cinno quasi quodam permixta & confusa feruntur,
 idemque sunt delectatio & fastidium, cognitio ignorantia,
 magnum parvum, sursum deorsum euntia, & vices in illo
 seculi lusu permutantia.

Emt. Quid igitur est seculum?

ΗΡΑΚ. Παις παίζων, πεσσεύων, διαφερόμενος.

ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι;

ΗΡΑΚ. Θεοὶ θνητοί.

ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί;

ΗΡΑΚ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι.

ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις, ὃ οὗτος, ἡ γρίφους συντιθέεις; ἀτεχνῶς γάρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀποσαφεῖς.

ΗΡΑΚ. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεται σε εὖ Φρονῶν.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμῶζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι.

ΑΓΟ. Τοῦτ' ἐπὶ τὸ κακὸν οὐ πόρρῳ μελαγχολίας ἐστίν, οὐδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι.

ΕΡΜ. Ἀπρατοὶ καὶ αὗτοι μένουσιν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον ἀποκέρυττε.

1 Διαφερόμενος) Συνδιαμαχόμενος. V.

6 Γρίφους) Γρίφος ζήτημα αἰνιγματώδες, ἢ συμπλοκὴ συλλο-

γισμοῦ. λέγεται δὲ καὶ τὰ δίκτυον; καὶ ὁ συμπλεκόμενος λόγος. V.

10 Ἡβηδὸν) Ἀχμαστικῶς. G.

Her. Puer ludens, talos iactans, huc illuc vagans.

Emt. Homines vero quid?

Her. Dii mortales.

Emt. Dii vero?

Her. Homines immortales.

Emt. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphós neclis; Plane enim, ut Loxias ille Apollo, nihil clare dicis.

Her. Nihil enim vos curo.

Emt. Igitur neque fanus quisquam te emerit.

Her. Ego vero plorare iubeo omnes, maximos minimos; emtores non emtores.

Emt. Morbus huius hominis ab atra bile non procul abest: neque vero alterum eorum emerim equidem.

Merc. Neque igitur hi vendi poterunt.

Lup. Praedica alium.

Lucian, Vol. III,

- 15 ΕΡΜ. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν στωμύλον;
 ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.
 ΕΡΜ. Δεῦρ' ἔλθε σύ. βίον ἀγαθὸν, καὶ συνετὸν ἀπο-
 κηρύττομεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον;
 ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις;
 ΣΩΚ. Παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά.
 ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ
 ἐδέεμην, τῷ παιδί καλῶ ὄντι μοι.
 ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ἐπιτηδείότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι
 καλῶ; καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμάτων ἐραστὴς εἰμι, τὴν ψυ-
 χὴν δὲ ἡγούμαι καλὴν. ἀμέλει, καὶν ὑπὸ ταῦτον ἱμά-
 τιόν μοι κατακέωνται, ἀκούσῃ αὐτῶν λεγόντων μηδὲν
 ὑπ' ἐμοῦ δεῖνόν παθεῖν.
 ΑΓΟ. Ἀπίστα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ
 πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν καὶ ταῦτα, ὑπ'
 ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακειμένον.

1 Τὸν στωμύλον) Φλύαρον, πιθανολόγον, ἃ ἔφορον τῶν λόγων, ἀπα-
 σιῶνα. V.

Merc. Vis Atheniensem illum, loquaculum?

Iup. Ego vero volo.

*Merc. Huc tu transi. Vitam bonam & prudentem prae-
 dicamus. Quis emit sanctissimum?*

Emt. Dic mihi, quid maxime nosti?

Socr. Puerorum amator sum, & doctus artes amatorias.

*Emt. Quomodo igitur ego emam te? Paedagogo enim
 opus habebam pro puero, quem pulchrum habeo.*

*Socr. Equis vero aptior me fit contubernalis pulchri?
 Neque enim corporum amator ego: animam pulchram iu-
 dico. Noli laborare, si vel sub eadem veste mecum perno-
 starint, audias dicentes, nulla se iniuria a me affectos.*

*Emt. Supra fidem sunt, quae dicis, amatorem ultra ani-
 mum nihil nugarum tentare, idque ubi plena eius rei sit
 facultas sub eadem veste iacenti.*

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὁμύω γέ σοι τὸν κύνα, καὶ τὴν 16
πλάτανον οὕτω ταῦτ' ἔχειν.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις τῆς ἀποπίας τῶν Θεῶν.

ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι Θεός;
οὐχ ὥρᾳς τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος καὶ τὸν ἐν οὐ-
ρανῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον;

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάρτανον. ἀλλὰ τίνα 17
βίους τὸν τρόπον;

ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας,
χρῶμαι δὲ πολιτεία ξένη, καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἐμούς.

ΑΓΟ. Ἐν ἐβουλόμην ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων.

ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν
μοι δοκεῖ δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνου,
παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βουλομένῳ τοῦ γάμου.

ΑΓΟ. Τί τοῦτο Φῆς; ἀνῆρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας
νόμους;

1 Ὁμύω γέ σοι τὸν κύνα) Κέρ-
βερον. Ῥαδάμανθος ὄρκος οὗτος ὃ
κατὰ κυνὸς, ἢ χνῆδος, ἢ πλατάνου,
ἢ κριοῦ, ἢ τινος ἄλλου τοιοῦτου.

Οἷς μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ
κύων, ἔπειτα χνῆς. Θεοὺς δὲ εἰσὶν ἄνθρωποι.
Κρατῖνες Χεῖρῶσι. Τοιούτοι καὶ οἱ
Σακράτους ὄρκοι. V. G.

Socr. Atego etanem tibi iuro & platanum, haec ita se habere.

Emt. Hercules! quam absurdi sunt isti Dii.

Socr. Quid ais? Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin
non vides quantus ille sit in Aegypto? & illum in coelo
Sirium? & Cerberum illum apud Inferos?

Emt. Recte dicis. errabam equidem. Sed qua ratione vivis?

Socr. Civitatem incolo, quam ipse mihi formavi, republi-
ca utor nova, & meas ipse mihi leges fero.

Emt. Unum velim audire decretorum tuorum.

Socr. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui.
Placet, nullam earum uniuscuiusquam esse, sed in partem
nuptiarum venire, quisquis voluerit.

Emt. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges?

ΣΩΚ. Νῆ Δία, καὶ ἀπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν.

ΑΓΟ. Τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ;

ΣΩΚ. Καὶ οὗτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἄλλον φιλησαι, λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

18 ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς φιλοδωρίας. τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον;

ΣΩΚ. Αἱ ιδέαι, καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα. ὅποσα γὰρ δὴ ὄρας, τὴν γῆν, τὰπὶ γῆς, τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλατταν, ἀπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἐστᾶσιν ἔξω τῶν ὄλων.

ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἐστᾶσιν;

ΣΩΚ. Οὐδαμοῦ. εἰ γὰρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν.

ΑΓΟ. Οὐχ ὁρᾷ ταῦθ', ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα.

ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἴ τῆς ψυχῆς τὸν ὁ-

Socr. Ita per Iovem, & omnem simpliciter circa talia minutam illam diligentiam.

Emt. De pueris vero aetate & forma florentibus quid statuis?

Socr. Et hi erunt praemium fortissimis, qui amore illorum potiantur, quoties splendidum & audax facinus ediderint.

Emt. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput est?

Socr. Formae & exempla rerum. Quidquid enim vides, terram, terrestria, coelum, mare: horum omnium imagines quaedam, visum effugientes, stant extra hoc universum!

Emt. Ubi stant igitur?

Socr. Nusquam: si enim in loco aliquo essent, pláne non essent.

Emt. Non video ea, quae narras, exempla.

Socr. Neque id mirum, Caecus enim es mentis quidem

Φθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ,
καὶ μὲ ἄλλον. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα.

ΑΓΟ. Ταγαροῦν ὠνητέος εἶ, σοφός, καὶ ὀξυδερκής
εἰς ὧν. Φέρον ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ.

ΕΡΜ. Δὸς δύο τάλαντα.

ΑΓΟ. Ὠησάμην ὅτου Φῆς. τὰργύριον μὲν τοι ἐς
αὐθις καταβαλῶ.

ΕΡΜ. Τί οὖν σοι τοῦνομα;

19

ΑΓΟ. Δίων Συρακούσιος.

ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθὴ τύχη. τὸν Ἐπικούρειον σὲ
ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τοῦτον; ἔστι μὲν τοῦ γελῶντος
ἐκείνου μαθητῆς, καὶ τοῦ μεθύοντος, οὗς μικρῶ πρόσθεν
ἀπεκηρύττομεν. ἐν δὲ πλεον οἶδεν αὐτῶν, παρόσον ἀσεβέ-
στερος τυγχάνει τὰ δ' ἄλλα, ἡδύς, καὶ λιχνεία φίλος.

ΑΓΟ. Τίς ἢ τιμή;

ΕΡΜ. Δύο μναῖ.

14 Λιχνεία) Λαιμαργία. V.

oculo. At ego omnium video imagines, & te quendam
alium corporis oculos fugientem, & me, & prorsus du-
plicia omnia.

Emi. Ergo emendus es, ita sapiens & visu ita acuto prae-
ditus. Age videam, quid pro illo a me exigis?

Merc. Dabis talenta duo.

Emi. Emi, quanti dicis. Pecuniam vero deinde solvam.

Merc. Quod tibi nomen?

Emi. Dio Syracusanus.

Merc. Habe tibi & duc, quod bene vertat! Te iam Epi-
cureum voco. Quis hunc emet? Est quidem ridentis illius
discipulus, & ebrii alterius, quos paulo ante praeconio ven-
debamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus ma-
gis est impius. Ceterum suavis est, & gulae amicus.

Emi. Quod pretium?

Merc. Duae minae.

ΑΓΟ. Λάμβανε τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων;

ΕΡΜ. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας.

ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν οὐδέν. ὠνήσομαι γὰρ αὐτῶ παλάδας τῶν καρικῶν.

20 ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χρῶν κυρίαν ἐκείνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· εἴοικας δ' οὖν πολὺ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηνητηκῶτων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει;

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο Φῆς;

1 Τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω) Ὅτι τὸ δεῖνα εἰδῶσιν οἱ παλαιοὶ λίγειν οὕτως ἀφελῶς τὸν λόγον προάγοντες ἐπὶ τῶν συγχρίπτειν τὴ βουλομένην τῇ ἀριστερίᾳ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. V.

3 Τὰ γλυκεία) Τὰς ἰσχάδας, καὶ τὰ μέλι ὡδὴ προεβάλετο διὰ τὸ γλυκὺ καὶ τὸ ἴδω, αἰνιττόμενος τὸ λείων τῆς ἡδοῆς καὶ τὸ προσπνέει. G.

5 Παλάδας τῶν Καρικῶν) Ὡς

τῆς Κῶ διαφόρους· παλάθη δὲ ἴσγε σφαῖρα ἀποσγῆς σύκων συμπιπτεμένη. G.

9 Πολὺ τι πλῆθος) Ἐπειδὴ πολλοὶ τῇ ἀτιμίᾳ σοφισμάτων σηματούμενος παρεγίνοντο ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ, ὅπου τῆς ἐπιδείξεως χάριν παρῆε Χρύσειππος, διὰ τοῦτο νῦν τοῦτο λέγει, ὅτι πολλοὶ τοῦτον ἐπὶ τὴν ἀγορὰν περιμένουσιν. G.

Emit. En tibi illas. Hoc vero fac ut sciam, quibus gaudet cibis?

Merc. Dulcibus vescitur & mellis saporem habentibus, maxime ficibus.

Emit. Haec res difficultatem non habet. Emam viro massas caricarum.

Iup. Alium voca; illum ad cutem rasum, tristem illum de porticu.

Merc. Bene mones: videntur sane multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissimam: quis omnia solus scire cupit?

Emit. Quorsum illud dicis?

ΕΡΜ. Ὅτι μόνος οὗτος σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλούσιος, νομοθέτης, καὶ τάλλα, ὅποσα ἐστίν.

ΑΓΟ. Οὐκ οὖν, ὦ γὰβῃ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ νῆ Δία γε σκυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΕΡΜ. Ἐοικεν.

ΑΓΟ. Ἐλθε, ὦ γὰβῃ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ὠνητὴν ἐμὲ 21 ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ οὐκ ἄχθῃ πιπρασκόμενος καὶ δοῦλος ὢν;

ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς. οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν.

ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω ἢ λέγεις.

ΧΡΥΣ. Τί φῆς; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μέν ἐστι προηγμένα, τὰ δ' ἔμπαλιν ἀπαπροηγμένα;

ΑΓΟ. Οὐδὲ νῦν μανθάνω.

Merc. Nempe solus hic sapiens, solus pulcher, solus iustus, fortis, rex, rhetor, dives, legislator, & quotquot sunt reliqua.

Emt. Ergo, bone vir, coquus etiam bonus, & medius fidius cerdo, & faber, & id genus.

Merc. Sic videtur.

Emt. Huc prodi, bone vir, & dic mihi te emturo, quid hominis sis? & primum, an non aegre feras, te vendi & fervum esse?

Chryf. Nequaquam: haec enim in nostra potestate non sunt. Quaecunque vero in potestate nostra non sunt, ex indifferentia esse contingit.

Emt. Non intelligo, quid dicas.

Chryf. Quid ais? intelligere te negas, talium quaedam esse praeposita, alia reiectanea?

Emt. Ne nunc quidem intelligo.

ΧΡΥΣ. Εικότως. οὐ γὰρ εἰ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτικὴν Φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, οὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, ὁποῖων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει.

ΑΓΟ. Πρὸς τῆς Φιλοσοφίας, μὴ Φθονήσης καὶ τοῦτο εἰπεῖν ὅ, τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τοῦ ρυθμοῦ τῶν ὀνομάτων.

ΧΡΥΣ. Ἄλλ' οὐδεὶς Φθόνος. ἦν γὰρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκεῖνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λαβὼν, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ πού σύμβαμα τὴν

11 Σύμβαμα) Ἄλλ' ἐπιτριβεῖς, καὶ κατάρτι, πάντα γελοῖως ὑπὸ τὴν γλῶτταν στρίφει, καὶ τὰ σοφὰ πάντα τοῖς παιγνιώδεσι παραβάλλει. Τῶν διαλεκτικῶν γὰρ τῶν μὲν ἄλλων προτάσεις λεγόντων τὰς ἐξ ὀνόματος καὶ ὀνόματος αὐτοτελῶν συντιθεμένους εἰς ἀποφαντικῷ λόγῳ γένησιν, ὥς τὸ, Σωκράτης περιπατεῖ, Δίων διαλέγεται, καὶ ὑποκείμενον μὲν λεγόντων τὸ ὄνομα, ἢ τι τῶν ὀνομάτων χρεῖαι ἀποτελούντων, κατηγορεύμενοι δὲ τὸ ὄνομα, οἱ

Σταῖκοι ἰδιολακρβεῖς ὄντες, καὶ ἐκνίζουσι ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὴν μὲν αὐτοτελῆ πρότασιν, εἶναι τὴν, Σωκράτης περιπατεῖ, αὐτοὶ σύμβασμά φασιν, ἢ κατηγόρημα· συμβεβηκε γὰρ τὸ περιπατεῖν Σωκράτει· τὴν οὐκ αὐτοτελῆ δὲ, ἀλλὰ τινος ἰδοῦ, εἶναι Σωκράτει μεταμίλει, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σωκράτει μέλει, ταῦτα οὐκ ὀνόμασαν, τὴν μὲν Σωκράτει μεταμίλει, ἐπεὶ μὲν κατ' εὐθείαν πτῶσιν τὸ ὄνομα ἐλέφθῃ, καὶ αὐτοτελεῖς ἴσθιν, αὐτοὶ

Chryf. Nec mirum, qui non assuetus sis nostris nominibus, neque facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagines. Sed studiosus, qui rationalem inspectionem perdidicit, non haec modo novit, verum etiam symbama & parasymbama, [accidens & praeteraccidens] qualibus & quantis rebus inter se differant.

Emt. Per Philosophiam, ne invid eas mihi vel hoc dicere, quid rei symbama sit, & quid parasymbama. Nescio enim quomodo ferit aures ipse numerus horum nominum & concinnitas.

Chryf. Nulla vero est invidia: si quis enim, claudus cum sit, illo ipso clauda pede offendens ad lapidem, vulnus ex improvise accipiat, ille habuit symbama claudicationem;

χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀγχινοίας· τί δ' ἄλλο μάλιστα Φῆς 22
εἰδέναι;

ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς
προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾶν ποιῶ,
Φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθεῖς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει
ταύτῃ, ὁ αἰδῖμος συλλογισμός.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις.

ΧΡΥΣ. Σκόπει γοῦν· ἔστι σοι παιδίον;

ΑΓΟ. Τί μὴν;

ΧΡΥΣ. Τοῦτο ἦν πως κροκόδειλος ἀρπάσῃ, πλησίον
ποταμοῦ πλαζόμενον εὐρῶν, κατὰ σοὶ ἀποδώσειν ὑπ-
σχεῖται αὐτὸ, ἢν εἴπῃς τάληθες ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς
ἀποδόσεως τοῦ βρέφους, τί Φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι;

παρασύμβαμα φασιν, ἢ παρακατη-
γόρημα, ὡσανεὶ παρακείμενον τῷ
συμβάματι ἢ κατηγορηματι τὴν δέ,
Σωκράτης φιλεῖ, ἐπειδὴ λείπει τὸ
τίνα, κατ' εὐθείαν ἐλήφθη ὁ ὑπο-
κείμενος, ἀλλ' οὖν ἐπὶ μὴ ῥῆμα
τὸ δὲ, Σωκράτης μέλει, ἔλαττον λεί-
γουσιν ἢ κατηγόρημα, ὅτι τοῦ πλα-
γία πτώσει ὁ ὑποκείμενος καὶ ἐν-

δεῦς ἢ πρότασις ἔχουσι· λείπει γὰρ
τὸ, τίος μέλει. Οὕτω μὲν ῥῶν οὐ-
τως. Ὁ μῆντοι Λουκιανὸς λόγον ἐν-
εῦρεν ἐπὶ τούτων τὸ σπούδασμα τῶν
σοφῶν ἐπὶ τὸ γελοϊότατον μεταφέ-
ρων. G.

6 Φιμὸν) Τὸν δεσμὸν καὶ χαλινόν.
V.

vulnus autem illud, ut parasymbama, insuper nactus est.

Emit. Hem sollertiam! Quid vero amplius te nosse ais?

Chryf. Verborum laqueos; quibus impedio, qui mecum
loquuntur, quos obturato ore, & freno iniecto, plane ad
silentium redigo. Nomen huic facultati decantatus ille syl-
logismus.

Emit. Inexpugnabilem mihi & violentum narras.

Chryf. Attende igitur. Estne tibi puer?

Emit. Quid tum?

Chryf. Si hunc forte crocodilus ad flumen oberrantem
rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, ea lege, si
verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero: quid
dices illum decrevisse?

ΑΓΟ. Δυσάποκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὑπὸτερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρινάμενος, ἀνάσσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιῶν.

ΧΡΥΣ. Θάρρει. καὶ ἄλλα γὰρ σε διδάξομαι θανμασιώτερα.

ΑΓΟ. Τὰ ποῖα;

ΧΡΥΣ. Τὸν φερίζοντα, καὶ τὸν κύριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον.

ΑΓΟ. Τίνα τούτου τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις;

ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνωνος, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε. παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνώστος, οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμα-

10 Ἠλέκτραν λέγεις καὶ τὸν ἐγκ.) ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; G. Τίνα τούτου τὸν ἐγκεκαλυμμένον, 14 Ἀγνώστος) Ἀγνώστου. V.

Emit. Rogas, ad quod respondere, admodum fit difficile. Anteceptum enim habeo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Iovem responso tuo serva mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum devoret.

Chryf. Bono es animo. Nam & alia te docebo etiam admirabiliora.

Emit. Quanam?

Chryf. Metentem syllogismum, & dominantem, & super omnia Electram & Opertum.

Emit. Quem tu mihi Opertum, quam Electram narras?

Chryf. Electram intelligo nobilissimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit simul & non novit. Adstante enim apud illam Oreste nondum agnito, novit illa quidem, Orestem esse fratrem suum, huncce hominem vero esse Orestem ignorat. Opertum autem illum admirabilem sermo-

στὸν ἀκούσῃ λόγον· ἀποκρίναι γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτοῦ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Τί οὖν; ἦν σοι παραστήσας τινὰ ἐγκεκα-
λυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθα, τί φήσεις;

Plinif. Tractat. 3.

*Aristot. Soph.
censet. 24. 2.*

ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε 23
εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν.

ΑΓΟ. Οὐ μένου· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσομαι
τὴν ἀλήθειαν. ὅμως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος, ἢ
τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος;

ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγενήσομαι.
λέγω δὲ πλούτον, υἱείαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ
ἀνάγκη πελλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις
παραβήσοντα τὴν ὄψιν, καὶσχόλια συναγεύοντα, καὶ
σαλοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημάτων καὶ

nem iam statim audies. Etenim responde mihi, Patrem tuum
nossti?

Emt. Sanè quam.

Chryf. Quid igitur, si quempiam hominem opertum ad-
stare iubeam, teque interrogem, hunc cene nossti? Quid dices?

Emt. Scilicet me non nosse.

Chryf. Verum enimvero ille ipse erat pater tuus. Hunc
igitur si non novisti, manifestum est, patrem tuum te
non nosse.

Emt. At ego relecto illo verum sciam. Attamen quis tibi
finis sapientiae, aut quid facies cum ad fastigium virtutis
delatus fueris?

Chryf. In primis naturae morabor, divitias dico, sanitatem,
& similia. Opus vero est multa ante laborare, libris minute
scriptis adhibere faciem, commentarios congerere, soloecif-
mis impleri, absurdisque vocibus: & quod caput rei est, fas

τὸ κεφάλαιον, οὐ θέμις γενέσθαι σοφόν, ἢν μὴ τρεῖς ἐφεξῆς τοῦ ἐλλεβόρου πίῃς.

ΑΓΟ. Γενναῖά σου ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ ταδὲ ὁρῶ σοι προσόντα) τί Φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸν ἐλλεβόρον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετὴν;

ΧΡΥΣ. Ναί. μόνω οὖν τὸ δανεῖζειν πρόποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανεῖζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλογίζεσθαι, μόνου ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο. καὶ οὐ μόνον γέ ἀπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἐτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι. ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμόν ὅποιά Φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

non est sapientem fieri, nisi ter deinceps helleborum biberis.

Emt. Generose ista & plane viriliter. Sed Gniphonem fordidum esse, & foeneratorem improbum, (nam haec quoque tibi inesse video) haecne & ipsa dicemus esse viri helleboro purgati & perfecti ad virtutem?

Chryf. Ita sane: solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum enim proprium illius sit colligere, [*sylogismos facere*]; foenerari autem & computare usuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, & non simpliciter modo, ut reliqui solent, usuras, sed usurarum quoque alias usuras capere. An enim ignoras, usurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias? Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas usuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν περὶ τὰ αὐτὰ Φῶμεν, οὓς 24
σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον
ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται;

ΧΡΥΣ. Μανθάνεις. οὐ γὰρ ἐμαυτοῦ εἵνεκα λαμβά-
νω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶν ὁ μὲν
τις ἐκχύτης, ὁ δὲ, περιεκτικός, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκάω εἶναι
περιεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν τὸναντίον ἔφης, τὸν νέον μὲν εἶναι
περιεκτικόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτην.

ΧΡΥΣ. Σκώπτεις, ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μὴ σε ἀποτο-
ξεύσω ἀναποδείκτω συλλογισμῷ.

ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους;

ΧΡΥΣ. Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ διαστραφῆναι τὴν
διάνοιαν. Ὁ δὲ μέγιστον, ἣν ἐβέλω τάχιστα σε ἀπο- 25
δείξω λίθον.

9 Περιεκτικόν) Περιλαμβάνοντα, περιέχοντα. V.

Emt. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapien-
tiae nomine tu sumis ab adolescentibus; manifestumque est,
solum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum.

Chryf. Rem tenes; neque enim ego mea causa capio,
sed ipsius dantis. Cum enim alius sit effusor, [*effusus, pro-*
digus] alius comprehensor, [*tenax, avarus*] ego quidem com-
prehensor esse meditor, discipulum autem studeo effuso-
rem efficere.

Emt. Quin contrarium dixisti: illud enim volebas, iuve-
nem quidem comprehensorem esse, [*frugalem & parcum*] te
vero, qui solus dives es, effusorem [*liberalem & magnificum.*]

Chryf. Rides tu quidem; sed vide, ne syllogismo te in-
demonstrabili feriam.

Emt. Et quid ab illo telo metuendum?

Chryf. Dubitatio & silentium, & mentis distractio. Quod
vero maximum, si voluero, statim efficiam te lapidem,

ΑΓΟ. Πῶς λίθον; οὐ γὰρ Περσεύς, ᾧ βέλτιωτε, εἶναί μοι δοκεῖς.

ΧΡΥΣ. Ὡδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστί;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Τί δέ, τὸ ζῶον, οὐ σῶμα;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σὺ δέ, ζῶον;

ΑΓΟ. Ἐοικα γοῦν.

ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὦν.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διὸς, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποιήσον ἄνθρωπον.

ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπὲ γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ.

ΧΡΥΣ. Τί δέ, λίθος ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ.

Emt. Quomodo lapidem? neque enim tu, opinor, vir bone, Perseus es.

Chryf. Hac fere ratione. Lapisne corpus est?

Emt. Est.

Chryf. Quid vero animal, nonne corpus?

Emt. Est.

Chryf. Tu vero animal?

Emt. Sic quidem videtur.

Chryf. Lapis ergo es, qui sis corpus.

Emt. Nequaquam vero. Sed solve me per Iovem, & postliminio quasi me homini redde.

Chryf. Difficile non est. Sed rursus esto homo. Dic mihi, Omne corpus animal?

Emt. Non.

Chryf. Quid vero lapis, num animal?

Emt. Non.

ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σῶμα δὲ ὦν, ζῶον εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ, ζῶόν γε ὦν.

ΑΓΟ. Εὖγε ἐποίησας, ὡς ἤδη μου τὰ σκέλη καθάπερ τῆς Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνήσομαι γε σέ. πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ;

ΕΡΜ. Μνᾶς δώδεκα.

ΑΓΟ. Λάμβανε.

ΕΡΜ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι;

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' οὔτοι πάντες, οὐς ὀρᾷς.

ΕΡΜ. Πολλοί γε, καὶ τοὺς ὤμους καρτεροὶ, καὶ τοῦ θερίζοντος λόγου ἄξιοι.

ΖΕΥΣ. Μὴ διάτριβε' ἄλλον κάλει.

26

ΕΡΜ. Τὸν Περιπατητικόν σε Φημί, τὸν καλὸν, τὸν

Chryf. Tu vero corpus?

Emt. Nemp̄e.

Chryf. Corpus vero cum sis, animal es?

Emt. Sane.

Chryf. Nec igitur lapis es, qui sis animal.

Emt. Bene abs te factum. Iam enim crura mihi, ut olim Niobes, spiritu vitali exeunte, diriguerant. Verum emam te. Quantum pro illo numerari iubes?

Merc. Minas duodecim.

Emt. Hem cape.

Merc. Solus vero illum emisti?

Emt. Non Hercle, sed hi, quos vides, universi.

Merc. Multi quidem, & robusti humeros, & ratione illa mefforia digni.

Iup. Noli tempus terere, voca alium.

Merc. Peripateticum te iam dico, pulchrum, divitem. Agi-

πλούσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν πάν-
τα ὅλως ἐπιστάμενον.

ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί;

ΕΡΜ. Μέτριος, ἐπικεικός, ἀρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέ-
γιστον, διπλοῦς.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ
ἐντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἦν πρὶν αὐτὸν, μέμνητο, τὸν
μὲν, ἐσωτερικόν, τὸν δὲ, ἐξωτερικόν καλεῖν.

ΑΓΟ. Τί δὲ γινώσκει μάλιστα;

ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι,
ἐν τοῖς ἐκτός.

ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσου δέ ἐστιν;

ΕΡΜ. Εἴκοσι μνῶν.

ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις.

ΕΡΜ. Οὐκ, ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀρ-

te, emite prudentissimum, scientem in universum omnia.

Emt. Qualis est?

Merc. Mediocris, aequus, vitae aptus, &, quod maxi-
mum est, duplex.

Emt. Quid ais?

Merc. Alius est, qui extra apparet, intus autem videtur
alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem inte-
riorem, exteriorem vocare alterum.

Emt. Quid maxime statuit?

Merc. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus
externis.

Emt. Humanum sapit. Quanti vero est?

Merc. Viginti minarum.

Emt. Multum dicis.

Merc. Non, o bone: videtur enim & ipse argenti aliquan-
tum habere. Itaque non est, cur cesses emere. Porro statim

γύριον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ εἰσὴ αὐτίκα μάλα παρ' αὐτοῦ πόσον μὲν ὁ κῶνωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ὅσον δὲ βάθος ἡ θάλασσα ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλάμπεται, καὶ ὅποιά τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρέων.

ΑΓΟ. Ηράκλεις, τῆς ἀκριβολογίας.

ΕΡΜ. Τί δέ, εἰ ἀκούσεις ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυδερκέστερα, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὥς ἄνθρωπος μὲν γελαστικόν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικόν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλωϊζόμενον;

ΑΓΟ. Πάνσεμνα Φῆς, καὶ ὄνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥστε ὠνούμαι αὐτὸν εἴκοσιν.

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλέλειπται; ὁ Σκεπτικὸς οὗτος. σὺ, ὁ Πυρρίας, πρόσθι, καὶ ἀποκηρύττου κατὰ τάχος. ἤδη μὲν ὑπορρέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ ἐν ὀλγῳις ἡ πράσις ἔσται. ὅμως δέ, τίς καὶ τοῦτον ὠνεῖται;

1 Οὐκ ἂν φθάνοις) Ἀπὸ τοῦ, τάχιστ' ἂν ὤνησεν αὐτὸν, ἔχον ἐλπίδα παρ' αὐτοῦ εὐποροῦντ' ἵππῳ σιοῦναι τὸ καταβληθὲν σοι. G.
ibid. ὠνησάμενος) ὠνούμενος. G.

14 Ὁ Πυρρίας) Πυρρίας τοὺς δούλους ἔλεγον ἀπὸ τινος δούλου Πυρρίου, ὡς περ Ξανθίας ἀπὸ τινος Ξανθίου, ὃν ὁ μὲν ἂν πυρρὸς τὴν κόμην, ὁ δὲ ξανθός. G.

ex illo scies, quanto tempore culex vivat, ad quam altitudinem mare a sole perluceat, & qualis sit anima ostreorum.

Emt. Hercules! quam subtilis illa disputatio.

Merc. Quid vero alia multa si audias hisce acutiora, de femine, & generatione, & illa embryonum in uteris figlina; & ut homo sit animal risibile, asinus autem non risibile, neque fabricans, neque navigans?

Emt. Gravissima narras, & utilia plane huius disciplinae capita: itaque emam illum viginti.

Merc. Fiat. Quis reliquus nobis est? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Iam enim plures paulatim recedunt, ut inter paucos futura sit venditio. Attramen quis & hunc emet?

Lucian. Vol. III.

H

ΑΓΟ. Ἐγὼ γὰρ. ἀλλ' οὖν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπίστασαι;

ΦΙΛ. Οὐδέν.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἔφησθα;

ΦΙΛ. Ὅτι οὐδέν ὅλως εἶναί μοι δοκεῖ.

ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινές;

ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα.

ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τις ὢν τυγχάνεις;

ΦΙΛ. Πελὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ.

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ στάθμια ταυτὲ βούλεται;

ΦΙΛ. Ζυγιστατῶ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω. καὶ ἐπειδὴν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ ἀγνῶ τὸν ἐληθέστερον.

ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς;

ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μεταδιδῶκεν.

Emt. Ego. Verum hoc tu primum dic mihi, quid nosti?

Phil. Nihil equidem.

Emt. Quid tibi vis hoc responso?

Phil. Nempe nihil omnino mihi esse videtur.

Emt. Ergo neque nos quidquam sumus?

Phil. Neque hoc novi equidem.

Emt. Neque te aliquid esse nosti?

Phil. Etiam multo hoc magis ignoro.

Emt. Quanta haec est dubitatio! Ista vero bilanx quid sibi vult?

Phil. Rationes in ea expendo, & exaequo: cumque ad amissim pares & eiusdem ponderis esse intelligo, tum de-
num utra verior sit, plane ignoro.

Emt. Reliquarum rerum num quid facere recte & ordi-
ne potes?

Phil. Omnia, nisi quod fugitivum male persequor.

ΑΓΟ. Τί δαὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ γὰρ, οὐ καταλαμβάνω.

ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδὺς γὰρ, καὶ νωθὴς τις εἶναι δο-
κεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως;

ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μῆτε ἀκούειν μῆτε ὁρᾶν.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ κωφὸς ἄμα, καὶ τυφλὸς εἶναι
λέγεις;

ΦΙΛ. Καὶ ἄκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ
ὅλως, τοῦ σκώληκος οὐδὲν διαφέρων.

ΑΓΟ. Ὡνητέος εἴ δια ταῦτα. πόσου τοῦτον ἄξιον
χρὴ φάναι;

ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀττικῆς.

ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φῆς, ὦ οὗτος, ἐπριάμην σε;

ΦΙΛ. Ἀδελον.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. εἰνῆμαι γὰρ, καὶ τὰργύριον κατ-
έβαλον.

3 Νωθὴς) Ῥάθυμος, παρὰ τὸ να ὁ ἰσθημένος τοῦ θέναι, ἢ γοῦν τρέ-
στερητικόν, καὶ τὸ θέναι, τὸ τρέχειν. χεῖν.

Emt. Cur vero hoc non potes?

Phil. Quia, vir bone, non comprehendo.

Emt. Credibile est: tardus enim & ignarus esse videris.
Sed quis finis tibi scientiae est?

Phil. Nihil discere, & nihil audire, nihil videre.

Emt. Surdum igitur simul & caecum esse dicis te ipsum.

Phil. Et insuper iudicii omnis expertem, & sensus, &
fummum a verme nulla in re differentem.

Emt. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc
dignum dicemus?

Merc. Mina Attica.

Emt. Sume tibi. Heus tu quid ais? num te emi?

Phil. Obscurum id est.

Emt. Minime vero: emi enim & pecuniam numeravi.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολουθεῖ μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην.

ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα Φῆς;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μναῖ, καὶ οἱ παρόντες.

ΦΙΛ. Πάρειςσι γὰρ ἡμῖν τινες;

ΑΓΟ. Ἀλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύλωνα πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χεῖρῳ λόγον.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου.

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην.

ΕΡΜ. Σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολουθεῖ τῷ πριαμένῳ ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον παρακαλοῦμεν. ἀποκηρύξειν γὰρ τοὺς ιδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

Phil. Cohibeo me hac de re, & dispicio.

Emt. Quin tu sequere me, ut par est meum servum.

Phil. Quis novit, utrum vere illa dicas?

Emt. Praeco, & mina, & praesentes.

Phil. Adfunt ergo nobis quidam?

Emt. At ego tibi iam in pistrinum compacto planum faciam, dominum me tuum esse, secundum rationem deteriorem.

Phil. De hoc cohibeo assensum.

Emt. At ego quid videatur pronuntiavi.

Merc. Define contra niti, & sequere emtorem: vos autem in craftinum invitamus. Nam idiotas, & fellularias, & forenses vitas praeconio vendemus.

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

ΣΩΚ. ΒΑΛΛΕ, βάλλε τὸν κατάρατον τοῖς ἀφρόνοις¹ ἰ
λίθοις² ἐπίβαλλε τῶν βάλων. προσεπίβαλλε καὶ τῶν
ὀστράκων³ παῖε τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον⁴ ὅρα μὴ δια-
φύγῃ. καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρύ-
σιππε, καὶ σὺ. πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν,

Ὡς πῆρῃ πῆρῃφιν ἀρήγῃ, Βάκτρα δὲ Βάκτροις.
κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα ἡμῶν οὐχ
ὑβρίσῃ. σὺ δὲ, ὦ Διόγενης, εἴ ποτε ἄλλοτε, χρῶ τῷ
ξύλῳ, μὴδὲ ἀνῆς⁵ διδότω τὴν ἀξίαν, βλάσφημος ὢν. τί
τοῦτο; κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε; καὶ
μὴν οὐκ ἐχρῆν.

Ἔστὲ σοφοὶ, μνήσασθε δὲ Θούριδος ὀργῆς.

² Κατάρατον) *Αθεον. G.
⁷ Πῆρῃ . . .) Παρφδεῖ τὸ Ὀμ-
ρικὸν ἐκεῖνο ἐν τῇ Β τῆς Ἰλιάδος,

Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦ-
λα δὲ φύλοις. G.

PISCATOR, VEL REVIVISCENTES.

Socr. **F**ERI, feri execrabilem faxis copiosissimis: adiice
glebas: insuper adiice testas. Pulsa baculis impium, vide
ne effugiat. Et tu, Plato, feri, & tu, Chrysippe, & tu.
Omnes similis facta testudine in illum irruamus,

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum,
quem contumelia non affecerit. Tu vero, Diogenes, si un-
quam alias, clava nunc utere; nec remitte quidquam. Iam
dignas maledico illo ore poenas luat. Quid hoc? fessine
estis, Epicure & Aristippe? Certe non decebat. Sapientes
estote, iam

In pectus vobis calidae vetus impetus irae redeat.

- 2 Ἀριστότελεις, ἐπισπούδασον ἔτι θᾶσσον. καλῶς ἔχει ἑάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφασμέν σε, ὦ μιαιφόνε. εἴσῃ γοῦν αὐτίκα, οὓς τινες ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετέλθοι; ποικίλον γάρ τινα ἐπιναῶμεν θάνατον κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον· καθ' ἕναστος ἐπτάκις γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι.

ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μὲν, ἀνεσκολοπίσθαι δοκεῖ αὐτὸν, νῆ Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον. τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόσβω, τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμήσθω. σοὶ δὲ τί, Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ;

ΕΜΠ. Ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὥς μάθοι μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι.

ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἀριστον ἦν καθάπερ τινὰ Πενθέα, ἢ Ὀρφέα, λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὐρέσθαι μόρον, ἵνα αἶαν καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιο.

- 3 ΛΟΥΚ. Μιηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱκεσίῳ φείσασθέ μου.

14 Λακιστὸν) Σχιστόν. V.

Aristoteles, magis accelera! Bene habet. Capta est bestia. Cepimus te, impure. Mox igitur scies, quibus viris malevixeris. Quo vero modo illum tractabimus? Variam enim contra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere nobis omnibus possit: dignus enim est, qui septies unicuique nostrum pereat.

Plat. Ego censeo flagellis caesum palo figi, oculos illi effodi, linguam ipsam multo prius praecidi: tibi quid videtur, Empedocles?

Emp. In crateres deiici Aetnae, ut discat non maledicere melioribus.

Plat. Quin optimum fuerit, eum instar Penthei alicuius aut Orphei, lacerum invenire fatum per petras, ut etiam partem illius habens quisque discedat.

Luc. Minime vero: sed per Iovem supplicum praesidem mihi parcere.

ΣΩΚ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν ἀφ' ἐθείης ἔτι. ὁρᾷς δὲ οἷ καὶ
τὸν Ὅμηρον ἂν λέγει, ὡς

Οὐκ ἔστι λένουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά;

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν καθ' Ὅμηρον ὑμᾶς καὶ αὐτὸς ἰκε-
τεύσω. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ οὐ παροῦσεσθε
ραψωδῆσαντά με.

Ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἀνδρά, καὶ ἄξια δέχθε ἄποινα,

Χαλκὸν τε, χρυσόν τε, τὰ δὴ Φιλέουσι σάφοι περ.

ΠΛΑΤ. Ἄλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σέ Ὅμη-
ρικῆς ἀντιλογίας. ἀκούε δὴ,

Μὴ δὴ μοι Φύξιν γε κακηγοῦε βάλλεο θυμῷ,

Χρυσὸν περ λέξας, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἐς ἡμᾶς.

ΛΟΥΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὅμηρος ἡμῖν ἀπρα-
κτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δὴ μοι κατα-
Φευκτέον· τάχα γὰρ ἂν ἐκεῖνος σώσειέ με.

Μὴ κτεῖναι τὸν ἱκέτην· οὐ γὰρ θεμῖς κτανεῖν.

Socr. Decretum est. Non amplius potes dimitti. Vides
vero, quid Homerus dicat,

Nunquam foedera fida leonibus atque viris sunt.

Luc. Verumtamen ex Homero & ego vobis supplicabo:
reverebimini forte versus, neque aspernabimini confuen-
tem carmina.

Quem capitis bonus est donis redimendus opimis,

Aere, auro: nec enim sapientes munera spernunt.

Plat. Sed neque nobis deerit Homericæ responsio: autē
modo,

Ne meditare fugam, blasphema, barbæ, lingua,

Ōstentans aurum, postquam mea præda fuisti.

Luc. Vae mihi! Homerus destituit, spes nostra maxima:
ad Euripidem nempe confugiendum: forte ille me servaverit.

Ne caede supplicem; quem ius vetat mori.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ οὐχὶ καὶ κείνα Εὐριπίδου ἐστὶν,

Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;

ΛΟΥΚ. Νῦν οὖν ἑκατὶ ῥημάτων κτείνετε με;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία. Φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτὸς,

Ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνας, τὸ τέλος δυστυχία.

4 ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπεὶ δὴ δέδοκται πάντως ἀποκτινῦναι, καὶ οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν με, φέρετε, τοῦτο γοῦν εἶπατέ μοι, οἳ τινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήμεστον πρὸς ἡμῶν ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, καὶ ἐπὶ θανάτῳ συνειλήφατέ με;

ΠΛΑΤ. Ἄ τινα μὲν εἰργασαὶ ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σεαυτὸν ἐρώτα, ὦ κάκιστε, καὶ τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, ἐν οἷς Φιλοσοφίαν τε αὐτὴν κακῶς ἠγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἀνδρας· καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευβέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτή-
10 Ἰο Ἀμείλιχτα.) Ἀνέκιστα. V.

Plat. Quid vero? Nonne & illa sunt Euripidea?

Haud digna ferre, indigna qui patrauerit.

Luc. Sic verba propter ergo nos occiditis?

Plat. Sic per Iovem. Ait enim idem ille,

Effrenis oris & stuporis impii solet esse finis infortunium.

Luc. Igitur cum stat sententia, omnino interficere me; nec ulla arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite, qui sitis, aut quam immedicabilem a me iniuriam passi sine ullo remedio mihi irascamini, & supplicii causa me comprehenderitis.

Plat. Quibus nos iniuriis affeceris, ipsum te, scelus, interroga, & praeclaros illos tuos libros, in quibus & philosophiae ipsi maledixisti, & contumelia nos affecisti, tanquam in foro vendens praeconio viros sapientes, & quod maximum, liberos. Propter haec indignati, contra te ab in-

παντες ἀνελήλυθαμεν ἐπὶ σέ, παραιτησάμενοι πρὸς ὀλίγον τὸν Ἀἰδωνέα, Χρυσίππος οὗτος, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν οὗτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ὅποσους διέσურες ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευσα· οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, εἰ μά-
θετε ὅποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορρίψατε
τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττετε. χρήσεσθε γὰρ αὐ-
τοῖς κατὰ τῶν ἀξίων.

ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σέ δὴ χρὴ τήμερον ἀπολωλέναι. καὶ
ἤδη γε Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἐνεχ' ὅσα ἔοργας.

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν, ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπán-
των ἐπαινεῖν, οἰκείον τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὖνουν, καὶ ὁμο-
γνώμονα, καὶ, εἰ μὴ Φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπι-
τηδευμάτων, εὖ ἴστε, ἀποκτενοῦντες; ἦν ἐμὲ ἀποκτείνη-
τε, τοσαῦτα ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. ὁράτε γοῦν μὴ τὸ

1 Παραιτησάμενοι) Παρατιῖν 2 Αἰδωνέα) Αἰδωνέα ἢ Ὀρφία. G.
παρακαλεῖν, συγγνώμην αἰτεῖν. V. 16 Ὑπὲρ ὑμῶν π.) Γρ. περὶ. G.

feris huc venimus, commeatu brevi a Plutone impetrato,
Chrysippus hic, & Epicurus, & ego Plato, & Aristoteles
ille, & hic tacitus Pythagoras, & Diogenes, & omnes,
quos in libris tuis lacerasti.

Luc. Respiravi. Nec enim interficietis me, ubi cognove-
ritis, qualem erga vos me praeberim. Itaque abiicite lapi-
des. quin servate potius: utemini enim iis contra dignos.

Plat. Nugaris: hodie enim periisse te oportet. Quin sa-
xae adest toga tantorum tibi poena malorum.

Luc. Enimvero scitote, viri optimi, me si interficiatis,
quem unum omnium laudare oportebat, familiarem ve-
strum & benevolum, & earundem sententiarum, & nisi
dictu grave est, vestrorum studiorum curatorem quendam
tutoremque, qui tantum pro vobis laboris susceperim. Vi-
dete igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc sunt philoso-

τῶν νῦν φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργί-
λοι, καὶ ἀγνώμονες Φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην.

ΠΛΑΤ. Ὡς τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι τῆς κα-
κηγορίας προσοφείλωμεν; οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἶει
διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς
ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παραινίᾳ τῶν λόγων;

- 6 ΛΟΥΚ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὃς αἰεὶ
Φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐ-
τοὺς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς καταλελοίπατε,
ὁμιλῶν; αὐτὰ γοῦν ἅ Φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ
παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπαν-
θισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦ-
σι, καὶ γνωρίζουσιν ἐκάστου τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ'
ότου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι
τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς, καὶ τὸν λειμῶνα
τὸν ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξηγήκατε ποικίλα, καὶ πό-

phi, ingratiq;ue, iracundi, & parum officii memores videamini adversus virum bene de vobis meritum.

Plat. Impudentiam hominis videte! Infuper gratiam tibi maledicentiae illius causa debemus? usque adeone cum mancipiis te putas disputare veris? etiamne in beneficio nobis imputabis contumeliam tantam, & ebriam verborum in nos petulantiam?

Luc. Ubi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui semper ita vixerim, philosophiam ut admirarer, & vos ipsos laudibus tollerem, & in libris, quos reliquistis, versarer. Haec enim ipsa, quae dico, unde alias, quam a vobis sumens, & apum instar delibans flores vestros, ostendo hominibus? at illi laudant, & florem unumquemque agnoscunt, unde, & a quo, & quomodo legerim: & verbis quidem me sectantur propter florum legendorum sollertiam, re autem ipsa vos & vestrum illud pratum, qui ta-

λυεῖσθαι τὰς βαφάς, εἴ τις ἀναλέξασθαι γε αὐτὰ ἐπί-
στατο, καὶ ἀναπλέξασθαι, καὶ ἀρμόσασθαι, ὥς μὴ
ἀπαδέειν θάτερον θάτερου. ἔσθ' ὅστις οὖν ταῦτα εὖ πε-
πονθὼς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐερ-
γέτας ἀνδρας, ἂν ὧν εἶναι τις ἔδοξεν; ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ
τὸν Θάμυριν, ἢ τὸν Εὐρυτον εἰς τὴν φύσιν, ὥς ταῖς Μού-
σαις ἀντάδειν, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδὴν, ἢ τῷ Ἀπόλ-
λωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα, ὁσπρὶ ὄντι
τῆς τοξικῆς.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν, ὦ γενναῖε, κατὰ τοὺς ῥήτορας εἴ-
ρηται σοι· ἐναντιώτατον γοῦν ἔστι τῷ πράγματι, καὶ
χαλεπωτέραν σου ἐπιδείκνυσι τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδι-
κίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ πρόσσεστιν, ὃς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύ-
ματα ὡς Φῆς λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἕνα τούτου
ὑποβέβηκας τὸν σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κα-

το Κατὰ τοὺς ῥήτορας) Ἐπεὶ ἐστὶ ῥητορικὴ. οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ
παραδειγματικῇ κίχρηται τῇ πί- ἀπὸ τοῦ καθόλου τὰς πίστεις περι-
σσει· αὕτη δὲ μερικὴ. τούτου χάριν ρουσι. G.

les protuleritis, tam varios specie & coloribus; si quidem
legere illos sciat aliquis, &nectere, & concinnare, ne alter
ab altero diffideat. Estne igitur, qui his bonis vestris usus,
male audeat dicere viris bene de se meritis, a quibus hoc
habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio;
quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis Mu-
sis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline
contendat, iaculari ausus contra ipsum muneris huius &
artis sagittandi auctorem.

Plat. Ista quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declama-
fisti: maxime enim rebus ipsis sunt contraria, & eo impor-
tuniorum ostendunt audaciam tuam, quandoquidem iniu-
riae huic ingratus etiam animus accedit, qui acceptis a no-
bis, quod fatere, telis, contra nos iaculatus sis, hoc uno
tibi scopo proposito, de omnibus nobis male uti diceret.

κῶς τοιαῦτα παρὰ σοῦ ἀπειλήσαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὸν λειμῶνα ἐκείνον ἀναπετάσαντες, οὐκ ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν ὥστε διὰ γε τοῦτο μάλιστα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

- 8 ΛΟΥΚ. Ὅρατε πρὸς ὀργὴν ἀκούετε, καὶ οὐδὲν τῶν δικαίων προσίσθε. καίτοι οὐκ ἂν αἰήθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν καβίκατο ἂν. ἀλλὰ μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ, πόρρω εἶναι τοῦ τοιούτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄκριτόν γε, ὦ θαυμάσιοι, μὴδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνήτε με. ὑμέτερον γοῦν καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βία, μὴδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκη δὲ τὰ διάφορα διαλύεσθαι δίδοντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει ὥστε δικαστὴν ἐλόμενοι κατηγορήσατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὃν τινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ ἀπάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογησομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κατὰ εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνωμαι,

5 Πρὸς ὀργὴν) Ὅργιλος. G.

Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, & pleno sinu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

Luc. Videte, irae auscultatis, neque iustum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri unquam posse, ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perveniat; verum soli vos ab eiusmodi rebus videbamini esse remotissimi. Sed quidquid sit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec ante iudicium me occideritis. Vestrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robustior est, rem gerere; sed iure lites dirimi, redditis invicem auditisque rationibus. Itaque iudice capto accusate me vos aut simul omnes, aut quemcunque pro universis dicturum suffragiis vestris elegeritis: ego vero criminibus respondebo. Si deinde pareat, me fe-

καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινῶ τὸ δικαστήριον, ὕφ' ἔξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἦν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχών, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὐρίσκωμαι, ἀφῆσους μὲν οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καὶ ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς πα- 9
ρακρουσάμενος τοὺς δικαστάς, ἀπέλθοις. Φασὶ γοῦν ῥήτορά σε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πανούργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὃν τινα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδिका, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι;

ΛΟΥΚ. Θάρρειτε τούτου γε ἕνεκα· οὐδένα τοιοῦτον διατητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαιμ' ἂν γενέσθαι.

7 Ἐς πεδίον τὸν ἵππον) Ἐς πεδίον τὸν ἵππον, παροιμία ἐπὶ τῶν ἑπνίκα ἀποχέαι καὶ ἄνισιν. τότε ἐστὶ μίγα καὶ πὸς ἐπιδείξιν συντεῖνοι τῆς τοῦ ἐπιζητοῦντος δυνάμει, τὸ καταλλλότερον ἵππος πεδίῳ, πρὸς τὸ τὴν οἰκίαν ἐπιδείξα-

σθαι ἀρετὴν· παρὰλληλαὶ ταῦτα τῇ παροιμίᾳ καὶ ταῦται, ὕδωρ βατράχου στίαν γαλῆ, καὶ Λυδῶν πράγματα. V.

ibid. Παρακρουσάμενος) Ἐξαπατήσας. V.

cisse iniuriam, idque de me statuerit iudicium, sustinebo nimirum iustam poenam; vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, cognitione facta, purus vobis & reprehensione indignus inveniar, absolvent me scilicet iudices; vos vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, & contra nos incitarunt.

Plat. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu impulsus in fraudem iudicibus abeas. Aiunt enim te rhetorem esse, & causidicum, & versutum in dicendo veteratorem. Quem vero iudicem vis fieri, quem tu non muneribus corruptum, ut multa iniuste facitis, inducas, ut secundum te ferat sententiam?

Luc. Hac quidem cura vos libero: suspectum id genus iudicem, aut ambiguum, quique calculum mihi suum ven-

καὶ ὅστις ἀποδῶσται μοι τὴν ψῆφον. ὁρᾶτε γοῦν, τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν μετ' ὑμῶν ποιῶμαι δικάστριαν ἔγωγε.

ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν;

ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε· οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο δέδια. τοσοῦτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περιουσίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

10 ΠΛΑΤ. Τί ποιῶμεν, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ αὐτῇ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι αἰξίων.

ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν Φιλοσοφίαν παραλαμβάνοντες, ἀκούσωμεν ὃ, τι καὶ ἀπολογησεται. τὸ πρὸ δίκης γὰρ οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικόν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακῶν ἐβέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μὴδὲ ἀπο-

13 Τὸ πρὸ δίκης γὰρ) Προσπα-
κουστίον καταψήφισθαι. V.

τῷ βιάζεσθαι, ἐν τῇ δυνάμει. V.
16 Καταλεύσαντες) Λιθοβολή-
14 Καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ) Ἐν
σαντες. V.

dat, -esse velim neminem. Videte enim, ipsam vobiscum Philosophiam iudicem vobis ipse fero.

Plat. Quis igitur accuset, siquidem nos iudicaturi sumus?

Luc. Vos iidem & accusate, & iudicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum iustitia causae supero, & ex abundanti causam me dicturum confido.

Plat. Quid agimus, Pythagora & Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum iudicari postulat.

Socr. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, & assumpta Philosophia audiamus, quid causae dicturus sit. Indicta enim causa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, & ius in manu ponentium. Praebebimus enim occasiones volentibus male de nobis dicere, si indicta causa virum lapidemus, idque homines gau-

λογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ· καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτου καὶ Μελίτου πέρι, τῶν ἐμοῦ κατηγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικαστῶν, εἰ οὗτος τεθνήσκει, μὴδὲ τοπαράπαν ὕδατος μεταλαβών;

ΠΛΑΤ. Ἀριστα παραινεῖς, ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπίωμεν ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἢ δέ, δικασάτω, καὶ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγνῶ.

ΛΟΥΚ. Εὖγε, ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα, καὶ νο- 11
μιμώτερα. τοὺς μέντοι λίθους φυλάττετε ὡς ἔφην. θέσσει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. πῶς δὲ τὴν Φιλοσοφίαν εὔροι τις ἄν; οὐ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι πᾶν πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμην αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων ἂν τισὶ τριβάνια περιβεβλημένοις, καὶ πῶγανας βαθεῖς καθεμμένοις,

4 (Ὑδάτος μεταλαβὼν) Ἰστέον ὅτι οἱ Ἀθηνοὶ δικασταὶ ἐπέχειν βουλόμενοι τὰς ἀπεράντους φλυαρίας τῶν ῥητόρων, ὕδρας ὕδατος ἐπλήρου, καὶ διὰ τίνος διατρήματος παρείχον τῷ ὕδατι ἔκροισιν, καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφίσσεως τοῦ κρουτήριου ἐκείλευν τὰν ῥήτορα λέγεσθαι, ἄχρις ἂν τὸ πᾶν

ἐκρυπτοῦν αὐτὸ δὲ οὖν πρὸς τὸ μέτρον τοῦ ὕδατος σὺν λόγον ποιοῦντες, συνέτεμον καὶ ἀκοντες τὴν δημηγορίαν ὕδην παρημία, μὴ λέγειν ἐν τῷ ἑκάστῳ ὕδατι.

5 (Ὑδάτος) Τοῦ δικαστικοῦ ὕδατος πρὸς δὲ τοὺς λόγους οἱ δικαστικοὶ ποιοῦντο. G.

dere nos iustitia profeffi: aut de Anyto ac Melito quid dicemus, meis accusatoribus, aut de his, qui tum erant iudices, si hic ne aqua quidem attributa [*& clepsydra*] moriatur?

Plat. Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad Philosophiam. Illa iudicet, & nos sententia illius stabimus.

Luc. Euge, viri sapientissimi, meliora ista & magis legitima. Verum lapides fervate, uti dixi: opus enim paulo post illis erit apud tribunal. Ubi vero Philosophiam inveniat aliquis? nec enim, ubi habitet, novi, quamquam longo tempore oberravi domo eius quaerenda, ut illius consuetudine uterer. Deinde cum inciderem in quosdam palliolis amictos, & prolixas barbas submittentes, qui ab illa

παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἤκειν Φάσκουσιν, οἰόμενος εἰδέναι αὐ-
 τοὺς, ἀνηρώτων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ
 οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοντό μοι, ὥς μὴ ἐλέγχοντο οὐκ εἰδό-
 τες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυσιν. οὐδέ πο-
 12 γοῦν καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν. Πολλά-
 κισ δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγῆσαντός τινος, ἦκον ἂν ἐπὶ
 τινας θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὐρηκέναι
 τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόντων
 ἀπάντων σκυθραπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσταλῶν, καὶ
 Φροντιστικῶν τὴν πρόσοψιν. μετὰ τούτων οὖν συμπα-
 ρα-
 βυσθεῖς, καὶ αὐτὸς ἐσῆλθον ἂν· εἴτα εἰρων γύναϊόν τι
 οὐχ ἀπλοῖκον, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἀφελὲς καὶ
 ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι
 αὐτίκα οὐδὲ τὸ ἄφρονον δοκοῦν τῆς κόμης ἀκαλλῶπιστον
 ἑῷσα, οὐδὲ τοῦ ἱματίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως πε-
 ριστέλλουσα. πρόδηλος δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς

15 Ἀναβολὴν) Περιβολὴν. G.

se venire dicerent, putans hos scire, interrogabam. At illi,
 qui multo quam ego magis ignorarunt, aut plane non re-
 spondere mihi, ne ignorantiae suae convincerentur, aut
 aliam pro alia ianuam mihi demonstrare. Itaque ad hodie-
 rum diem nondum invenire domum potui. Saepe vero vel
 mea coniectura, vel aliquo deducente ad ianuas quasdam
 delatus sum, firma cum spe tandem aliquando me invenisse;
 idque colligebam ex multitudine intrantium & exeuntium,
 qui severi omnes viderentur, habitu composito, & vultu
 acriorem cogitationem prae se ferente. Cum his igitur clan-
 culum me inferciens & ipse intrabam. Deinde vidi mulier-
 culam minime candidam, quantumvis ad simplicitatem quan-
 dam cultus expertem se concinnaret. Sed mox mihi appa-
 ruit scilicet, eam neque comas, quas negligenter solutas
 videri volebat, inornatas reliquisse, neque vestis amictum
 sine affectatione composuisse. Manifesto autem iis se rebus

εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκοῦντι προσχωμένη. ὑπε-
φαίνεται δέ τι καὶ ψιμύθιον, καὶ Φύκος, καὶ τὰ ῥήματα
πάνυ ἐταιρικά. καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐς τὸ
κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἰ δόξῃ τις, προχείρως ἐδέχετο, καὶ
τοὺς πλουσιωτέρους ἂν παρακαθισαμένη πλησίον, τοὺς
πένητας τῶν ἐραστῶν οὐδὲ προσέβλεπε. πολλάκις δὲ
καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον, εἰρων περι-
δέραια χρυσᾶ, τῶν ἐγχείλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν
ἐπὶ πόδας αὐτῆς εὐθὺς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τοὺς
κακοδαίμονας ἐκείνους ἐλκομένους πρὸς αὐτῆς, οὐ τῆς
ῥίνος, ἀλλὰ τοῦ πώγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα, εἰδῶ-
λα ἀντὶ τῆς Ἥρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γὰρ πρόδηλος οὐ- 13
δὲ πᾶσι γνώριμος ἡ Θύρα· πλὴν ἀλλ' οὐδὲν δεήσει βα-
δίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπο-

1 Ἀθεραπεύτῳ) Παντελῶς κατα-
πιφρυνμένῳ. V.

8 Ἐγχίλεον) Κλοῖον. G.

11 Ἰξίονα) Nota historia, quem-
admodum Ixion cum Iunonis si-

mulacro feu nebula concubuerit,
unde orti Centauri, dicti sic παρὰ
τὸ τὴν αὐραν κεντεῖν. G.

15 Ἐν Κεραμεικῷ) Ἀπὸ τοῦ κε-
ραμεύς κεραμείως γυνικῆς, γίνεται

exornaverat, & ad decentiam, assimilato illo cultus negle-
ctu, ufa fuerat. Sublucebat vero etiam aliquantum ceruf-
fae & fuci; verbaque omnino meretricia; laudarique se ab
amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, &, si quis quid
daret, accipiebat cupide, &, cum ditioribus prope affideret,
pauperes amatorum fuorum ne respiciebat quidem. Saepe
vero etiam si imprudens nudaretur, videbam monilia illius
aurea anguillis crassiora. Haec videns mea per vestigia mox
recessi, miseratus nempe infelices illos, qui se ab illa non
nafo quidem, sed barba duci paterentur, &, Ixionis exem-
plo, inanem speciem amplecterentur pro Iunone.

Plat. Illud quidem recte: neque enim in propatulo ia-
nua, neque nota omnibus. Ceterum ne opus quidem est
domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico opperie-

μενούμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη που ἀφίξεται, ἐπανιούσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσῃ καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τοῦτο γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ ἤδη πρόσκεινται. ὁρᾷς τὴν κόσμιν τὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὴν προσήνῃ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συννοίᾳ ἡρέμα βαδίζουσαν;

ΛΟΥΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρᾷ τόγε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. καίτοι μία πάντως ἦγε ἀληθῆς Φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς.

ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, φθεγγαμένη μόνον.

14 ΦΙΛ. Παπαί· τί Πλάτων, καὶ Χρύσιππος ἄνω, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖθις ἐς τὸν βίον; ἄρά τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένοις γοῦν εἰκάτε. καὶ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἡ

κεραμεικὸς καὶ συναίρεσις κεραμεικός. V.

2 Ἐν τῇ Ποικίλῃ) Ἡ Ποικίλη στοὰ ἦν παρ' Ἀθηναίους· ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζαγραφίας. V.

4 Προσηνῇ) Πρῶτον. V.

9 ΠΛΑΤ.) Plato loquitur, qui ab inferis cum ceteris Philosophis adiit Lucianum, qui ulciscerentur maledicum. G.

mur, mox huc venturam in reditu ab Academia, ut in Poecile inambulet, quod facere solet quotidie. Quin iam accedit. Viden' illam decenti habitu, aspectu propitio, quae cogitabunda placide incedit?

Luc. Multas video similes habitu, incessu, atque amictu: & tamen inter has quoque una tantum est vera quidem Philosophia.

Plat. Recte. sed cum loqui incipiet, satis se ipsa indicabit.

Phil. Vah, quid Plato & Chrysippus apud superiores, & Aristoteles, & reliqui omnes, ipsa disciplinae meae capita? Quid vos rursus in vitam? num quid adversi vobis apud inferos accidit? Irati enim videmini. Et quis est, quem captum

που λωποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱεροσύλος ἐστὶ;
 ΠΛΑΤ. Νῆ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύ-
 λων ἀσεβέστατος· ὃς τὴν ἱερωτάτην σέ, κακῶς ἀγορεύειν
 ἐπεχείρησε, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὅποσοι τὴν παρὰ σοῦ
 μαθόντες, τοῖς μεθ' ἡμᾶς καταλελοίπαμεν.

ΦΙΛ. Εἴτα ἡγανακτήσατε λαιδωρησαμένου τινός, καὶ
 ταῦτα εἰδότες ἐμέ, οἷα πρὸς τῆς κωμωδίας ἀκούουσα ἐν
 Διονυσίοις, ὅμως Φίλην τε αὐτὴν ἡγήμαι, καὶ οὔτε ἐδι-
 κασάμην, οὔτε ἡττιασάμην προσελθοῦσα· ἐφίμῃ δὲ παί-
 ζειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἐορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς οὐκ
 ἂν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τὸνναντίον
 ὅπερ ἂν ἦ καλόν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς
 κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερώτερον
 γίνεται. ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι καὶ ἀγανακτι-
 κοὶ γεγόνατε. τί δ' σὺν αὐτὸν ἄγχετε;

9 Ἐφίμῃ Διονυσίοις γὰρ μένοις ἔτους ἐπετελεῖτο, ἵαρος καὶ φθινο-
 ῥεῖτου τὸ θεῖον τοῖς ποιηταῖς ἐπὶ πάρου ἵαρος τὰ μικρὰ Διονύσια·
 τῷ κωμῳδίῳ. Ταῦτα δὲ δις τοῦ φθινοπώρου δὲ, τὰ μεγάλα. V.

hic ducitis? furne vestium est, an homicida, an sacrilegus?

Plat. Et quidem, Philosophia, sacrilegorum omnium sce-
 lestissimus, qui sanctissimam te maledictis laedere ausus sit,
 & nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te di-
 diceramus, posteris reliquimus.

Phil. Et vos indignati estis maledicente nobis quodam,
 idque cum me sciatis, qualia a Comoedia audiens Diony-
 siis, tamen amicam illam putem, nec in ius vocarim un-
 quam, neque accedens cum illa exposulaverim, sed patriar
 illam ludere, quae convenire videntur & solemnia sunt il-
 lis feriis? quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius,
 sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percus-
 sione deterius clarius exsplendescere, & fieri manifestius.
 Vos vero nescio quomodo iracundi facti estis & irritabiles.
 Quid vero collum obtorquetis homini?

ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενος, ἤκο-
μεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ὧν δέορακε. Φῆ-
μαι γὰρ ἡμῖν διήγγελλον οἷα ἔλεγεν ἐπιῶν ἐς τὰ πλή-
θη καθ' ἡμῶν.

15 ΦΙΛ. Εἴτα πρὸ δίκης οὐδὲ ἀπολογησάμενον ἀπακτε-
νεῖτε; δῆλος γοῦν ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων.

ΠΛΑΤ. Οὐκ' ἀλλ' ἐπὶ σέ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα.
καί σοι ὅ, τι ἂν δοκῇ, τοῦτο ποιήσει τέλος τῆς δίκης.

ΦΙΛ. Τί Φῆς σύ;

ΛΟΥΚ. Τοῦτο αὐτὸ, ᾧ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ
καὶ μόνῃ τάληδες ἐξευρεῖν δύναιο. μόλις γοῦν εὐρόμην
πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην.

ΠΛΑΤ. Νῦν, ᾧ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς,
πρώην δὲ τὸ ἀτιμότατον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσ-
ούτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ, κατὰ μέρη δὲ ὀβολῶν ἕκα-
στον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων.

1 Μίαν ἡμέρ.) Ἐπεῦθεν τοῦ λόγου τούτου ἐπιγραφὴ τὸ Ἀταβιῦντες. G.

Plat. Commeatu unius huius diei sumto, contra illum
venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim
ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de
nobis dixerit.

Phil. Deinde vos illum ante iudicium, indicta causa in-
terficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid.

Plat. Non; ad te enim reiecimus omnia: tua sententia
litem finiet.

Phil. Tu quid ais?

Luc. Idem hoc, Philosophia domina, quae sola nempe
invenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc im-
petravi, tibi ut cognitio causae servaretur.

Plat. Nunc, facerrime, dominam vocas, paulo ante ve-
ro contemtissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in
tanto theatro praeconio vendens, & duobus quidem obo-
lis, genus unumquodque illius disputationum.

ΦΙΛ. Ὅρατε μὴ οὐ Φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γοήτας ἀνδρας ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μιὰρὰ πράττοντας, ἡγόρευε κακῶς.

ΔΟΥΚ. Εἶση αὐτίκα, ἣν ἐθέλης ἀπολογαίμενου ἀκούειν. μόνον ἀπώμεν ἐπ' Ἄρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὡς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταφανεῖν πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Φίλοι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περι- 16 πατήσατε· ἥξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δίκην.

ΔΟΥΚ. Τίνες δὲ εἰσιν, ὦ Φιλοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμιοι καὶ αὐταὶ δοκοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν, ἡ προηγουμένη δὲ, Παιδεία· ἡ ἀμυδρά δὲ αὕτη, καὶ ἀσαφὲς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλγεία ἐστίν.

ΔΟΥΚ. Οὐχ ὁρῶ ἢν τινα καὶ λέγεις.

Phil. Videte, ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri sub nominis obtentu turpia multa patrant, traduxerit.

Luc. Hoc statim scies, si causam dicturo operam dare volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspectu sint res urbanae omnes.

Phil. Vos vero, amicae, in Poecile interim inambulate: veniam enim vobis, hac lite iudicata.

Luc. Quae vero sunt, o Philosophia? videntur enim & ipsae decentissimae.

Phil. Virtus est illa virago, Temperantia illa, & prope illam Iustitia, praecedens vero Eruditio: sed obscura illa & tenui colore, Veritas est.

Luc. Non video, quam dicas.

ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὀρᾷς, τὴν γυμνήν, τὴν ὑποφεύγουσαν αἰεὶ, καὶ διαλισθαίνουσαν;

ΛΟΥΚ. Ὅρῳ νῦν μόλις. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πλήρες γένοιτο καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι.

ΦΙΛ. Νῆ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. οὐ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

17 ΑΛΗΘ. Ἄπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν, ἂν πάλα οἶδα ὅποιά ἐστιν.

ΦΙΛ. Ἄλλ' ἡμῖν, ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζοις ἂν, ὡς καὶ καταμηνύοις ἕκαστα.

ΑΛΗΘ. Οὐκοῦν ἐπάγωμαι καὶ τὰ θέρραπαινιδίῳ τούτῳ, εὐνοϊκωτάτῳ μοι ὄντι.

ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐβέλης.

ΑΛΗΘ. Ἐπεσθον, ὦ Ἐλευθερία καὶ Παρρησία, μετ'

Phil. Norme vides fuci illam expertem, nudam, subducentem se semper & elabentem?

Luc. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenus perfectusque nobis confessus fiat? Veritatem vero etiam advocatam mihi adducere in ius volo.

Phil. Nempe sequimini etiam vos: nec enim molestum erit, unam iudicare causam, eamque de rebus nostris futuram.

Ver. Ite vos: ego enim non opus habeo audire, quae olim sciam, uti se res habeat.

Luc. Verum nostra interest, Veritas, te adesse in iudicio, ut indices omnia.

Ver. Itaque adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas mihi.

Phil. Duc sane, quotquot volueris.

Ver. Sequimini, Libertas, & tu Loquendi Fiducia, ut

ἡμῶν, ὡς τὸν δέιλαιον τοῦτον ἀνθρωπίσκον ἐραστὴν ἡμέτερον ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμίᾳ προφάσει δικαίᾳ, σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ', Ἐλεγχε, αὐτοῦ περίμενον.

ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα. ἡκέται δὲ καὶ οὗτος, καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προσπαλεμῆσαι δεῖται μοι, ἀλλ' ἀλαζδόνιν ἀνθρώποις, καὶ δυσελέγκτοις, αἰεὶ τινὰς ἀποφυγὰς εὕρισκομένοις, ὥστε ἀναγκάϊες ὁ Ἐλεγχος.

ΦΙΛ. Ἀναγκαϊότατος μὲν οὖν ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τὴν Ἀπόδειξιν παραλάβοις.

ΑΛΗΘ. Ἐπεσθε πάντες, ἐπεὶ περ ἀναγκάϊοι δακεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

ΑΡΙΣΤ. Ὅρας, προσεταιρίζεται καὶ ἡμῶν, ὦ Φι- 18
λοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν.

ΦΙΛ. Εἴτα δεδίατε, ὦ Πλάτων, καὶ Χρυσίππε, καὶ Ἀριστοτέλες, μή τι ψεύσεται ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀλήθεια οὐσα;

formidolofum hunc homuncionem, amatorem nostrum, in periculo iusta nulla causa versantem, servare possumus. Tu vero, Elenche, [Convictio] hic mane.

Luc. Minime vero, Domina: quin hic etiam, si quis alius, veniat. Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnandum mihi erit, sed cum insolentibus hominibus, & convictioni repugnantibus, & effugia semper invenientibus. Itaque necessarius est Elenchus.

Phil. Maxime ille quidem. Rectius vero feceris, si Demonstrationem etiam assumes.

Ver. Sequimini omnes, quandoquidem necessarii ad iudicium videmini.

Arist. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, contra nos Veritatem.

Phil. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne quid mentiat pro ipso, cum sit veritas?

ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλλὰ δεινῶς πανουργός ἐστι, καὶ
κολακικός ὥστε παραπείσει αὐτήν.

ΑΛΗΘ. Θάρρειτε· οὐδὲν ἐνὶ μὲν γένηται ἄδικον, Δι-
καιοσύνης ταύτης συμπαρούσης. ἀπίωμεν οὖν. Ἄλλ' εἰ-
πέ μοι σὺ, τί σοι τούνομα;

ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παρρησιάδης, Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλέγ-
ξιλέους.

ΦΙΛ. Πατρίς δέ;

ΛΟΥΚ. Σύρος, ὧ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων.
ἀλλὰ τί τοῦτο; καὶ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδι-
κων μου, οὐχ ἥττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος
δὲ, καὶ ἡ παιδεία οὐ κατὰ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βα-
βυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρὸς γε σέ, οὐδὲν ἂν

12. Οὐ κατὰ Σολέας) Σολεὺς μὲν
γὰρ Ἀρατὸς ἄν, Ἑλληνικῇ παι-
δείᾳ τασσόμενον διδάσκων· ὥστε τὰ
φαινόμενα Ἑλλάδι φωνῇ γράφας,
ἐδιδασκάζον. καὶ Ζήνων δέ, ὁ τῆς
στοιᾶς κοσμήτωρ τε καὶ καθηγητὴς
ἐκ Κιτιτίου τῆς Κύπρου ἤρμετο, καὶ
δὴ καὶ Κράταν καὶ Χρύσιππος ἀμ-
φὼ Σολεῖς οὐκ ἄσημοι κατὰ φιλο-

σοφίαν, καὶ μάλιστα Χρύσιππος.
ἀμέλει δὲ καὶ Ἀριστοτέλης Στα-
γειρίτης, καὶ Δημόκριτος καὶ Προ-
ταγόρας, Ἀβύρριται. ἀλλ' εὐδὲν πε-
ρὶ τῆς ἐξέλιξος διακρίνεται, ὅτι μὴ ἐκ μέσης
Ἑλλάδος ἐθαγενεῖς ὄντες εὐρίσκον-
ται. Θαυμάζονται δὲ μᾶλλον ὡς
σχεδὸν Ἕλληνας παρευδοκιμηκότας
τῇ περὶ τοὺς λόγους ἀσκήσει. V.

Plat. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia est,
& adulandi facultate. Itaque persuasione a via illam abducat.

Ver. Bono animo estote. nihil profecto iniustum fiet, hac
una praesente Iustitia. Eamus igitur. Sed age, dic, quod
tibi nomen est?

Luc. Parrhesiades, Alethionis, Elenxiclis. [*Confidentius,
Veri F. Convincentiū N.*]

Phil. Sed patria?

Luc. Syrus sum, ο Philosophia, eorum qui Euphratem co-
lunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adversariorum
meorum novi, non minus, quam ego sum, genere barbaros:
mores vero & eruditio, non qualis Solensium, aut Cyprio-
rum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quamquam

γένοιτο ἔλαττον, οὐδ' εἰ τὴν Φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο οὕσα.

ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. ἄλλως γοῦν τοῦτο ἡρόμην. Ἡ τέχνη 20
δὲ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι τοῦτό γε.

ΛΟΤΚ. Μισο-λαζών εἰμι, καὶ μισο-γόης, καὶ μισο-
ψευδῆς, καὶ μισό-τυφός, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιούτων εἶδος
τῶν μιᾶρῶν ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοὶ εἰσιν, ὥς οἶσθα.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῇ τινα μέτει τὴν τέχνην.

ΛΟΤΚ. Εὖ λέγεις· ὅρας γοῦν ὁπόσοις ἀπεχθάνομαι,
καὶ ὥς κινδυνεύω δι' αὐτήν; οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναν-
τίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τοῦ
Φιλῶ τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. Φιλαλήθης γὰρ, καὶ Φιλό-
κάλος, καὶ Φιλαπλοϊκός, καὶ ὅσα τῷ Φιλεῖσθαι συγ-
γενῇ, πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης.
οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ ταττόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειό-
τεροι, πεντακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν,

apud te quidem nihil quidquam deteriore causa quis fuerit,
neque si voce sit barbarus; modo sententia iusta esse apparet.

Phil. Recte narras. Temere enim illud quaerebam. Ars
vero quae tibi est? nam istud quidem scire refert.

Luc. Osor superbiae sum, & praestigiarum, & menda-
ciorum, & tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus im-
purorum hominum. Admodum vero multi sunt, quod nosti.

Phil. Odii, Hercule, multi artem facis.

Luc. Bene dicis. vides enim, apud quam multos in odio
sim, & in quae pericula propter eam venerim. Verum ta-
men etiam oppositam illi artem accurate novi: illam puto,
quae amore constat. Sum enim veri amicus, & honesti ac
pulchri, tum simplicitatis, & quaecunque natura amabilia
sunt. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar.
Contra alteri illi, oppositae arti subiecti, & odio aptiores,
quinguagies mille: quare periculum est, ne alteram qui-

Βίβλ. - Παιὶν
Περ. Ζαῖω.
Υπὸ τῇ 26
οὐκ ἐστὶν
57.77

ὑπ' ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη τὴν δέ, πάνυ ἡκριβακέναι.

ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἔχρην. τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασί, καὶ τάδε ὥστε μὴ διαίρει τῷ τέχνῃ· μία γὰρ ἔστων, δὴ εἶναι δοκοῦσαι.

ΛΟΓΚ. Ἄμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. τὰ μέντοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τοὺς μὲν πανηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ Φιλεῖν.

21 ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἔχρην· ἐν ταῦθά που ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικάζωμεν. ἡ Ἰέρεια, διάβες ἡμῶν τὰ βάβρα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν.

ΛΟΓΚ. ὦ Πολιάς, ἐλθέ μοι κατὰ τῶν ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὅποσα ἐπιιορκούντων ὀσημέραι ἀκούεις αὐτῶν καὶ ἃ πράττουσι δὲ μόνῃ ὁρᾷς, ἄτε

2 Οὐκ ἔχρην... καὶ τάδε φασί, καὶ τάδε) Διὰ τὸ ἐναντίον εἶναι τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην. V.

Τῶν ἐναντίων ἦτοι τῶν ἀντικειμένων τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην φασί. ὁ γὰρ τὸ δεξιὸν ὡς δεξιὸν ἐπιστάμενος... πρότερον ἐπίσταται τὸ ἀριστερόν. καὶ ἀπὸ... ποσὲρὸν εὐδὲς... ὑγιεινόν. ὅσαυτάς καὶ ἐπὶ γυνίσεις

καὶ φθορᾷς, μειώσεις καὶ αὐξήσεις, καὶ τῶν παραπλοίων, ἃ ὑπὸ τὰ ἀντικείμενα τελεῖ. τοῦτο οὖν φησι πρὸς τὴν Παῤῥησιόδην γυν. διατεινόμενος ἀπομαθεῖν πάντα τοῦ μισεῖν καὶ τῶν κατ' αὐτὰ τέχνη. ὡς οὐχ ὅτι τοῦτο..., τῶν ἀντικειμένων ἢ αὐτὴ γινῆσις. G.

dem, cuius exercendae ita rara offeratur occasio, dediscam; alteram autem nimis etiam calleam.

Phil. At non oportebat: eiusdem enim & hoc est, aiunt, & illud. Noli itaque artes dirimere, quae duae cum videantur esse, una sunt.

Luc. Melius tu ea nosti, Philosophia. Mea igitur haec ratio est, odisse malos, bonos autem amare atque laudare.

Phil. Iam age, adsumus enim nunc, ubi oportebat: hic alicubi in templo urticae Palladis iudicemus. Disponi nobis, Antistes, iube subfellia: nos interea Deam adorabimus.

Luc. Custos urbis, praesidio mihi veni contra insolentes homines, recordata, quot illorum periuria quotidie audias.

ὃν ἐπίσκοπος οὔσα. νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτούς. ἐμὲ δὲ ἦν που κρατούμενον ἰδῆς, καὶ πλείους ὥσιν αἱ μέλαι-
ναι, σὺ προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς, σῶζε.

ΦΙΛ. Εἶεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ ὃν καθήμεθα ἑτοιμαί 22
ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ, προελόμενοί τινα ἐξ ἀπάν-
των, ὅστις ἄριστα κατηγορῆσαι ἂν δοκῇ, ξυνείρετε τὴν
κατηγορίαν, καὶ διελέγχετε. οὐ γὰρ οἶόν τε πάντας ἅμα
λέγειν. σὺ δὲ, ὦ Παρήσιαδῃ, ἀπολογήσῃ τὸ μετὰ τοῦτο.

ΑΝΑΒ. Τίς οὖν ὁ ἐπιτηδεύτατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο
πρὸς τὴν δίκην;

ΧΡΥΣ. Σοῦ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμα-
στῇ, καὶ καλλιφωνία δεινῶς Ἀττικῇ, καὶ τὸ κεχα-
ρισμένον, καὶ πειθοῦς μεστόν· ἥτε σύνεσις, καὶ τὸ ἀκρι-
βές, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδείξεων, πάν-
τα ταῦτά σοι ἀβρόα πρόσσεστιν. ὥστε τὴν προσηγορίαν
δέχου, καὶ ὑπὲρ ἀπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνή-

1 Ἐπίσκοπος) Γραι. ἐπὶ σκοπῆς 15 Προηγία) Τὸ πρότερον εἰ-
οικῶσα. νῦν καιρὸς. G. πείν ἢ ἀγρευῶσα. G.

Quae faciunt, sola vides, quae inspectionem habeas: nunc
tempus est illos ulcisci. Me vero si qua succumbere videas,
& plures sint nigri calculi, tuo tu adiecto me serva.

Phil. Age, iam sedemus vobis, paratae vestras audire ra-
tiones. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optime ac-
cusaturus videatur, actionem componite, & reum convin-
cite; neque enim fieri potest, ut simul omnes dicatis: tu
vero post haec causam dices, Parrhesiade.

Rev. Quis igitur nostrum huic iudicio aptissimus fuerit?

Chryf. Tua, Plato, cogitandi admirabilis sublimitas, & mere
Attica vocis suavitas, & gratia illa, quae tantum in persua-
dendo valet; tum prudentia, & exquisitum illud artificium, &
illae, ubi demonstrandum erat, verborum illecebrae: omnia
haec copiose tibi adsunt. Itaque orandi suscipe provinciam,
& pro omnibus ea, quibus opus est, profer. Nunc recorda-

σθῆτι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφορεῖ εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἱππίαν εἴρηται· δεινότερος οὗτός ἐστιν. ἐπίπαττε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα καὶ συνεχῇ ἐρώτα· καὶ σοι δοκῇ καὶ κείνῳ που παράβυσσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν ἂν, εἰ μὴ οὗτος ὑπόσχη τὴν δίκην.

- 23 ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ τίνα τῶν σφοδρότερων προχειρισάμεθα, Διογένην τούτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σέ, ὦ Χρύσιππε. οὐ γὰρ δὴ κάλλους ἐν τῷ παρόντι, καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλὰ τινος ἐλεγκτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ ὁ Παρήσιαδης ἐστίν.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἐγὼ αὐτοῦ κατηγορήσω. καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τῶν λόγων δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δέ, ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμαί, δὴ ὀβολῶν πρώην ἀποκεκηρυγμένος.

re omnium illorum, & in eundem locum confer, si quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum, aut Hippiam dictum est: hic enim illis magis formidandus est. Itaque adspere etiam aliquid de ironia, & lepidas illas perpetuasque interrogationes profer: & si videbitur, illud etiam alicubi inferci, ut magnus ipse ille Iuppiter volucrum currum agens, indignaturus sit, nisi supplicio iste afficiatur.

Plat. Nequaquam. Sed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antisthenem, vel Cratetem, vel te adeo, Chrysippe. Neque enim sane pulchritudinem, aut in scribendo vim quandam praefens tempus desiderat; sed apparatus convincendi & iudicalem. Orator autem est Parrhesiades.

Diog. Ego vero accusabo illum: nec enim puto longa oratione opus futurum. Et alioquin ego supra omnes contumeliose tractatus sum, quem duobus ille obolis nuper sub praecone vendiderit.

ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης, ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ ἀπάντων. μέμνησο δὲ, ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τοῦτο μὲν μὴ ἐξέταξε, μηδ' ὅστις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, νῦν λέγε' ὅλως δὲ, ὑπὲρ Φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρισμένης, καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παρήσιάδου λόγοις. καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφείς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὁ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τοῦτο ὑπερμάχει. ὅρα, σὲ μόνον προεστησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότατα δόξαι, ἢ τοιαῦτα πιστευθῆναι, οἷα οὗτος ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ. Θαρρέετε, οὐδὲν ἐλλείψομεν, ὑπὲρ ἀπάντων 24
ἐρῶ. καὶ ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ἐπικλασθεῖσα (φύσει γὰρ ἡμέρος, καὶ πρᾶιός ἐστιν) ἀφείναι

10 Ὑπερμάχει) Ἀντὶ τοῦ κα-
τασκύαζε, ἐπὶ περ τὸ ὑπερμαχεῖν
αἰτιατικῇ συντάσσεται. ὑπερασπί-
ζω σου. προῖσταμαί σου. προπολε-

μῶ σου, οὕτως οὖν καὶ ὑπερμαχῶ
σου. V.

13 Ὑπὲρ ἀπάντων) Περὶ πάν-
των ἐρῶ, περὶ αὐτῶν. G.

Plat. Diogenes, o Philosophia,aget pro omnibus. Me-
mento autem, vir generose, ne tuum modo in accusatione
negotium agas, sed communem causam spectes. Si quid enim
inter nos non convenit de nostris disputationibus, tu in prae-
sentia quidem noli quaerere, aut ultra sit verior ratio defini-
re; sed in universum modo pro philosophia ipsa indignatio-
nem ostende, contumeliis obruta, & male audiente in Par-
rhesiadae sermonibus; relictisque sectis, quibus dissidemus,
quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide,
solum te praefecimus, in te nostra iam omnia periclitantur,
ut aut honestissima videantur, aut talia credantur esse, qua-
lia hic proposuit.

Diog. Bono estote animo, nulla in re deficiemus: dicam
pro omnibus. Et, si forte Philosophia sermonibus istius fra-
cta, ut est ingenio mansueto & miti, dimittere illum cogitet;

διαβουλευήται αὐτόν, ἀλλ' οὐ τὰ ἐμὰ ἐνδεήσει. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφοροῦμεν.

ΦΙΛ. Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον ἄριστον γὰρ, ἢ περ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε δ' οὖν. ἤδη γὰρ ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σέ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει.

ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορεῖτωσαν μεθ' ὑμῶν Διογένης δὲ κατηγορεῖται μόνος.

ΦΙΛ. Οὐ δέδιαις οὖν μή σου καταψηφίσωνται;

ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι.

ΦΙΛ. Γενναῖά σου ταῦτα καθίστατε δ' οὖν. σύ δ', ὦ Διόγενες, λέγε.

25 ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα περὶ τὸν βίον, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμέ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν

4 Ἦπερ τῷ ξύλῳ) Εἰς τὰς τῶν φιλοσόφων βακτηρίας ἐπισκώπτει· διαπαίζει γὰρ αὐτοὺς ὡς τῷ σχήματι μόνον φιλοσοφοῦντας. G.

at ego certe causae non deero: ostendam enim homini nos non frustra clavam gerere.

Phil. Istuc quidem minime; sed oratione potius, quod optimum, quam clava, *res gerenda est*: sed noli cunctari diutius. Iam enim infusa est in *clepsydram* aqua, & in te consilium intuetur.

Luc. Assideant vobiscum reliqui, o Philosophia, & ferant suffragia. Diogenes vero accuset solus.

Phil. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia?

Luc. Minime. pluribus enim volo vincere.

Phil. Generose tu quidem. Assidete igitur: tu vero dic, Diogenes.

Diog. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philosophia, accurate nosti, nec oratione opus est. De me enim ut taceam, ecquis vero hunc Pythagoram, & Platonem, & Aristotelem,

τοῦτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Χρυσίπ-
πον, καὶ τοὺς ἄλλους, τίς σὺκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον κα-
λὰ ἐσεκομίσαντο; ἃ δὲ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρις-
κατάρματος οὗτος Παρρησιάδης ὕβρικεν, ἤδη ἔρω. ῥήτωρ
γὰρ τις ὡς Φασιν ὦν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ
τάς ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ὅποσον ἡ δεινότητος, ἡ ἀκμῆς
ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευ-
ασάμενος, ὡ παύεται μὲν ἀγορεύων κακῶς γόητας,
καὶ ἀπατεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπείθων
καταγελᾷ ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μηδὲν ὄντων
μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν πολλῶν ἤδη πεποίη-
κεν αὐτούς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, Φληνά-
Φους, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σὰ, καὶ τὰ σπουδαίό-
τατα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῷ διεξιὼν,
ὥστε ἑαυτὸν μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινέσθαι πρὸς τῶν
θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὕβριζεσθαι. φύσει γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν
ὁ πολὺς λεῶς, χαίρουσι τοῖς ἀποσκώπτουσι, καὶ λοι-

14 Ἐπὶ χλευασμῷ.) Ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλεύῃ. G.

& reliquos ignorat, quanta in vitam bona intulerint? quibus
vero nos, tales cum simus, execrabilis ter & amplius iste
Parrhesiades contumeliis affecerit, iam dicam. Cum enim
orator, aiunt, esset, relictis iudiciis, & secunda in illis fa-
ma, quantum vel vehementiae vel maturitatis in dicendo ipsi
suppeteret, omni, inquam, illo instrumento, ac dicendi co-
piis contra nos collectis, male loqui de nobis non definit,
cum praestigiatores atque impostores appellet, ac persua-
deat multitudini, ut irrideat nos, & tanquam nihili simus,
contemnat. Quin & in odium iam & nos ipsos, & te Philoso-
phiam, adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, &
quae maxime seria nos docuisti, per risum & ludibrium enar-
ret, ut ipse quidem plausus ferat ac laudes a spectatoribus,
nobis vero insultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gaudent

δορουμένοις, καὶ μάλισθ' ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δο-
 κοῦντα διασύρηται· ὥσπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον
 Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τουτοῖ ἐπὶ
 χλευασία παράγουσιν ἐπὶ τὴν σκηνήν, καὶ κωμωδῶσιν
 ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμωδίας. καίτοι ἐκεῖνοι
 μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν Διο-
 νυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν. καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος τι
 ἐδόκει τῆς ἑορτῆς· καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει· Φιλόγελῶς
 26 τις ᾶν. Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ζυγαλῶν, ἐκ πολλοῦ
 Φροντίσας, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας
 τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλη τῇ Φωνῇ
 διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέ-
 λην τουτόν, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαν-
 τας, οὔτε ἑορτῆς ἐφεισίσης, οὔτε ἰδία τι πρὸς ἡμῶν πα-
 θῶν. εἶχε γὰρ ἂν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα,
 εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων αὐτὸς ἑώρασε. καὶ τὸ
 7 Ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν) Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ ἱδρῶν. V.

irrisoribus & maledicis, praefertim cum ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut nimirum & olim quoque Aristophane gaudebant, & Eupolide, Socratem hunc nostrum risus causa in scenam producentibus, & absurdas quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionysiis, ubi permisum erat hoc facere, cum pars quaedam ea solemnitatis videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui risus amans sit. At iste, convocatis optimatibus, diu multumque commentatus & paratus, conscripto in maledictis quibusdam libro crasso, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Aristotelem hunc, Chrysippum illum, me, & in universum omnes, nec solemnitate permittente, neque ulla privatim a nobis laesus iniuria. Haberet enim sane ea res veniam, si defendens iniurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium ve-

πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὡς Φιλοσοφία, ὑποδύεται· καὶ ὑπελθὼν τὸν διάλογον ἡμέτερον οἰκέτην ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ καὶ ὑποκριτῇ χρῆται καθ' ἡμῶν· ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπέσας ἐταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμωδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά· ὃς μόνος οὐ πάρεστιν, οὐδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδούς τὸ κοινόν. Ἄνθ' ὧν ἀπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑπο- 27
σχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι, τὰ σεμνότεστα διασύρων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολασθέντα, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἔτι καταφρονοῖ Φιλοσοφίας. ἐπεὶ τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι, οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ μὲν γὰρ τελευταῖα, τίνι φορητά; ὃς καθάπερ ἀνδράποδα παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ἐπιστήσας, ἀπημπούλησεν, ὡς

4 Μένιππον) Ὁ Μένιππος οὗτος κυνικός ἢ φιλόσοφος κατὰ τὸν Σίβα-
στον φύσει κεχρημένος γενναῖα καὶ
ἠλογητικῇ τε καὶ ἀποτόμῃ, καλῶς

τε τὸν κύνα καὶ ἰμφιλοσόφως μι-
μῶν, ὡς καὶ παρὰ πᾶσι τὸ εὐδόκι-
μον ἀποφέρεισθαι. V.

ro indignum maxime illud est, quod haec cum agat, tuum tamen, Philosophia, nomen subit; & conciliato sibi dialogo, familiari nostro, certaminis adiutore astoreque contra nos utitur; qui insuper Menippo persuaserit, nostro sodali, ut comoedias frequenter secum agat, qui solus non adest, neque accusat nobiscum, communis causae proditor. Pro quibus rebus omnibus poenas illum subire aequum est. Nisi forte habet, quod contradicat, homo res gravissimas tot sub reftibus traducens: utile igitur etiam hisce tale supplicium, si puniri istum videant, ne quis alius in posterum philosophiam contemnat: quandoquidem si nunc quiescamus, & feramus iniurias, ea non iam moderatio, sed ignavia & inscitia videatur merito. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum instar in forum nos productos, praecone con-

φασί, τοὺς μὲν, ἐπὶ πολλῶν, ἐνίους δέ, μνᾶς Ἀττικῆς· ἐμὲ δ', ὁ πονηρότατος οὗτος, δὴ ὀβολῶν· οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧνγε αὐτοὶ τε ἀνεληλύθαμεν ἀγανακτῆσαντες, καὶ σὲ ἀξιούμεν τιμωρῆσαι ἡμῖν, τὰ αἰσχίστα ὑβρισμένοις.

- 28 ANAB. Εὐγε, ὦ Διόγενες, ὑπὲρ πάντων καλῶς, ὅποσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἴρηκας.

ΦΙΛ. Παύσασθε ἐπαινῶντες· ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δέ, ὦ Παρρησιάδῃ, λέγε ἥδη ἐν τῷ μέρει· σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ρεῖ νῦν. μὴ μέλλε οὖν.

- 29 PARR. Οὐ πάντα μου, ὦ Φιλοσοφία, κατηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παδὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἔξαρνος γενέσθαι, ὥς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμε-

9 Ἐν τῷ μέρει) Ἐν τῷ μέρει, ἀπὸ τοῦ τὸ σὺν μέρος· ρεῖ γὰρ ἡδὴ τὸ κατὰ σὲ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ ἀμφορέως· ἰστέν γὰρ ὡς τοὺς πολλοὺς ἐπιτρεῖν βουλόμενοι τῆς ἀπεράντου φλυαρίας οἱ δικασταὶ τῶν ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος πληροῦντες,

διὰ τίνος διατρήματος παρῆχον τῷ ὕδατι ἐκροίαν, κελεύοντες τὸν ῥήτορα λέγειν ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφίσσεως τοῦ κρουίσκου, ἅτε οὖν εἰς μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοι, συνέτεμνον τὸν λόγον. V.

finito, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica, me quidem pessimus duobus obolis, cum risu praesentium, vendidit. Quibus de causis & ipsi indignabundi in vitam rediimus, & te rogamus, ut vicem nostram ulciscaris, qui turpissimis contumeliis fumus affecti.

Rev. Euge, Diogenes, praeclare, quae opus erant, omnia pro omnibus dixisti.

Phil. Definite laudare: infunde iam causam dicturo. Tu vero, Parrhesiade, nunc vicissim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

Parrh. Non omnia contra me dixit, o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, & difficiliora quidem, nescio qua re motus praetermisit. Ego vero tantum abest ut ea negem me dixisse, aut meditatus eorum defensionem huc venerim, ut

λετηκῶς ἀφίχθαι, ὥστε καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς οὗτος ἀπε-
 σιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον ἔφθην εἰρηκῶς, νῦν προσ-
 θήσκειν μοι δοκῶ. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις οὓς τινὰς ἀπεκῆ-
 ρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀπο-
 καλῶν. καὶ μοι μόνον τοῦτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ
 περὶ πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάβος φημι, ἢ τραχὺ φαίνοι-
 το ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸν διελέγχοντα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκεί-
 νους ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτιᾶσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιοῦν-
 τας. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὅποσα ταῖς ρη-
 τορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην,
 καὶ ψεῦδος, καὶ θρασύτητα, καὶ βοήν, καὶ ὠβισμούς,
 καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυ-
 γον, ἐπὶ δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὠρμήσας,
 ἡξίουν ὅποσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζά-
 λης, καὶ κλυδωνος, ἐς εὐδίον τινα λιμένα ἐσπλεύσας,
 ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι. Καὶ περὶ μόνον παρέ- 30
 κυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ

statuerim, si quid aut iste ipse reticuit, aut ego dicere non-
 dum occupavi, nunc iam adicere: ita enim intelligas, quos
 ego homines praeconio vendiderim, quibus male, superbos
 & impostores appellando, dixerim. Et ad hoc mihi unum
 attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledi-
 cum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui ar-
 guo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt.
 Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario
 inesse debeant caufidicis, deceptionem, mendacium, auda-
 ciam, clamorem, confutationes, & sexcenta alia; ab his,
 ut decebar, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra ha-
 bes, o Philosophia, appuli, optavique, si quid reliquum mi-
 hi vitae esset, tanquam ex procella & aestu in serenum quen-
 dam portum invectus, sub tua tutela transigere. Deinde
 cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse

τούςδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας
 ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας,
 τὰ κάλλιστα καὶ συμφωρώτατα παραινούντας, εἴ τις
 μὴ παραβαίνει αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτενὲς
 ἀποβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς
 τούτους ρυθμίζοι, καὶ ἀπευθύνει τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅπερ, νῆ
 31 Δία, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι ποιοῦσιν. Ὅρα
 δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι Φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δό-
 ξης μόνον τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος, τὰ μὲν πρόχειρα
 ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὅποσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥά-
 διον, εὖ μάλα εἰκότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέ-
 γω, καὶ τὸ βᾶδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ἐπὶ δὲ τοῦ
 βίου, καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ σχή-
 ματι, καὶ τὰναντία ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας, καὶ διαφθείρον-
 τας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἡγανάκτουν· καὶ τὰ
 πρᾶγμα ὅμοιον ἰδοῦκε μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτῆς
 τραγωδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίας, Ἄ-

erat, & hosce omnes admirabar, vitae beatæ legislatores,
 & manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis
 praeceptis proponendis utilissimisque, si quis ab iis non dis-
 cedat, neque vestigio fallente labatur, sed intentis in regulas
 a vobis propositas oculis, ad illas componat vitam suam ac
 dirigat, quod me hercules vestrorum etiam aemulorum pau-
 ci faciunt. Cum vero viderem multos non amore philoso-
 phiae captos, sed sola, quae ab illo negotio sperari potest,
 gloria ductos, promptis istis & publicis, quaeque imitari uni-
 cuique facile est, satis bene referre viros bonos, barbam di-
 co, incessum, & amictum; vita vero & actionibus contra-
 dicere habitui, & contraria vestris studia habere, dignita-
 temque professionis corrumpere: indignabar equidem, vi-
 debaturque negotium illi simile, si quis actor Tragicus, mol-
 lis atque effeminatus, Achillem, aut Thesea, aut ipsum Her-

χιλλέα, ἡ Θησέα, ἡ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοντο αὐ-
τὸν, μῆτε βαδίζων, μῆτε Φθεγγόμενος ἡρωϊκόν, ἀλλὰ
θρυπτούμενος ὑπὸ τηλικούτῃ προσωπεῖῳ ὃν οὐδ' ἂν ἡ
Ἑλένη ποτὲ, ἡ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου
αὐταῖς προσεικότα. οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνι-
κος, ἀλλὰ μοι δοκεῖ, τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ
παίων τὸν τοιοῦτον, αὐτὸν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, οὕτως
ἀτίμως κατατεθλησμένος πρὸς αὐτοῦ. Τοιαῦτα καὶ 32
αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ' ἐκείνων ὁρῶν, οὐκ ἤνεγκα
τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμη-
σαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον
μιμήσασθαι ὃς λεοντὴν περιβαλλόμενος, ἥξιον λέων
αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκῶμενος
μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν ἄχρι δὴ τις αὐτὸν
ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον παλλάκις ἤλεγξε, καὶ
ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστα μοι δεινόν, ὧ
Φιλοσοφία, κατεφαίνεται, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι,

culem agens, nec incessu utatur neque voce heroica, sed
sub tanta persona fractas delicias faciat: quem neque He-
lena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum sibi si-
mitem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur
mihi mox cum ipsa persona actorem talem sua clava elisurus,
a quo ignominiose adeo in feminam fractus esset. Huic simi-
lem iniuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam
histrioniae turpitudinem, simios hosce Heroum personas in-
duere ausos, & Cumanum illum asinum imitari, qui leo-
ninam indutus postulabar ipse leo esse, cum apud ignaros
eius rei Cumanos asperos terribilesque ruditus ederet, do-
nec illum peregrinus, qui & leonem saepe & asinum vidif-
set, redargueret, & fustibus dolatum abigeret. Praeter ce-
tera vero indignum hoc mihi, Philosophia, videbatur, quod

εἴ τινα τούτων ἐώρων πονηρὸν, ἢ ἄσχημον ἢ ἀσελγές τι ἐπιτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθύς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιοῦντος, πονηρὰ περὶ ὑμῶν εἰκαζον, τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας ὑμᾶς ἡ ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγένετο, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν) ἐκεῖνον δὲ ἐώρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ὁμοίαν

33 διαβελὴν συγκατεσπᾶσθε. Ταῦτα οὐκ ἤνεγκα ὀρῶν ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτοὺς, καὶ διέκρινον ἀφ' ὑμῶν. ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τούτοις δεόν, εἰς δικαστήριον ἄγετε. οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν μεμνημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτῆ-

4 Ἡ τουτουὶ τὸν ἐπώνυμον) Διο-
γένη τοῦ κυνικοῦ. V.

10 Ἐρήμην) Ἐρημὴ δίκη ὅταν
ἀπατήσας ὁ διακόμενος ἐπὶ τὴν δι-

κην καταδικασθῇ, ὅμοιον καὶ τὸ
ἐρήμην εἰλᾶναι. V.

14 Ἐξαγορεύοντα) Τὰ μυστήρια
ἐξαγορεύοντα. V.

nemo non hominum, si quem horum prave aut indecore, aut libidinose quidquam facere videret, ipsam statim philosophiam accusaret, & Chrysippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cuiuscunque se cognominem peccator ille ferret, disputationesque haberet. Iraque ab male illo vivente, male de vobis coniectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: sed vos discefferatis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne & inhoneste se gerentem. Ita quasi deserto vos vadimonio cum illo damnati, & in simile cum illo crimen pertracti essis. Haec ego videns non tuli, sed redargui illos, & a vobis discrevi. At vos, qui honorem mihi ea de causa debebatis habere, in ius me trahitis. Igitur si quem ego initiatorum observans, Dearum mysteria effluentem & extra sanctum illarum chororum impie saltantem, indignatus fuero, eumque redarguero; mene im-

σω, καὶ διελέγξω, ἐμὲ τὸν ἀσεβοῦντα ἠγῆσεσθε εἶ-
 ναι; ἀλλ' οὐ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀβλοθέται μαστιγοῦν
 εἰώθασιν, ἢν τις ὑποκριτὴς, Ἀθηναῖν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν
 Δία ὑποδεδυκώς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ'
 ἀξίαν τῶν Θεῶν, καὶ οὐδέν που ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖ-
 νοι, ὅτι τὸν περικείμενον αὐτῶν τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ
 σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παῖεν τοῖς μαστιγοφό-
 ροις, ἀλλὰ καὶ ἤδουτο ἂν, οἶμαι, μαστιγουμένων. οἱ- *fac. id. lat.*
 κέτην μὲν γὰρ, ἢ ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι, *Tat. 547*
 μικρὸν τὸ πταῖσμα· τὸν Δία δέ, ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ κατ'
 ἀξίαν ἐπιδειξασθαι τοῖς Θεαταῖς, ἀποτρόπαιον ὡς καὶ
 αἰσχρὸν. Καὶ γὰρ αὖ καὶ τὸδε πάντων ἀτοπώτατον 34
 ἐστίν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολ-
 λοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκον-
 τες αὐτοὺς, καὶ μελετῶντες, ὡς τὰναντία ἐπιτηδεύουσιν,
 οὕτω βιοῦσι. πάντα μὲν γὰρ ὅσα Φασίν, οἷον χρημά-

1 Ἀδικῶντα) Ἀσεβοῦντα. Λου- τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια
 κιανὸς ἐν τῷ περὶ Ὁρχήσεως Φησίν, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.
 ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι V.

pium esse putabitis? iniuste illud quidem: cum etiam sacro-
 rum certaminum praesides flagris obiurgare soleant, si quis
 histrio Minervae aut Neptuni, aut Iovis personam qui susce-
 pit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo
 illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, & habitu
 suo indutum, flagellis caedendum virgatoribus tradiderint;
 sed faveant, puto, vapulantibus. Nam servum aut nuntium
 parum dextre agere, parvus fuerit error: Iovem vero aut
 Herculem non pro dignitate demonstrare spectatoribus, ma-
 li ominis instar & turpe nimis fuerit. Rursus illud omnium
 est absurdissimum, quod dogmata quidem vestra studiose
 vulgus illorum exquirat; ceterum perinde vivunt, ac si ad
 hoc solum ea legerent, & meditarentur, ut contraria omnia
 sequantur. Quae enim dicunt omnia, exempli causa, divitias

τῶν καταφρονεῖν, καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἶσθαι ἀγαθόν, καὶ ἀόργητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπερορᾶν, καὶ ἐξ ἰστοιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὦ θεαί, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τοὺς πλουσίους τεθήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχῆνασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, Φιλονεικότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠβιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παρωδούμενοι, καὶ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις ἐπαινοῦντες φορτικῶς, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι, καὶ μεμψίμοιροι φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ὀτερπῇ καὶ ἀπῳδᾷ φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸν ἀκρα-

6 Τεθήπασιν) Ἐξέπλάγυσαι.
V.

12 Παρωδούμενοι) Παραγκνιζόμενοι. V.

gloriamque contemnere, & sola, quae bona sunt, honesta putare, & irae expertem esse, & splendidos hosce despicere, & tanquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! sunt & sapientia, & vere fane admiranda. Verum enimvero, isti mercede haec ipsa docent, & divites admirantur, & argento inhiant, & caniculis iracundiores sunt, & leporibus timidiores, magis adulatōres quam simii, libidinosiores asinis, felibusque rapaciores, & in contentionibus quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa ista conflantur, & circa divitum ianuas alii alios detrudunt, & celebriores coenas frequentant, & in illis ipsis sine more modoque laudant, & ultra decus se ingurgitant, seque attributa sibi parte non contentos produnt, & in vino insuavia quaedam atque absurda philosophantur, & merum non con-

τον οὐ φέροντες. οἱ ἰδιῶται δὲ, ὅποσοι ξυμπίνουσι, γε-
 λῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύουσιν φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα
 καθάρματα ἐκτρέφει. Τὸ δὲ πάντων αἰσχιστον, ὅτι μη- 35
 δεὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλού-
 σιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγώς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ
 προσελθὼν, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβὼν, ὅμοιον, ὡς εἴ
 τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδη-
 μα, καὶ τᾶλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαι-
 τοίη, τῶν ὑποδεεστέρων δεόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτοὺς τι
 δεῖν λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν
 λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλούτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυ-
 σίον, ἢ τὰργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων
 διαφέρει; ὅταν δὲ τις ἐπικουρίας δεόμενος ἐταῖρος ἐκ πα-
 λαιοῦ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῇ προσελ-
 θὼν, σιωπὴ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινωδία
 τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ Φιλίας

tinēt. Idiotae autem quotquot convivae sunt, rident scili-
 cet, & despuunt philosophiam, talia quae purgamenta edu-
 cat. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indige-
 re unusquisque eorum cum dicat, sed solum divitem esse
 sapientem clamet, paulo post rogandi causa accedit, & ni-
 si acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio ha-
 bitu tiaram rectam gerens ac diadema, & reliqua quotquot
 sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum
 igitur ipse sperat aliquid accipere, multa de bonorum inter
 sapientes communione disputatio, & quam res sit indifferens
 divitiae: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil
 fane calculis in litore distat. Si vero opis indigus sodalis ve-
 tus, & a longo tempore amicus accedens paulum quiddam
 roget, silentium, aestus, incertitia, & verborum illorum in con-
 trariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amici-

ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλόν, οὐκ οἶδ' ὅπῃ
 ποτὲ οἴχεται, πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα, πτερόεντα ὡς
 ἀληθῶς ἔφη, μάτην ὀσημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς δια-
 36 τριβαῖς σκιαμαχούμενα. Μέχρι γὰρ τούτου, Φίλος
 ἕκαστος αὐτῶν, ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προ-
 κείμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἣν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξεται μόνον,
 λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάν-
 τα· καὶ τὰ βιβλία ἐξαλλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφευ-
 γεν, οἷον τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδὴν τις ὁστοῦν
 ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλη, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν
 ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὁστοῦν ὑλακτοῦ-
 σι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος, πιθήκους
 ποτὲ πυρρίχίζειν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα
 δέ ἐστι τῶν ἀνθρωπίνων) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖ-
 σθαι, ἀλουργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπτεῖα περι-
 κείμενα. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θέαν, ἄχρι

7 Ἄσπονδα) Ἐχθρά. V.

ἢ πυρρίχη, σύντομος. V.

ibid. Ἀκήρυκτα) Ἀδιάλλακτα.

15 Ἀλουργίδας) Πορφύρας χλα-

V.

μύδας. V. Séd C. αλουργίς, πορ-
 φυρᾷ χλαμῖς.

13 Πυρρίχίζειν) Εἶδος ὀρχήσεως

tia disputationes, & virtus, & honestum, nescio quo abie-
 re; omnia quidem avolarunt, volucra vere verba, quibus
 temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt. Eo
 enim visque unusquisque eorum amicus est, quoad argentum
 vel aurum in medio positum non fuerit. Si quis vero obo-
 lum unum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec iam foederi
 locus, nec praeconi sit securitas: libri deleti, fugit virtus.
 Canibus simile quiddam usu venit: si quis os in medios il-
 los proiecerit, exfiliunt, mordent invicem, eumque, qui os
 praecepuit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegy-
 ptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque
 bestias (facillime autem humanas imitantur actiones) di-
 didicisse celeriter, & saltasse in vestibus purpureis, & perso-
 natas, diuque probatum spectaculum; donec spectator ali-

δὴ τις Θεατῆς ἀστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆ-
 κεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι, ἰδόντες καὶ ἐκλαβόμενοι
 τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ
 πυρρίχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν
 ἐσθῆτα κατερρήγνυνον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας
 πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρίχης διελέλυ-
 το, καὶ κατεγελάτο ὑπὸ τοῦ Θεάτρου. Τοιαῦτα καὶ οὗ- 37
 τοι ποιοῦσι. καὶ ἔγωγε τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρευον,
 καὶ οὐ ποτε παύσομαι διελέγχων, καὶ κωμωδῶν. περὶ
 ὑμῶν δὲ, ἢ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γὰρ εἰσὶ τινες
 ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις
 νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μανείην ἐγὼ, ὡς βλάσφη-
 μον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί
 γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβιάται; τοὺς δ' ὀλαζόνας ἐκεῖνους,
 καὶ Θεοῖς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυ-
 θαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότε-
 λες, τί Φατε προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ οἰκειόν τι

quis urbanus, qui nuces sinu gereret, proiiceret eas in me-
 dium: tum vero simii, visa re, obliti saltationis, repente
 pro Pyrrhichistis simii, quod erant scilicet, facti, larvas cor-
 trivere, laceratisque vestibus de fructibus invicem depugna-
 runt; illa autem Pyrrhiches institutio dissoluta risui fuit spe-
 ctatoribus. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus ego ma-
 ledixi, nec unquam definam convincere illorum fraudes,
 ipsosque ridendos propinare: de vobis vero vestrumque si-
 milibus, (sunt enim, sunt quidam vere sectantes philoso-
 phiam, legumque vestrarum observantes) absit a me insa-
 nia illa, ut contumeliosum quidquam, aut finistrum dicam.
 Aut quid habeam dicere? quid enim horum simile est in vi-
 ta vestra? At insolentes illos & Diis invisos odio persequi,
 puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, & Plato, & Chry-
 sippe, & Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis ta-

καὶ συγγενὲς ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ; νῆ Δία Ἡρακλῆς, Φασι, καὶ πίθηκος. ἡ δὲ διότι πῶγωνας ἔχουσι, καὶ Φιλοσοφεῖν Φάσκουσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἤνεγκα ἂν εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ θάττον ἂν γυψ ἀηδόνα μιμήσαιοτο, ἢ οὗτοι Φιλοσόφους. εἴρηκα τὰ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ὅποσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθὴ ἐστι.

38 ΦΙΛ. Μετάστηθι, ὦ Παρήρησιάδῃ, πορρωτέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἔδοξεν;

ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Φιλοσοφία, μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ, κατὰ τῆς γῆς δύναι ἠυχόμεν' οὕτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. ἐγνώριζον γοῦν ἀκούουσα ἕκαστον τῶν ποιούντων αὐτὰ, καὶ Φέρμοζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μὲν, ἐς τόνδ'· τοῦτο δὲ, ὁ δεῖνα ποιεῖ. καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς

Ἡρακλῆς, Φασι, καὶ πίθηκος) Παροιμία ἐπὶ τῶν πάντη παρηλαγμένων καὶ ἀσυμβάτων. καθ' ὅτι ἦσεν μὲν ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτόχρημα ἀν-

δρεῖος. οἱ πίθηκοι δὲ οὔτε ἀνδρῶν ἔχοντες καὶ καταγέλαστοι καὶ εὐφάρατοι ἀνδρίας ὑποκρίνεσθαι εἰσ-αγομένοι. V.

les, aut proprium quidquam vestrum & cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submitunt, & philosophari se praedicant, & truci vultu sunt, propter haec vobis assimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Iam vero facilius lusciniā vultur imitetur, quam isti philosophos. Dixi pro me, quae habebam. Iam tu, Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si vera sint.

Phil. Longius hinc, Parrhesiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixisse vobis videtur?

Virt. Equidem, Philosophia, illo dicente terram mihi hiscere optabam *prae pudore*: adeo vera dicebat omnia. Agnoscebam enim inter audiendum unumquemque, qui ista faceret; & referebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc vero ille, inquiebam, facit. Et omnino ostendit homines di-

ἄνδρας ἐναργῶς, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικότας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάζας.

ΦΙΛ. Καὶ γὰρ πάνυ ἠρυθρίασα, ὦ Ἀρετή. ὑμεῖς δέ, τί Φατέ;

ΑΝΑΒ. Τί δέ ἄλλο, ἢ ἀφεῖσθαι αὐτὸν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ Φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην ἀναγεγράφθαι; τὰ γοῦν τῶν Ἰλιέων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγωδὸν τινὰ τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ἀσόμενον τὰς Φρυγῶν συμφοράς. ἀδέτω γοῦν, καὶ τοὺς θεοὺς ἐχθροὺς ἐκτραγωδεῖτω.

ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορούμενα, καὶ Φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

ΦΙΛ. Εὐγε, ὦ Παρρησιάδῃ ἀφίεμέν σε τῆς αἰτίας, 39

7 Εὐεργέτην ἀναγράφεισθαι) Γρ. ἀναγράφθαι. G.

13 Ἀνατίθεμαι τὰ κατ.) Ἀθετῶ, μεταγινώσκω ἐφ' οἷς εἶρηκα. V.

lucide, ut in pictura quadam similes per omnia, cum non corpora modo, sed ipsas quoque animas exquisitissima similitudine exprimeret.

Phil. Et ego plane erubesceram, o Virtus. Vos autem quid dicitis?

Rev. Quid aliud, nisi absolvi illum a crimine oportere, & amicum nobis ac bene meritum in publico monumento scribi. Iliensium enim exemplo Tragoedum hunc in nos commovimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, & illos Diis invisos tragoediis suis infamet.

Diog. Ipse quoque ego, Philosophia, laudo virum magnopere, & retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adscisco.

Phil. Bonum factum, Parrhesiade, solvimus te accusatio-

καὶ ἀπάσαις κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὢν.

ΠΑΡΡ. Προσεκύνησα τὴν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσῃ μοι δοκῶ σεμνότερον γὰρ, ὢ μέγα σεμνὴ Νίκη, τὸν ἐμὸν βίον κατέχοις, καὶ μὴ λήγοις στεφανούσα.

ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη καταρχώμεθα, προσκαλῶμεν καὶ κείνους, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. κατηγορήσει δὲ Παρρησιάδης ἐκάστου.

ΠΑΡΡ. Ὁρθῶς, ὦ Ἀρετῇ, ἔλεξας· ὥστε σὺ, παῖ Συλλογισμὲ, κατακύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκῆρττε τοὺς Φιλοσόφους.

40 ΣΥΛΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς Φιλοσόφους ἤκειν ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ Δίκης.

ΠΑΡΡ. Ὁρᾷς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὰ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τὴν Δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν, οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμφὶ τοὺς πλουσίους ἔχον-

ne: vincis suffragiis omnibus, &, quod reliquum est, scito, te nostrum esse.

Parrh. Equidem initio iam adoravi. Iam vero Tragico magis orationis genere faciendum videtur: augustius enim fuerit. Splendida, quaeso, Victoria, me comitare tuum, viridi nec parce coronae.

Virt. Igitur de altero iam cratere libemus, & vocemus etiam istos, ut poenas suarum in nos contumeliarum nobis perfolvant. Accusabit unumquemque Parrhesiades.

Parrh. Bene istud, Virtus. Itaque tu, Syllogisme puer, despiciens in urbem, praeconio huc evoca philosophos.

Syll. Audi, tace. Veniunt philosophi in arcem causam dicturi ad tribunal Virtutis, Philosophiae, Iustitiae.

Parrh. Vide, pauci conveniunt agnito praeconio. Nam & alioqui Ius metuent, & vulgus illorum otium non habet,

τες. εἰ δὲ βούλει πάντας ἥκειν, κατὰ τάδε, ὦ Συλλογισμὲ, κήρυττε.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ, ὦ Παρρησιάδῃ, προσκάλει, καθότι σοι δοκεῖ.

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπὸν. ἄκουε· σίγα. ὅσοι Φι- 41
λόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἰόν-
ται τοῦ ὀνόματος, ἥκειν εἰς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν διανομήν.
δύο μναὶ ἐκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖος πλακοῦς.
ὅς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ἐπιδείξεται, καὶ παλάθην ἰσχά-
δων οὗτός γε προσεπιλήψεται. κομίζειν δ' ἕκαστον σω-
φροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ εὐκράτειαν, μηδαμῶς.
οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλ-
λογισμοὺς ἐξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τούτων εἶναι
σοφόν. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,

Τῷ δόμεν, ὅς μετὰ πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχος εἴη.
Βαβαῖ, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἀνοδος ἀδιζομένων, ἐπεὶ τὰς 42
9 Παλάθην) Μάζαν σύκων. V.

occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris, hunc
fere in modum edic, Syllogisme.

Phil. Nequaquam. Sed tu, Parrhesiade, prout videbitur,
eos advoca.

Parrh. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot
philosophos se esse dicunt, quotquot nominis causa ad il-
los pertinere se iudicant, veniunt in arcem ad congiarium.
binae unicuique minae dabuntur, & de sesamo placenta.
Quicumque vero prolixam barbam exhibuerit, ille corol-
larium ficuum massam accipiet. Afferat autem quisque,
temperantiam, iustitiam, continentiam minime; neque enim
ista, si non adsint, necessaria: verum quinque omnino syl-
logismos; quippe nefas est absque illis esse sapientem. Pro-
posita in medio sunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa superaverit omnes.

Vah, quam plenus est ascensus invicem se trudentium ad

δύο μᾶς ὡς ἤκουσαν μόνον. παρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ περὶ τὸν Ἄρειον πάγον ἔτι πλείους, ἔνιοι δὲ καὶ κατὰ τὸν τοῦ Τάλω τάφον· οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνακτεῖον προθέμενοι κλίμακας, ἀνέρπουσι βομβηδὸν, νῆ Δία καὶ βοτρυδὸν, ἐσμοῦ δίκην, ἵνα καὶ καθ' Ὁμηρον εἴπω, ἀλλὰ καί κεῖθεν εὖ μάλα πολλοὶ, καὶντεύθεν

Μυριοί, ὅσα τε φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ἤρι.

Μεσσηνία δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαθίζοντων, καὶ πανταχοῦ πήρα, πύγων, κολακεία, ἀνασχυντία, βακτηρία, λιχνεία, συλλογισμοί, Φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὅποσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκείνο ἀνῆσαν, ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λεληθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὧ Φιλοσοφία,

1 Τὸ Πελασγικὸν) Πελασγικὸν τόπος Ἀθήνησιν, ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῇ οἰκισάντων, γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

3 Τοῦ Τάλω) Ὁ μὲν Τάλως ἦρας παλαιὸς ἐν τῇ ἀκρόπολει τιθαμμένος·

τὸ δὲ Ἀνάκτειον τῶν Διοσκουρῶν τὸ ἱερὸν, ἄνακτες γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. V.

4 Ἀνακτεῖον) Ἀνακτεῖον τῶν Διοσκουρῶν τὸ ἱερὸν· ἄνακτες γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. V.

duas minas, cum primum audiere. Ad Pelagiscum autem alii, ad Aesculapii alii, & circa Areopagum etiam plures, alii vero etiam ad Tali sepulcrum: alii ad Dioscurorum aedem scalis admotis cum bombo in altum enituntur, atque examinis instar apum glomerantur in uvam, ut Homeri verbo utar. Verum inde etiam bene fane multi, & hinc sexcenti,

Quot folia, & flores quot nascens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore sibi invicem assidentium, & ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, syllogismus, avaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem ascenderant, vix apparent, nulla nota insignes, reliquorum turbae immixti, & latent similitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philoso-

καὶ ὁ τις ἀν' ἐμὲ φαίτο σου μάλιστα, τὸ μὴδὲν ἐπιβάλ-
λειν γνῶρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ
γόητες οὗτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων.

ΦΙΛ. Ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

ΠΛΑΤ. Αὐτοὺς ἡμᾶς πρώτους χρή τοὺς Πλατωνι- 43
κοὺς λαβεῖν.

ΠΥΘ. Οὐκ' ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, πρό-
τερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν.

ΣΤΟΙΚ. Ληρεῖτε· ἀμείνους ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς.

ΠΕΡ. Οὐ μὲν οὖν· ἀλλ' ἔνγε τοῖς χρήμασι, πρώτοι
ἀν' ἡμεῖς εἶμεν, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου.

ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλακεῦντας δό-
τε, καὶ τὰς παλάβας· περὶ δὲ τῶν μνῶν περιμενοῦμεν,
καὶ ὑστάτους δέη λαμβάνειν.

ΑΚΑΔ. Πού τὰ δύο τάλαντα; δεῖξομεν γὰρ οἱ Ἀκα-
δημαῖκοι ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι.

12 Ἐπικουρείοις) Ὡς τῶν Ἐπικουρείων δεύτερα πάντα τῆς ἡδονῆς
ἡγουμέναν. V.

phia, sane molestissimum est, & quod quis maxime in te
etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut signum
imponis. Saepe enim hi impostores ipsis vere philosophan-
tibus sunt probabiliore.

Phil. Fiet illud paulo post: sed iam hos excipiamus.

Plat. Ipsos nos Platonicos accipere primum oportet.

Pyth. Non, sed Pythagoricos nos: prior enim fuit Py-
thagoras.

Stoic. Nugas agitis: meliores nos de Porticu.

Per. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos
esse debemus, de Ambulatione philosophi.

Epic. Nobis Epicureis placentas date & massas: de minis
exspectabimus, & si accipiamus ultimi.

Acad. Ubi duo illa talenta? Ostendemus enim Academi-
ci, quantum reliquis sumus contentiores.

Lucian. Vol. III.

L

· ΣΤΟΙΚ. Οὐχ ἡμῶν γε τῶν Σταϊκῶν παρόντων.

- 44 ΦΙΛ. Παύσασθε Φιλονεικούντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ
 μήτε ὠθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ'
 ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσο-
 φία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν
 τίνες οἱ ὀρθῶς Φιλοσοφούντες εἰσιν, εἴτα ὅσοι μὲν ἂν εὐ-
 ρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσου-
 σιν, ἄριστοι κεκριμένοι. τοὺς γόητας δὲ, καὶ οὐδὲν ἡμῖν
 προσήκοντας, κακοὺς κακῶς ἐπιτρίψομεν, ὥς μὴ ἀντι-
 ποιῶντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς, ἀλαζόνες ὄντες. τί τοῦτο; Φεύ-
 γετε, νῆ Δία, κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλό-
 μενοι; κενὴ δ' οὖν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τούτων,
 45 ὅποσοι μεμενήκασιν, ἐν Φοιβηέντες τὴν κρίσιν. Οἱ ὑπη-
 ρέται ἀνέλεσθε τὴν πῆραν, ἣν ὁ Κυνίσκος ἀπέρριψεν ἐν
 τῇ τροπῇ· Σέρ' ἰδὼ τί καὶ ἔχει, ἥπου Θέρμους, ἢ βιβλίον,
 ἢ ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν;

16 Ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν) Ἀ- ἁπτημένους, ἢ πρὸς ἡλίον, ἢ καὶ τῇ
 τοπυριτῆς ἄρτος ὁ λίτος καὶ σχεύους σποδιά, ὃν καὶ ἐγκρυφίαν φαρμέν. V.

Stoic. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praesentibus.

Phil. Definite rixarum. Vos vero, Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulsate: ad alia enim vocati estis, & iam ego Philosophia, & Virtus haec, & Veritas cognoscemus, qui vestrum vere philosophentur, deinde qui invenientur ex nostris placitis vivere, beati erunt, iudicio nostro optimi. Impostores vero, & nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne superbia quadam ea, quae supra ipsos sunt, affectent. Quid hoc? fugitis, per Iovem, per ipsa praecipitia defilientes multi. vacua igitur arx est, praeter paucos illos, qui remansere, nihil metuentes iudicium. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abiecit. Age, videam, quid habeat? num forte lupinos, aut librum, aut panes ex attrorum genere?

ΠΑΡΡ. Οὐκ' ἀλλὰ χρυσίον τουτὶ, καὶ μύρον, καὶ *θυμικὴν θυ-*
μαχαϊρίδιον θυτικόν, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβους.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς
ἀσκήσεως· καὶ μετὰ τούτων ἤξιους λοιδορεῖσθαι ἀπα-
σι, καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν;

ΠΑΡΡ. Τοιοῦτοι μὲν ἡμῖν οὔτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν
ὅν τινα τρόπον ἀγνοούμενα ταῦτα πεπαύσεται, καὶ δια-
γνώσκονται οἱ ἐντυγχάνοντες οἱ τινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν,
καὶ οἱ τινες αὖ πάλιν οἱ τοῦ ἐτέρου βίου· σὺ δὲ, ὦ Ἀλή-
θεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σοῦ γὰρ τοῦτο γένοιτ' ἂν, ὥς μὴ
ἐπικρατῇ σου τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνω-
σιν οἱ Φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδῃ ποιησώ- 46
μεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρηστὸς ὤπται καὶ εὐνοὺς ἡμῖν,
καὶ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, παρα-
λαβόντα μεθ' αὐτοῦ τὸν Ἐλεγχον, ἀπασὶ τοῖς Φάσκου-

1 Χρυσίον τουτὶ) Τὸ μὴ χρυ-
σίον, ὡς φιλάργυροι ἔχοντες ἀνευ-
ρίσκονται. τὸ μύρον, ὡς τρυφᾷ
εἰσθότες. τὸ κάτοπτρον ὡς εὐτεθι-
ζοιεν τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ σμυνέ-
τερον καὶ τὴν ὑπὸν. οἱ κύβοι δὲ
δείγμα σχολῆς ἀκαίρου καὶ ἀκο-
λάστου διαίτης. V.

Parrh. Non. sed hoc aurum, & unguentum, & cultrum
ad sacrificiales epulas, & speculum, & tesseras.

Phil. Bonum factum, vir fortis. haec igitur tibi habebas
exercitationis tuae viatica: his instructus postulabas male-
dicere omnibus, & reliquos disciplina continere?

Parrh. Tales quidem nobis hi sunt. Oportet autem vos
videre, quemadmodum ista ignorari definant, dignoscant-
que, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri sint, & qui
alterius sint vitae. Tu vero, Veritas, inveni: quandoquidem
e tua hoc re fuerit, ne invale scat contra te mendacium, ne-
que ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

Ver. Ipfi, si videtur, Parrhesiadae hoc permittamus, quan-
doquidem bonus vir deprehensus est, & nobis benevolus,
& ruius, Philosophia, admirator maximus, ut, assumpto Elen-

σι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν εἶθ' ὃν μὲν ἂν εὖρῃ γνήσιον
ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας, στεφανώσάτω θαλάτῳ στεφά-
νω, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἦν δέ τιμι (οἷσι πολ-
λοῖσι) καταράτῳ ἀνδρὶ ὑπόκριτῇ φιλοσοφίας ἐντύχῃ,
τὸ τριβάνιον περισπᾶσας, ἀποκείρατῳ τὸν πῶγωνα ἐν
χερῶ πάντῃ τραγοκυρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου
στίγματα ἐπιβαλλέτω, ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσό-
φρυον. ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτήρος, ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια! ὁ δ' ἔλεγχος, ὦ Παρρη-
σιάδη, τοῖσδε ἔστω, οἷος ὁ τῶν αἰετῶν πρὸς τὸν ἥλιον εἶ-
ναι λέγεται· οὐ μὰ Δία, ὥστε κακείνους ἀντιβλέπειν
τῷ φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προθεῖς
χρυσίον, καὶ δοξᾶν, καὶ ἡδονήν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν εἰδὼς
ὑπερορῶντα, καὶ μηδαιμῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, οὐ-
τος ἔστω, ὁ τῷ θαλάτῳ στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀπο-
βλέποντα, καὶ τὴν χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπά-

5 Ἐν χερσὶ) Κουρίας ἐν χερσὶ λέγεται ὁ μίχρι τῆς σαρκὸς ἔξυρμηκός. V.

cho, cum omnibus agat, qui se dicunt philosophos. Deinde si quem invenerit germanum vere philosophiae, coronet eum oleagina corona, & in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi sunt, execrabilem virum, philosophiae histriionem, detracto pallio, barbam illi in ipsa cute eo genere cultri, quo capri tondentur, refectet, & stigmata fronti illius imponat, aut inter supercilia inurat: typus autem cauteris vulpes esto, aut simia.

Phil. Bene ista, Veritas: examen autem, Parrhesiade, tale erit, quale aquilarum ad solem esse dicitur: non sane ut & illi adversus lumen contueantur, & ad illud examinentur. Sed auro proposito, & gloria, & voluptate, quem illorum videris despiciere ista, & nequaquam ad speciem illam trahi, hic esto ille ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis respicere, & manum ad aurum porrigere, hunc

γειν ἐπὶ τὸ καυτήριον τοῦτον, ἀποκείραντα πρότερον τὸν πώγωνα.

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ 47
ὄφει αὐτίκα μάλα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ
πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ καὶ ἐστεφανωμένους· εἰ βούλε-
σθε μέντοι κἀνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νῆ Δί', αὐτῶν.

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τοὺς Φυγόντας;

ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἣν ἡ ἱερεία μοι ἐθέλη πρὸς ὀλίγον
χρῆσαι τὴν ὀρμιᾶν ἐκείνην καὶ τὸ ἀγκιστρον, ὅπερ ὁ
ἀλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς.

ΙΕΡ. Ἴδου δὴ λάβε, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὥς
πάντ' ἔχῃς.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν, ὦ ἱερεία, καὶ ἰσχύδας μοί τινὰς δὸς
ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τοῦ χρυσίου.

ΙΕΡ. Λάμβανε.

9 (Ὀρμιᾶν) Ὀρμιὰ λεπτὸν σχοι-
νίον, ἀπὸ τοῦ εἶρω, τὸ συμπλέκω. V.

10 (Ὁ ἐκ Πειραιῶς) Πειραιεύς, ὁ
ἐν Ἀθῆναις λιμὴν. καὶ κλίνεται πει-
ραιεύς ἀπὸ τοῦ περὶ περαιῶ, πει-
ραιεύς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἐ πει-
ραιεύς. V.

14 Ἀνύσασα) Περιττὸν τὸ ἀνύ-
σασα, Ἀττικὸν μέντοι. αὐτοὶ γὰρ
καὶ παῖς εἰς ἔχον φασίν, καὶ ἐκὼν
εἶναι, καὶ ἄλλα τούτοις παραπλή-
σια. V.

vero ad cauterium memento, detonsa prius barba, ducere.

Parrh. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, & vi-
debis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut simia;
sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vul-
tis, etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham.

Phil. Quid? tu fugientes huc retrahes?

Parrh. Ego vero, si antistes velit paulum mihi commodare
lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piraeo dedicavit.

Ant. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia.

Parrh. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricæ ali-
quot, & pauxillum auri.

Ant. Cape.

ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;

ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, καὶ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν.

ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παρρήσιάδῃ, ποιεῖς; ἤπου τοὺς λίθους ἀλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ;

ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν περίμενε· σὺ δὲ, Πόσειδον ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφιτρίτῃ Φίλῃ, 48 πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων. Ἄλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον δὲ χρύσοφρον.

ΕΛΕΓ. Οὐκ' ἀλλὰ γαλεός ἐστι· προσέρχεται δὴ τῷ ἄγκιστρῳ κεχηνώς. Ἰσφραῖται τοῦ χρυσίου, πλησίον ἤδη ἐστὶν· ἔψαυσεν, εἴληπται, ἀνασπᾶσθωμεν.

ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ, ὦ Ἐλεγχε, νῦν ξυνεπιλαβοῦ τῆς ὀρμιάς· ἄνω ἐστὶ· φέξ' ἴδω τίς εἶ, ὦ βέλτιστε ἰχθύων; κύων οὗτός γε. Ἡράκλεις, τῶν ὀδόντων. τί τοῦτο, ὦ γεν-

12 Ὅσφραται τοῦ χρυσοῦ) Ὡς φέροιτο τοῦ χρυσοῦ. G.

Phil. Quid facere vir cogitat?

Ant. Escam hamo impositam ficum & aurum, sedens ipse in lorica muri demisit versus urbem.

Phil. Quorsum haec facis, Parrhesiade? Numquid lapides piscari cogitas e Pelasgico?

Parrh. Tace, quaesio, Philosophia, & capturam exspecta. Tu vero, piscator Neptune, & tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte pisces. Verum video lupum speciosum, aut potius Chrysofryn.

Elen. Non: sed mustelus est. Accedit sane ad hamum hians. iam auri odorem captat. prope iam est. attigit. captus est. extrahamus!

Parrh. Et tu, Elenche, manum lineae admove. Iam supra est. Age, videam, quis es, piscium optime? Canis hic quidem est. Hercules! qui dentes! Quid hoc, vir bone, ca-

ναιότατε; εἴληψαι λιχνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα λή-
σειν ἤλπισας, ὑποδεδυκώς; ἀλλὰ νῦν ἔσῃ Φανερός ἀπα-
σιν, ἐκ τῶν βραγχίων ἀπηρτημένος· ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ,
καὶ τὸ ἄγκιστρον τουτί. κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἡ δ'
ἰσχὺς ἤδη προσέσχηται, καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιτίᾳ.

ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξεμεσάτω· ὥς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους
δελεάσωμεν.

ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί Φῆς, ὦ Διόγενες; οἷσθα τοῦτον
ὅς τις ἐστίν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνὴρ;

ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ Φάναι; ἐγὼ
μὲν γὰρ δὴ ὀβολῶν πρῶην αὐτὸν ἐτιμησάμην.

ΔΙΟΓ. Πολλοῦ λέγεις· ἄβρωτός τε γάρ ἐστι, καὶ
εἰδεχθῆς, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν κατὰ
κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθ-
εἰς τὸ ἄγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι ὄρα, ὦ Παρρησιάδῃ, μὴ
καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος, ἀποκλασθῇ.

13 Καὶ εἰδεχθῆς, καὶ σκληρὸς) Ἀμαρτος, ἀπερπῆς, μυταρός. V.

ptus es, gulam dum festaris circa petras, ubi putabas sub-
eundo te latere posse? Sed nunc manifestus eris omnibus,
suspensus e branchiis. Eximamus escam, & hamum huncce.
vacuus iam tibi hamus, ficus iam infedit, & aurum de-
scendit in ventrem.

Diog. Per Iovem evomat, ut ea ad alios etiam esca utamur.

Parrh. Quid ais, Diogenes, nosti hunc, quis fit, & ad
tene aliqua ratione hic vir pertinet?

Diog. Minime.

Parrh. Quid igitur? Quanti illum aestimare par est? equi-
dem duobus illum obolis nuper indicavi.

Diog. Multum narras. neque enim edulis est, & horridus
aspectu, & durus, & nullius pretii. Demitte illum per pe-
tram praecipitem: tu vero alium hamo demisso extrahe. Illud
tamen vide, Parrhesiade, ne inflexa tibi arundo frangatur.

ΠΑΡΡ. Θάρρει, ὦ Διόγενης· κοῦφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφυῶν ἐλαφρότεροι.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, ἀφυέστατοί γε· ἀνάσπα δὲ ὅμως.

49 ΠΑΡΡ. Ἴδού· τίς ἄλλος οὗτος ὁ πλατὺς, ὥσπερ ἡμίτομος ἰχθύς προσέρχεται; ψῆττά τις κεχηνῶς ἐς τὸ αὔγιστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνασπασθῶ.

ΕΛΕΓ. Τίς ἐστίν;

ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικός εἶναι λέγων.

ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ, ὦ κατάρατε, ἥκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον;

ΠΑΡΡ. Τί φῆς, ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν;

ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος.

50 ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθω.

ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὡς ἂν ἐν βυθῷ δοξεῖε ποικίλον τὴν χροάν,) ταινίας τινὰς ἐπὶ τοῦ νώτου ἐπιχούσους ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἐλεγγε; ὁ τὸν
 5 ψῆττά τις) ἰχθύδιον, ἢ ψῆτ- τινες σανδάλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ βού-
 τα τῶν πλατέων, ἐκ οὗ δερμάτων γλασσον. κακῶς δὲ ἄλλα ἐστὶ ταῦ-
 συγχολοῦσθαι τὴν ἰδίαν δοκοῦν, ὅ- τα. V.

Parrh. Noli metuere, Diogenes: leves enim sunt, & minoris, quam apuae, ponderis.

Diog. Ita fane: maxime sunt cognati apuis, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

Parrh. Vide, quis alius ille latus [*Platys*] & quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum: deglutiit: tenetur: extrahatur!

Elen. Quis est?

Diog. Platicum se dicit.

Plat. Et tu, facerrime, ad aurum venis?

Parrh. Quid ais, Plato, quid illo faciemus?

Plat. De eadem petra hic etiam.

Diog. In alium iam demittatur hamus.

Parrh. Et fane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic

Ἀριστοτέλην προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν ἦλθεν, εἴτα πάλιν ἀπενήξατο. περισκόπει ἀκριβῶς, αὐθὺς ἐπανήλθεν, ἔχανεν, εἴληπται, ἀνιμήσθω.

ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνὴρ μὲ περὶ αὐτοῦ, ὦ Παρρησιάδῃ, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τις ἐστιν.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος, Ἀριστότελες, κατὰ τῶν πετρῶν.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἰδοὺ πολλοὺς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ κατὰ ταυτὸν ὁμόχροας, ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτραχυσμένους, ἐχίνων δυσληπτοτέρους· ἥπου σαγῆνης ἐπ' αὐτοὺς δέησαι· ἀλλ' οὐ πάρεστιν. ἰκανὸν εἰ καὶ ἓνα τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπασαίμεν· ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον δηλαδὴ, ὅς ἂν αὐτῶν θρασύτατος ᾖ.

ΕΛΕΓ. Κάβες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπὶ πολὺ τῆς ὀρμῖας, ὥς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὁδοῦσι, καταπιὼν τὸ χρυσίον.

2 Περισκόπει ἀκριβῶς) Αὐθὺς ἰχθῦς ὁρῶ) Ἡδὲ καὶ ἐπιφθονία τοῦτο καὶ ἀφελίς. Καὶ ἔστι δεικτικὸν ἢνι. τὸ ὁλόκληρον ἐκτίθεται.

8 Ἄλλ' ἰνιδὺ πολλοὺς που τοὺς

V.

est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur!

Arist. Noli me de illo interrogare, Parrhesiade: ignoro enim, quis sit.

Parrh. Igitur hic quoque, o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

Diog. Sed ecce multos illic pisces video, eodem loco colores, spinosos, exasperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque sagena ad illos opus erit. verum ad manus non est: satis fuerit, vel unum de grege si extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audacissimus.

Elen. Demitte, si videtur, ferrata prius probe linea, ne auro devorato dentibus illam ferratis refecet.

ΠΑΡΡ. Καθήκα. σὺ δέ, ὦ Πόσειδον, ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. βαβαὶ, μάχονται περὶ τοῦ δελέατος· καὶ οἱ μὲν, ξυνάμα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δέ, προσ-
 ζύντες, ἔχονται τοῦ χρυσίου. εὖ ἔχει. περιεπάρη τις μά-
 λα καρτερός. Φέρ' ἴδω τίνας ἐπ' αὐτὸν σεαυτὸν εἶναι λέ-
 γεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων χυτὸν λαλεῖν.
 ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ, ὦ Ἐλεγχε, εἰπὲ ὅν τινα
 ἔχει διδάσκαλον αὐτοῦ.

ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί.

ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν τῷ ὀνό-
 ματι. σὺ δ' οὖν, Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς εἰπὲ, οἰ-
 σθα τοὺς ἄνδρας, ἢ τοιαῦτα παρήνεις αὐτοὺς ποιεῖν;

ΧΡΥΣ. Νῆ Δία, ὑβριστικά ἐρωτᾷς, ὦ Παρρησιάδῃ,
 προσήκειν τι ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιούτους ὄντας.

ΠΑΡΡ. Εὖ γε, ὦ Χρύσιππε, γενναῖός εἴ. οὕτω γοῦν καὶ
 αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκαν-

ἰ' Ἐπιτέλει τ. ἂ.) Προσπαχουστὸν ὡς περ καὶ τὸ, ἀλλ' ὅπως μὴ πλῆξης.
 τὸ πέρχεται. ἴσθι δὲ καὶ τὸτο Ἀττικὸν προσπακούεται γὰρ τὸ σάπει. V.

Parrh. Demisi: tu vero, Neptune, piscatum perfice. Vah! pugnans de esca: & alii quidem, simul multi ficum arro-
 dunt, alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Tra-
 iectus est hamo unus robustissimus. Age, videam: cuius no-
 mine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem sum, qui loqui piscem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic, Elenche, quem habet magistrum?

Elen. Chrysippum hunc.

Parrh. Iam percipio: ideo quod aurum [Chrysus] inerat nomini. Tu igitur, Chrysippe, per Minervam, dic, nosti viros? aut talia facere illos iubebas?

Chryf. Contumeliose facis, Parrhesiade, cum talia nos in-
 terrogas, hoc sumens, ad nos aliquid pertinere, qui sint tales.

Parrh. Euge, Chrysippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceps eat cum reliquis, spinosus cum sit, metuendum.

θάως ἐστὶ καὶ δέος μὴ διαπαρῇ τις τὸν λαιμὸν, ἐσθίαν.

ΦΙΛ. Ἄλλις, ὦ Παρρησιάδῃ, τῆς ἄγρας, μὴ καὶ τις 52
σοι, οἷον πολλοὶ εἰσιν, οἷχεται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον,
καὶ τὸ ἄγκιστρον· εἴτά σε ἀποτίσαι τῇ ἱερείᾳ δέῃσει.
ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσους. καὶρός δὲ καὶ
ὑμᾶς ἀπίεναί· ὅθεν ἤκετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γενήσεσθε
τῆς προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἐλεγχος, ὦ Παρρησιάδῃ,
κύκλω ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανοῦτε, ἢ ἐγ-
κατακαίετε, ὡς ἔφην.

ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε, ὦ
βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἐλεγχε, καὶ
τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπίε-
ναι δεῖσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ
τοῦ Λυκείου ποιησάμεθα τὴν ἀρχὴν· οὐδὲν διοίσει τοῦτο.
πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν
τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυστηρίων δεησόμεθα.

13 Ἀπὸ τοῦ Λυκείου) Ἐν τῶν Πεισίστρατον ποιῆσαι τὸ Λύκειον,
παρ' Ἀθηναίους γυμνασίαν ἐστὶ τὸ Φιλόχορος δὲ ἐν τῇ δ' Περικλέους φη-
Λύκειον. ὁ Θιόπομπς ἐν τῇ κα' σὺν ἐπιστολῇ αὐτὸ γενέσθαι. V.

que adeo, ne quis edere volens collum sibi configat.

Phil. Satis captum, Parrhesiade, ne quis tibi, ut sunt
multi, abeat cum auro & hamo, ac tu deinde dependere
antistitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus,
[in *Peripatum*] sed tempus etiam est, vos abire, unde ve-
nistis, ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero,
Parrhesiade, & Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes,
vel coronate, vel inurite, ut iussi.

Parrh. Fiet istuc, Philosophia. Vos valete, viri optimi. Nos
vero, Elenche, descendamus; perfecturi, quae iniuncta
nobis sunt. Quorsum vero primo eundum erit? in Acade-
miamne, an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Ni-
hil intererit. Verum novi ego, quocunque venerimus, pau-
cis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

Ι ΧΑΡ. ΕΙΕΝ, ὦ Κλωθῶ, τὸ μὲν σκάθος τοῦτο ἡμῖν
πάλαι εὐτρεπές, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρε-
σκευασμένον. ὃ, τε γὰρ ἀντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἰσθὺς
ὠρθῶται, καὶ ἡ ὁδὸν παρακέκρουσται, καὶ τῶν κωπῶν
ἐκάστη τετρώπεται. κωλύει τε οὐδέν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τὸ
ἀγκύριον ἀνασπάσαντας ἀποπλεῖν. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύ-

Ι ΤΥΡΑΝΝΟΣ) Τύραννος εἰρη-
ται ἀπὸ τῶν Τυρρῶν τῶν βίαιων
καὶ ληστῶν ἐξαρχῆς, ὡς φησι Φιλί-
χορις. Τυρρῶν γὰρ ὀλίγον τι πᾶ
χρόνον οἰκήσαντες ἐν ταῖς Ἀθήναις
ἀφῆσαν ἐξανιστάμενοι τὴν πόλιν, καὶ
πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἀπάλαντο ὑπὸ τῶν
Ἀθηναίων, ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Λα-
κωνίαν καὶ Ἰμβρον ἤκησαν. Χρόνος δὲ
ὑπερὸν ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας ἐχ-
θροῦς διακείμενοι τοῖς Ἀθηναίοις
ὄρμησαν εἰς πόλιν, καὶ κατὰσχον-
τες εἰς Βραύρωναν τῆς Ἀττικῆς, ἥρ-
πασαν παρ' αὐτοῦ ἀρκεύονται τῶ
Σιφ τοῖς Βραυρωνίοις, αἷς συνώκη-
σαν. Οἱ οὖν ἐν Ἀθήνῃσι ῥήτορες ὡς
ἐν δημοκρατίᾳ πολιτευόμενοι ἔδωκεν
ἔχουσι τοὺς βασιλεῖς Τυράντους κα-
λεῖν, ἀντὶ τῆς παρ' αὐτοῖς βίας τῶν
Τυρρῶν. G.

2 Εἶν) Ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὲ
οὕτως. ἐπιόρημα ἀφοριστικόν. ἐπὶ
γὰρ τοῖς ἡδὴ εἰρημένους ἐπιλεγό-
μενον περιερίζει αὐτά. ἔστι δὲ καὶ

παρακλιύσεις, ἀντὶ τοῦ, ἄγε δὲ,
ὡς ἐνταῦθα. V.

ibid. Κλωθῶ) Τρεῖς λέγουσιν εἶ-
ναι τὰς μοῖρας, Κλωθῶ, Λάχαιον,
Ἀτρεπον. ἐνταῦθα οὖν ποιεῖ τὸν
Χάρωτα πρὸς μίαν τῶν μοιρῶν τὴν
Κλωθῶ προσδιαλεγόμενον. V.

3 Ἀναγωγὴν) Ἀνάπλου. V. Ἡ
τῶν νεῶν ἐκπλους ἀναγωγὴν λέγε-
ται. G.

4 Ἀντλος) Τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ.
V.

5 Παρακίχρουσται) Εἰ τι εἶχεν
ἐσχισμένον ὑφάνθη, οὕτως γὰρ ση-
μαίνει καὶ παρὰ τοῖς νῦν νεύταις τὸ
παρακίχρουσται, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι
οὕτως φασὶν ἰδίως τὸ τὴν ὁδὸν τῇ
κεραία συμβαλεῖν. V.

6 Τετρώπεται) Ἐν τῇ τροπατῇ
ἐμβέβηται. τροπατὴρ δὲ ἐστὶ λῶρος
εἰς ὃν τὴν κοπὴν ἐμβάλλουσιν. V.

7 Ὁ δ' Ἑρμῆς) Τὸν Ἑρμῆν φασιν
εἰς τὸν ἄδην διακομίζειν τὰς τῶν
ἀποθανόντων ψυχὰς. G.

TRAJECTUS, SIVE TYRANNUS.

Char. SATIS de his, Clotho. At scapha nobis diu instructa,
& ad traiectum parata optime est: exhausta enim sentina,
erectus malus, velum passum, suo loco suspensus unus-
quisque remus; neque quidquam in me morae est, quo mi-
nus sublata ancora solvamus. Sed moras nescit Mercurius,

νει, πάλαι παρῆναι δέον. κενὸν γοῦν ἐπιβατῶν ὡς ὄρας
τὸ πορβμεῖον, τρὶς ἤδη τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνά-
μενον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βουλευτόν ἐστιν ἡμεῖς δὲ, οὐδέ-
πω οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν. εἴτα ὁ Πλούτων εὖ
οἶδ' ὅτι ἐμὲ ραθυμεῖν ἐν τούτοις ὑπολήφεται· καὶ ταῦτα
παρ' ἄλλω οὔσης τῆς αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν καὶ γαυδὸς
νεκροπομπὸς, ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς
Λήθης ὕδωρ πεπωκώς, ἀναστρέψαι πρὸς ἡμᾶς ἐπιέλη-
σται. καὶ ἤτοι παλαίει μετὰ τῶν ἐφήβων, ἢ κιθαρίζει,
ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ἐπιδεικνύμενος τὸν λῆρον τὸν
αὐτοῦ· ἢ τάχα που καὶ κλωπεύει ὁ γεννάδας παρελθών.
μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ἐλευθεριά-
ζει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὢν.

ΚΛΘ. Τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων, εἰ τις ἀσχολία προσ-

3 Ἀμφὶ βουλευτόν ἐστι) Περὶ
ἰσπέραν, ὅταν τοὺς βόας λύουσιν. V.

4 Ἐμπεπολήκαμεν) Ἐκερδάνα-
μεν. G.

7 Ὡσπερ) Γραι. εἴπερ τις ἄλλος
καὶ αὐτὸς ἀνω. G.

9 Ἐφήβων) Ἐφηβοὶ καλοῦνται
οἱ ἀπὸ 16 ἐταρ νέοι ἄχρι τῶν 20-
χόσι. V.

10 Ἡ λόγους) Ἐπειδὴ ῥητορικῶς
ὁ Ἑρμῆς ἔφορος λέγεται. V.

11 Καὶ κλωπεύει) Λέγεται γὰρ
τῶν κλεπτῶν προϊστασθαι ὁ Ἑρ-
μῆς. V.

13 Ἐξ ἡμισείας) Τὸν γὰρ Ἑρμῆν
καὶ τοῖς ἀνω καὶ τοῖς κάτω συνα-
ριθμοῦσι, καὶ τοῦτο οὖν διακαί-
ζει. V.

qui olim adesse debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides,
navis est, quae ter iam hodie traiecisse poterat: & prope
iam vesperam est, nos vero obolum nondum fecimus. Dein-
de Pluto, bene novi, me omiffiore esse animo putabit, id-
que cum alius in culpa sit. Praeclarus vero ille noster &
bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*, ita *supra* ipse
aquis Lethes potis redire ad nos obliviscitur, & vel lucta-
tur cum adolescentulis, vel cithara canit, aut orationes quas-
dam explicat, suis nugis ostendendis, aut forte obiter etiam
furatrinam facit generosus ille: est enim haec quoque una
ipsius artium. Licenter igitur nobiscum agit, cum tamen
ex semisse noster sit.

Cloth. Unde vero nosti, Charon, si quod negotium illi

ἔπεσεν αὐτῷ, τοῦ Διὸς ἐπὶ πλέον δεηθέντος ἀποχρησασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ καὶ κεύθός ἐστιν.

ΧΑΡ. Ἄλλ' οὐχ ὥστε, ὦ Κλωθῶ, πέρα τοῦ μέτρου δεσπόζειν κοινῷ κτήματος, ἐπεὶ οὐδ' ἡμεῖς ποτε αὐτὸν ἀπιέναι δέον, κατεσχέκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν· παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἄσφodelος μόνον, καὶ χοαὶ, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα, ζῳφος, καὶ ὀμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ, Φαιδρά πάντα, καὶ ἥτε ἀμβροσία πολλή, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον· ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνίπταται, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδιδράσκων· ἐπειδὴν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῇ καὶ βάδην, μόγισ ποτὲ κατέρχεται.

3 ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ

6 Ἄσφodelος) Εἶδος βοτάνης. V. Hesiodus meminit in Operibus & Diebus. C.

ibid. Καὶ χοαὶ) Τὸ ἐπιχόμενον τοῖς νεκροῖς μελίκρατον. V.

ibid. Καὶ πόπανα) Πανείδος πλακοῦντος. V. πλακοῦντα πλατῆα καὶ λεπτὰ καὶ περιφερῆ. G.

7 Καὶ ἐναγίσματα) Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς εἰς τιμὴν θύματι. V.

9 Ἀμβροσία) Τὸ τῶν θεῶν βρῶμα. V.

ibid. Νέκταρ δὲ) Τὸ τῶν θεῶν πόμα. V.

14 Χαλέπαινε) Ἀγανάκτει. G.

inciderit, si forte Iovi opus fuerit opera illius diutius abuti, ad superna negotia. Herus autem & ille est.

Char. Verum non ita, Clotho, ut ultra modum imperitet communi mancipio: quandoquidem neque nos unquam illum retinuimus, cum discedendum esset. Verum causam novi equidem. Apud nos enim asphodelus solum est, & libationes, & placentae, & inferiae; ceterum obscuritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta sunt omnia, & multa ambrosia, & copiosum ultra invidiam nectar: itaque suavius apud illos morari mihi videtur: atque a nobis quidem evolat, tanquam e carcere quodam fugiens; cum vero descendendi tempus est, otiose, & lento gradu, vix tandem aliquando adest.

Cloth. Desine indignari, Charon: prope enim est, ut vides,

αὐτὸς οὗτος ὡς ὀρᾷς, πολλοὺς τινὰς ἡμῖν ἄγων' μάλλον
 δ' ὥσπερ τι αἰπόλιον, ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ράβδῳ σοβῶν.
 ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γε-
 λῶντα, ἓνα δὲ τινὰ καὶ πῆραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν
 τῇ χειρὶ ὀρᾷ ἔχοντα, θριμύ ἐνορῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους
 ἐπισπεύδοντα. οὐχ ὀρᾷς δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἰδρῶτι
 ρέομενον, καὶ τῷ πόδε κεκονιμένον, καὶ πνευστιῶντα,
 μεστὸν γοῦν ἄσθματος αὐτῷ τὸ στόμα; τί ταῦτα, ὦ
 Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῳ γὰρ ἡμῖν ἔοικας.

ERM. Τί δ' ἄλλο, ὦ Κλωβοῖ, ἢ τουτοῖν τὸν ἀλιτή-
 ριον ἀπεδράσαντα μεταδιώκων, ὀλίγου δεῖν λειπόνεως
 ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην;

ΚΛΩΘ. Τίς δὲ ἐστίν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδίδρασκε;

2 Σεβῶν) Διόκων. V.

3 Δεδεμένον) Τὸν τύραννον λί-
 γει Μεγαπένθην. V.

ibid. Γελῶντα) Μίχυλλον πίνντα
 φησὶ τὸν σκυγοτόμον. G.

4 ἓνα δὲ τινὰ) Τὸν κυνίσκον λί-
 γει· ἐξημμένον δὲ βροτάζοντα. V.

7 Κεκονιμένον) Κοινορτοῦ πεπλη-
 ρωμένον. G.

8 Τοῦ ἄσθματος) Τοῦ συνέχοντος
 πνεύματος, καὶ ἀναπνοῆς. G.

11 Λειπόντως) Ὁ καταλιμπά-
 των τὴν ναῦν. G.

multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum con-
 fertos virga agens. Sed quid hoc? vincitum quendam inter
 hos, & alium ridentem, alium vero peram ab humeris sus-
 pensam, & clavam in manu habentem video, torvum tuen-
 tem, & cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides au-
 tem Mercurium ipsum sudore diffluentem, pulvere opple-
 tis pedibus, & anhelantem? plenum enim spiritu os habet.
 Quid haec, Mercuri? quae ista est intentio? videris esse
 perturbator?

Merc. Quid aliud, Clotho, quam quod, impurum hunc
 fugitivum dum persequor, navem, parum abest, quin ho-
 die deseruerim.

Cloth. Quis vero est? aut quid sibi voluit, cum fugam
 molitus est?

ERM. Τουτὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μάλλον ἐβούλετο. ἔστι δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος· ἀπὸ γοῦν τῶν ὀδυρμῶν, καὶ ὧν ἀνακωκύνει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἔσπερῃσθαι λέγων.

ΚΛΩΘ. Εἰδ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς ἐπιβιάωναι δυνάμενος, ἐπιλελοιπότης ἤδη τοῦ ἐπικεκλωσμένου αὐτῷ νήματος.

ERM. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναῖος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, καὶ ὥχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' οὗ γάρ μοι παραδεδωκεν αὐτὸν ἡ Ἄτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε, καὶ ἀντέσπα· καὶ τῷ πόδε ἀντερείδων πρὸς τοῦδαφος, οὐ παντελῶς εὐάγωγος ἦν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἰκέτευε, καὶ κατελιπάρει ἀφεῖναι πρὸς ὀλίγον τῷ νήματι. V.

13 Ἀνακωκύνει) Κωκυτὸς φωνὴ ἔστι μίμημα. λέγουσι δὲ καὶ ἀλιβατον πάλιν τινὰ εἶναι ποτὶ ἀπὸ τοῦ ἅπαντα καταξηραίνειν, καὶ μὴ λιβαδα ἔχειν. G.

7 Νήματος) Λέγεται γὰρ ὡς ἐν ἀτράκτῳ στρίφει ἡ Κλωθὴ τὸ νῆμα τῆς ἑκάστου ζωῆς, ὡς συμπληροῦσθαι τὸν τῆς ζωῆς ἑκάστου χρόνον

11 Ἡ Ἄτροπος) Ἄτροπος ἐστὶ μία τῶν μοιρῶν, ἡ τὰ γινόμενα μὴ συγχωροῦσα τρέψασθαι. διὸ καὶ ταύτην λέγουσι παραδίδόναι τοὺς ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ. V.

12 Ἀντερείδων) Ἀντιβαίνων. V.

13 Εὐάγωγος) Εὐχερής. V.

Merc. Illud quidem apertum, vivere hominem maluisse. Est autem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem intelligas ex lacrimis, & quatenus eiulat, multaque se felicitate privatum dicit.

Cloth. Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diutius posset supervivere, deficiente iam, quod netum ipsi me fuit, stamine!

Merc. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille fortis cum clava, adiuvisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga evaserat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, & obtraxit gradum, pedibusque solo obnixus non sane facilis ductu fuit: interdum vero supplicavit etiam, & blandis precibus, magnisque pro-

ἀξιῶν, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνόμενος. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ εἰκός, οὐκ ἀνίειν, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐφιεμένον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἤμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκροὺς ὡς ἔθος ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, καί κείνου λογιζομένου αὐτούς, πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς πεμφθέν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ τρισκατάρατος ἀπὶ ὧν ὥχετο. ἐνέδει οὖν νεκρὸς εἰς τῷ λογισμῷ καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς, Μὴ ἐπὶ πάντων, ὦ Ἑρμῆ, Φησι, χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἄλις σοι αἱ ἐν οὐρανῷ παιδίαι· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ οὐδαμῶς λαβεῖν δυνάμενα. τέτταρας ὡς ὀραῖς πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ σύμβολον ἐγκεχαραγμένους· σὺ δέ μοι παρ' ἑνα ἥκεις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο Φῆς, ὡς παραλελόγιστάί σε ἡ Ἀτροπος.

3 Τὸ στόμιον) Ἐν Ταιτάρῳ ἀκρη-
τηρίῳ τῆς Λακωνικῆς λέγουσιν εἶ-
ναι τὸ στόμιον, ἀφ' οὗ τοὺς νεκροὺς
ἐπὶ τὸν Ἅδην κατέρχονται. V. Hac
quoque Herculem ad rapiendum
Cerberum descendisse legere est.
C. (Vid. *Apollod.* L. 2, p. 54 B.)
Solan.

4 Λογιζομένου αὐτοῦ) Ἀριθ-
μοῦντος, μετροῦντος. V.

6 Λαθὼν) Ἀγνοηθεὶς. V.

7 Ἐνέδει) Ἐνέλειπει. V.
ibid. Τῷ λογισμῷ) Τῷ ἀριθμῷ,
λογαριασμῷ. V.

ibid. Ὁ Αἰακὸς) Ὑἱὸς λέγεται
τοῦ Διὸς, καὶ τοῦτον, ὡς φασὶν,
ἐπίσταναι τοῖς καταχθονίοις ἐπισκο-
πεῖν. V.

9 Ἄλις σοι) Ἀρκίτα. V. (In V.
est ἀρκεταί.)

13 Παραλελόγισέ σε) Παρηρίθμη-
σεν. V. (παραλελόγισται. C.)

missiōibus interpositis, dimitti paulum rogavit. Ego vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum petere viderem, quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis iam faucibus essemus, annumerante me pro more mortuos Aeaco, & illo ad tesferam a tua sorore missam eos recensente, illicet, clanculum exfēerabilis ille abierat. Defuit igitur mortuus unus rationibus, & subduētis Aeacus superciliis, Noli, inquit, Mercuri, apud omnes illa furandi sollertia uti: satis tibi apud superos lusus est; mortuorum res accuratae, neque latere quidquam potest. Quatuor & mille, ut vides, insculptos habet tabulis: tu vero mihi uno minus adducis; nisi forte hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero eru-

ἐγὼ δὲ ἐρυθρίασας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν κατὰ τὴν ὁδόν. καὶ περὶ περιβλέπων οὐδαμοῦ τοῦτον εἶδον, συνεῖς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους κατὰ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ Φῶς. εἶπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος οὗτος· καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγγος θέοντες, καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν.

5 ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν ἤδη τοῦ Ἑρμῶς κατεγινώσκομεν.

ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὡς οὐχ ἱκανῆς ἡμῶν γεγενημένης διατριβῆς;

ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαινέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισάμεν τὸ βιβλίον, καὶ περὶ τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη, ὡς ἔθος, ἐπιβαίνοντα ἕκαστον αὐτῶν διαγνώσο-

3 Συνεῖς) Νοῦσας. V.

4 Αὐθαίρετος) Ἐξ ἰδίας γνώμης. V.

5 Ὑσπληγγος) Ἀφειτηρίας. V.

6 Ἐν Ταινάρῳ) v. Schol. paulo supra, ad verb. στόμιον.

8 Ὀλιγορίαν) Ῥαθυμίαν, ἀμύλιαν. V.

10 Διαμέλλομεν) Βραδύνομεν. V.

13 Ἀποβάθραν) Οὗτα καλεῖται ὁ τῆς νεῶς τόπος, δι' οὗ ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιρχόμεθα, ἢ εἰσιρχόμεθα. V. (ἡ καλουμένη σκάλα. Cod. B.)

bescens ad hanc illius orationem, mox recordatus sum eorum, quae in via acta essent, cumque circumlatis oculis nusquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur persecutus sum; sua vero sponte insecutus me est vir optimus hicce: itaque velut emissi carceribus currentes comprehendimus hominem in ipso iam Taenaro; tantillum aberat, quin effugisset.

Cloth. Nos vero, Charon, negligentiae Mercurium damnamus.

Char. At quid cunctamur adhuc, quasi non satis iam morarum fuerit?

Cloth. Bene dicis, inscendant. Ego vero libro in manus sumto ad scalas affidens, uti mos est, ingredientem unum-

μαι, τίς, καὶ πόθεν, καὶ ὃν τινα τεθνεῶς τὸν τρόπον. σὺ δὲ παραλαμβάνων στοίβαζε, καὶ συντίθει, ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβαλοῦ· τί γὰρ ἂν καὶ ἀποκρίναιτό μοι;

ΕΡΜ. Ἴδου δὴ σοι, ὦ πορθμεῦ, τὸν ἀριθμὸν οὗτοι οἱ τριακόσιοι μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων.

ΧΑΡ. Βαβαὶ τῆς εὐαγρίας, ὀμφακίας ἡμῖν νεκροὺς ἥκεις ἄγων.

ΕΡΜ. Βούλει, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα;

ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; οὕτω ποίει. τί γὰρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου πᾶς νῦν ἐξετάζουσας; οἱ ὑπὲρ ἐξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσί μου, βεβυσμένοι τὰ ὅσα ὑπὸ τῶν

7 Τῆς εὐαγρίας) Τῆς καλῆς ἁγίας. V.

ibid. Ὀμφακίας) Ἀόρους, ἀνεψήτους, ὅ ἐστι μικροὺς. V. (τὰ τελευταυτά νήπια. B.)

12 Πρὸ Εὐκλείδου) Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγεγνημένοι τριακόσιον τυράντους ἴσθσαι παρ' αὐτοῖς, οἵτινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν μετὰ ταῦτα, κακῶς

ἐνέχρητο τοῖς λοιποῖς. καταλυθῆναι οὖν τῶν τυράντων, καὶ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακίσσῃ ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄχαρα εἶναι. τοῦτο οὖν λέγει νῦν, ὅτι τῶν πάντων γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. V.

14 Βεβυσμένοι) Περμαγμένοι. V.

quemque cognoscam, quis sit? unde? & qua ratione mortuus sit? tu vero, Mercuri, assumptos stipa & compone. Sed hosce recens natos primum iniice: quid enim mihi respondeant?

Merc. En tibi, Portitor, numerum: trecenti hi sunt, cum expositis.

Char. Vah, dives captura! acerbos nobis & immaturos mortuos adducis.

Merc. Vin, Clotho, ut indeploratos post hosce imponamus?

Cloth. Senes dicis. Quid enim molestiam fubeam exquirendi nunc, quae ante Euclidem acta sunt? Vos iam accedite sexagenariis maiores. Quid hoc? non exaudiunt me, ab

ἐτῶν. δεήσει τάχα καὶ τούτους ἀράμενον παραγαγεῖν.

ΕΡΜ. Ἴδού πάλιν οὗτοι δυεῖν δέοντες τετρακόσιδι, τακεροὶ πάντες, καὶ πέπειροι, καὶ καθ' ὥραν τετρυγημένοι.

ΚΛΩΘ. Νῆ Δί', ἐπεὶ ἀσταφίδες γε πάντες ἤδη εἰσί.
6 Τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις, ὦ Ἑρμῆ, παράγαγε καὶ πρῶτόν μοι εἶπατε, ὅπως ἀποθανόντες ἦκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμῶς ἐπισκέψομαι πολεμοῦντας ἀποθανεῖν ἔδει χθρὲς ἐν Μηδία τέτταρας ἐπὶ τοῖς οὐδοήκοντα, καὶ τὸν Ὀξυάρτου υἱὸν μετ' αὐτῶν Γωβάρην.

ΕΡΜ. Πάρεισι.

ΚΛΩΘ. Δί' ἔρωτα αὐτοὺς ἀπέσφαξαν ἑπτὰ. καὶ ὁ φιλόσοφος Θεαγένης, διὰ τὴν ἐταίραν τὴν Μεγαρόθεν.

ΕΡΜ. Οὐτοὶ πλησίον.

1 Ἀράμενον) Κρυφίσαντα. V.
3 Τακεροὶ) Τακύντις. V.

ibid. Τετρυγημένοι) Ἐφηνμένοι ἐν τῷ δέοντι καιρῷ.

annis ipsis credo occalluerunt illis aures. Opus forte erit; ut hos quoque sublatos admoveamus.

Merc. En tibi hos etiam duodequadringentos, maturitate mites omnes & suo tempore vindemiatos..

Cloth. Ita sane: passim enim iam omnes & corrugati sunt. Iam vulneribus interfectos, Mercuri, admove: & primum mihi dicite, qua ratione mortui huc venitis? potius vero ipsa ad ea, quae descripta sunt, recognoscam. In pugna mori oportuit heri in Media tres & octoginta, & in his Gobarem Oxyartis filium.

Merc. Adfunt.

Cloth. Amoris impatientia interfecerunt se septem: & Theagenes philosophus propter Megarensē meretricem.

Merc. Hic prope te isti.

ΚΛΩΘ. Πού δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀποθανόντες;

ΕΡΜ. Παρεστᾶσιν.

ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ καὶ τῆς γυναικὸς Φόνευθεῖς;

ΕΡΜ. Ἰδοὺ σοι πλησίον.

ΚΛΩΘ. Τοὺς ἐκ δικαστηρίων δῆτα παράγαγε. λέγω δὴ τοὺς ἐκ τυμπάνου, καὶ τοὺς ἀνεσκολοπισμένους. οἱ δ' ὑπὸ ληστῶν ἀποθανόντες ἐκκαίδεκα, πού εἰσιν ᾧ Ἑρμῇ;

ΕΡΜ. Πάρεισιν οἷδε οἱ τραυματαῖαι, οὓς ὄρᾳς. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βούλει παραγάγω;

ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γέ ἅμα γὰρ τεθνήσκει, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ πυρετοῦ δέ, καὶ τούτους ἅμα καὶ τὸν ἱατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα. Πού δὲ ὁ Φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τῆς 7

8 Ἐκ τυμπάνου) Τύμπανόν ἐστι ζύλον, ᾧ τοὺς καταδίκους ἐφόνιουν.

V.

16 Τῆς Ἑκάτης) Ὡς ἔοικεν ἐν τῷ

τῆς Ἑκάτης δειπνῶ, τὰῦτα παρατιθῆναι εἰώθεισαν. ἡ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἑλλήσι θεῶν. ἀπὸ δὲ λέγει ἐν οἷς ἐκαθήροτο. V.

Cloth. Ubi vero sunt, qui regnandi causa alter ab altero interemti sunt?

Merc. Adstant.

Cloth. Et ille ab adultero & uxore interfectus?

Merc. En prope te.

Cloth. Iam iudicio damnatos adduc. Dico autem illos fustibus & fidiculis excruciatos, itemque palo suffixos. Sexdecim vero a latronibus interfecti ubi sunt, Mercuri?

Merc. Adsunt faucii isti, quos vides. Vin mulieres simul adducam?

Cloth. Sane: & naufragos, simul enim & eodem modo perierunt; & a febre confectos simul, & cum illis Agathoclem medicum. Ubi autem Cyniscus ille philosophus, quem

Ἐκάτης τὸ δεῖπνον Φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν καθαρσίων
ῥα, καὶ πρὸς τούτοις γε, σηπῖαν ὤμην, ἀποθανεῖν;

ΚΥΝ. Πάλαι σοι παρέστηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῖ.
τί δέ με ἀδίκησαντα, τοσούτον εἰσάσας ἄνω τὸν χρόνον;
σχεδὸν γὰρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι
πολλάκις ἐπειράβην τὸ νῆμα διακόψας ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ
οἶδ' ὅπως ἄρρηκτον ἦν.

ΚΛΩΘ. Ἐφορὸν σε καὶ ἱατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων
ἀμαρτημάτων ἀπελίσπανον· ἀλλ' ἔμββαινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἤν μὴ πρότερόν γε τουτοῖ τὸν δεδεμένον
ἐμβιβασώμεθα· δέδια γὰρ μή σε παραπείσῃ δέόμενος.

8 ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐστι.

ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύνδου, τύραννος.

ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ.

ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῖ. ἀλλά με πρὸς

5 Τὸν ἄτρακτον) Ἀπὸ τοῦ ὅλου 14 Ἐπίβαινε) Τουτέστιν ἀνελθε
τὸν ἄτρακτον ἐπ' ἐμοῦ ἐκλῶσας. V. εἰς τὸ πλοῖον. V.
8 Ἐφορὸν) Ἐπόστην. G.

coena Hecates devorata, & ovis piacularibus, insuperque
sepia cruda, mori oportuit?

Cyn. Olim tibi adsum, Clotho optima. Ob quod vero
peccatum meum diu adeo me apud superos reliquisti? fere
enim totum mihi fufum glomeraveras: quamquam saepe
tentarem abscisso huc venire: at illud nescio quomodo rum-
pi non poterat.

Cloth. Reliqueram te, ut inspector esses & medicus eo-
rum, quae peccant homines. Sed inscende, quod faustum
felixque sit.

Cyn. Non prius, Hercule, quam vinctum huacce imposue-
rimus: metuo enim, ne precibus te suis praeter fas moveat.

Cloth. Age, videam, quis sit?

Merc. Megapenthes Lacydis filius, tyrannus.

Cloth. Inscende tu.

Meg. Nequaquam, Clotho domina, sed paulum me red-

ὀλίγον ἕασον ἀνελθεῖν. εἴτά σοι αὐτόματος ἦξω, καλοῦν-
τος μηδενός.

ΚΛΩΘ. Τί δ' ἔστιν, οὗ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις;

ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπιτρέψον·
ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται.

ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε.

ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ. μίαν με
ἕασον μεῖναι τήνδε ἡμέραν, ἄχρις ἂν τι ἐπισκῆψω τῇ
γυναικὶ περὶ τῶν χρημάτων, ἐνθα τὸν μέγαν εἶχον θη-
σαυρὸν κατορωρυγμένον.

ΚΛΩΘ. Ἀραρεν' οὐκ ἂν τύχοις.

ΜΕΓ. Ἀπολεῖται οὖν χρυσὸς τοσοῦτος;

ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολεῖται. Θάρρει τούτουγε ἕνεκα·
Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνείσιος παραλήψεται.

ΜΕΓ. Ὡς τῆς ὑβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ραθυμίας ἔγω-
γε οὐ προαπέκτεινα;

5 Ἡμιτελής) Εἰς Πρωτεσίλαον 11 Ἀραρεν) Ἐδοξεν. V. (κί-
τὸν Ὀμηρικὸν ἀποσκάπτει. V. κριται. B.)

ire ad superos patere; deinde mea tibi sponte veniam, vo-
cante nemine.

Cloth. Quid vero est, cuius causa redire cupis?

Meg. Dommum perficere mihi prius permitte: ex dimidia
enim parte aedificatam reliqui.

Cloth. Nugas agis. Verum incende.

Meg. Non multum, o Parca, temporis oro. unum hunc
diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid
mandem, ubi magnum thesaurum defossam habeam.

Cloth. Stat sententia: non potes consequi, quod optas.

Meg. Peribit igitur tantum auri?

Cloth. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud co-
gnatus tuus accipiet.

Meg. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem
focordia quadam non prius interfeci!

ΚΛΩΘ. Ἐκείνος αὐτός· καὶ ἐπιβιώσεται σοι ἔτη τετ-
ταράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ
τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὸν χρυσὸν ὅλον σου παραλαβών.

ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τὰ μὲν τοῖς πολεμιατά-
τοις διανέμουσα.

ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὧ γεν-
ναϊότατε, παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν καὶ τὰ
— παιδιὰ ἐτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας;

ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν.

ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

9 ΜΕΓ. Ἀκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκού-
οντος εἶπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον.
ἂν με Ἀφῆς ἀποδράναι, χίλιά σοι τάλαντα χρυσοῦ
ἐπισήμου δώσειν ὑπισχυοῦμαι σήμερον.

1 Ἐπιβιάσεται) Ἐπιζήσεται. V.

παρῶλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντος
φαμέν χρόνου, ἀπὸ τοῦ παρελθόν-
τος. V.

2 Καὶ μικρόν τι πρὸς) Καὶ ἐν τού-
τοις. V. (ἥτοι πρὸς τούτοις. C.)

14 Ἐπισήμου) Ἐσφραγισμέ-
νου. V.

10 Οὐκοῦν ἐξήκει) Ἀπὸ τοῦ

Cloth. Ille ipse: & superstes tibi erit annis quadraginta;
& paulo amplius, pellices tuas nactus, & vestem, & aurum
tuum universum.

Meg. Iniuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas ini-
micissimis attribuas?

Cloth. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuissent,
accepisti, interfecto illo, & liberis ipsius in conspectu spi-
rantis adhuc iugularis?

Meg. Sed iam quidem mea erant.

Cloth. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

Meg. Audi, Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, di-
cturus sum. Vos vero paulum recedite. Si patiaris me au-
fugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto.

ΚΛΩΘ. Ἐτι γὰρ χρυσὸν, ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα διὰ μνήμης ἔχεις;

ΜΕΓ. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βούλει προσθή- *ἡς ἐν τῇ*
σω, οὓς ἔλαβον ἀποκτείνας Κλεόκριτον, ἔλκοντας ἐκά- *τατ. θυγ.*
τερον χρυσοῦ ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν.

ΚΛΩΘ. Ἐλκετε αὐτόν· εἴκει γὰρ οὐκ ἐπεμβήσε-
σθαι ἡμῖν ἐκῶν.

ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος,
καὶ τὰ νεώρια. ἔξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβιούς πέντε
μόνας ἡμέρας.

ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχιεῖ.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτόγε πάντως εὐγνώμον αἰτῶ.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι, μέχρις ἂν ὑπαγάγω-

5 Ἀπέφθου) Εὐρίζου. V. (τοῦ νεῶν. G.
πολλάκις ἐκλήντος ὥστε γενέσθαι 12 Εὐγνώμον) Εὐλογον. V.
ἄβρῦζου. C.) 14 Εἰς τοσοῦτ.) Ἐπὶ τοσοῦτον. V.
9 Νεώρια) Ὁ ναυσταθμὸς τῶν ibid. Ὑπάγωμαι) Ὑποτάξω. V.

Cloth. Itaque adhuc aurum & talenta in memoria habes,
ridiculum caput?

Meg. Et duo crateres, si vis, adiciam, quos interfecto
Cleocrito accepi, utrumque auri excocti & purissimi talen-
torum centum pondo.

Cloth. Rapite hominem! sponte enim sua incensurus non
videtur.

Meg. Antestor vos. Imperfecta manent moenia & nava-
le, quae perfecturus eram, si vel quinque ipsos dies vive-
re adhuc licuisset.

Cloth. Omitte curam, struet alius.

Meg. Verum hoc quidem omnino aequum postulo.

Cloth. Quid illud est?

Meg. Tantum ut superstes sim, quoad Pisidas subegero,

μαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπιβῶ τοὺς Φόρους, καὶ μνη-
μα ἑαυτῷ παρμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὅποσα
ἔπραξα μεγάλα καὶ στρατηγικὰ παρὰ τὸν βίον.

ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ
σχεδὸν εἴκοσιν ἑτῶν διατριβήν.

- 10 ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἑτοιμος παρασχέσθαι
τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου. εἰ βούλεσθε δέ, καὶ ἄν-
ανδρον ὑμῖν ἀντ' ἑμαυτοῦ παραδώσω τὸν ἀγαπητόν.

ΚΛΩΘ. ὦ μισαρε, ὃν ἥυχου πολλάκις ὑπὲρ γῆς
καταλιπεῖν;

ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ἠυχόμεν' νυνὶ δ' ὄρῳ τὸ βέλτιον.

- ΚΛΩΘ. Ἦξει καὶ κεῖνός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τοῦ νεω-
στὲ βασιλεύοντος ἀνηρημένος.

- 11 ΜΕΓ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπης, ὦ Μοῖ-
ρά, μοι.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

7 Ἀνάνδρον) *Ονομα κύριον. V.

& Lydis tributa imposuero, & monumentum mihi ipsi ma-
ximum excitavero, cui inscribam, quot & quanta impera-
toria in vita facinora ediderim.

Cloth. Heus tu, non iam diem unum postulas, sed vi-
ginti fere annorum moram.

Meg. Verum vades vobis dare paratus sum celeritatis &
reditus. Si vultis vero, succedaneum vobis pro me dabo uni-
cum filium meum.

Cloth. Quem saepe optabas, impure, esse tibi superflitem?

Meg. Olim istud optabam, sed nunc melius video.

Cloth. Veniet & ille tibi paulo post, ab eo, qui nunc re-
gnat, sublatu.

Meg. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca.

Cloth. Quid?

ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι τὰ μετ' ἐμὲ ὃν τινα ἔξει τὸν τρόπον.

ΚΛΩΘ. Ἄκουε· μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθὼν. τὴν μὲν γυναικά σοι Μίδας ὁ δοῦλος ἔξει, καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν.

ΜΕΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα· ἐλεύθερον.

ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σου, ταῖς παλλακίσιν τοῦ νυνὶ τυραννοῦντος ἐγκαταλεχθήσεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀνατετραμμένοι, γέλωτα παρέξουσιν τοῖς θεωμένοις.

ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς δρωμένοις;

ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ τίνος αἰτίας διακαίως γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνῶντες καὶ τῶν λεγομένων καὶ πραττομένων ἕκαστα ἐπαί-

1 Εἰδέναι βούλομαι μετ' ἐμὲ)

Οἶμαι, θίλει, καὶ τὰ μετ' ἐμὲ. G.

9 Ἐγκαταλογησεται) Συγκαταριθμήσεται. V. (συναριθμήσεται. C.)

14 Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος) Δι'

ἐνὸς τούτου πᾶσαν τὴν τῶν τυράννων ἐμφαινίζει οὐδένειαν, καὶ ὅπως οὐδεὶς φίλος, ἀλλὰ κόλακας πάντες αὐτῶν, τὸν καιρὸν ἐξαπονομεῖται. V.

Meg. Scire volo, quemadmodum post me mea se habitura sint.

Cloth. Audi: magis enim iis auditis lugebis. Uxorem tuam Midas habebit, servus, qui olim adulterio illi cognitus est.

Meg. Sacerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu misi.

Cloth. Filia tua in pellicibus eius, qui nunc imperitat, annumerabitur. Images vero & statuæ, quas olim tibi posuit respublica, eversee omnes ludibrium praebebunt spectantibus.

Meg. Dic mihi, amicorum nullus indigne fert ea, quae fiunt?

Cloth. Quis enim amicus tibi fuit, aut qua iusta causa fuisset? Ignoras, etiam qui adorabant te, & quaecunque diceres faceresve laudabant, eos universos, aut metu, aut

νοῦντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ὄν-
 — τες φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες;

ΜΕΓ. Καὶ μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, με-
 γάλῃ τῇ Φωνῇ ἐπὶ ἡχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προ-
 αποθανεῖν ἕκαστος αὐτῶν ἑτοιμος, εἰ οἷόν τε εἶναι. καὶ
 ὅλως, ὅρκος αὐτοῖς ἦν ἐγώ.

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν παρ' ἐνὶ αὐτῶν χθες δειπνήσας,
 ἀπέθανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθῆεν, ἐκείνο
 δευρὶ κατέπεμψε σε.

ΜΕΓ. Τοῦτ' ἄρα πικρὸν τιμὸς ἡσυχίᾳς. τί βουλό-
 — μενος δὲ ταῦτ' ἔπραξε; *He is dead, but, etc.*

ΚΛΩΘ. Πολλὰ με ἀνακρίνεις ἐμβῆναι δέον.

12 ΜΕΓ. Ἐν με πνίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ, διόπερ
 ἐπόθουν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ Φῶς ἀνακύψαι πάλιν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ἔοικε γάρ τι παρμυέγε-
 — θες εἶναι.

spe quadam hoc fecisse, imperii tui amicos, & rationem habentes temporis?

Meg. At illi libantes in conviviiis magna voce multa mihi & magna bona apprecari solebant, vicariam pro me mortem, si fas esset, subire parati omnes: & omnino per genium meum iurabant.

Cloth. Igitur apud unum illorum coenatus heri periisti. Ultimum enim, quod oblatum tibi poculum est, illud ipsum huc te demisit.

Meg. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid gustabam. Quo vero consilio haec fecit?

Cloth. Multa interrogas, cum inscendendum sit.

Meg. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod cuperem vel pauxillum in lucem respicere.

Cloth. Quid vero illud est? videtur enim magnum quid-
 — dam esse.

ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστόν με ἀποθανόντα εἶδε, περὶ δείλην ὀψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἶκημα, ἔνθα ἐκείμην, σχολῆς οὔσης, (οὐδεὶς γὰρ οὐδὲ ἐφύλαττέ με) Γλυκερίον τὴν καλλακίδα μου, καὶ πάλαι δέ, οἶμαι, κεκοινωνήκει, ἐπισπασάμενος τὴν θύραν, ἐσπόμεναι, καθάπερ οὐδενὸς ἔνδον παρόντος· εἴτα ἐπειδὴ ἄλις εἶχε τῆς ἐπιθυμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ μέντοι, Φησὶν, ὦ μιάρων ἀνθρώπιον, πληγὰς μοι πολλάκις οὐδὲν ἀδικοῦντι ἐνέτεινας, καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλε.

1 Ἐπὶ τάχιστόν με ἀποθανόντα εἶδε) Ἔθος Ἀττικοῖς οὕτω χρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀνυπερβίωτος καὶ παρευθὺς γινόμενων. ἀντὶ οὖν τοῦ εἰπεῖν, ἐπὶ ἀπίθανον εὐθὺς τοῦτο εἰρηγασταὶ εἰπὼν, ἐπὶ τάχιστόν με ἀποθανόντα εἶδε. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπὶ τάχιστόν μοι ἐξεγίνετο, τότε καὶ τότε ἔπραξα, ἀντὶ τοῦ ἅμα τῷ γενέσθαι εὐθὺς ἔπραξα. V.

4 Γλυκερίον) Ἀττικὰ ὑποκορίσματα ἅπερ ὡς ἐπίπαν εἰσὶν ἑταιρικά, Ἀμφίδιον, Φιλίτιον, Ψυχίδιον, Στρούβιον, Ἐράτιον, Πόλιον, Χρυσάριον, καὶ πάντα ὅσα τῇ τῶν οὐδετέρων φωνῇ κατὰ θῆλεος γένους καταγορεύεται. ὅν ὁ χαρακτήρ ἀνωθεν ἔμμεναι Ἀττικὸς· μεμίνεκε δὲ νῦν καὶ τῇ ἡμετέρᾳ χρῆσει ἡ Φάνιον, ἡ Ἀβρότιον. ἅπερ καὶ μέχρι τῶν ἐνικῶν μόνον κλίνεται. V.

Γλυκερίον) Ὑποκοριστικὸν τῆς

γλυκερίας Ἀθηναίων ἔθει. αὐτοὶ γὰρ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα οὕτως ὑποκορίζουσι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἑταιρῶν τὴν Εὐφημίαν λέγοντες Εὐφήμιον, καὶ τὴν Εὐπρασίαν Εὐπράξιον. V.

5 Κεκοινωνήκει) Γραι. κεκοινωνήκεισαν. G.

ibid. Ἐπισπασάμενος) Ἐπισύρας· ἀσφαλισάμενος. V. Ἐπιβαλλόμενος καὶ κλείσας. C. Ἐπισπασάμενος, ἐπισύρας, ἀσφαλισάμενος, παραγαγών. G.

ibid. Σποδεῖν) Τύπτειν. ὡς Ἀριστοφ. πολλάκις. κυρίως δὲ τὸ καθαίρειν τοὺς βωμοὺς τῆς σποδοῦ. καὶ τὸ ἐπὶ τῆς σποδοῦ βινεῖν, ὡς ἐν ταῦθα &c. G.

ibid. Ἐσπόμεναι) Ὑβριστικῶς ἡ φροδισιάζειν. V.

9 Ἐνέτεινας) Ἐπήγαγες. V.

Meg. Cario servus meus, cum primum me vidit mortuum circa vesperam, cum ascendisset in conclave, ubi iacebam, nactus opportunitatem, (neque enim quisquam aderat, qui me custodiret) Glycerium pellicem meam, cum qua stupri consuetudinem olim, credo, habuit, ostio clauso, quasi nemine praesente, subegit: deinde cum explevisset libidinem, me respiciens, Tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi saepe nihil commerito infixisti; & cum his dictis vellicavit me, & malas mihi percussit: de-

4. Παρ. θ'.

τέ με καὶ κατὰ κόρης ἔπαιε τέλος δέ, πλατὺ χρεμ-
ψάμενος, καὶ καταπτύσας μου, καὶ ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν
— χώρον ἄπ' αὐτοῦ ἐπειπὼν, ὥχετο· ἐγὼ δέ, ἐνεπιμπράμην
μὲν, οὐκ εἶχον δὲ ὁμῶς ὅ, τι καὶ δράσαιμι αὐτὸν, αὐτὸς
ἦδη καὶ ψυχρὸς ὢν. καὶ ἡ μιὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ φόφου
προσιόντων τινῶν ἤσθετο, σιέλῳ χρίσασα τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς, ὡς δακρύσασα ἐπ' ἐμοί, κωκύουσα, καὶ τούνομα
ἐπικαλουμένη, ἀπηλλάττετο. ὢν εἰ λαβοίμην.

13 ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἔμβηθι, καιρὸς ἦδη
σε ἀπαντᾶν ἐπὶ τὸ δικαστήριον.

ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον
λαβεῖν;

ΚΛΩΘ. Κατὰ τυράννου μὲν οὐδεὶς, κατὰ νεκροῦ δὲ ὁ

1 Καὶ τῆς κόρης) Καὶ τῆς κε-
φαλῆς. V.

ibid. Πλατὺ χρεμψάμενος) Τὸν
ἐν τῷ στόματι συλλαγὰν πτύε-
λον. V.

3 Ἐνεπιμπράμην) Ἐκασίμην;
ἐμμανόμεν. V.

8 Ὦν εἰ λαβοίμην) Καὶ τοῦτο
δραματικὸν τὸ μὴ συντελεῖν εἰσῆλθαι

τὸν λόγον, ἀλλ' ὑποτίμνεσθαι, ἐν-
δεοὺς ἐτι ὄντος, ὡς καὶ ἐν τῷ βίῳ
πολλάκις εἰσθὲ γίνεται, ὑπὸ μεί-
ζονων καλυπτομένου τοῦ λόγου. V.

13 Ὁ Ῥαδάμανθυς) Καὶ οὗτος
νῖος ἐστίν, ὡς λέγουσι, τοῦ Διὸς.
ἀφορίσθαι δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ
οὗτος, ἐπὶ τὸ ἐκζητεῖν τὰς τῶν τετε-
λευτηκότων πράξεις καὶ τὰς εἰς
ἀξίαν ἐπιτιθεῖν δίκας. V.

nique pituitam lato sreatu adductam in me cum exspuisset,
& in impiorum loca abire me iussisset, discessit. Ego vero,
quamvis excandescens, non habebam, quo ulciscerer homi-
nem, qui exsangvis iam & frigidus essem. Scelesta vero
puella, strepitu quorundam supervenientium animadver-
so, saliva madefactis oculis, quasi me lacrimasset, plorans
& nomen meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

Cloth. Parce minis. sed inscende: tempus est, te iam ad
tribunal venire.

Meg. Et quis audebit contra virum tyrannum sumere
tabellam?

Cloth. Contra tyrannum quidem nemo; contra mortuum

Ῥαδάμανθους, ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν ἐπιτιθέντα ἐκάστω τὴν δίκην· τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ διάτρυβε.

ΜΕΓ. Καὶ ἰδιώτην με ποιήσον, ᾧ Μοῖρα, τῶν πενήτων ἓνα, καὶ δούλον ἀντὶ τοῦ πάλαι βασιλεύς ἀναβιβῶναι με ἕασον μόνον.

ΚΛΩΘ. Πού δὲ ὁ τὸ ξύλον, καὶ σὺ δὲ, ᾧ Ἑρμῆς; σύρετ' αὐτὸν εἴσω τοῦ ποδός. οὐ γὰρ ἂν ἐμβαίῃ ἐκὼν.

ΕΡΜ. Ἐπου νῦν δραπέτα· δέχου τοῦτον σὺ πορβμεῦ, καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρὸς τὸν ἰστὸν δεδήσεται.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῇ προεδρίᾳ κεθέζεσθαι με δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ὅτι τί;

ΜΕΓ. Ὅτι, νῆ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους εἶχον μυρίους.

ΚΛΩΘ. Εἴτ' οὐ δικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Καρίων,

8 Εἶσα τοῦ ποδός. V. (Τουτίστι, 10 Καὶ τὸν δεῖνα ὅπως) Καν-
κατὰ τοῦ ποδός. V. (ἢ, ἀπὸ τοῦ ταῦθα ἐλλείπει Ἀθηναίων εἶναι, τὸ
ποδός. C.) φρόντιζε, ἢ σκοπεῖ. V.

vero Rhadamanthus, quem statim videbis iustum, & iuste de unoquoque pronuntiantem. Iam vero moras diutius neſtere noli.

Meg. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum, vel servum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire me patere.

Cloth. Ubi ille cum clava? & tu, Mercuri, pede illum intro trahite: neque enim sponte intraverit.

Merc. Sequere iam, fugitive: assume hunc, portitor, & illum alterum: utque tuto *id fiat*, hic fane ad malum alligabitur.

Meg. Atqui loco primo affidere me oportet.

Cloth. Quid ita?

Meg. Quod, me hercule, tyrannus fui, & satellites decies mille habui.

Cloth. Et non iuste barbam tibi vellit Cario, scaevo adeo

οὕτως σκαιὸν ὄντα; πικρὰν δ' οὖν τὴν τυραννίδα ἔξεις, γευσάμενος τοῦ ξύλου.

ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνασθαι μοι τὸ βᾶκτρον; οὐκ ἐγὼ σε πρῶην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς, μικροῦ δὲν προσεπατάλευσα;

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἴσῳ προσεπατταλευμένος.

14 ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ᾧ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμι, διὰ τοῦτο καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ;

ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

ΚΛΩΘ. Εἴτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ ὅρας ὅποσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν, ἀΦεθεῖς πρὸς ὀλίγον; Θάυμα γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή.

5 Προσεπατάλευσα) Εἰς πάσσα- 16 Ἀγασπητὴ) Ἀντὶ ἀρκιτῆ, λον εἶδσα, ἀντὶ τοῦ ἀνισταύωσα. V. ἐπικίθητος. V. (ἡδεῖα. C.)

mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava huius subinde gustanda.

Meg. Audebit quippe Cyniscus intendere mihi baculum? Non ego te nuper, cum procax nimium & asper esses, & increpare me ausus, vix continebar, quin clavis affigerem?

Cloth. Propterea & tu nunc ad malum defixus manebis.

Mic. Dic mihi, Clotho, mei plane nulla a vobis habetur ratio? An quod pauper sum, ideo ultimo etiam inscendendum mihi est?

Cloth. Tu vero quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

Cloth. Et gravaris moram? non vides, quanta daturum se pollicetur tyrannus, ad exiguum tempus si dimittatur? minor igitur, nisi tibi etiam grata videtur mora.

ΜΙΚ. Ἀκουσον, ὦ βελτίστη Μοιρῶν· οὐ πάνυ με ἡ τοῦ Κύκλωπος ἐκείνου εὐφραίνει δωρεὰ, τὸ ὑπισχνεῖσθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὔτιν κατέδομαι. ἂν τε γοῦν πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὁδόντες περιμέγουσιν. ἄλλως τε, οὐδ' ὁμοῖα τὰ μὰ τοῖς τῶν πλουσιῶν. ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῶν οἱ βίοι, Φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν παρὰ τὸν βίον, Φοβερός ἅπασι, καὶ περιβλεπτός, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δειῖπνα, καὶ παῖδας ὠραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἠνιάτο, καὶ ἀποσπῶμενος αὐτῶν ἤχλητο. οὐ γὰρ οἷδ' ὅπως καθάπερ ἱξῶ τινι προσέχεται τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχῇ, καὶ οὐκ ἐβέλει ἀπαλλάττεσθαι ῥαδίως, ἅτε αὐ-

1 Ἡ τοῦ Κύκλωπος· Ὁ Κύκλωψ πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα ἐν τῇ σπηλαίᾳ φασίν, οὐκ ἠρῶμαι τοῦτο ὅτι μετὰ πάντας ὕστερον σὲ ἐσθίω. τοῦτο οὖν καὶ ὁ Μίκυλλος φασίν· ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος γίνεται, τί με ὠφελεῖ τὸ ἀποθανεῖν ὕστερον; Οὔτιν δὲ λέγει τὸν Ὀδυσσεῖα, οὕτω γὰρ ἑαυτὸν Ὀδυσσεὺς καλεῖ διαπαίζων τὸν Κύκλωπα. V.

3 Ὅτι πύματον) Ἐσχάτον. V.

6 Ἐκ διαμέτρου) Τὸ λόγιον ἐπὶ

τῶν πάνυ διαφερόντων. εἰληπται δὲ ἐν τῇ ἐπιπέδῳ σχήματος τοῦ κύκλου· ἐπ' ἐκείνου γὰρ πασῶν τῶν τεμνουσῶν αὐτὸν εὐθειῶν μείζων ἡ διὰ τοῦ κέντρου, ἥτις καὶ διάμετρος λέγεται· ἀπὸ τούτου οὖν τὰ πάνυ διαφέροντα λέγεται ἐκ διαμέτρου. V.

11 Οὐ γὰρ οἷδ' ὅπως) Καὶ νόστιμος τοῦτο· οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως δεῖν εἰπεῖν· ὁ δὲ οὐ γὰρ οἷδ' ὅπως ἄρκει. V.

12 Προσέχεται) Κρατεῖται. V.

Mic. Audi, Parcarum optima. Non fane illud me Cyclo-
pis munus delectat, cum promittit, ultimum ego Utin de-
vorabo: sive primum enim, sive ultimum, iidem dentes ma-
nent. Ceterum nec par mea ac divitum ratio est: e diame-
tro enim opposita nobis vitae genera. Tyrannus quippe fe-
lix cum videretur in vita, metuendus omnibus & conspi-
cuis, relicto auro illo tanto atque argento, & vestibus,
& equis, & coenis, & pueris speciosis, formosisque mu-
lieribus, non absurdeangebatur, se ab illis abstrahi, & fe-
rebat graviter. Nescio enim quomodo velut visco quodam
talibus adhaerescit animus, nec facile ab illis vult discede-
re, quibus olim illiquefacta velut voluptate solutus fuerit.

τοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄρρηκτός
 τις οὗτος ὁ δεσμός· ἐστίν, ὧ δεδέσθαι ξυμβέβηκεν αὐ-
 τούς· ἀμέλει καὶ ἀπάγη τις αὐτοὺς μετὰ βίας, ἀνακω-
 κύουσι· καὶ τᾶλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην
 εὐρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Ἄδην φέρουσαν ὁδόν· ἐπιστρέφον-
 ται γοῦν εἰς τοῦπίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόρρω-
 βεν ἀποβλέπουν τὰ ἐν τῷ φωτὶ βούλονται, οἷα ὁ μά-
 ταιος ἐκεῖνος ἐποίει· καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων,
 15 καὶ ταῦτά σε καταλιπαρῶν. Ἐγὼ δὲ, ἄτε μὴδὲν ἔχων
 ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἄγρὸν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσόν,
 οὐ σκεῦος, οὐ δόξαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὐζωνος ἦν.
 καί περ ἰδὼ μόνον ἡ Ἀτροπος ἔνευσέ μοι, ἄσμενος ἀπορρί-
 ψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάττυμα, κρηπίδα τινὰ ἐν ταῖς
 χερσὶν ἔχων, ἀναπηδήσας εὐθύς ἀνυπόδετος, οὐδὲ τὴν με-

1 Προστετηκυῖα) Προστετηκυῖα,
 προστακτικῶς, επιθυμητικῶς ἔχουσα.
 V.

6 Οἱ δυσέρωτες) Οἱ πάντῃ ἐρω-
 τῆς. V.

9 Καταλιπαρῶν) Παρακαλῶν. G.

10 Οὐ συνοικίαν) Τὰ νῦν ἰοικι-

κὰ λεγόμενα. V.

11 Εὐζωνος ἦν) Ὁ ταχὺς, καὶ
 ὀξείως βαδίζων. V. (ἐλαφρὸς. C.)

13 Σμίλην) Σμίλη, ἐργαλεῖον
 σκνιτοτομικόν. G.

ibid. Κρηπίδα) Ὑπόδημα. V.

Potius illud quasi nescium rumpi vinculum est, quo devin-
 ciri eos contigit. Quin si quis vi illos abducatur, eiulatus tol-
 lunt; & cum audaces sint cetera, meticulosi ad hanc fe-
 rentem ad inferos viamprehenduntur. Itaque conversi
 retro ad ea, quae a tergo sunt, ut inveniunt amatores e lon-
 ginq̄uo certe adspicere ea, quae in vita sunt, cupiunt, qua-
 lia ineptus ille modo facitabat, qui & in via fugam tenta-
 rit, & hic te fatigarit precibus. Ego vero, quippe qui nul-
 lum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plu-
 res, nec aurum, nec instrumentum, neque gloriam, neque
 statuas, non est mirum quod succinctus fui, & ad primum
 Atropi nutum laetus, abiecto scalp̄o & coriis, crepidam
 adhuc in manibus habens, exfilii statim, ut eram discalcea-

λανθηρίαν ἀπονιψάμενος εἰπόμην. μάλλον δὲ ἡγούμην
 εἰς τὸ πρόσω ὄρῶν. οὐδὲν δὲ με τῶν κατόπιν ἐπέστρεφε,
 καὶ μετεκάλει. καὶ, νῆ Δί', ἥδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν
 πάντα ὄρῶ. τό, τε γὰρ ἰσοτιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μη-
 δένα τοῦ πλησίον διαφέρειν, ὑπερήδιστον ἔμοιγ' οὖν δοκεῖ.
 τεκμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τοὺς ὀφείλον-
 τας ἐνταῦθα, μηδὲ φόρους ὑποτελεῖν· τὸ δὲ μέγιστον,
 μηδὲ ριγούν τοῦ χειμῶνος, μηδὲ νοσεῖν, μηδ' ὑπὸ τῶν δυ-
 νατωτέρων ραπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγ-
 ματα εἰς τούμπαν ἀνέστραμμένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πέ-
 νητες, γελῶμεν, ἀνιῶνται δὲ καὶ οἰμῶζουσιν οἱ πλούσιοι.

ΚΛΩΘ. Πάλαι οὖν σε, ὦ Μίκυλλε, γελῶντα ἐώ- 16
 ρων· τί δ' ἦν ὅ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν;

ΜΙΚ. Ἀκουσον, ὦ τιμωτάτη μοι θεῶν· παροικῶν
 ἄνω τυράννω, πάνυ ἀκριβῶς ἐώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ'

2. Εἰς τὸ πρόσω ὄρῶν) Τουτίστιν ρεν. G.
 οὐχ' ὡς πλούσιοι εἰς τὰ ὀπίσω 10 Ἐς τὸ ἔμπαν) Τουτίστιν
 ἐθεάρον, ὡς ἐπιθυμῶν τοῦ φωτός. V. ἐπαντία τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ.
 7 Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ ἰσχυρότε- V.

tus, ac non abluto prius atramento, secutus sum, vel praei-
 vi potius, ad anteriora prospiciens: neque enim quidquam
 eorum, quae a tergo erant, advertit me & revocavit. Et Her-
 cules, iam pulchra esse vestra video omnia. Quod enim
 aequo omnes honore sunt, neque quisquam super alium
 eminet, supra sane quam dici potest, iucundum mihi vide-
 tur. Arbitror autem, neque aes alienum reposci hic debito-
 res, nec tributa pendere; &, quod maximum, neque frigere
 per hiemem, nec aegrotare, nec pulsari a potentioribus. Pax
 vero ubique, & res plane in contrarium versa: nos enim
 ridemus pauperes, at illi divites affliguntur & plorant.

Cloth. Hoc est, quod diu te ridere observavi, Micylle.
 Quid vero est, quod risum tibi movit maxime?

Mic. Audi, veneranda mihi maxime Dearum. Cum apud
 superos vicinus essem tyranni, accurate, quae fierent ab

αὐτοῦ, καὶ μοι ἐδόκει τότε ἰσόβέος τις εἶναι. τῆς τε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὀρώων, ἐμακάριζον καὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸν χρυσὸν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλῖνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἡ τῶν σκευαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με· ὥς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος κατεφαίνετο, καὶ μονονουχὶ καλλίων, καὶ ὑψηλότερος ὅλῳ πῆχει βασιλικῶ· ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτὸς τε παγγέλοιος ὠφθῆ μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφὴν· καὶ μαντοῦ ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, οἷον κάβαρμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρί-

4 Καὶ ἡ κνίσσα) 'Ο καπνός. V.

5 'Απίκναιέ με) 'Αντὶ τοῦ ναθερότερόν με ἐς τὸ ζῆν διετίθει. ἢ ὅτι τρόπον τινὰ ἐκάντει καὶ ἐματ... καὶ πονηρῶς ἔχειν ἐπείκει, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπάλλυν· ἢ δι' ὀφθειρεν· οὕτω γὰρ Πλάτων χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ. V. (Ibid. post alterum Scholion intermissum repetitur: 'Απίκναιέ με] 'Εφόνειέ με.)

7 'Ὅλα πῆχει) 'Αντὶ τοῦ μέτρος μεγάλα· ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς, ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ κοινὸν τρεῖς δακτύλους. V.

9 'Εξυπτιάζων) 'Αντὶ τοῦ τείναν τὸν τράχηλον καὶ τὸ στήθος προβαλλόμενος ἅμα, καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὃ ἔστι, γαυριῶν, καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν. V.

12 'Ετεθήπειν) 'Εθαύμαζον. V.

illo, observavi, & videbatur mihi nonnunquam par Diis esse. Quippe florem purpurae cum viderem, & ministrantium multitudinem, & aurum, & pocula gemmis distincta, & lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor eorum, quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egressus mortalium sortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelsiorque reliquis cubito ipso regio, sublati fortunae, & procedens cum gravitate quadam, ac vultu summo, & colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus esset, & ipse mihi usquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipsum magis deridebam, quae purgamentum admiratus essem, nidore aestimans illius

ζων ἐπὶ τῷ αἵματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κο-
χλίδων. Οὐ μόνον δὲ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν 17
Γνίφωνα ἰδὼν στένοντα, καὶ μεταγινώσκοντα, ὅτι μὴ
ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγευστος αὐτῶν ἀπέ-
θανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπὼν, (οὗ-
τος γὰρ ἄγχιστα ἦν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ἐπὶ τὸν
κλῆρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον) οὐκ εἶχον ὅπως κατα-
παύσω τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς
αἰεὶ, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, Φροντίδος τὸ μέτωπον ἀνάπλευς,
καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ
μυριάδας ἐλογίζετο, κατὰ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ'
ὀλίγον ἐκχυθησόμενα πρὸς τοῦ μακαρίου Ῥοδοχάρους.
ἀλλὰ τί οὐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; καὶ μεταξὺ γὰρ πλέον-
τες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμῶζοντας αὐτοὺς ὁρῶντες.

1 Κοχλίδων) *Οτι ἡ Λακωνικὴ
κόχλος τῶν ἄλλων εὐδοχιωτέρα· ἢ
ὅτι ἐκεῖ πρῶτον παρὰ τῆς κυτὸς εὐ-
ρηται τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο. V.

6 *Αγχιστα ἦν) Ἀντὶ τοῦ ἐγ-
γύτατα· πλεον πάντων πλησιάζων.
V.

11 Ἐλογίζετο) Ἡρίθμει. V.

felicitem, & beatum illum putans propter cochlearum
Laconici maris sanguinem. Cum vero non hunc solum,
sed praeterea Gniphonem foeneratorem viderem, ingemi-
scensem & cruciantem se poenitentia, qui fructus non est
divitiis, sed non gustatis illis mortuus, relicta substantia
Rhodochari luxurioso, qui proximus genere illi cum esset,
primus lege ad hereditatem vocabatur; *haec, inquam, cum vi-*
derem, compescere risum non potui, recordatus praesertim,
quam pallidus semper squalidusque fuerit, curarum, quod
frons ostenderet, plenus, solisque dives digitis, quibus ta-
lenta & myriades computaret, minutatim ea colligens, quae
paulo post effundentur a beato illo. Sed cur non iam solvi-
mus? etenim inter navigandum ridebimus reliqua, plorare
illos videntes,

ΚΛΩΘ. Ἐμβαينه, ἵνα καὶ ἀνιμῆσῃται ὁ πορθμεὺς τὸ ἀγκύριον.

18 ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ Φέρῃ; πλήρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτοῦ περίμενε· ἐς αὐριον ἑωθέν σε διαπορθμεύσομεν.

ΜΙΚ. Ἀδικεῖς, ὦ Χάρων, ἔωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. οἱμοὶ τῶν κακῶν ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλελειψομαι. καίτοι, τί οὐ διανήχομαι κατ' αὐτούς; οὐ γὰρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεώς· ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν.

ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; περίμεινον, ὦ Μίκυλλε· οὐ θέμις οὕτω σε διελθεῖν.

ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθῆσομαι.

ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, συνανάσπασον.

1 Καὶ ἀνιμῆσται) Ἀνασπά-

9 Ἀπαγορεύσας) Ἀπονήσας. V.

ση. V.

10 Τὰ πορθμῖα λί-

5 Ἐωλον) Χθεσινόν. V.

γει τὸν μισθὸν τὸν ὑπὲρ τοῦ δια-

8 Διανήχομαι) Κολυμβῶ. G.

περάσαι διδόμενον. V.

Cloth. Ingrederere, ut tollat ancoram portitor.

Char. Heus tu, quo tendis? plena iam est cymba: illic expecta: cras mane traiiciemus te.

Mic. Iniuriam mihi, Charon, facis, si relinquo me hesternum iam mortuum. Crede mihi, legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, iam navigant, ego vero solus hic destitutus! quamquam cur non post illos transito? neque enim metuo, ne viribus defectus suffocer, qui iam sum mortuus; praesertim cum nec obolum habeam, unde naulum solvam.

Cloth. Quid hoc? expecta, Micylle: non est fas ita te transire.

Mic. Quin forte citius, quam vos, deferar.

Cloth. Nequaquam. Sed adnavigabimus eius recipiendi causa, & tu, Mercuri, una illum manu porrecta intro trahes.

ΧΑΡ. Πού νῦν καθεδεῖται; μεστὰ γὰρ πάντα αἰς ὄρας. 19

ΕΡΜ. Ἐπὶ τοὺς ὤμους, εἰ δοκεῖ, τοῦ τυράννου.

ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενόησεν· ἀνάβαινε οὖν, καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει· ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν.

ΚΥΝ. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐν-
 πρῆθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναί
 σοι, καταπλεύσας· πλεόν γὰρ οὐδέν ἐστι τῆς πῆρας, ἣν
 ὄρας, καὶ τούτου τοῦ ξύλου· τᾶλλα δέ, ἣν ἀντλεῖν ἐθέ-
 λης, ἑτοίμος, καὶ πρόσκωπος εἶναι· μέμψῃ δὲ οὐδέν, ἣν
 εὐῆρες καὶ καρτερόν μοι ἐρετμόν δᾶς μόνον.

ΧΑΡ. Ἐρεττέ· καὶ τοῦτ' ἰκανὸν παρὰ σοῦ λαβεῖν.

ΚΥΝ. Ἡ καὶ ὑποκελεύσαι δεήσει;

4 Τένοντα) Τράχηλον. G.

ibid. Εὐπλοῶμεν) Ἐπικελευσμός
 ἢ ἐπιφθῆγμα τῶν πλεῖν ἀρχομένων,
 ἢ τοι πορθμὸν διαβαλλόντων, ἢ εἰς
 πέλαιος ἀφίναί μελλόντων, τὸ εὐ-
 πλοῶμεν, τῇ τύχῃ ὥς εἴκει τοῦ-
 το ὑπὲρβαλλόμενοι. V.

10 Καὶ πρόσκωπος εἶναι) Ἐπὶ τῇ
 καπῇ καθήμενος. V.

11 Εὐῆρες) Καλῶς κωπηλατοῦν.
 V.

ibid. Ἐρετμόν) Κόπην. V.

12 Ἐρεττε) Κωπηλάται. G.

13 Ἡ) Ἄρα. V. (Ἄρα. C.)

ibid. Ὑποκελεύσαι δεήσει) Ὡς ἐν
 τοῖς πλοίοις λέγειν εἰῶθαι κελεῦ-
 σαι, αὐτὸν δὲ λέγει ναυτικὴν ἢ ὑπο-
 κέλευσμα καλεῖ, διότι ἐνὸς καταρ-
 χομένου οἱ ἄλλοι ὑπὸ κωπον τὸ αὐό-
 μενον, ὥσπερ καὶ ὅτε τὴν ὀβόνην
 τῶν πλοίων μετὰ τῆς κεραίας ἐπὶ
 τὸν ἰστὸν ἀναφέρουσιν. V.

Char. Ubi iam fedebit? plena enim, ut vides, omnia.

Merc. Super humeros, si videtur, tyranni.

Cloth. Scire excogitavit illud Mercurius. Ascende igitur,
 & cervices impii conculca. nobis vero felix curfus contingat?

Cyn. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere.
 Ego obolum, quem post traieci tibi solvam, non habeo:
 neque enim mihi quidquam praeter hanc, quam vides, pe-
 ram, & hanc clavam. Ceterum si haurire me velis, aut re-
 migare, paratus sum: nihil autem de me querere, modo
 commodum & robustum mihi remum dederis.

Char. Remiga. Satis enim fuerit, si hoc abs te auferam.

Cyn. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit?

ΧΑΡ. Νῆ Δί', ἥνπερ εἰδῆς κέλευσμά τι τῶν ναυτικῶν.
 ΚΤΝ. Οἶδα καὶ πολλὰ, ὦ Χάρων, τῶν ναυτικῶν.
 ἀλλ' ὅρας, ἀντεπηχοῦσιν οὔτοι δακρύοντες. ὥστε ἡμῖν
 τὸ ἄσμα ἐπιταραχθήσεται.

20 ΠΛ. Οἶμοι τῶν κτημάτων.

ΑΛΛ. Οἶμοι τῶν ἀγρῶν.

ΑΛΛ. Ὅττοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἶαν ἀπέλιπον.

ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβῶν.

ΑΛΛ. Αἰ, αἰ, τῶν νεογνῶν μου παιδίων.

ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν
 ἐφυτευσάμην;

ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' οὐδὲν οἰμῶξεις; καὶ μὴν οὐ
 θέμις ἀδακρυτὶ διαπλεῦσαι τινα.

οἰμῶξαι καὶ ΜΙΚ. Ἀπαγε, οὐδὲν ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμῶξαι
 ἴκῃ, ἢ μὴ οἰμῶξαι. 216

ΕΡΜ. Ὅμως ἂν μικρόν τι πρὸς τὸ ἔθος ἐπιστέναξον.

7 Ὅττοτοῖ) Φεύ. G. 8 Σπαθήσει) Τρυφήσει. V.

Char. Sane, si nosti celeusma quoddam nauticum.

Cyn. Novi, Charon, & plurima quidem; sed vide, respon-
 dent hi nobis ploratibus: itaque cantus nobis perturbabitur.

Div. Hei mihi divitias!

Alius. Hei mihi agros!

Alius. Hei hei, quam domum relinquo!

Alius. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum
 effundet!

Alius. Hei hei recens mihi natos pueros!

Alius. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore
 anno institui?

Merc. Tu vero nihil, Micylle, ploras? & tamen nefas est,
 sine lacrimis quemquam traicere.

Mic. Apage, nihil est, quod secunda adeo navigatione
 plorem.

Merc. Tamen vel pauxillum quiddam dicis causa ingemisse.

ΜΙΚ. Οἰμῶζομαι τοίνυν, ἐπεὶ σοι, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ. οἶμοι τῶν καττυμάτων· οἶμοι τῶν κρηπιδῶν τῶν παλαιῶν· ὅττοτοί, τῶν σαβρῶν ὑποδημάτων· οὐκ ἔτι ὁ κακρδαίμων ἔωθεν ἐς ἐσπέραν ἄσιτος διαμενῶ, οὐδὲ τοῦ χειμῶνος ἀνυπόδετός τε, καὶ ἡμίγυμνος περινοστήσω, τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ κρύους συγκροτῶν. τίς ἄρα μου τὴν σμίλῃν ἔξει, καὶ τὸ κεντητήριον; ἱκανῶς τεθρήνηται· σχεδὸν δὲ ἤδη καὶ καταπεπλεύκαμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ πορθμῖα πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοτε· καὶ 21
σὺ δὲ, δός· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω· δός καὶ σὺ τὸν ὀβολὸν, ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Παίξεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατος, φασιν, ἤδη γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν· ἀρχὴν δὲ, οὔτε οἶδα εἰ τετραγώνον ἐστὶν ὀβोलὸς, ἢ στρογγύλον.

ΧΑΡ. Ὡ καλῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς τήμερον·

2 Καττύματα) Δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ, ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδημοῖς ὑπεβάλλεται. G.

12 Ἡ καθ' ὕδατος) Παραίτια ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδύνατοις ἐπιχειρῶντων πράγμασι· τὸ γὰρ καθ' ὕδατος γράφειν, ἀδύνατον. V.

Mic. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri. Hei frustra corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non iam infelix ego a mane ad vesperam sine cibo manebo, nec hieme sine calceis oberrabo seminudus, stridens prae frigore dentibus. Quis igitur scalprum meum habebit & subulam? Satis ploratum est, & prope traiecimus.

Char. Age, iam vesturae pretium nobis primum date: da tu quoque: ab omnibus iam habeo: tu quoque obolum da, Micylle.

Mic. Ludis, Charon, aut in aqua, quod aiunt, scribis, a Micyllo si exspectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam sitne obolus, an rotundum?

Char. Praeclaram vero navigationem hodie & lucrosam!

ἀποβαίνετε δ' ὅμως· ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βόους, καὶ κύνας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλεῦσαι γὰρ καὶ κεῖνα δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ἀπαγε αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῇ, παραλαβὼν· ἐγὼ δὲ αὐτῇ, ἐς τὸ ἀντιπέρασ ἀποπλευσοῦμαι, Ἰνδοπάτην, καὶ Ἡραμίθρην τοὺς Σῆρας διάξουσα· τεθνᾶσι γὰρ δὴ πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὄρων μαχόμενοι.

ΕΡΜ. Προΐωμεν, ὦ οὔτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἐξῆς ἐπεσθέ μοι.

- 22 ΜΙΚ. Ἡράκλεις, τοῦ ζόφου. ποῦ νῦν ὁ καλὸς Μέγιλλος; ἢ τῷ διαγνῶ τις ἐνταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης Σιμμίχη; πάντα γὰρ ἴσα, καὶ ὁμόχροα, καὶ οὐδὲν αὐτε καλόν, οὔτε κάλλιον· ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ τριβώνιον, πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι δοκοῦν, ἰσότημον γίγνεται

2 Μίτειμι) Μιτέρχομαι. G.

5 Τοὺς Σῆρας) Σῆρες εἰσὶν ἄνθρωποι παρ' ὧ γίνεται τὰ σπριχὰ ἰμάτια. τοὺς αὖν φησι Σῆρας ὄντας, ἀπειμι ἐνεγκεῖν ὀφείλουσα. ἡ δὲ ἀκολουθία τοῦ χειμένου ἀπαιτεῖ Σῆρας τοῖς, αὐτοὺς τοὺς σκόληκας τοὺς ποιοῦντας τὴν μίταξιν. Διαπαίξει δὲ ἐν τῷ χορίῳ τοὺς λέγοντας ἀθανάτους εἶναι τὰς τῶν ἀλόγων ψυχάς. V.

9 Μίγιλλος) Οὗτος ὁ Μίγιλλος

Κορίνθιος ἦν ὑπερφίρων κάλλις τοὺς κατ' αὐτόν. V.

10 Ὁ τῷ) Ὁ τινι, ὅ ἐστι ἰάζοντες. V.

ibid. Εἰ καλλίων) Πορνῶν ὀνόματα. V.

13 Πρότερον) Παρέλκει ὁπότερον τῶν δύο. ἢ τοι τὸ πρότερον, ἢ τὸ τέως, ἄμφω γὰρ ταῦτ' σημαίνει. V. (Παρέλκει τὸ πρότερον, ἐπεὶ ταύτην ἄμφω σημαίνοσι. C.)

Exscendite tamen. Ego vero ad equos, & boves, & canes, & reliquas animantes transeo: traici enim & has oportet.

Cloth. Accipe istos abducendos. Ego ipsa quoque in adversam ripam renavigabo, Indopatem & Heramithrem Seras transductura: mortui enim sunt in pugna de finibus commissa.

Merc. Heus, procedamus; vel potius sequimini me deinceps omnes.

Mic. Vah, quanta hic obscuritas! ubi nunc pulcher Megillus? aut qua re hic dignoscat aliquis, pulchriorne Phryne sit Simmicha? omnia enim aequalia, & eiusdem coloris, neque quidquam vel pulchrum vel pulchrius, sed iam detrita illa lacerna, quae turpis paulo ante videbatur, aequum

τῇ πορφυρίδι τοῦ βασιλέως. ἄφανῇ γὰρ ἄμφω, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ σκότῳ καταδεδυκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ ποῦ πατέρα ἄρα ὧν τυγχάνεις;

ΚΤΝ. Ἐνταῦθα λέγω σοι, Μίκυλλε· ἄλλ' ἅμα εἰδοκεῖ, βαδίζωμεν.

ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἐμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἵπέ μοι, ἐτελέσθης γὰρ, ὦ Κυνίσκε, τὰ Ἐλευσίνια, οὐχ ὅμοια τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ;

ΚΤΝ. Εὖ λέγεις· ἰδοὺ οὖν προσέρχεται δαδουχοῦσά τις, Φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσβλέπουσα· ἢ ἄρα που Ἐριννὺς ἐστίν;

ΜΙΚ. Ἐοικεν ἀπὸ γε τοῦ σχήματος.

ΕΡΜ. Παραλάμβανε τούτους, ὦ Τισιφόνη, τέτταρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις.

ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ῥαδάμανθς οὗτος ὑμᾶς περιμένει.

7 Ἐτελέσθης) Ἐποιώνησας. G. ibid. Τὰ Ἐλευσίνια) Ἐρτὴ ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλευσίνια, ἐπιτελουμένη Δήμπτρι καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ἣ ἐγένοντο ἀνόντά τινα τῶν Ἑλλήνων μυστήρια, ἅπερ ὁ Λουκιανὸς νῦν διαπαίζει. V.

9 Δαδουχοῦσα) Λαμπάδα φέρουσα. V.

13 Τισιφόνη) Τισιφὼν μία ἐστὶ τῶν Ἐριννύων. Ἐριννύας δὲ λέγουσι θεάς τινας ἐπιτετραμμένας κολάζειν τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν βίον. V.

honorem regis purpureae obtinet: speciem enim neutra habet, eandem utraque tenebras subiit. Tu vero ubi es, Cynisce?

Cyn. Hic, dico tibi, Micylle. Sed, si videtur, ambo una ibimus.

Mic. Bene mones: manum mihi porrige. Dic mihi, initiatus enim es Eleusiniis, nonne similis hic status illis videtur?

Cyn. Bene dicis. Ecce igitur accedit cum facibus mulier, terribile & minax quiddam tuens. Numquid ista Erinnyes est?

Mic. Sic quidem videtur, habitum si spectes.

Merc. Assume hosce quatuor supra mille.

Tif. Quin diu iam Rhadamanthus hic vos expectat.

ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτοὺς, ὦ Ἐριννύ. σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ προσκάλει.

ΚΥΝ. ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ πατρὸς, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι παραγαγών.

ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα;

ΚΥΝ. Πάντως βούλομαι κατηγορῆσαί τινας, ἃ συνεπίσταμαι πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ παρὰ τὸν βίον. οὐκ ἂν οὖν ἀξιοπίστος εἶην λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον αὐτὸς Φανεῖς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τρόπον.

ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ;

ΚΥΝ. Κυνίσκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην φιλόσοφος.

ΡΑΔ. Δεῦρ' ἔλθε, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατὰστηθι. σὺ δὲ προσκάλει τοὺς κατηγοροὺς.

24 ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκου τουτουὶ κατηγορεῖ, δεῦρο προσίτω.

3 Πρὸς τοῦ πατρὸς) Ἐνορχῶ σε Δίδς, πατέρα γὰρ λέγουσι τοῦ Ῥα-
κατὰ τοῦ πατρὸς, λέγει δὲ τοῦ δαμάνθους τὸν Δία. V.

Rhad. Adduc eos, Erinnyes: tu vero, Mercuri, praeconium fac & advoca.

Cyn. Per ego te tuum patrem obtestor, Rhadamanthe, me primum inspiciendum admove.

Rhad. Qua causa?

Cyn. Omnino decrevi accusare aliquem criminum, quae me conscio in vita patravit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipse, & quomodo vixerim.

Rhad. Quis autem es?

Cyn. Cyniscus, vir optime, sententia philosophus.

Rhad. Huc accede, & primus sta in iudicio. tu vero accusaturos advoca.

Merc. Si quis contra hunc Cyniscum velit dicere, huc accedito.

ΡΑΔ. Οὐδείς προσέρχεται· ἀλλ' οὐχ ἰκανὸν τοῦτο, ὦ Κυνίσκε· ἀποδύθι δὲ ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμάτων.

ΚΥΝ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην;

ΡΑΔ. Ὅποσα ἂν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσῃται παρὰ τὸν βίον, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀφανῆ στιγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει.

ΚΥΝ. Ἰδού σοι γυμνὸς παρώστηκα· ὥστε ἀναζητεῖς ταῦτα, ἅπερ σὺ Φῆς τὰ στιγματα.

ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ἐπίπαν οὗτοσί, πλὴν τούτων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμάτων· καίτοι, τί τοῦτο; ἔχνη μὲν, καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων, οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται· πῶς ταῦτα, ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφνης;

4 Στιγματίας) Στιγματίας καλοῦσι τοὺς οἰκίτας τοὺς στιγμαζομένους, ὡς ἀχρησίμους. εἰς τοῦτο οὐν ἀφορᾷ ὁ Κυνίσκος, ποῦ στιγματίας ἐγενόμην; πρῶτον ἠρώτησεν. V.

12 Πολλὰ τῶν ἐγκαυμάτων)

Φρονίμως πάνυ αἰνίττεται ὡς φιλόσοφος εἰ καὶ τι ἔχη πρῶτη ἀμάρτημα, δυνατόν διὰ τῶν πόνων ἀποκαθάραι αὐτό. V.

14 Ἐξ ὑπαρχῆς) Ἀνασθεν. G.

Rhad. Nemo accedit: verum non satis hoc est, Cynisce: Exue te, ut inspiciam de stigmatibus.

Cyn. Ubinam ego notis compunctus essem?

Rhad. Quaecumque vestrum quisque mala in vita patrauerit, eorum notas quasdam visum effugientes in animo circumfert.

Cyn. Ecce nudus tibi adsto. Require igitur, quas dicis notas.

Rhad. Purus ut plurimum hic est; praeter tres illas aut quatuor, evanidas omnino & vix cognoscibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia quidem & signa notarum inustarum adsunt, sed nescio quomodo deleta vel exsculpta potius. Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es?

Reut. Gorg.
p. 524. E.

Claudian.
in Rufin.
II. 505.

Nam in stigmatibus quoniam animus, ut dicit
Jenu, etiam
omni voluntate
stigmatum est,
sicut dicitur
in
nemo de deo 1. 6

ΚΤΝ. Ἐγὼ σοι φράσω· πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ διὰ τοῦτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα φιλοσοφεῖν ἠρέαμην, κατ' ὀλίγον ἀπάσας τὰς κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελουσάμην.

ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, οὗτος, καὶ ἀνυσιματάτῳ χρησάμενος τῷ φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι ἐς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γε πρότερον οὗ Φῆς τυράννου. ἄλλους προσκάλει.

5 ΜΙΚ. Καὶ τοῦμὸν, ὦ Ραδάμανθυ, μικρὸν ἐστὶ, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον· πάλαι γοῦν σοι καὶ γυμνὸς εἰμι, ὥστε ἐπισκόπει.

ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

ΡΑΔ. Εὖγε, ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἄπιθι καὶ σὺ παρὰ Κυνίσκον τουτονί. τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει.

2 Ἐμπολήσας) Κερδάνας, συν-
ἄξας. V.

6 Μακάρων) Μακάρων νήσους
λέγουσιν, ἐνθα διαγουσιν αἱ τῶν

ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχαὶ μετὰ θά-
νατον. V.

15 Ἀνεπίγραφος) Μηδεμίαν γρα-
φὴν ἢ στίγμα ἔχων. V.

Cyn. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paulatim omnes ex animo elui.

Rhad. Bono tu quidem & efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum, quem dicis, reum peregeris. Advoca alios.

Mic. De me negotium parvum est, o Rhadamanthe, & brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspicere igitur.

Rhad. Quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

Rhad. Euge, Micylle, purus plane es, & nulla nota inscriptus: abi & tu ad Cyniscum illum. Tyrannum iam advoca.

ΕΡΜ. Μεγαπένθης Λακύνδου ἡκέτω. ποῖ στρέφῃ; πρόσθι. σὲ τὸν τύραννον προσκαλῶ· πρόβαλλ' αὐτὸν, ὦ Τισιφόνῃ, εἰς τὸ μέσον, ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα· σὺ δὲ, ὦ Κυνίσκε, κατηγορεῖ, καὶ διέλεγχε ἥδη· πλησίον γὰρ ἄνῃρ οὗτοςί.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γὰρ αὐ- 26
τὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· ὅμως
δὲ, καὶ οὗτος ἀποκαλύψω σοὶ τὸν ἄνδρα, καὶ τοῦ λόγου
δείξω φανερώτερον· οὗτοςί γὰρ ὁ τρισκατάρματος, ὅποσα
μὲν ιδιώτης ὢν ἔπραξε, παραλείψει μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ
τοὺς θρασυτάτους προσεταιρούμενος, καὶ δούλους
συναγαγὼν, ἐπαναστὰς τῇ πόλει τύραννος κατέστη,
ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυρίους· τὰς δὲ οὐ-
σίας ἐκάστων ἀφαιρούμενος, καὶ πλουτοῦ πρὸς τὸ ἀκρό-
τατον ἀφικόμενος, οὐδεμίαν μὲν ἀκολασίας ἰδεῖν πα-
ραλέλοιπεν· ἀπάσῃ δὲ ὡμότητι, καὶ ὕβρει κατὰ τῶν

2 Πρόβαλλ' αὐτὸν) Πρὸ τῶν ἄλλων βάλλε, προσάγαγε. V.

Merc. Megapenthes Lacydae filius prodito. Quo te vertis? accede. te tyrannum advoco. Protrude illum, Tisiphone, praecipitem in medium. Tu vero, Cynisce, accusa iam & convince: prope enim homo est.

Cyn. Universim quidem neque opus erat oratione. Statim enim illum, qualis sit, cognosces ex notis: tamen & ipse detegam tibi virum, & oratione mea clarius ostendam. Quae igitur facerrimus iste, quamdiu privatus fuit, perpetraverit, omittenda arbitror. Postquam vero, assumtis in sceleris societatem audacissimis quibusque, & conducto fatellitio, insurgens contra civitatem, tyrannidem occupavit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero omnium bonis correptis, ad fastigium divitiarum cum pervenisset, nullam ille luxuriae formam praetermisit: crudelitate porro omni & contumelia in miseros cives usus est,

ἀθλίων πολιτῶν ἐχρήσατο, παρθένους διαφθείρων, καὶ
 ἐΦήβους καταισχύων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις
 ἐμπαροινῶν· καὶ ὑπεροψίας μὲν γε, καὶ τύφου, καὶ τοῦ
 πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας Φρυάγματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν
 δύναιο ἂν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν τὴν δίκην· ῥάδιον γοῦν ἂν
 τις τὸν ἥλιον, ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· οὐ
 μὲν καὶ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς ὁμότητα καινουργὸν αὐ-
 τοῦ τίς ἂν διηγῆσασθαι δύναίτο, ὅσγε μὴδὲ τῶν οἰκειο-
 τάτων ἀπέσχετο; καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενή τις
 ἐστὶ κατ' αὐτοῦ διάβολη, αὐτίκα εἴσῃ, προσκαλέσας
 τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς
 ὄρᾳς πάρεισι, καὶ περιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν· οὗτοι
 πάντες, ὧς Παδάμανθῦ, πρὸς τοῦ ἀλιτηρίου τεθιᾶσιν· οἱ
 μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβουλευθέντες· οἱ δὲ,
 υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ,
 3 Ἐμπαροινῶν) Ἐνυβρίζων. V. 7 Καινουργόν) Τὸν ἐπινοοῦντα
 6 Ἀσκαρδαμυκτὶ) Μὴ μύων τοὺς ξίνα. V.
 ὀφθαλμούς. V. 9 Κενή τις ἐστὶ) Ψευδὲς, μά-
 την, ὡς ἔτυχεν. (ἄλλως C.)

virgines eorum stupris corruptit, adolescentibus pudorem
 eripuit, ebrii more in subiectos sibi impotenter grassatus.
 Et ne superbiae quidem, & fastus, & fremebundae illius
 erga alloquentes insolentiae poenas fatis dignas ab isto pos-
 sis repetere. Facilius enim solem aliquis, quam istum, oculo
 rectis & nihil conniventibus adspexisset. Verum etiam
 crudelem istius in novis suppliciis excogitandis sollicitiam
 quis enarret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit. Hanc
 vero non esse inanem contra istum calumniam, statim scies,
 si advocari iusseris ab isto interemtus. Quin invocati, ut
 vides, adfunt, & circumfusi illum angunt. Hi omnes, Rha-
 damanthe, ab execrabili homine perierunt: alii quidem
 insidiis, quas ob uxores formosas illis struxit; alii, quod
 indignarentur filiis suis contumeliae causa ad ipsum per-

ὅτι ἐπλούτουν· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοὶ, καὶ σώφρονες, καὶ οὐδαμοῦ ἡρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα Φῆς, ὦ μιὰρὲ σύ; 27

ΜΕΓ. Τοὺς μὲν φόνους εἰργασμαι, οὓς λέγει· τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς μοιχείας, καὶ τὰς τῶν ἐφήβων ὑβρεῖς, καὶ τὰς διαφθοράς τῶν παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μου κατεψεύσατο.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν καὶ τούτων, ὦ Ῥαδάμανθυ, παρέξω σοι μάρτυρας.

ΡΑΔ. Τίνας τούτους λέγεις;

ΚΥΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῇ, τὸν λύχνον αὐτοῦ, *Ἄν. Ἐοσις. 8.* καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντι συνηπίσταντο αὐτῷ.

ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, καὶ ὁ Λύχνος ὁ Μεγαπένθους παρέστα· εὖγε ἐποίησαν ὑπακούσαντες.

II Προσκάλει μοι) Καὶ τοῦτο καὶ τὰ φυτὰ λέγουσιν ἐμψυχα, ἐπὶ εἰς πλείονας τῶν Ἑλλήνων ἐποίησε τῆδες οὕτως ἐμπαίζων, λύχνοι καὶ κατὰ γέλωτα. ἐπειδὴ γὰρ ἐκείνοι κλίνην μαρτυροῦντας παρήγαγεν. V.

ductis; alii quod essent divites; alii, quod dextri essent ac prudentes, iisque, quae fierent, minime delectarentur.

Rhad. Quid ad haec, impurate, respondes?

Meg. Caedes quidem perpetravi, quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, adolescentum contumelias, corruptelas virginum, haec omnia, inquam, contra me Cyniscus mentitus est.

Cyn. Igitur & horum exhibebo tibi, Rhadamanthe, testes.

Rhad. Quos dicis?

Cyn. Advoca mihi, Mercuri, lucernam ipsius & lectum. Haec enim pro testimonio dicent, quae se conficiis fecerit.

Merc. Lectus & Lucerna Megapenthis adfunto. Bonum factum! paruerunt.

Lucian. Vol. III.

ΡΑΔ. Εἶπατε οὖν ὑμεῖς ἂ σὺνιστε Μεγαπένθει τούτῳ· προτέρα δὲ σὺ ἢ Κλίνῃ λέγε.

ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγορήσε Κυνίσκος· ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὡς δέσποτα Ῥαδάμανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἂ ἐπ' ἐμοῦ διεπράττετο.

ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν οὖν καταμαρτυρεῖς, μηδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένουσα· καὶ σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρτύρει.

ΛΥΧ. Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, οὐκ οἶδα· οὐ γὰρ παρῆν' ἂ δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, ὀκνῶ λέγειν· πλὴν ἀλλὰ ἐθεασάμην γε πολλὰ, καὶ ἄρρητα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ὑπερπεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἐκὼν τοῦλαιον σὺκ' ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσηγέ με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ Φῶς μου πάντα τρόπον κατεμίσαιεν.

28 ΡΑΔ. Ἄλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδυθι
 9 Τὰ μεθ' ἡμέραν) Τὰ ἐν τῇ 12 Ὑπερπεπαικότα) Ὑπερβαλ-
 ἡμέρα. V. λόμενα, ὑπερβάλλοντα. V.

Rhad. Dicite igitur vos, quorum conscii fitis huic Megapenthi.

Lecl. Vere omnia accusavit Cyniscus. Ego tamen dicere ea, Domine, pudore prohibeor: tam turpia erant, quae in me patravit.

Rhad. Planissime igitur contra illum fers testimonium, qui nec dicere ea sustineas. Et tu iam, Lucerna, dic testimonium.

Luc. Diurna eius facinora non novi; neque enim adeam: quae vero noctibus fecerit, passus fuerit, piget dicere. Verum vidi equidem infanda multa, & contumeliam omnem supergressa. quamvis saepe ultro oleum non biberem, extinguere cupiens: at ille & admovit me factis suis, & lucem meam modis omnibus polluit.

Rhad. Satis iam testium. Sed exue etiam purpuram, ut

τὴν πορφυρίδα, ἵνα καὶ τὸν ἀριθμὸν ἴδωμεν τῶν στιγμῶ-
των. παπαὶ, ὅλος οὐτοσὶ πελιδνός, καὶ κατάγραφος,
μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· τίνα οὖν
κολασθεῖν τρόπον; ἄρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν ἐμ-
βλητέος, ἢ παραδοτέος τῷ Κερβέρῳ;

ΚΤΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ θελοῖς, ἐγὼ σοι καινὴν
τινα καὶ πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι.

ΡΑΔ. Λέγε, ὥς ἐγὼ σοι μεγίστην ἐπὶ τούτῳ χάριν
εἴσομαι.

ΚΤΝ. Ἔθος ἐστὶν οἶμαι τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πί-
νειν τὸ Λήθης ὕδωρ.

ΡΑΔ. Πᾶν μὲν οὖν.

ΚΤΝ. Οὐκοῦν μόνος ἐξ ἀπάντων ἄποτος ἔστω.

ΡΑΔ. Διὰ τί δὴ;

29

ΚΤΝ. Χαλεπὴν οὕτως ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος

2 Πελιδνός) Puto μολυβδε-
ός. G.

ἐστὶ τρεῖς ἔχων, ὥς λέγουσι, κεφα-
λᾶς, φύλαξ τοῦ ἄδου. V.

4 Ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα) Πο-
ταμὸν πυρὸς λέγουσι τοῦτον ἐν τοῖς
καταχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερος κύων

8 Χάριν εἴσομαι) Ἀπὸ τοῦ εὐ-
χαριστήσω· τὸ γὰρ εὐχαριστῶ παρὰ
τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται. V.

numerum etiam videamus fligmatum. Papae, totus hic est
lividus, & notis scriptus, quin caeruleus est a notis. Quo
igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem in-
iiciendus, an tradendus Cerbero?

Cyn. Nequaquam. Sed ego tibi novum quoddam & di-
gnum illo supplicium subiiciam.

Rhad. Dic, maximam ea re gratiam a me initurus.

Cyn. Mos est, puto, mortuis omnibus Lethes aquam
bibere.

Rhad. Ita est.

Cyn. Solus igitur iste non bibat.

Rhad. Quid ita?

Cyn. Gravem ita poenam sustinebit, qui meminerit, quis

212 LUCIANI CATAPLUS SIVE TYRANN.

οἷος ἦν, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπα-
ζόμενος τὴν τρυφήν.

ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδεδικάσθω, καὶ παρὰ
τὸν Τάνταλον ἀπαχθεῖς οὕτοσιν, δεδέσθω, μεμνημένος
ᾧν ἔπραξε κατὰ τὸν βίον.

1 Ἀναπεμπαζόμενος) Μεμνη-
μένος, ἀναλογιζόμενος. G.

4 Τάνταλον) Λέγουσι γὰρ οἱ
Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος
ὃν ἠξιώθη γενέσθαι τοῖς Θεοῖς ὁμο-
τράπεζος· καὶ ἀκούων τὰ λαλούμενα
παρ' αὐτῶν, πατερχόμενος ἔλεγε

τοῖς ἀνθρώποις. καὶ διὰ τοῦτο οἱ
Θεοὶ ὀργισθέντες κολάζουσιν αὐτὸν
ἐν τῇ ἑσθ'· θειρῶν γὰρ δένδρα πε-
πληρωμένα καρπῶν, καὶ ποταμοὺς
παραρρέοντας, οὐδὲν αὐτῶν δύναται
γεύσασθαι, αὐτοῦ γὰρ προσιόντος
ἐκείτα φεύγουσιν. V.

fuerit, quantum potuerit apud superos, & delicias illas ani-
mo revolvat.

Rhad. Bene mones. Damnas esto, & ad Tantalum ab-
ductus vincitor, memor eorum, quae in vita egerit.

*Λυσίου δε Τρανσυλ. α. 14. προσφύεται ἰλλυριοφί-
λοφονοῦντα.*
Ὡς δὲ ἡ γὰρ ἡ γὰρ ἡ γὰρ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

Nirrin. c. 24. 25. Gell. vi. 10. Senec. Epist.

ΚΑΙ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, Φασί, *xxix. p. 92*
καταλέξω τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ἐπὶ *γὰρ δὲ αὐτοῖς.*
μισθῶ συνόντας, καὶ ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων Φι- *Plut. de amicis.*
λίας ἐξεταζομένους, εἰ χρὴ Φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν
δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ
πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία,
τοῦ τοιοῦτου πειραθείς. οὐ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πείρα
ἐγγεγένητο, μηδὲ, ὦ θεοὶ, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς
τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπτωκότων, ἐξηγόρευον πρὸς με' οἱ
μὲν ἐτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὅποσα καὶ ὅποια
ἐπάσχον· οἱ δ', ὥσπερ ἐκ δεσμοτηρίου τινὸς ἀποδράντες
οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθεσαν' ἀλλὰ γὰρ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ Μ.) Ὅ λόγος οὗτος τῶν καλλίστων καὶ πρῶτων. G.

DE MERCEDE CONDUCTIS
POTENTIUM FAMILIARIBUS.

Εἴ τι quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, aiunt,
enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercena-
rii familiares illi, quique cenferi se in amicitiiis beatorum
istorum volunt? modo amicitiam nominare fas fit hanc il-
lorum servitutem. Novi enim multa, & fere pleraque eo-
rum, quae usu illis veniunt, non ego profecto eiusmodi ali-
quid expertus: (neque enim necessarium mihi experimen-
tum fuit, neque unquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum,
qui in hanc vitam inciderant, apud me enuntiarunt; alii in
malo adhuc constituti, cum deslerent, quam multa & qua-
lia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carcere effuge-
rant, quae perpeffi essent non sine iucunditate memoran-

Περικλ. 103.

ἠυφραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι οἷων ἀπηλλάγησαν· ἀξιο-
πιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι διὰ πάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς τελε-
τῆς διεξελθυότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐπο-
πτεύσαντες. οὐ παρέργως οὖν, οὐδ' ἀμελῶς ἐπήκουον
αὐτῶν, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν αὐτῶν
παραλόγον διηγουμένων, οἷοί εἰσιν οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἐξυ-
ρημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας,
καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ ἰστῶν
κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες· ἐπὶ
πᾶσι δὲ, τοὺς Διοσκούρους ἐπιφαινομένους· (οἰκεῖοι γὰρ
τῆς τοιαύτης τραγωδίας οὗτοί γε) ἢ τίν' ἄλλον ἐκ μη-
χανῆς θεὸν ἐπὶ τῷ καρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς
πηδαλίοις ἐστῶτα, καὶ πρὸς τινὰ ἥϊονα μαλακὴν ἀπευ-
θύνοντα τὴν ναῦν, οἱ προσερχθεῖσα ἔμελλεν αὐτὴ μὲν
ἡρέμα καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθῆσθαι, αὐτοὶ δ' ἀ-
σφαλῶς ἀποβῆσθαι, χάριτι καὶ εὐμενείᾳ τοῦ θεοῦ.

6 Οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς) Οἷον τὸ καθήμενοι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην
πάλοι οἱ ναυαγῆσαντες ἄνθρωποι ὀλοφυρόμενοι. V.
ἐχρᾶντο σχήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς

tes. Sane enim laetabantur, quoties rationes ponerent, quae
effugissent. Fide autem digniores hi erant, qui tota, ut ita
loquar, mysteria exsecuti, ab initio ad finem omnia inspe-
xissent. Non obiter itaque nec incuriose audiebam illos ve-
lut naufragium quoddam & insperatam ex illo salutem enar-
rantes; quales sunt, quos ad templa videmus, raris capi-
tibus multi simul decumanos fluctus, & procellas, & pro-
montoria, & iacturas, & malos fractos, & gubernacula re-
vulsa persequentes: super omnia vero ut Dioscuri praesen-
tes illuxerint, (hi enim tragoediae huius velut domestici
sunt) aut alius aliquis ex machina Deus in carchefio fede-
rit, aut adfiterit gubernaculo, atque ad molle litus navem
direxerit, in quod delata ipsa quidem paulatim & otiose
solveretur, ipsi vero gratia & benignitate numinis salvi dis-

ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ πολλὰ ταῦτα πρὸς τὴν παραυτίκα
 χρεῖαν ἐπιτραγωδοῦσιν, ὥς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν,
 οὐ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δο-
 κοῦντες. Οἱ δὲ, τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ τὰς 2
 τρικυμίας, καὶ, νῆ Δία, πεντακυμίας τε, καὶ δεκακυ-
 μίας, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον
 εἰσέπλευσαν, γαληνοῦ ὑποφαινομένου τοῦ πελάγους,
 καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν πλοῦν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ
 διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπεραντλούμενοι τῇ ἄλμῃ
 καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραιν τινὰ ὕφαλον, ἢ σκόπελον
 ἀπόκρημνον, περιρρήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄ-
 θλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν
 ἀναγκαίων. ἐν δὲ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγῆσει, ἐδό-
 κουν μοι τὰ πολλὰ οὗτοι ὑπ' αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι,
 καὶ ἐκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν· ἀλλ' ἔγωγε
 καὶ κεῖνα, καὶ τιν' ἄλλα ἐκ τῶν λόγων ζυντιθεῖς, εὐρίσκω

15 Ἐκόντες εἶναι) Ὅτι τὸ ἐκόντες εἶναι ἔστι ἀποφάσεις ἐχρήσατο. V.

cederent. Et illi quidem multa id genus, prout ipsis tum usus
 est, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum,
 si non calamitosi solum, sed Diis etiam cari esse videantur.
 At hi tempestates domesticas, fluctusque triplices, aut her-
 cle quintuplices, vel decemplices adeo, si fas sit ita dicere,
 enarrant; & ut primum oram solverint, tranquillo ad spe-
 ciem mari, & quos deinde labores per totam navigatio-
 nem sustinuerint, vel siti, vel nausea, vel abundante ultra
 exhaustientium vires aqua falsa; & denique, ut ad caecum
 aliquem scopulum, aut praeruptam rupem, fracta infelici
 scapha, miseri aegre enataverint, nudi & rerum omnium
 necessariarum indigentes. Inter haec sane, & in harum re-
 rum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam
 regere, ac velle eorum oblivisci. At ego & illa, & quae-
 dam alia ex sermonibus illorum coniectura quadam compo-

προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, ἃ οὐκ ὀκνήσω σοι
 — πάντα, ὧ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ
 πολλοῦ ἤδη κατανενοηκέναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβου-
 3 λεύοντα. Καὶ πρῶτόν γε, ὅπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ
 λόγος ἐπέπεσεν, εἶτα ἐπῆνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοι-
 αύτην μισθοφορὰν, τρισευδαίμονας εἶναι λέγων, οἷς
 — μετὰ τοῦ τοῦς Φίλους ἔχειν τοὺς ἀρίστους Ῥωμαίων,
 καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελεῖ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰ-
 κεῖν ἐν καλῷ, καὶ ἀποδμεῖν μετὰ πάσης ῥαστώνης,
 καὶ ἡδονῆς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους εἰ τύχοι ἐξυπτιάζοντας,
 προσέτι καὶ μισθὸν τῆς Φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τού-
 των λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστὶν ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα
 καὶ ἀνῆροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα Φύεσθαι· ὁπότε
 οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἐώρων ὅπως ἐκεχῆνεις
 πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπε-
 πταμένον παρεῖχες τὸ στόμα. ὥς οὖν τό γε ἡμέτερον εἰσ-

nens, invenio adesse eiusmodi familiaritatibus, quae non
 gravabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe
 diu est, cum intellexisse mihi videor, huius te vitae ineun-
 dae consilium agitare. Et primum quidem, si quando ser-
 mo incideret de talibus, ac deinde laudaret praesentium ali-
 quis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans,
 quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum no-
 bilissimos, & coenarent nihil ipsi conferentes coenas sum-
 tuosissimas, & pulchre habitarent, & peregrinarentur com-
 modissime iucundissimeque, resupini, si res ita ferret, in
 curru equis albis iuncto; mercedem insuper amicitiae, &
 perceptarum, quas dixi, commoditatum, non exiguam ca-
 pere contigisset; hos enim plane esse, quibus nec ferenti-
 bus, neque colentibus, nascerentur omnia: quoties igitur
 haec & his similia audires, videbam te hiare ad illa, & pa-
 tens ad escam os praebere. Ut igitur ego in posterum cul-

αὐθις ποτὲ ἀναίτιον ἦ, μηδ' ἔχοις λέγειν ὡς ὀρῶντές σε —
 τηλικούτο μετὰ τῆς καρίδος ἄγκιστρον καταπίνοντα,
 οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν τῷ λαιμῷ περι-
 εσπάσαμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν, ἀλλὰ περιμείναντες
 ἐξελκομένου, καὶ ἐμπεπηγότες, ἤδη συρόμενον, καὶ πρὸς
 ἀνάγκην ἀγόμενον ὀρᾶν ὅτ' οὐδὲν ὄφελος, ἐστῶτες ἐπε-
 δακρύομεν ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ εὐλογα,
 ἣν λέγεται, καὶ ἄφυστα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ
 προμηνύσαντες, ἄκουσον ἐξ ἀρχῆς ἀπάντων, καὶ τὸ δί-
 κτυόν γε αὐτὸ, καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοσθεν ἐπὶ
 σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἐνδοθεν ἐκ τοῦ μυχοῦ προεπισκόπη-
 σον· καὶ τοῦ ἀγκίστρον δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὴν ἐς τὸ
 ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης
 τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβῶν, καὶ πρὸς τὴν γνάβον *Delevm. c. 70*
 πεφυστημένην ἀποπειρώμενος, ἣν μὴ πάνυ ὀξέα, μηδ'
 ἄφυστα, μηδ' ἀνιάρᾳ ἐν τοῖς τραύμασι φαίνεται βιαίως
 13 Τοῦ σκόλοπος) Σκόλοψ, ὅξυ ξύλον. V.

pa sim.vacuu, neque dicere possis, nos, licet videremus;
 te talem cum Carica hamum glutire, manum tibi non in-
 iecisse, neque prius, quam immergeretur gutturi, retraxisse,
 neque ante indicasse adeo, sed expectasse, dum videremus;
 te introtracto & fixo firmiter iam trahi & necessitate duci,
 & iam, cum nihil tibi ea res proffit, stantes illacrimari;
 ne, inquam, talia dicas aliquando, rationabilia omnino, si
 dicantur, & ad quae causam dicere non possumus, quin
 videamur iniurii in te illo silentio nostro fuisse: audi nunc
 a principio omnia, & rete ipsum, & nassam ut exitum
 non habeat, otiose extra illam constitutus, non intus ex
 recessu, ante considera: & hami aduncitatem, ipsumque
 flexum retro aculeum, & tridentis acumina, in manus su-
 mens, & ad inflatam buccam tentans, nisi acuta omnino,
 nisi inevitabilia, nisi ipso vulnere molestissima intelligas,

σπάντα, καὶ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ διὰ τοῦτο πεινῶσιν, ἀνάγραφε· σαυτὸν δὲ παρακαλέσας θάρρεῖν, ἐπιχειρεῖ τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις, 4 καθάπερ ὁ Λάρος, ὅλον περιχάνων τὸ δέλεαρ. Ῥηθῆσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως διὰ σέ, πλὴν ἀλλ' οὐ γὰρ περὶ τῶν Φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων, οὐδ' ὅποσοι σπουδαιότεραν τὴν προαίρεσιν προείλοντα ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ γραμματιστῶν, καὶ ρητόρων, καὶ μουσικῶν, καὶ ὅλων τῶν ἐπὶ παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιουμένων. κεινῶν δὲ ὡς ἐπίπαν ὄντων, καὶ ὁμοίων τῶν συμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μὲν, αἰσχρίῳ δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεται τοῖς Φιλοσοφοῦσιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς ἄλλοις ἀξιοῖντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ μισθοδοταὶ ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν οὖν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιῶν ἐξευρίσκη, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν

trahentia violente, & invicte contra urgentia; nos quidem in meticulosis, & ob id ipsum esurientibus adscribe. Ipse vero animo confirmato venatum aggredere, si volueris, & Lari more totam escam hiatu complectere. Habebitur autem omnis oratio in universum quidem tua forte causa: verum non de vobis solum philosophantibus, aut his, qui serium & grave vitae genus amplexi sunt, sed de Grammaticis etiam, & Rhetoribus, & Musicis, omnibusque adeo, qui doctrinae causa familiares esse, & eius rei mercedem ferre, e sua dignitate putant. Cum enim communia ut plurimum sint, & similia, quae usu veniunt omnibus; manifestum est, non eximia quidem esse ista, sed eo turpiora, quatenus eadem eveniunt Philosophis, si ipsi eadem, quae aliis, sibi convenire putant, & illi conductores nulla parte honestius ipsos tractent. Quidquid autem progressus orationis huiusprehenderit, eorum causam maxime quidem

οἱ ποιοῦντες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχουσιν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παρρησίας ἐπιτίμιόν τί ἐστι. τοὺς μέντοι τοῦ ἄλλου πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας, ἢ κόλακας ιδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, οὔτε ἀποτρέπειν ἄξιον τῶν τοιούτων συνουσιῶν, οὐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν· οὔτε μὴν αἰτιάσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῶν μισθοδοτῶν, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοιτο ὑπ' αὐτῶν· ἐπιτήδευοι γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τῆς τοιαύτης διατριβῆς. ἄλλως τε οὐδὲ σχοῖεν ἂν τι ἄλλο, πρὸς ὃ, τι χρὴ ἀποκλίναντας αὐτοὺς, παρέχειν αὐτοῦς ἐνεργούς· ἀλλ' ἢ τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεργοι αὐτίκα, καὶ ἀργοὶ, καὶ περιττοὶ εἰσιν. οὐδὲν οὖν οὐτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἂν, οὐτ' ἐκεῖνοι ὑβρίζονται δοκοῖεν, ἐς τὴν ἀμίδα φασὶν ἐνουροῦντες· ἐπὶ γὰρ τοι τὴν ὑβρίν ταύτην ἐξ ἀρχῆς πατέρχονται ἐς τὰς οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν

ipfi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea patiuntur, sustinent merito: ego vero innocens, nisi veritatis & libertatis poena est. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quosdam aut adulatores idiotas, parvo animo & humiles suo ingenio homunciones, neque operae pretium est ab eiusmodi familiaritatibus deterrere, neque enim obsequantur: quin ne reprehensione quidem valde digni sunt, si non discedant a suis conductoribus, quantacunque ab illis contumelia affecti: idonei enim, nec indigni sunt ea consuetudine: & alioquin neque habeant, ad quod animum appellentes, operosos se demonstrent; sed si quis hoc illis auferat, ilicet inertes sunt, otiosi, superflui. Neque igitur indigna his accidere, neque illos alteros contumeliosos esse putaverim, si in matulam, quod aiunt, immingant: huius enim contumeliae causa a principio domos isti intrant, haec professio isto-

καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. περὶ δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειραῶσθαι ὡς ἐνὶ μάλιστα μετάγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι. Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν τοιοῦτον βίον ἀΦικνούνται τινες, προεξετάσας, δείξαιμι, οὐ πάνυ βιαίους, οὐδ' ἀναγκαίους. οὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναίροιτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς ἐβελοδοουλείας. οἱ μὲν δὴ πολλοὶ, τὴν πένιν, καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρεῖαν προβέμενοι, ἱκανὸν τοῦτο προκάλυμμα οἶονται, προβεβλήσθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιῶσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πένιν διαφυγεῖν ζητοῦντες· εἴτα ὁ Θεόγνης πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος

[οὐτ' ἔτι εἰπεῖν, οὐτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδε-

15 Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος) Τὸ πλήρες καὶ τὸ λοιπὸν τοῦ-

πο· οὐτε τι εἰπεῖν, οὐτε ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδε-ται. V.

rum est, ferre, quae fiunt, & perpeti. Horum vero, quos dixi, eruditorum hominum causa indignari aequum est, & tentare, quantum eius potest fieri, reducere possint, & erepti dominis suis ad libertatem revocari. Videor autem commode factururus, si perpensis antea causis, quibus ad hoc vitae genus induci quidam se patiuntur, ostendam, non valide urgentes esse, neque necessarias. Ita enim praecidatur illis causa, quam possint dicere, & primum voluntariae feruitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, & necessariorum rerum indigentiam causati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promptu est, & frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus,

ται,] καὶ ὅσα ἄλλα δείγματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεν-
νέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξηγνήχασιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἑώρων
αὐτοὺς Φυγὴν τινα ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὕρισκομένους
ἐκ τῶν τοιούτων ξυνοσιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευ-
θερίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτούς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ κα-
λὸς που ρήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις εἰκότα
λαμβάνουσι, τίς ἐτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο
κακῶς βεβουλευσθαι δοκεῖν αὐτοὺς, αἰ μενούσης ὁ-
μοίας αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰς
αἰ, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον οὐδέν,
οὐδὲ περιττὸν ἐς φυλακὴν, ἀλλὰ τὸ δοθέν, καὶ δοθῇ,
καὶ ἀνθρώως ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς
καταναλίσκεται. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινας
ἀφορμὰς ἐπινοεῖν, αἱ τὴν πενίαν τηροῦσι, παραβοηθοῦ-
σαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἱ τέλεον ἐξαιρήσουσι· καὶ ὑπέρ

5 Ὡς ὁ καλὸς που ρήτωρ ἔφη) κατὰ, ἢ οὕτε σάξιν, οὕτε ἀπολλύ-
Δημοσθένους ἐν Φιλιππηκῶις ταῦτα γαί δύνανται. V.
φοισι, τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις τοῖ-

& quaecunque terriculamenta de paupertate ignavissimi
quique poetarum extulere. Ego vero si quidem viderem, il-
los fugam aliquam paupertatis revera talibus in convici-
bus invenisse, minutam cum illis de nimia libertate dispu-
tationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praecla-
rus alicubi orator ait, cibis aegrotorum similia accipiunt;
quomodo efficient, ut non & hac parte male sibi consu-
luisse videantur, eodem illis vitae tenore semper manente?
Paupertas enim semper illos comitatur, accipere semper ne-
cesse habent, nihil est, quod reponant, aut tanquam super-
fluum in praesentia custodiant; sed quidquid datur, quan-
tumvis detur, quantumvis crebro accipiat, ad assem omne
& in praesentem necessitatem impenditur. At praestiterat,
eas excogitasse rationes, non quae servant paupertatem,
modice modo sublevatam interim, sed quae tollant peni-

γε τοῦ τοιούτου, καὶ ἐς βαθυκῆτα πόντον ἴσως ρίπτειν
 ἔδει, ᾧ Θεόγνι, καὶ πετρῶν, ὡς Φῆς, κατ' ἡλιβάτων.
 εἰ δέ τις αἰὲ πένης, καὶ ἐνδεῆς, καὶ ὑπόμισθος ὢν, οἴε-
 ται πένιαν αὐτῷ τούτῳ διαπεφευγέναι, οὐκ οἶδα πῶς ὁ
 6 τοιοῦτος οὐκ ἂν δοξείεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν. Ἄλλοι δὲ πε-
 νίαν μὲν αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆναι, οὐδὲ καταπλαγῆναί
 φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονοῦντες, ἐκπο-
 ρίζειν τὰ ἄλφιστα, νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ
 σώματα, ἢ ὑπὸ γῆρας, ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ τήνδε ράστην
 οὔσαν τὴν μισθοφορὰν, ἀπηνηκέναι. Φέρ' οὖν ἰδῶμεν εἰ
 ἀληθῆ λέγουσι, καὶ εἰ ἐκ τοῦ ράστου περιγίγνεται αὐ-
 τοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων
 πονοῦσιν. εὐχῇ γὰρ ἂν εἰκότα εἴη ταῦτά γε, μὴ πονή-
 σαντα, μηδὲ καμόντα, ἔτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δὲ
 ἔστι καὶ ρηθῆναι κατ' ἀξίαν, ἀδύνατον τὸσαῦτα πονοῦσι
 καὶ κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονος ἐνταῦ-

13 Εὐχῇ γὰρ ἂν) Αἱ γὰρ εὐχαὶ ὡς ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. V.

tus. Et huius quidem rei causa in pontum forte cetis hor-
 ribilem proicere se, Theogni, fas fuerit, rupe vel aëria;
 quod ais, se dare praecipitem. Si quis vero semper inops,
 indigus, & mercenarius cum sit, ea ipsa re paupertatem se
 putat effugisse; nescio, qui talis non ipse sibi videatur im-
 ponere? Alii rursus paupertatem ipsam a se metui negant,
 neque abhorrere se aiunt, si possint eodem, quo alii, modo
 laborantes victum parare. Iam vero affecto sibi vel fene-
 ctute vel morbis corpore, ad hanc se facillimam mercena-
 riae vitae rationem delatos. Age igitur videamus, utrum ve-
 ra praedicent, & an ex facili adeo redeant illis ea, quae dan-
 tur, non multum, non plus, quam alii, laborantibus. Voto
 enim sane simile fuerit, sine labore aliquem, sine molestia,
 praesentem pecuniam accipere. Sed *quam contra omnia se ha-*
beant, neque dici, prout res postulat, potest: tot labores su-
 stinendi, tot molestiae in illis familiaritatibus, ut firmiore

θα καὶ ἐπὶ τοῦτο μάλιστα τῆς υἱείας δεῖσθαι, μυρίων
 ὄντων ὁσήμεραι τῶν ἐπιτριβόντων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς
 ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονούντων. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν
 τῷ προσήκοντι καιρῷ· ἐπειδὴν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν
 δυσχερείας διεξιῶμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεί-
 ξαι, ὡς οὐδ' οἱ διὰ ταύτην λέγοντες αὐτοὺς ἀποδίδοσθαι
 τὴν πρόφασιν, ἀληθεύοιεν ἂν. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστα- 7
 τον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα
 καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀβρόων ἐλπίδων, ἐσπῆδ᾽ αὐτοὺς
 εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγέντας μὲν τὸ πλῆθος τοῦ χρυ-
 σοῦ, καὶ τοῦ ἀργύρου, εὐδαιμονίσαντας δὲ ἐπὶ τοῖς δει-
 πνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ· ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα
 χανθὸν οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος πείσθαι τοῦ χρυσοῦ. ταῦ-
 τα ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δούλους αὐτ' ἐλευθέρων τίθησιν,
 οὐχ ἢ τῶν ἀναγκαίων χρεῖα, ἣν ἔφασκον, ἀλλ' ἢ τῶν
 οὐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυ-
 τελῶν ἐκείνων ζῆλος. τοιγαροῦν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτοὺς

6 'Ως οὐδ' οἱ) 'Ως οὐχ οἱ διὰ ταύτων λέγοντες. G.

hic vel ad hoc ipsum valetudine opus fit, cum sexcenta sint,
 quae corpus atterant quotidie, & ad ultimam desperatio-
 nem fatigent. Dicemus autem suo illa tempore, cum etiam
 reliquas istorum molestias enarrabimus. In praesentia satis
 fuit ostendisse, neque eos verum dicere, qui hac de causa
 se ipsos vendidisse praedicant. Relinquitur, id quod verissi-
 mum est, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis
 causa illos, & multas propter spes easque luculentas, in do-
 mos alienas insilire, attonitos multitudinem auri atque argen-
 ti, felicitatem ponentes in coenis & deliciis aliis, sperantes
 quantum tauri statim plenis faucibus, nemine obturante,
 devoraturi sint. Haec abducunt illos, & ex liberis servos fa-
 ciunt: non indigentia rerum necessariorum, quam dicebant
 modo, sed non necessariorum cupiditas, & multarum illa-
 rum atque pretii magni rerum affectatio. Itaque istos, tan-

Cic. ω α. N. 115

καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς ἔντεχνοί τινες, καὶ τρίβανες
 ἐρώμενοι παραλαβόντες, ὑπεροπτικῶς περιέπουσιν, ὅπως
 αἰεὶ ἐρασθήσονται αὐτῶν θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ
 τῶν παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι Φιλήματος ἄκρου μετα-
 δίδόντες· ἴσασι γὰρ ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυσιν τοῦ ἐρωτος
 γενησομένην. ταύτην οὖν ἀποκλείουσι, καὶ ζηλοτύπως
 φυλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος αἰεὶ τὸν ἐραστὴν
 ἔχουσι· δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἢ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ
 τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραστος αὐτοῖς γένηται·
 προσμεριδιῶσιν οὖν, καὶ ὑπισχυοῦνται, καὶ αἰεὶ ποιήσου-
 σι, καὶ χαριῶνται, καὶ ἐπιμελήσονται πολυτελῶς. εἴτ'
 ἔλαβον ἅμφω γηράσαντες, ἕξωροι γενόμενοι, καὶ οὗτος
 τοῦ ἐρᾶν, καὶ κείνος τοῦ μεταδιδόναι. πέπρακται δ' οὖν
 8 αὐτοῖς οὐδὲν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος. Τὸ μὲν
 δὴ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, οὐ πᾶν ἰσως
 ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ

1 Καὶ τρίβανες) Ἀριστοφάνειος μνησκόμενος τινὲς πράγματι, καὶ διὰ
 ἢ λίξις. σημαίνει δὲ τοὺς ἑγγενυ- πολλὰς παίρας ἐλληχάτας. V.

quam invenustos & infelices amatores cum nasci sunt, astu-
 ti & veteratores amasii superbe tractant, atque in tantum
 modo colunt, uti semper ab iis amentur, frui autem amo-
 ribus suis ne ad osculum quidem extremum permittunt, qui
 norint in fructu ipso solutionem amoris inesse. Hanc igitur
 excludunt, & summo cavent studio. ceterum spe semper
 amatorem sustentant: quippe metuunt, ne desperatio illum
 a nimia cupiditate abducatur, atque ita amare ipsos desinat.
 Arrident igitur, & pollicentur, & semper facturi sunt, &
 praebituri, & rationem habituri pretiosorum *munerum*: in-
 ter haec ambobus non sentientibus anni obrepunt, ut iam
 intempestivum sit, amare alterum, alterum praebere. Tota
 itaque vita nihil iis praeter spem actum est. Ac propter cu-
 piditatem voluptatis sustinere omnia, non omnino forte re-
 prehendum fuerit; sed venia indulgenda, si quis volu-

ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ὥπως μεθέξει αὐτῆς. καί-
 τοι αἰσχρὸν ἴσως, καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδοῖσθαι διὰ
 ταύτην ἑαυτὸν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἢ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή.
 ὅμως δ' οὖν ἐχέτω τινα συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγ-
 χάνοιτο. τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς ἀηδίας
 ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, καὶ ἀνόητον καὶ ταυτ' ὁρῶν-
 τας, ὡς οἱ μὲν πόνου σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ ἀναγ-
 καῖοι. τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο, ὅ, τι δὴ ποτέ ἐστι τὸ ἡδύ,
 οὔτε ἐγένετό πω τοσούτου χρόνου· προσέτι δὲ, οὐδὲ γενή-
 σεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζεται. οἱ μὲν γὰρ
 τοῦ Ὀδυσσεῶς ἑταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίων-
 τες, ἡμέλουν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδύ, τῶν
 καλῶς ἐχόντων κατεφρόνουν ὥστε οὐ πάντῃ ἀλογος αὐ-
 τῶν ἢ λήθῃ τοῦ καλοῦ, πρὸς τὸ ἡδύ ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς δια-
 τριβούσης. τὸ δὲ λιμῶ ἑνόντα παρεστῶτα ἄλλω τοῦ
 λωτοῦ ἐμφορουμένῳ, μὴδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μό-

II Τὸν λωτὸν) Βοτάνη εὐάδης, ἣν ἐνίοι καλοῦσι μυράλαντον. V.

ptate gaudeat, & undique illam persequatur, ut particeps
 illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac servile,
 ipsum se propter eam vendere; multo enim maior ea, quae
 ex libertate contingit, voluptas est: verumtamen veniam ali-
 quam habeat, ea si potiat. At enim propter solam spem vo-
 luptatis insuavia ita multa sustinere, ridiculum & amens esse
 arbitror: idque cum videant, labores quidem manifestos esse
 & apertos, & necessarios; speratum autem illud, quidquid
 demum sit suave, neque contigisse unquam tanto tempore,
 neque adeo, si quis recte rationem putet, ut contingat, fu-
 turum videri. Ac focii quidem Ulyssis, dulci illo Loto gusta-
 to, neglexerunt reliqua, & prae eo, quod in praesentia sua-
 ve videretur, honesta & pulchra neglexerunt; ut non omni-
 no absurda esset illorum oblivio honesti, animo in suavitate
 illa occupato. Verum esse aliquem, qui famis ipse sodalis
 adfuit alii Loto se ingurgitanti, neque impertienti quidquam,

Lucian. Vol. III.

P

Βιτάνη, το γλυκύν
 ρ. 2. - νο / 20 π. 1
 26 δ 2.

νης, τοῦ καὶ αὐτὸν παραγεύσασθαι ποτε δεδῶσθαι, τῶν
καλῶς καὶ ὀρθῶς ἔχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις,
ὡς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τινων Ὀμηρικῶν ὡς
9 ἀληθῶς δεόμενον. Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐ-
τοὺς ἄγοντα, καὶ ἀπὸ ὧν αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι
τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὃ, τι ἂν ἐβέλωσι, ταῦτά
ἐστίν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων. πλὴν εἰ μὴ καὶ κείνων τις
μεμνήσθαι ἀξιώσειε, τῶν καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομέ-
νων, τοῦ ξυνεῖναι εὐπατρίδαις τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδρά-
σιν. εἰσὶ γὰρ οἱ καὶ τοῦτο περίβλεπτον καὶ ὑπὲρ τοὺς
πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε τοῦμὸν ἴδιον, οὐδὲ βασι-
λεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, καὶ συνὼν ὀρά-
σθαι, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνουσίας, δεξαί-
10 μιν ἂν. Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως οὔσης, φέρε
ἦδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τοῦ
εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἦδη

9 Εὐπαρύφοις ἀνδράσιν) Εὐκατεργάστοις, εὐδαίμοσι, πλουσίοις. V.

hac sola spe ductus, fore ut sibi etiam aliquando degustan-
dus detur; atque interim bona & recta obliviscatur: illud
mehercules risu dignum, & Homericis plagis vere indigens.
Quae igitur ad convictus istos agunt, & propter quae di-
vitibus se praebent, ut ipsis pro arbitrio abutantur, haec
sunt, aut his fere proxima: nisi forte illorum etiam men-
tionem iniecisse aliquis velit, qui gloria sola efferuntur ver-
fandi cum generosis viris & praetextatis. Sunt enim, qui hoc
etiam illustre quiddam & vulgo superius putant, cum equi-
dem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec
cum magno Rege esse, & in convictu eo conspici, si hoc
per se solum sit, neque aliud quidquam boni ex illa con-
suetudine ad me redeat. Hoc igitur cum rationis suae argu-
mentum & quasi fundamentum habeant, age iam inter nos
videamus primo, quae sustineant, priusquam admittantur,

ὄντες πάσχεισιν ἐπὶ πᾶσι δέ, ἢ τις αὐτοῖς ἡ καταστρο-
 Φὴ τοῦ δράματος γίγνεται. οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν
 ἔστιν, ὥς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὐληπτα γούν, καὶ οὐ
 πολλοῦ δεήσει τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον· εἴ-
 τά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολλῆς μὲν
 τῆς διαδρομῆς, συνεχῶς δὲ τῆς θυραυλίας, ἔωθεν τε ἐξ-
 ανιστάμενον, περιμένειν ὠθούμενον, καὶ ἀποκλειόμενον, *ἐν τῇ αὐτῇ*
 καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα ὑπὸ θυ- *confractū*
 ρωρῶ κακῶς συρίζοντι, καὶ ὀνομακλήτορι Λιβυκῶ τατ- *frag. c. 12.*
 τόμενον, καὶ μισθὸν τελοῦντα τῆς μνήμης τοῦ ὀνόματος
 καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπι-
 μεληθῆναι χρῆ, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου ἀξίωμα,
 καὶ χρώματα αἰρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκεῖνος ἤδηται, ὥς μὴ
 ἀπάδης, μηδὲ προσκρούης βλεπόμενος· καὶ Φιλοπόνως
 ἔπεσθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προω-

& votorum fiant compotes; quae deinde, cum ibi sunt, il-
 lis eveniant; post omnia vero, quae ipsis conversio fiat fa-
 bulae. Neque enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse,
 sed ob id ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo la-
 bore opus habere; sed modo opus esse, ut velis, dein reli-
 qua facile perfecta omnia. Quin multo discursu *opus est*, &
 multis ad ianuam excubiis. Mane surgendum, expectandum
 deinde est, ac durandum, si impellaris interea & excluda-
 ris, & impudens nonnunquam molestusque videaris, sub
 imperio quasi ianitoris Syrum male sermonem admiscentis,
 aut nomenclatoris Libyci constitutus, quibus mercedem sol-
 vas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin
 etiam vestium curam maiorem, quam pro facultatibus, sus-
 cipere oportet, ad dignitatem nempe eius, quem colas, &
 colores eligere, quibus ille delectetur, ne discrepes ab il-
 lo, neque offendas, si forte te videat: tum studiose illum
 affectari, vel praecedere potius, impulsus a servis, &

βούμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπληροῦντα. ὁ δὲ,
 11 οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἐξῆς ἡμερῶν. Ἦν δέ ποτε καὶ
 τὰ ἀρίστα πράξης, καὶ ἰδῆ σε, καὶ προσκαλέσας εἰρη-
 ταί τι, ὣν ἂν τύχη, τότε δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἰδὼς, ἀ-
 βρόος δὲ ὁ ἱλιγγοῖ, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν
 παρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνασθαι
 δέον τίς ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιαι νῆες
 ἦσαν αὐτοῖς, λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοὶ, αἰδῶ ἐκάλε-
 σαν· οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήβεις, ἀπαιδευ-
 σίαν. σὺ δ' οὖν ἐπισφαιεστάτης πειραθεὶς τῆς πρώτης
 φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν
 τὴν ἀπόγνωσιν. ἐπειδὴν δὲ πολλὰς μὲν αὐπνους νύκτας
 ἰαύσης, ἤματα δ' αἱματέεντα διαγάγης, οὐ, μὰ Δία,
 τῆς Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγάμων, ἀλ-
 λὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχης δὲ καὶ τρα-
 γικοῦ τινος θεοῦ συνιστάντος, ἐξέτασις τούντεῦθεν, εἰ οἷ-

5 ἱλιγγοῖ) Ὅταν περὶ τὴν καρ-
 διαν στρόφος γίνηται, ἐπακολουθεῖ
 σκάτος, ὃ καλοῦσιν ἱλιγγον.

11 Καταδικάσας) Ἀντὶ τοῦ κατ-
 αγόρησας. V.

quandam quasi pompam implere. Ille vero multis deinceps
 diebus neque adspicit te. Si vero aliquando felicissimus sis,
 & videat te, & ad se vocatum rogaverit fortuitorum quid-
 dam: tum fane fudor multus, & crebra vertigo, & tre-
 mor intempestivus, & risus praesentium de aestu tuo: &
 saepe cum respondendum sit, quis Achivorum rex fuerit?
 respondes, mille illis naves fuisse. Hoc boni quidem viri
 pudorem appellant, audaces vero timiditatem, & maligni,
 inscitiam: tu vero primam tibi humanitatem periculofissi-
 mam expertus, discedis, tuam ipse damnans meticulosam dif-
 fidentiam. Cum vero multae tibi inde noctes sine munere so-
 mni, sanguineque dies transierunt, non Helenae fane causa,
 aut Pergamorum Priami, sed quinque, quos speras, obolo-
 rum, & iam Tragicus tibi Deus aliquis obvenierit, qui te

πῶς τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλουσίῳ ἡ διατριβὴ οὐκ ἀγῆς, ἐπαινουμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ· σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἀπαντος τοῦ βίου τότε προκειῖσθαι δοκεῖ· ὑπείσέρχεται γὰρ εἰκότως τὸ μὴδ' ὑπ' ἄλλου ἂν καταδεχθῆναι, πρὸς τοῦ προτέρου ἀποβληθέντα, καὶ δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυρία διαιρεθῆναι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομένοις Φθονοῦντα, (τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιποιουμένους) αὐτὸν δὲ πάντα ἐνδεῶς εἰρηκέναι νομίζοντα, Φοβούμενον δὲ καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀτενίζοντα, καὶ εἰ μὲν ἐκΦαυλίζῃ τι τῶν λεγομένων, ἀπολλύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν ἀκούσῃ, γεγηθότα καὶ εὐέλπιν καθιστάμενον. Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι 12 Φρονοῦντας, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους, ὧν ἕκαστος ὥσπερ ἐκ λόχου τοξεύων, λέληθεν. εἴτ' ἐνόησον ἄνδρα ἐν βαθεῖ πώγωνι καὶ πολιά τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἷ-

commendet; examen inde instituitur, an literas noveris. Ac diviti quidem illa non insuavis exercitatio, qui laudetur per hanc occasionem, & felicitatis nomine praedicetur; tibi vero certamen de ipsa anima, & vita universa videtur esse propositum. Nec immerito enim subit, nec ab alio receptum te iri, reiectus a priore aliquo, & reprobatus si fueris. Necesse igitur est in sexcentas tum partes animum distrahi, qui inideas his, qui tecum simul examinantur, (pone enim, alios esse eadem, quae tu, appetentes) te ipsum vero tenuiter nimis dixisse omnia arbitreris; porro metuas & speres, & ipsius in vultu oculos defigas, ita ut si ipse respuere quid eorum, quae dicis, videatur, perisse te putes, si vero cum subrisu audiat, gaudeas, & bona cum spe adites. Est autem vero simile, multos esse, qui obtrecent tibi, & alios tibi opponant, quorum unusquisque velut ex insidiis occulte iaculetur. Iam cogita, virum prolixa cum barba &

δεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς μὲν δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μή.
 μέσος ἐν τοσούτῳ χρόνος, καὶ πολυπραγμονεῖταί σου
 ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βίος· καὶ μὲν τις ἢ πολίτης ὑπὸ
 Φθόγου, ἢ γείτων ἔκ τινος εὐτελεῦς αἰτίας προσκερου-
 κῶς, ἀνακοινόμενος εἶπῃ μοιχὸν, ἢ παίδεραστὴν, τοῦτ'
 ἐκεῖνο, ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα
 ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὑποπτοὶ, καὶ ἀμείβοιοι, καὶ δέδε-
 κασμένοι. χρεὶ τοίνυν πολλὰ εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὅλως
 ἐναντιωθῆναι· μόνως γὰρ ἂν οὕτω κρατήσῃς. εἶεν, καὶ
 ὃν εὐτύχηταί σοι πάντα τῆς εὐχῆς μειζόνως· αὐτὸς τε
 γὰρ ἐπήνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν φίλων οἱ ἐντιμότα-
 τοὶ, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρε-
 ψαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ οὔτε ὁ
 ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδὲ τις ἐμέμψατό σου τὸν
 βίον, ἀλλὰ πάντα ἵλεω, καὶ πανταχόθεν αἰσία τὰ
 13 ἱερά. Κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀ-

canis capillis explorari, si quid norit utile; & aliis quidem videri nosse, aliis non item. Tum tempus intercedit, quo scrupulose inquiritur vita tua omnis superior: & si quis vel tuus civis invidia, aut vicinus levi quadam de causa tibi offensus, interrogatus de te, aut moechum dixerit, aut puerorum amore infamem, illicet, is putatur ex Iovis ipsius tabulis datus testis: sin ad unum omnes ordine te laudent, suspecti habentur, & ambigui, & corrupti. Oportet igitur multa te felicitate uti, & nusquam omnino oppugnari: hac sola enim ratione viceris. Esto. Feliciter tibi omnia a maiori quadam fortuna evenerunt: & ipse enim tuam laudavit orationem, & amicorum honoratissimi, & quibus maxime credit de talibus, ipsum non averterunt: porro idem vult uxor, neque procurator contradicit, nec dispensator: neque vitam tuam quisquam reprehendit, sed placata omnia, & litatum undique. Vicisti igitur, beare, coronatus es Olym-

λύμπια· μᾶλλον δέ, Βαβυλῶνα εἴληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθήρηκας, καὶ ἔξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρασ, καὶ ἀμέλξεις ὀρίθων γάλα. δεῖ δὴ σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων πόνων μέγιστα ἡλίκᾳ γενέσθαι τὰγαθὰ, ἵνα μὴ Φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾖ, καὶ τόν τε μισθὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον ὀρισθῆναι, καὶ τοῦτον ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδοσθαι, καὶ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πηλοῦ, καὶ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς, ἀποτείναντα τῷ πόδε καθεύδειν, μόνᾳ ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρελήφθης, καὶ ὧν ἔμμισθος εἶ. ἐχρῆν μὲν οὕτως, ὧς Τιμόκλεις, καὶ οὐδὲν ἂν ᾗν μέγα κακόν, ὑποκύψαντα φέρειν τὸν ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὐφορον, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπίχρυσον ὄντα· ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ πάντος δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς

3 Ὀρίθων γάλα) Παροιμία ἐπὶ λα. V. (Ὀρίθων δὲ γάλα τὸ λευκὸν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν, ὅταν τιμὴ κὸν τοῦ σού. C.)
πρὶςρυῇ, λεγομένη, τὸ ὀρίθων γά-

piis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sardium arcem expugnasti: & Amaltheae cornu habebis, & gallinarum lac mulgebis. Oportet enim pro tantis tibi laboribus mirum quanta bona contingere, ne foliacea modo corona sit; mercedem oportet constitui minime contemnendam, eamque, quo tempore opus est, sine difficultate solvi, aliumque etiam supra vulgus honorem tibi haberi; & quietem iam contingere laborum illorum, & luti, & cursuum, & vigiliarum; & illud quod in votis fuerat, ut porrectis pedibus dormire liceat, ac sola ea agere, quorum causa assumtus initio fuisti, & quorum nomine capis mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles, nec magnum sic malum foret, submissa cervice iugum ferre leve & commodum, & quod maximum est, inauratum. Sed multum abest, immo omnia. Sexcenta enim sunt intolerabilia libero homini, quae in ipso

ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς
 ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομείναι δύναίτο, παιδεία καὶ
 14 ἐπ' ἐλάχιστον ὠμιληκώς. Ἀρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου
 δεῖπνου, ἣν δοκῇ, ὃ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς
 μελλούσης ξυνουσίας. εὐθύς οὖν πρόσεισι παραγγέλλων
 τις ἥκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομήλῃτος οἰκέτης, ὃν χρὴ
 πρότερον ἱλεῶν ποιήσασθαι, παραβύσαντα ἐς τὴν χεῖ-
 ρα, ὡς μὴ ἀδέξιός εἶναι δοκῇ, τοῦλάχιστον πέντε δραχ-
 μάς· ὃ δὲ ἀκκισάμενος, καὶ ἄπαγε, παρὰ σοῦ δὲ ἐγώ;
 καὶ Ἡράκλεις, μὴ γένοιτο ἐπειπῶν, τέλος ἐπείσθῃ
 καὶ ἄπεισί σοι πλατὺ ἐγχανών· σύ δ' ἐσθλῆτα καθαρὰν
 προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν ὡς κοσμιώτατα σχημα-
 τίσας, λουσάμενος ἥκεις, δεδιώς μὴ πρὸ τῶν ἄλλων
 ἀφίκοιο. ἀπειρόκαλον γὰρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἥκειν,
 Φορτικόν. αὐτὸ οὖν τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ, εἰσελή-
 λυθας· καὶ σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξαντο· καὶ παραλαβὼν
 9 Ὁ δὲ ἀκκισάμενος) Προσποισάμενος, ὑπεκρινάμενος. V.

iam convictu fiunt. Confidera autem ipse, dum deinceps au-
 dies, utrum ferre ea possit, si cui vel ad brevissimum tem-
 pus consuetudo cum eruditione fuerit. Incipiam autem a
 prima coena, si ita videtur, quam te coenaturum probabi-
 le est, aditalem quasi futurae consuetudinis. Statim igitur
 accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus servulus,
 quem placare prius oportet, in manum demissis, ne rusti-
 cus esse videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero
 per simulationem recusans initio, & apage, inquires, a te-
 ne ego? & me Hercules non fiet, subiiciens, denique per-
 suaderi sibi patitur, & albis te dentibus ridens abit. Tu ve-
 ro pura veste deprompta, & quam ornatissime compositus
 lotusque venis, meruens, ne ante alios adsis: parum elegan-
 tis enim hoc fuerit, ut superbum, venire ultimum. Ipso igi-
 tur medio observato tempore, ingressus es, & cum hono-
 ris te significatione exceperunt, teque prehensum aliquis

οὐκ ἀνομήλῃτος
 οἰκέτης
 98.

τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τοῦ πλουσίου, μετὰ δύο που
 σχεδὸν τῶν παλαιῶν Φίλων. Σὺ δ' ὥσπερ τοῦ Διὸς τὸν 15
 οἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαύμακας, καὶ ἐΦ' ἐκάστῳ
 τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σοι καὶ ἄγνω-
 ῖστα πάντα· καὶ ἦτε οἰκετεία εἰς σέ ἀποβλέπει, καὶ
 τῶν παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράξεις ἐπιτηροῦσιν· οὐδ'
 αὐτῶ δὲ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ
 τισι τῶν οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς παῖδας, ἢ ἐς
 τὴν γυναῖκα, εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις. οἱ
 μὲν γὰρ τῶν συνδείπνων ἀκόλουθοι ὁρῶντες ἐκπεπληγ-
 μένον, ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν ὁρωμένων ἀποσκόπτουσι,
 τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλω πρότερόν σε δε-
 δεσπνηκέναι, τὸ καινὸν εἶναί σοι καὶ τὸ χειρόμακτρον τι-
 θέμενον· ὥσπερ οὖν εἰκὸς, ἰδίειν τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας,
 καὶ μῆτε διψῶντα πιεῖν αἰτεῖν τολμᾶν, μὴ δόξης οἰνό- Salurn. 22.
 Φλυξ τις εἶναι, μῆτε τῶν ὄψων παρατεθέντων ποικίλων

accumbere iussit paulum supra divitem, post duos circiter
 amicorum veterum. Tu vero tanquam Iovis domum ingres-
 sus admiraris omnia, & ad unumquodque eorum, quae fiunt,
 suspensus aestuas: peregrina enim tibi & incognita omnia:
 porro hinc familia in te intendit oculos, hinc convivarum
 quisque, quid agas, observant. Nec ipse dives non hoc cu-
 rat, sed praecepit etiam servorum quibusdam, ut attendant,
 quomodo erga pueros & uxorem te geras, utrum faepe
 circumlatis oculis eos adspicias. Ac convivarum quidem ser-
 vi attonitum te videntes, inscitiam eorum, quae facis, ri-
 dent, signumque etiam ex illo capiunt, te nunquam apud
 alium prius coenasse, quod novum tibi insolensque sit man-
 tile appositum. Ut igitur facile est ad coniiciendum, su-
 dare te prae aestu necesse est, nec audere, cum sitis, po-
 scere poculum, ne vinosus videare; neque fructibus appo-

πρὸς τινὰ τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐφ' ὃ, τι πρῶτον
 ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκης· ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλου-
 σίον δεήσει, καὶ κεῖνον ζηλοῦν καὶ μανθάνειν τοῦ δείπνου
 16 τὴν ἀκολουθίαν. Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, καὶ Θορύβου
 πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομένων ἐκ-
 πεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον
 τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ τῆς τοσαύτης τρυ-
 φῆς· ἄρτι δέ, οἰκτεῖρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ὦν, εἴτα
 ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίστε δὲ καὶ κεῖνο εἰσέρχεταιί σε, ὡς
 ζηλωτὸν τινὰ βιώσῃ τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντροφῆ-
 σων, καὶ μεβέζων αὐτῶν ἐξ ἰστοιμίας. οἷι γὰρ εἰσαεὶ
 Διονύσια εὐρτάσειν, καὶ πού καὶ μεῖράκια ὠραῖα δια-
 κονούμενα, καὶ ἡρέμα προσμειδῶντα, γλαφυρωτέραν
 ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν διατριβήν· ὥστε συνεχῶς
 τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο φθέγγεσθαι,

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

fitis variis, ordine quodam structis, scire ad quid primo
 aut postea manum porrigas. Furtim igitur respicere ad vi-
 cinum oportebit, & illum imitari, & ab illo discere coe-
 nae ordinem. Ceterum varius es, & tumultu animi plenus,
 perturbatus ad singula, quae fiunt: & nunc quidem beatum
 praedicas divitem auri causa & eboris, & tantarum delicia-
 rum: iam vero te miserabere, qui cum nihil sis *ad hunc*
comparatus divitem, vivere tamen te arbitraris: nonnun-
 quam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam in-
 videndam victurus sis vitam, qui ad delicias usque omni-
 bus illis ufurus, & aequo iure particeps illorum futurus sis.
 Putabis nimirum, semper te acturum Dionysia. Ac forte
 etiam adolescentuli formosi ministrantes, & leviter arriden-
 tes, venustiore tibi futuram vivendi conditionem pingunt,
 uti semper Homericum illud dicas:

Non pigeat Troasque ocreati & cruris Achivos

πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης εὐδαιμονίας. Φιλοτησίαι τὸ ἐπὶ τούτῳ καὶ σκύφον εὐμεγέθη τινὰ αἰτήσας, προὔπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δὴ ποτε προσειπῶν· σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι μὲν τι σε καὶ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔδει, ἠγνόησας ὑπ' ἀπειρίας, καὶ ἀγροικίας δόξαν ὦφλες. Ἐπίφθορος δ' οὖν ἀπὸ τῆς προπό- 17.

σεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν Φίλων γεγένησαι, καὶ πρότερον ἐπὶ τῇ κατακλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν. ὅτι τήμερον ἦκων, προὔκρίθης ἀνδρῶν πολυετῇ δουλείαν ἠντληκότων. εὐθύς οὖν καὶ τοιοῦτός τις περὶ σοῦ λόγος ἐν αὐτοῖς. τούτο ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς ἐλείπετο, καὶ τῶν ἄρτι ἐσεληλυθότων ἐς τὴν οἰκίαν, δευτέρους εἶναι. καὶ μόνοις τοῖς Ἑλλησι τούτοις ἀνέωκται ἡ Ῥωμαίων πόλις. καίτοι τί ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ προτιμῶνται ἡμῶν; οὐ ρημάτια δύστηνα λέγοντες, οἶονταί τι παμμέγεθες ὦφελειν; ἄλ-

Λυσίας 49?

2 Φιλοτησίαι) Φιλοτησία ἐστὶν, παράσχῃ φίλῳ καὶ τὴν φιλίαν χαρίσασθαι. V.
ἀνίκα τις ἐν ἀρίστῳ, ἀπὸ τῆς δευτέρας αὐτῷ φιλίας πῶν, τὸ λοιπὸν

multa pati & facere tantae felicitatis gratia. Hinc amicitiae libabitur, & magnum quoddam poculum poscens propinat tibi Magistro, vel quocunque demum nomine te appellans: tu vero capiens poculum, quid tibi respondendum sit ignoras prae imperitia, & rusticitatis opinionem praebeas. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amicorum plurimum subiisti, & iam prius in ipso accubitu offendisti quosdam illorum, quod novus hospes praelatus es viris, qui multorum iam annorum servitutem exhaustere. Statim igitur tales inter ipsos habentur de te sermones. Hoc scilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam post eos, qui modo ingressi domum sunt, habeamur: & , solis huius Graeculis Romanorum urbs parat. Quid vero est, quo ante nos censentur? num sermunculis quibusdam miseris proferendis, maximam se putant utilitatem asferre? Alius vero,

οὐδὲ γὰρ

λος δέ, οὐ γὰρ εἶδες ὅσα μὲν ἔπιεν, ὅπως δέ τὰ παρα-
τεθέντα συλλαβὼν κατέφαγεν; ἀπειρόκαλος ἄνθρω-
πος, καὶ λιμοῦ πλέως· οὐ δ' ὄναρ λευκοῦ ποτε ἄρτου
ἐμφορήβεις, οὔτε γε Νομαδικοῦ, ἢ Φασιανοῦ ὄρνιθος, ὧν
μόλις τὰ ὁστὰ ἡμῖν καταλέλοιπε. τρίτος ἄλλος, ᾧ μά-
ταιοι, Φησί, πέντε οὐδ' ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτόν, ἐν-
ταῦθά που ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποτηνῶμενον. νῦν μὲν γὰρ
ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ ἐπι-
μελείᾳ ἐστίν· ἐπειδὴν δὲ πατηθῇ πολλάκις, καὶ τοῦ
πηλοῦ ἀναπλησθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀβλύως ἐρρίψεται,
κόμεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τοιαῦτα
περὶ σοῦ πολλὰ στρέφουσι, καὶ που ἤδη καὶ πρὸς δια-

18 βολὰς τινες αὐτῶν παρασκευάζονται. Τὸ δ' οὖν συμπό-
σιον ὅλον ἐκεῖνο, σόν ἐστι, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλείστοι τῶν
λόγων· σύ δ' ὑπ' ἀηθείας πλεόν τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιῶν οἴνου
λεπτοῦ, καὶ δριμέος, πάλαι τῆς γαστρὸς ἐπειγούσης,

Νομικὸν Ν. πονήρως ἔχεις· καὶ οὔτε προεξανασηναί σοι καλόν, οὐ-
7 Ποτηνῶμενον) Δυσφοροῦντα, μετὰ οἰμωγῆς παρακαλοῦντα. V.

non enim vidisti, inquit, quantum biberit? & quomodo
apposita sibi corripens voraverit? bonarum rerum imperi-
tus homo, & esuritionum plenus, ne per quietem unquam
candido pane satiatius aut Numidica gallina, vel Phasiana,
quarum vix ossa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, in-
quit, ne totis quidem quinque interiectis diebus videbitis
hominem hic inter nos similiter querentem. Nunc enim ut
novi calcei in honore quodam & cura est: cum vero cal-
catus fuerit aliquoties, & luto oppletus, sub lecto iacebit
misere, cimicibus non minus, quam nos, refertus. Ac hi qui-
dem talia de te multa versant, & forte iam ad calumnias se
parant quidam eorum. Convivium igitur illud totum tuum
est, ac de te sermones plerique. Tu vero, insuetus videli-
cet, plus iusto qui biberis vini tenuis & acris, olim urgen-
te ventre male habes: & tamen neque ante reliquos sur-

τε μένειν ἀσφαλές. ἀποτεινομένου τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων, καὶ θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι παριόντων, (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαι σοι τὰ αὐτοῦ βούλεται) κόλασιν οὐ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὁρᾶν τὰ γιγνόμενα, μητ' ἀκούων εἴ τις ἄδει, ἢ καθαρίζει, πᾶν τιμώμενος μεираκίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὐχὴ δὲ ἡ σεισμῶ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἡ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα ποτὲ καὶ διαλυθῇ τὸ συμπόσιον. Τοῦτο μὲν δὴ σοι τὸ πρῶτον, ὦ 19 ἑταῖρε, καὶ ἡδιστον ἐκεῖνο δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε τοῦ θυμοῦ, καὶ τῶν λευκῶν ἀλῶν ἡδίων, ὀπηνίκα βούλομαι, καὶ ὅποσον ἐλευθέρως ἐσθιομένῳ. ἵνα γοῦν σοι τὴν ὀξυρεγμίαν τὴν ἐπὶ τούτοις παρῶ, καὶ τὸν ἐν τῇ νυκτὶ ἔμετον, ἔωθεν δεήσει περὶ τοῦ μισθοῦ συμβῆναι ὑμᾶς, ὅποσον τε καὶ ὅποτε τοῦ ἔτους χρὴ λαμβάνειν. παρόντων οὖν δύο ἢ τριῶν φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ καθίζεσθαι

gere decorum tibi est, neque manere tutum. Producta ergo compositatione, dum sermo alius ex alio nascitur, dum spectaculum succedit spectaculo: (omnia enim sua ostentare tibi vult) poenam non parvam sustines, prae qua nec vides, quae fiunt, neque audis, si quis cantat, vel cithara canit habitus magno in pretio adolescentulus; sed laudas tu quidem necessario, ceterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam narrari, ut tandem aliquando solvatur convivium. Haec itaque prima tibi, sodalis, & suavissima illa coena: mihi non item, de cepa & candido sale iucundius, cum volo & quantum volo, libere fumenti: ut enim acidum ructum, qui consequi ista solet, & vomitionem nocturnam omittam, postridie oportebit de mercede inter vos convenire, quantum, & quo anni tempore. accipere oporteat. Praesentibus ergo duobus tribusve amicis, advocato te atque affidere iusso, dicere

κελεύσας, ἄρχεται λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὅποιά ἐστιν, εἰράκαες ἤδη, καὶ ὡς τυῆος ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἷς, ἀτραγώδητα δὲ, καὶ πεζὰ πάντα, καὶ δημοτικά· χρὴ δέ σε οὕτως ἔχειν ὡς ἀπάντων ἡμῖν καινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἐμαυτοῦ, ἢ καὶ, νῆ Δία, τῶν παιδῶν (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ἐπιτρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπίσης ἡγοίμην δεσπότην. ἐπεὶ δὲ καὶ ὠρίσθαι τι δεῖ, ὁρᾷ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐταρκες τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ συνήμι ὡς οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν, καὶ τιμῆς, ἣν παρὰ πᾶσιν ἔξεις· ὅμως δ' οὖν καὶ ὠρίσθω τι. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βούλει, λέγε, μεμνημένος, ὦ Φίλτατε, καὶ κείνων, ἅπερ ἐν ἑορταῖς ἐτησίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν. οὐ γὰρ ἀμελήσομεν οὐδὲ τῶν τοιούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν

incipit: Quae sit nostra vivendi ratio, heri vidisti, & quam nullus sit in ea iactationi locus, nihil hic tragoediarum, pedestria [humilia] omnia & civilia: ceterum ita te existimare volo, & ita te instituire, ut communia nobis futura memineris omnia. Ridiculum enim fuerit, si quod principatum tenet, animum tibi meum, aut Hercle liberorum, (si sint illi liberi institutionis egentes) cum credam, reliquorum te non ex aequo dominum arbitrer. Quandoquidem vero & definiri aliquid opus est, video quidem mediocritatem tuam & mores sua virtute beatos contentosque, atque intelligo, non mercedis spe nostram te domum accessisse, sed aliarum rerum causa, benevolentiae nostrae, & honoris, quem omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur aliquid. Tu vero ipse, quid volueris, dicito, sed memineris, carissime, illorum etiam, quae in solemnitatibus annuis datuos nos facile assequeris: neque enim negligemus

αὐτὰ συντιθέμεθα. πολλαὶ δὲ, οἷσθα, τοῦ ἔτους αἱ τοιαῦται ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀποβλέπων, μετρίωτερον δηλονότι ἐπιβάλοις ἡμῖν τὸν μισθόν· ἄλλως τε, καὶ πρέπειν ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κοεῖττον εἶναι χρημάτων. Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε 20 διασεύσας ταῖς ἐλπίσι, τιθασσὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι τάλαντα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγροὺς ὅλους, καὶ συνοικίας, συνίης μὲν ἡρέμα τῆς μικρολογίας, σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ ἀληθές ἔσθαι νομίζεις, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην, ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηνε.
τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, οὐ Φησιν ἐρεῖν, τῶν Φίλων δὲ τινα τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα τοῦ πράγματος εἰπεῖν, ὃ μῆτ' αὐτῷ γίγνοιτ' ἂν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγ-

6 Τιθασσὸν) Τιθασσός ὁ ἡμισις) Γραι. σαίνεις δὲ ὅμως τὴν
ρος· καὶ ἀτίθασσος ὁ ἀνήμερος. V. ὑπόσχεσιν. G. & M.

9 Ἐπαινέεις δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέ-

ista, licet de his nihil iam inter nos conveniat: multae autem, nosti, singulis annis eiusmodi sunt occasiones. Ad haec ergo respiciens, moderatiorem nobis scilicet mercedem impones: & alioquin decet vos eruditos superiores esse pecunia. His ille dictis totum te commovit spe varia, & mansuetum sibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim & millia fomniaveras, & agros totos vicosque, intelligis quidem paulatim minutam parsimoniam; interim tamen adularis, ac promissionem, & illud, communia nobis erunt omnia, firmum verumque esse putas, nesciens haec talia,

Labra rigasse quidem; non humectasse palatum.

Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se quidem dicturum negat, amicorum autem praesentium unum iuber intercedere, & dicere, quod neque sibi grave sit, qui in

καίστερα δαπανῶντι, μήτε τῷ ληψομένῳ εὐτελές. ὁ δὲ, ὁμογέρων τις, ἐκ παίδων κολακεία σύντροφος, ὡς μὲν οὐκ εὐδαιμονέστατος εἶ, Φησι, τῶν ἐν τῇ πόλει ἀπάντων, ὧ οὗτος, οὐκ ἂν εἴποις, ὧ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχέν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς Τύχης. λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιωθῆναι, καὶ ἐστίας κοινωῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι. ταῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδου πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶσθα. εἶδον δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐβελήσαντας ἂν εἰ καὶ προσδιδόναι δέοι, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα, συνεῖναι τούτῳ, καὶ ὀρᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἐταίρους, καὶ Φίλους εἶναι δοκῶντας· οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐποτρίας μακαρίσω· ὅς καὶ προσλήψῃ μισθὸν τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν οὖν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἄσωτος εἶ, τσὸν δὲ τι εἰπὼν ἐλάχιστον, καὶ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκεῖνας ἐλ-

alia etiam magis necessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero eiusdem feneſturis homo, adulationi a pueritia inde affuetus, Felicissimum te, o noster, inquit, esse, qui in hac urbe sunt, omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod consuetudine & communi mensa dignus habitus es, atque in primam earum, quae sunt in Romanorum imperio, domum receptus. Hoc enim supra Croesi talenta & Midæ divitias, si moderate scias uti. Equidem cum viderim multos nobiles viros, qui vellent, si quid etiam impendendum sit, solius gloriae causa cum hoc vivere, & conspici circa hunc, & sodales ipsius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem insuper etiam mercedem accepturus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane prodigius & nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde

πίδας. Ἀγαπᾶν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. οὐ γὰρ οὐδ' ἂν 21 —
 Φυγεῖν ἔτι σοι δυνατόν ἐντὸς ἀρκύων γενομένων. δέχη τοί-
 νυν τὸν χαλινὸν, μύσας, καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἰ
 πρὸς αὐτὸν, οὐ πάνυ περισπῶντα, οὐδ' ὀξέως νύττοντα,
 μέχρις ἂν λάβῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γεόμενος. οἱ μὲν
 δὲ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μετὰ τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες ἐν-
 τὸς τῆς κυγκλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα,
 καὶ τῶν πάνυ τινὰ ἔνδον γεγενημένον. σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέ-
 πω ὁρᾷς, οὐ τινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς
 πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, καὶ σεαυτὸν ἑξαπατᾷς, καὶ
 αἰετὰ μέλλοντα βελτίω γενήσεσθαι νομίζεις. τὸ δ' ἔμ-
 παλιν ἢ σὺ ἤλπισας, γίγνεται· καὶ ὡς ἡ παροιμία Φη-
 σιν, ἐπὶ Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκά- *Μίμνηται, ἱερὴ. ἑλικά.*
 στην ὡς εἰπεῖν τὴν ἡμέραν ἀποσμικρυνόμενον, καὶ εἰς 15. 14.
 τοῦπίσω ἀναποδίζον. Ἡρέμα οὖν ὥσπερ ἐν ἀμυδρῷ τῷ 22

13 Ἐπὶ Μανδραβούλου) Παροι-
 μία κατὰ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκο-
 πτόντων αἰετῶν. Ὁ γὰρ Μανδραβού-
 λος οὗτος εὐράν ποτε θησαυρὸν ἐν
 Σάμῳ, χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε

τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δαυτέρῳ ἔτι ἀρ-
 γυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν. V.
 (μῖμνηται Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν
 Διδ. καχομένην addunt M. & B.)

exiguum, inprimis ad illas spes tuas. Tamen boni confu-
 las necesse est: neque enim iam fugere tibi integrum, in-
 tra retia haerenti. Recipis itaque frenum & os comprimis,
 & primum facilem te ipsi praebes agilemque, nec valde tra-
 henti, neque acutum pungenti, donec sensim plane man-
 fuetus illi fias. At qui extra familiam sunt homines, ab eo
 te tempore admirantur, videntes te intra cancellos esse, ac
 nemine prohibente intrare, & interiorum quam qui maxi-
 me unum factum esse. Tu necdum ipse vides, qua re felix
 illis esse videaris: gaudes interim, & ipse te decipis, & fu-
 tura semper meliora putas futura. At illud plane contra;
 quam tu speraveras, accidit, & quod est in proverbio, Man-
 drabuli more succedit negotium, quod singulis prope die-
 bus minuatur, & retro pedem ferat. Paulatim itaque &

Φωτὶ τότε πρῶτον διαβλέπων, ἄρχη κατανοεῖν, ὥς αἱ μὲν χρυσαὶ ἐκείναι ἐλπίδες, οὐδὲν ἄλλ' ἢ Φῦσαί τινες ἦσαν ἐπὶ χρυσοὶ βαρεῖς δέ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες οὗτοι; ἴσως ἐρήσῃ με οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι τὸ ἐπίπονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις ἐστίν, οὐδ' ἐπινοῶ ἄτινα ἔφησθα τὰ καματηρὰ καὶ ἀφόρητα. οὐκοῦν ἀκουσον, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ κάματος ἔνεστιν ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλως δουλοπρεπές,

23 οὐκ ἐν παρέργῳ τῆς ἀκροάσεως τιθέμενος. Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μηδ' εὐπατρίδην σεαυτὸν οἶσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω τοῦ οὐδοῦ καταλείψων, ἴσθι, ἐπειδὴν ἐπὶ τοιαύτην σεαυτὸν λατρίαν ἀπεμπολήσας εἰσῆς. οὐ γὰρ ἐβελήσει σοι ἡ Ἐλευθερία ξυνεῖσελθεῖν, ἐφ' οὕτως ἀγεννῆ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. δοῦλος οὖν, εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι,

quasi per obscuram lucem tum primum perspiciciens intelligere incipis, aureas illas spes nihil fuisse aliud, quam bullas aqueas coloris aurei; graves autem, veros, inevitabiles, perpetuosque labores. Qui sunt illi? forte rogabis; nec enim video, quid laboriosum sit tali in convictu, nec intelligo, quae molesta atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir optime, & non hoc solum, an labor insit in hoc negotio, expende; sed quid turpe, quid humile, & omnino servile habeat, non obiter audi. Ac primum quidem illud memento, ab illo te tempore non iam liberum, non ingenuum putare. Genus enim, libertatem, maiores, haec omnia extra te limen illud relicturum scito, cum primum ad illud ministerium a te ipso mancipatus intraveris. Nec enim ingredi tecum libertas volet, qui ad ignobilia adeo negotia & humilia ingrediare. Servus itaque, quantumvis

καὶ οὐχ ἑνὸς, ἀλλὰ πολλῶν δοῦλος ἀναγκαίως ἔσῃ, καὶ θητεύσεις κάτω νενευκῶς ἔωθεν ἐς ἑσπέραν, αἰκελίῳ ἐπὶ μισθῷ καὶ ἅτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυντραφεῖς, ὀψιμαθῆσας δὲ, καὶ πόρρω που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, οὐ πάνυ εὐδόκιμος ἔσῃ, οὐδὲ πολλοῦ ἄξιος τῷ δεσπότη. διαφθείρει γὰρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὑπιοῦσα, καὶ ἀποσκορτᾷ ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρρίου μηδὲ Ζωπυριανὸς υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι. ἀλλ' ὁπόταν, ὦ βέλτιστε, τῆς νομηνίας ἐπιστάσης, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ Ζωπυρίῳ, προτείνης τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς ἄλλοις οἰκέταις, καὶ λάβῃς ἐκείνο ὃ, τι δῆποτε ἦν τὸ διδόμενον, τοῦτο ἡ πράσις ἐστὶ κήρυκος γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μα-

hoc nomen graveris, nec unius, sed multorum servus eris necessario, & serviles operas obstipo capite praeſtabis a mane inde usque ad vesperam, mercede iniquissima: & tanquam homo non a puero inde servituti innutritus, sed qui fero discas, atque aetate iam proſecta instituendum te illi tradideris, non valde probaberis, nec magni pretii videbere domino. Corrupt enim te subiens libertatis recordatio, & resilire facit nonnunquam, & ea ipsa de causa servitute male defungi. Nisi forte illud fatiſ esse putas ad libertatem, quod non Pyrrhae neque Zopyrionis filius es, neque ut Bithynus aliquis sub vocali praecone veniisti. Verum enimvero, cum tu, vir optime, instantibus Kalendis permixtus Pyrrhae ac Zopyrioni, manum non minus quam reliqui servi porriges, capiesque, quidquid est, quod tibi datur, haec vero venditio est: praecone quidem non erat opus in viro, qui ipse suo se praeconio venderet, & longo

24 κρῶ χρόνῳ μνηστευσάμενον ἑαυτῷ τὸν δεσπότην. Εἴτ', ὦ κάβαρμα, (Φαίην ἂν καὶ μάλιστα πρὸς τὸν Φιλοσοφεῖν Φασκοντα) εἰ μὲν σέ τις ἢ πλεοντα καταποντιστῆς συλλαβὼν, ἢ ληστῆς ἀπεδίδοτο, ὥκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς παρὰ τὴν Ἀσίαν δυστυχοῦντα· ἢ εἰ τις σου συλλαβόμενος, ἤγε δούλον εἶναι λέγων, ἐβόας ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἡγανάκεις, καὶ, ὦ γῆ; καὶ θεοί, μεγάλη τῇ Φανῇ ἐκεκράγεις ἂν σεαυτὸν δέ, ὀλίγων ἔνεκα ὀβολῶν, ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δούλος ἦσθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἤδη ὄραν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ φέρων ἀπημπούληκας; οὐδὲ τοὺς πολλοὺς ἐκείνους λόγους αἰδεσθεῖς, οὓς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρύσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασι, τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαινοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ διαβάλλοντες, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ κόλαξιν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει Ῥωμαϊκῶν μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, καὶ πονήρως τὴν

tempore herum ambiret & quasi procaretur. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praeferim ad eum, qui philosophum se ferat, si te navigantem hostis, qui submergere navim possit, vel pirata vendidisset, miserareris te, ut praeter dignitatem calamitosum. Aut si quis, manu iniecta, servum te suum perhibens abducatur, leges proclames, & quiriteris, & indigneris, & terram Deoque magna voce testeris; & te ipsum paucos propter nummos, in hoc aetatis, cum si natus esses servus, tempus erat libertatem circumspicere, cum ipsa te virtute & sapientia vendidisti? nihil veritus multas illas disputationes, quas pulcher Plato, & Chrysippus, & Aristoteles, in laude libertatis, & servilis humilitatis vituperatione, consumserunt: neque pudet te cum adulatoribus, & forensi turba, & nidorem sectantibus componi, & in tanta Romanorum multitudine solum

Ῥωμαίων Φωνὴν βαρβαρίζων, εἴτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβάδῃ, καὶ πολυάνθρωπα, συγκλύδων τινῶν, καὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς Φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος· ἑωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστάς, ἀποσεισάμενος τοῦ ὕπνου τὸ ἥδιστον, συμπεριθεῖς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τὸν χθιζὸν πηλὸν ἔχων ἐπὶ τοῖν σκελοῖν. οὕτως ἀπορία μὲν σε θέρμων ἔσχεν, ἢ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρῆναι ρέουσαι τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ὥς ἐπὶ ταῦτά σε ὑπ' ἀμνηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς οὐχ ὕδατος, οὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ πεμμάτων, καὶ ὄψων, καὶ οἴνου ἀνθροσμίου ἐπιθυμῶν, ἐάλως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως τὸν ὀρεγόμενον τούτων λαιμὸν διαπαρεῖς· παρὰ πόδας τοιγαροῦν τῆς λιχνείας ταύτης τὰπίχειρα. καὶ ὥσπερ οἱ πίθηκοι, κλοιῶ δεθεῖς τὸν τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις· σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι

4 (Ὑπὸ κώδωνι) Ὅτι συνῆδες ἐν παλαιῷ Λατινικοῦ ὑπὸ κώδωνι ἐν κλησιάζειν. V.

peregrino cum pallio conspici, & male nec sine barbarie Romanorum lingua loqui, tum coenas coenare tumultuosas & multorum hominum, convenarum, & maiorem partem malorum? In his ipsis conviviis laudas importune, & bibis ultra mediocritatem, & mane ad tintinnabuli sonum surgens, excussa somni parte suavissima, sursum deorsum curris cum aliis, hesternum adhuc lutum in cruribus circumferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agrestium olerum? adeone defecerant te fontes frigida manantes, ut prae desperatione ad haec devenires? Sed apertum scilicet est, te non aquae, neque lupinorum, sed bellariorum & pulpamentorum, & vini odorati cupiditate captum, lucii instar, ipsaque merito, quae appeteret ista, gula confossum. Praesto ergo sunt liguritionis illius praemia, & instar simiorum collari vinctus risum praebes aliis; tibi vero in

ἔστι σοι τῶν ἰσχυάδων ἀφθόγως ἐντραγεῖν· ἡ δ' Ἐλευθερία, καὶ τὸ εὐγενές, αὐτοῖς Φυλέταις καὶ Φράτοσι,
 25 Φρούδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῶν. Καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῇν τῷ πράγματι, δοῦλον αὐτ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τοὺς πάντας τούτους οἰκέτας· ἀλλ' ὅρα εἰ μετρίωτέρα σοι προστέτακται τῶν Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστεταγμένων. ὧν μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ἐπιθυμεῖν Φήσας παρείληφε σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινόν Φασι λύρας καὶ ὄνω; πάνυ γοῦν, οὐχ ὁρᾷς; ἐκτετήκασι τῷ πόθῳ τῆς Ὀμήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὧν ἢν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τούτων Φροντίδας, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι τῷφος καὶ μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δὲ σου ἐπ' ἐκείνα μὲν οὐδαμῶς. ἐπεὶ

deliciis esse videris, quod licet, quantum lubet, devorare ficuum. Ceterum libertas cum ipsis tribulibus & sodalibus, ilicet evanuerunt, nec memoria illorum superest. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudine ineffet huic negotio, quod iam pro libero servus videris, nec labores etiam iidem, qui plane servis. Verum vide mihi, an moderatiora tibi iniuncta sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cuius se cupiditate ductum adscivisse te dicebat, parum illi curae est: quid enim, aiunt, asino cum lyra? Nimirum omnino, (nonne vides?) intabescunt cupiditati Homericæ sapientiae, aut Demosthenicæ gravitatis, aut magnificentiae Platonis. Quorum si quis ex animo aurum auferat & argentum, & earum rerum curas; quod superest, fastus est, & mollities, & voluptas, & luxuries, & contumelia, & ruditas. Ad ista vero neutiquam te opus habet. Verum,

δὲ πώγωνα ἔχεις βαβὺν, καὶ σεμνός τις εἶ τὴν πρόσ-
ψιν, καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι,
καὶ πάντες ἴσασί σε γραμματικὸν, ἢ ῥήτορα, ἢ Φιλό-
σοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμειχθῆαι καὶ τοιοῦτόν τινα
τοῖς πρῶοις, καὶ προπομπεύουσιν αὐτοῦ· δόξει γὰρ ἐκ
τούτου καὶ Φιλομαθῆς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ
ἄλλως, περὶ παιδείαν Φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, αἰ *ισχυοται. 2.*
γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμαστῶν λόγων, τὸν πώγωνα καὶ
τὸν τρίβωνα μεμισθωκέσαι. χρὴ οὖν σε ἀεὶ σὺν αὐτῷ
ἐραῖσθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ' ἔωθεν ἐξ-
αναστάντα, παρέχειν σεαυτοῦ ὀφθῆσόμενον ἐν τῇ θερα-
πειᾷ, καὶ μὴ λυπεῖν τὴν τάξιν. ὁδ' ἐπιβάλλον ἐνιότῃ
σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τι ἂν τύχοι, ληρεῖ, τοῖς ἐντυγχάνουσιν
ἐπιδεικνύμενος, ὡς οὐδ' ὁδῶ βαδίζων, ἀμελής ἐστι τῶν
μουσῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται
σχολήν. Σὺ δ' ἄβλιος, τὰ μὲν παραδραμὼν, τὰ δὲ βά- 26

16 Βάβυν) Ἡρίμα, ἢ ῥᾶπτον, ἢ ταχίως. G. (cave posteriori enar-
rationi credas. Solan.)

quod barbam habes prolixam, & vultum venerabilem, &
Graeco pallio decenter amictus es, & quod omnes Gram-
maticum te esse norunt, aut Rhetorem, aut Philosophum,
pulchrum illi videtur, permixtum esse etiam ex hoc gene-
re aliquem praecedentibus ipsam & deducentibus: videbī-
tur enim ipsa hac re ipse quoque Graecarum literarum cu-
pidus, & universim pulchritudinis illius, quae in doctrina
inest, studiosus. Itaque metus est, ne pro admirandis illis
sermonibus tuis barbam palliumque locaveris. Oportet igitur
te semper cum illo conspici, & nec unquam desiderari,
sed mane surgentem praebere te videndum in officio,
nec deferere ordines. Ille vero manu nonnunquam tibi in-
iecta, quod in buccam venerit, nugatur, ostendens obviis,
se neque in via curam Musarum deponere, sed ipsum, quod
in itinere contingit, otium bene collocare. Tu vero miser

δὴν ἄναττα πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἶσθα, ἡ πόλις) περιελθὼν, ἰδρωκὰς τε καὶ πνευστιᾶς. κακείνου ἔνδον τινὶ τῶν Φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγόμενου, μὴδ' ὅπου καθίζης ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγινώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὴν δὲ ἄσιν τόν τε καὶ ἄποτον ἡ νύξ καταλάβῃ, λουσάμενος πονηρῶς ἁωρὶ, περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον ἦκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἔθ' ὁμοίως ἔντιμος, οὐδὲ περίβλεπτος τοῖς παροῦσιν. ἀλλ' ἦν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεαλέστερος, ἐς τοῦπίσω σύ· καὶ οὕτως ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθεῖς, κατάκεισαι, μάρτυς μόνον τῶν παραφερομένων, τὰ ὅσα, εἰ ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περιεσθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ὃ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν, εἰ ὑπεροφθεῖν ὑπὸ τῶν προκατακειμένων, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψάμενος. οὐ μὲν οὐδ' ἡ ἄλλη ὕβρις ἄπεστιν, ἀλλ' οὔτε ὧν ἔχεις μόνος, σὺ

9 Νεαλιότερος) Κυρίως ὁ νεωστὶ ἐαλωκὸς ἰχθύς. λέγεται δὲ καὶ ὁ νεωστὶ ἀλιεσθεὶς. V.

partim una currens, partim lente ingressus, per ardua multa & declivia, (talis enim est urbs, ut nosti) post circuitum illum sudas & anhelas: & dum ille intus cum amicorum aliquo, ad quem invisit, colloquitur, tu, qui ne sedendi quidem copiam habeas, adstans, cum nihil sit, quod agas, de prompto libello legis. Cum vero cibi potusque expertem nox oppressit, lotus male intempestive, circa ipsam fere mediam noctem ad coenam venis, non iam ut ante honoratus, neque conspiciendus praesentibus, sed si quis alius supervenit recentior, tu post tergum atque ita in contemptissimum angulum expulsus testis modo accumbis eorum, quae praeterferuntur, ossa sola, modo ea ad te perveniant, rodens canum instar, aut siccum malvae folium, cui involvunt alia, si qua despiciatur ab his, qui ante te accumbunt, lubenter abradens. Verum nec alia contumelia abest: sed

γὰρ ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ σὲ τῶν αὐτῶν αἰε τοῖς ξένοις *Salurn. 18.*
 καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ σὴ τοῦ-
 τό γε οὔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν *Metell. 1. 21. 2. 6.*
 πλουσίῳ, παχεῖα καὶ πιμελὴς, σοὶ δὲ, νεοττός ἡμίτο-
 μος, ἡ Φάττα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἀντικρυς, καὶ ἀτι-
 μία. πολλάκις δὲ ἦν ἐπιλίποι ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως
 ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοὶ παρακείμενα
 φέρων, ἐκεῖνῳ παρατέθεικεν, ὑποτονβορύσας, σὺ γὰρ ἡ- *Salurn. 22.*
 μέτερος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἡ σὺς ὑπο-
 γαστρίου, ἡ ἐλάφου, χρὴ ἐκ παντός ἢ τὸν διανεμόντα
 ἵλεον ἔχειν, ἢ τὴν Προμηθέως μερίδα φέρεσθαι, ὅσῃ
 κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τὴν
 λοπάδα παρεστάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμε-
 νος, σὲ δ' οὕτω ταχέως παραδραμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευ-
 θέρω ἀνδρὶ, καὶν ὅπόσῃν αἱ ἐλάφοι τὴν χολὴν ἔχοντι;
 καίτοι οὐδέπω ἐκεῖνο ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἡδιστόν τε καὶ

neque ovum solus habes. Neque enim opus est, & te ea-
 dem affectare semper, quae hospites & ignoti: (illa enim
 esset impudentia tua) neque avis tibi similis aliarum appo-
 nitur; verum diviti pinguis & saginata, tibi vero pullus di-
 midiat, aut palumbus exsiccus, quae quidem aperta con-
 tumelia est & contemptus. Saepe etiam, si qua desit, alio
 repente conviva superveniente, minister, ablata ea, quae
 tibi apposita fuerant, ponit illi, admurmurans illud: tu enim
 noster es. Quoties quidem carpitur in medium appositus
 aut porcellus subrumis, aut cervus, omnino aut propitium
 habeas divisorem, opus est, aut Promethei partem feras,
 ossa dico pinguedini involuta. Quod enim supra te accum-
 bent adstat patina, donec satietate victus renuntiet, te ve-
 ro celeriter adeo praeterit, cui libero tolerabile est, si etiam
 non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi,
 quod, aliis suavissimum vetustissimumque vinum bibentibus,

Mar. 1. 1. 2. 49
60.

παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ πονηρόν τινα καὶ
παχὺν πίνεις· θεραπεύων αἰεὶ, ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πί-
νειν, ὡς μὴ ἐλεγχθεῖς ἀπὸ τοῦ χρώματος, οὕτως αἴτι-
μος ὢν ξυμπότης· καὶ εἴθε γε καὶ ἐκείνου ἐς κόρον ἦν
πιεῖν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντος, ὁ παῖς οὐδ' αἰὶντι
27 ἔοικεν. Ἀνιᾷ δὴ σε πολλὰ καὶ ἀβρόα, καὶ σχεδὸν τὰ
πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σε παρευδοκιμῇ κίμαιός τις,
ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεω-
τικὸς ἀνθρωπίσκος. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικά ταῦτα δια-
κονουμένοις, καὶ γραμματίδια ὑπὸ κόλπου διακομίζου-
σι, πόθεν σύ γ' ἰσότημος κατακείμενος; τοιγαροῦν ἐν μυ-
χῷ τοῦ συμποσίου, καὶ ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκώς, στέ-
νεις ὡς τὸ εἶκός, καὶ σεαυτὸν οἰκτεῖρεις, καὶ αἰτιά τὴν
τύχην, εὐδ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιψεκάσασαν. ἡ-
δέως δ' ἂν μοι δοκεῖς καὶ ποιητὴς γενέσθαι τῶν ἐρωτι-
κῶν ᾠσμάτων, ἢ καὶ ἄλλου ποιήσαντος, δύνασθαι ἄδειν

solus tu minutum & crassum potas. Itaque curas in argen-
to semper aut auro bibere, ne colore vini, quam contem-
tus sis conviva, prodatur. Et utinam vel illius ad satieta-
tem bibere tibi liceret! Iam vero saepe te poscente puer se
exaudiisse dissimulat. Molestia sane te afficiunt multa & cre-
bra, & paene omnia: maxime quoties prae te floret vel
cinaedus aliquis, vel saltandi magister, vel Ionicos modos
& cantilenas contexens homuncio Alexandrinus. Unde enim
amatoriarum voluptatum hisce ministris, & literulas sinu
perferentibus, aequalem accubitus honorem tu postules?
Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore quaerens
suffugium, ingemiscis merito, teque ipse miseraris, & for-
tunam accusas, quae ne tantillum tibi venustatis adspere-
rit. Libenter autem videaris & ipse poeta velle fieri ama-
toriarum cantilenarum, aut ab alio composita canere posse

ἀξίως. ὁρᾷς γὰρ οἱ τὸ προτιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκιμεῖν
 ἔστιν. ὑποσταίης δ' ἂν, εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρί-
 νασθαι θεοί, τῶν κλήρους πολυταλάντους, καὶ ἀρχᾶς,
 καὶ ἀβρόους τοὺς πλούτους ὑπισχνουμένων. καὶ γὰρ αὖ
 καὶ τούτους ὁρᾷς εὖ Φερομένους ἐν ταῖς Φιλίαις, καὶ
 πολλῶν ἀξιουμένους· καὶ ἔν τι γοῦν τούτων ἡδέως ἂν
 γένοιο, ὥς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττός εἴης· ἀλλ' οὐδὲ
 πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. τοιγαροῦν ἀνάγκη
 μειοῦσθαι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑποιμῶζοντα καὶ
 ἀμελούμενον. Ἦν μὲν γὰρ κατείπη σοῦ τις ψίθυρος οἰ- 28
 κέτης, ὥς μόνος οὐκ ἐπήνεσας τὸν τῆς δεσποίνης παιδί-
 σκον ὀρχούμενον, ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυνος οὐ μικρὸς ἐκ
 τοῦ πράγματος. χρὴ οὖν χερσαίου βατραχίου δίκην δι-
 ψῶντα, κεκραγέειν, ὥς ἐπίσημος ἔσῃ ἐν τοῖς ἐπαινοῦσι,
 καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελούμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν
 ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἰσχευμένον τινὰ

13 Διψῶντα κεκραγέειν) Τὸ ἐξῆς διψῶντα κεκραγέειν ἐπιμελούμενον,
 ὡς ἐπίσημος ἔσῃ καὶ κορυφαῖος. V.

commode; cum videas, quibus rebus honor & plausus ad-
 iunctus sit. Sustineas vero, si magum aut vatem agere opor-
 teat ex eorum genere, qui hereditates multorum talentorum,
 & imperia, & confertas divitias pollicentur: vides enim, hos
 quoque felicem in amicitiiis cursum habere, & magna in di-
 gnitate versari. Horum igitur unum aliquid libenter fieres,
 ne plane reiiculus esses & superfluous. Sed nec ad ista, in-
 felix, probabilis es. Itaque necessario minueris, & silentio
 occultisque lacrimis persers neglectum tui. Si enim deferat
 te susurro servus, solum te non laudasse puerum dominae
 saltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non
 parvum. Oportet igitur terrestris ranae instar sitientem cla-
 mare, &, ut insignis inter clamantes sis & quasi praecentor,
 studere: saepe etiam, postquam conticuerunt alii, ipsum
 subicere meditatam quandam laudationem, proluxae adu-

ἐπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανιοῦντα. τὸ μὲν γὰρ
 λιμῶ ξυρόντα, καὶ, νῆ Δία, γε διψῶντα, μύρω χρίε-
 σθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γε-
 λοῖον. ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἐώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος
 ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκεῖνου καταχέαντες μύρον, καὶ
 τὸν στέφανον ἐπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐωχῶνται
 τὰ παρεσκευασμένα. Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότυπός τις ἦ,
 καὶ παῖδες εὐμορφοὶ ὥσιν, ἡ νέα γυνή, καὶ σὺ μὴ παν-
 τελῶς πόρρῳ Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ἦς, οὐκ ἐν εἰρήνῃ
 τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ὁ κίνδυνος εὐκαταφρόνητος. ὧτα γὰρ
 καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοὶ, εὐ μόνον τάλῃδ' ὁρῶν-
 τες, ἀλλ' αἰεὶ τι καὶ προσεπιμετροῦντες ὥς μὴ νυστάζειν
 δακνῇεν. δεῖ οὖν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δεῖπνοις κάτω
 νεύοντα κατακεῖσθαι, δεδιότα μὴ τις εὐνοῦχος σε ἴδῃ
 προσβλέψαντα μίᾳ τῶν παλλακίδων, ἐπεὶ ἄλλος γε
 εὐνοῦχος ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων, ἀ μὴ θέμις

4 Ἐώλου τινὸς) Χθρσινοῦ, -λυ-
 χροῦ, ματαίου, ἀ: αφηλοῦς, ἀνυσχύ-
 ρου. V.

12 Προσεπιμετροῦντες) Ἀντὶ τοῦ
 καὶ πέρα τοῦ εἰχτός ἐπισκοποῦν-
 τες. V.

lationis indicem. Porro esuritionum te fodalem, & sitien-
 tem, ungi & coronari, sane ridiculum. Similis enim es cip-
 po nuperi alicuius mortui, cui mittuntur inferiae. Nam
 etiam illum perfundunt unguento, & coronam illi impo-
 nunt; vinum vero ipsi bibunt & epulantur ea, quae para-
 ta sunt. Si vero zelotypus ipse sit, & formosi liberi, aut
 mulier iuvenis, neque tu sis plane alienus a Venere & Gra-
 tiis, vix pax constabit, nec periculum est, quod facile con-
 temnas. Aures enim regis & oculi multi, nec qui vera so-
 lum videant, sed semper quasi corollarium, ne connivere
 unquam putes, adiciant. Oportet igitur, ut in Persarum
 convivii, deiecto vultu accumbere, metuentem, ne quis te
 forte Eunuchorum observet adspicere pellicum unam, cum
 alius Eunuchus intentum iam arcum habeat, qui adspicien-

ὄρῳτα, διαπείρας τῷ οἷστῳ μεταξὺ πίνοντος, τὴν γνώ-
 ρον. Εἴτ' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου, μικρὸν τι κατέδαρθε. 30
 ὑπὸ δ' ὥδῃν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ὡ δέλαιοις ἐγὼ
 Φῆς, καὶ ἄθλιος, οἷας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπολιπὼν,
 καὶ ἐταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μετρού-
 μενον τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους ἐλευθέρους, εἰς οἷον
 βάραθρον φέρων ἐμαυτὸν ἐνσέσεικα. τίνας ἔνεκα, ὦ θεοί,
 ἢ τίς ὁ λαμπρὸς μισθὸς οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ καὶ ἄλλως
 μοι πλεῶν τούτων ἐκπορίζειν δυνατόν ἦν, καὶ προσῆν τὸ
 ἐλευθέρων, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας; νῦν δὲ τὸ τοῦ λό-
 γου, λέων κρόκη δέθει, ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, τὸ
 πάντων οἰκτιστον, οὐδ' εὐδοκιμεῖν εἰδώς, οὐδὲ κεχαρισ-
 μένος εἶναι δυνάμενος. ἰδιώτης γὰρ ἔγωγ' ἐγὼ τῶν τοιούτων,
 καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι
 τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. ὥς δὲ καὶ ἀχάριστός
 εἰμι, καὶ ἥκιστα συμποτικός, οὐδ' ὅσον γέλωτα ποιῇ-

tis, quae fas non est, buccam sagitta inter bibendum trahi-
 ciat. Deinde egressus convivio paulum obdormiisti. Sub gal-
 lorum vero cantum excitatus, miserum me, inquis, & ae-
 rumnosum! quibus ego exercitationibus relictis, & sodali-
 bus, & quam otiosa vita, & somno, quem *sola* metiretur
 dormiendi libido, & ambulationibus liberis, in quod me
 barathrum ipse praecipitavi! Cuius rei causa, Dii boni! aut
 quae splendida illa merces? Nonne enim alio etiam modo
 plura ipsis parare mihi licuit, libertate manente & omnium
 rerum potestate? Nunc vero tanquam leo, quod est in pro-
 verbio, licio devinctus, sursum deorsum trahor, &, quod
 omnium miserrimum est, nec bonam de me opinionem
 concitare, neque gratosus esse possum. Idiota enim ego his
 in rebus & iners, maxime si cum hominibus comparer,
 qui artem sibi hoc opus fecerint. Insuper vero invenustus
 etiam sum, & minime comis conviva, ac ne tantillum qui-

σαι δυνάμενος· συνήμι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλέ-
 πόμενος, καὶ μάλιστα ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέ-
 λω. σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως
 ἀρμόσσωμαι πρὸς αὐτόν. ἦν μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ σεμνοῦ Φυ-
 λάττῳ ἑμαυτον, ἀηδὴς ἔδοξα, καὶ μονονουχὶ Φευκτέος.
 ἦν δὲ μειδιάσω, καὶ ρυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἡδίστον,
 κατεφρόνησεν εὐθύς, καὶ διέπτυσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὁ-
 μοῖόν μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναιτο,
 τραγικὸν προσωπεῖον περικείμενος. τὸ δ' ὅλον, τίνα ἄλ-
 λον ὁ μάταιος ἑμαυτῷ βιώσομαι βίον, τὸν παρόντα τοῦ-
 31 τον ἄλλῳ βεβιωκώς; Ἐτι σου ταῦτα διαλογιζομένου,
 ὁ κῶδων ἤχησε, καὶ χρή τῶν ὁμοίων ἔχουσθαι, καὶ περι-
 νοστεῖν, καὶ ἐστάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τοὺς
 βουβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς
 τὸν ἄβλον. εἶτα δεῖπνον ὅμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν
 περιηγμένον. καὶ σοι τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι
 βίον ἀντίστροφά, καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἰδρώς, καὶ

dem excitare risum possum: intelligo autem, conspectum
 etiam meum saepe molestum esse, inprimis quoties me ipso
 suavior hilariorque esse volo: tetricus enim illi videor, &
 in universum non video, quomodo aptus illi esse possim:
 si enim gravitatem servo, insuavis illi videor, & tantum
 non fugiendus; sin rideam & ad suavitatem componam vul-
 tum, contemnit statim & despuit; & similis mihi res vide-
 tur, ac si quis tragicam personam indutus comoediam agat.
 In summa vero, quam aliam stultus ego vitam mihi vi-
 vam, hanc praesentem si alii vixero? Adhuc ista cogitas,
 cum tintinnabulum sonuit, & consuetus vitae tenor ser-
 vandus est: circumeundum est, standum est, unctis prius
 summis femoribus poplitibusque, si velis durare ad instans
 certamen: tum coena similis, & in eandem horam protra-
 eta. Inter haec victus ratio superiori vitae contraria, tum

ὁ κάματος, ἡρέμα ἤδη ὑπορύττουσιν, ἢ Φθόην, ἢ περι-
 πνευμονίαν, ἢ καίλου ἄλγημα, ἢ τὴν καλὴν ποδάγραν
 ἀναπλάττοντες. ἀντέχεις δὲ ὅμως, καὶ πολλάκις κατα-
 κεῖσθαι δέον, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται. σκῆψις γὰρ ἡ Νίση. 22.
 νόσος, καὶ φυγὴ τῶν καθηκόντων ἔδοξεν. ὥστε ἐξ ἀπάν-
 των ὠχρὸς αἰεὶ, καὶ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἢ δὲ πού καὶ ἀποδη- 32
 μῆσαι δεοί, τὰ μὲν ἄλλα ἐῷ. ὕοντος δὲ πολλάκις, ὕστα-
 τος ἐλθὼν (τοιοῦτο γὰρ σοι ἀποκεκλήρωται) καὶ τὸ ζεύ-
 γος περιμενεῖς, ἔστ' ἂν οὐκ ἔτ' οὕσης καταγωγῆς, τῷ
 μαγεῖρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κορμωτῇ συμπαραβύ-
 σωσιν, οὐδὲ τῶν Φρυγῶν δαιψιλῶς ὑποβαλόντες. Οὐκ 33
 ὀκνῶ δὲ σοι καὶ διηγῆσασθαι ὅ μοι Θεσμόπολις οὗτος ὁ
 Σταϊκὸς διηγῆσατο, ξυμβᾶν αὐτῷ πάνυ γελοῖον, καὶ,
 νῆ Δί', οὐκ ἀνέλπιστον, ὡς ἂν καὶ ἄλλῳ ταυτὸν συμ-
 βαίῃ. συνῆν μὲν γὰρ πλουσία τινὶ καὶ τρυφῶσῃ γυναικί

vigiliae, & sudor, & fatigatio paulatim cuniculis te suffo-
 diunt, & vel tabem, vel respirandi difficultatem, vel coli
 dolorem, vel praeclaram podagram elaborant. Obduras ta-
 men, & saepe, cum decumbendum esset, neque hoc tibi con-
 cessum est. Simulatio enim morbus tuus videtur & officio-
 rum fuga. Itaque ob haec omnia pallidus semper, & pa-
 rum abest, quin iam morituro similis videaris. Haec qui-
 dem urbanae vitae ratio. Si qua vero etiam iter instituen-
 dum sit, reliqua omitto. Saepe vero cum pluit, ultimus
 tu veniens, (hoc enim fors tibi tribuit) & iumenta exspe-
 ctas, donec, cum iam non amplius fit vesturae copia, cum
 coquo te aut ciniflone dominae in vehiculum compingunt,
 & ne virgultorum quidem faris substernunt. Non pigebit
 etiam narrare tibi, quod sibi accidisse Thesmopolis hic
 Stoicus mihi narravit, ridiculum fane, quod aliis quoque
 usque venire posse nec improbabile, per Iovem, fuerit. Vi-

τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει. δεῖσαν δὲ καὶ ἀποδημῆσαι ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη γελοϊότατον, συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ παραδεδόςθαι φιλοσόφῳ ὄντι, κιναιδὸν τινα τῶν πεπιττωμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸν πῶγωνα περιεξυρημένων διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκείνη ὡς τὸ εἰκὸς ἤγε, καὶ τοῦνομα δὲ τοῦ κιναιδίου ἀπεμνημόνευε, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τοῦτο τοῖνυν πρῶτον ἤλικον, σκυθρωπῷ καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῷ τὸ γένειον (οἶσθα δὲ ὡς βαθὺν πῶγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) παρακαθίζεσθαι Φύκος ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ διασεσαλευμένον τὸ βλεμμα, καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμένον, οὐ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινα περιτετιλμένον τοῦ πῶγωνος τὰ πτερὰ καὶ εἶγε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτοῦ, καὶ τὸν κεκρύφαλον ἔχοντα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἂν συγκαθεζέσθαι. τὰ δ' οὖν ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς ἀηδίας ἀνασχέσθαι, ὑπ' ἄδοντος, καὶ τερετί-

vebat ille in domo divitis & delicatae mulieris: cum autem peregre eundum esset aliquando, primum hoc sibi accidisse omnino ridiculum, ut iuxta se philosophum hominem, affidere iuberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus & rafa barba: nempe in honore illum ipsa, ut facile est ad intelligendum, habebat: nomen etiam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum esse. Hoc igitur primum quale est? Tetrico & seni viro, & cano mento, (nostri vero, quam prolixam barbam & venerabilem Thesmopolis habuerit) affidere infucatum, & pictis genis, & natantibus oculis, & fracta cervice, non hirundinem sane, [*quae nominis illius vis est*] sed vulturem quendam vulsis barbae pen- nis! Et nisi multum deprecatus esset, etiam caput flammeo tectum habentem ait fuisse adfessurum: se ergo tum ceteras sexcentas in illa via molestias sustinuisse, cantillante illo

ζοντος· εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτός, ἴσως ἂν καὶ ὀρχουμένου ἐπὶ τῆς ἀπῆνης. ἕτερον δ' οὖν τι καὶ τοιοῦτον αὐτῷ προσ-
 ταχῆναι. Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνή, Θεσμόπολί, 34
 Φησιν, οὕτως ὄναισι, χάριν οὐ μικρὰν αἰτούσῃ, δὸς, μη-
 δὲν ἀντειπὼν, μὴδ' ὅπως ἐπὶ πλεῖόν σου δεήσομαι περι-
 μέinas. τοῦ δὲ, ὅπερ εἰκὸς ἦν, ὑποσχομένου πάντα πρά-
 ξειν, δέομαί σου τοῦτ', ἔφη, χρηστὸν ὁρῶσά σε, καὶ ἐπι-
 μελῇ, καὶ Φιλόστοργον, τὴν κύνα ἣν οἶσθα τὴν Μυρρί-
 νην, ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα, Φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμε-
 λου, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὲς ἔσται· βαρύνεται γὰρ ἡ ἀβλία
 τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτεξ ἔστιν· οἱ δὲ κατὰ-
 ρατοὶ οὗτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ἐκείνης,
 ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον ἐν ταῖς ὁ-
 δαῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῆς εὐποιήσειν με, τὸ περι-
 σπούδαστόν μοι, καὶ ἡδίστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέ-
 σχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἰκετευούσης, καὶ μονονουχῇ

& minuriente; qui nisi ipse retinuisse, forte & iam in ipso
 plauastro esset saltaturus. Verum iniunctum sibi etiam aliud
 huiusmodi. Vocans enim illum mulier, da mihi, inquit,
 hanc veniam, Thesmopoli, sic fortunatus sis! magnam qui-
 dem, petenti nihil contradicens, nec expecta, ut diutius
 te rogem. Illo vero, quod facile credas, pollicito, se factu-
 rum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te vi-
 deam, & diligentem, & a natura factum ad amorem: ca-
 nem, quam nosti, Myrrhinam, receptam in vehiculum cu-
 stodi mihi, & curam illius gere, ne qua re indigeat; ute-
 rum enim gerit misera, & prope abest a partu: execrabi-
 les autem illi & immorigeri servi, ne mei quidem ipsius,
 tantum abest, ut illius, ullam rationem habent in via. Ne
 putes igitur, te mediocriter de me mereri, si caniculam, de
 qua tantum laborem, suavissimamque mihi servaveris. Pol-
 licetur Thesmopolis simpliciter ita & tantum non cum la-

καὶ δακρυούσης. τὸ δὲ πρᾶγμα, παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ τοῦ ἱματίου προκύπτον μικρὸν ὑπὸ τὸν πῶγωνα, καὶ κατουρήσαν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαύζον λεπτῇ τῇ Φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τοῦ Φιλοσόφου περιλιχμάμενον, μάλιστα εἴ τι τοῦ χριζοῦ αὐτῷ ζωμοῦ ἐγκατεμέμικτο. καὶ ὁ κίναδος, ὁ ξύνεδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμπόσιῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδὴ ποτε καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα, περὶ δὲ Θεσμοπόλιδος, ἔφη, ταῦτο μόνον εἰπεῖν ἔχω. ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἢ δὴ Κυνικὸς ἡμῶν γεγένηται. τὸ δ' οὖν κυνίδιον, καὶ τετοκέναι ἐν τῷ τρίβωνι τοῦ Θεσμοπόλιδος ἐπυθόμην. Τοιαῦτα ἐντροφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κατὰ μικρὸν αὐτοὺς χειροῆθεις τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δείπνῳ κελευσθέντα, μελετήσαντα, μὰ τὸν Δί', οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ

35 βωνι τοῦ Θεσμοπόλιδος ἐπυθόμην. Τοιαῦτα ἐντροφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κατὰ μικρὸν αὐτοὺς χειροῆθεις τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δείπνῳ κελευσθέντα, μελετήσαντα, μὰ τὸν Δί', οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ

crimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veste sub ipsam barbam prospiciens, parva, & saepe ipsum permingens, (etiamsi illud quidem non addidit Thesmopolis) & minuta voce ganniens, (tales enim sunt Melitenenses illae caniculae) & mentum philosophi circumlambens, inprimis si quid pridiani iuris in illo haereret. Et cinaedus, affessor, qui alioqui non indocta dicta in ceteros iacere in convivio solet, cum in Thesmopolin laxaret dicacitatem, de Thesmopolide, inquit, hoc solum habeo, quod dicam, illum pro Stoico iam Cynicum nobis factum. Caniculum igitur etiam peperisse in pallio Thesmopolidis audiui. Sic ad delicias, vel ad contumeliam potius, abutuntur suis familiaribus, quos paulatim mansuetos & patientes iniuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quendam de asperis illis iussum in coena declamare, non inerudite profecto, sed ve-

τορῶς, καὶ ξυγκεκροτημένως ἐπηνέετο γοῦν μεταξὺ πινόντων, οὐ πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον, ἀλλὰ πρὸς οἴνου ἀμφορέα λέγων. καὶ τοῦτο ὑποστῆναι τὸ τὸλμημα ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. τὰυτα μὲν οὖν ἴσως μέτρια. ἦν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφεὺς ὁ πλούσιος ἢ, παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ ραψωδῶν, τότε καὶ μάλιστα διαρραγῆναι χρῆ, ἐπαινούντα καὶ κολακεύοντα, καὶ τρόπους ἐπαίνων καινότερους ἐπινοοῦντα. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει θαυμάζεσθαι ἐθέλουσι. καὶ δεῖ Ἀδωνίδαυτοὺς, καὶ Τακίνους ἀκούειν, πῆχυν ἐνίοτε τὴν ῥίνα ἔχοντας. σὺ δ' οὖν εἰ μὴ ἐπαινῇς, ἐς τὰς λιθοτομίας τὰς Διονυσίου εὐθὺς ἀφίξῃ, ὡς καὶ Φθονῶν, καὶ ἐπιβουλεύων αὐτῶ. χρῆ δὲ καὶ σοφοὺς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτούς· καὶ εἴ τι σολοικίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ τὸ τῆς Ἀττικῆς καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ μιστοὺς δοκεῖν τοὺς λόγους, καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν οὕτω λέγειν. Καίτοι Φορητὰ ἴσως τὰ 36 τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὲ οὖν γυναῖκες (καὶ γὰρ αὐ καὶ τότε

hementer & concinne: laudabatur igitur inter pocula, qui non ad aquam demensam diceret, sed ad vini amphoram; dicebatur autem pro ducentis illam rem drachmis ausus esse. Si vero dives ipse vel poetica affectet laudem vel historicam, qui in convivio sua recitet, tum maxime est, ubi rumpatur aliquis laudando, adulando, modis laudandi novis excogitandis. Sunt vero, qui etiam pulchritudinis nomine admirationi esse postulant, quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet, cubitalem licet nasum interdum habeant. Tu vero si non laudes, ilicet in Dionysii lautumias venies, utpote qui invidias ipsi & insidieris. Oportet autem doctos esse ipsos & rhetoras, & licet soloecismos committant, Atticae tamen & Hymetti plenos videri illorum sermones, & legem esse in posterum ita dicendi. Quamquam tolerabilia forte videantur, quae viri faciunt. Mulieres ve-

ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεται, τὸ εἶναί τινας αὐταῖς πεπαιδευμένους, μισθῷ ὑποτελεῖς ζυνόντας, καὶ τῷ Φορεῖῳ παρεπομένους) ἐν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἢ λέγεται, ὡς πεπαιδευμένοι τε εἰσι, καὶ Φιλόσοφοι, καὶ ποιοῦσιν ᾠσματα οὐ πολὺ τῆς Σαπφούς ἀποδέοντα· καὶ διὰ δὴ ταῦτα, μισθωτοὺς καὶ αὐταὶ περιάγονται ῥήτορας, καὶ γραμματικούς, καὶ Φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πηνίκα (γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο) ἥτοι μεταξὺ κοσμούμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ Φιλοσόφου τι διεξιόντος, ἢ ἄβρα προσελθούσα, ὥρεξε παρὰ τοῦ μοιχοῦ γραμματίον· οἱ δὲ περὶ ὧφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι, ἐστᾶσι περιμένοντες· ἐστ' ἂν ἐκείνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

37 Ἐπειδὴν δέ ποτε διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐπιστάντων, πέμπηται τί σοι ἐφεστρίδιον ἄ-

17 Ἐφεστρίδιον) Μανθῶαν τινα. ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον τοῖσι. V.

ro, nam hae quoque nunc affectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, & lecticam affectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, si dicantur eruditae esse & philosophae, & carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, & Grammaticos, & Philosophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum ornantur, & comas disponi sibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipsis otium suppetit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat, accedens ancilla a moechno tabellas tradit: at illi de temperantia sermones insistant, expectantque, dum illa, moechno postquam rescripserit, ad auditionem redeat. Cum vero longo post tempore aliquando Saturnalibus instantibus vel Panathenaicis, mittitur tibi ami-

θλιον, ἢ χιτῶνιον ὑπόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν
 δεῖ καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶ-
 τος, εὐθὺς ἐτι σκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου,
 προδραμῶν, καὶ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν οὐκ
 ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβών. ἔωθεν δὲ τρισκαίδεκα
 ἤκουσι κομίζοντες, ἕκαστος ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέ-
 μνησε, καὶ ὡς ἐπιτραπέις, τὸ κάλλιον ἐπελέξατο διεξ- *Salomon. 15.*
 ιών· ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἐτι καὶ
 βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς 38
 αὐτὸς, κατὰ δύο ὀβολοὺς, ἢ τέτταρας· καὶ βαρὺς αἰ-
 τῶν σὺ, καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' οὖν λάβης, κολακευ-
 τέος μὲν αὐτὸς, καὶ ἱκετευτέος· θεραπευτέος δὲ καὶ ὁ οἰ-
 κονόμος. οὗτος μὲν καὶ ἄλλος θεραπεΐας τρόπος. οὐκ
 ἀμελητέος δὲ οὐδ' ὁ ξύμβουλος καὶ φίλος. καὶ τὸ λη-
 φθὲν, ἥδη προωφείλετο ἱματιοκαπήλῳ, ἢ ἱατρῷ, ἢ σκυ-

9 Βρενθυόμενοι) Ἀλαζονεύοντες δι' ἀνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρ-
 ῖν λυπούμενοι καὶ δυσχεραίνοντες. νιόν τι βρένθος, ὃ ἵναι κόσσιφον κα-
 βρήθην δι' μῦρον τῶν παχέων, οἱ λούσι. V.

culum miserum aut tunica fere putris, tunc maxime mul-
 tam institui magnamque pompam oportet. Et primus qui-
 dem, qui deliberante domino illud sublegit, praecurrens &
 indicans, non parvo ablato nuntii praemio, redit. Mane
 vero tredecim veniunt ferentes *munus*, quorum unusquis-
 que, ut multa dixerit, ut monuerit, ut dato sibi negotio
 pulcherrimum elegerit, commemorat. Omnes igitur cum
 munusculo abeunt: insuper cum fastidio quodam murmu-
 rant, quod plura non dederis. Merces ipsa *minutatum tibi sol-
 vitur*, obolis binis aut quaternis: si petas, gravis videris ac
 molestus. Ut igitur accipias, adulandum primo ipsi & sup-
 plicandum: colendus autem etiam est dispensator, quod
 aliud culturae genus est; nec vero negligendus consiliarius
 & amicus. Porro quod accipis, iam debebatur vestiario, aut
 medico, aut futuri cuidam. Munera igitur illa non munera.

39 τοτόμῳ τινί. ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόνητα. Πολὺς δὲ ὁ Φθόνος, καὶ που καὶ διαβολή τις ἡρέμα ὑπεξανίσταται πρὸς ἄνδρα ἥδη τοὺς κατὰ σοῦ λόγους ἠδέως ἐνδεχόμενον· ὅρα γὰρ ἥδη σέ μιν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυχωμένον, καὶ πρὸς τὴν Θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιοῦσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοί, ἀπανθισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπώτατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκμαιότατον τοῦ σώματος ἐπιτρίψας, καὶ ῥάκος σε πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἥδη περιβλέπει, σέ μιν οἱ τῆς κόπρου ἀπορρίψη φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τῶν δυναμένων τοὺς πόνους καρτερεῖν προσλήψεται. καὶ ἤτοι μειράκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπείρασάς ποτε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρον ἀνὴρ διέφθειρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἀπάντων, καὶ ἄπορος, τὴν βελτίστην ποδάγραν αὐτῷ

¹ Ἀδωρα οὖν σοι τὰ δῶρά) Γραι. ἄδωρα. Ex Sophoclis *Aiace* (v. 675). G. Solan.

& nullius utilitatis. Inter haec forte etiam calumnia quaedam paulatim contra te infurgit apud virum, sermōnes, qui contra te habentur, libenter iam excipientem. Videt enim te iam perpetuis laboribus detritum, & ad officia claudicantem, & defectum viribus, subeuntemque paulatim podagram. Omnino enim postquam florem aetatis valerudinisque tuae praecerpsit, postquam fertilissimam vitae tuae partem, & summum vigorem corporis contrivit, & pannum te undique fissum concinnavit, iam circumspicit, te quidem in quod sterquilinum abiiciat, alium vero, qui labores sustinere possit, ut assumat. Tum igitur vel tentasse puerum, vel ancillam virginem dominae imminuisse, homo senex, vel quiddam aliud huic simile incusatus, noctu, capite obvoluto, praiceps eiiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum senectute podagram etiam optimam nactus; oblitus

γῆρα παραλαβὼν, καὶ ἃ μὲν τέως ἦδεις, ἀπομαθὼν ἐν
 τοσούτῳ χρόνῳ· θυλάκου δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργα-
 σάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ
 γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ ἐκ τοῦ ἔθους· καὶ ἀπομανθάνων
 αὐτὰ, ἀγανακτεῖ. Καί σε οὐκ ἂν τις ἄλλος δέξαιτο 40
 ἔξωρον ἢ δὴ γεγονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐοι-
 κότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε, καὶ
 ἢ ἐκ τοῦ ἀπωσθῆναι διαβολὴ πρὸς τὸ μείζον εἰκαζομένη,
 μοιχόν, ἢ Φαρμακέα σε, ἢ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ.
 ὁ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος· σὺ δ'
 Ἕλλην, καὶ ῥάδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν
 εὐκόλος· τοιούτους γὰρ ἅπαντας ἡμᾶς εἶναι οἴονται· καὶ
 μάλα εἰκότως· δοκῶ γάρ μοι καὶ τῆς τοιαύτης δοξῆς αὐ-
 τῶν, ἣν ἔχουσι περὶ ἡμῶν, κατανενοηκέναι τὴν αἰτίαν.
 πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μη-
 δὲν ἄλλο χρήσιμον εἶδέναι, μαντείας καὶ Φαρμακείας
 2 θυλάκου) Θύλακος ἢ ἀπὸ θυλάκου. Θύλακος καὶ σφῆνις καὶ ὑπεράλμα-
 τα, γυμνασίαν εἶδη. V.

hoc tanto tempore interiecto eorum, quae ante sciebas,
 ventre auctus maiore, quam culeus est, malo quod nec ex-
 plere possis, nec deprecari. Etenim & gula poscit te ex
 consuetudine, & cum indignatione & querela dediscit. Nec
 te facile alius quis recipiat exoletum iam & equis vetulis si-
 milem, quorum neque pellis aequae utilis. Alioquin etiam
 calumnia e tua expulsionem orta, & maius quid suspicata,
 ut moechus, vel veneficus, vel horum simile aliquid videar-
 is, efficit. Tuus enim accusator tacens etiam fide dignus:
 tu vero Graeculus & levis ingenii, & ad scelus omne facilis.
 Tales enim universos nos arbitrantur, nec iniuria. Videor
 enim mihi etiam talis illorum opinionis, quam de nobis ha-
 bent, causam intellexisse. Multi enim in domos ingressi, quod
 nihil aliud utile scirent, vaticinia & veneficia polliciti sunt,

ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς· καὶ ταῦτα πεπαιθεῦσθαι λέγοντες, καὶ τρίβωνας ἀμπεχόμενοι, καὶ πῶγῶνας οὐκ εὐκαταφροίητους καθεύμενοι. εἰκότως οὖν τὴν ὁμοίαν περὶ πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, οὓς ἀρίστους ὦντο, τοιούτους ὀρῶντες, καὶ μάλιστα ἐπιτηροῦντες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς δειπνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ ξυνουσίᾳ κολακείαν, καὶ τὴν πρὸς αἱ τὸ κέρδος δουλοπρέπειαν. Ἀποσεισάμενοι δὲ, αὐτοὺς μισοῦσι, καὶ μάλα εἰκότως, καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἣν δύνωνται. λογίζονται γὰρ ὡς ἐξαγορεύσουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκεῖνα τῆς φύσεως ἀπόρρητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοῦς αὐτοὺς ἐπωπτευκότες. τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὁμοιοὶ εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοὶ μὲν οἱ ὀμφαλοὶ, πορφυρὰ δ' ἔκτοσθεν ἢ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον, ἢ Θυέστης ἐστὶ τῶν τέκνων

& gratiam ab amasiis, & malorum in hostium capita averfiones: idque cum facerent, se eruditos dicebant, & pallia induiti erant, & barbas submittebant minime contemnendas. Non absurde ergo similia de omnibus suspicantur, cum tales esse videant, quos putabant praestantissimos, observentque eorum in coenis & reliqua consuetudine adulationem, & quam servilem lucri causa personam fuscipiant. Quos vero eiecerunt, illos etiam, ut valde consentaneum est, odio habent, & undique quaerunt funditus, si queant, perdere. Etenim arbitrantur, illos enuntiatiuros esse multa illa in natura ipsorum ac moribus secreta, ut qui norint accurate omnia, & nudos ipsos inspexerint. Hoc igitur est, quod illos angit. Omnes enim accurate similes sunt pulcherrimis illis libris, quorum aurei umbilici, purpureique coloris membrana exterior: intus autem vel Thyestes est liberos suos

ἑστιώμενος, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνών, ἢ Τηρέως δύο
 ἀδελφὰς ἅμα ὀπυῖων. τοιοῦτοι καὶ αὐτοὶ εἰσι, λαμ-
 προὶ, καὶ περιβλεπτοὶ, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολ-
 λὴν τὴν τραγωδίαν σκέποντες. ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἦν
 ἐξειλήσης, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου τινὸς, ἢ
 Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθής, καὶ χρυσοῦς
 ὁ ὀμφαλός. ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι,
 καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστάς, ἀκριβῶς κατανε-
 νοηκῶς αὐτοὺς ἐκτραγωδήσει, καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ.
 Βούλομαι δ' ὅμως ἔγωγε, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα 42
 τινὰ τοῦ τοιοῦτου σοὶ βίου γράψαι, ὅπως ἐς αὐτὴν ἀπο-
 βλέπων, εἰδῆς εἴ σοι παριτητέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἡδέως
 μὲν οὖν Ἀπελλοῦ τινὸς, ἢ Παρράσιου, ἢ Ἀετίωνος, ἢ
 καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφὴν. ἐπεὶ δὲ ἀπο-
 ρον νῦν εὐρεῖν τινα οὕτω γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην,

10 Ὁ Κέβης ἐκεῖνος) Σημειοῦ τὴν Κέβητος εἰκόνα. ἔχει δὲ αὐτὴν ἐν τῇ
 τίλει τοῦ βιβλίου. V.

epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens, aut duas
 simul sorores Tereus subigens. Tales & hi sunt, splendidi &
 conspicui, intus vero sub purpura tragoediam multam te-
 gentes. Si enim unumquemque eorum evolvas, actum in-
 venies haud parvum, Euripidis alicuius aut Sophoclis inge-
 nio dignum: extra autem sunt purpura florida, & umbili-
 cus aureus. Horum ergo sibi conscii odio habent & struant
 insidias, si quis ab illis seiunctus, qui accurate ipsos norit,
 tragoediam ipsos faciat, & in vulgus de ipsis narret. Volo
 tamen ego, ut Cebes ille, imaginem tibi quandam talis vi-
 tae depingere, ut illa perspecta constituas, utrum in eam
 tibi ingrediendum sit. Libenter itaque Apellēm quandam
 aut Parrhasium, aut Aëtionem, aut Euphranorem etiam
 ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero fieri non pot-
 est, ut nunc inveniatur aliquis eo vel ingenio, vel artis prae-

ψιλὴν ὡς οἶόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα. καὶ δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἰδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κεείμενα, καὶ ἡ ἀνοδος ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθον ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσσεσθαι ἐλπίσαντας, ἐκτραχηλισθῆναι, διαμαρτόντος τοῦ ποδός· ἔνθεν δὲ, ὁ Πλούτος αὐτὸς καθήσθω, χρυσοῦς ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὖμορφος, καὶ ἐπέραστος· ὁ δ' ἐραστὴς μόγις ἀνελθὼν, καὶ πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπέτω, ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον. παραλαβοῦσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπίς, εὐπρόσωπος καὶ αὐτὴ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἐσαγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τούντεῦθεν δὲ, ἡ μὲν Ἐλπίς αἰεὶ προηγείσθω· διαδεξάμεναι δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία, παραδότωσαν τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας, τελευτῶν, ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γῆρᾳ ἤδη ὑπονασούντα, καὶ τετραμμένον τὴν χρόαν· ὑστάτη δὲ ἡ Ἰβρις ἐπιλα-

stantia; tenuem tibi, quantum a me potest, imaginem ostendam. Pingatur itaque vestibulum altum, inauratum, nec infra in solo, sed supra terram in colle situm: ascensus longus sit & arduus, lubricusque, ut sæpe, qui in summo se iam sperarent esse, vestigio fallente evertantur. Intra vero Plutus sedeat ipse, aurea specie totus, formosus idem atque amabilis. Amator autem, qui aegre ascendit, & ad ianuam accessit, obtupescat oculis in aurum directis. Assumptum vero Spes, formosa & ipsa, & pictam vestem induta introducat, valde in ingressu perculsum. Inde vero Spes quidem praecedat semper: excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, & Servitus, tradant Labori. At hic postquam multum exercuit miserum, commendet eum Senectuti, iam aliquantum aegrotantem & colorem vertentem: ultima ve-

βομένη, συρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν ἢ δ' Ἐλπίς, τὸ ἀπὸ τούτου, ἀφανὴς ἀποπτάσθω, καὶ μηκέτι καθ' οὓς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοὺς θυρῶνας, ἕκ τινος δ' ἀποστρόφου καὶ λεληθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς, προγαστῶρ, ὠχρὸς, γέρον, τῇ ἑτέρα μὲν, τὴν Αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἐαυτὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξιόντι ἡ Μετάνοια δακρύουσα ἐς οὐδέν ὄφελος, καὶ τὸν ἄθλιον ἐπαπολλύουσα. τοῦτο μὲν ἔστω τὸ τέλος τῆς γραφῆς. σύ δ' οὖν, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις, αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, ἐννόησον εἴ σοι καλῶς ἔχει, προσελθόντα εἰς τὴν εἰκόνα κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνην τὴν ἔμπανλιν αἰσχρῶς οὕτως ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πράττης, μέμνησο τοῦ σοφοῦ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἐλομένου.

13 Ὡς θεὸς ἀναίτιος) Ὅμηρος, ὁ πόποι, οἷον δὴ νῦν θεοὺς βροτοὶ αἰτιοῦνται· εἴ ἡμῶν γάρ φασι κακ' ἵμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῆσιν

ἀπασθάλισιν ὑπὲρ μόνον ἄλγε' ἔχουσιν. Odyss. A, 32. Vide Scobacum. Meminit & Gellius horum versuum. G.

ro Contumelia comprehensum abducatur ad Desperationem. Spes ab hoc inde loco avolet, nec conspiciatur amplius: ipse vero non iam per aureum, qua ingressus fuerat, vestibulum, sed per aversum quendam & latentem exitum nudus extrudatur, ventre prominulo, pallidus, senex, altera manu pudenda tegeris, altera autem suum ipse collum angens. Occurrat exeunti Poenitentia nequidquam plorans, & magis perdens perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu, Timocles optime, ipse iam diligenter inspiciens singula, cogita, an bonum tibi putes, ingressum te in vitam depictam per illas portas, altera illa ianua turpiter adeo elabi. Quidquid autem feceris, sapientis viri memento, qui, innocens, inquit, Deus est, culpa vero eligentis.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΤΗΝΟΝΤΩΝ.

Ι ΠΑΛΑΙ σκοπῶ πρὸς ἑμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβίνε, ἅ
τινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν ἢ εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ
τῶν ἐπὶ μισθῷ στήνοντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγε-
λαστὶ διεξήεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον. ἃ δὲ με-
ταξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σοῦ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐφαρ-
μόττειν ζητῶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ κακὸς ἐγὼ
μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκούειν σου λέγοντος, εἴτά τις αὐ-
τὸς ταῦτα γεγραφώς, καὶ κατηγορίαν οὕτω δεινὴν κατὰ
τεῦ τοιούτου βίου διεξελθὼν, ἔπειτα πάντων ἐκλαθό-
μενος, ὁστράκου, Φησί, μεταπεσόντος, ἐκὼν ἑαυτὸν Φέ-
ρων ἐς δουλείαν οὕτω περιφανῇ καὶ περίβλεπτον ἐνήκε;

12 Ὅστράκου φησὶ μεταπεσόντος)
Πλατωνικὴ παρρησία ἐπὶ τῶν ἀπρο-

φασίστως μεταβαλλομένων ἀπὸ τῶν
πρώτων αὐτοῖς προβλεπομένων. V.

D E F E N S I O EORUM QUI MERCEDE CONDUCTI IN POTENTIORUM CONVICTU SUNT.

OLIM apud me confidero, pulcher Sabine, quid in men-
tem tibi venisse probabiliter dicam, legenti nostrum de mer-
cenariis familiaribus libellum. Nam id quidem omnino cer-
tum habeo, non sine risu te illum percurrisse. Quae vero
interiecto tempore, & post omnia a te dicta sint, ea nunc
componere his, quae legisti, studeo. Nisi igitur male ego
vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem ista: Et
est, qui postquam scripsit ipse talia, & gravem adeo accusa-
tionem contra hoc vitae genus explicavit, repente omnium
oblitus, cadente, ut aiunt, aliter calculo, sua se sponte in
manifestam adeo conspicuamque servitutem demiserit? Quot

πόσοι Μῖδαι, καὶ Κροῖσοι, καὶ Πακτωλοὶ ὅλοι μετέ-
 πεισαν αὐτὸν ἀΦεῖναι μὲν τὴν ἐκ παίδων Φίλην καὶ σύν-
 τροφον ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενό-
 μενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορῆμειῳ ἔ-
 χοντα, παρέχειν αὐτὸν ἑλκεσθαι καὶ Φέρεσθαι, καθ-
 ἅπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι
 τῶν τρυφῶντων πλουσιῶν τὰ σφιγγία, καὶ τὰ κουρά-
 λια; πολλὴ γοῦν ἡ διαφωνία τοῦ νῦν βίου πρὸς τὸ σύγ-
 γραμμα, καὶ τὸ ἄνω τοῦ ποταμοῦ χωρεῖν, καὶ ἀνε-
 στράφθαι τὰ πάντα, καὶ παλινωθεῖν πρὸς τὸ χεῖρον. *ἡ δὲ ἡμ. Ν. Τ. Τ.*
 τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶν *ἐκ Τ. Τ. Τ. Τ.*
 ἐπ' Ἰλίου γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀνατρεπομένων τῶν λό-
 γων, καλῶς πρότερον εἰρησθαι δοκούντων. Ταῦτα μὲν 2
 πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ εἶκος, λέλεκταί σοι ἐπάξεις δὲ ἴσως
 καὶ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ συμβουλήν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαι-
 ρον, ἀλλὰ Φιλικήν, καὶ οἷώ σοι χρηστῷ καὶ Φιλοσόφῳ

10 Παλινοδεῖν) Ἐναντίας οὐδεῖν. G.

hunc Midæ & Croesi & Pactoli integri in sententiam aliam
 traduxere, ut relicta amica illa a teneris inde, & cui innutri-
 tus est, libertate, cum iam prope ipsum est Aeacum, & tan-
 tum non alterum pedem in cymba Charontis habet, prae-
 beret se trahendum agendumque tanquam aureo circa cer-
 vices collari devinctum, quales sunt delicatiorum divitum
 fimiolæ & parvi sciuri? Multum ergo haec vita & illa scrip-
 tio discrepant, & hoc sane fuerit illud, quod aiunt, *con-*
tra flumen retro ire, & inversa omnia, & in pius recantare,
 non de Helena per Iovem, aut his, quae ad Ilium gesta sunt,
 sed cum opere & factis retractantur, quae bene antea dicta
 videbantur. Haec quidem ad te ipsum, ut consentaneum,
 a te dicta sunt. Subiicies autem forte ad me ipsum etiam
 consilium quoddam eiusmodi non intempestivum, sed ami-
 cum, teque virum bonum & sapientem decens. Si igitur

ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἦν μὲν οὖν κατ' ἀξίαν ὑποδύς τὸ σὸν
 πρόσωπον ὑποκρίνωμαι, εὖ ἂν ἡμῖν ἔχοι, καὶ τῷ λογίῳ
 Δύσομεν· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προσθήσεις τὰ ἐνδέοντα.
 ὥρα τοίνυν μετασκευάσαντας ἡμᾶς τὴν σκηνήν, ἐμὲ μὲν
 σιωπᾶν, καὶ ἀνέχεσθαι τεμονόμενον, καὶ καϊόμενον, εἰ
 δέοι, ἐπὶ σωτηρία, σὲ δὲ ἐπιπάττειν τῶν Φαρμάκων,
 καὶ τὴν σμίλην ἅμα πρόχειρον ἔχοντα, καὶ τὸ καυτήριον
 διάπυρον· καὶ δὴ παραλαβὼν τὴν ῥήτραν, σὺ ταῦτα πρὸς
 3 μὲ ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις. Πάλαι μὲν, ὦ Φιλότης, ὡς
 εἰκὸς, εὐδοκίμηταί σοι τοῦτ' ἰδὲ τὸ σύγγραμμα, καὶ ἐν πολ-
 — λῷ πλῆθει δειχθεῖν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦντο,
 καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῖς πεπαιδευμένοις, ὅποσοι ὀμιλεῖν αὐ-
 τῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἥτε γὰρ τῶν λόγων
 παρασκευὴ, οὐ μεμπτή, καὶ ἡ ἱστορία πολλή, καὶ ἐμ-
 πειρία τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγε-
 το· καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλι-

8 Τὴν ῥήτραν) Ῥήτραι, συνθήκαι, ὁμολογίαι. Ταυτῆντοι δὲ νόμους καλοῦσιν οἷον Ἰσχύσματα. Παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λυκούρ-

γυν νόμος ὡς ἐκ χρησμοῦ τίθιματος. οἱ δὲ ῥήτρας, ὁμολογίας· οἱ δὲ συγ- γράμματα καὶ ῥητροφύλακας τοὺς συγγραμματοφύλακας. V.

pro dignitate sumtam personam tuam egero, bene res ha-
 bet, & Eloquenti Deo sacrificabimus: sin minus, at tu, quae
 defunt, adiiicies. Tempus igitur est, conversa scena me silen-
 tio secundum urendumque, si opus sit, salutis causa prae-
 bere; te vero medicamenta inspergere, cultrumque in prom-
 tu habere, & candens cauterium. Iamque sumtis dicendi
 partibus tu haec ad me, Sabine, dicis. Olim sane, amice,
 ut par erat, ad famam tibi hoc scriptum profuit, & eo
 tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt
 mihi, qui tum audiere, & privatim apud eruditos, qui co-
 gnoscere illud & in manu habere dignati sunt. Etenim ver-
 borum in eo apparatus non contemnendus, & historiae mul-
 tum, & rerum peritia, & quod aperte omnia dicerentur:

στα τοῖς πεπαιδευμένοις, ὡς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐ-
τοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω
ταῦτ' εἶναι, καὶ τὴν μὲν ἐλευθερίαν μακρὰ χαίρειν ἔαν,
ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγενέστατον ἐκείνο ἱαμβεῖον,

Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ Φύσιν δουλευτέον·
ὅρα ὅπως μηδεὶς ἔτι ἀκούσῃταί σου ἀναγινώσκοντος αὐ-
τό· ἀλλὰ μὴδ' ἄλλω παράσῃ τῶν τὸν παρόντα σου
βίον ὁρῶντων, ἐπέλθεῖν τὰ γεγραμμένα· εὐχου δ' Ἑρμῇ.
τῷ χθονίῳ, καὶ τῶν ἀκηκοότων πρότερον, πολλὴν λήθην
κατασκεδάσαι. ἢ δοῖς τῷ τοῦ Κορινθίου μύθου ταυτόν
τι πεπονθέναι, κατὰ σαυτοῦ ὁ Βελλεροφόντης γεγρα-
φὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Δί', οὐχ ὁρῶ τὴν ἀπολο-
γίαν, ἢ τις ἂν εὐπρόσωπός σοι γένοιτο πρὸς τοὺς κατη-
γοροῦντας· καὶ μάλιστα, ἢ σὺν γέλωτι αὐτὸ ποιῶσιν,
ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα, καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐλευ-
θερίαν, αὐτὸν δὲ τὸν συγγραφέα δουλεύοντα ὁρῶντες,

& maxime, quod utilia omnibus essent, cruditis praeferim,
ne per ignorantiam ipsi in servitutem se coniciant. Post-
quam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec
esse, & longum libertati valedicere, imitarique ignavum
illum versiculum,

Ubi lucra magna, serviant & liberi:

vide, ne quis in posterum audiat te illud praelegentem, sed
nec alii cuiquam eorum, qui praesentem vitam tuam inspi-
ciunt, copiam facito legendi; sed infero Mercurio vota
nuncupa, ut hos, qui prius audiere, Lethaeis aquis perfun-
dat: alioquin videbitur idem tibi usu venisse, quod est in
fabula Corinthia, & ipse contra te Bellerophon scripsisse li-
bellum. Ita enim me Iuppiter amet, ut non video, quam
causam, quae quidem speciem habeat, contra accusantes
possis dicere: praeferim si cum risu hoc faciant, laudan-
tes scripta, & quae in illis elucet, libertatem, ipsum vero

4 καὶ ἐκόντα ὑποτιθέντα τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ. Οὐκ ἀπει-
 κότα γοῦν ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἢ τοι ἄλλου τοῦ γεν-
 ναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον, καὶ σὲ τὸν κολοῖον, ἄλλο-
 τρείς πτεροῖς ἀγάλλεσθαι· ἢ εἴπερ σὸν ἐστίν, ὅμοιά σε
 τῷ Σαλαίθῳ ποιεῖν· ὃς πικρότατον κατὰ μοιχῶν τοῖς
 Κροτωνιάταις νόμον θεῖς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ,
 μετὰ μικρὸν αὐτὸς ἑάλω, μοιχεύων τοῦ ἀδελφοῦ τὴν
 γυναῖκα. περὶ πόδα τοίνυν καὶ σὲ τὸν Σάλαιθον ἐκείνον
 Φαίη τις ἂν μᾶλλον δὲ πολὺ μετρίωτερος ἐκείνος, ἔρωτι
 μὲν ἁλοὺς ὡς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἐκὼν δὲ μάλα
 εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος, καίτοι ἐλεούντων αὐτὸν
 ἤδη Κροτωνιατῶν, καὶ ἐνδιδόντων Φυγεῖν εἰ βούλοιτο. τὸ
 — δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον, ἀκριβοῦντος μὲν ἐν
 τοῖς λόγοις τὴν τοῦ τοιούτου βίου δουλοπρέπειαν, καὶ
 κατηγοροῦντος εἴ τις εἰς πλουσίου τινὸς ἐμπεσὼν, καὶ

8 Τὸν Σάλαιθον ἐκείνον) Κροτο-
 νιατῶν τομαθέτης. V.

12 Τὸ δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν

ἀτοπώτερον) Ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀτο-
 πον, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον
 εἶπεν. V.

scriptorem servire videntes, qui sponte collum iugo sub-
 miserit. Non absurde itaque dixerint, si dixerint, aut alte-
 rius cuiusdam fortis viri esse librum, teque graculum alie-
 nis superbire pennis; aut, si tuus sit, idem te, quod Sa-
 laethum facere, qui, acerbissima apud Crotoniatas lege con-
 tra adulteros lata, eam ob causam celebratus, non ita mul-
 to post in adulterio cum fratris uxore deprehensus est. Ad
 amussim igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit.
 Quin tolerabilius ille, amore qui captus esset, quemadmo-
 dum in causa dicenda commemoravit, & ultro in ignem at-
 que animose infilierit, misericordia licet illius iam tange-
 rentur Crotoniatæ, & fugæ atque exilii, si voluisset,
 copiam facerent. Tuum autem haud paulo absurdius fa-
 ctum est, qui servilem huius vitæ humilitatem accurata
 oratione excusseris, accusaverisque, si quis in divitis ali-

καθεύξας ἑαυτὸν, ἀνέχοιτο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων,
καὶ ποιῶν· ἐν γῆρᾳ δ' ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν
οὐδὸν, οὕτως ἀγεννῇ λατρείᾳ ἐπανηρημένου, καὶ μονον-
ουχὶ καὶ ἐμπομπεύοντος αὐτῇ. ὅσῳ γοῦν Φασιν ἐπιση-
μότερος εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγελαστότερος ἂν δό-
ξειας εἶναι, ἀντιφωνοῦντος τοῦ νῦν βίου τῷ βιβλίῳ. Καί 5
τοι τί δεῖ καινὴν ἐπὶ σέ κατηγορίαν ζητεῖν, μετὰ τὴν
θαυμαστὴν τραγωδίαν λέγουσαν,

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὐτῷ σοφός;
οὐκ ἀπορήσουσι δὲ οἱ κατηγοροῦντες καὶ ἄλλων παρα-
δειγμάτων ἐπὶ σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκρι-
ταῖς εἰκάσουσιν· οἱ ἐπὶ μὲν τῆς σκηνῆς, Ἀγαμέμνων
ἕκαστος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἰσιν· ἔξω
δὲ, Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος, ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα, *πρωτοῦ. β.*
γίγνονται ὑπόμισθοι τραγωδοῦντες, ἐκπίπτοντες, καὶ
συριττόμενοι· ἐνίστε δὲ, μαστιγούμενοί τινες αὐτῶν, ὥς

cuius domum incidens & concludens se, sexcenta incom-
moda & pati & facere sustineat; extrema vero senectute,
& superato fere limine, ignavam adeo servitutem subieris,
& tantum non in ea te, tanquam in pompa quadam osten-
tes. Quanto igitur, inquiunt, insignior esse videris, tanto
magis idem videare ridiculus, reclamante, quam nunc agis,
vita libello tuo. Quamquam quid opus est, novam contra
te accusationem circumspicere, post admirabilem illam Tra-
goediam, quae

Odi, inquit, *Sophistam, qui sibi nihil sapit?*
Nec deerunt his, qui accusare volent, etiam alia in te ar-
gumenta: sed alii Tragicis te actoribus assimilabunt, qui
in scena quidem Agamemnon unusquisque aut Creon, aut
ipse adeo Hercules sunt; extra vero Polus aut Aristodemus
personis depositis fiunt mercenarii tragoedi, qui excidunt
interdum exhibenturque, interdum vero etiam, si ita vi-
Lucian. Vol. III.

91. cat. 26.

ἀν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ, τὸ τοῦ πιθήκου πεπον-
θέναι σὲ φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ Φασὶ γε-
νέσθαι. ἐκεῖνον γὰρ διδάχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι
πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ἐπιπολὺ θαυμάζε-
σθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάτ-
τοντα, καὶ τοῖς ἀδούσι καὶ αὐλοῦσι συγκείμενον Ὑμέ-
ναιον· ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόρρω
κειμένην, μακρὰ χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ
ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα κατατρώγειν,
ἀπορρίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον.

- 6 Καὶ σὺ τοίνυν, Φαῖεν ἂν, οὐχ ὑποκριτῆς, ἀλλὰ παι-
τῆς τῶν καλλίστων, καὶ νομοθέτης γενόμενος, ὑπὸ ταυ-
τησὶ τῆς ἰσχάδος παραφανεΐσης, ἠλέγχθης πίθηκος ὢν,
καὶ ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν κεύ-
θων ἐνὶ φρεσίν, ἀλλὰ δὲ λέγων, ὡς εἰκότως ἂν τινα ἐπὶ
σοῦ εἰπῇ, ὅτι ἂν λέγεις καὶ ἐφ' οἷς ἐπαινέσθαι ἀξιοῖς,

7 Ἡ ἀμύγδαλον) Ἡ ἀμύγδα-
λος. V.

μέλος ἀκολουθῶν τῇ ἀρμονίᾳ, μέλος
εὐφρόνου. V.

9 Ῥυθμοῖς) Ῥυθμός, τάξις εὐ-

deatur spectatoribus, flagellis quidam illorum caeduntur.
Alii idem tibi usu venisse dicent, quod simiae, quam Cleo-
patrae aiunt fuisse. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem
saltasse decenter admodum, modulateque, ac multae fuisse
admirationi, quae & habitum suum servaret, & decorum
custodiret, & hymenaeum voce tibiaque canentibus motus
accommodaret: conspectis vero ficibus, opinor, aut amyg-
dala procul iacente, longum vale dixisse tibiis & modis &
saltationibus, correptosque fructus, abiecta vel contrita po-
rius persona, devorasse. Et tu igitur, dixerint, non actor,
sed poeta rerum pulcherrimarum & legislator qui fueris, ab
hac ostensa ficu simius esse, & a primoribus labris philo-
sophari convictus es, atque *Mente aliud celare, aliud sed pro-
mere verbis*; ut iure aliquis de te dicat, quae dicis, & pro-

μελὲς ἀκολουθῶν τῇ ἀρμονίᾳ
εὐφρόνου. V.

χείλεα μὲν σου ἔδινεν, ὑπερώην δ' αὐχμῶσαν καταλέ-
λοιπε. τοιγαροῦν παρὰ πόδας εὐθὺς ἔτισας δίκην, προ-
πεταῖς μὲν θρασυάμενός πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας,
μετὰ μικρὸν δὲ μονοουχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενος τὴν
ἐλευθερίαν. καὶ ἑάκει ἡ Ἀδράστεα τότε κατόπιν ἐφε-
στῶσά σοι εὐδοκιμοῦντι, ἐφ' οἷς κατηγορεῖς τῶν ἄλλων,
καταγελαῶν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὴν μέλλουσάν σοι ἐς τὰ
ἴμοια μεταβολὴν, καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας
πρότερον, ἢ ξίους κατηγορεῖν τῶν διὰ ποικίλας τινὰς τύ-
χας, τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων. Εἰ γοῦν ὑπόβοιτό 7
τις τῷ λόγῳ τὸν Αἰσχίνην μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Τιμάρ-
χου κατηγορίαν αὐτὸν ἀλῶναι, καὶ Φωραθῆναι τὰ ἴμοια
πάσχοντα, πόσον ἂν οἶε παρὰ τῶν ὁρώντων γενέσθαι
τὸν γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲν εὐθυεν ἐπὶ τοῖς καθ' ὥραν

5 Κατόπιν) Μετὰ ταῦτα, ἀπὸ
τοῦ ὀπισθεν ἔναι. G.

6 Τῶν ἄλλων καταγελαῶν) Ὁ νοῦς,
ἐντὶ τοῦ μεγαλαυχόμενος καὶ γαν-
υριῶν, ἐφ' οἷς τῶν εἰς ταῦτα μισθο-
φορούντων κατεκαμφέου. V.

8 Καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον

πτύσας) Παροιμία, εἰς τὸν κόλπον
πτύει, ἐπὶ τῶν πάνυ μαλακῶν, καὶ
τεθρυμμένων. Τοὺς γὰρ φρονηματίας
καὶ ἐπηρμένους, καὶ τοῦτο αὐτὸ με-
γαλόφρονας, οὐκ εἰς τὸν κόλπον φα-
σὶ πτύειν, ἀλλὰ πόρρω, οὗς καὶ ἡ
χυδαία λαλία μακροπύστους κα-
λεῖ διασύρουσα. V.

pter quae laudem affectas, ea *Labra rigasse quidem, siccum li-*
quisse palatum. Itaque e vestigio statim poenas dedisti, qui
temere audaciam sumferis contra hominum necessitates,
paulo post autem tantum non sub praecone libertatem eiuraveris. Ac videtur, laudibus tibi hominum ab accusatione
aliorum florenti, a tergo adstans Adrastea te derisisse, quae,
tanquam Dea, futuram tuam ad idem vitae genus mutatio-
nem videret, atque illud etiam, quod non despuens ante in
tuum finum, accusares eos, qui per quandam fortunae va-
rietatem facere talia sustinerent. Si quis igitur hoc decla-
mationi argumentum ponat, Aeschinem post Timarchi ac-
cusationem ipsum deprehendi patientem similia: quantum
a spectantibus risum putas oriturum, si Timarchum quidem

ἡμαρτημένοις, αὐτὸς δὲ γέρων ἦδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν
 πάρνηται· τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ Φαρμακοπώλῃ ἔοικας,
 ὃς ἀποκηρύττων βηχὸς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν
 τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μετὰ τὴν σπώ-
 μενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίμετο. Ταῦτα μὲν, καὶ τοιαῦτα
 πολλὰ ἕτερα εἶποι τις ἂν, οἷος σὺ κατηγορῶν, ἐν οὕτως
 ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑποβέσει, καὶ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρ-
 εχομένην. ἐγὼ δὲ ἦδη σκοπῶ ἢν τινα καὶ τράπωμαι πρὸς
 τὴν ἀπολογίαν. Ἄρα μοι κράτιστον ἐβελοκακήσαντα, καὶ
 τὰ νῦν ἐπιστρέψαντα, καὶ ἀδικεῖν οὐκ ἀρνούμενον, ἐπὶ
 τὴν κοινὴν ἐκείνην ἀπολογίαν καταφυγεῖν· λέγω δὲ τὴν
 τύχην, καὶ μοῖραν, καὶ εἰμαρμένην, καὶ παρατεῖσθαι
 συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ἐπιτιμῶντας, εἰδότες ὡς οὐ-
 δενὸς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπὸ τίνος κρείττονος, μᾶλλον δὲ
 μιᾶς τῶν προειρημένων ἀγομέδα, οὐχ ἐκόντες, ἀλλ'
 ἀναίτιοι παντάπασιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν.

7' Ἀμφιλαφεῖ) Ἀμφιλαφεῖ ἀπὲ τοῦ ἀφθόνου, πολλὰ χῶς κερχορηγμένη. V. in iudicium vocet ob ea, quae in flore aetatis peccaverit, ipse vero iam senex, eadem in se designet? In summa, Pharmacopolae illi similis es, qui tussis remedium praedicans, & statim liberaturum se illa laborantes pollicitus, ipse interim convelli a tussi cerneretur. Haec igitur, & in hoc genere multa alia, dicat aliquis tui similis accusator in argumento ita copioso, & mille dicendi opportunitates praebente. Ego vero iam dispicio, qua via ad causam dicendam aggrediar. Numquid optimum fuerit, sponte me succumbere, & tergum praebere, nec negare peccatum, sed ad communem illam deprecationem confugere, Fortunam dico, & Parcam, & Fatum, ac rogare veniam hos, qui me reprehendant, cum sciant, nullius rei penes nos arbitrium esse, sed a praestantiori natura, aut potius ab una earum, quas praediximus, agi non sponte nostra, sed extra causam undiquaque constitutos, quidquid dicamus faciamus.

ἢ τοῦτο μὲν κομιδῇ ἰδιωτικόν, καὶ οὐδ' ἂν σύ με, ὦ Φιλότης, ἀνάσχοιο τοιαύτην ἀπολογίαν προῖσχόμενον, καὶ συνήγορον τὸν Ὅμηρον παραλαμβάνοντα, καὶ τὰ ἐκείνου ἔπη ραψωδοῦντα,

Μοῖραν δ' οὐ τινα Φημι πεφυγμένον ἔμμεναι
ἀνδρῶν·

καὶ τὸ,

Γεινομένῳ ἐπέησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Εἰ δὲ τοῦτον ἀφείς τὸν λόγον, ὡς οὐ πάνυ ἀξιόπιστον, 9
ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης
τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεασθεῖς, ὑποστῆναι τὴν παρ-
οῦσαν συνουσίαν, ἀλλὰ τὴν σύνεσιν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ με-
γαλόνοιαν τοῦ ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐβελῆσαι κοινωνῆσαι
πράξεων τῷ τοιούτῳ, δέδοικα μὴ πρὸς τῇ ἐπιφερομένῃ
κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν, κατὰ εὐρί-
σκαιμαι ἤλω, Φασὶν, ἐκκρούων τὸν ἥλον, καὶ μείζονί γε
τὸν σμικρότερον, ὅσω κολακεία τῶν ἄλλων ἀπάντων κα-

16 Καὶ μείζονί γε τὸν μικρότερον) Τῷ μείζονι ἥλω τὸν μικρότερον. V.

que? An plane hoc plebeium, ut neque tu me, amice, fe-
ras, talem defensionem si praetendam, & Homerum advo-
catum adfiscam, versusque illius recitem,

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum:

& illud,

Nascenti nevis, genitrix cum funderet alvo.

Sin relicta hac oratione tanquam non valde probabili, il-
lud dicam, me neque a pecuniae neque ab alia id genus cu-
pitudine illectum, subiisse praesentem convictum, sed pru-
dentiae, fortitudinis, & magnanimitatis in hoc viro admi-
ratione voluisse in communionem venire illius actuum: me-
tuo, ne ad intentatam accusationem adulationis insuper cri-
men subeam, deprehendarque clavo, quod aiunt, clavum
eiicere, maiori minorem, in quantum adulatio malorum

κῶν, τὸ δουλοπρεπέστατον εἶναι, καὶ ταύτῃ χεῖριστον
 10 νενόμισται. Τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα
 λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἢ ὁμολογεῖν μηδὲ ἐν ὑγίαις
 εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκεῖνῃ ἄγκυρα ἐτι ἄβροχος,
 ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὴν νόσον καὶ μετὰ τούτων,
 τὴν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πᾶσχει ἀναπειθούσαν,
 ὥς ἐκΦύγοι τις αὐτήν. καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ, οὐκ ἀκαιρα
 ἴσως καὶ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Μήδειαν παρακαλέσαι παρ-
 ελθοῦσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκεῖνα τὰ ἱαμβεῖα, μικρὸν
 αὐτὰ παραδῆσασαν.

Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά.

Πενία δὲ κρείστων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θεόγνιδος κῶν ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ
 οἶδεν οὐκ ἀπαξιούντας, καὶ ἐς βαθυκῆτεα πόντον σΦᾶς

5 Ὀδύρεσθαι) Ὀδύρεσθαι τὸ
 γῆρας ἀπλόττος ἤθους ταῦτα κατα-
 σκευαστικά· ἀλλ', ὅ βασιλόχε, εἰς
 ταύτην κἀκείνοι ἂν κατέρωτες ἀπην-
 νῶς καταφεύγοντες ἀπολογία, λῆ-
 ρόν σε καὶ φιλαίτιον καὶ μεμφίμοι-
 ρον ἀποφανοῦσι καὶ κῶνπα, φασί,
 μιμούμενον ἀπέν. Τάχα γὰρ Σα-

κράτην ἐθέλων μιμεῖσθαι οἷς οὗτος
 Πρόδικον τὸν Κεῖον καὶ τοὺς κατ'
 αὐτὸν ἀπειλέγχει σαφιστὰς, ἐπὶ τὴν
 τοιαύτην ἀπύραμιν γλωσσαλγίαν.
 Ἀλλὰ γὰρ καλῆς ἔχει τοῖς Ὀμή-
 ρου σε βάλλειν. ἢ τοῖς δὲ ἰδὼν...
 Πόντον ἐπιπλώσας ἐτάρους ἐρίφρας
 ἀγείρας, καὶ ὅσα λοιπά. V.

omnium reliquorum maxime servile esse, & hoc ipso no-
 mine pessimum, perhibetur. Quid igitur, si neque haec ne-
 que illa dicenda videntur, aliud relinquitur, quam ut con-
 fitear, nihil quidquam sani me, quod dicam, habere? Illa forte
 una mihi ancora adhuc in sicco est, deplorare senectutem,
 & morbum, & cum his paupertatem, facere omnia ac pati
 persuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intempe-
 stivum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium pro-
 gressa dicat pro me iambos illos paulum quiddam inflexos,

Nec me fugit, quantum scelesti moliar,

Sed maior urget consiliis inopia.

Illā enim Theognidis, vel me tacente, quis ignorat, non in-
 dignum putantis, vel in mare cetosum abiicere se, vel mon-

αὐτοὺς ρίπτειν, καὶ κατὰ κρημνῶν γε ἡλιβάτων, εἰ
μέλλοι τις οὕτως ἀποδράσασθαι τὴν πενίαν; Ταῦτα μὲν
εἶναι δοκεῖ, ἃ τις ἂν ὡς ἐν τοιούτῳ ἀπολογήσασθαι
ἔχοι, οὐ πάνυ εὐπρόσωπον ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι
θάρρει, ὦ ἐταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου. μὴ
γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς τὴν
Κυλλάραβιν σπεῖρειν ἐπιχειρεῖν. οὐδ' ἡμεῖς οὕτω πένη-
τες εὐλόγου ἀπολογίας, ὡς ὑπ' ἀπορίας τὰ τοιαῦτα
κρησφύγετα πρὸς τὴν κατηγορίαν ζητεῖν. ἀλλὰ μοι ἐκεί-
νο ἐνόησον, ὡς πάμπλου τὰ τοιαῦτα διαφέρει, ἐς αἰκίαν
τινὸς πλασίου ὑπόμισθον παρέλθοντα, δουλεύειν, καὶ
ἀνέχεσθαι ὅσα μὲν φησι τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πρᾶτ-
τοντά τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δύναμιν πολιτευόμενον, ἐπὶ

ι Ἠλίβατον) Ἠλίβατον, ὑψηλὸν, ἄβατον, ἢ ὅπου ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει. Στρεπτοχόρος δὲ τέρτερον ἡλίβατον τὴν βαθὺν λέγει. Ἐγὼ δὲ ἡλίβατον ἀποδιδέσasin, ἄλιφ φαινόμενον. V.

9 Κρησφύγετα) Τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στενὰ καὶ ὄχυράματα. οἱ δὲ φασὶ Κρητῆς τοὺς νησιᾶτας ὅμα Μίναι τῷ βασιλεῖ κρατοῦντι, ἰου-

γον εἰς πόλιν τινα, ἔθιν ἐκείνη ἀναμάσθῃ κρησφύγετα. V.

Κρησφύγετα) Φρούρια τινα οὕτω λεγόμενα, οὗ ἐκρύπτοντο οἱ νησιᾶται τὸν Μίνωα φεύγοντες, περὶ τὴν Κρητὴν αὐτὰ ἐστὶ. Τὸ οὖν κρησφύγετον χρησιμὸν τοῖς φεύγουσιν τοῦ κρύπτεσθαι, τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στενὰ καὶ ὄχυράματα. V.

ris ab aërii praecipitio, si quis hoc modo queat effugere pauperiem? Haec igitur esse videntur, quae quis in tali re defendendi criminis causa dicere habeat: quorum nullum unum per se valde speciosum. At bono te, fodalis, animo esse iubeo, utpote nullo horum me ufuro: ne enim talis unquam fames Argos deprehendat, ut *cavam Arabiam* ferere conentur. Neque nos ita pauperes defensionis rationabilis, ut prae inopia id genus effugia contra accusationem quaeramus. Sed illud mihi cogita, multum omnino haec inter se differre, utrum in domum divitis cuiusdam mercede conductus aliquis ingrediatur, & ibi serviat, sustineatque, quaecunque mihi dicit liber: an vero publicae rei partem aliquam tractans, & pro virili parte administrans, mercedem eo nomine ab

τούτῳ παρὰ βασιλέως μισθοφορεῖν. διελθὼν δὲ, καὶ ἰδὼν καταβεῖς ἑκάτερον, σκόπει. εὐρήσεις γὰρ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δις διὰ πασῶν, τὸ πρᾶγμα· καὶ τοσοῦτον εἰκότας ἀλλήλοις τοὺς βίους, ὅσον μίλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ, καὶ ἀνεμώνῃ ῥόδον, καὶ ἀνθρώπῳ πίθηκος. μισθὸς μὲν γὰρ δὴ καὶ κεῖ, καὶ νῦν αὖτα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλῃ τάττεσθαι· τὸ δὲ πρᾶγμα, παμπόλλην ἔχει τὴν διαφωνίαν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σαφής, καὶ οὐ πολὺ τῶν ἀργυρωνήτων καὶ οἰκοτριβῶν διαφέρουσιν οἱ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ προσιόντες. οἱ δὲ τὰ κοινὰ διὰ χειρὸς ἔχοντες, καὶ πόλεις, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ἐκ μόνου τοῦ μισθοῦ διαβάλοιτο, καὶ ἐς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς κατηγορίας κατέλκυντο. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας· καὶ οὔτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπι-

5 Ἀνεμώνη) Τὸ ἀνθος. διὰ τὸ τὸ φύλλον εὐδιάσειστον εἶναι παντὶ ἀνίμφῳ. V.

14 Ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις) Ἀντὶ τοῦ τὰ χεῖρα ἂν πάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας. V.

imperatore accipiat? Nimirum percurre, & separatim unumquodque horum situm, considera. Invenies sane Musico-
rum illud *Disdiapason*, hoc est, eo, quod maximum est, intervallo, scriptum illud *distare a facto meo*, ac tantundem sibi similem utramque vitam, quantum argento plumbum, aes auro, & anemonae rosa, & homini simius. Etenim merces quidem & illic & hic est, & quod alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum discrepat. Nam ibi quidem servitus manifesta, nec multum emtis mancipiis distant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, & urbibus gentibusque integris utiles se praestant, eos iniquum fuerit solius mercedis causa male audire, & in similitudinem communionemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas sustulerit, neque ipsi, qui tantas gentes procurant, neque qui urbium

τροπεύοντες, οὐθ' οἱ τὰς πόλεις ἀρμόττοντες, οὐθ' οἱ τὰς
 Φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὀρθῶς
 ποιήσουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτῶν τῷ ἔργῳ πρόσθετιν.
 ἀλλ' οὐκ ἂφ' ἐνὸς οἶμαι χρὴ ἀνατρέπειν τὰ πάντα, οὐδ'
 ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορούντων καθιστάναι. Τὸ δ' ὅλον, 12
 οὐ τοὺς μισθοαρνοῦντας ἅπαντας ἐγὼ Φαύλῳ βίῳ συν-
 εῖναι ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ἐπὶ ταῖς οἰκίαις ἐπὶ προφά-
 σει παιδεύσεως δουλεύοντας ὥκτειρον. τοῦτι δέ, ὦ ἐταῖρε,
 τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῖόν ἐστιν, εἴ γε
 τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότημα ἡμῖν δημοσία δέ, τῆς μεγίστης
 ἀρχῆς κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἐγὼ γ'
 οὖν, εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἂν σοι οὐ τὸ σμικρότατον τῆς
 Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκεχειρίσθαι, τὰς δίκας
 εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιθέναι,
 καὶ τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξαπάντων ὑ-

6 Μισθοαρνοῦντας) Μισθοαρνοῦ-
 ντας οἷον τοὺς ἐπὶ τὴν μισθὸν ἀντι-
 καταλλαττομένους· καὶ μισθοαρτία
 λέγεται ἢ ἐπὶ μισθῷ γινομένη ἐρ-
 γασία. V.

11 Καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττο-
 μεν) Ἀντὶ τοῦ ὅσον εἰς ἡμᾶς ἦκιν,
 ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλε-
 ται. V.

15 Ἀπαξαπάντων) Ἀπαξαπάν-
 τως.

statum ordinant, neque quibus legiones & exercitus inte-
 gri mandati sunt, recte facient, cum merces ipsorum quo-
 que operi propofita fit. Verum non oportet uno omnia
 impetu evertere, nec uno loco, qui mercedem accipiunt,
 omnes habere. In universum vero non omnes ego, qui
 mercede locarent operas, miseram vitam dixi vivere, sed
 eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu ser-
 viunt. Hoc vero nostrum, o sodalis, negotium longe diver-
 sum est: quandoquidem privatim eodem, quo ante, loco fu-
 mus, publice autem in maximi partem imperii venimus,
 eiusque partem una administramus. Equidem, si conside-
 rare velis, videar tibi non minimam Aegyptii huius impe-
 perii partem mandatam habere, iudicia dare, & ordinem il-
 lis decentem adhibere, & eorum, quae aguntur dicunturque,

πορνήματα γράφεισθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ρυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν, καὶ παραδίδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν αἰεὶ χρόνον ἀπακείσομένας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως· οὐ μικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος. καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δέ, οὐ Φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτρα-
 13 πῆναι, ἥ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς. Ἐθέλω γοῦν

τῶν ὑφ' ἐν. ἀντὶ γὰρ τοῦ παντά-
 πασι ἴσθιν. Ἀριστοφάνης Εἰρήνη
 ἀπαξάπαντα καταμεινυτομένα. V.

6 Παρὰ τοῦ βασιλέως) Εἰ τισὶν
 ἄλλα ταῦτα πλεονεξίας κατηγορεῖ
 καὶ ἀλαστορίας. καλῶς μὲν γὰρ εἶ-
 χέ σοι ἡ ἀπολογία τὰ κοινὰ συνδια-
 φέρειν τοῖς ἄλλοις καὶ διαχειρίζειν
 προβαλλομένη. καὶ πρὸς ἔπαινον ἡμῶν
 τοῦτο παρὰ πᾶσι τὸν βίον ἱκανορ-
 θοῦσθαι προθυμῶνται. τό γέ τοι
 περὶ βασιλείας προσδεῖναι μισθοφο-
 ρεῖν, καὶ οὕτω μισθοφορίας ὑπερ-
 φύν, οὐκ ἴσθιν ἥτις ἄλλη ταύτην
 ὑπερβάλλοιτο φιλοτιμία καὶ πλεονε-
 ξία. εἰ γὰρ τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις
 μισθοφορεῖν αἰσχρὸν, πολλὰ μάλ-
 λον τὸ παρὰ βασιλεῖ. καὶ εἰ τὸ μι-
 κρὰ μισθοφορεῖν καταγέλαστον, τί
 ἂν εἴποι τις τὸ μεγάλα; ὅσον γὰρ
 βασιλεὺς ἰδιώτου εἰς τύχην ὑπερτε-

ρεῖ, καὶ τὰ δέκα τῆς μονάδος εἰς
 πλῆθος, τοσοῦτον καὶ τὸ φιλοσοφεῖν
 αἰρούμενος κατὰ τὸ χρέτιστον, ἂν τε
 ὑπὸ μικρᾶς ἂν τε ὑπὸ μεγάλης φι-
 λοσοφίας ἐκκρούοιτο, ἐς γέλωτα
 πλατύτερον συνταλοῖν. ἴσως γὰρ τὸ
 μικρὸν σύγγνωστον, Θεόγνιδά συγ-
 γράμματα ἔχον, ἐν οἷς φησιν, οὐκ εὐ-
 χρομαι πλοῦτον οὐδὲ ἱρμαι, ἀλλά
 μοι εἴη μὲν ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων. G.
 & M. Sed in M. pars prior huius
 Scholii vitio temporis evanida
 facta est. In G. autem pro ultimis
 post εὐχομαι verbis, haec legun-
 tur: οὕτως. ὄναιτο οἱ καθ' ὑμᾶς εἰ
 τίς τοι πρᾶττονται. οὐ γὰρ οὐ. ἀλλ' ἡ
 τοῦ Ἀσσυρίου ἀλκῆς εἰπὴν κατ'
 οὐδὲν διακείμενος Ἀνακονδάρειδος.
 καὶ τί γὰρ ἄλλο. Quae quid sibi
 velint nescio. G.

omnium commentarios scribendos curare, & litigantium orationes moderari, & decreta principis, quam difertissime potest & accuratissime, cum fide maxima conservare, & publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, sed ab Imperatore; nec parva illa, sed multorum talentorum: & post haec non spes quaedam exiguae, si fiant, quae consentaneum est fieri, sed futurum ut gens integra nobis committatur, aut actiones aliae principales. Volo equidem ex abundanti, utens fi-

ἐκ περιττοῦ χρησάμενος τῇ παρήσῃ, καὶ ὁμῶς χωρή-
 σας τῷ ἐπιφερομένῳ ἐγκλήματι, καθ' ὑπερβολὴν ἀπο-
 λογήσασθαι. καὶ δὴ Φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμισθὶ
 ποιεῖν. οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπῃς, ὅπου
 μὴδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἀμισθός ἐστιν. οὐ φόρους λέγω,
 οὐδὲ δασμούς, ὅποσοι παρὰ τῶν ἀρχομένων ἐπέτειοι Φοι-
 τῶσιν ἄλλ' ἐστὶ βασιλεὶ μισθὸς μέγιστος, ἔπαινοι, καὶ
 ἡ παρὰ πᾶσιν εὐκλεία, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσ-
 κυνεῖσθαι. εἰκόνες δὲ, καὶ νεῶ, καὶ τεμένη, ὅποσα παρὰ
 τῶν ἀρχομένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά ἐσιν ὑπὲρ τῶν
 Φροντίδων, καὶ προνοίας, ἣν ἐκφέρονται προσκοπῶντες
 αἰεὶ τὰ κοινὰ, καὶ βελτίῳ ποιῶντες. ὡς δὴ μικρὰ μεγά-
 λοις εἰκάζειν, ἣν ἐβέλῃς, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τοῦ σωροῦ
 κορυφῆς, ἐφ' ἑκάστον τούτων, ἀφ' ὧν σύγκειται κατα-
 βαίνειν, ὅψι ὅτι μεγέθει καὶ σμικρότητι διαλλάττομεν
 τῶν ἀκροτάτων τὰ δ' ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἅπαν-
 τες. Εἰ μὲν οὖν τούτον ἐτεβείκειν τὸν νόμον, μηδένα μηδὲν 14

5 Φόρους) Μερισμούς, Φορολογίας. G.

ducia, & cominus congressus intentato crimini, ultra etiam
 quam oportet causam dicere, & illud nempe dico tibi, ne-
 minem quidquam sine mercede facere. Neque tu mihi eos
 nomines, qui res maximas gerunt; cum neque ipse Impe-
 rator mercedis expers sit. Non vestigalia dico, neque tri-
 buta, quae a civibus quotannis veniunt: sed est Imperato-
 ri merces maxima laudes, & gloria apud omnes, & quod
 beneficiorum causa adoratur; statuae porro, & aedes, ac
 templa, quae habent a civibus, merces & ista sunt pro cu-
 ris & providentia, quam adhibent procuranda semper pu-
 blica re & in melius augenda. Nempe ut parva assimulemus
 magnis, si volueris a vertice quasi acervi ad unumquodque
 eorum, quibus constat, descendere, videbis magnitudine
 nos & parvitate differre ab his, qui summi sunt; ceterum
 mercenarios aequae esse universos. Si igitur eam ego legem

πράττειν, ἐνοχος ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ παρανομίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν οὐδαμοῦ τοῦ βιβλίου λέλεκται μοι, χρηρὲς δὲ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς δεῖον αὐτῷ χρᾶτο, ἢ Φίλοις συμπονῶν πρὸς τὰ βέλτιστα, καὶ τῷ μέσῳ ὑπαίθριος πείραν αὐτοῦ διδούς, ὅπως ἔχει πίστεως, καὶ σπουδῆς, καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα, ὥς μὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο,

Ἐτώσιον ἀρούρης ἄχθος εἶη.

- 15 Πρὸ δὲ τῶν ὅλων, μεμνησθαι χρηρὲς τοὺς ἐπιτιμῶντας, ὅτι οὐ σοφῶ ὄντι μοι, εἰ δὴ τις καὶ ἄλλος ἐστὶ που σοφός, ἐπιτιμήσουσιν, ἀλλὰ τῷ ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαινουμένῳ ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ τὴν ἄκραν ἐκείνην τῶν κορυφαίων ἀρετὴν, οὐ πάνυ γεγυμνασμένῳ. καὶ, μὰ Δί', οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιάσθαι μοι ἄξιον, ὅτι μὴδὲ ἄλλῳ ἔγωγ' οὖν ἐντετύ-

scripsissem, neminem quidquam oportere agere, tenerer merito violatae legis meae. Sin vero hoc quidem nusquam in libello dictum a me est; ac porro bonum virum efficacem esse oportet: quodnam aliud ad officium applicet se, quam ut elaboret cum amicis in iis, quae optima sunt, & in medio atque sub divo quasi constitutus experimentum sui praebeat, qualis sit fide, diligentia, amore quodam eorum, quae commissa ipsi sunt, ne sit, ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

Ante omnia vero & hoc meminisse oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipsos non tanquam sapientem me (modo usquam fit aliquis sapiens) reprehensuros, sed unum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem consecutus; ad summam autem illam eorum, qui capita ac duces sunt, virtutem non sit exercitatus. Neque Hercules, eo nomine dolere mihi fas est,

χῆκα, τὴν τοῦ σοφοῦ ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντι. σοῦ μέν-
τοι καὶ θαυμάσαιμ' ἂν ἐπιτιμῶντός μου τῷ νυνὶ βίῳ,
εἴγε ἐπιτιμῶης, ὃν πρὸ πολλοῦ ἤδεις ἐπὶ ῥητορικῇ δημο-
σία μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὅποτε κατὰ
θέαν τοῦ ἐσπερίου Ὠκεανοῦ καὶ τὴν Κελτικὴν ἅμα
ἐπιὼν ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφι-
στῶν ἐναρῆθμευμένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἐταῖρε, καίτοι ἐν
μυρίαῖς ταῖς ἀσχολίαις ὢν, ὅμως ἀπελογησάμην, οὐκ
ἐν παρέργῳ θέμενος τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη
μοι ἐνεχθῆναι. ἐπεὶ πρὸς γε τοὺς ἄλλους καὶ συνάμα
πάντεις κατηγορῶσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, οὐ Φροντίς
Ἴπποκλείδῃ.

9 Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ) Δύο γὰρ
ψῆφοι τοῖς νικῶσιν ἀνέκειντο, λευκὰ
καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττομένοις
ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετραπηκμήν. V.

11 Οὐ φροντίς Ἴππ...) Παροι-
μία ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν καταφρονούντων
τινὸς καὶ ἀπεριμεριμῶς διακειμή-
ναι. V. (In V. erat ἀπεριμερί.)

quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi, qui fa-
pientis professionem impleret. Ac equidem mirer etiam, si
reprehendas vitam praesentem nostram: eum enim homi-
nem reprehendas, quem olim noras rhetorices nomine ma-
ximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani
videndi causa, & Celticam eadem peragrans, in nos inci-
deres, qui in illis Sophistarum numeraremur, qui magnas
mercedes mererentur. Haec apud te, sodalis, maximas licet
inter occupationes, tamen defendendi criminis causa scripsi,
non obiter id agendum ratus, ut album a te & plenum cal-
culum feram. Apud alios enim, si vel simul omnes me ac-
cusent, satis mihi illud fuerit, *Non curat Hippoclesides.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ
ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

1 ΧΑΛΕΠΟΝ μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπὶ-
ρειαν διαφυγεῖν· πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογίαν εὐ-
ρεῖν παραλόγου καὶ δαιμονίου πταίσματος. ἅπερ ἀμ-
φότερα νῦν ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὃς ἀφικόμενος παρὰ σέ,
ὡς προσείποιμι τὸ ἐωθινόν, δέον τὴν συνήθη ταύτην Φωνὴν
ἀφείναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δ' ὁ χρυσοῦς ἐπι-
λαβόμενος, ὑγιαίνειν σε ἡξίου, εὐφημον μὲν καὶ τοῦτο,
οὐκ ἐν καιρῷ δέ, ὡς οὐ κατὰ τὴν ἑω. ἐγὼ μὲν οὖν ἐπὶ τού-
τῳ εὐθὺς ἰδίῳ τε, καὶ ἡρυβρίων, καὶ παντοῖος ἦν ὑπ' ἀπο-
ρίας· οἱ παρόντες δέ, οἱ μὲν παραπαίειν, ὡς τὸ εἰκὸς, οἱ
δὲ, ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας, οἱ δὲ, χρεσινῆς κραιπάλης ἀνά-
μεστον ἐτι ὄντό με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ἐπιει-

3 Ἐπίρειαν) Βλάβην. V.

προσῆσαι αἱ μὲν ἐωθινὰ, χαῖρε,

8 Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαβόμε-
νος) Αἱ γὰρ τοι τῶν παλαιῶν

αἱ δὲ ἰσπείρειναι, ὑγιαίνει. V.

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

DIFFICILE est, homo *natus* cum sis, Dei alicuius invi-
diam effugere: multo porro difficilius, verba invenire, qui-
bus defendas inopinatum & immissum divinitus errorem.
Quae quidem utraque modo usu mihi venerunt, qui matu-
tinae salutationis causa domum tuam veniens, cum oport-
teret consuetam illam vocem mittere, & ave (Gr. *gaude*) di-
cere: ego vero homo aureus oblivione lapsus, *valere* te ius-
ferim, quod boni & ipsum quidem ominis, sed non tempe-
stivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in
ipso verbo statim iudabam equidem, erubescēbam, aestuabam
consilii inopia. Praesentes vero qui essent, alii desipere me
videlicet, alii prae senectute delirare, alii hesternā crapula

κῶς ἤνεγκας τὸ γεγονός· οὐδ' ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι ἐπισημηνάμενος τῆς γλώττης τὴν διαμαρτίαν. ἔδοξεν οὖν μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἐμαυτῷ συγγράψαι, ὡς μὴ πάνυ ἀνιῶμην ἐπὶ τῷ πταίσματι, μηδ' ἀφόρητον ἡγοίμην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσούτον ἀπεσφάλην τοῦ καλῶς ἔχοντος, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ οὐδὲν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς οὕτως εὐφημον εὐχὴν ὀλισθούσης. Ἀρχόμενος μὲν οὖν τῆς γρα- 2 Φῆς, πάνυ ἀπὸρῳ ἐντεύξεσθαι ὦμην τῷ προβλήματι· προϊόντι δὲ πολλὰ προῦφάνη τὰ λεκτέα. οὐ μὴν πρότερον ἐρῶ αὐτὰ, ἣν μὴ περὶ τοῦ χαίρειν αὐτοῦ, καὶ τοῦ εὖ πράττειν, καὶ τοῦ ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εἰκότα. τὸ μὲν δὴ χαίρειν ἀρχαία μὲν ἢ προσαγόρευσις· οὐ μὴν ἐωδινὴ μόνον, οὐδ' ὑπὸ τὴν πρώτην ἐντεύξιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον μὴ ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτὸ, ὡς τὸ,

adhuc oppletum *turbatumque* existimabant; quamquam moliter ipse tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac ne lenissime quidem subridens linguae nostrae errorem notare. Faciendum itaque putavi, ut consolationem mihi aliquam scriberem, ne lapsu illo nimis excruciarer, neque intolerandum putarem, si homo senex tantum a decore, coram tot testibus, aberrassem: nam defensione quidem nihil opus videbatur, linguae in bene ominatas adeo preces lubrico quasi vestigio prolapsae. Ac sub initium scriptionis, difficilem dubiamque sane quaestionem propositam mihi fore arbitrabar: *aliquantum* autem progressu multa se dicenda *ulstro* offerebant. Neque tamen prius ea dicam, quam de ipsis verbis *Gaudere*, *Bene agere*, & *Valere*, quae opportuna videbuntur praedixero. Atque *Gaudere* (*si quem iubeas*), est illa quidem salutatio, verum non matutina solum, neque quae ad primam modo congressionem *pertineat*: sed utebantur ea quidem etiam, qui prius non viderant alterum, quale est,

Χαῖρ', ὦ δυνάστα τῆσδε γῆς Τυρυνθίας.
καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη παροινίους τρεπό-
μενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρ', Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν εἴσης οὐκ ἐπίδευεῖς,
Ὀδυσσεὺς ὅποτε τὴν ἐπεσταλμένην πρεσβείαν αὐτῷ ἐρ-
ρήτορενε. καὶ ἤδη ἀπρόντες παρ' ἀλλήλων, ὡς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' ὕμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.
ἴδιος δὲ καιρὸς οὐδεὶς ἀπενενέμητο τῇ προσήσει, οὐδὲ ὡς
νῦν μόνος ὁ ἐωθινός, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαισίων καὶ
ἀπευκτοτάτων ὁμῶς ἐχρῶντο αὐτῇ· ὡς ὁ τοῦ Εὐριπίδου
Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον, καὶ,

Χαίρετ', ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.
καὶ οὐ μόνον Φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον,
ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ τοῦ μηκέτι χρήσεσθαι ἀλ-
λήλοις. τὸ γοῦν μακρὰν χαίρειν φράσαι, τὸ μηκέτι
6 Παρ' ἀλλήλων) Ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ αὐτὴ τῆς ἀπό. V.

Gaude potens telluris o Tiryntiae;
verum post coenam quoque ad comessationem & liberiores in
vino sermones iam conversi,

Gaude, verum epulis paribus nec egemus, Achille,
ut Ulysses inquit, cum mandatam sibi legationem apud il-
lum orat: & qui iam discederent, ut,

Gaudete, hinc vobis iam nunc Deus, haud homo, versor.
Proprium autem tempus nullum attributum erat huic ap-
pellationi, neque, ut nunc, solum matutinum: cum etiam
minime auspicatis temporibus & abominandis maxime, ta-
men illa uterentur, ut Euripidis ille Polynices, iam finiens
vitam, inquit,

Gaudete, iam nox atra me complectitur.
Nec benevolentiae modo illis haec erat quasi tessera, sed ini-
micitiarum quoque, & cum negaret alter se usurum altero.
Qui enim longum gaudere alterum iubet, ille non curaturum

Φροντιεῖν δηλοῖ. Πρῶτος δ' αὐτὸ Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρο- 3
μῆσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην,
εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθήμενους καὶ πεΦροντικό-
τας ὑπὲρ τοῦ τέλους τῆς μάχης. Χαίρετε, νικῶμεν, καὶ
τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν
συνεκπνεῦσαι. ἐν ἐπιστολῇς δὲ ἀρχῇ, Κλέων ὁ Ἀθη-
ναίων δημαγωγός, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶτον χαίρειν
προὔθηκεν, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν, καὶ
τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἄλωσιν. καὶ ὅλως γε, μετ' ἐκείνων
ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν
ἐπιστολῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγ-
μάτων. Ἄλλ' ὁ Θαυμαστός Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιοπίστος 4
νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάντι
ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμ-
φαίνειν. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν
σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. καὶ

7 Ἀπὸ Σφακτηρίας) Τόπος Λα-
κανικός. V.

14 Ὡς μοχθηρὸν) Ἀριστιφάνης

ἐν Πλούτῳ· Χαίρειν μὲν ἡμῖν ἐστίν,
ὁ ἄνθρωπος ὑμῶν ἐστίν, Ἀρχαῖον ἦδη
προσαγορεύειν καὶ σαπρὸν. V.

Πρῶτος δὲ αὐτὸς
ἀπὸ Φιλιππίου.
V. 262.

se in posterum significat. Primus autem illud verbum Phi-
lippides cursor dicitur *usurpasse*, cum a Marathone victoriam
nuntiaret, & dixisse ad Archontes sedentes ac de pugnae
exitu sollicitos, *Gaudete, vincimus*, eoque dicto suo nuntio
immortuus esse, & in ipso *gaudendi* verbo exspirasse. In epi-
stolae autem principio Cleon Atheniensium orator eius,
quam Sphaacteria dederat, victoriae illius & Spartanorum ca-
ptorum nuntiam, primus illud *Gaudere* praeposuit: & omni-
no post illum Nicias, a Sicilia mittens, in antiquo epistola-
rum more perseveravit, initium ab ipsis rebus capiens. Sed
admirabilis noster Plato, vir fide dignus, legislator talium, il-
lud *Gaudere* quidem gaudere (Lat. *valere*) iubet, & plane re-
iici, velut malum & nihil honesti significans: sed alterum
Bene agere, pro eo inducit, ut communem corporis pariter

ἐπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιάται αὐτὸν, ὅτι ποιῶν
 ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον
 τοῦ Πυθίου, καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις
 5 δεξιοῖς πρέπον. Ὁ μὲν γε θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ
 μῆδ' αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἡξίωσεν,
 ὅσον Ὀκέλλω τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύτῃ, καὶ τοῖς ἄλ-
 λοις ὁμιληταῖς αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι, οὔτε τὸ χαίρειν, οὔ-
 τε τὸ εὖ πράττειν προῦγραφεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν
 ἄρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλή-
 λους ἐπιστέλλοντες, ὁπότε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιά-
 νειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε
 καὶ σώματι ἀρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντα περιει-
 ληφὸς τὰνθρώπου ἀγαθὰ. καὶ τότε τριπλοῦν αὐτοῖς τρί-
 γωνον, τὸ διαλλήλων, τὸ πέντάγραμμον, ᾧ συμβόλω

14 Πεντάγραμμον) Pentagram-
 ma dicitur, quod quinque literis
 constat, Pythagorae figura, qua
 hodie contra fascinationes utun-
 tur. Figura constat ex tribus
 triangulis, quorum latera deser-
 viunt sibi invicem. Et trinitatis,

quae est in Divinis, puto, vis
 exprimebatur. Fitque figura uno
 tractu calami. Omnia autem ad
 numeros Pythagoras referebat.
 Et appellatur signum Sanitatis. G.

Τὸ πέντάγραμμον) Ὅτι τὸ ἐν τῇ
 συνθεῇ λεγόμενον πέντάλφα σύμ-

& animi bene constituti tesseram. Atque scribens ad Dio-
 nysium accusat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere
 (Lat. *salvere*) Deum iubeat, tanquam indignum Pythio, &
 non tantum Diis, sed ne hominibus quidem non ineptis de-
 corum. Divinus fane Pythagoras, etsi nihil ipse nobis pro-
 prium relinquere suorum *scriptorum* dignatus est, quantum
 tamen ex Lucano Ocello, & Archyta, & reliquis ipsius fa-
 miliaribus colligere licet, neque ipsum illud *Bene agere* prae-
 scripsit, sed a verbo *vale* (Lat. *salve*) iussit incipere. Omnes
 enim ab illo *docti* in epistolis quoties serium quiddam scri-
 berent, *valere* (Gr. *sanum esse*) in ipso statim principio iu-
 bebant, tanquam & ipsum animo pariter & corpori con-
 venientissimum, & bona hominis complexum in universum
 omnia: & triplex illud triangulum sibi implexum, quinque

πρὸς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγεία πρὸς αὐτῶν ἰσχυρο-
 ζετο. καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι, οὔτε δὲ τὸ
 εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν.
 εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὺν, τὸν μέγιστον ὄρκον αὐτῶν,
 ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας
 ἀρχὴν ἐκάλεσαν, ὣν καὶ Φιλόλαός ἐστι. Καὶ τί σοι 6
 τοὺς παλαιοὺς λέγω, ἔπου καὶ Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάνυ
 χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸ πάντων αἰρού-
 μενος, ἐν ταῖς σπουδαιοτέραις ἐπιστολαῖς (εἰσὶ δ' αὖ-
 ται ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς Φιλτάτους μάλιστα
 ὑγιαίνειν εὐδὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν καὶ
 ἐν τραγωδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμωδίᾳ εὖροις τὸ
 ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐδὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γὰρ,

βολον ἦν πρὸς ἀλλήλους Πυθαγο-
 ρεῖαν ἀγαθαστικὴν καὶ τοῦτο ἐν
 ταῖς ἐπιστολαῖς ἐχρῶντο, ὅ ἐστι

2 Οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν οὔτε
 τῷ χαίρειν, πάντως καὶ τῷ ὑγιαί-
 νειν) Ὅτι τὸ δὲ Πυθαγορείους
 ἀγαθαστικὴν &c. G. (& addunt,
 quaere in Luciani impresso.)

4 Τετρακτὺν) Quaere in aureis
 carminibus & commentariis. G.

τοῦτο.

V.

descriptum & inclusum lineis, qua tessera ad sententiae suae
 homines uterentur, *sanitas* ab ipsis vocabatur. Et omnino
 putabant, in verbo *valere* inesse [etiam ipsum *bene agere* &
gaudere;] sed neque *bene agere*, neque *gaudere*, continuo esse
 etiam *valere*. Sunt vero etiam, qui quaternionem, maximum
 illorum iusiurandum, qui perfectum secundum ipsos nume-
 rum efficit, iam sanitatis (*valetudinis*) initium vocarent, in
 quibus & Philolaus est. Et quid tibi antiquos narro? cum
 & Epicurus, vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*), & vo-
 luptatem rebus praeoptans omnibus, tum in feriis magis
 epistolis, (sunt autem hae paucae) tum in his, quas dedit ad
 carissimos, *valere* statim in principio iubeat? Multum etiam
 in tragoedia & in comoedia vetere invenias *valere*, primo
 statim *congressu* dictum. Etenim illud

Οὐλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,
σαφῶς προτεταγμένον τοῦ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει ὁ
δ' Ἀλεξίς,

Ὡ δέσποθ', ὑγιάινε, ὡς χρόνιος ἐλήλυθας.
ὦ δ' Ἀχαιὸς,

Ἦκω πεπραγῶς δεῖνὰ, σὺ δ' ὑγιάινέ μοι.
καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγίαν πρῶτον, εἴτ' εὐπραξίαν,

Τρίτον δὲ χαίρειν, εἴτ' ὀφείλειν μηδενί.
ὁ μὲν γὰρ τὸ σχολιὸν γράψας, οὗ καὶ Πλάτων μέ-
μνηται, τί καὶ οὗτός φησιν; Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον τὸ
δεύτερον, καλὸν γενέσθαι τρίτον δὲ, πλουτεῖν. τοῦ χαί-
ρειν δὲ τὸ παράπαν οὐκ ἐμνήσθη. ἵνα σοι τὸ γνωριμώ-

10 Σκολιόν) Τὸ σχολιὸν τοῦτο
σημαντικὴ ἐπιείκει. ἔχει οὕτως αὐ-
τοτελίς; Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον δη-
τῷ ἀνδρὶ, Δεύτερον δὲ φυλὴν καλὴν
γενέσθαι, Τρίτον πλουτεῖν ἀδόλως,
Καὶ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.
Σκολιόν, ἢ παροίνιος ὥδῃ, ὡς καὶ
Δικαιάρχος ἐν τῇ περὶ μουσικῆς
δύο γένη ἢν ὥδῶν. τὸ μὲν ὑπὸ πάν-
των ἀδόμενοι καθ' ἵνα ἐξῆς τὸ δὲ

ὑπὸ τῶν συνετωτάτων, ὡς ἔτυχε τῇ
τάξει. ὃ δὲ καλεῖται διὰ τὴν τάξιν
σκολιόν. Ὡς δὲ Ἀριστοτέλης καὶ
Φίλων ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γά-
μοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς
κλῖνας τίθεισι παρὰ μέρος, ἐξῆς μυρ-
σίνας ἔχοντες ἥδον γνῶμας καὶ ἱρω-
τικὰ σύντονα. ἢ δὲ περίεδος σχολιὰ
ἐγίνετο διὰ τὴν δίσιν τῶν κληῶν. V.

Vale, multumque gaude,
sapienter praeposuitum habet gaudendi voto illud valetudi-
nis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro salve) quam quaeso ferus advenis?

Et Achaeus,

Venio patratris horridis, at tu vale!

Et Philemon,

Valere sit primum, bene sed agere alterum,

Gaudere deinde, tum debere nemini.

Ille vero convivalis cantici scriptor, cuius etiam Plato men-
tionem facit, quid ait? *Primum volo valere: deinde vero pul-
cher esse; deinde dives: gaudendi vero omnino mentionem non
fecit. Ut tibi notissimum illud, quod omnium in ore est, di-*

ταύτον ἐκεῖνο, καὶ πᾶσι διὰ στόματος, λέγω, Ὑγίεια
πρεσβιάτα μακάρων, μετὰ σεῦ ναίειμι τὸ λειπόμενον
βιοτᾶς. ὥστε εἰ πρεσβίστη ἐστὶν ὑγεία, καὶ τὸ ἔργον
αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, προτακτέον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν.
Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἕκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, 7
καὶ φιλοσόφων καταδείξαι σοι ἔχων, προτιμώντων τὸ
ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν παραστήσομαι, ὡς μὴ εἰς ἀπειρο-
καλίαν τινὰ μεираκιώδη ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα,
καὶ κινδυνεύωμεν ἄλλω ἢ ἡλῶ ἐκκρούειν τὸν ἥλον. ὀλίγα
δὲ σοι τῆς ἀρχαίας ἱστορίας, ὅποσα μέμνημαι οἰκεῖα
τῷ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον. Ὅτε 8
Ἀλέξανδρος τὴν ἐν Ἰσσω μάχην ἀγωνιεῖσθαι ἐμελλεν,
ὡς Εὐμενὴς ὁ Καρδιανὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπι-
στολῇ λέγει, ἔωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ὁ Ἡ-
Φαιστίων, εἴτ' ἐπιλαθόμενος, εἴτ' ἐκταραχθεὶς ὥσπερ
ἐγὼ, εἴτε καὶ θεοῦ τινος τοῦτο καταναγκάσαντος, ταυ-
τὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίαινε, βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη παρατάτ-

9 Ἄλλω ἢ ἡλῶ ἐκκρούειν τὸν ἥλον) ἰσθῶαι κατασπυδόντων. V.
Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτόπως τὰ ἀτομα 12 Ἐν Ἰσῳ) Πέλοι. V.

cam, *Valetudo Diviūm senior, Habitare tecum Vitae reliquum liceat*. Si itaque antiquissima est *valetudo*, eiusque opus est *valere*, utique praeponendum id est bonis reliquis. Sexcenta autem alia cum habeam, quae ostendere tibi possim e poetis, historicisque & philosophis, *valere* praeponentibus, supersedebo equidem, ne in pueriles mihi ineptias scriptio ista exeat, & forte clavum excutere clavo alio videar. Pauca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domestica huic negotio adscribere haud abs re putavi. Cum Alexander proelium ad Issum commissurus esset, ut narrat in Epistola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in tabernaculum regis ingressus Hephaestio, vel oblivione quadam, vel perturbatus, ut ego, & aestuans, vel numine quodam cogente, idem, quod ego, dixit, *Vale, Rex, tempus est iam*

- τεσθαι· παραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ παράδο-
 ξον τῆς προσαγορεύσεως· καὶ τοῦ Ἡφαιστίανου ὀλίγου
 δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἐκβαλόντος, Ἀλέξανδρος, δέχομαι, εἶπε·
 τὴν κληδονά· τὸ γὰρ σώους ἐπαγγέζειν ἀπὸ τῆς μάχης,
 9 ἥδη μοι ὑπισχνεῖται. Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γα-
 λάταις συνάπτειν ἔμελλεν, ἔδοξεν ὄναρ ἐπιστάντα οἱ τὸν
 Ἀλέξανδρον, κελεύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης παρα-
 δοῦναι τῇ στρατιᾷ τὸ ὑγιαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτῳ συνθήμα-
 10 τι τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην νίκην ἐνίκησε. Καὶ Πτολε-
 μαῖος δὲ ὁ Λάγου, Σελεύκῳ ἐπιστέλλων, σαφῶς ἀνε-
 στρεψε τὴν τάξιν, ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν
 αὐτὸν προσειπὼν, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐρῶσθαι, ὑπο-
 γράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς ἐπιστολάς
 11 αὐτοῦ συναγαγὼν, Φησιν. Ἄξιον δὲ καὶ Πύρρου τοῦ
 Ἡπειρώτου μνησθῆναι, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύ-
 τερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκαμένου, καὶ μυρίας τροπὰς
 τῆς τύχης ἐνεγκόντος. οὗτος τοίνυν αἰεὶ θεοῖς εὐχόμενος,

eundi in aciem. Turbatis autem ad insolitam salutationem re-
liquis, & Hephaestione prae pudore tantum non mortuo,
Alexander, Accipio, inquit, omen: salvos enim nos e proelio
redituros, iam mihi pollicetur. Antiochus autem Soter, confi-
cturus cum Gallo-Graecis, per quietem videre sibi visus
est adstantem Alexandrum, qui tesseram iuberet ipsum da-
re ante pugnam militibus, vale: & ea ipsa tessera admira-
bilem illam victoriam retulit. Et Ptolemaeus Lagi, scribens
ad Seleucum, aperte invertit ordinem, qui in principio epi-
stolae Valere illum iuberet, in fine autem, pro eiusdem po-
testatis verbo, Gaudere subscriberet, ut Dionysodorus re-
fert, qui collegit illius epistolas. Operae vero pretium est,
Epirotae etiam Pyrrhi mentionem facere, viri, qui secun-
das post Alexandrum imperii militaris tulit, & sexcentas
fortunaes vices subiit. Hic igitur, qui semper Diis supplicaret,

καὶ θύων, καὶ ἀνατιθεῖς, οὐδὲ πώποτε ἡ νίκην, ἡ βασι-
 λείας ἀξίωμα μεῖζον, ἢ εὐκλειαν, ἢ πλαύτου ὑπερβολήν,
 ἤτησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἐν τούτῳ ἤρχετο, ὑγιαίνειν ὡς
 ἔστ' ἂν ταῦτ' ἔχη, ῥαδίως αὐτῶ τῶν ἄλλων προσγενη-
 σομένων. καὶ ἄριστα, οἶμαι, ἐφρόνει, λογιζόμενος ὅτι οὐ-
 δὲν ὄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν, ἔστ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν
 μόνον ἀπῇ. Ἀλλὰ νῦν ἐκάστου καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν 12
 ἀποδίδωκεται, τάχα ἂν εἴποι τις· σὺ δὲ τούτον ἐναλλά-
 ξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλα ἔφησθα, ὅμως τῷ δικαίῳ λό-
 γῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης τοῦ ἡμαρτηκέναι, ὥσπερ ἂν εἴ τις
 περὶ τῇ κνήμῃ τὸ κράνος, ἢ περὶ τῇ κεφαλῇ τὰς κνημί-
 δας ἐπιδῆσαιτο. ἀλλ', ὦ βέλτιστε, Φαίην ἂν καὶ γὰρ
 πρὸς αὐτὸν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἴ τις ὅλως καιρὸς
 ἦν ὑγείας μὴ δεόμενος. νῦν δὲ καὶ ἑωθεν, καὶ μεσοῦσης
 ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον· καὶ
 μάλιστα τοῖς ἀρχουσι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν,

& mactaret, & donaria suspenderet, nec victoriam unquam,
 neque regni maiestatem ampliozem, neque gloriam, nec
 divitiarum vim ab illis petebat, sed hoc unum optabat, va-
 lere; veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reliquis.
 Et praeclare, arbitror, sapuit, qui ita putaret, nihil prodes-
 se sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud absit, valere.
 Ast nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicui-
 que verbo & suum tempus assignatum est: tu vero, illo im-
 mutato, etsi nihil diversum dixisti, tamen, si recte rem pu-
 temus, extra peccatum non fueris, non magis quam si ti-
 biae galeam alliget aliquis, aut ocream capiti. Verum, vir
 optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu qui-
 dem diceres, si quod omnino tempus esset, valetudine non
 indigens. Iam vero & mane, & medio die, & noctu, sem-
 per valere necessarium est, & maxime imperantibus vobis,
 & negotia multa sustinentibus, quò magis corpore ad mun-

- ἔσω καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθε τοῦ σώματος. ἔτι δέ, ὁ μὲν
 χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφήμῳ τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο, καὶ
 ἔστιν εὐχὴ τὸ πρᾶγμα· ὁ δὲ ὑγιαίνειν παρακελευόμενος,
 καὶ χρήσιμόν τι δρᾷ, καὶ ὑπομιμνήσκει τῶν πρὸς τὸ
 ὑγιαίνειν συντελούντων· καὶ οὐ συνεχέχεται μόνον, ἀλλὰ
 13 καὶ παραγγέλλει. Τί δ' οὐχὶ καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν
 βιβλίῳ, ὃ αἰεὶ καὶ παρὰ βασιλέως λαμβάνετε, τοῦτο
 πρῶτον ὑμῖν ἐστὶ παραγγέλμα, τῆς ὑγείας τῆς ὑμε-
 τέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα εἰκότως. οὐδὲν
 γὰρ ἂν εἴη ὄφελος ὑμῶν πρὸς τάλλα, μὴ οὕτω διακει-
 μένων. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ, εἴ τι καὶ γὰρ τῆς Ῥωμαίων
 Φωνῆς ἐπαίῳ, τοὺς προσαγορεύοντας ἀντιδεξιούμενοι,
 14 τῷ τῆς ὑγείας ὀνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε. Καὶ ταῦ-
 τα πάντα εἶπον, οὐχ ὥς ἐκ προνοίας ὀφελὼν μὲν τὸ
 χαίρειν, ἐπιτηδεύσας δ' αὐτ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν,
 ἀλλ' ὥς ταῦτο μὲν ἄκων παθὼν· ἢ γελοῖος ἂν ἦν ξενί-
 ζων, καὶ τοὺς καιροὺς τῶν προσαγορεύσεων ἐναλλάττων.

tas res opus habetis. Ad haec, qui *Gaude* dicit, bene omi-
 nato tantum exordio usus est, & votum est, quidquid agi-
 tur. Sed qui *valere* iubet, etiam utile aliquid agit, & eorum
 admonet, quae ad valetudinem quidquam conferunt, nec una
 optat modo, sed etiam praecipit. Quid vero? nonne & in
 mandatorum libello, quem semper & ab Imperatore acci-
 pitis, hoc primum vobis est praeceptum, *valetudinem vestram*
curate. Recte fane. neque enim usus aliquis vestrum esset
 ad reliqua, nisi ita constituti sitis. Verum vos ipsi adeo,
 si quid ego quoque de Romanorum lingua aliquid intelli-
 go, salutantibus comiter respondentes, *valetudinis* [Lat. *sa-*
lutiis] nomen saepe reponitis. Et haec dixi omnia, non qui
 prudens *Gaudere* illud omiferim, & *Vale* pro eo dicere af-
 fectarim; sed tanquam, cui imprudenti hoc acciderit: nisi
 forte & ridiculus studio fui, & tempora salutationum per-

Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς Θεοῖς, ὅτι μοι τὸ σφάλμα ἐς 15
 ἄλλο μακρῷ αἰσιώτερον περιετράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον
 παρώλισθον. καὶ τάχα τῆς Ὑγείας, ἢ Ἀσκληπιοῦ
 αὐτοῦ ἐπιπνοία τοῦτ' ἐπράχθη, δι' ἐμοῦ σοι τὸ υἱαίνειν
 ὑπισχνουμένου. ἐπεὶ ἔγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνευ
 Θεοῦ, μηδέπω πρότερον ἐν τῷ μακρῷ βίῳ ταραχθεὶς
 ὅμοιον; Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνην τινα ὑπὲρ τοῦ γεγονότος 16
 ἀπολογία εἰπεῖν, οὐδὲν ξένον, εἰ πάνυ ἐσπουδακῶς ἐπὶ
 τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σοῦ γνωρίζεσθαι, ἐκ τῆς ἄγαν ἐπι-
 θυμίας εἰς τὸναντίον διαταραχθεὶς, ἐνέπεσον. τάχα δ'
 ἂν τινα ἐκπλήξειε τῶν κατ' ὀρθὸν λογισμὸν, καὶ στρα-
 τιωτῶν πλῆθος, ὧν οἱ μὲν, προωθοῦντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει
 τῆς προσαγορεύσεως μὴ μένοντες. Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι καὶ 17
 οἱ ἄλλοι εἰς ἄνοιαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ παραφροσύνην
 παραφέρωσι τὸ πρᾶγμα, αἰδοῦς αὐτὸ σύμβολον, καὶ
 ἀφελείας ἐποιήσω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἐν-

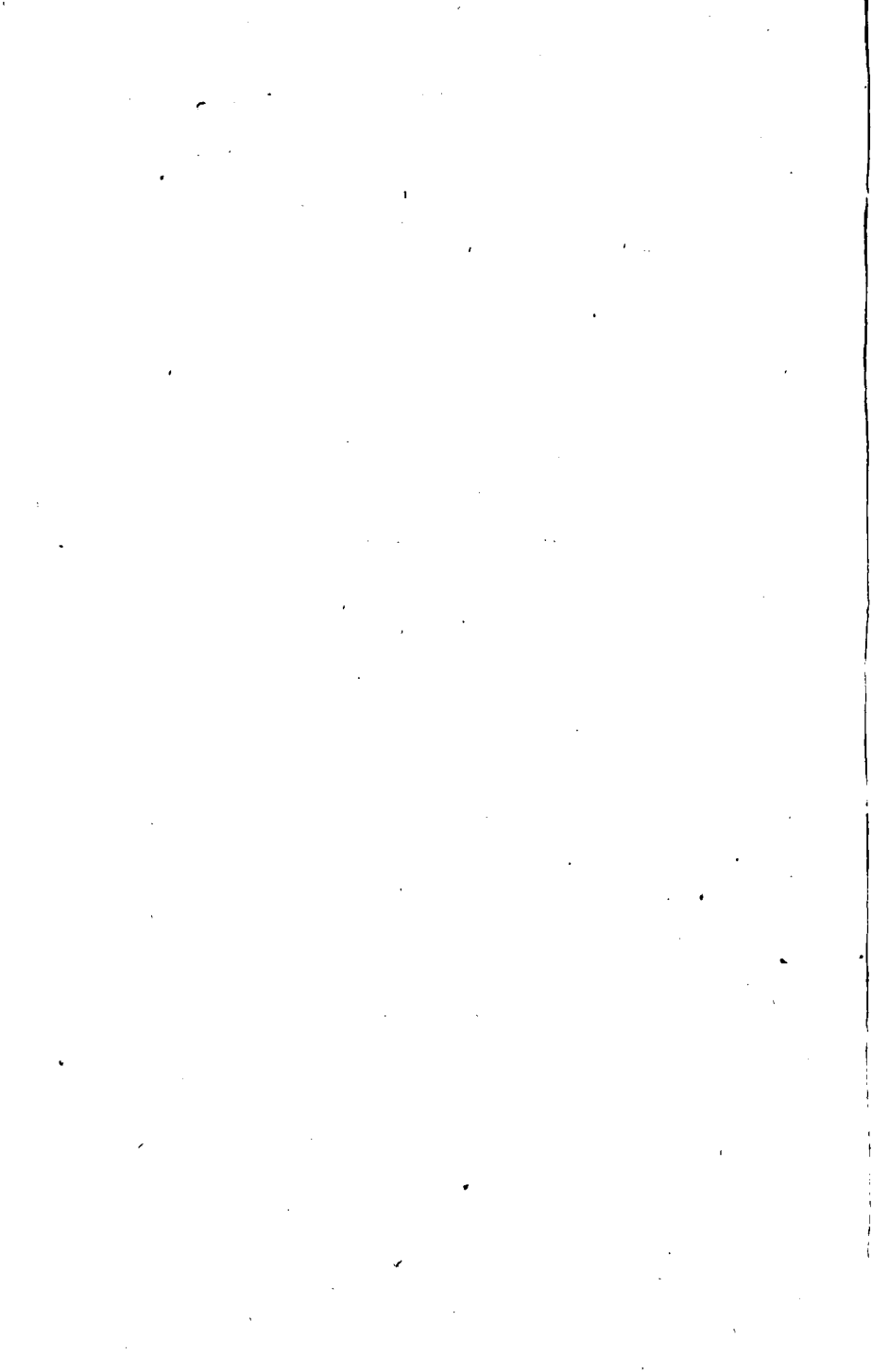
mutavi. Sed gratias Diis ago, quod error mihi meus, in
 longe auspicius quiddam versus est, quod labascente etiam
 lingua in melius incidi: & forte Hygeae aut ipsius adeo
 Aesculapii consilio hoc accidit, valetudinem meo tibi ore
 promittentis. Quomodo enim sine Deo hoc mihi accidisset,
 qui in longa vita nunquam simili ratione turbatus fue-
 rim? Si vero humanam etiam pro eo, quod accidit, excu-
 sationem proferre fas est, nihil mirum, si in summo studio,
 ut optimis in rebus abs te cognoscerer, prae nimia illa cu-
 piditate perturbatus in contrarium incidi. Forte etiam re-
 cta cogitandi via excutiat aliquem multitudo militum, quo-
 rum alii quidem antrorsum urgent, alii vero ordinem sa-
 lutandi minime servant. Tu vero, bene novi, licet alii stu-
 pore, aut rusticam ruditatem, aut delirationem eam rem
 calumnientur, pudoris signum & simplicitatis iudicasti, &

- τεχνον ἐχούσης· ὡς τό γε πάνυ θαρραλέον ἐν τοῖς τοιούτοις, οὐ πόρρω θρασύτητος καὶ ἀναισχυντίας ἐστί. καὶ ἐμοί γε εἴη μηδὲν μὲν τοιοῦτον σφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμ-
- 18 βαίῃ, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπεσθαι. Ἐπὶ γοῦν τοῦ πρώτου Σεβαστοῦ, καὶ τοιόνδέ τι λέγεται γενέσθαι. ὁ μὲν ἔτυχε, δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ ἀπολύσας ἐγκλήματος τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον· ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλη τῇ Φωνῇ, χάριν εἶδά σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως εἰδίκασας. καὶ τῶν περὶ Σεβαστὸν ἀγανακτησάντων, καὶ διασπᾶσασθαι τὸν ἄνθρωπον ἐβελόντων, Παύσασθε χαλεπαίνοντες, ἐκεῖνος ἔφη· οὐ γὰρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖνος μὲν, οὕτω. σὺ δ' εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὖθουν εὐ-
- 19 ρήσεις· εἴτε τὴν γλῶτταν, εὐφημος καὶ αὐτή. Ἔοικα δ'
- 7 Τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον. G.

animi a fori tritura & artis ostentatione abhorremis: ut fere insignis in talibus fiducia a temeritate & impudentia non longe abest. Ac mihi quidem contingat, nihil tale peccare; si vero eveniat, in bonum id ipsum quoque omen verti. Primo quidem Augusto imperante etiam tale quid factum narratur. Causam ille quandam recte iudicaverat, hominemque maximo crimine, per summam illi calumniam impacto, liberaverat. At ille gratias agens, magna voce, *Gratiam tibi habeo*, inquit, *Imperator, cum male & iniuste iudicasti*. Cumque ii, qui essent circa Augustum, indigne ferrent, & dilacerare hominem vellent, ille, *Definite*, inquit, *irasci: neque enim linguam hominis, sed mentem, examinare aequum est*. Atque ille quidem sic. Tu vero five animum spectes, benevolentissimum reperies; five linguam, bene omniata etiam haec est. Ceterum huc delatus non sine causa

ἐνταῦθ' ἤδη γενόμενος, εἰκότως ἄλλο τι φοβηθήσεσθαι, μή τισι δόξω ἐξεπίτηδες ἡμαρτηκέναι, ὥς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγγράψαιμι. καὶ εἴη γε, ὦ Φίλτατε Ἀσκληπιέ, τοιοῦτον φανῆναι τὸν λόγον, ὥς μὴ ἀπολογίαν, ἀλλ' ἐπιδείξεως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

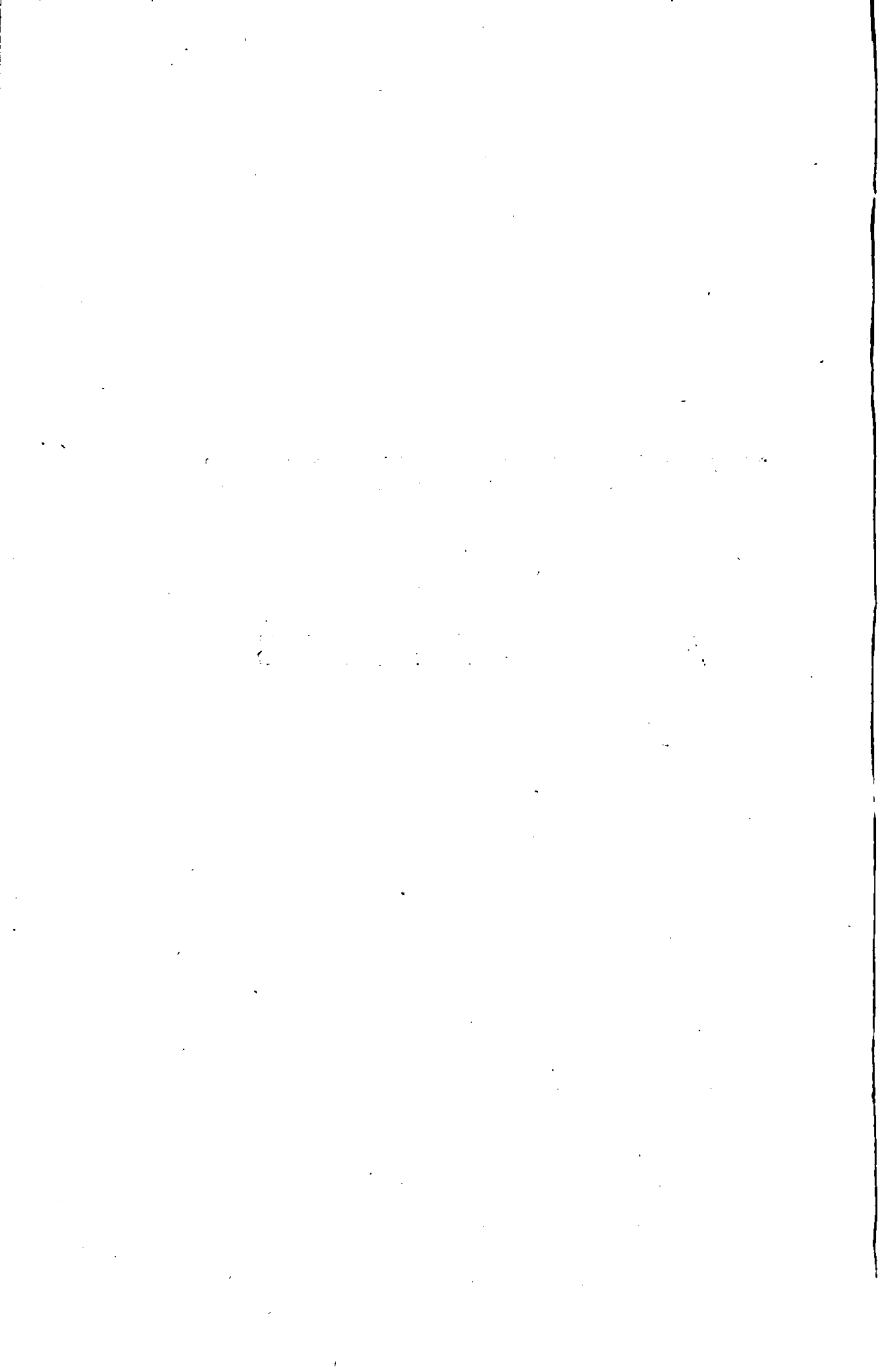
videor alterum quiddam vereri, ne sint, quibus dedita opera peccasse videar, ut defensionem hanc scriberem. Ac sane contingat mihi, Aesculapi optime, talem videri hunc libellum, ut non defensio, sed ostentandae orationis *petita* esset occasio videatur.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 1. l. 2. Νεκυομαντία) Sic Fl. In reliquis Νεκυομαντία, quas causa non erat, cur sequeremur, licet in Hefychio idem scribendi vitium reperiatur. Semper apud Thom. Mag. Νεκυομαντία in 'Αλεστής Διαβόητος Κάθοδος. l. 7. Τι δ' αὐτῶ) τί οὖν ἀ. P. l. & margo A. i W. l. 9. Λεοντῇ) λεοντῇ F. A. i. l. pro more veterum edd. Eadem alibi variatio. l. 10. 'Αφιῖσαι) ἀφιῖσαι F. ἀφιῖς I. verum recte ἀφιῖσαι A. i. quod reliquae secutae. Pag. 2. l. 3. 'Εμπνουν) ζῶντα P. margo A. i W. Est interpretatio genuinae vocis. l. 6. Τοῦ νου) Ita G. P. L. l. V. 2. In ceteris edd. τοῦ νέου, nisi quod in P. Bourdelotius dederit τε νέου. Pro Ξράσος Stobaeus habet σθένος. l. 13. 'Αλλ' ἢ) ἀλλ' ἢ L. l. marg. A. i W. ἄλλως P. Pag. 3. l. 11. Τοῦ) τὸ P. marg. A. i W. Modo οὐδὲ μία F. ut fieri saepe solet in primis edd. l. 16. Τράβεται) γράβεται P. A. i W. Pag. 4. l. 3. Μεμνημένον) μεμνημένον vitiose in B. 2. & P. Vide Lucian. Εὐχ. c. 11. l. 17. 'Ωρμήθην) ὀρμήθην F. Pag. 5. l. 10. Καθειστήκειν) καθιστήκειν I. & μοχ ὅτι F. l. 13. 'Εγίνωσκον) ἐγίγνωσκον F. Pag. 6. l. 3. 'Υποδείξαι) παραδείξαι C. Pag. 7. l. 1. 'Αδιάφορον) διάφορον F. In reliquis edd. bene correctum. l. 6. 'Εναυτίων) In cunctis edd. ἐναντίων. Benedictus praeterea ἀκούων mutaverat in ἡκουνον structurae iuvandae causa. Ego certissimam emendationem reposui. ead. 'Ατοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων) ἀτοπώτατον, περὶ μὲν γάρ τοι τῶν ἐναντιωτάτων &c. Sic sola F. 'Εναντίων P. pro ἐναντιωτάτων. l. 14. 'Ατοπώτερον) γελοιότερον P. L. margo A. i W. Pag. 8. l. 4. Αὐτῆς ἔ. π. ἐπ.) αὐτοῖς F. vitiose Maior variatio in P. αὐτοῦ ταύτου (τοῦτου) χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέγοντας, cum quibus fere consentiunt Excerpta L. αὐτῆς ταύτης χ. τὰ π. καὶ λέγοντας καὶ πράττοντας. Poterant haec Luciano non indigna videri, si certa vetustarum membranarum fide niterentur: formula loquendi solemnis πάντα λέγειν καὶ πράττειν, omnem movere lapidem, nihilque intentatum relinquere. Pag. 9. l. 13. Πρὸς ἀνατ.) Secuti fumus V. 2. B. 2. S. & A. In ceteris edd. prave

προσανατέλλοντα. *l.* 14. ἥς) ἦν sola *F.* *l.* 16. Ἀσαφές) Sic legitur in *R. F. l. S.* In reliquis edd. ἀσφαλές, quod margo *A. i W.* itidem in ἀσαφές mutavit. Pessime Bourdelotius addiderat in *P.* οὐκ ἀσφαλές. *Pag.* 10. *l.* 3. Ἀπαντῶντων) Hunc in modum recte *I. V. 2. B. 2. S.* In *F.* ἀπάντων in pluribus accentu perversè posito ἀπαντῶντων. *l.* 16. Παρεκελεύσατο) παρεσκεύασατο *F.* a qua merito omnes reliquae discesserunt. *Pag.* 12. *l.* 8. Οἷός τε) οἶόν τε sola *F.* Ceterae omnes obniruntur. *l.* 10. Ἐπαινὴν) καιπεινὴν *P.* ἐπεινὴν *F.* quod proxime ad veram lectionem accedit. Αἰπεινὴν *A. i.* edd. reliquis inhaesit. *Pag.* 13. *l.* 3. Μικροῦ) Recte sic habent *P. L.* margo *A. i W.* & *S.* perperam in plerisque edd. μικρῶ. *l.* 4. Τοι) τι *I. V. 2. l.* 12. Ἐσέδξατο) *F.* ἐκδέξατο, pro simplici, ut videtur, ἐδέξατο. *Pag.* 16. *l.* 5. Ἐφύσα τότε) Vitium *B. 2.* ἐφύσατο Bourdelotius expresseerat in *P. l.* 6. Πυλῶνων) *P. L.* Margo *A. i W. l.* προθύρων, quae interpretatio est. *l.* 7. Ἀποκλειόμενοι) ἀποσειόμενοι *P.* margo *A. i W.* & *l.* male. *l.* 15. Σκιᾶς) Ineptam cunctarum edd. lectionem στοᾶς mutavi ex emendatione *I. Fr.* Gronovii certissima. *Pag.* 17. *l.* 15. Τι) *L.* margo *A. i W. l.* in ceteris τε. *Pag.* 18. *l.* 2. Ἀναπαυόμενοι) διαναπαυόμενοι *P. l.* quod minime sperno. *l.* 4. Ἰξίονα) Excepta *S.* quam sequi solet *Amst.* omnes edd. Ἡξίονα. *Pag.* 19. *l.* 3. Ἀμέλει) ὥστε *P. L. l.* margo *A. i W.* Est interpretamentum. *l.* 4. Ὁμοίαν) ὁμοίως *F. l.* 15. Πομπέουσιν) πομπευταῖς *P. L. l.* margo *A. i W. l.* 16. Διεσκεύασε) ἐσκεύασε *P.* margo *A. i W.* *Pag.* 20. *l.* 4. Δεῖν γένεσθαι) δεῖ *P.* δεῖν γίνεσθαι margo *A. i W. l.* 11. Μετενέδυσσε) Iure sic repositum in *B. i. 2. P. S. A.* cum in vetustis foret μετενέδυσσε. *Pag.* 21. *l.* 3. Οἶμαι δέ σε) Hoc loco ex *A. i W. se* inferui: *R.* subiectum habebat post ἐωρακέναι. *Pag.* 22. *l.* 7. Γὰρ) γοῦν *P. L.* Hae particulae in Codd. inter se crebro permutantur. *l.* 9. Ταπεινῶς) ταπεινός *P. L.* margo *A. i W.* quod vulgata lectione non est deterius. *Pag.* 24. *l.* 6. Ἐπεφύσητο) Hoc notatum ad oram *A. i W.* probavi, quod mihi iuxta cum *H. Stephano* rectius videtur, quam ἐπεφύσσητο omnium edd. excepta *I. & V. 2.* Aristophan. *Pl. v.* 699, — ἡ γαστήρ γὰρ ἐπεφύσητό μου. *l.* 10. Ἀναμετρούμενον) ἀναμετρούντων *A. P.* *Pag.* 25. *l.* 7. Περὶ) *F.* παρὰ correctum in *A. i.* quam reliquae sequuntur. *Pag.* 26. *l.* 2. Καταδύσσαι) Ex *A. l. V. 2.* quibus assentitur margo *A. i W.* Ceterae edd. *F.* in qua καταλύσσαι, sequuntur. *l.* 7. Ἀλιβαντίδος) *A. P.* idemque adscriptum in ora *A. i W.* Cunctae edd. Ἀλιβαντιάδος. *Pag.* 27. *l.* 1. Σου) σοι *P.* margo *A. i W.* Defendi poterat: sed

longe melior vulgata. Pag. 28. l. 14. col. 1. Ἐδεῖκνες) ἰδεῖ-
κνυε V. & C. Solan.

IN CONTEMPLANTES.

Pag. 29. l. 9. Ἡμᾶς) F. ὑμᾶς. l. 13. Δοκῶ) δοκεῖ vitiose S.
& A. Pag. 30. l. 4. Τῷ) Sola F. τῶν male. l. 7. Τεταγῶς) Be-
nedict. in S. ex Homero refinxit τεταγῶν. Pag. 31. l. 2. Λά-
λον) Egrege Brodaeo duce sic Benedictus dedit pro ἄλλον,
quod in cunctis edd. exstabat. l. 4. Ἑρμίδιον) Ἑρμίδιον priores
edd. Ἑρμᾶδιον habet margo A. 1 W. l. 8. Διολισδαίνοντες) F.
Διολισθαινόντες. In P. & I. καὶ Διολισθαίνουσι. l. 14. Πάθη) πά-
σαι L. B. 2. utrumque probum. Pag. 32. l. 13. Σὺ) σοὶ Ald.
Ita notatur in ora A. 1 W. Pag. 33. l. 8. Πνεύματι) πνεύματι C.
l. 13. Τί) τὸ P. I. Pro ποιητέον habet margo A. 1 W. ποιητέον
neutrum bene. Pag. 34. l. 11. Νὰ) F. νῦν quod cur mutaretur,
nulla erat causa; nisi vetusti Codd. alterum stabiliant. Ea-
dem ed. τῷ θεῷ. Pag. 36. l. 5. Ἐξεργασάμεθα) Edd. priscae
ἐξεργασόμεθα. Quod reposui, praeter B. 2. S. A. offert etiam
margo A. 1 W. l. 12. Ἡμῖν) ὑμῖν vitium ed. Fl. Pag. 37. l. 3.
Καὶ) Hac particula non plane necessaria caret F. Pag. 38.
l. 10. Οὐδέν) ὅτι adscriptum est ad oram A. 1 W. Hic credo vo-
luisse praeponi, ὅτι οὐδέν ut in Platone solet sequi post ὅτι τί.
Pag. 39. l. 7. Ἀτρέμας) ἀτρέμα notatur in margine A. 1 W.
l. 11. Ὁρᾶν) ὄρα P. L. Idem in margine A. 1 W. scriptum; sed
per errorem, ut auguror, refertur ad ὄρας, quod paulo infe-
rius exstat. l. 15. Γινώσκης) F. γινώσκεις. Pag. 40. l. 2. Προ-
δίδασκε) προσδίδασκε P. l. 4. Ἀμελέτητον) Sic P. L. I. nec
non margo A. 1 W. In prioribus edd. fuit ἀμελῆ. l. 7. Πρόσκα-
πος) F. πρόκωπος. Pag. 42. l. 5. Μηδὲ) F. A. 1. pluresque μὴ
δὲ, prout saepe solet in vetustis Codd. & edd. distincte scribi.
l. 13. Ἐμπίδα) ἐλπίδα B. 2. mendum manifestum, quemad-
modum ὥπως solius A. Ἐμπίδα, quae ad manus sunt, verustae
edd. omnes: nihil hic Bourdelotio debemus. Pag. 44. l. 15.
Οἶδα) οἶσα F. quod quidem in sequentibus edd. sine certa
membranarum auctoritate mutari non debuit. Pag. 45. l. 16.
Τοῦτο μόνον) F. ἔντιμον τι βαρύνονται. Pag. 46. l. 3. Ἐμπε-
ρίαι) F. ἐμπορείαι. Pag. 47. l. 1. Δοκεῖν) δοκεῖ I. & margo A. 1
W. male: scribendum enim fuisset βουλόμενος, vel βούλεσθαι.
Pag. 48. l. 16. Ἀμείνω) In F. hunc in modum excusum est: ἀ-
μείνω. K. τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. Κροῖ. οὐκ οὖν &c. Cogiter aliquis
scribi posse, Κρ. τὸν σίδηρον ὁμολογῶν οὐκοῦν &c. ac si Croe-
Lucian. Vol. III.

fus, quod Soloni dicendum restabat, festinanter praeripisset: sed multo probabilius in librarium culpam depravatæ lectionis conferemus. *Pag. 49. l. 7.* Ἡ ληστ.) ἢ desiderabatur in cunctis edd. excepta *I.* cui consentiunt *P. L. & margo A. i W.* *Pag. 51. l. 2.* Ἀμφιρύτη) Ita *F. & P.* Pleraque ἀμφιρρύτη. *l. 10.* Γεννικῶς) Obtemperamus *I.* In reliquis edd. γεννικῶς. *G. & P.* γεννική· quasi voluissent ὡς Κλωδοῖ γεννική· sed alterum potius duco. *Pag. 52. l. 11.* Δείματα) *F. & P.* perperam δειγματά· eadem τ' ἀφανούς· in ceteris fere τὰφανούς. Verum in *iota F.* est ἀνοια. *Pag. 53. l. 5.* Ὅπερ) *F.* ὥσπερ prave. *l. 6.* Κατόψε) Hoc verbum exsulat a *F.* *l. 11.* Ἐπιπεπλεγμένον) ἐπιπεπλεγμένα *P. I.* *Pag. 54. l. 10.* Αἰ ἀγαν σπουδαί) τὰ ἀγαν σπουδαία *P. I.* idemque praefert margo *A. i W.* *Pag. 55. l. 9.* Ἀποσπασθήσονται) *F.* ἀποσπαθήσονται. *l. 13.* Μὴ δὲ) δὲ οὐδὲ *P. & in ora A. i W.* *Pag. 56. l. 1.* Ἐπείτης) *Ald.* ἐπαίτης. Hoc notatum invenio ad marginem *A. i W.* Ἐπείτης & ἐπταέτης utraque sunt in usu, nec scribendi modus, quem omnes edd. habent, est reprehendendus. *l. 11.* Τί τὸ ἡδύ) *F. & I.* ὅτι τὸ ἡδύ. Bonum est ὃ, τι, ponique solet nonnunquam pro τί. *l. 15.* Φῆς) *L.* φασί. *Pag. 57. l. 13.* Ὑπερφυσόμεναι) Prave *I.* ὑπερφυσόμεναι. *Pag. 58. l. 15.* Αἰδίου) Mendose *F. & A.* αἰδίων· adscriptum est in ora libri Wesselingiani: αἰδίων *Ald.* *Pag. 59. l. 5.* Ὁφελήθηται) Ita recte *F. & S.* In ceteris plerisque ὀφελήθηται. *Pag. 60. l. 3.* Ἀποσπασάντες) Sic scriptum in *P. I. & V. 2.* Reliquae ed. ἀποστάντες. Paulo deterius ad marginem *A. i W.* ἀποσπασόντες. *l. 5.* Ὑμᾶς) Consentiant edd. praeter *P.* quae ἡμᾶς. Mosellanus etiam vertit ad nos: improbanda lectio. *l. 7.* Ἀμαθίας) *F. I. V. 2.* ἀμαθείας. *Pag. 61. l. 9.* Οἶόν τε) *P. L. I. V. 2.* οἶονται, quod & in ora *A. i W.* Alibi locum habet talis mutatio; hic nullum. ead. Περιπετομένας) Sic recte *B. 2.* in pluribus exstat περιπεττομένας· peius in *V. 2. & P.* περιπεττομένας. *Pag. 62. l. 5.* Ἐλλαχε) Sic *B. 2. & P.* ex versus norma: in ceteris ἐλαχε· corruptius in *V. 2.* ὅτ' ἐλαχε. *l. 15.* Ποιτεῖω) *F.* vitiose Ὑπτεῖω. *Pag. 63. l. 15.* Τεθνήκασι) τεθῆσιν *V.* *Pag. 64. l. 9.* Αὐτοῦ) Sic quidem edd: sed mallet αὐτοῦ. *Reitz. ead. Αἵματι* Sic in *L.* omnes edd. ἐνόματι. *Pag. 65. l. 10.* Ἀναγεγράφη) Plane sic scriptum in *V.* Graviter aberrantem librarii manum secuta fuerat ed. *A. Hemst.*

IN DE SACRIFICIIS.

Pag. 66. l. 16. col. 1. Δέεται) Ita *V.* δεῖται magis usitatum. *Hemst. Pag. 67. l. 5.* ἱερῶν) ἱερῶν *P. A. i W. l. 6.* Δοκῶ) Priore

res edd. *δοκεῖ* alterum & orationis structura poscit, & praefiant G. P. L. l. 10. *Ἀπομνημονεύοι*) *ἀπομνημονεύει* L. l. 17. col. 1. καὶ τὴν M.) Ista totidem literis in V. reperiuntur: pessime fuerat, omisiss pluribus, hic locus in A. ed. habitus. *Hemst. ibid.* l. 21. *Ἀπτεται*) *ἄπτεται* spiritu vitiatō in ed. A. ex V. ubi prave itidem *Ἀτλάντης*. *Hemst. Pag.* 68. l. 4. *τὸ μὲν*) In cunctis edd. fuit *τὸν μὲν*, & deinde *τὸν δέ* quae vel sine libri ullius auctoritate mutari debebant. *Solan.* Sed. vid. notam ad fin. huius Dialogi. l. 8. *Ἡ μὲν γὰρ Ἐκάβη*) Infusla priorum edd. lectio: *ὁ μὲν γὰρ ἐκατόμβη* verissimam impertiant A. G. R. P. L. l. A. i W. in qua tamen omittitur *γὰρ*. l. 13. *Ἀπῆει*) Omnes edd. infederat vitiosum *ἀπῆει*. *Pag.* 69. l. 10. *Ἄ*) *ἄγε* L. *Pag.* 70. l. 7. *Ἡ γὰρ*) ἢ *γὰρ* Fl. ut in his particulis saepe solet. *Pag.* 71. l. 14. *καομένης*) *καιομένης* B. 2. P. A. illud *ἀττικώτερον* veteres edd. probant: i saepe subscribi solet, nec raro praetermitti. l. 17. col. 2. *Ἐξευρηκάναι*) V. *ἐξευρικάναι* hoc verbum plane fuerat omisissum in ed. A. *Hemst. Pag.* 72. l. 5. *Πυρίτην*) *πυρητήν* G. P. *πυρήτην* vel *πυροίτην* notatur ex L. *πυρευτήν* I. V. 2. A. i W. Reliquae edd. Fl. sequuntur. l. 8. *Ἐρίφθ*) *ἐρίφθ* solae B. 2. & P. quae contra ceterarum consensum non valent. *Pag.* 73. l. 2. *Ποισί*) *ποισί* P. l. 17. *Ἐσιόντι*) *ἐσιόντων* P. idemque notatur in margine A. i W. Lectio minime contemnenda. *Pag.* 75. l. 1. *Θνητῶν*) *θνητῶ* P. neque aliter in Fl. eaque sola. l. 9. *Οἰκισιότητα*) *οἰκισιότηα* F. l. 10. *Ἀργείος*) *Ἀργος* omnes edd. excepta V. 2. cui opitulatur A. P. L. eandem lectionem ostendit ora A. i W. *Pag.* 76. l. 1. *Ἰν' αὐτοῖς*) *ἵνα αὐτὰ* L. *ἀν αὐτοῖς*; l. 2. *Αὐτῶν*) *αὐτοῖς* P. & marg. A. i W. l. 19. col. 2. *Μηδέποτε*) Coll. *ποτε* male. *Solan. Pag.* 78. l. 15. *Ἐξυρημένων*) Ed. Fl. scriptura multum discrepat: *προφητῶν ἐξυρουμένων προτέρων* δέ φησιν ὁ λόγος &c. ubi ut posteriora recte sunt in sequentibus edd. emendata, sic priora dubitatione non vacant. l. 16. *Βεβήλοι*) *βεβήλοισ* A. *Pag.* 79. l. 12. *Ψιλὸν*) *ὑψιλὸν* P. l. *ὑψιλὸν* ad oram A. i W. scriptum est. *Pag.* 80. l. 5. *Ὀδυρουμένου*) Revocavi lectionem ed. Fl. in reliquis est *ὀδυρομένου*. illud poscunt *ἐπιτιμήσοτος* & *γέλασομένου*.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 82. l. 3. *Ὁ Πυθαγορικὸς*) *Πυθαγόρας* L. *Pag.* 84. l. 1. *Μουσ. καὶ γεωμ.*) Ex Coll. G. haec enotavit Solanus: *Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν*) *γραμ. μουσουργίῃ καὶ γεωμετρικῇ ἐνασχέσει*.

Si varia sit lectio vetustii Codicis, ibi scriptum fuisse oportet; *Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσαι* sed potius credo ordinem inversum, & verbis, quae nunc habentur, appositum interpretandi gratia, *μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκησῇ*. Pag. 85. l. 15. Οὐδὲ ἐν τῇ οὐδὲ ἐν Fl. omisso τῇ, quod non valde requiro. Post eam edd. pleraeque οὐδέ ἐν τῇ. B. 2. οὐδὲ ἐν τῇ quo errore correcto P. οὐδὲ ἐν τῇ. Pag. 86. l. 5. Ἐλθέντι &c.) Sola Fl. lectionem integram servavit: in reliquis omnibus, ἐλθέντα δὲ, ἦν ἐπαφῆς ἐς τὴν σελ. Ἐλθθεῖσαν R. Scio genus frequenter ab Ionibus immutari: hoc an itidem in κύαμος usu venerit, mihi non liquet. Pag. 87. l. 3. Αὐτὸν αὐτῶν L. l. 4. Ἀπαγέτωσαν) Ita recte scribitur in L. F. B. 2. P. In ceteris fere ἐπαγέτωσαν. Pag. 88. l. 6. Θυραρεῖν) Συρῶρον P. L. margo A. 1 W. quod paene vulgato praeferam. l. 14. Διῆρκε) Ad oram A. 1 W. notatur διῆρτε: quod scriptum fuerit pro διῆρται: nam διαίρειν & διαίρεσθαι ξύλον vel ῥόπαλον utrumque probum. Pag. 89. l. 7. Λεοντήν) λεοντήν B. 1. quo accentu hoc nominum genus in vetustis libris & edd. saepe insignitur. Pag. 90. l. 17. col. 2. Ἡ στρεβλοῖ) In V. ἡ στρεβλή τούτων] βασιανίζη, δεσμῇ, μαστίζη. Hemst. Pag. 92. l. 13. Θαυμάσιον) Θαύμαστον P. I. V. 2. Θαύμαστον margo A. 1 W. Pag. 95. l. 1. Ἀπρατος) Hanc lectionem tuentur G. P. L. I. & V. 2. quamvis typorum vitio aberret in ἀπρατος: accedit ora A. 1 W. In ceteris edd. ἀπρατος. l. 5. Βούλομαι) Edd. βούλεσθον, excepta I. pro qua stant G. P. & margo A. 1 W. l. 9. Πενθεῖν) Sola I. πενθῶν: quam tamen, etsi suffragentur G. P. & margo A. 1 W. secutus non sum. Pag. 96. l. 2. Κλάσις) κλαῖσις F. in ea, quae presse veteres membranas sequitur, subscriptum saepe solet ad latus poni. l. 4. ΗΡΑΚ.) Ἡράκλεις F. A. 1. quod vitium in sequentibus edd. facile sublatum. ead. Πρήγματα) πράγματα F. I. V. 2. P. Formam Ionicam A. 1. iam admisit, & in plures edd. propagavit. Μὴν video notatum in ora libri Wessél. e regione huius versus, credo pro vulgari μή. l. 6. Τῷ δὲ) τὸ, δὲ οἶκτ. &c. F. quod editae lectioni par est. Pag. 97. l. 6. Συντιθεῖς) συντίθης I. V. 2. B. 1. 2. recte quidem: sed quia S. accentu tantum mutato propius accedit ad συντιθεῖς F. & A. 1. hoc potius habui. l. 14. Ἀπρατοι) Quae nos ratio paulo ante movit, ut hanc vocem reponeremus, eadem hic valet: contenti sumus solius V. 2. suffragio; nam in ceteris omnibus haeret ἀπρατοι. Et sic Guyerus etiam hic & supra emendaverat. Pag. 99. l. 3. Ἡράκλεις) Ἡράκλεις I. Pag. 100. l. 8. Τῶν ὄντων) τῶτων F. l. 13. Οὐδαμῶν) Consentiant omnes edd. praeter

P. in qua οὐδαμῶς· quod unde sumtum sit, ignoro. *Pag.* 101. *l.* 2. ἄλλον) Ita legitur in *G. P. L. V.* 2. *P.* Edd. reliquae perperam habent ἄλλον. *l.* 17. Λαμαργία) In *V.* scriptum λαμαργία. *Hemst.* *Pag.* 102. *l.* 7. Κουρίαν) Sic *A. P. L.* & ex edd. *V.* 2. *S.* Quod in ceteris exstat κουρίας, legitimae structurae adversatur: error emendatus in *A. i W.* *Pag.* 103. *l.* 3. ἄλλα) Ita *P. τ' ἄλλα F.* pleraeque τᾶλλα. *l.* 4. ΑΓΟ.) Cum *F. A.* 1. & *S.* ingererent Ἑρμῆς, Ἀγοραστοῦ persona reposita fuit in *I. V.* 2. *P.* quibuscum facit *L.* & margo *A. i W.* Plura variat *B.* 2. hic quidem itidem Ἀγο. ponens, sed deinde Ἑρ. καὶ νῦν Δία γὰρ σκ. tum Ἀγο. εἰκεν. ἐλθὲ ὧ γὰρ &c. *l.* 12. ἦ) ὦ, τι καὶ *A. P. L.* margo *A. i W.* nihil mutandum: illud ἦ Platoni non infrequens. *Pag.* 104. *l.* 4. Ὅποιον καὶ ὁπῶσαν) Conspirant edd. Ὅποια καὶ ὁπῶσα *A. P.* ὁποῖον καὶ ὁπῶσον *L.* ὁποῖα καὶ ὁποσὸν margo *A. i W.* *Pag.* 107. *l.* 10. Τὸ τέλος) Deest in *F.* sola. Ad oram *A. i W.* notatum invenio, τότε, quod non satis assequor quo pertineat. *l.* 15. Παραθήσονται) παρατιθέντα margo *A. i W.* *Pag.* 108. *l.* 1. Τρις) Revocatum ex *P. L. Τρεῖς* edd. praeter *B.* 1. 2. *l.* 4. Γνίφωνα) Bene legitur in *F.* & *S.* ceterae fere γνυφῶνα. In ora *Fl.* ed. nescio quis notaverat γλύφωνα, parum perite. *l.* 7. Τὸ τοῦτω *F.* quod ferri nequit. Mox in eadem ed. πρέπει. *l.* 10. Μόνου) μόνον *F.* *l.* 11. Ἀπλῶς) In ora *A. i W.* ἀπλοῦς non inepte. *Pag.* 109. *l.* 1. Αὐτὰ) τοιαῦτα *P. F.* in qua prave οὕς συλλαμβάνεις. *Pag.* 110. *l.* 11. Καὶ) Deest in *F.* *Pag.* 111. *l.* 12. Οὕς) ὧς *P.* margo *A. i W.* *l.* 16. Τὸν καλὸν) Haec verba omittebantur in *S.* aderant autem in *I. P.* & reliqq. *Pag.* 112. *l.* 7. ΕΡΜ.) In *F. H.* & *A.* 1. haec perverse tribuuntur emtori, & Mercurii persona demum ponitur ante ὥστε ἦν &c. *l.* 8. Ἐντοσθεν) ἐντοθεν *I.* ἐνδοθεν *B.* 2. *Pag.* 113. *l.* 6. Ἀκούσεις) ἀκούσεις *F.* quod quidem sine Codd. auctoritate mutari non debebat. *l.* 13. Καταλείπεται) καταλείπεται *A. P. I.* margo *A. i W.* *Pag.* 114. *l.* 14. Τότε δὲ) τότε ἤδη τότε. Minime repudio, modo legas, τότε δὲ τότε.

IN PISCATOREM.

Pag. 117. *l.* 2. ΣΟΚ.) Persona Socratis additur in *I. H. Fl.* & *Amst.* in nonnullis deest. ἑαδ. τοῖς ἀφθόνοις) ἀφθόνοις deest in *F.* ἀφθόνοις τοῖς *I.* *l.* 6. Σὺ) Addit δὲ *P. l.* 7. Ἀρήγη) Sic *C. Fr. B.* 2. *P.* ἀρήγει *F. A. i. I. S.* *l.* 8. Ἡμῶν) ὑμῶν *Fl.* male. *l.* 9. Εἰ ποτε) Addit καὶ *P. l.* 11. Ἀρίστικπε) Ἐπίκουρε καὶ Ἀρί-

στίπτε G. P. Pag. 118. l. 7. ΠΛΑΤ.) οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλοις τῷ
 Πλ. P. Sed. habet Fl. Solan. l. 9. Ἐπιπολὺ) ἔτι πολὺ P. nil mu-
 tat Fl. l. 14. Λακιστὸν) κάκιστον Br. Pag. 119. l. 10. Ἀντιλο-
 γίας) Nihil mutant Fr. B. 2. H. Fl. l. 16. Μὴ κτεῖναι) Sic
 etiam Fl. & H. Pag. 120. l. 8. Τοῦ διαφ.) Sic sola l. reliquae
 τὸ, male. l. 10. Ἀνήκεστα) Sic edd. sed ἀμείλικτα P. & L. &
 Scholiast. l. 13. Καλοὺς) κακοὺς L. ead. Σου λόγους) συλλόγους
 Mf. Angl. P. Edd. nil mutant. Pag. 121. l. 5. Ὀπῶσους) ὄσους
 P. nil mutat Fl. l. 6. Εἰ μάθετε) ἦν μάθιντε P. L. In aliis εἰ μά-
 θιντε, vel εἰ μάθετε. l. 11. Λαῖνον) Nihil mutat H. & Fl. l. 16.
 Ὑπέρ) περὶ Coll. Vulgatam servant H. & Fl. ead. Τὸ) κατὰ
 τοὺς πολλοὺς P. Angl. Edd. vulgatam tuentur. Pag. 122. l. 3.
 Κακηγορίας) Sic Far. Ald. H. B. 2. Fr. A. S. Fl. Sed κατηγο-
 ρίας l. & Angl. l. 4. Οὕτως) οὗτος S. male. Sed H. & Fl. vul-
 gatam servant. l. 9. Καταλελοίπ.) καταλελείπ. l. l. 11. Πα-
 ραλαβὼν) λαβὼν P. l. 13. Παρ' οὗτου) παρά του Ex. Fl. Pag. 123.
 l. 5. Εἶναι τις) ἦδη τις ἐδόξεν P. Angl. εἰδέναι Marc. Edd. vul-
 gatam servant. l. 6. Ἡ τὸν) ἐκείνον pro variante notatur, non
 vero unde. Pag. 124. l. 2. Ἐκαλύμεν) ἐκαλύψαμεν P. Angl.
 Vulgarum servant edd. l. 8. Ὑμῶν) ἡμῶν l. ὑμῶν recte H. B. 2.
 Fl. l. 12. Διαλύσθαι) λύεσθαι ex Fl. Vulgatam tuetur P.
 l. 16. Εἰ μὲν) ἦν P. εἰ μὲν Fl. ead. Φαίνωμαι) Sic P. B. 2. &
 Iesf. Reliqui vitiose φαίνομαι olim ediderant. Pag. 125. l. 4.
 Μὲν) με Angl. Rel. edd. μὲν. Pag. 126. l. 13. Δίκης γὰρ) Post
 haec verba τιμωρήσασθαι inferit Pell. l. 15. Παρέξομεν) παρ-
 ἔξομεν l. Sed vulgatam tuentur reliquae. l. 18. col. 2. Λιθοβο-
 λήσαντες) λιθοβολεύσαντες V. Solan. Pag. 127. l. 2. Μελίτου)
 Sic H. B. 2. Fl. recte. alio loco Μέλιτος mendose scribitur,
 uti in Δημ. c. 11. l. 4. Μηδὲ) μὴ δὲ l. S. μηδὲ B. 2. & P. & c.
 l. 17. col. 1. Ἀθήνησι) οἱ ἐν Ἀθῆνῃσι legitur in V. male. Solan.
 ibid. l. 20. Παρεῖχον) παρήκων V. Solan. Pag. 128. l. 5. Καὶ
 τήμερον) Sic etiam H. F. Fl. & P. l. 12. Ἀφελές) ἀσφαλές vul-
 go edebatur in editt. novis & antiqq. Sed ἀφελές recte P. L. &
 l. Et recte coniecit Graevius. Pag. 129. l. 2. Καὶ φύκος) De-
 est in Fl. Habent autem H. & P. ead. ῥήματα) Gronov. χρά-
 ματα. Pell. ῥύμματα. Sed nihil mutant edd. l. 3. Ἐς τὸ) Arri-
 culus τὸ abest a Fl. Nihil mutat H. P. l. 5. Παρακαθισαμένη)
 παρακαθίζομένη Fl. Sed cum vulgata facit H. P. l. 8. Ἐγχε-
 λεων) κλαίων A. G. P. L. Edd. ἐγχέλεων. l. 9. Αὐ) ἦν l. Sed αὐ
 P. L. & edd. antiq. omnes. Pag. 130. l. 1. Ἐπανιούσα) ἀνιού-
 σα Fl. vulgatam servant H. P. l. 3. Πρόσεισιν) προσέρχεται P.
 Angl. Nihil mutant edd. l. 7. Πάντως) Ed. Fl. Reliquae πάν-

των, male. vid. notas. *l.* 14. Τις) τι P. & Angl. Edd. τις. *Pag.* 131. *l.* 1. Λωποδύτης) τυμβωρύχος P. Angl. L. vel τυμβο-
 ρύχος. Sed. edd. vulgatam servant. *l.* 5. Καταλειπίσαμεν) Ni-
 hil mutant *H. B.* 2. *F.* Fl. *l.* 12. Ἀποσπώμενον) ἀποσπώμενον
 Mf. Gr. Ἀποσπόμενον P. *l.* 17. col. 1. Τοῖς) Omissum in edit.
 articulum addidit Solanus. ead. Ἐπὶ τῷ κωμῳδοῖς) Sic emen-
 davit idem, cum ante legeretur ποιηταῖς κωμῳδοῖς. sine du-
 bio ex collat. Cod. V. Reitz. *Pag.* 132. *l.* 3. Διήγγελον) διή-
 γελον Fl. *H. P.* Sed *I.* διήγγelon. ead. Ἐπιδόν) Deest in Fl.
 Sed nihil mutat *H. & P.* *l.* 5. Ἀπολογησάμενον) Sic *I. P. H.*
 Sed ἀπολογησόμενον P. Vulgatam servat Fl. *l.* 8. Καί σοι) ὅ
 σοι ἂν Angl. P. ead. Δοκῇ) ὅ σοι ἂν δοκῇ Angl. P. Nihil mutant
 edd. nisi quod δοκῇ Fl. *l.* 11. Ἐξυρεῖν) ἂν εὐρεῖν P. & Mf. Gr.
 Nihil mutant edd. sed ἀνυρεῖν L. *Pag.* 133. *l.* 4. Ἐθέλης) ἐθέ-
 λεις Fl. *l.* 14. Παιδεία) Παιδία male Fl. Sed *H. & P.* &c. re-
 cte. *Pag.* 134. *l.* 7. Οὐ βαρὺ) οὐ χαλεπὸν L. Nihil mutat Fl.
l. 12. ΦΙΛ.) In P. Fl. aliisque persona ΔΟΥΚ. erat, male. nam
 recte ΦΙΛ. P. L. *l.* 13. Ὡς) Deest in Fl. *l.* 14. ΑΛΗΘ.) Sic P. L.
 Edd. male ΦΙΛ. *l.* 16. ΦΙΛ.) Recte sic L. Edd. male ΔΟΥΚ. *l.* 17.
 ΑΛΗΘ.) Ita P. & L. Edd. rursus male ΦΙΛ. *Pag.* 135. *l.* 7. Δυσ-
 ελέγκτοις) δυσελέγκτους Solan. *l.* 13. ΑΡΙΣΤ.) Vid. nott. So-
 lan. *Pag.* 136. *l.* 3. ΑΛΗΘ.) ΦΙΛ. L. Sed nihil mutat Fl. & reli-
 quae. *l.* 9. Ἐπευφρατιδίων) Sic una voce Gronov. & Fl. Re-
 liquae male disiungunt ἐπ' Εὐφρατιδίων. *l.* 16. col. 2. Προτα-
 γόρας) Pythagoras C. prave. Solan. *l.* 20. col. 1. Ὀρμητο) ὠκα-
 το V. *ibid.* *l.* 21. Κράτων) Crator C. ead. col. 2. Παρενδ.) πα-
 ραδεδοκιμηκότες editum erat, sed ex V. correxit Solanus.
Pag. 137. *l.* 3. Ἡρόμην) Ed. *H.* male ἠρώμην. *Pag.* 138. *l.* 3.
 Τὸ τέχνα) Sic edd. P. S. H. B. 2. *F.* & P. Sed *I.* & Fl. τὰ τέ-
 χνα. *l.* 16. col. 1. Τάδε) ἥδη male legebatur in impress. *ibid.*
l. 16. Ἐναντίον) ἐναντίαν editum erat, sed correxit Solanus.
l. 18. col. 2. Διατεινόμενος ... τοῦτο) Corrupta haec. *Pag.* 139.
l. 1. Ἐσπίσκ.) Αἱ ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Vid. nott. sed edd. con-
 stanter vulgatam servant. *l.* 2. Καὶ) καὶ L. nil vero a vulga-
 ta abit Fl. *l.* 4. Καὶ δὴ) Marcil. ἥδη. *l.* 6. Κατηγορῆσαι ἂν)
 κατηγορήσειν δοκῇ Mf. Gr. & L. *l.* 7. γὰρ... πάντας) Inver-
 so ordine πάντας γὰρ &c. P. Sed vulgatam habet etiam Fl.
l. 8. Ἀπολογήσῃ τὸ) ἀπολογήσῃτο uno verbo *I.* alii τι pro
 τὸ. *l.* 9. ANAB.) ΠΛΑΤ. P. L. Sed cum vulgata stat Fl. Variant
 etiam in persona proxime seq. Vid. not. Solani. *l.* 11. ΧΡΤΣ.
 Σοῦ) Aberat haec persona a P. *I. H.* &c. sed habet L. σὺ vero
 pro σοῦ hab. P. *l.* 15. Προσηγορίαν) προηγορίαν *I.* Sed prius P.

F. & *Fl.* προηγορίαν vero etiam *E.* Coll. & *Th. Mag.* *Pag.* 140.
l. 3. Τὰς εἰρωνείας) τῆς εἰρῶν. *l.* & *H.* *l.* 4. Συνεχῆ) Ita ex *S.* &
I. dedimus. Edd. *H. P.* male συνεχεῖ. *l.* 7. ΠΛΑΤ.) ANAB. *P.*
Sed nil mutat *L.* & *Fl.* *l.* 8. Διογένην) Sic edd. *I. P. H.* & c.
Διογένη *Fl.* *l.* 14. Δεήσεσθαι) δεῖσθαι *O.* *Pag.* 141. *l.* 1.
ΠΛΑΤ.) ANAB. *P. Ex.* *l.* 2. Τὸν) Abest ab *O. P.* *l.* 6. Νῦν λέγε)
Desunt haec duo verba in *O.* *l.* 9. Τοῦτο) (Bud. αὐτοῦ) *I.* του-
τῶ. nil mutant edd. & ita notaverat Solanus. Sed si hic per *I.*
ut solet *Iuntinam* designat, erravit; illa enim τοῦτο habet. *l.* 10:
Ὅρα, σὲ μόνον) ὁρᾷς δὲ μόνον σε *O.* *l.* 12. Οὗτος) οὕτως *I.* οὗτος
Brod. Et sic habent *H. B.* 2. *F. Fl.* *l.* 13. Θάρρειτε) θάρρειται
O. male. ead. Ἐλλείφομεν) ἐλλείφομαι *O.* *l.* 17. col. 1. Ἐπει-
περ) ἐπεὶ πῶς editum fuerat; sed correxit hoc Solanus. *ibid.*
l. 18. Συντασσ.) ἐντάσσεται legebatur in impr. male: Sed re-
stituit ex *C.* Solanus. Et certe vel sine Codice corrigendum
fuisse. *Reitz.* *Pag.* 142. *l.* 4. Ἥπερ) ἢ *O.* ead. Δ' οὖν γαῦν *O.*
Sed nihil mutant edd. *l.* 5. Ἐγκέχυται) Sic recte *V.* ἐκκέχυ-
ται *I. P. B.* 2. *H. F. Fl.* *l.* 8. Ὑποφορεῖτωσαν) ὑποφορεῖτω-
σαν *O.* Reliqui stant pro vulgata. ead. Κατηγορεῖτω) κατηγο-
ρεῖται *O.* *l.* 14. Περὶ) παρὰ *P. L. O.* Sed cum vulgata facit *Fl.*
Pag. 143. *l.* 4. Οὐτοσί) οὗτος *O.* *l.* 11. Πρὸς) Sic *P. L. Em. S. Fl.*
Sed male πρὸ *P. I. H. F. B.* 2. *l.* 15. Ἐαυτὸν) αὐτὸν *O. Fl.* Sed
cum vulgata faciunt *I. P. H. B.* 2. *l.* 16. Γὰρ) καὶ *O.* *l.* 17.
Τοῖς) Deest in *O.* *Pag.* 144. *l.* 6. Τὰ) Deest in *O.* ead. Διονυ-
σίοις) Διονυσίου *Fl.* Sed nihil mutant *H. & P.* *l.* 7. Τί) Deest
vocala τι in *O.* *l.* 11. Παχὺ) ταχὺ *P.* Sed nihil mutat *Fl.*
l. 13. Τοῦτον) Abest in *O.* *l.* 14. Ἐοιείσης) ἐπιούσης *O.* *l.* 16.
Αὐτὸς) αὐτὸ *O.* *Pag.* 145. *l.* 2. Ὑποδύεται) ὑποδιαδύεται *O.*
l. 3. Οἰκέτην) οἰκεῖον *O.* forsitan οἰκοθεν. *Solan.* *l.* 8. Ἐχοι) Sic
habet *O.* ἔχῃ *I.* & reliquae. *l.* 9. Διασύρον) διασύρας *O.* *l.* 14.
Μὲν) Abest μὲν in *O.* *l.* 16. Ἀπημπ.) Vid. notas. *l.* 18. col. 1.
Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Haec verba non agnoscunt Coll. *Solan.*
Pag. 146. *l.* 1. Πολλῶν) πολλῶ *O.* *l.* 2. Πονηρότατος) παμπονη-
ρότατος *O.* *l.* 4. Τιμωρήσιν) τιμορ. *Fl.* *l.* 6. ANAB.) Φίλο. *I.*
male, cum reliquis; sed prius recte habent *L. Vo. Em. & P.*
l. 8. ΦΙΛ.) Deest in *B.* 2. male. ΦΙΛ. *Fl. I. P.* *l.* 9. Σοί) ἴσθι *O.*
l. 10. Πρί νῦν) νῦν πρί *O.* *l.* 11. Μοι) μοι *O.* *l.* 12. Ὅσα) καὶ ὅσα
I. In reliquis abest καὶ. *Pag.* 147. *l.* 1. Οὗτος) Deesse h. v. in
Fl. notat Solanus ad marg. *Iunt.* in marg. vero *Hag.* ait αὐτὸς
deesse in *Fl.* *l.* 2. Ἐφθην) ἔφην *I. & Fl.* ἔφτασα *O.* ἔφθην *P. B.* 2.
H. & P. *l.* 9. Ἐπειδὴ τάχιστα) ἐπ. ταῦτα *E. P. L. & I.*
Pag. 148. *l.* 4. Παραβαίνει) παραβαίνει *Fl.* male. *H. & reliquae*

recte — οἱ. l. 6. ῥυθμίζοι) ῥυθμίζει Fl. P. P. & H. &c. — οἱ recte. l. 7. ἡμᾶς) ὑμᾶς L. male. nihil mutant F. & ceterae. l. 14. ἡμῖν) ἡμῖν male I. P. H. B. 2. F. Fl. Sed ὑμῖν recte P. L. l. 17. γυναικίης) γυναικεῖος I. verum prius exhibent P. H. Fl. B. 2. S. Pag. 149. l. 8. Κατατεθηνυσμένος) Sic H. B. 2. F. Fl. Pag. 150. l. 1. Τούτων) τοῦτον P. I. H. τούτον A. Sed τούτων recte P. Fr. S. Marcil. & Vorst. τοιούτον. l. 4. αὐτὸν) αὐτὸν I. P. &c. male. τοῦτου τὸν Sch. l. 5. Οὐ τοὺς λόγους) οὗτος λόγους P. λόγους A. Vulgatam tuentur edd. l. 6. ἡμῶν) ἡμῶν I. male; ceterae ὑμ. recte. l. 7. ἑξέτασις) ἐξέτασις αὐτοῦ I. H. S. Fr. &c. Deerat αὐτοῦ in P. sed restituimus ex reliquis. l. 8. ἡμεῖς) ὑμᾶς L. Nihil a vulgata abit Ald. & Fl. l. 12. ἡμῶν) ἡμῶν I. male. Pag. 151. l. 3. Ἦν τις — τὸν Δία) Th. Mag. v. Εἰσέη haec verba adducens omittit articulum τὸν. l. 10. Τὸν Δ.) τὸ male P. τὸν recte reliquae. l. 11. Ὡς,) Sic edd. sed delevit comma post ὥς Solanus. Pag. 152. l. 7. λαγῶν) λαγῶν Fl. Sed I. P. H. &c. λαγῶν. l. 8. Κολακευτ.) κολακικῶς. Fl. l. 9. Ἀρπακτικώτεροι) Sic recte I. H. S. &c. Sed ἀρπακταιώτεροι male P. l. 12. Παραθούμενοι) παραγωνιζόμενοι L. Angl. Mf. Gr. P. & marg. A. 1 W. vid. Scholiast. Pag. 154. l. 1. Ὅπη ποτὲ) ὅποιότις P. L. nihil vero mutant Fl. & S. l. 2. Πάντα) πάντως P. I. H. S. Fl. Sed πάντα L. l. 8. ἑξαλήλπηται) ἐξαλήλπηται I. P. H. S. &c. male. ἐξήλπηται B. 2. Sed ἐξαλήλπηται recte in Καταπλ. c. 24 habebant edd. Pag. 155. l. 6. Τῆς πυρρίχης) τοῖς πυρρίχοις male Fl. At P. P. I. H. aliaeque vulgatam servant. l. 10. ἡμῶν) ἡμῶν Ex. Fl. male. Nihil vero mutant P. H. I. P. l. 14. Δ' ἀλαζ.) Particula δὲ abest ab I. & B. 2. Ceterae omnes eam habent. Pag. 156. l. 1. Ἡρακλῆς) Ἡρακλῆς I. Sed Schol. & edd. omnes Ἡρακλῆς. l. 2. Πίθηκος) In I. P. S. &c. hoc vocabulum maiuscula littera inchoabatur, ac si nomen proprium esset. l. 3. Φάσκουσι) ἀσκούσι I. P. & reliquae omnes, male. Sed recte φάσκουσι A. G. P. L. & Angl. Mf. Gr. l. 11. APET.) Sic edd. nec quidquam mutant Codd. Sed correxerat tamen AAHΘ. Solanus. l. 16. col. 2. Ἀνδρίαν) ἀνδρείαν & mox ἀνδρείας editum legas; sed ἀνδρίαν & ἀνδρείας fecit Solan. l. 18. col. 1. Καὶ) Omissum erat in edit. Pag. 157. l. 2. Προσεκίτας) ἐοικῶτας P. & marg. A. 1. Nihil mutant reliqui, nec edd. l. 7. Ἀναγεγράφθαι) ἀνεγράφθαι Coll. Prius servant H. Fl. &c. Pag. 158. l. 1. Ἀπάσαις) ταῖς πάσαις P. & marg. A. 1 W. l. 2. Προσενίκησα) προσενίκησα L. l. 14. Δίκης) Leg. δικαιουσίνης. Solanus. Nihil mutant edd. a vulgata. Pag. 159. l. 14. Μέσσοισι) Sic P. sed I. H. S. aliaeque male με-

σοισι. l. 16. Ἐπει) Sic H. B. 2. P. S. In I. videtur fuisse *ἔπει* sine accentu, quem Solanus manu sua imposuit. Pag. 160. l. 2. Περι) παρὰ L. Nihil a vulgata abeunt I. H. P. Fl. l. 8. Ἦρι) ὥρη A. G. L. Sed vulgatam servant edd. omnes. l. 10. Πάγων) Deest h. v. in Fl. Reliquae habent. Pag. 161. l. 1. Μηδὲν) Sic A. G. P. L. I. Μηδὲ P. S. Μηδὲ vero discrete H. Fl. B. 2. male. l. 5. ΠΛΑΤ. αὐτοὺς) H. I. integre Πλατονικός. αὐτοὺς. Sed optime αὐτούς. Πλ. A. G. Mf. Gr. Pag. 162. l. 3. ὀθεῖτε) αἰτεῖτε male ex Fl. Recte ὀθεῖτε P. & edd. l. 7. ἡμῖν) Sic L. I. P. ὑμῖν male Ex. H. Fl. S. l. 18. col. 2. Φαμέν) Ex. C. φαμέν. C. φασίν. Solan. Pag. 163. l. 2. Θυτικὸν) κουρικὸν conicit Solan. πυθικὸν Brod. Sed nihil a vulg. mutant Fl. B. 2. H. P. l. 12. Ἐς τοὺς χρυστοὺς μεμιγμένοι) τε τ. χ. μεμιμημένοι Angl. Sed σε τ. χ. μεμιμημένοι P. L. Vulgatam servant edd. omnes. Pag. 164. l. 2. Θαλοῦ) Sic I. P. H. S. Fl. l. 9. ΦΙΛ.) Παρ. L. Nihil mut. Fl. & c. l. 17. Ἐν χρῶ) Haec verba omissa in edit. supplevit Solanus. Pag. 165. l. 1. Πρότερον) προτοῦ Fl. Vulgatam servant edd. & P. πρότου Ex. l. 9. Ὅπερ) ὡπερ I. sola. l. 19. col. 2. Ἐκὼν) ἔχοντα legebatur in ed. Graev. Sed ex collatione Codicis correxit Solan. Pag. 166. l. 2. IEP.) L. I. B. 2. Et sic emendare iussit Solanus. Deest plane in P. ΠΑΡ. edd. reliqq. l. 3. Καθήκειν) καθήκειν Al. Marc. l. 5. ΦΙΛ.) Deest in P. Compareret in edd. l. 6. Ἀλιεύσειν) Vid. Thom. Mag. l. 10. Δε) σὲ Ex. Fl. Prius vero etiam habet P. cum reliquis. l. 11. ΕΛΕΓ.) Deest in P. l. 12. Ὅσφραται) ὡς φέροιτο Coll. Edd. vulgatam servant. l. 14. Εὐνεπιλαβοῦ) ἐπιλαβοῦ Fl. male. Nihil mutat H. P. & P. nec ceterae. l. 16. Κύων) Sic recte L. Deest in Angl. & P. Edd. I. H. P. S. & ceterae omnes αὐὼν male. Vo. forte χαινων. ἀνύων Ex. Pag. 167. l. 1. Λήσειν) Gron. λήζειν. male. vid. nott. l. 5. Προσέσχεται) Sic H. Fl. B. 2. S. Ita annotat Solanus. Sed quid opus est, cum aliam lect. non proferat aliunde? l. 13. Πολλοῦ) Sic P. & L. Edd. πολύ. Pag. 168. l. 5. Ψῆττα) ψιττὰ Fl. l. 7. Ἔστιν) Ἐλ. ante τις hic inserit P. l. 9. ΠΛΑΤ.) Personam ΠΑΡΡ. hic habet I. Sed reliquae consentiunt in ΠΛ. l. 10. ΠΑΡΡ.) Deest in I. Sed ΕΛ. legit L. ΠΑΡΡ. vero habent edd. Ald. P. B. 2. F. A. S. l. 18. col. 1. Συγκολλᾶσθαι) συγκεῖσθαι C. Solan. Pag. 169. l. 8. Ἰδού) ἡνιδού Scholiast. Al. ἡνιδού Fl. ιδού edd. reliquae. & P. l. 10. Ἐχίνων) Suffragatur L. & Fl. & I. P. aliaeque. Ἐχίων H. l. 18. col. 2. Καὶ ἔστι) ἐς τὸ C. Pag. 170. l. 1. Πόσειδον) ταχείαν post Πόσειδον inserit Angl. Mf. Gr. & P. Abeft autem ab edd. l. 15. Οὔτω) οὔτος Fl. Pag. 171. l. 16. Καυστηρίων)

καυτηρίων em. Vo. male. Nihil variant edd. in voce priorē. for-
san καυστήρων. Solan. l. 17. col. 1. "Εν) ἐκ male legebatur in
ed. Cler. Sed recte correxit Solanus.

I N C A T A P L U M.

Pag. 172. l. 1. ΤΥΡΑΝΝ.) ΧΑΡΩΝ addit I. & H. Prior conti-
nua serie, altera, ut Charontis persona dialogum inchoet. De-
est autem in Fl. & P. l. 5. Παρακέρουσαι) παρακέρουσαι
I. sola male. Reliquae recte, sicut & Baroccian. Cod. l. 10.
col. 2. Τρεῖς) τινες legebatur, male, in edit. Cler. ibid. l. 22.
Νῦν) Omissum erat in edit. supplevit ex V. Solan. Pag. 173.
l. 4. Ἐμπροσθ.) Vid. supra. Pisc. c. 27. l. 7. Ὡς περ τις) Sic
edd. & Codd. εἰ περ C. l. 11. Αὐτοῦ) αὐτοῦ P. Fl. S. Sed H. &
I. recte αὐτοῦ. cad. Γεννάδας) Recentiores edd. vitiose γεννά-
δας. cad. Παρελθὼν) Deest in B. l. 14. Οἶδας) οἶσδ' B. l. 22.
col. 1. 16) 18 erat in impress. 16 in V. 18 in C. Solanus. ibid.
col. 2. Τοῦτο) τοῦτον editum erat, sed correctum ex C. Ego
etiam νῦν malo, quam οὖν. Solan. Pag. 174. l. 3. Ὡς τε) οἷος τε
B. οὕτως P. l. 20. col. 1. Πᾶν) Omissa erat haec vox in edit.
Pag. 175. l. 7. Κεκονιμένον) κεκονισμ. O. κεκονισμένον Fl. Sed
cum vulgata faciunt P. B. 2. H. Coll. P. l. 18. col. 1. Φησὶ &c.)
Tria haec verba deficientia in V. supplevi ex G. Reitz. ibid.
l. 20. Δε) καὶ editum erat; sed recte in δὲ mutavit manus So-
lani. Pag. 176. l. 10. Κἄν) Sic P. & B. 2. Reliq. edd. κἄν. Sed
οὐκ ἂν male B. l. 11. Παραδέδωκεν) παρέδωκεν B. παραδέδα-
κεν Fl. l. 21. col. 1. Στρέφει) στρέφειν editum fuerat, male.
ibid. col. 2. Ἀνταρσίδων) ἀντερσίδων erat in impresso. l. 22. col. 2.
Εὐχερῆς) ἀχερῆς habet edit. Clerici, sed correctum ex V. So-
lan. Pag. 177. l. 10. Δυνάμενα) δυνάμεθα B. l. 11. Σύμβολον)
συμβόλαιον B. l. 14. col. 2. Ἐνέλιπε) ἐνέλιπε legebatur in im-
press. sed mutavit Solanus. ibid. l. 16. Λογαριασμῶ) Hoc vo-
cab. deficiens in impress. supplevit Solanus. Pag. 178. l. 6.
Καταλαμβάνομεν) καταλαμβάν. B. l. 9. Κατεγγνώσκομεν) κατ-
εγνωσκ. B. & Fl. Sed cum vulgata faciunt B. 2. & rel. l. 13.
Καθεζομένη) κατεζομένη I. male. Recte Fl. & rel. l. 15. col. 2.
Ἀμέλειαν) Omissa erat haec vox in edit. Pag. 179. l. 1. Τὸν
τρόπον) τὸν deest in B. l. 5. Δὴ) Deest in B. Habet autem
Fl. &c. l. 6. Ἐκτεθειμ.) ἐκτεθ. Vorst. male. Cum vulgata stat
Fl. &c. l. 12. Πῶς) Abest ab O. & Fl. Sed habent P. P. B. 2.
l. &c. l. 16. col. 2. Γενομένου) γενομένου legebatur in edit. sed
correxerit Solanus. ibid. l. 20. Ἀκυρα) Melius alibi legitur, ἀγ-

εξέταστα. Agnoscunt tamen etiam C. & B. Solan. Pag. 181. l. 8. Ἐκ τυμπάνου) ἐκ δὲ τυμπ. B. Sed vulgatam servant edd. l. 14. Πυρετοῦ) τοῦ πυρετοῦ B. l. 18. col. 1. Εὐλον) In Exc. G. est ζύγον, quod tamen in ξύλον mutat, qui descripsit vir doctiss. In C. est ξύλον. Solan. Pag. 182. l. 2. Σηπίαν) σπητίαν I. P. Fl. & reliqq. male. σπητίαν B. P. & B. 2. Vid. supra Βίον πρ. c. 10. l. 4. Εἵσας) εἵας B. l. 9. Ἀμαρτημάτων) πραγμάτων L. P. Angl. Nihil vero a vulgata abeunt edd. & B. C. l. 11. Ἐμβισασόμεθα) ἐμβιβασόμεθα B. l. 16. col. 1. Τοῦ) τὴν editum erat, tam manifeste errore, ut operae non sit lectorem monere unde correctio sit profecta. Pag. 183. l. 8. Ἐπισκήτω) Nihil hic variant edd. I. F. P. Fl. H. S. Vid. notas. Pag. 184. l. 7. Τὰ παιδία) τὸν παῖδα B. l. 10. Ἐξήκει) Marcil. ἐξήκει, male. Sed recte pro vulgata faciunt edd. & BC. B. 2. H. P. Pag. 185. l. 1. Χρυσὸν) χρυσίον B. l. 4. Κλεόκριτον) Θεόκριτον B. l. 5. Ἀπέφθου) ἀπέφθοι Fl. male. Nil mutant vulgatam I. P. H. & C. l. 9. Πέντε μόνας) πέντε καὶ δέκα P. & Angl. l. 14. Ὑπαγάγωμαι) ὑπάγωμαι B. l. 18. col. 2. Ὑπάγωμαι) ἀπάγωμαι editum fuerat, male. Pag. 186. l. 3. Παρὰ) Sic edd. & B. κατὰ I. & P. l. 4. Μίαν) ταῦτα μίαν B. Sed respuunt pronomen reliqui, & edd. l. 9. ΚΛΩΘ.) Deest in Fl. adest in P. H. & rel. l. 11. Τὸ βέλτιον) Articulus τὸ aberat a P. & B. 2. male. Pag. 187. l. 1. Τὰ) Iterum abest articulus in Coll. male. ead. Τὸν τρόπον) Rursum omissus erat articulus τὸν in P. & B. 2. l. 8. Ταῖς παλλακίσι) ταῖς νῦν παλλακίσι B. l. 19. col. 2. Ὅπως) ὅπερ legebatur in Schol. edito, sed mutavit Solanus. *ibid.* l. 20. Πάντες) πάντας quoque male editum fuerat. Solanus. Pag. 188. l. 6. Ὅλος) ὅλος I. sola. Pag. 189. l. 5. Ἐπισπασάμενος) παραγαγὼν B. C. Sed cum vulgata faciunt Fl. & B. 2. & P. & C. l. 11. col. 2. Ὑποκορίζουσι) Quinque verba frequentia decrant in edit. Cler. Reitz. l. 18. col. 1. Τοῦ) γὰρ τοῦ habebat edit. Cler. sed delevit particulam γὰρ Solanus. *ibid.* l. 23. Πόλιον) Mallem Πώλιον. Solan. *ibid.* l. 25. Καταγορ.) Lege κατηγορεῖται. Solan. *ibid.* l. 29. Ἀβρότιον) Ridicule legebatur in edit. ἀβρότερον. Sed recte correxit Solanus. Pag. 190. l. 3. Ἐπειπὼν) ἀπειπὼν B. ἐπιπὼν I. ead. Ἐπεπιμπράμην) ἐπεπιμπράμην Coll. & B. Sed cum vulgata facit Schol. l. 6. Σιέλω) σιάλω L. Th. Magist. l. 7. Δακρύσσα) δακρύσουσα B. & Fl. Sed vulgatam servant P. P. B. 2. & C. l. 22. col. 1. Συντελεῖν εἶσθαι) συντελεῖσθαι εἶν C. Pag. 191. l. 2. Τὸ δὲ νῦν) Sic B. & Coll. Edd. omnes τὸ νῦν δέ. l. 7. Ποῦ δὲ δὲ) ποῦ δὲ ἐστὶν B. & Fl. Sed omittunt ἐστὶ I. P. B. 2. & C. l. 16. ΚΛΩΘ.) Κλω, I. Sed

K. simpliciter Fl. unde & ΚΥ. personam possis facere. l. 18. col. 2. ἑλλείπει) ἑλλείπεν legebatur in impresso, & omīsia erant postrema illa verba ἢ σκόπει, quae addidit ex V. Solanus. Pag. 192. l. 3. Ἐπανατείνεσθαι) ἐπανατείνεσθαι B. l. 7. ΚΛΩΘ.) K. Fl. quod aequē person. Κυ. Cynisci significare potest. l. 17. col. 1. Προσεπατ.) προσεπαττάλευσε editum fuerat; item mox ἔδοσα pro ἔδησα, & ἀνεσταύρωσε pro ἀνεσταύρωσα, quae correxit Solanus. Pag. 193. l. 2. Ἐκείνου) Sic P. & L. ἐκείνη male edd. l. P. B. 2. Fl. & S. ead. τὸ ὑπισχν.) Deest in P. l. 4. Περιμέουσιν) μὲ περιμέουσιν B. l. 6. Ἡμῶν) ἡμῖν O. l. 7. Τὸν) l. sola articulum vitiose exprimit τῶν. l. 9. Ἀργύριον) ἀργυρον B. l. 11. Ἀποσπώμενος) l. ἀποσπόμενος media correpta, vitiose. Sed recte B. Fl. P. B. 2. & c. l. 15. col. 2. Ἐν τῷ) ἐκ τοῦ ἐπιπέδου legebatur in edit. sed mutaverat Solanus. l. 16. col. 1. Σοι) ὅτι V. ibid. l. 17. Πάντας) Sic habet C. Edit. πάντων. ibid. col. 2. Μείζων ... λέγεται) διὰ τοῦ κέντρου ἐκάστη διάμετρος λέγεται editum erat, sed ita dedimus ut ex Cod. V. Solan. correxit, simul annotans, μείζωνι δ. τ. κ. εἴτις καὶ mendose alibi legi, non tamen addens in quo Cod. nec refert, quia falsum est. Reitz. l. 19. col. 2. Ἀπὸ τούτου οὖν) Et sic dedit idem, pro ἀπὸ τοῦ τὰ πάνν, quod habebant Scholia impressa. Pag. 194. l. 3. Ἀνακακύνουσι) ἀνακακύνουσι καὶ ἱκετεύουσι B. & Fl. A ceteris abest ἱκετεύουσι, neque comparet in l. P. nec B. 2. l. 13. Κρηπίδα) κρηπίδα Anap. Pell. l. 14. Ἀνυπόδετος) ἀνυπόδητος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. B. 2. H. P. & c. l. 15. col. 1. Προστετηκυῖα) Non agnoscunt hanc vocem C. Solan. Pag. 195. l. 8. Μηδὲ) μὴ δὲ l. H. S. & hic & ubique hac periodo, μηδὲ P. μὴ ῥίγουν, omisso δὲ B. ead. Μηδὲ) μὴ δ' B. l. 18. col. 1. Ἐπιθυμῶν) ἐπιθυμῶντες legebatur in impresso, sed mutavit Solanus. Pag. 197. l. 3. Γνίφωνα) Sic B. Fl. B. 2. H. P. l. 12. Ἐκχυνόμενα) Sic A. O. & P. & Angl. Mf. Edd. omnes male ἐκλυθησόμενα. ead. Μακαρίου) μακαρίτου B. l. 13. Οὐκ ἀπερχόμεθα) οὐ κατερχόμεθα B. ead. Γὰρ) Abest haec vocula in B. l. 15. col. 1. Λακωνικὴ) λατινικὴ C. mendose. ibid. col. 2. Ἐγγύτατα) ἐγγύτα vitiose editum erat. Pag. 198. l. 1. Καὶ) Et haec coniunctio desideratur in B. ead. Ἀνιμῆσται) ἀνασπάση R. l. 9. Ἀπαγορεύσας) ἀπονήσας Mf. Bo. Nihil variant edd. l. 10. Πορθμία) πορθμεῖα Schol. Πορθμία H. Sed vulgatam servant B. Fl. P. S. l. 16. Συνάσπασον) Sic A. G. P. L. συνάρπασον edd. & B. l. 17. col. 1. Ἀνιμῆσται) ἀναμῆσται male editum fuit, & ἀνασπάσται pro ἀνασπάση. Solan. ibid. col. 2. Ἀπαγορεύσας) ἀναγορεύσας quoque legeba-

tur in ead. edit. *l.* 18. *col.* 2. Πορθμεῖα) πορθμίον C. *Pag.* 199. *l.* 4. ἡμεῖς) Sic *I. S. & B.* 2. recte. Affentuntur O. L. ἡμεῖς male *P. Fl. Ald. H. & P.* *l.* 9. Τούτου) τουτουῖ B. Sed vulgatam servant edd. *l.* 10. Πρόσκοπος) πρόκοπος *Fl.* Nil movent vulgatam *P. Pi I. H.* *l.* 11. Εὐήρες) εὐήρη *P.* *l.* 17. *col.* 2. Δεήσει) δεήσῃ editum erat, & mox παθήσει pro σπαθήσει. Sed non semper de facillioribus his monebimus. *Reitz.* ead. ὧς) Lege ὧ. Habent tamen etiam C. ὧς. *Solan.* *l.* 21. *col.* 1. Τῇ καπῇ) τῆς καπῆς C. Nam quod τῇ κοπῇ turpissime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox Εὐρήρες pro εὐήρες. Tot enim mendis scater editio, tam describentis quam typothetarum culpa admissis, ut in singulis paginis plus viginti mendae sint tollendae. *Reitz.* *Pag.* 200. *l.* 6. Ἄλλ. οἰμοῖ) *Perfona* ἄλλος deerat in edd. excepta *S.* *l.* 12. Οὐδὲν) οὐδὲ *P.* At reliquae & *B.* οὐδὲν. *l.* 14. Οἰμώζωμαι) οἰμώζομαι *B.* *l.* 16. Ἄν) κἄν *B.* ead. Πρὸς) ὧς *Angl. & B.* C. πρὸς edd. *Pag.* 201. *l.* 4. Ἀνυπόδετος) ἀνυπόδητος *B.* *l.* 7. ἱκανῶς) καλῶς *B.* *l.* 15. Στρογγύλον) στρογγύλος *B.* *l.* 16. Τήμερον) σημερον *B.* *Pag.* 202. *l.* 5. Σῆρας) Σύρας *I.* Σύρας *S. H.* & recentiores; sed Σῆρας recte *P. Fl. & B.* *l.* 1. & 2. Item *B. & Schol.* *l.* 13. Γίγνεται) γίνεσθαι *B.* *l.* 14. *col.* 2. Κορίθιος) Facile est coniicere, Κορίθιος legendum, licet hoc fugerit diligentiam Solani. *Reitz.* *ibid.* *l.* 18. Ὀνόματα) Deerat in impress. Sed ex C. supplevit Solanus. *l.* 22. *col.* 2. Ταὐτὸ) ταύτη legebatur in impress. In V. integre scriptum ταυτὴ, i. e. ταυτὰ (*I. Gron.* Ego ταυτὸ malo.) *Solanus.* *l.* 23. *col.* 1. Εἶναι) Omissum erat in editis. *ibid.* *l.* 25. Οὗτος) οὗτος δὲ ὁ Μέγ. editum erat. Sed deleuit δὲ Solanus, & notavit, ordine inverso ὁ Μέγιστος οὗτος legi in V. *Pag.* 203. *l.* 7. Τὰ Ἐλευσ.) δηλονότι τὰ Ἐλευσ. *B.* Sed abest δηλονότι a reliqq. *l.* 10. Προσβλέπουσα) βλέπουσα *B.* *l.* 21. *col.* 1. Ἐγένοντο) ἐγίνοντο habebat edit. mutavit Solanus. *ibid.* *l.* 23. Νῦν διαπ.) συνδιαπαίζει editum legebatur; sed ex collato Cod. V. correxit Solanus. *Pag.* 204. *l.* 7. Παρὰ) παρὶ *B.* unde παρὰ legendum statueris. Περὶ tamen habent edd. *l.* 8. Αὐτὸς) αὐτοῖς *B.* Paulo post ad οἷος notaverat Solan. μοὶ male legi in *B.* Sed non satis designavit quo pertineat, nec refert. *Pag.* 205. *l.* 1. Ἄλλ') ΡΑΔ. ἀλλ' personam *Rhadam.* ante ἀλλ' habet *I.* In ceteris abest. *l.* 9. Τὰ) Omittitur in *B.* *l.* 12. Τῶν ἐγκαυμ.) πολλῶν inter haec duo verba insertum in *B.* sed a manu recentiore. *l.* 13. Ἐξαλήλειπται) ἐξαλήλιπται *B.* Conf. Revivisc. c. 36. *l.* 16. *col.* 2. Πάνυ αἰνίττ.) αἰνίττεται πάνυ editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque dele-

vīt. Solan. l. 17. col. 1. Τοὺς οἰκέτας) Excerptor G. cum invenisset δούλους, maluit reponere οἰκέτας. Solan. ibid. col. 2. Τῇ ἔχῃ) τι ἔχει C. l. 19. col. 1. Ποῦ) τοῦ male legebatur in V. Solan. ibid. l. 21. Ἐκκαυμάτων) Mutatum nolui, quo melius lectionis diversitas pateret. In C. tamen legitur ἐγκαυμάτων. Solan. Pag. 206. l. 5. Οὗτος) Sic I. P. H. Fl. B. 2. Ita hic & interdum alibi notavit Solanus, nihil variare edd. indicans; ubi tamen videtur maluisse variationem invenire. Quare supervacuas eiusmodi annotationes non semper addimus. l. 19. col. 1. Μακάρων) Μακάρους editum erat, & proxime iterum μακάρους ἡσους, inscite, cum ἡσος femininum esse vel pueri ficiant. Reitz. Pag. 207. l. 1. EPM.) Ἐρινός Fl. male. EPM. recte I. P. H. ead. Λακύνδου) ὁ Λακύνδου B. l. 13. Πλείονας) πλείους B. l. 17. Πρόβαλλ') προκαλεῖ αὐτὸν habebat editum exemplar, plane contra rationem. Reitz. Pag. 208. l. 15. Ἀπαγομένον) Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulgata abeunt P. P. I. H. &c. l. 16. col. 2. Ἐπινοοῦντα) ἐπινοοῦν male habebant impressi. Solan. Pag. 209. l. 5. Μοιχίας) Sic recte S. μοιχίας I. P. H. F. l. 14. Ὁ Μεγαπ.) Deest articulus in B. l. 17. col. 1. Εἰς πλείονας) πρὸς πλείονα C. & εἰς πλείονα V. Vid. Bourd. qui legisse videtur εἰς φιλοσόφους. Solan. Pag. 210. l. 1. Ὑμῖς) ἡμεῖς I. sola, male. l. 5. Ἐμοῦ) ἐμὲ B. male. l. 9. ΛΥΧ.) ΚΥ. l. male. Item H. Ceterae recte. ead. Οἶδα) εἶδον B. l. 12. Ὑπερπεπαικῶτα) ὑπερβεβηκῶτα P. L. Edd. nihil variant in vulgata. l. 17. col. 2. Ὑπερβαλλόμενα) ὑπερβαλλόμενον male editum fuerat, & ὑπερβάλλοντα omissum. Pag. 211. l. 1. Καὶ) Deest in B. ead. Ἰδῶμεν) ἰδῶμαι B. l. 5. Τῷ) Deficit articulus in B. 2. Reliquae habent. l. 6. Θέλοις) θέλεις Fl. Sed — οἷς H. I. P. S. l. 13. Μόνος ἐξ) μόνος οὗτος ἐξ B. l. 14. ΠΑΔ.) EPM. edd. m. Pag. 212. l. 4. Οὐτόσι) Sic I. P. H. S. Fl. l. 5. Κατὰ) Sic quoque caedem. l. 6. col. 1. Ἀναπεμπαζ.) Vox illa prior omissa erat in edit.

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 213. l. 9. Ἐγγένητο) Heinf. ἐγένετο. Pag. 214. l. 1. Ὑφαινοντο) εὐφραίν. male. Fl. H. P. S. & M. εὐφαινοντο peius F. l. 3. Διεξηληυότες) Sic W. & V. recte. Ἐξηληυότες edd. omnes. l. 5. Αὐτῶν) Sic M. P. & V. Defuit autem in omnibus editt. ead. Αὐτῶν) Ex M. P. & V. in editt. omissum erat. l. 6. Πρὸς τοῖς) Sic I. Fl. B. 2. H. & M. l. 8. Ἰστῶν) ἰστοῦ W. & V.

Edd. vero omnes *ιστῶν* servant. *l. 16. Εὐμενεία*) Sic M. S. A. *εὐμενεία* edd. *l. 17. col. 2. Αὐτῶν*) αὐτῶν cum spiritu leni edebatur, sed primam adspirare non dubitavi. *Reitz.* *l. 19. col. 1. Ἐχρῶντο*) ἐκεχρῶντο editum erat, sed correxit Solanus. *Pag. 215. l. 1. Τὴν παραυτίκα χρ.) χρείαν τὴν παραυτίκα W. V. l. 4. Τας*) Omissus articulus in edd. & S. Sed habent M. V. *l. Fl. l. 15. Ἐπιλανθ.) ὄντες ἐπιλανθάνεσθε*, male Th. Mag. *l. 16. Τιν')* ἐστὶν addit V. notante ad h. l. Solano, sed non satis commonstrante, inter quae verba inferi id velit; nam alienum est hoc loco. *ead. Τῶν λόγων) τοῦ λόγου M. V. Pag. 216. l. 1. **A) Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu. *l. 6. Μισδοφορᾶν*) Sic Fl. *l. P. H. S. F. A. 1. ead. Οἷς) οὓς* margo *A. 1 W. l. 7. Μετὰ τοῦ) μετὰ τὸ* male W. & Fl. *l. 12. ἐστὶν*) Habent hoc verb. edd. omnes. *l. 16. Εἰσαΐθις*) Deest in Fl. Agnoscunt edd. Item M. P. quae *εἰς αἰθῖς* disiunctim habent, cum *l. & A. 1. Pag. 217. l. 5. Ἐξελομένον) ἐσελομ.* Gron. Sed vulgatam servant edd. & M. *l. 6. Οὐδ' ἐν) οὐδ'* W. *l. 9. Ἀπάντων) ἅπαντα* Pell. *l. 14. Ἀκμάς) αἰχμάς* Br. Sed vulgatam servant edd. & M. *Pag. 218. l. 2. Σαυτὸν) σεαυτὸν W. l. 4. Λάρος) Λάβραξ* margo *A. 1 W. l. 8. Γραμματιστῶν) γραμματικῶν* alios legere notat Solanus. Non autem addit quos. Edd. enim *γραμματιστῶν* constanter servant cum Cod. M. *l. 9. Παιδεία) παιδείαις* W. V. Sed nihil a vulg. abeunt Fl. *l. P. H. l. 10. Δὲ*) Sic edd. & M. & V. *ead. Ἐπίπαν ὄντων) ἐπιπαρόντων* Mf. B. Sed vulgatam exhibent edd. & M. *l. 12. Τοῖς) τῆς* vitiose *l. l. 13. Ἄλλοις*) Ἐῖσαν πολλοῖς. Vid. infra c. 13. Solan. At ἄλλοις habet etiam M. H. Fl. P. & c. *Pag. 219. l. 3. Ἐπιτίμιον) ἐπιτιμῶν τις* A. P. *ἐπίτιμον τὶ* edd. item M. & V. Sed marg. *A. 1 W. ἐπιτίμιον* recte. *l. 6. Ἀξίον) ἀξίων* W. P. *ἀξίον* L. Vulgatam tuentur H. Fl. P. S. *ead. Συνουσιῶν) ξυνουσιῶν* W. Misere Fl. *ὁ μου σῶν. l. 8. Μισδοδοτῶν*) Sic W. L. V. & marg. *A. 1 W. Μισδοτῶν* P. H. Fl. S. *l. 11. Ἀποκλ. αὐτοὺς) αὐτοὺς* W. Edd. omnes αὐτοὺς. *l. 16. Οἰκίας) οἰκείας* W. male. *Pag. 220. l. 4. Ποιῆσαι) ποιεῖσαι* l. *l. 6. Προξενάσας*) Sic M. & V. recte. Edd. omnes male *παρεξενάσας. l. 8. Ἐθελοδουλείας*) Sic edd. & M. Sed manus recentior fecerat *ἐθελοδουλείας*, male. *l. 10. Ἰκανὸν) καινὸν* P. A. & margo *A. 1 W. Cum vulgata faciunt edd. omn. & M. l. 16. Οὐτ' ἐτι εἰπεῖν*) Haec omnia usque ad *δέδεται* deerant in omnibus omnino edd. & M. Sola vero *Iunt.* habebat. Sed ex Scholiis irrepere, & vitiose descripta sunt. *Pag. 221. l. 12. Ἐνδεῶς) ἐνδεῆς* L. *l. 16. col. 2. **A) Ante h. v. ingens lacuna punctis descripta erat in ed.

Cler. Sed nulla est in C. lacuna, & tantum legitur. In M. idem observare est. *Solan.* ead. Σώζειν) σώζουσιν legas in edit. eadem, quod est in V. & M. Sed σώζειν C. habet. *Solan.* l. 18. col. 1. Νοσούντων) νοούντων legebatur in edit. Sed bene correxit Solanus. *Pag.* 222. l. 2. *Εδεῖ) Sic I. P. Fl. H. S. εἰ δέi M. man. rec. Item P. L. male. ead. Πετρῶν) πετρέων omnes edd. male. *Solan.* l. 10. Μισθοφορὰν) Nihil variant edd. & Mss. l. 11. Eἰ) Deest in W. & Fl. Habent reliquae. ead. Περιγίγνεται &c.) Vid. notas. l. 17. *Ἐπίπαν) ἐπὶ tantum editum erat, sed ἐπίπαν ex C. est. *Solan.* *Pag.* 223. l. 1. καὶ) Deest in S. Adest in reliquis, in M. & V. ead. Ὑγείας) ὑγείας I. M. V. Prius vero reliquae edd. servant. l. 6. Οὐδ') Sic I. P. H. Fl. & M. Sed οὐχ' Coll. l. 8. *Ἡμιστά) ἡδονὴ margo A. i W. l. 11. Εὐδαιμονίᾳ) εὐδαιμονήσ. edd. Prius vero habet Mf. Vat. 1. Vid. notas. *Pag.* 224. l. 1. *Ἐρτεχνοὶ) ἀτεκνοὶ V. l. 11. Πολυτελεῶς) πολυτελών edd. l. 12. *Ἀμφω) ἀφνω I. S. H. male. Sed ἀμφω Fl. P. Item W. L. P. *Pag.* 225. l. 4. Αὐτοῖς) αὐτῆς male L. l. 5. Μόνον) μόνην Gr. l. 14. Πρὸς) περὶ margo A. i W. ead. Τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο) τῷ ἡδεῖ ἐκεῖνῳ W. V. Cum vulgata vero faciunt Fl. I. P. H. S. *Pag.* 226. l. 1. Δεδόσθαι) Sic P. H. S. F. Item P. M. & V. Δεδόσθαι vero Fl. & I. ἀποδεδόσθαι margo A. i W. omisso ποτέ. *Pag.* 227. l. 1. Δέ) δὴ I. H. S. Fl. δὲ P. W. l. 6. Δέ) καὶ male S. sola. ead. Θυραυλ.) Vid. Schol. apud Bourd. l. 9. Συρίζοντι) Ita constanter legitur. fors tamen συριάζοντι. *Solan.* ead. Ὀνομακλήτορι) Duabus vocibus & duobus adeo accentibus vulgo in edd. male. l. 10. Τελούντα) τελούντι L. male. Vulgatam exhibent Fl. I. H. P. *Pag.* 228. l. 3. Προκαλέσας εἴρηται τι) Sic edd. &c. προσκαλέσεται τι W. l. 4. Δὴ τότε) Deest in S. l. 13. Ἰαύσης) ἰαύης W. *Pag.* 229. l. 12. Ἀκούοι) Sic M. & V. Edd. omnes ἀκούει deterius. *Pag.* 230. l. 9. Μόνως) μόλις margo A. i W. l. 10. Τῆς εὐχῆς μείζονως) ἐκ τύχης μείζονος I. P. S. H. &c. Prius vero, quod in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. εὐτυχεῖς μείζονως G. P. εὐτυχῆς M. τυχεῖς μ — L. εὐτύχεις μείζονως adscriptum erat ad marg. A. i W. l. 13. Οὐτε) Sic W. & V. οὐ δὲ discretim I. H. Fl. οὐδὲ coniunctim P. S. & F. *Pag.* 232. l. 8. Δοκῆς) Sic M. & emend. Vorst. δονεῖς edd. omnes. l. 9. Ἀκκισάμενος) ἀκοισάμενος male B. 2. Recte ἀκκισάμ. reliquae & M. l. 10. Ἐπειπὼν) Sic edd. omnes, & Codd. plurimi. Sed ὑπειπὼν M. l. 12. Ὡς) Ex M. In edd. aberat. l. 13. Μὴ) εἰ μὴ P. *Pag.* 233. l. 5. Οἰκετεῖα) οἰκετρία W. l. 9. Εἰ πολλάκις) ἢ εἰς παλλάκας Th. Marcil. Sed vulgatum servat M. & edd. omnes. ead. Ἐκ πε-

ριωπῆς) Deest in P. l. 13. Τὸ καινὸν) καὶ τὸ καινὸν edd. I. P. S.
 &c. Recte autem abest καὶ in Fl. & M. quamvis dein manu
 recente in Fl. additum sit. ead. Καὶ τὸ χειρ.) Sic I. in reliqq.
 deest καὶ ante τὸ χειρομ. ead. Τιθέμενον) τιθέμενοι I. & Fl. m.
 Deesse autem in H. notaverat Solanus. falso; nam legitur
 probe τιθέμενον in ea & omnibus reliqq. excepta I. quae — οε
 habet cum Fl. l. 15. Ποιεῖν) ποιεῖν Fl. male. Ποεῖν P. Pag. 234.
 l. 3. Ζηλοῦν) δηλοῦν W. male. l. 9. Εἰσέρχεται) ὑπαισέρχεται
 margo A. i W. l. 15. Φθέγγεσθαι) ἐπιφθεγγ. M. Pag. 235.
 l. 3. Τινὰ) Sic M. recte. Edd. omnes τίς. l. 5. Ἀπειρίας) ἀπο-
 ρίας male Fl. Reliquae vulgatam servant, cum P. l. 10. Περὶ
 σοῦ λ. ε. α.) ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ λόγος M. l. 11. Ἡμῖν) ἡμῶν M.
 ead. Ἐλείπετο) ἐλίπετο M. l. 12. Ἐσεληλυθῶτων) Constans scrip-
 tura. Pag. 236. l. 2. Κατέφαγεν) κατέπιεν W. & Fl. Vul-
 gatam servat P. Cod. & reliqq. edd. l. 9. Καὶ τοῦ πηλοῦ) καὶ
 ὑπὸ τοῦ πηλοῦ edd. omnes. Sola margo A. i W. omittit ὑπὸ.
 l. 10. Ἀναπλασθῆ) Const. ἀνεπλασθῆ male. Sic notavit Sola-
 nus. Credo indicare volens ἀναπλασθῆ constantem esse le-
 xionem. At margo A. i W. recte habet ἀναπλησθῆ. l. 12. Πε-
 ρὶ σοῦ πολλὰ) πολλὰ περὶ σοῦ W. Pag. 237. l. 2. Γιγνομένων)
 Sic Fl. P. H. S. Γινομένων I. & M. l. 12. Ἐσθιομένων) ἐσθιομέ-
 νων W. & Fl. & margo A. i W. Vulgatam habent I. P. H. & P.
 ead. Ὁξυρεγμίαν) ἑξορευγμίαν male W. Sed margini vulg. I.
 adscripta. Vulgatam vero servant edd. omnes, excepta P. l.
 14. Ὑμᾶς) ἡμᾶς male M. & Fl. Nihil a vulgata abeunt P. &
 reliquae edd. l. 16. Δύο ἢ τριῶν) ἢ δύο ἢ τριῶν W. Sed prius ἢ
 abest ab omnibus edd. nec opus est inferi. Pag. 238. l. 5. Ἐ-
 μαντοῦ) Sic P. S. & Fl. item W. & L. & margo A. i W. Edd.
 ceterae male ἑαυτοῦ. I. peius ἑαυτοῦ, unde tamen vestigia ve-
 rae scripturae eo melius cognoscere licet. l. 7. Ἐπίσης) Ita
 edd. omnes, demta I. quae ἀπίσης, & Mf. M. in quo ἐπ' ἴσης.
 l. 14. Ἐτησίοις) διετησίοις M. Pag. 239. l. 1. Πολλὰ) πολλὰ-
 κισ marg. A. i W. l. 3. Ἐπιβάλοις) ἐπιβαλλοῖς W. l. 8. Συνίης)
 συνείης M. male. l. 9. Σαίνεις δὲ ὑμ. τὴν ὑπ.) Αἱ Ἐπαινείς δὲ
 ὅμως τὰς ὑποσχέσεις. Coll. Sed vulgatam servant edd. opri-
 mae omnes, & M. in textu, & iterum in margine. l. 11. Εἰ-
 δὼς) εἰδὼς male S. & A. Ceterae recte, ut exhibuimus. l. 12.
 Ἐδὴν) ἐδὴνεν omnes edd. & M. male. l. 16. Γίγνοιτ') γίνοιτ'
 M. Pag. 240. l. 2. Ὁμογέρων) Sic recte L. Sed ὁμογέρων ma-
 le omnes edd. ὁμογέρωντις coniunctim I. & M. l. 10. Εἰδὼν)
 εἰδὼς L. male. ead. Εἰ καὶ) εἰ deletum est in A. i W. & ante
 δύοι repositum. l. 11. Συνεῖναι) τοῦ συνεῖναι, margo A. i W.

l. 14. Τῆς τοιαύτης) Sic I. Ald. S. Fl. H. & M. ἐκ τοιαύτης P. Fr. B. 2. Εὐ τοιαυτ. Marc. & Graev. male. l. 15. Ἄσωτος εἶ) ἄσωτός εἰ Vorst. Pag. 241. l. 13. Μανδραβ.) Μανδροβούλου M. Et sic in Schol. Ἐπὶ τὰ Μανδρ. margo A. i W. l. 15. Ἡρέμα οὖν) Ἡρ. οὖν καὶ κατ' ὀλίγον W. P. Deerant haec tria verba in omnibus edd. l. 16. col. 2. Ἐτει) ἔτη editum erat, quod recte correxit Solan. l. 18. col. 1. Μανδράβουλος) Μανδροβούλος bis in C. legitur, uti ex V. primo quoque editum erat, sed merito correxit Solanus. Pag. 242. l. 2. Ἄλλ') Constans lectio. l. 14. Ἀπὸ πολλήσας) Constans edd. lectio, cui consentit M. l. 17. Εἰ καὶ) καὶ L. Pag. 243. l. 7. Ὑπτιοῦσα) ὑπτιοῦσα M. male. l. 8. Πονήρως) πονηρῶς Ex. Fl. Sed in vulgata conspirant ceterae. l. 10. Ζωπυρίωνος) Ζοπυρ. male Fl. reliquae recte Ζωπ. & M. l. 13. Ζωπυρίωνι) Ζωπυρίνιω male I. sola. l. 14. Ἄλλοις) Sic W. recte. Edd. αὐτοῖς, male. ead. καὶ) Deest in I. l. 15. Διδόμενον) γιγνόμενον W. prius vero habent edd. omnes excepta Fl. quae διδόμενον expressit. Pag. 244. l. 1. Τὸν δεσπότην) Sic I. P. H. S. M. & P. δεσπότη male Fl. l. 5. Συλλαβόμενος) λαβόμενος M. l. 17. Ῥωμαϊκῶ) Ῥωμαϊκῶ W. Ἀστικῶν L. Ἀστικῶ P. A. Edd. omnes in Ῥωμαϊκῶν consentiunt. Pag. 245. l. 6. Χθίζον) χυθζον I. male. ead. Πηλὸν ἔχων) ἔχων πηλὸν M. l. 7. Ἐπὶ) ἐν Th. Marc. l. 11. Ὀφου) ὄφου M. l. 14. Λιχνείας) Sic recte sola S. & margo A. i W. Ceterae λιχνίας. Recte ergo coniecit Solanus. Pag. 247. l. 5. Προϊούσι) προσιούσι P. Sed in vulg. conspirant edd. omnes. l. 12. Ἐνιοτε) ἐνὶ ὅτε vitiose M. l. 13. Τύχοι) τύχη W. l. 14. Ἀμελής ἐστι) Nihil hic variare edd. notavit Solanus. quare, nescio. Pag. 248. l. 4. Καθίζης) καθίσης L. καθίζεις edd. καθίζης W. recte. ead. Ἀναγινώσκεις) ἀναγινώσκεις M. Sed prius servant edd. l. 5. Ἀσιτόν τε) ἄσιτόν σε L. l. 9. Παροῦσιν) παριοῦσιν margo A. i W. l. 12. Ἀφίκοιτο) ἐφίκοιτο M. & Fl. l. 15. Παραφάμενος) Sic I. & P. Παραφάμενος reliquae edd. & M. Παρεφάμενος B. 2. Pag. 249. l. 4. Πλουσίῳ) πηυσίον M. l. 6. Ἦν ἐπιλίποι) ἐπεὶ λίποι W. l. 7. Ἐπιπαρόντος) Sic Gron. recte voluit. nam P. & W. consentiunt. Edd. male ἐπὶ παρόντος disiunctim. Παρίοντος margo A. i W. l. 12. Τὸ γὰρ τῷ) γὰρ τῷ P. male. l. 15. Ὀπόσιν) ὀπόσοι W. male. Pag. 250. l. 2. Πίνειν) Sic M. & edd. optimaes omnes & Palm. Πίνων tamen B. 2 & 3. l. 7. Ὅταν σε) ὅταν σε edd. & M. l. 10. Γραμματίδια) γραμματεῖδια W. Sed mutatum est. l. 12. Καταδεδυκῶς) καταδεδοικῶς W. l. 14. Ἐπιφεκάσασαν) ἐπισκευάσασαν P. L. & margo A. i W. Nihil a vulgata abeunt H. P. I. Fl. l. 15. Δοκεῖς) Fl. at reliquae &

M. *δοκῆς*. Pag. 251. l. 1. Ὀρᾶς) Constans lectio edd. & M. *ead.* Οἱ) οὖν male L. l. 6. Γοῦν) οὖν W. l. 11. Ἐπ'ήνεσας) ἐπ'ήνευεις M. l. 13. Διψῶντα) Constans lectio. διψῶτος marg. A. 1 W. Pag. 252. l. 9. Πόρρω) ἔξω Ex. Fl. Vulgatae nostrae assentitur P. & edd. Ἐχω margo A. 1 W. l. 15. Ἐπει) ἔπειτα Pell. l. 18. col. 2. Πέρα) παρὰ editum erat, sed mutavit Solanus. Pag. 253. l. 1. Διαπείρας) διαπείραι ἂν Marcil. & Pell. διαπείρας edd. omnes. διαπείρας W. *ead.* Γνάθον) γνάθον ἔτρωσεν margo A. 1 W. l. 6. Ἐλευθέριος) ἐλευθερίου W. & P. l. 7. Ἐμαυτὸν) Sic recte P. Fl. & W. & margo A. 1 W. Ἐαυτὸν male l. H. B. 2. Fr. S. l. 8. Μισθὸς οὗτος) οὗτος μισθός W. l. 15. Ὡς δὲ) ὥστε L. *ead.* Ἀχάριστος) Sic omnes edd. & M. Ἀχάρις margo A. 1 W. Pag. 254. l. 1. Ἐνοχλῶ) ἐν ὄχλῳ M. l. 2. Αὐτοῦ) Sic M. Edd. male αὐτοῦ. *ead.* Θέλω) θέλη edd. l. 4. Ἀρμόσομαι) Sic ex W. dedi. Edd. vulgo ἀρμόσομαι. l. 9. Τίνα) Sic P. S. & Pell. Τινὰ edd. reliquae. l. 12. Καὶ περὶν.) κἄν περ. M. Pag. 255. l. 1. Ὑπορύπτουσιν) Sic octo edd. antiquiores; sola tamen l. ὑπορύπτουσιν. l. 7. Που) ποῖ marg. A. 1 W. l. 8. Δέοι) δέη W. l. 13. Οὗτος) οὗτος l. male. Pag. 256. l. 3. Συγκαθίζεσθαι) συγκαθίζεσθαι M. l. 8. Σκυθρωπῶ) σκυθρωπὸν Fl. male. Prius recte edd. & M. l. 10. Παρακαθίζεσθαι) Sic l. & Codd. W. P. L. Edd. vero P. B. 2. H. Fl. & S. παρακαθέσθαι. l. 15. Συγκαθέσθαι) Sic l. P. H. S. Fr. Συγκαθίζεσθαι W. & Fl. l. 17. Ἀνδίας) ἀνδίας M. *ead.* Τερτίζοντος) Sic W. Τερτίζοντος male edd. omnes. Pag. 257. l. 5. Δέησομαι) Sic edd. & M. Δέησωμαι B. 2. l. 8. Μυρρίνην) Litera M quadrata recte B. 2. & P. μυρρ. litera minore l. H. S. Pag. 258. l. 7. Ὁ κίναδος) ὁ γιν. M. l. 13. Τοῦ Θεσμ.) τῷ τοῦ Θεσμ. M. Sed vulgatam servant edd. omnes. l. 16. Καρχάρων) Sic omnes edd. καρχάρων Palm. litera minore. *ead.* Τῷ δείπῳ) τὸν δείπῳ L. Pag. 259. l. 3. Ἀμφορέα) ἀμφορέας W. l. 7. Καὶ κολακεύοντα) καὶ deest in S. Adest in reliquis & in W. l. 11. Ἐὰν) ἂν M. l. 14. Τὸ) τοῦτο margo A. 1 W. Pag. 260. l. 4. Καλλῶπ.) Sic recte edd. P. Fl. S. B. 2. H. Fr. item M. & S. l. sola male καλλοπ. l. 9. Κοσμούμεναι) Sic recte edd. omnes. Κομμούμεναι male Mf. W. & B. l. 10. Περιπλεκόμεναι) παραπλεκόμεναι M. l. 13. Γραμματίον) γραμματεῖον W. Pag. 261. l. 3. Ἐπισκεπτομένου) Sic L. & G. Ἐπισκηπτομένου P. Ἐπισκεπτομένου edd. omnes. l. 10. Ἡ) Sic recte P. & L. καὶ edd. l. 13. Ἄλλος—τῆρος) ἄλλον τῆρον margo A. 1 W. l. 14. Ξύμβουλος) ξύμβολος male S. Ceterae recte ut edidimus. l. 15. Ἡδὴ) ὁ ἦδὴ Ex. Fl. l. 17. col. 2. Κόσσιφον) Lege κόσσυφον. Solan. Pag. 262. l. 1. Ἀδωρα)

Sic recte Coll. & Gron. Edd. omnes male ἄωρα. l. 10. Ἀπορί-
 ρι-ψῃ) ἀπορί-ψει margo A. i W. l. 13. Πότε) Coniecit Ienf.
 Confirmat Mf. L. Τότε edd. omnes, male. l. 14. Διαφθείρεις
 Sic W. recte, ait Solanus. διαφθείρας edd. male. διέφθειρας cor-
 rectum in Ald. ead. Ἄλλο τι) ἄλλο τι edd. ead. Ἐπικληθεῖς)
 ἐπεκληθεῖς margo A. i W. Pag. 263. l. 12. Ἡμᾶς) ὑμᾶς S.
 male. At prius recte reliquae & W. l. 14. Ἡμῶν) ὑμῶν male
 S. Vulgatam nostram exhibent I. P. Fl. & c. & W. l. 15. Οἱ)
 Deest in W. Pag. 264. l. 1. Ἐπαγωγὰς) Sic I. Fl. Ald. Fr. A.
 & W. Ἀπαγωγὰς B. 2. H. S. P. Ald. Ἐπαγ. margo. l. 3. Εὐ-
 καταφρονήτους) εὐκαταφρονήτως P. l. 13. Ἐποπτ.) ἐποπτ. l.
 Ceterae recte ἐποπτ. item M. l. 15. Πορφυρὰ) Constans le-
 ctio. Pag. 265. l. 2. Ὀπυίων) W. Ὀπυῶν edd. l. 6. Εὐανθῆς) εὐ-
 αυθῆς male S. Εὐαιθῆς peius A. l. 11. Σοῖ βίου) βίου σοι W. σοῖ
 L. σοῦ edd. ead. Αὐτήν) ταύτην W. l. 12. Παριτητέον) προσιτη-
 τέον margo A. i W. Προσιτέον A. & P. παραιτέον M. Sed emen-
 datum est postea. In vulgata consentiunt edd. l. 13. Ἀετιῶνος)
 Deest in W. l. 16. Δέ) δι' editum erat, sed recte correxerat
 Solanus. Pag. 266. l. 1. Δὴ) Hanc voculam adesse in S. M. H.
 Fl. notat Solanus; quare, nescio. Nam adest etiam in reliqq.
 edd. l. 7. Ὅλος) ὅλος P. L. A. Sed prius illud edd. constanter
 fervant. l. 13. Προηγείσω) Sic edd. & M. Προηγῶσω B. 2.
 l. 16. Ἐγχειρισάτω) Sic recte M. Edd. ἐγχειρισάσω. l. 17.
 Τετραμμένον τὴν χρώαν) τετριμμένον τὴν χρώα Mf. Gr. G. ead.
 Ἡ Ὑβρις) Deerat articulus in I. aderat in ceteris & in M. & S.
 Pag. 267. l. 2. Ἀποπτάσω) ἀποπτέσω W. & Fl. Vulgatam
 retinent H. & reliquae. l. 4. Λελυθείας) Ita ex M. & S. rescri-
 psi. Nam λελυθείας ceterae edd. omnes male. l. 5. Ἐτέρᾳ) ἐταί-
 ρα male I. sola. Ceterae omnes recte ἐτέρᾳ cum Mf. M. l. 11.
 Ἐκείνην τὴν) ἐκείνης τῆς B. Nihil a vulgata abeunt reliqq. & M.

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE COND.

Pag. 268. l. 4. Ἡ) Sic dedi ex W. Edd. omnes male ἦν. Fl.
 plane omisit. l. 5. Ἀγελαστὶ) ἀγελασθὶ P. Ἀγελασθεῖ peius
 H. B. 2. A. 1. Fl. Sed ἀγελαστὶ recte L. margo A. i W. B. 1.
 & I. l. 8. Ἀνεγνωσμένοις) Constans Codd. & edd. lectio. ead.
 Κακὸς ἐγὼ) Sic dedi ex L. W. P. & I. & marg. A. i W. Κακῶς
 ἐγὼ P. Ald. F. Fl. B. 2. H. Κακῶς ἔχω S. & c. l. 12. Φασὶ) Ex
 P. Φησὶ edd. & M. l. 13. Ἐνῆκε) ἐνσέσεις W. & Fl. Vulgatam
 servant reliquae & P. Ἐνσέσεις L. l. 15. col. 2. Πρώτων) Pro
 πρώτων C. habet πρώην. Solan. Pag. 269. l. 5. Φέρεσθαι) σύρε-

σθαι W. L. Vulgatam servant edd. l. 7. Κουράλια) Vid. nott. l. 8. Βίου) Deest in W. male. l. 9. Ἄνω τοῦ ποταμοῦ) ἄνω τοὺς ποταμούς L. l. 10. Παλινοδεῖν) Sic recte edd. & W. Παλινοδεῖν male Coll. l. 14. Ἐαυτὸν) σαυτὸν L. l. 17. Παλινοδεῖν) Data opera scripturam codicis expressimus. Solan. Quid enim peccatum sit, manifestum est. Reitz. Pag. 270. l. 1. Ὑποδύς) L. & margo A. l. 14. melius quam vulgatum ὑπεδύσθαι, quod in omnibus edd. erat. l. 2. Ὑποκρίνομαι) Const. & Vo. Δύνομαι notat Solanus. Sed nihil a vulgata abire edd. & M. ead. Ἐχοι) Sic dedi ex W. & L. Ἐχη edd. l. 5. Καὶ καίμενον εἰ δέοι) Defunt haec in W. l. 9. Ὡς deest in W. l. 16. Τὸ) Deest in W. l. 19. col. 1. Καλοῦσιν) καὶ hic pro καλοῦσιν habet C. Solanus. Pag. 271. l. 3. Ταῦτ') ταῦτα W. ead. Μακρὰ) μακρὰν P. l. 6. Ἀκούσεται) ἀκούσεται W. & Fl. non male, sed & vulgata, quam ceterae edd. servant, bona, nisi quod P. ἀκούσεται cum iota subscripto, quo nihil opus. l. 7. Σου) Sic L. recte; σοι edd. l. 10. Τῷ) τῷ vel τὸ L. dubie. Pag. 272. l. 5. Σαλαίθω) In marg. Cod. R. Bourd. Ζαλεύκω. Sed vulgatam servant edd. l. 8. Περὶ) παρὰ I. Fl. & L. περὶ rel. Ald. & M. ead. Ἐκείνον) ἐκείνον εἶναι W. l. 12. Ἐνδιδόντων) Sic M. & edd. ead. Φυγεῖν) φυγὴν W. Pag. 273. l. 7. Καὶνὴν) L. & Anon. Κεὶνὴν edd. omnes & M. exc. I. quae καὶ νῦν. l. 10. Ἀπορήσουσι) ἀπορήσουση male I. Pag. 274. l. 6. Καὶ τοῖς) ἐν τοῖς P. & marg. A. l. non male. ead. Συγκείμενον) συγκινοῦμενον B. l. 15. Εἰκότως) εἰκότος I. & Fl. male. Reliquae recte cum M. l. 19. col. 1. Ἐυμελος) Sic & C. Solan. Pag. 275. l. 2. Παρὰ πόδας) Sic W. l. Fl. H. P. Πόδα S. l. 16. col. 2. Πάνυ) πάνου legebatur in edit. Sed facilis est correctio, ac de permultis similibus non semper monebimus, sed quantum poterimus, in transitu corrigemus. Reitz. ibid. l. 21. Μακροπτύστους) In C. marg. μακροπτυστας. Sed M. vulgatam tuerur. Solan. ibid. l. 22. Διασφύρουσα) Sequiebantur hic plura, sed ex alio scholio perperam repetita, quae recte delevit Solanus. Pag. 276. l. 3. Ἀποκηρύττων) Sic edidi ex L. & M. Ἀποκηρύττειν edd. l. 9. Ἐθελοκακήσαντα) ἐθελοκακήσαντι P. l. 17. Ἀφθόνω) Male ἀφθόνας editum erat. Pag. 277. l. 7. Τὸ) τῷ male Fl. l. 14. Μὴ πρὸς &c.) Haec & frequentia verba usque ad αἰτίαν, defunt in W. l. 16. Γε) Abest haec particula a Fl. adest in aliis, item in M. & P. Pag. 278. l. 3. Μὴδ' ἐν &c.) μὴδ' ἐν ὕμῃς τι μὴ ὁμολογεῖν W. At cum vulgata faciunt P. H. l. Fl. l. 12. Κρείσσων τῶν ἐμῶν) κρείσσων δὲ πείνα Bourd. At nil mutant edd. nec M. l. 16. col. 1. Ἥθους) ἥθος ante typis descriptum legebatur, sed mutavit Solan. Qui no-

vem locis unum hoc Scholion correxit: nam & mox pro κα-
τασκευαστ . . . editum erat κατασχευ . . . pro ᾧ, οὖν, pro ὧν,
ὡς &c. quae mox vide. Reitz. *ibid.* l. 18. Ἀπηνῶς) ἀπημελημε-
νῶς ante legebatur; sed ex C. ἀπηνῶς dedit Solan. *ibid.* l. 21.
'Αποφανούσι καὶ κῶναπα) Haec in vulgato deficientia ex eo-
dem fonte se restituisse testatur Solanus. *ibid.* l. 22. Ἀετὼν) Pro
eo monstrose legebatur αὐτούς. Ex Coll. restituit Solan. *ibid.*
col. 2. Ἀγεῖρας) ἀγεῖρας edit. Ἀεῖρας Coll. Sed Hom. Il. Γ, 47,
ἀγεῖρας habet. Solan. Pag. 279. l. 7. Κυλλάραβιν) Edd. omnes
habebant κοίλην Ἀραβίην. Sed Σκύλλαν βαβείην ἢ Σκυλλαρά-
βίαν L. Σκυλλαράβειν W. σκυλλαράβιαν Mf. Gr. Κυλλάραβιν
legit Solanus, vide notas. l. 8. Ὑπ') ὑπὸ W. l. 14. col. 2. Ἐ-
κεινῇ) Ita correxit Solanus; nam vitiose ἐκεῖνος editum fuerat.
Item pro ὀνομάσθη male legebatur ὀνομάσθησαν. Pag. 280.
l. 1. Διελθὼν) Ita edd. optimae omnes, forsan διελόν. Perit in
W. putri hoc in loco membrana. Solan. l. 3. Πρᾶγμα) Sic
edd. S. & A. Item Mf. L. & margo A. 1 W. Sed γράμμα l. P.
Fl. A. 1. & reliqq. item W. l. 5. Ἀνεμῶν ῥόδον) Sic edd. I. P.
H. Fl. F. S. &c. Ῥόδῳ W. L. & ἀνεμῶν, cui posteriori Codi-
ci iora est subscriptum a recentiore manu. Ῥόδῳ etiam margo
A. 1 W. l. 7. Παμπόλῳ) Sic recte L. margo A. 1 W. B. 2. P.
S. Παμπόλῳ male l. Fl. F. H. A. 1. l. 10. Προσιόντες) εἰσι W.
Vulgatam tuentur reliqq. & edd. omnes. l. 12. Διαβάλλοιτο)
διαβάλλοιτο W. Nihil a vulgata abeunt Fl. H. &c. l. 17.
col. 2. Ἀναίρησιν) Sic ex C. pro vulgato ἐναίρησιν restituit Sola-
nus. Pag. 282. l. 8. Ἀλλ') ἀλλὰ W. Vid. quae ad c. 11, v.
ὑπὸ, notamus. l. 11. col. 1. Εἰρήνῃ) εἰρήκει male C. Pag. 283.
l. 9. Νεὸν) νεῖ M. l. 13. Σοροῦ) Sic bene P. S. Fl. Σοροῦ male
I. A. 1. H. B. 2. Pag. 284. l. 5. Ἐχει) ἔχει W. Edd. in ἔχει
consentiunt.

IN PRO LAPSU INTER SALUTANDUM.

Pag. 286. l. 6. Παρὰ) πρὸς Th. Mag. v. χαίρω. Edd. consen-
tiunt in παρὰ. l. 8. Χρυσούς) χρήσιος (leg. χρηστός) L. Sic
Solanus notavit, nempe Cod. L. voluisse χρηστός dare. Sed
χρυσούς etiam Th. Mag. l. 11. Ἰδιον) Sic A. 1. Fl. S. Fr. H.
&c, ni fallor l. vid. nott. Ἰδιον P. B. 2. Pag. 287. l. 15. Μὴ)
Sic bene S. Reliquae μὲν, excepta A. quae recte quoque μὴ
servavit. Pag. 288. l. 5. Ἐρρητόρευε) ἐρητόρευε Fl. l. 7. Ὑμῖν)
ὕμῖν edd. l. 15. Μακρὰν) μακρὰ P. Cum vulgata faciunt Fl.

H. P. S. Pag. 289. l. 1. Φιλίππιδης) Φειδιππίδης Palm. Nihil a vulgata abeunt edd. antiqq. *l. 14. Ἀποδοκιμάζειν* Vid. nott. Th. Marcil. *Pag. 290. l. 6. Ὁκέλλω* Sic L. P. Cod. Fl. ed. Fl. Reliqq. edd. vulgo Οἰκέλλω. In Cod. L. tamen Ὁκέλλω υπο λ scribitur. *l. 7. Οὔτε τὸ χαίρειν* Haec verba, in edd. omissa, comparent in Codd. Regg. 2954 & 3011. *l. 8. Εὖ πράττειν) εὐπράττειν* una voce marg. *A. 1 W. Pag. 291. l. 2. * Ὀλως* Ita ingens asteriscus in *Iun.* typis expressus suspet. lect. indicat. *ead. Εἶναι) . . . ναί* Fl. vacuo spatio ante *ναί*. At marg. *A. 1 W. τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν* inserit ante *εἶναι*. *ead. τὸ εὖ πρ.) τῷ εὖ πρ.* Coll. *l. 3. τὸ χαίρ.) τῷ χαίρειν* Coll. & marg. *A. 1. ead. Καὶ)* Forte δὲ *Solan. ead. Ὑγιαίνειν) ὑγιαίνειν εἶναι* marg. *A. 1 W. l. 5. Ἡ) ἡ* Brod. & Marcil. *ead. Ἀποτελεῖν) ἀποτελεῖ, ἥδη* Marcil. *l. 14. col. 1. Πυθαγορείων)* Coll. *Πυθαγορείοις ἀναγνωριστικόν. Solan. ibid. l. 17. Deerat in impresso figura, quam oculis subiicimus. Solan. Pag. 292. l. 2. Σοφῶς* Sic dedimus ex L. *Σοφῶς* edd. *l. 15. col. 1. Αὐτοτέλεις) αὐτοτέλει* Exc. G. & C. *l. 18. col. 2. Περὶ μίαν)* Exc. G. *Παρά μίαν π. κ. τίθέντα. Solan. ibid. l. 19. Μυρσίνας)* Ita pro *μυρίνας*, quod in vulgato erat, dedit *Solan. Pag. 293. l. 1. Ὑγίεια)* Vulgo *ὑγεία*. vid. nott. *l. 2. Ναίοιμι)* Sic Vorst. & Athen. Assentiuntur P. & L. *Νέοιμι* edd. *ead. Λεῖπ.) λοιπόμενον* Athen. *l. 12. Ἰσθῶ) Ἰσθῶ* C. Fl. *Ἰσθῶ* edd. Fl. male. *l. 13. Καρδιανός)* *Σαρδιανός* edd. omnes, male. *Pag. 294. l. 14. Δέ)* Omissa haec particula in *I.* comparet in Fl. *P. H. B. 2. S. & M. Pag. 295. l. 6. Ἔστ' ἂν* Lege *ἔστι, ἂν. Solan. ead. τὸ* τοῦ M. *l. 7. Μόνον ἂπῃ) ἀπείναι* φησὶ τις W. *l. 8. Τάχα ἂν εἰποι τις)* Quatuor haec verba absunt a W. *l. 11. Περὶ τῇ κν.) παρὰ τῇ κ.* male P. & L. *Pag. 296. l. 1. Δείσδε)* Sic P. *Δείσδαι* vulgo edd. *l. 7. Ὁ αἰ) καὶ παρὰ βασιλέως)* Tria priora verba desunt in P. particula *καὶ* etiam abest in W. *ead. λαμβάνετε)* λαμβάνεται W. Sed & subscriptum est. *l. 9. Μάλα) μαλ' W. Pag. 297. l. 4. Ἐπιπνοία)* Sic W. *Ἐπινοία* vulgo edd. *l. 6. Μακρῷ βίῳ) μακροβίῳ* male W. Nihil a vulgata abeunt *H. Fl. l. 11. Λογισμὸν) λογισμῶν* W. Sed supra scriptum erat ο. *l. 15. Παραφέρωσι) ἀναφέρωσι* W. *Pag. 298. l. 2. Ἔστι) ἐστὶν* W. *l. 3. Τοιούτον)* Sic edd. omnes. Idem quoque fuerat in M. Sed erasa deinceps est litera ν. *ead. Σφάλλσσαι) σφάλσσαι* Fl. Sed cum vulgata etiam facit M. *l. 6. Ἀπολύσας — ἀνθρώπων)* Septem haec verba sic legi in Fl. *H. Coll. & M.* notavit *Solan.* Nescio quare; nam *I. A. 1. P. & S.* quoque sic legunt, & sana sunt omnia. *l. 14. Οὔτω) οὕτως* Fl. & M.

ANNOTATIONES

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 1. l. 1. NEKYOMANTIA) De hoc opusculo addubito. Certe si genuinum sit, a iuniore Luciano scriptum esse multa arguunt critico illo naso non satis digna. Ut enim demus, non fugisse eum in Dialogis Mortuorum iam saepius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventum est, *publicanos inter eos recenseri audies, audies igne torreri quosdam; reges stipem colligentes*, aut vilissima quaeque praestantes ministeria; & alia scurrae faceto & eleganti Luciano non satis convenientia. Ab aliquo scriptum puto, qui Lucianum legerat. Scripserat Menippus inter alia *Νεκύσιαν* Diogen. Laërt. p. 162 D. Vide, an hanc malis Menippi, quam Luciani opus esse. Quamquam haec ficta, sciendum tamen, fuisse iis temporibus, qui magiae serio dabant operam. Vid. Tacit. Ann. II, 27. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ χαῖρς &c.) Ex tragoediae, puto, Euripidis initio: ἐν τῷ Ἡρακλέους δράματι. G. Euripides in Herc. Fur. v. 523, Χαῖρ' ὦ μέλαθρον. BROD. Hoc omne principium ex Euripide & Homero, ut ipse ait sine huius paginae. Iambi ex Euripid. Hecuba. BOURD.

ead. l. 5. Ἐς φάος) Ad lucem, ad superos. BROD.

ead. l. 6. Ὁ κύων) Cynicus. BROD.

ead. l. 7. Εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππου ὄλους) Philonidae verba sunt corruptissima: οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μένου ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππου ὄλους. Vertit Thomas Morus: Num nam hic Menippus est, canis ille? Non hercle alius, nisi ego forte ad Menippos omnes hallucinor. Interpolator autem Salmurienfis: Nonne hic Menippus canis est ille? non hercle alius, nisi hallucinor omnes pro Menippis accipiens. Sed quis Graece doctus intelligat, quid sit παραβλέπειν Μενίππου ὄλους, aut qui sustineat affirmare, id significare haec verba, quod volunt interpretes? Luciani manus est: Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μένου ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. Μένιππος ὄλος. Nonne hic Menippus est ille canis? non hercle alius; nisi male video. Menippus ipse est. Μένιππος ὄλος est idiotismus

Atticus, quo usus etiam est in dialogo Diogenis & Herculis : οὐχ' Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν ; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντὴ, τὸ μέγεθος· ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν· An non Hercules hic est? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna statura. Ipse Hercules est. GRAEV. Graece dicitur παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, ut λημῶν ὅλας κολοκύνθας, totas cucurbitas lippire; estque hallucinari in toto Menippo. Opponitur eiusmodi hallucinatio visus in re magna & crassa errori in re parva, qui facile potest irrepere in iudicia nostra. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a Graevio allatum, quod dissimile est: memorantur enim in eo partes habitus Herculis, clava, leonina, statura: hic vero nulla enumeratio partium. Quin & ornatus Menippi diversus describitur ab eo, qui solebat esse. CLER. D. Heinsius ad Horat. I Sat. III, 25, cum recte monuisset ibi pro pervideas legendum esse praevideas, addit: Praevidere est praetervidere, παροράν, ut παραβλέπειν Luciano: ὅλους Μενίππους παραβλέπειν cum mala tua praevideas, id est, in videndis iis caecutias. Ergo nihil Hein- sio fuit in vulgata lectione duri: mihi secus videtur, qui optimo Graevio lubens accedo: nam nihil est eo exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae gratia produxit Clericus. Non animadversa fuit in παραβλέπειν duplex significandi virtus; una praevidendi, praetervidendi, quomodo casum quantum adsciscit; ut in illo poëtae veteris dicto, τ' ἀλλότριον ὀξυδερκεῖν, τὸ ἴδιον παραβλέπειν atque inde spernendi; πάντα τὸν ὄγκον δυναστείας ἐκείνης ἀντ' οὐδενὸς παραβλέποντος Gregor. Nyss. T. II, p. 314 A. altera male videndi, videndo aberrandi; quae huius est loci, accusativique structuram respuit: sic in Glossis Allucinor & Hallucinor est παραβλέπω. HEMST.

ibid. Μενίππους ὅλους) Omnes Menippos. BROD.

ead. l. 8. Πῖλος) Perperam vertitur clava, cum verti debeat pileus: nam quia Ulysses, Hercules & Orpheus ad inferos descenderant, dat Menippo pileum, ut Ulysses, leonis exuvias, ut Herculem, & lyram, ut Orpheam referret: id quod recte observavit Alb. Ruben. de Re Vest. lib. II, c. 15. BARL. Hic & infra ridicule interpres clavam vertit, quod nunquam vox Graeca significavit. Peccasse videtur, quia existimavit, ornatum Menippi per omnia Herculeo similem esse oportere. Atqui hic ornatus desumptus erat a tribus heroibus, qui in inferos descenderunt. Herculem referebat pellis leonina, Orpheum lyra, Ulysses vero πῖλος, hoc est, pileus, seu petasus, quali utebantur viatores, & quali proinde usus credebatur.

tur Ulysses, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. 8. CLER. V. c. 8, ubi, cur ista gestaret, narrat. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡκὼ νεκρῶν κευθμῶνα) Euripides in Hecuba v. 1. BROD. Hos versus sic transtulit Ennius: *Adsum atque advenio Acherunte vix, via alta atque ardua Per speluncas faxeis structas asperis pendentibus Maxumeis, ubi rigida constat caligo inferum.* BOURD. Hecubae Euripidis initium, quod parodia risit Aristophanes in *Fragm.* apud Athen. p. 112 E. Ennii versionem exhibet Cicer. *Tuscul. I.*, 16. SOLAN.

Pag. 2. l. 3. Οὐκ ἀλλ' &c.) Ex Euripide iterum; sed locus aut periit, aut me fugit. SOLAN.

ibid. Αἰδὴς μ' ἐδέξατο) Ipsius Euripidis versiculus: & is quoque, καὶ θράσος τοῦ νέου (τῆς νεότητος) πλέον. BROD. Scribendum videtur Αἰδομεύς, ut stet senarius. GUYET.

ead. l. 6. Νεότης — τοῦ νέου) Et hic senarius est: τὸ νοῦ postulat senarius & sententia praeterea. GUYET. Fragmentum Andromedae Euripidis p. 451, v. 23. SOLAN.

ibid. Τοῦ νέου πλέον) Καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον. MARCIL. In hoc versu Tragici, Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον, lege ex Mf. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον. *Novitas rei me incitavit, & audacia animae magis.* GRAEV. Τοῦ νοῦ omnino legendum cum ed. I. & Mff. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendose aut τοῦ νέου, aut τοῦ νεοῦ. Repudiavimus autem θράσος Mf. Gr. ut mendosum manifeste. Recte legitur apud Grot. Flor. 201 AB. SOLAN.

ead. l. 8. Καταβὰς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων) Quos in scena profectantes histriones altioribus cothurnis incedunt. BROD. *Apul. Metam. I.*, p. 7: *Oro te, inquam, aulaeum tragicum dimoveto, & sciparium scenicum complicato, & cedo verbis communibus:* ibi Pricaeus hunc locum, & plura sententiae similis annotavit. Recte vero iubet καταβαίνειν ἀπὸ τῶν ἱαμβείων, quem sublimiore velut iamborum curru vectum descendere vult ad orationem pedestrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: versus autem quasi vehiculum aliquod orationis spectari observavimus ad *Prom. c. 6.* (Vol. I, pag. 216.) Interpunctione, quae cunctis in edd. post ἱαμβείων invenitur, sublata iungere licet haud incommode, λέγει οὐτωσί πως ἀπλῶς τίς ἢ στολή; HEMST.

ead. l. 11. Χρεῖώ με κ.) Homerus *Od. A.*, 163. BROD. Monuit etiam Hartung. *Thef. Crit. T. II.*, p. 698. HEMST.

ead. l. 13. Ἀλλ' ἦ) Hoc accentu, qui plerarumque est edd. servato sensus erit oratione directa, *At tu profecto deliras: ve-*

rum si cum Iuntina circumflectas ἄλλ' ἢ, interrogationem dabit, *Heus tu, num deliras?* In his alibi quoque variatum; ut in principio Gorgiae Platonici, Ἄλλ' ἢ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν τερτῆς ἤκομεν; Suidas agnoscit ἄλλ' ἢ, accipitque pro ἄλλ' ἄρα, vel simpliciter ἄρα, sicuti monuit H. Steph. Th. G. L. T. I, p. 337 F. HEMST.

Pag. 3. l. 7. Ὁβολοστατοῦσι) Hoc est, *δανείζουσι*. Imitatus est auctor Comicum, qui hoc verbo ita usus est in Nub. v. 1154, ubi Schol. exponit per *δανείζειν*, & ὀβολοστάτης per *δανειστής*. BARL. Scholiastes ille Bifetus est, qui Suidam descripsit. HEMST. Vide Hesych. & Etymol. M. VORST.

ead. l. 9. Παρὰ τοῖς κάτω) *Απανίβας*: infra est in psephismate, *δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ*. BROD.

ead. l. 16. Γράφεται γρ. ἀσεβείας) Vid. *κατάπλ.* c. 18. Dabatur autem impietatis actio non tantum ob religionem violatam, sed etiam adversus eos, qui mysteria vulgassent; quae quoniam ad Regis sacrorum curam pertinebant, ideo *δίκαι ἀσεβείας πρὸς τὸν βασιλέα λαγχάνονται*, ut constat ex Poll. VIII, 90, & Harpocr. in Ἠγεμονία δικαστηρίου. Hic porro ad Areopagitas, quorum erant partes de religione rebusque sacris cognoscere, causam deferebat, positaque corona inter iudices ipse assidebat. De Aeschyli periculo, cum variis in fabulis mysteria paulo imprudentius attigisset, egregia notat enarrator Anonymus Ethic. Nicom. Aristot. f. 40. Ὁ κατὰ τοῦ φιλοσόφου τὴν τῆς ἀσεβείας γραφὴν ἀπενεγκάμενος Athenaeus XV, p. 696 A. quod in eadem historia dicitur a Diogen. L. V, 5. Φευγούσης ποτὲ αὐτῆς (Aspasia) γραφὴν ἀσεβείας Athen. XIII, pag. 589 E. Ex his liquet, quam personam hic Rhadamanthus sustineat. HEMST.

Pag. 4. l. 1. Μὴ φθνήσῃς) Arrian. A. A. VI, p. 272, Μὴ οὖν φθνήσῃς μοι τοῦ μνήματος ibi cum pluribus ista Luciani Iac. Gronovius adduxit. Saepe de sermone libenter atque amice communicando solet poni: Dio Chrys. p. 558 D. σὺ ἡμῖν σαφῶς εἶπῃ, καὶ μὴ φθνήσῃς. Dicemus ad B. Πρ. c. 21; quo loco simul occurrit solemnis formula, ἄλλ' οὐδ' εἰς φθνός. HEMST.

ead. l. 7. Ὡς περ τὴν Δανάην) Similiter, ut Lucianum agnoscas, in Tim. § 13. HEMST.

ead. l. 11. Ἦτις αἰτία σοι) Aliter legisse Thomas Mag. videtur v. *κάθοδος, τίς ἢ ἐπινόιά σοι*. SOLAN. Non parum distat, quod praebet Thomas Mag. in *Κάθοδος, τίς ἢ ἐπινόιά σου τῆς καθόδου ἐγένετο*: quae sane lectio si membranarum testimonio commendaretur, minime videri posset repellenda. HEMST.

ead. l. 15. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις) Iisdem paene verbis leguntur in Ἐπισκ. c. 2. Utraque loca per errorem commiscuit Th. Gataker. ad Antonin. XII, § 16. Forma nonnihil immutata in Charid. c. 4. HEMST.

ead. l. 17. Δίξιμι) Commemorabo. BROD.

Pag. 5. l. 1. Ἐν παισὶν ἦν) Th. Gataker. ad Antonin. I, § 6, postquam monuisset, pro eo, quod apud Herodianum sit ἐν παιδί, a pueritia, Lucianum etiam dixisse ἐν παισὶν, adiungit: *quamquam ibi ἐν παισὶν εἶναι potest verti*, inter pueros versari, e puerorum numero esse: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis aetas simul intelligatur; nam mox sequitur, ἐπεὶ δὲ εἰς ἀνδρας ταλὴν ἡρξάμην, ubi iuvenibus annumerari coepi, atque adeo iuvenilem aetatem attingi. Perinde solent ἐκ παιδός & ἐκ παιδὸν inter se commutari, ut pluribus ipse docet. HEMST.

ead. l. 2. Πολέμους) Basil. De leg. Gr. lib. Grot. Ed. 87. Πάντων δὲ ἥκιστα περὶ θεῶν τι διαλεγόμενοις (poëtis) προσέξομεν, καὶ μάλιστα ὅταν ὡς περὶ πολλῶν τε αὐτῶν διεξίωσι, καὶ τούτων οὐδὲ ὁμοιοῦντων ἀδελφός γὰρ δὴ παρ' ἐκείνοις διαστασιάζει πρὸς ἀδελφόν, καὶ γονεὺς πρὸς παῖδας· καὶ τούτοις αὖθις πρὸς τοὺς τεκόντας πόλεμός ἐστιν ἀκήρυκτος. Μοιχείας δὲ θεῶν καὶ ἑρώτας καὶ μίξεις ἀναφανδὲν, καὶ ταύτας γε μάλιστα τοῦ πορυφαίου πάντων καὶ ὑπάτου Διός, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ἃς καὶ περὶ βοσκημάτων τις λέγων ἐρυθρίασει, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς καταλείβομεν. Clem. Alex. pag. 14 B. Immo antiquissimus Xenophanes Colophonius idem ex instituto in iis redarguit, teste Diogen. Laërt. II, 46; cuius operis fragmentum habemus apud Sextum Empir. adv. Mathem. I, p. 57, & lib. VIII, 341: Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρος Ἡσίοδος τε Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνειδέα καὶ λόγος ἐστίν, Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν. SOLAN.

Pag. 6. l. 4. Ἐς αὐτὸ φασὶ τὸ πῦρ &c.) Senarius proverbialis est, Καπνὸν γε φεύγων εἰς πῦρ περιέπτεον. VORST. Non praeteriit Erasmus in Adag. *Fumum fugiens in ignem incidi*. Vide Diogenian. C. VIII, n. 45. HEMST.

ead. l. 7. Χρυσὸν ἀπέδειξαν &c.) Absurde haec versa sunt: tu verte, *Itaque hī quamprimum effecerunt, ut aurea* (hoc est, beata) *mihī videretur ignarorum vita*. Nam ιδιότης oppositus philolopho est imperitus, non privatus. Simile peccatum est c. 21. CLER. Ego cur χρυσὸν esse reponendum existimem, rationem dicam. Proverbium apud veteres fertur, quo mala quaecunque, si ad longe deteriora, quae succedunt, comparentur, χρυσὸν δέξαι, φανῆναι, purum purum aurum videri affirmant.

Χρυσὸν ἀποδείξαι τὴν ἔμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui pessimus ante visus fuerat rerum status, nunc pro tolerabili & optando expetatur. Eunapii Excerpta pag. 20 D. Scytharum inopinatus in Thraciam & Macedoniam incurfus tam stupendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀποδείξῃναι πρὸς τὰ Θράκια πάθῃ τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν· ad quae de hac Graeci sermonis, ut ait, elegantia, quam minime perspexerat interpret Cantoclarus, etsi Valesius egregia tradiderit, conabimur tamen eruditissimi viri curam nitidius expolire. Atque Eunapium quidem in primis isto loquendi genere fuisse delectatum, non ex iis tantum locis, quae Valesius annotavit, sed ex pluribus etiam, quae suppeditat idem Suidas, est compertum: nam eorum, quae leguntur in Ἐπέκλυσεν, Ἐχέτος, Φῆστος, stilus vel solus auctorem prodit: quod binis posterioribus exstat, Festus in Asiam proconsulari potestate mittitur τὸν παιητικὸν καὶ μυθώδη Ἐχέτον — χρυσὸν ἀποδείξων καὶ πανήγυριν, plane coloris est Eunapiani; neque minus, quod in primo vocabulo affertur, τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακὰ, ὥστε χρυσοῦς ἦν αὐτοῖς καὶ λευκὴ τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς βαρβάρους, ut barbaros victis Romanis rerum potiri aurum iis fuerit & dies albo signanda lapillo: quem sensum haud scio an interpretes fatis perviderit. Secutus autem fuit vetustiores, a quibus idem proverbium, paulo tamen parcius, usurpatur: Plutarch. Sertor. p. 570 D. Bello finito Cinna & Marius eum in modum libidinem exemplis amarissimae crudelitatis exsatiarunt, ὥστε χρυσὸν ἀποδείξαι Ῥωμαίοις τὰ τοῦ πολέμου κακὰ. in Timol. p. 241 B. Callippus & Pharax χρυσὸν ἔδειξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφοράς· ubi malim sane propter usum perpetuum ἀπέδειξαν. Porro quod Conon scripsit a Valesio non praeteritum Narrat. XIII, Aethillam persuasisse Troianis mulieribus captivis, ut incensis navibus suae salutis consularent, dicendo ὡς, εἰ ἀφίκοιντο σὺν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσοῦς ἂν αὐταῖς δόξειε τὰ τῆς Τροίας κακὰ, totum est ab Euripide sumtum in Troad. v. 432, ubi Cassandra, ὡς χρυσοῦς, inquit, αὐτῷ τὰμὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ δόξει ποτ' εἶναι. — Hunc autem loquendi morem quasi publica forma signatum si perpendas, vix est, ut dubitari possit, quin apud Platonem Ep. VII, p. 1277 C. refingi deceat, καὶ ὁρῶν δὴ πού τοὺς ἀνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσὸν ἀποδείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, pro χρυσὴν quod, nisi fallor, sensum efficit a philosophi mente prorsus alienum, priorem reip.

administrationem emendando auream reddere & perfectissimam: facile Platonis lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod Leunclavio, qui in Dione Cassio p. 336 A. pro ὥστε χρυσὸν τὴν τοῦ Καίσαρος μοναρχίαν φανήναι reponi iussit χρυσὴν male profecto; quamquam favere videatur Zonaras Dionem excubens, apud quem, ut recte Valesius observat, mendose legitur, ὥστε χρυσὴν τὴν τοῦ ἀνηρημένου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι, pro χρυσήν, vel potius χρυσόν eas utraque voces nonnunquam per errorem inter se permutari, nunc uno tantum Theonis loco docebo, in cuius Progymn. p. 65 οἷον καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῇ χρυσῇ Ἐπικλήρῳ perperam exhiberi persuasum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ, in aurea fabula Epickero. Iam si Luciano restituas ad hanc normam χρυσὸν ἀπέδειξαν, optime sententia procedet: Menippus ad philosophos se contulerat, ut vitae rationem contrarius opinionum fluctibus agitatum in tuto collocaret: res longe secus, ac speraverat, evenit: ibi omnia multo magis incerta, & incitiae tanto peioris, quod sapientiae titulo praetexeretur, tenebris involuta reperit, sic ut tandem liquido perspiceret, hominum idiotarum vitam adeo praestare, ut, si ad turbulenta philosophorum altercationes exigatur, aurum videri possit. Aliud est Graece χρυσὸν ἀποδείξαι τὸν τῶν ιδιωτῶν βίον, auream & beatissimam facere vitam idiotarum. HEMST.

ibid. τῶν ιδιωτῶν) Ὁ μὲν δὲ πολὺς ὅμιλος, οὗς ιδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι. Lucian. περὶ Πένθ. c. 2. VORST.

ead. l. 8. Ὁ μὲν αὐτῶν) Epicurei. BROD.

ead. l. 9. Ἐκ παντός) Τρόπου addi non solet: *prorsus*. BROD. Ait Nofter ἐκ παντός, *omni modo*: subaudi τρόπου. In de Mercede Cond. cap. 8, ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει c. 41, ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν, ὅπως &c. in Phalaride cap. 7, ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσιν & passim. Est tamen, ubi additur τρόπον, contra ac sentit Brodaeus, qui IX Miscell. c. 9 id fieri negat. Sed docet id ipse Lucianus, qui iterum in Phalaride c. 2, ἐξ ἅπαντος τρόπον ἀνελεῖν με ζητοῦντας. Addit quoque Aelianus XII Ποικιλ. c. 1, ἐκ παντός αἰδουμένη τοῦ τρόπου δὴλη ἦν nec non Isocrates in Panath. pag. 266 D. ἐκ παντός τρόπου διαλύεσθαι πειρᾶται τὰς διαφοράς. IENS.

ead. l. 10. Ὁ δέ τις) Stoici vel Cynici. BROD.

ead. l. 11. Τὸ σῶμα καταναγκάζειν) Idem est, quod antistitri verae salutarisque philosophiae Paulo I ad Cor. IX, 27, ὑποπιάζειν vel ὑποπιάζειν five ὑποπιέζειν (quarum lectionum utra sit anteferenda, vix constituas) τὸ σῶμα καὶ δουλαγω-

γῆν. Philosophorum autem multi, perinde atque illi, qui facris initiabantur, ad animi constantiam durari exercerique voluerunt cruciatu & suppliciis, domando corpori sponte susceptis, quae non solum βασάνους vocare, sed etiam ἀνάγκας solebant; atque inde καταναγκάζειν τὸ σῶμα, corpus, ut ait Lucretius, contundere duris laboribus. Quaedam a nobis notata sunt ad Nigrin. cap. 27. HEMST.

ead. l. 13. Ἐκείνα τοῦ Ἡσ.) Nota sunt omnibus Hesiodi carmina. Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ &c. BROD. Vid. Ἑρμ. c. 2, ubi locus ille exstat. SOLAN.

in Schol. col. 1. 3. Πῦρ ἐκ τοῦ κ.) Adscriptit Solanus: corruptione. Labes facile tolli potest, si refingas, εἰς τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος vel forte, quoniam aliquid omissum constat, plenius, εἰς τὸ π. ἐ. τοῦ κ. βιαζόμενον ἐμπίπτειν, aut ἐνάλαισθαι. HEMST.

Pag. 7. l. 2. Ἀγαθὸν εἶναι) Hoc Peripateticis videtur. BROD.

ead. l. 4. Ὅς γε) Mallem ὡς γε. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀκούων ἐναντίων) Hoc si mendosum quiddam tinire multis probem, diffidere videar acumini lectoris. Scribendum est, ut sua Luciano manus constet, ἀκούων ἐναντίων tanta ipsi vocabulorum inanum stribligo fuerat ingesta, ut auditio quotidiana nauseam excitaret. Demetr. περὶ Ἑρμ. § 15, οἷτε ἀκούοντες ναυτιῶσι διὰ τὸ ἀπίθανον. Eam loquendi formulam alibi quoque Nostro placuisse, Index commonstrabit. Neque minus, ut auguror, mihi successit haec emendatio, quam Kustero Praef. ad Iamblich. idem restituenti verbum in Phrynicho p. 32, ἐναντίασα τοῦτο ἀκούσας τοῦνομα, ubi vulgo legebatur, ἡναντίασα. Ceterum & proxima vitio laborare facile quis credat, si lectionem Florentinam attente considerarit; quae quidem eo nos ducere videtur, ut existimemus versum unum & forte alterum periisse; nam istae particulae περὶ μὲν γάρ τοι consistere nequeunt, nisi aliud quippiam antecesserit, cui innitantur: veterem scripturam Aldus ex ingenio mutaverit, an scripto codice, compertum non habeo; nostra saltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praeterea δεινῶν quid in hac oratione valeat, explicatu perquam difficile videtur: legerem potius, καὶ τοι πάντων ἐκείνο ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐν. &c. Sed prius libri veteres in consilium fuerint adhibendi, quam certi quidquam hoc de loco definiri possit. HEMST.

ead. l. 11. Ἀτεχνῶς) Ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς, καθάπαξ ὃ ἐστίν, ἐν λόγῳ, ἀδόλως, ἀληθῶς καὶ ἀνευ τέχνης τοῦτ' ἐστὶ δόλου. Apud

Ἀττικοὶ τέχνην, δόλος· ἀτεχνῶς οἰοῖναι ἀτενῶς, μετὰ περισσοῦ τοῦ χ. Ἄλλως· ἀνευ τέχνης, ex metaphora Athletarum, qui non arte, sed virtute, vincunt: ἀτέχνως δὲ παρὰ τὴν τέχνην δηλοῖ. G. Ἀτεχνῶς, ut in Xenoph. Plat. Demosth. ἀληθές· τέχνην, ὁ δόλος παρὰ Ἀττικοῖς, τὸ δὲ ἀνευ δόλου ἀληθές ἐστιν. Capp. 5, 6 & seq. interpretor ad Heliod. lib. 6. tangit in Contempl. capp. 21, 22. BOURD.

ead. l. 12. Τοῦτοῖς) Τοῦτο magis placet. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀγομένους) L. Ἀτόμους. SOLAN.

Pag. 8. l. 2. Ἀπρὶς ἐχομένους αὐτῶν) i. e. firmiter ac tenaciter adhaerentes illi (pecuniae) ita ut ab ea divelli nequirent. Habet phrasin hanc Theocrit. Idyll. XV, 68; sed perperam distinctus & ab interprete acceptus est ille versus, etiam in nova edit. Oxon. Πᾶσαι ἅμ' ἐσένθωμες ἀπρὶς· ἔχει Εὐνόα ἀμῶν· Omnes una confertim intremus: adhaereto nobis Eunoë. Distin-gue, & verte: Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶς ἔχει Εὐνόα ἀμῶν· Omnes simul intremus: firmiter adhaereto nobis Eunoë. Idem Idyll. XXIV, 54: Ἦτοι ἄρ, ὥς εἶδοντ' ἐπιτύτθιον Ἡρακλῆα Θῆρα δ' ὧα χεῖρεςσιν ἀπρὶς ἀπαλαῖσιν ἔχοντα· Sane ut viderunt Herculem parvulum belluas duas tenaciter manibus teneris prementem. Habet etiam Aelian. V. H. I, 3, de rana Aegypt. καλάμου τρύφος ἐν-δακὼν πλάγιον φέρει, καὶ ἀπρὶς ἔχεται, demordens frustum arundinis obliquum fert, & firmiter tenet. Heliodor. Aethiop. X, c. ult. ἀπρὶς ἐχομένος καὶ οἰοῖναι συμπεφυκώς· firmiter haerens & tanquam congenitus. L. Bos Animadv. c. XIII, p. 59. Theocriti versus interpunctionem, quam proposuit L. Bos, & Scholiastes habet, neque ignoravit H. Stephan. Th. L. G. T. III, p. 554 G. Ipsa phrasis tum apud alios frequens, tum in Eupapio p. 90, ἀπρὶς ἔχεσθαι τῆς ὅλης σοφίας· p. 197, τῆς τῶν ἀρχαίων ἀναγνώσεως· p. 222, τῶν δεδογμένων ἐξ ἀρχῆς ἀπρὶς σιχόντο. HEMST.

ead. l. 3. Πάντα ἔνεκα τούτων ὑπομένοντας) Est quasi formula quaedam loquendi solemnis, in malam partem potissimum accipienda de iis, qui nihil habent pensi, modo pravis artibus libidinem explere possint: non dissimile proximae poreftatis πάντα ποιῆν τε καὶ πάσχειν propterea utrumque Philo Iudaeus in unum conflavit de Vit. Mos. p. 648 A. τραχηλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πᾶντ' ὑπομενοῦσι δρᾶν τε καὶ πάσχειν. Chrysostom. πρὸς τοὺς Ἐχ. παρθ. συνεῖς. p. 245 B. πάντα αἰροῦνται ὑπομένειν, ἢ τοῦτο παθεύσαν ἐκείνην περιδιδίεν· citius nihil intentatum relinquunt, quam ut illam talia passam non ulciscantur. Leviter corruptum in Iuliani Epist. XLII, p. 423 B. εἶναι

Lucian. Vol. III.

Y

ὁμολογοῦσιν αἰσχροκερδέστατοι, καὶ δραχμῶν ὀλίγων ἕνεκα πάντα ὑπομένειν πάντως edd. habent: multo gravius, ut quidem puto, in Ceбетis Tab. pag. 83, καὶ πάνθ' ἐπομένως πράττουσιν ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι ubi si rescribendum esse dixero πάνθ' ὑπομένοντες πράττουσιν, nemo, nisi fallor, vulgatum ἐπομένως servare volet aut interpretatione quaesita tueri; praesertim quando attenderit ad καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι, & ad istum Ceбетis locum p. 21, ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναῖξιν δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅσα ἐστὶ βλαβερὰ. Meliorem in partem adhibuit Sopater apud Stob. p. 311, ὑπομενετέον πάντα ἐτοιμῶς τῷ δρᾶν κακῶς πρὸ τοῦ παθεῖν κακῶς εὐλαβουμένῳ nullum est periculum subterfugendum illi, qui magis reformidat male facere, quam malo ab aliis affici, ut ne quidquam inhonești patrare cogatur. HEMST.

ead. l. 9. (Ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων) Haec profert Thomas Mag. in Διαβόντος, cum docuisset, διαβόντον & διαβεβοῦσθαι plurimum in deteriorem partem usurpari, tamen monens μετὰ προσδῆκῃς ἐρίοτε καὶ ἐναλλάττειν. Nihil exploratius est, quam veterum more in utramque partem dici: διαβόντος ἐπὶ φιλοσοφίᾳ Zenob. C. V, n. 55. ἐπ' εὐταξίᾳ καὶ σωφροσύνῃ διαβόντος πόλις Dion Chrysost. p. 408 C. Python διαβεβοημένος ἐπὶ τῇ τοῦ λόγου δεινότητι Diodor. Sic. XVI, p. 554 D. Mirum est, maculam emendatu facilem eruditissimos homines effugisse apud Stephan. in Εὐκαρπία· Λαῖδα τὴν ἐπὶ κάλλει διαβεβλημένην ἑταῖραν· quis dubitet, quin litera mutata legi conveniat, διαβεβοημένην; ut Antonin. Liber. c. 13, εἴ τις διαβεβοηθεὶς παρβένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγγχωρίων & c. 22, ἐπὶ βουκολικοῖς ἀσμασι διαβεβοῦνται Athen. XIII, p. 588 B. Leontium ἢ ἐπὶ ἑταιρεία διαβόντος γενομένη. Nequidquam afferas τοὺς ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἐπὶ δωροδοκίᾳ διαβεβλημένους ex Harpocrat. in Εὐθίας & Ἡγήμων, atque ex aliis familia. HEMST.

ead. l. 14. Τοῦ ᾧδου τὰς πύλας) Ubi de Orci portis agit ad Marth. XVI, 18, non omisus est hic Luciani locus a maximo Gronio, cui pleraque debet la. Windet de Vir. Funct. Stat. Sect. IV. Diversa ratione κατάργειν εἰς πύλας ᾧδου καὶ ἀνάγειν Deo tribuitur in Sapient. Salom. c. XVI, 13; nihilque est aliud, quam quod praeceffit ζωὴς καὶ θανάτου ἐξουσίαν ἔχειν. Quam apte vero decenterque Menippi Babylonem tendentis & magicum auxilium sollicitaturū scena fuerit instructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet: illud dumtaxat observari velim, qui modo vocantur μάγοι οἱ Ζωροάστρου μα-

ἑταῖοι καὶ διδάσχοι, statim esse Χαλδαίους, & simul hominis istius magi nomen edi Persicum Mithrobarzanem: non quod existimem, Persarum sapientes & Chaldaeos nunquam eadem magorum appellacione contineri; nam & Helychius, ut de aliis taceam, Χαλδαίους interpretatur satis magnifice γένος μάγων πάντα γινωσκόντων sed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius scribunt, sedulo distinguere solent. Sunt enim, ut notum est, Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι. Περσῶν οἱ μάγοι, teste Clem. Alex. Strom. I, p. 305 A. Pausan. IV, p. 360, Ἐγὼ δὲ Χαλδαίους καὶ Ἰνδῶν τοὺς μάγους πρῶτους οἶδα εἰπόντας, ὡς ἀθάνατός ἐστιν ἀνθρώπου ψυχῇ quam in opinionem etsi consenserint, in multis tamen valde inter se dissidebant. Zoroaster vero dux & auctor disciplinae magorum, quem longa deinceps, & ad Alexandri Magni usque tempora continuata series successorum excepit: Diogen. L. in Prooem. § 2. quare non Plato tantum Alcib. I, p. 441 D. μαγείαν τὴν Ζωροάστρου τοῦ Ὁραμάζου dixit, sed & οἱ Ζωροάστρου μάγοι memorantur a Plutarch. T. II, p. 670 D. & apud Dion. Chrys. Or. XXXVI, p. 448 D. Ζωροάστρης καὶ μάγων παῖδες παρ' ἐκείνου μαθόντες. De hoc autem hominis prodigio, sive potius de pluribus, qui eodem isto nomine floruerunt insignes, non pauca suppediabant Henr. Vales. ad Amm. Marcell. XXIII, cap. 6, p. 405, Marsham. in Can. Chron. Stanl. Phil. Orient. I, Sect. 1, c. 2, 3, la. Toll. ad Form. Recip. Manich. p. 135. Iam vero neminem fugit, praeceptum quoddam magorum fuisse privilegium, ut inferos haberent in potestate, eaque inprimis artes divinatorias exercerent, in quibus manium evocatorum opera requirebatur: idcirco iunguntur a Strabone XVI, p. 1106 A. παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, καὶ νεκυομάντις, καὶ ἐτι οἱ λεγόμενοι λεκανομάντις καὶ ὑδρομάντις παρὰ δὲ τοῖς Ἀσσυρίοις οἱ Χαλδαῖοι ut minime sit mirandum, magum aliquem a Menippo fuisse expetitum, qui Tiresiae consulendi copiam sibi faceret. Haud aliter sane Clemens Romanus, de quo quae prodita reperies Clem. Homil. I, § 3 & 5, ad haec omnino digna sunt, quae conferantur: postquam enim a puero de immortalitate animae quid statueret incertus frustra philosophos altercantes adiiisset, talem denique consilii rationem inire coepit: Τί οὖν χρὴ ποιεῖν; ἢ τοῦτο; εἰς Αἴδου πτόν πορεύσομαι, καὶ τοῖς τῶν ἀδύτων ἱεροφάνταις καὶ προφῆταις φιλιωθήσομαι, καὶ μάγων ζητήσας καὶ εὐρὺν χρημασί πολλοῖς πείσω, ὅπως ψυχῆς ἀναπομπὴν, τὴν λεγομένην νεκρομαντείαν (vel νεκυομαντείαν, ut in Epitome le-

giture) ποιήσῃ, ἐμοῦ ὡς περὶ πράγματός τινος πυνθανομένου· ἢ δὲ πύσσις ἔσται περὶ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἀθάνατος ἢ ψυχῇ. Tiresiam autem cur potissimum Menippus adhibere vitae regendae ducem desiderarit, Homerus est in causâ, qui posteris persuasit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum sollertia, eandem apud inferos integram Proserpinae beneficio conservasse. Strabo XVI, p. 1105, ubi docet, quanto opere vetusti homines a Deorum nutu pependerit, ita scribit: καὶ διὰ τοῦτο καὶ οἱ μάντιες ἐτιμῶντο, ὥστε καὶ βασιλείας ἀξιούσθαι, ὡς τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ἐκφέροντες παραγγέλματα καὶ ἐπανορθώματα καὶ ζῶντες καὶ ἀποθανόντες· καθάπερ καὶ ὁ Τειρεσίας, τῷ καὶ τεθνηῶτι νῦν πῶρε Περσεφόνηα. Οἷα πεπνύσθαι· τοὶ δὲ σικαὶ αἰσσοῦσι· notissimi sunt poëtae versus Od. K, 494. Vid. Barth. ad Stat. Th. IV, 443. Nec primus hoc muneri Tiresiae Lucianus imposuit: nam apud Horatium quoque in illa facetissima libri II Sermonum Ecloga V Ulyssii quaerenti de opibus omni machina corradendis tam scite respondet, itaque rerum superarum se peritum ostendit, ut consultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tiresia vero multa non protrita refert Eustath. ad Od. K, p. 1665. HEMST.

Pag. 9. l. 9. Παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ) Ex αὐτοῦ secunda mihi syllaba videtur oppressisse τοῦ, quod inferendum est: μόλις ἐτυχον παρ' αὐτοῦ τοῦ.... καθηγήσασθαι μοι. Magi non exigua mercede artem suam exercebant: modo vidimus in Hom. Clement. χρήμασι πολλοῖς πείσω. Statim interpunctionem eum in modum constitui, ut res postulabat: nam prava praecedentium edd. interpretibus etiam fraudi fuit: copulari sine dubio convenit primum, κατὰ γων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν· deinde πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων. HEMST.

ead. l. 13. Πρὸς ἀνατέλλοντα) Ita restituit hunc locum B. 2. & postea Benedictus & A. Omnes enim rel. edd. unico verbo legebant προσανατ. quo pacto in De Mort. Peregr. c. 39, Tan. Faber legere iubet, προσανίσχοντα τὸν ἥλιον. Sed ibi quidem aliquid est, quod huic scripturae faveat; hic nihil. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ ἀσφαλὲς ἐφθέγγετο) Castigo ἀφανές. BROD. Def. Herald. emendat ἀσαφές, quod etiam est in uno Cod. Regio, & in Cod. Flor. sed alibi hac de re. BOURD. Ἐπίτροχόν τι καὶ ἐπισφαλές. MARCIL. Variant hic edd. Parisiensis enim οὐκ ἀσφαλές habet; aliae, sine οὐκ, ἀσφαλές tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: & sic antiquiores quoque. Ἀσαφές autem, praeter ea, quae Bourdelotius

affert, in ed. I. invenimus: Salmuriensis editor etiam admisit. In hac voce frequenter erratum. SOLAN. Ἀσαφές pro ἀσφαλές legendum esse, monuit ad Arnobium Def. Herald. p. 43. Ἀσφαλές & ἀσαφές culpa librorum saepius invicem permutantur. Sic apud Thucyd. IV, 86, οὐδὲ ἀσαφὴ τὴν ἐλευθερίαν, quod ego probum existimo, in utroque vocabulo fluctuant Codices; neque nuperam esse variationem eam, satis ex Scholiaste liquet. Hinc peti debere medicinam arbitror Athenagorae loco περὶ Ἀν. τῶν Ν. p. 147, 148, cuius haerentem implicatamque sententiam nullis verborum artificii expediant interpretes: Εὐλογὸς ἐστὶ πᾶσα ἀπιστία μὴ προχείρως καὶ κατὰ τινὰ δόξαν ἀκριτον ἐγγινομένη, ἀλλὰ μετὰ τινος αἰτίας ἰσχυρᾶς, καὶ τῆς κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀσαφείας· illum in modum si commode scribi, & primam, quae deficere videtur, vocem adiungi concedas, nulla restabit amplius in verbis alioqui perobscuris difficultas. Similiter ἀφελές & ἀσφαλές saepe alterum alterius sedem invasit, ut patebit ad Ἀναβ. c. 12. HEMST.

Pag. 10. l. 2. Ἐπανάγει πάλιν) Vix dubito, quin litera sit errata, scriptumque fuerit ab auctore ἐπανήγει· cur enim hoc de Mithrobarzane solo, non de Menippo, cuius in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat institutus, potius dicatur, nulla reddi potest causa probabilis: pertinebat enim ad sacri rationem, ut cum magus fascino depellendo ter in Menippi faciem exspuisset, ipse demisso vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, ἐπανάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὥς εἶχον ἀναποδίζοντα. Ortum ab imperito lectore vel librario vitium, qui ad praecedens ἀποπτύσας, quod absolute poni pro ἀποπτύσαντος, vel ἐπειδὴ ἀπέπτυσσε, non perspexerat, sequentis verbi personam accommodavit: de pari menda monuimus ad Vol. II, pag. 60, l. 14. Poterant autem ritus sacri magici purificationesque multiplices comparatione similibus locorum illustrari: sed quandoquidem in hanc causam descendere non est commodum, si quis tamen ista desideret, adeat Sil. Italic. XIII, 405, & annodata virorum eruditorum ad Arnob. I, p. 25, in quibus Menippi Lucianei mentio non est omissa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choaspis aquam eximie magicis praestigiis adhiberi: id propterea factum credi par est, quod limpidissimae levitatis liquor dulcedine simul excelleret; ob quas dotes ita Persarum regibus placuit, ut alio fere potu nunquam uterentur: vide Brisson. de R. P. I, p. 59. HEMST.

ead. l. 5. Τὸ τοῦ Χ. ὕδωρ) *Choaspis fluvii aquam.* BROD. Ποταμὸς Περσικὸς Χοάσπης· τὸ ὕδωρ Χοάσπειον βασιλικὸν ἦν· ἐξ αὐτοῦ γὰρ μόνου ἔπινεν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς. Eustath. ad Dionys. Per. v. 1073. VORST.

ead. l. 7. Ἐκάθηρε) De hoc ritu Casaub. ad Theophr. Char. p. 302, 303. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπέμαξε) Περιμάξαι & περικαθάραι interpretatur Casaub. ad Theophr. tangit & ad Athen. Legendi Interp. Aristoph. Hefych. Suid. Eustath. BOURD.

ibid. Σκίλλη) Hanc Pythagoras in limine ianuae suspensam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. BROD. Sumfit a Plinio H. N. XX, 9. Vid. Menag. ad Diogen. L. VIII, 47. HEMST.

ead. l. 9. Ἀμα καὶ τὴν ἐπαῶδην ἐκείνην ὑποτονδούσας) *Ubi vero satis superque praeprasset, media circiter nocte me ad Tigridem fluvium deductum & purgavit, & abstersit, faceque ac scilla aliisque pluribus, magicum illud carmen simul submurmurans, lustravit.* Verbum hoc ὑποτονδούσας Scholiastes exponit ἐνυπνότως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἡρέμα γογγύσας. Sed scribe γογγύσας. Ceterum occasione huius verbi γογγύζω, una & altera macula purgandus Hefychius: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι τὸ δорύζειν. Addenda est, quam excidisse planum est, una litera, ac legendum, τονδούζειν. Sic quod paulo supra hodie habemus, Γογγύζειν, τὸ δорύζειν τὸ τὰς ὕς φωνεῖν &c. Hefychius videtur omnino dedidisse, Γογγύζειν, τονδούζειν, τὸ τὰς ὕς φωνεῖν. Etenim δорύζειν vox est plane extra usum; licet Etymologici M. auctor eam memoret; at id ab eo modo fit, ut primam τοῦ τονδούζειν originem perveſtiget. Eodem significato dixerunt Graeci & τονδορίζω. Hefychius iterum, Τονδούζει, ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει, καὶ Τονδορίζει τὰ αὐτά. Non audiendi, qui τονδούζει substituunt; nam praeterquam quod ex ordine horum verborum satis patet, τὸ τονδορίζει omnino profectum esse ab Hefychio, ut qui per id dicat idem, quod per τονδούζει, significari; tum usus eo est Lucianus in initio Deorum Concilii, Μηκέτι τονδορίζετε, ὦ θεοί. Agnovit quoque H. Steph. τονδορίζειν ex Hefychio. IENS.

ead. l. 10. Περιελθὼν) Memini, qui mallet περιθειῶν, *lustrans sulphure*, cuius in purgandi caerimoniis usus erat fere praecipuus: Περιθειῶσαι, περικαθάραι, κυρίως θεῖω. Hefych. quem itidem vide in Θεάγον· Θειούται. Θειῶσω, καθαρῶ, quae praecedentis, quod plane removendum, est emendatio: apud eundem Θεώματα, τὰ περικαθαυγέτρια, non alia sunt, quam θεῖω-

μετα. Attamen in Luciano nihil oportet mutari: nam ut ab incurfu malorum geniorum prorsus lustratum defenderent, ultimus erat sacri magici circuitus, ad quem significandum παριέρχασθαι solet adhiberi. Noster in Philopoli. § 12, *δείψαι καὶ δαδὶ καθαγνίσας τὸν τόπον περιελθὼν εἰς τρεῖς &c.* homo nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cynis, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore sacrorum statim convolant, Aelian. de Anim. XI, 1, καὶ περιελθόντες τὸν νεὼν, καὶ εἰσὶνὲ καθήραντες αὐτὸν τῇ πτήσει. Hinc περιάγειν & περιενεγκεῖν, circumferre, quasi propria lustrationibus verba: Athen. XIV, p. 626 F. καθαρίων τῆς πόλεως ποιήσασθαι σφάγια περιεαγόντας κύκλῳ τῆς χώρας ἀπάσης. Polyb. IV, p. 405, καθαρίων ἐποίησαντο, καὶ σφάγια περιενεγκαν τῆς τε πόλεως κύκλῳ, καὶ τῆς χώρας πάσης. Athenis περιστῆραν erant partes περιενεγκεῖν καθάρσιον περὶ τὴν ἐκκλησίαν, quos Suidas ait ἔξωθεν περιέρχασθαι χοιροφοροῦντας. Adde Herod. I, 84. Hippocr. autem περὶ I. N. p. 302, v. 35, ubi praestigias nequissimorum hominum ad plebem naso ducendam excogitatas graviter perstrinxit, περικαθαίρειν καὶ μαγεύειν habet. HEMST.

ead. l. 12. (ὧς οἶκον) Emenda, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. BROD.

ead. l. 14. (Ἐδύ) Ἐνέδύ orationi profae melius conveniet, HEMST.

ead. l. 15. Φέρων) Φέρων redundat. BROD.

ibid. τῷ πύλῳ) Optime Rubenius de R. V. II, 15, Thomae Mori clavam reiecit: cui tamen errori ansam forte dederit vel leoninae pellis proxime succedens mentio, vel ῥοπαλὸν lectum pro τῷ πύλῳ quod, etsi minime quadret huic loco, eo facilius cogites, quia πῖλος alibi quoque ῥοπαλὸν sedem occupavit: nam apud Diodorum certe XVII, p. 615 B. in illa nobili Corragi Macedonis, atque Atheniensis Dioxippi pugna, ubi hic prodiisse nudus & oleo nidens narratur, pro ἔχων πῖλον σύμμετρον sine controversia reponendum est ῥοπαλόν quod non tantum ex sequentibus manifesto patet, imprimis quando notat, Dioxippum praetulisse διὰ τὴν περὶ τὸ ῥοπαλόν ιδιότητά πρόσοψιν Ἡρακλεωτικὴν, verum etiam ex Ael. V. H. X, 22, & Curtio IX, 7, qui validum nodosumque supitem appellat: ab, horret autem, ut, qui coronatus procederet, pileo tegeretur. Utriusque vero pilei & clavae meminit Philo Iud. de Caio, qui cultu vario nunc Deorum hunc, nunc alium imitabatur p. 1093 B. Σκευὴν ἄλλοτε ἄλλοιαν ἐλάμβανε, ποτὲ μὲν λεοντήν καὶ ῥοπαλὸν ἀμφοτέρω ἐπὶ χρυσῇ, διακοσμούμενος εἰς Ἡρακλέα: ποτὲ δὲ πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὅποτε ἀσκαῖτο εἰς Διοσκούρου.

De pileis autem Castorum & Ulyffis multa diximus ad Δ. Θ. XXVI. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. 'Ακρόδρυα) Democrit. Geop. X, 74. Plura dabunt I. Bod. a Stapel ad Theophr. H. P. II, p. 89, 342, Iac. Dupont. ad Theophr. Char. p. 378. HEMST.

Pag. 11. l. 3. 'Ὡς δὴ τί τοῦτο) Τὰ ὥς δὴ abundare videntur. GUYET. Particularum usus non vulgaris: hunc & alium Luciani locum Θ. Κρ. pag. 59, l. 14, annotavit H. Stephan. Th. Gr. L. T. IV, p. 817 G. In Dione Chryf. p. 127 D. vim earum interpres minime percepit: ὥς δὴ τί δαυμαστὸν εὐρήκατε ταῖς πλεσιν ὑμεῖς σωφροσύνης φάρμακον; ὅπως ὑμεῖς μὴν τὰ φανερά ταῦτα καὶ ἀκλειστά οἰκήματα &c. Haec paulo virtuosius eduntur: quam particulam negativam μὴ (sic enim legitur pro μὴν, quod restitui) expungi voluit H. Valef. in Not. Mauflac. ad Harpocrat. melius infra delebitur in istis, μὴ τὸ σφόδρα εὖωνιν &c. HEMST.

ead. l. 7. 'Ηγεῖται τὸν με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς) 'Ηγεῖτο εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς. MARCIL. In qua editione hanc pravam scripturam invenerit Marcilius, equidem ignoro. HEMST.

ead. l. 13. Μελίκρατα) Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum supra c. 7 singulari usus sit. V. Od. Δ, 27, ad quam perpetuo hic alludit. SOLAN.

ead. l. 14. 'Εμβαλόμενοι οὖν) In re non dissimili verbis similis usus est Xenoph. Ephel. I, p. 13: Παρεσκευάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναῦς τε μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἑτοιμοὶ καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλλοντο. 'Εμβάλλειν & ἐμβάλλεσθαι idem atque ἐθεῖναι & ἐνθέσθαι, navi imponere, quae promiscue Xenophon posuit p. 72, 82, 86. hinc ἐμβολὴ & ἐνθηκη. Error a Salmasio certissimus admittitur ad Vopisc. p. 386, ubi pro speciebus anabolicis frustra pugnans ἀναβάλλειν perinde significare contendit, atque ἐμβάλλειν, mercibus vel commeatu navim onerare: cuius potestatis exemplum in Graecis scriptoribus nequidquam quaeras; nam apud Hesych. in Κίουρος quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius consideret, in dubium vocabit. Aliquantum diversa ratione peccatur in capiendo Luca A. A. XXVIII, 10, καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν. Vir maximus observat, *permisceri locutiones de navigantibus & de navi, ut fieri solet: nam ἀναγομένοις ad navigantes, ἐπέθεντο ad navim pertinere. Probandum fuerat, ἐπιθέσθαι non secus atque ἐνθέσθαι a Graecis usurpari pro in navem imponere; quod aequè difficile putem, ut in ἀναβάλλειν nunc, si lectio constet, historici sacri mens*

fuerit talis: nosque iamiam profecturos onerarunt rebus necessariis: quasi dicat ingestas fuisse cumulate, ac velut renitentibus impositas. Fateor equidem, si ἀναγομένων ex Cod. Vienn. non displicer, haud ineleganter potuisse scribi, καὶ ἀναγομένων ἐνέδοντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν & cum in eo eramus, ut in alium solveremus, intulerunt in navim res necessarias: ac nescio sane, an ita Lucas reliquerit. Sicut autem Noster modo, περὶ ἀναγωγὴν ἐγγιγόμεθα, non aliter Philostr. de V. A. T. IV, c. 13, περὶ τε ἀναγωγὴν ἢ ναὺς εἶχεν. HEMST.

ead. l. 16. Κατὰ δ' ἄκρυ χέοντες) Homer. Odyss. A, 5. BROD. *ibid.* Ὑπεπερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ) Qui secundo flumine deferebantur, eos recte dixit scriptor noster ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit iste lacus, an supra, quidquam refert, modo Euphratis in paludes distracti rivulus aliquis eo permearit. Mihi tamen non facile quis persuadebit, eum hic lacum significari, quem descripsit Herodot. I, c. 185, 186. multi lacus erant paludisque non in Babylonia solum, sed prope ipsam Babylonem, in quas crebris alveis ac perfoffionibus diductus fluvius illabebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipsi utebantur agricolae Assyrii, teste Libanio Or. X, pag. 314 A. οἱ δὲ περὶ αὐτὸν γεωργοὶ διώρυχας ἔθθεν καὶ ἔθθεν κατατέμνοντες, ὅπῃσ' αἰγύπτιοι τῷ Νεῖλῳ, χρωῦνται καὶ οὗτοι τῷ ποταμῷ. Illas paludes fuisse navigabiles ostendit Alexander, qui, ubi ab inspecto Pallacopa redierat, ἀνέπλει, ut Arrianus ait 'A. VII, p. 304, αὐθις κατὰ τὰ ἐλπυζάρρων ἐν ἀριστερᾷ ἔχων τὴν Βαβυλῶνα. & mox idem docet, vulgo ferri τῶν βασιλέων τῶν Ἀσσυρίων τοὺς τάφους ἐν ταῖς λίμναις τε εἶναι τοὺς πολλοὺς καὶ ἐν τοῖς ἔλεσι δεδομημένους. Diodorus, qui tamen alios auctores secutus in hac historia narranda parumper ab Arriano differt, τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην appellat, nisi potius, me non invito, scribi placet περὶ τὴν Βαβυλῶνα quem lacum cum visendi causa intrasset, errore periculoso iactatus Alexander vix quarto demum die salvus evasit: unde non obscure colligitur, in quantum spatium porrecta fuerint haec stagna paludosa, ubi tam grave discrimen ab itineris ignaris adiri poterat. Quod autem Noster λίμνην ponit, eis ἢν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, paulo laxius est accipiendum, eumque fere in modum, quo Plinius scribit H. N. V, 26, Euphratem dexteriore alveo Babylonem, quondam Chaldaee caput, petere, mediamque permeantem, item quam Orrin (Opin legerylum puto) vocant, distrahi in paludes. Neque

aliter intelligendus est aetate sua non ineptus poeta Mar. Victor lib. I Genes. *Iustior Euphrates, diti qui gurgite largus Irrigat arentes subiectae Persidis agros Mollibus elicitus rivis, atque omnibus aequae Servit, & humanos totum se praebet in usus: Donec siccus aquis nomen quoque prodigus ipsum Consumat terris, pelagi quod debuit undis*: haud enim arbitror de Pallacopa Victorem cogitasse, in quem amisso nomine Euphrates receptus definit ἐπὶ τὰ ἔλη καὶ τὰς λίμνας τὰς πρὸ τῆς Ἀραβίας, ut refert Strabo XVI, p. 1076 A. & plenius Arrianus illo vexatissimo loco lib. VII, c. 21. Sic etiam in Dione Xiphilini LXVIII, p. 784, τὸ ρεῦμα τοῦ τοῦ Εὐφράτου πᾶν ἐς τὸ ἔλος ἐκπίπτει, καὶ ἐκεῖθεν πρὸς τῷ Τίγριδι συμμίσγνται. Tigris etenim & Euphrates pluribus alveis arte factis inter se committebantur, per quorum unum aliquem, ut credi par est, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν deduxit: nam inter utrumque flumen quod interiectum erat spatium pedibus emensos fuisse, fidem non habet. Arrian. A. A. VII, p. 282, ὁ μὲν Τίγρης... διώρυχάς τε πολλὰς ἐκ τοῦ Εὐφράτου ἐς αὐτὸν δέχεται. Ioh. Malelas in Iulian. pag. 19 meminit τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς μισγούσης τῷ Τίγριτι ποταμῷ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίγννται οἱ δύο ποταμοὶ, καὶ ἀποτελοῦσι λίμνην μεγάλην quamquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem diversa paulum ratione Libanius & Marcellinus exponant: ad Ammian. XXIV, c. 6, vide Henr. Valesium. Ista, ne scriptori nostro nulla lux affunderetur, fuerunt observanda: ceterum in hoc negotio veterum descriptiones non minus, quam ipsi fluviorum nobilissimi circa Babylonem canales divergunt, cuius equidem dissensionis praecipuam esse causam statuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefectorum diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc iterum sive de industria sive aggesto temere limo obruti & expleti. Quam ob rem, nisi cursum fluminis per varias aetates mirifice mutatum distinguas, vix in concordiam redigere licebit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, antiquorum opiniones. Interea Cellarius est adeundus G. A. III, cap. 16, Sect. 1. HEMST.

Pag. 12. l. 2. Λίμνην) De artificioso hoc lacu lege Herodot. I, p. 47. Sed observandum, errasse hic huius Dialogi scriptorem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, ὑπερφόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. Constat enim ex Herodoto, supra urbem fuisse. SOLAN.

ead. l. 5. Βόθρον ὀρυζόμεθα) Notus fodiendae scrobis ritus in

sacris infernis: sed Homerum ipsa phrasi imitatur: vide Od. K, 517, A, 25. plura collegit De la Cerda ad Virgil. Aen. VI, 243, qui per errorem Eusebio adversus Hieroclem tribuit, quod Philostrati est de V. A. T. IV, c. 16: Ἄλλ' οὐχὶ βόθρον, εἶπεν (Apollonius) Ὀδυσσεὺς ὀρυζόμενος, οὐδ' ἐ ἀνῶν αἵμασι ψυχαγωγῆσας ἐς δίαλεξιν τοῦ Ἀχιλλέως ἦλθον. Lutatius ad Statii Theb. IV, 459: *Tria sunt in sacrificiis loca, per quae piationem facimus: scrobiculo facto inferis &c.* Hefychio teste constat, κοτυλίσκον vocari βόθρον eis δὲ τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνέβαλλον quod et si non plane repudio, fere malim, τῶν ἐν τῇ γῇ. Verum omittendus non est Strabonis locus, qui docet, quibus caerimoniis Persae & magi aquae sacra facerent, XV, p. 1065 B. Τῷ δὲ ὕδατι ἐπὶ λίμνην ἢ ποταμὸν ἢ κρήνην ἐλθόντες (θύουσι) βόθρον ὀρυζάντες εἰς τοῦτον σφαγιάζονται. HEMST.

ead. l. 6. Τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον) Idem eodem libro Homerus. BROD.

ibid. βόθρον) Mos enim erat antiquis, ut Festus tradit, in effossa terra Diis infernalibus sacra facere. VORST.

ead. l. 9. Ποινὰς καὶ Ἐρινύδας) Ut ex usu variari solent fabulae, quae disciplinam moralem celant, sic Ποινὰς & Ἐρινύδας alias apud antiquos eadem sunt, alias diversae. Noster iterum iungendo distinxit § 11; quibus usus est Barthius ad Stat. Theb. VIII, 25, Arriani locum proferens in Epictet. II, 20, p. 234, ubi primum, Ὁρέσθην ὑπὸ Ἐρινύων ἐλαυνόμενον, deinde, χαλεπωτέρησι αἱ Ἐρινύες καὶ Ποινάι. Polybius in Exc. Val. p. 117, τινὰς Ἐρινύας καὶ Ποινὰς καὶ Προστροπαίους τῶν δι' ἐκείνων ἡτυχηκότων. Pro iisdem habuerit Aeschin. in Axioch. c. 21, necne, vix discernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἐρινύων ἐπ' Ἐρεβος καὶ Χάος, atque in infausta regione λαμπάσιν ἐπιμόνας πυρούμενοι Ποινῶν aeternum plectuntur. Hefychius alterum ad alterius explicationem adhibuit iis verbis, quae quoniam incassum tentarunt Kuhn. ad Paus. I, p. 105, & Markland. Ep. Crit. p. 127, emendata proponam: Ποινὰς φρικταῖς, Ἐρινύας τιμωρητικαῖς. Similis apud Latinos discordia in Poenis & Furis. Sed haec iamdudum, & a multis sunt observata: nos illud, quod omnes haecenus, opinor, fugit, addamus, illas Poenas reddi oportere Plutarcho de Fluv. c. 19, ubi pro ὑπὸ Ποινῶν ἐλαυνόμενος vitiosissime fertur, ὑπὸ ποιμένων nihil afferam emendationi probandae, quam eiusdem scriptoris locum cap. 23, ποινηλατούμενος δὲ ὑπὸ Ἐρινύων αὐτὸν ἔρριψεν εἰς ποταμὸν Βάκτρον. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ νυχίαν Ἐκάτην καὶ αἰπεινὴν Περσεφόνειαν) Ap-

paret fatis, defumrum ex vetustò carmine, & esse hexameterum, quod mutare Lucianus non solet: idque ut recipiamus, puto legendum, 'Εκάτην καίπεινήν Π. GRON.

ibid. Αίπεινήν) Pro αίπεινήν Περσεφόνειαν, lege έπεινήν Περσεφόνειαν, ut ostendi in lectionibus Hesiodicis ad Theogon. v. 768. GRAEV. Secuti sumus emendationem Graevii, & ante eum Vorstii, de qua controversia moveri non potest. Ed. Fl. έπεινήν, quod prope ad veram accedit: καίπεινήν P. SOLAN. Cum epitheton αίπεινή, quamvis vox sit bene Graeca, Proserpinae nullo pacto conveniat, optime Graevius tale restituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, sed etiam apud Homerum, quem ubique Noster imitatur, in frequenti est usu; atque adeo in ipsa νεκυομαντεία Od. Λ, 47, unde iam in superioribus huc multa fuisse derivata compertum est. Vid. Od. K, 491, 534, 564. In ratione vocis explicanda, ut fere vetustissimae, quarum usus post Homerum pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum dissensum Scholiastes explicat ad Il. I, 457. Duplicem interpretationem annotavit Hesych. 'Επεινή, έπεινητή· ή δεινή και φοβερά· aliam Eustath. p. 1665, v. 7, "Εστι δέ έπεινή Περσεφόνη ή αίανή, τουτέστιν, έν σκότει διάγουσα· ή μάλλον αίνή, ή δεινή, πλεοναζούσης και νύν προβέσσης, ως και έν άλλοις. Quod ex Proclo ad Hesiod. 'Ε. και 'Η. v. 643 Graevius attulit, ille sine dubio sumserat a Plutarcho, cuius commentarios Hesiodicos paene totos sibi vindicavit: audi Plutarch. περί Παιδ. 'Αγ. pag. 23 A. ούτω δέ και την έπεινήν Περσεφόνειαν ένοι φασίν ως παραιτητήν είρησθαι. Marcell. Empir. c. XV, p. 112, si os, aliudve quid haeserit faucibus, hos versus dicendos in aurem eius, qui offocabitur, praecipit: Μή μοι Γοργείην κεφαλήν δεινοίοι πέλωρου 'Εξ' Αϊδος πέμψειν έπεινήν Περσεφόνειαν· sunt autem plane Homerici, nam praeter alias dotes rarissimas ad incantationem etiam poëtae numeri mirifice valebant, ex Od. Λ, 633. hoc solum discrimen inter est, quod in editis pro έπεινή nunc legatur άγνή· neque dicere habeo, utrum illud temere sit mutatum, an priscae lectionis fidem conserve. Idem ego verbum reponendum puto in Orphei versu apud Diacon. Alleg. Theog. Hesiodi p. 268, Εινδοίν 'Εκάτην κλήζω, τριοδῖτιν έπεινήν· vulgo scribitur έφάνη, quod nullius est pretii. HEMST. Exstat versus a Diacono prolatus in Orphei Εύχῃ v. 45, ibique legitur έφανήν. Praeferendum arbitror, quod restitui. IDEM in Addendis.

ead. l. II. Βαρβαρικὰ) Nomina... ipso paene timenda sono.

Ovid. Ep. Her. XIII, 54, & Noster Πένθ. cap. 3. SOLANUS.
ead. l. 12. Ἐκείνα) Non placet: potius habuerim, πάντα τὰ
 ἐκείᾳ ἀνεσσελεύετο. HEMST.

ead. l. 15. Ἐδδείσεν &c.) Homer. Il. N. BROD. Homeri ver-
 sus Il. γ, 16, aemulatus est Virgil. Aen. VIII, 243. HEMST.

Pag. 13. l. 3. Μικροῦ δεῖν) Fere. BROD. Μικροῦ legendum cum
 P. & L. & S. non μικρῶ, ut in plerisque legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Πολέμου) Si Lucianeus sit hic Dialogus, scriptum
 oportuit anno C. 163. SOLAN.

ead. l. 15. Λειμῶνα μέγιστον) Homero manes debent ἀσφο-
 δελὸν λειμῶνα. Od. Α, 538, 572, Ω, 13. Aegyptiis Homerus
 & Orpheo, si Diodoro Siculo fides I, p. 61 A. Exinde veter-
 um in scriptis celeberrimum est hoc pratum amoenissime
 confitum. Asphodelus per quietem visus mortem aegrotis
 praenuntiat: cuius mirabilis effectus causam manifestam cum
 Artemidorus ignoraret, coniecit tamen verosimile videri, ὅτι
 γενόμεσται τὴν τῷ Ἀδῇ πεδίον ἀσφοδελῶν εἶναι πλῆρες, Oneir.
 III, c. 50. satis quidem caute pro somniorum interprete, cui
 nihil istarum nugarum incredibile videri debebat. Principem
 poetam quantumvis caecum acutissimo tamen auditu ψυχὰς
 vel σκιαὶ τετρυγυῖαι itidem auctorem habent: vide Il. Ψ, 101,
 Od. Ω sub initium, ubi facetissime deductas ad inferos procoo-
 rum umbras cum nexa vespertilionum serie comparat: versu
 tamen 9 nisi pro τετρυγυῖαι in quadam editione prisca cuius-
 cunque Grammatici exaratum fuerit κεκρυγυῖαι, quo specta-
 verit Etymologus p. 538 in Κρίκῃ scribens, ὁ γὰρ ποιητὴς φησι
 κεκρυγυῖαι, expiscari nequeo: praesertim cum Hipponactis
 scazon, Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἀγγελὸς τε καὶ κῆρυξ, sine dubio fue-
 rit prolatus ad eam lectionem affirmandam, & κριγὴ propria
 ratione dicatur, ut observat Schol. Aristoph. ad Av. v. 1520,
 ὁ τῶν ἀποθνησκόντων τρισμὸς τοῖς ὁδοῦσι γενόμενος. Hoc au-
 tem utcunque fuerit existimatum, scripturam τετρυγυῖαι in
 plurimis exemplaribus obtinuisse veteres imitando significant:
 Philostrat. V. A. T. II, c. 4, τὸ φάσμα φυγὴ ἔρχετο τετρυγυῖς,
 ὥσπερ τὰ εἶδωλα. Icon. I, p. 769, ἡ ψυχὴ ἥδ᾽ ἀπείσι, μικρὸν δὲ
 ὕστερον καὶ τετρυγυῖας αὐτῆς ἀκούσῃ. HEMST.

ead. l. 16. Τῷ ἀσφοδελῷ) Sic in Char. § 22. Reliqua, usque
 ad cap. 19, continentur in Dial. Mort. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Παρ' Ὀμήρῳ) Od. Α, 538, 572. Ω, 13.
 Multa licet apud Grammaticos invenire de hoc in ἀσφοδελος
 per accentum illato significandi discrimine. HEMST.

Pag. 14. l. 1. Τετρυγυῖαι) Homer. Odyss. Ω, 13. BROD.

ead. l. 2. Τὸ τοῦ Μίνω Δικαστήριον) Homerus tantum descripsit Od. Λ, 568, Χρῦσεν σκήπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νέκυσιν ἤμενον — vid. Plat. Gorg. p. 358 E. nihil erat proclivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de suo liberales poëtae sublimem erexerunt. Claudian. in Rufin. II, 477: — *quaesitor in alto Conspicius folio pertinet crimina Minos, Et iustis dirimit fontes* —. ibi Barthius Lucianum testem advocavit. Vide Propert. IV, El. XI, 19; Stat. Theb. IV, 530. Sed nulli notior sua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal, & urnam movens arbiter Orci ac quaesitor Minos: praeterire tamen non possum neglectum ab aliis insignem Philostrati locum, ut tum difficultatem eius obscuram, tum errorem Olearii non mediocrem amoliar: sic apud eum Apollonius VIII, pag. 352, οὐκ ἄχθεται δὲ οὐδὲ ὁ Ζεὺς ἀκούων καὶ ταῦτα τῶν ποιητῶν. . . . λεγόντων τε αὐτὸν ἐν Ψυχαστασίᾳ, ὅτι Μίνω τὸν ἀδελφὸν τοῦ Σαρπηδόνης ἀποθανόντα χρυσοῦ μὲν σκήπτρῳ ἐτίμησε, καὶ δικάζειν ἔταξεν ἐν τῇ τοῦ Ἀιδωνέως ἀγορᾷ, Μοιρῶν δ' οὐ παρητήσατο. Ψυχαστασίαν Olearius vocari putat Od. Λ, qua *Ulysses inferos, h. e. animorum defunctorum sedes legitur accessisse*. Ut eo nomine, quamquam perraro, non abnuerrim insigniri Odyssëam Λ; nam in Heroic. p. 738, v. 11, δευτέρα Ψυχαστασία volumen ultimum sine controversia notans sponte cogitationem excitat προτέρας, quae alia quidem esse nequit, quam Λ, tum similis argumenti ergo, tum ob communem ambabus νεκυίας appellationem: huc tamen neutiquam illud adhibendum reor; quippe manifestum est, nihil eorum, quae Philostratus habet, si sceptrum aureum exceperis, in Odyssëa tota, nedum in undecimo volumine solo reperiri. Intellexit sophista Lemnius tragoediam Aeschyli Ψυχαστασίαν, in qua Iuppiter, ut ante fecerat Homero iubente Il. X, 209, libratas Achillis Memnonisque animas aequa lance expendebat, dum utraeque matres adstarent, & pro suo quaeque filio contenderent: v. Poll. IV, 130, ubi similiter ἐν Ψυχαστασίᾳ, Aeschyli nomen reticens, scripsit: doctissimorum vero Pollucis enarratorum opera multum cedit industriae Stanleii ad Catal. Fabul. Aeschyli; ex cuius iridem notatis facile revinci potest incogitantia Th. Reinésii V. L. II, p. 124, haefiratione praepostera non satis in Addendis purgata. Iam quis fuerit Minois exemplo, quem etsi Iuppiter iuri dicundo praeferet in inferno foro, fato tamen naturaeque debitumolvere voluit, in illa tragoedia locus, paulo quidem peritiori obscurum esse nequit. HEMST.

ead. l. 4. Ποιναι) Supra c. 9. SOLAN.

ibid. Ἀλάστορες) Παλαμναῖοι δαίμονες, vindices scelerum genii, ultores homicidarum. *Mali genii.* VORST. Aliter enarrat Plutarchus 529, 2, sed minus commode. V. Clem. Alex. 12, 2. SOLAN.

ead. l. 7. Τελῶναι) Non solet Lucianus in hos invehi. Vide Grot. Flor. 179 C. SOLAN.

ead. l. 9. Τοκογλύφοι) Alciphro. I, Ep. 26, Μέγα, ὦ φίλε, κακὸν οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι: plura notat cum hoc ipso Luciani loco Berglerus. Ut supra Noster c. 2 iunxit ὀβολοστατεῖν & τοκογλυφεῖν, sic ὀβολοστατέην & τοκογλύφον Philo Iud. p. 454 C. Etymol. p. 613: Ὀβολοστατής οὖν ὁ τὰ μικρὰ δανείζων φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λεγόμενος· καὶ ὀβολοστατήσαι, τῶ-
κους λαβεῖν. Gen'is hominum Athenis & ubique invisum: haec bina vocabula vulgo in peiorem partem accipiuntur, quam δανειστής: utraque vetustatem usus ipsa compositione produnt, quippe ab eo usque tempore deduxa, quo pendere solebant pecuniam, & literas in tabulis sculpere. HEMST.

ead. l. 10. Προγαστορες) Non ad foeneratores, qui alibi macilenti, hic pallidi inducuntur, sed ad divites refer. SOLAN.

ead. l. 11. Κόρακα) Tormenti genus videtur. GUYET. Genus esse supplicii Budaeus censuit, teste H. Stephano in Thef. sicuti nimirum collaria reorum collis iniici poenae aut ignominiae causa Cuiacius ex l. 7 D. ad Leg. Iul. de vi publ. notat Obf. XI, 22, quamvis hic loci vincti ad iudicem trahantur: neuter, positis dumtaxat Luciani verbis, ad ipsam vocem illustrandam quidquam amplius expromsit. Mihi quidem adeo videtur insolens hoc in loco, ut parum absit, quin vitio contaminatam putem. Satis constat, κόρακος corvique nomen ad non unum machinarum instrumentorumque genus esse traductum ob aduncam figuram, qua rostra corvorum imitantur, & ad comprehendendum tenendumque valent: ita saepius apud veteres Mechanicos, & in Heronis Autom. p. 259, ἐπιστρεπτός κόραξ, & τοῦ κόρακος ἐπιστραφέντος. Strabo III, p. 249 B. ex Artemidoro refert, Celibororum mulieres περιτραχῆλια σιδηρὰ φορεῖν ἔχοντα κόρακας καμπτομένους ὑπὲρ κορυφῆς, καὶ προσπιπτοντας (malὸ προπ.) πρὸ τοῦ μετώπου πολὺ κατὰ τούτων δὲ τῶν κοράκων, ὅτε βούλονται, καταστῆν τὸ κάλυμμα, ὥστε ἐμπέτασθ' ἐν σκιᾷ διὸν τῷ προσώπῳ παρέχειν καὶ νομίζειν κόσμον: ubi sane Casaubonus, quando vocari κόρακας instrumenta, quibus mulieres Hispaniae velum adducebant aut reducebant, censet, minus percepit rationem horum corvorum,

qui pone collari ferreo infixi, & super caput ad ipsam frontem reflexi velum attractum sustinebant. Marculus etiam ianuæ, qui Homero κορώνη, posterioribus ῥόπτρον, ἐπίσπαστρον, κρίκος τῆς θύρας, vocatur a Graecis κόραξ & κοράκιον. Gloss. H. Stephani: *Uncinus*, κόραξ σιδηροῦς. Κόραξ σιδηροῦς θύρας, *uncinus*, *repagulum*. In his similibusque aliis nihil est, quod cum κλοιῶ commodè iungatur, & ad vinciendos reos pertineat. Ad uncus si quis confugerit nocentibus impactos, de quibus P. Faber Semestr. II, 9, & Baron. ad Martyrol. Rom. Ian. 19, addideritque egregium Propertii locum IV El. I, 141, *Et bene cum fixum mento docufferit uncut, Nil erit hoc; rostro te premet ansa suo*, fatebor equidem, haec non sine quadam veri specie posse proferri, modo compertum foret, Graecos scriptores unquam illum in modum κόρακας usurpasse: Dion certe Cassius ἀγκιστρά τινα μεγάληα appellavit LXI, p. 689; quo pacto *uncut* Onomasticon vetus interpretatur: o-mitto iam, huic explicationi loquendi formam ἐπικείμενος κόρακα vehementer repugnare. Ergo circumspicienti, an quid in locum τοῦ κόρακος apte reponi posset, primum offerebatur χοῖνιξ, quae Hesychio πέδη, & Χοίνικες, αἱ βαθεῖαι πέδαι, quas utrasque copulavit Aristoph. in Pl. v. 276. apud Demosthen. περὶ Στεφ. pag. 494 D. Tromes Aeschinis pater Elpiae fervivit χοίνικας παχείας ἔχων καὶ ξύλον. Sed deinde, quandoquidem χοίνικες tum plurali numero plerumque soleant efferri, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo προσήεσαν, ad σκύλακα delatus sum, huic, ut opinor, loco appositissimum. Quomodo Latini *canem* & *catulum*, ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum appellant cervici circumdatum: δεσμὴν σιδηροῦν exponit Poll. X, 167, prolatis Platonis comici verbis: λαβὼν μὲν οὖν τὸν σκύλακα τὸν τοῦ Προξένου, Κάπειτα δῆσον αὐτόν — ibidem praecedunt κλωὸς, κλοῖδς & ἄλυσις. Polyb. p. 1116, M. Acilius, cum tergiverfarentur Aetolorum legati, φέρειν ἄλυσιν ἐκέλευε, καὶ σκύλακα σιδηροῦν ἐκάστω περιβαίνειν περὶ τὸν τράχηλον videatur, quem haec ipsa loca non fugerunt, Theod. Marcellus ad LL. XII Tab. c. XVIII. Iam si legeris in Luciano, κλοῖδν ἑκάστος αὐτῶν, καὶ σκύλακα, vel, ἡ σκύλακα διτάλαντον ἐπικείμενος, & perquam levis erit mutatio, & nihil amplius restabit, quod ullam in partem offendant. HEMST.

Pag. 15. l. 1. Ἀποτελουμένης σκιᾶς) Hoc docet Plato in Gorgia. BROD. Coniciat aliquis haud absurde ἀποτεινομένης ἀπὸ τῶν σωμάτων, quomodo locutus est Aristoteles; vel, si ser-

ves ἀποτελουμένας, ὑπὸ τῶν σωμάτων necesse tamen non puto, ut quidquam immutetur. HEMST.

ead. l. 6. Σφόδρα τινὲς αὐτῶν) An scribendum? σφόδρα τε αὐταὶ ἄξ. GUYET.

ead. l. 11. Πλούτοις) Paulo post iterum plurali numero. Sic in Έρμ. c. 7, & passim apud hunc. SOLAN.

ead. l. 12. Προσκυνεῖται περιμ.) Iisdem verbis utitur in Nigrin. § 21, ubi multo plura reperies hīscē & sequentibus perquam similia. HEMST.

Pag. 16. l. 5. Ἐφύσα τότε) Mutaverant B. 2. & P. fecerantque ἐφύσατο. Veterem ego eamque genuinam scripturam repositui, quam in reliquis reperio. SOLAN.

ead. l. 6. Πυλῶων) Ed. I. προθύρων & sic P. & L. Utrum rectius, viderint architecturae periti: nostrum non est id definire. Si liceat tamen, quod sentio, aperire, huic loco convenientiorem existimo vocem προθύρων. Vide, quae hac de re habeat Lucian. in Μισθ. c. 21: οἱ μὲν δὲ ἔξω ἄνθρωποι . . . ζηλοῦσι σε ὄραντες ἐντὸς τῆς κυγκλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, καὶ τῶν πάνυ τινὰ ἐνδον γεγεννημένον. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀρατείας) Quasi Sol, quo nomine reges suos parafiti atque adulatores appellabant. Antigonus Hermodoto poetae, qui se Solis filium in carmine vocaverat, eleganter illustrat: οὐ τοιαῦτά μοι ὁ λαομανόφορος σύνοιδεν. Usus est Luciani loco Barth. ad Stat. IV Silv. I, 3, ad Claudian. in Rufin. II, 443. Brodaeus ad Anth. III, c. XVI, Ep. 2, ubi Isidorus Eumeli aucupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὐ ποτε δ' ὀδρεῖην ἔκυσεν χεῖρα γαστρὸς ἔκρητι. HEMST.

ead. l. 11. Στήθος) Vide, quae supra ad Nigr. c. 11 annotata a me sunt. SOLAN.

ead. l. 13. Διονύσιον) Vid. Corn. Nep. in Dione. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπὸ τε Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς στοᾶς καταμαρτυρηθέντα) Plutarch. in Dione. BROD. Mirum, qui ab Stoicis potuerit dici testimonio confixus, quem ipse Aristippus laudandum censuit. Sed alius est accusator apud inferos, & verissimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ τῆς σκιᾶς. Propria ipsius umbra eum convicerat praeter Dionem. Id ipse Menippus, hoc eodem verbo etiam usus, paulo ante affirmavit: αὐταὶ (σκιαὶ) τοῖνον ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσίν τε καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον. GRON.

ead. l. 15. Σκιᾶς) Cl. Gronovii emendationem amplector. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀριστιππος ὁ Κ.) Laërtius in eius vita. BROD. Aristippum Dionysio patronum advocat, quia eius parasitus fuisse traditur. V. Παρασ. c. 33. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Ὁ μεμνηὸς δεινὸς) Ὁμόμενος δεινός V. G. non agnoscunt ὁμόμενος, sed δεινός etiam habent. SOLAN. In V. vidi ὁ μόμενος hinc pessime dederant in ed. A. ὁ μεμνηνός. Non dubito, quin veram lectionem levi mutatione reduxerim: ἐκ Κυρήνης ὁμόμενος, Cyrenis oriundus. Mox pro αἰσχροτάτα & παρὰ τοῦ μ. ex V. correxi αἰσχροτάτα & πέρα τοῦ μετρίου. Notavit autem ex G. doctiss. Solanus, haec Latina mixta Graecis: *Aristippus*] *Cyrenaeus philosophus*, δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ μαγειροῦς σοφιστής. Aderat semper Dionysio τῷ πρεσβύτῃ in Sicilia, αὐξων αὐτοῦ τὴν τρυφήν, & turpissime parasitans & adulans ultra decorum. HEMST.

Pag. 17. l. 2. Προσδεθέντα) Lego παραδεθέντα: absurde enim Chimaerae alligetur: eleganter traditur excrucians. Vide N. Δ. XXX. SOLAN.

ead. l. 3. Τῶν πεπαιδευμένων) Quo in numero censetur Plato. BROD.

ead. l. 7. Ὀπταμένων) Haud temere similia apud Ethnicos scriptores invenias: sed vide Nostrum supra N. Δ. XXX, infra in Ἰστ. Ἀλ. II, c. 29, & Πένθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Χίμαιρα) Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον, δὲ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὅπισθεν δὲ δράκων. Hesych. Huius descriptionem vide Il. Z. VORST.

ead. l. 10. Πένητες, πλ. πτωχοὶ) Aristophanes in Pluto v. 552 egregie inter πτωχὸν & πένητα distinguit: Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστὶν μηδὲν ἔχοντα. Τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα. Περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν. Id est, nihil cum est, nihil desit tamen. Terent. Eun. A. II, Sc. II, 12. VORST.

ead. l. 14. Δουλοπρεπές τι) Eandem lectionem dudum coniectura fueram affecutus; paulo post simili ratione, φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδουλότων: hic enim perinde intelligendum est, quod ex προσβλέποιεν facile repetas, προσέβλεπον. Venerat etiam in mentem, δουλοπρεπεῖς τε καὶ κολακευτικοί, quod, si scriptus aliquis Códex adspirasset, libenter praelulisset, quia congruere videtur aptissime cum sequentibus βαρεῖς ὄντες &c. Eleganter autem orationis animandae causa interponitur πῶς οἶε. Oenom. apud Euseb. Praep. Evang. v. pag. 214 B. Ἐγὼ οὖν ὡς ἤκουσα, πῶς οἶε ἠγαπάκτησα. Plato Symp. p. 1203 A. πόσις οἷσδε γέμει σωφροσύνης. Pari modo πῶς δοκεῖς Theo-

philus apud Athen. XI, p. 472 E. ubi male vertitur. HEMST.

ead. l. 15. T1) L. & ed. I. In aliis τε. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Κολακεύων παρὰ τοῦ μετρίου) Debutit παρὰ τὸ μέτρον vel μέτριον. Sed scripsit haud dubie πέρα τοῦ μετρίου, quemadmodum ipse Lucianus passim & alii. Sic in Revivisc. cap. 31, Πολυξένη ἀνάσχειτο πέρα τοῦ μετρίου. in quom. conscrib. Hist. c. 7, πέρα τοῦ μετρίου καταρρίπτοντες. Adde c. 10. De Saltat. c. 21, 75. Sic πέρα τοῦ πίδαου, πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος, alibi. IENS.

Pag. 18. l. 2. Διαναπαυόμενοι) Ex P. & ed. Iun. Reliquae ἀναπαυόμενοι. SOLAN.

ead. l. 5. Χαλεπῶς ἔχοντα) Quam frigida haec, & Luciano indigna! Plura sunt in hoc opusculo eiusdem farinae, quae maturum iudicium minime sapiunt, & scriptorem arguunt aut a Luciano diversum, aut certe Lucianum ipsum iuniorem & pondum subacti ad has res iudicii. SOLAN. Hoc si ad Tantulum solum pertineat, omnino desiderabit ὑπὸ τοῦ δίκου: sed literam addi malo, χαλεπῶς ἔχοντας, ut Ixionem & Sisyphum simul complectatur. Illud autem frigus orationis, quod in his vir clariss. Solanus animadvertisse sibi visus est, ego quidem, qui meus est stupor, nullus sentio. HEMST.

ibid. Καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν (Ἡράκλεις ὅσος) Viderur Τιτυόν, Ἡράκλεις ὅσος; GRON.

ibid. Γηγενῆ) Terrae filium. BROD.

ead. l. 6. Τόπον ἀγροῦ) Homer. Odyss. Λ, 575: Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐρικύδεος υἱὸν Κάϊμενον ἐν δαπέδῳ ὃδ' ἐπ' ἔννεα κεῖτο πέλεθρα. BROD.

ead. l. 11. Εὐρωτιῶντας) Παλαιὸν & εὐρωτιῶντα iunxit itidem Gregor. Nyss. ad Psalm. p. 364 B. sed voce nonnihil vitiata: καὶ διὰ τοῦτο παλαιός τις καὶ ἐρῶντιῶν ἐγενεῖσιν. Εὐρωτιῶν legendum ex hoc Luciani loco, ubi eadem illa copulenter, se didicisse monet D. Hoefchel. ad Phot. p. 293. HEMST.

ibid. Ἀμενηνοῦς) Homer. Odyss. K, 521, 536. BROD.

ead. l. 13. Αὔους) In libris omnibus legebatur hic αὐτοὺς, nullo prorsus sensu. Ego vero αὔους scriptum fuisse pro certo habeo. Vide Πένθ. cap. 8. SOLAN. Αὐτοὺς) Non diffiteor αὔους ingeniose cogitatum, & primo adspectu blandiri. Attamen re diligentius expensa dubitari fere nequit, quin aliud quidpiam requirat τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας: nam hoc quidem eum in modum ponitur, ut praecedentis cuiuscunque vocabuli rationem prodatur: iam si forte αὔοι commodè dicuntur Aegyptiorum νεκροὶ διὰ τὴν ταριχείαν, quia condiendo corpora

mortuorum exsiccantur, etiamne pari modo respondebit διὰ
 τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας; nihil, me iudice, minus. Per illa
 vestigia dum corruptae voci medicinam quaero, incidit ἀλύ-
 τους, literarum certe similitudine tam propinquum, ut facilis
 errandi causa sponte in oculos ingeratur: praeterea quam sit
 opportuna verbi virtus huic loco, primum est docere. λύ-
 σθαι & διαλύσθαι a Graecis usurpari solent de iis rebus, quae
 compage soluta dilabuntur ac dissipantur: atque inde ἅλута,
 quae vel plane non, vel difficillime solvuntur, disiectivse par-
 tibus intereunt. Illa potestas optime patet ex Aristotel. Me-
 teor. IV, pag. 101: ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πήγνυται, τὰ μὲν
 ἅλута, τὰ δὲ λύεται ὑγρῷ· μοχ: οἱ μυλῖαι ἅλυτοι· νίτρον δὲ
 καὶ ἄλλες αὐτὰ ὑγρῷ paulo post: τὰ μὲν αὐτὰ ἐστίν, οἷον νίτρον·
 τὰ δὲ ἅλута, οἷον κέραμος καὶ λίθος· ibidemque saepius occur-
 rit. Plato Tim. pag. 1054 A. in illa admirabili augustissimi re-
 rum omnium parentis oratione: Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουρ-
 γος, πατὴρ τε ἔργων, ἃ δὲ ἐμοῦ γεγόμενα ἅλута, ἐμοῦ γε δέ-
 λοντος· τὸ μὲν οὖν δὴ δεθὲν πᾶν αὐτὸν· τὸ γε μὴν καλῶς ἁρμο-
 σθὲν καὶ ἔχον εὖ λύειν ἐθέλειν, κακοῦ δὲ ἃ καὶ ἐπειπερ γεγένη-
 σθε, ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστὲ, οὐδ' ἅλυτοι τὸ πᾶμπαν, οὔτι μὲν
 δὴ λυθήσεσθέ γε, οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοίρας &c. Hinc ἡ
 τοῦ σώματος λύσις, quando, migrante anima, collapsum tandem
 in cineres ac pulverem solvitur; Aeschin. Dial. III, § 19;
 & corpus humanum natura αὐτὸν, quippe quod post mortem
 in elementa, unde fuerat conflatum, dissipatur: Graeci di-
 cunt λύσθαι vel ἀναλύσθαι εἰς τὰ στοιχεῖα. Huic necessa-
 riae calamitati obsistere conabantur conditura & odoribus
 Aegyptii, ut ne post obitum quidem carissimorum pignorum
 conspectu privarentur: eaque cura quodammodo perficie-
 bant, ut per multa secula lineamentis integris cadavera con-
 starent, neque, ut apud alias gentes ab his moribus averfas,
 cito diffuerent. Plato Phaed. p. 60 F. συμπεσὼν γὰρ τὸ σῶμα
 καὶ ταριχευθὲν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες, ὀλίγου ὅλου
 μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον· ante dixerat, σώματι τάχα δια-
 λύσθαι προσήκειν, ψυχῇ δὲ αὐτὸ τὸ παράπαν ἀδιαλύτῳ εἶναι·
 &c, τὸ ὁρατὸν σῶμα — ὃ δὲ νεκρὸν καλοῦμεν, ὃ προσήκει δια-
 λύσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι. Hinc patere arbi-
 tror, cur Noster, postquam memoraverat quosdam mortuo-
 rum νεαλεῖς καὶ συνεστηκότας, qui tamen brevi tempore com-
 munem sortem subituri videbantur, addiderit apposite, καὶ
 μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων ἀλύτους, indissolubiles: quam vero
 ob causam? quidve tandem hanc ipsis in longissimum tem-

pus perdurandi virtutem conciliabat? τὸ πολυαρκὲς τῆς ταρ-
χίας. Ista cum aptissime cohaereant, non plane nostra con-
iectura videbitur improbabilis, eoque forte nomine alteri
praeferenda. Luciani locum usurpavit Gataker. ad Antonin.
IV, § 48. HEMST.

ead. l. 14. Οὐ πάνυ τι ἦν ῥάδιον) Gataker. ad Antonin. VI,
§ 24, ubi horum multa profert, scripsit οὐ πάνυ ἦν τι ῥάδιον
male factum, si de industria separavit particulas, quae Attico
more coniungi solent, ut monuit H. Steph. App. de D. A. p.
74. Saepe Noster: Ἐπισκ. c. XII. Dion Chryf. initio Char-
idemi: οὐ πάνυ τι αὐτοὺς ἐπιστάμενος. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Δεσμοῦ ... προσενέγκας . . διέχει) Quid
respexerit, quidve sibi velit, nescio. C. & V. δεσμοῦ & μοχ
προσενέγκας & διέχεν. SOLAN. Sensus est: ἡμιτέλεια vero cum
dixit, quasi de tributo loqueretur, mirifica voluptate aures (lecto-
rem) perfudit. Indicare voluit elegantiam eius locutionis, qua
pauperibus dimidium quasi dolorum poenarumque tributum
remitti dicitur: καίρων, pro κακῶν, librarii vitium. HEMST.

Pag. 19. l. 3. Ἀμέλει) P. L. & ed. I. ὥστε pro ἀμέλει habent.
SOLAN. Recepta per editiones interpunctio fortasse paucos
offendet, neque ipse temere movendam putem: nihilominus,
si res mei sit arbitrii, hanc partem usque ad προφαίνοντων prae-
cedenti membro adiungi malim; tum porro subsequenter ora-
tionis initium addita particula, quae facile creberrimo vitii
genere fugari potuit, locupletaverim, ἡπύρουν οὖν πρὸς ἑμει-
τόν· sic ἀμέλει decentiorem locum occupabit, & articuli com-
prehensionis integrae iustiore nexu cohaerebunt. Verum πάν-
των ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερὸν τι καὶ διάκενον
δεδορκῶτων, perparum interest: sic tamen ed. princeps, addita
post ὁμοίως maiore distinctione: unde ortum videtur, ut post-
modum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum censuerint. HEMST.

ead. l. 7. Τὸν μεταίτην Ἴρον) Homer. Odysf. Σ. BROD.

ibid. Ἀπὸ τοῦ Φ. β.) Ab Alcinoο. Odysf. H. BROD.

ead. l. 8. Πυρρίαν) Vid. Ὀρχ. c. 19, & Τιμ. c. 22, ubi de eo
dictum est. Sed quis ille nobilis coquus in historia? nisi forsan
ad Comicoꝝ coquos alludit, de quibus ex Athenaeo dixi.
SOLAN.

ead. l. 16. Διεσκούασε) Scenae proprium; qualia sunt σκευή,
διασκευή, κατασκευή, συσκευή, & inde ducta verba. Helio-
dor. I, pag. 3, μύριον εἶδος ὁ δαίμων ἐπὶ μικροῦ τοῦ χωρίου δι-
σκευασεν· quam locutionem ne dubites unde fuerit mutua-
tus, paucis interpositis adiicit τοιοῦτον δέατρον ἐπιδείξας. Qe-

nomaus apud Euseb. Praep. Evang. V, pag. 229 B. Εὐριπίδης, ἀνὴρ ἐπὶ τῷ διασκεύασαι αὐτοὺς γυνόμενος Θεοφίλης· quorum mentem Vigerus minime percepit. Noster περὶ τῆς Περ. τελ. sub initium: τοῦ πράγματος, vel potius, ut Faber voluit, τοῦ δράματος διασκευῇ, quemadmodum in Achill. Tat. II, p. 125, τὴν συσκευὴν τοῦ δράματος· a qua re ipsa diversa non est Cod. Flor. lectio τὴν κατασκευὴν, quam sibi non displicere testatur Salmasius. Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio scenae simillima, usurpari nihil est quod miremur: potius autem hic loci compositum, quam, uti in aliis Codd. exstat, ἐσκεύασε, probaverim. Iam tiaram & diadema, sive regium insigne candidae fasciae ob tiaram circumvolutae, ut saepe solet, distinxit Noster, qua de re monuit Barn. Briffon. de R. P. I, p. 32. Simili modo causia regum Macedonum diadema fuit cincta; unde καυσία διαδηματοφόρος Plutarcho T. I, p. 941 C. quod illustrat Arrian. 'A. VII, cap. 22. Duris apud Athen. XII, p. 536 A. 537 F. τὴν καυσίαν ἔχουσιν τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν. HEMST.

Pag. 20. l. 4. Δεῖ) P. solus: in aliis δεῖν. SOLAN.

ead. l. 7. Διαπομπεῦσαι) In pompa transvehī, pompaticè transire, H. Stephan. exponit in Th. L. G. T. III, p. 201. melius interpretes, pompam finire cum iisdem insignibus & ornatu. HEMST.

ead. l. 9. Μαίανδριον) De eodem in Ἐπισκ. cap. 14. At apud Herodotum III, c. 123, Μαίανδρος dicitur ὁ Μαίανδριον, ἀνὴρ τῶν ἀστῶν, δὲ οἱ ἦν γραμματιστής. De proditioe in illo Herodoti loco non aliter liquet, quam quia supellectilem Polycratis in templo Iunonis suspendisse post eius mortem dicitur: sed ex seqq. paginis patet, successisse eum Polycrati; & semel atque iterum legitur ibi eius nomen Μαίανδρος, ut de emendatione hic cogitare non sit opus. SOLAN. Vide Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. XII, 53, ubi Μαίανδριον τοῦ Σαμίου. Simili discrepantia Protagorae pater Diogeni L. IX, 50, Μαίανδρος, Philostrato Μαίανδρος. HEMST.

ead. l. 11. Μετενέδουσε) Scribe μετενέδουσε. BROD. Μετενέδουσε) Antiquiores fere edd. μετενέδουσε, quod prima B. 2. mutavit; merito. De mendo monet etiam Gatakerus ad M. Aurel. XI, 24. SOLAN.

Pag. 21. l. 2. "Α πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο) Abripi se passus fuit interpretum errore I. Ienſ. quando L. L. II, p. 302, haec posita censet pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. "Α ἐχρήσαντο nihil aliud quam, quae mutua sumserant, vel acceperant a fortuna; ut satis est liquidum ex opposito, ὥσπερ

οικείων τινῶν στερισκόμενοι. Plane similem invenies Cebetis sententiam pag. 61, 63. HEMST.

ibid. Ἐχρησαντο) *Mutati sunt.* GUYET.

ead. l. 3. Οἷμαι δὲ καὶ τῶν &c.) Δὲ mihi visum fuerat mutandum in σε sed cum illud pronomen utique necessarium paulo inferius ostendat MS. augere licet Lucianum. Appositi sunt Petronii versus c. 80, pag. 400, quos Ant. Schultingius ad oram libri annotarat: neque Ian. Doufam Praec. I, c. 19, ubi eosdem explicabat, scriptoris nostri locus praeteriit. HEMST.

ead. l. 4. Ἐσρακέναι σε τοὺς) Illud σε ex MS. R. in textum recepinus. SOLAN.

ead. l. 5. Κρίοντας) Confer infra Ἀ. Μισθ. c. 5. KUSTER.

ead. l. 9. Προῆλθεν) De usu verborum προέρχασθαι, παρέρχασθαι, παρίναι, scenico notavimus Vol. I, p. 219. HEMST.

ead. l. 12. Καὶ καταβάς ἀπὸ τῶν ἑμβατῶν) Eadem utitur comparatione Iust. Martyr Epist. ad Zen. & Ser. BOURD.

ibid. Ἀπὸ τῶν ἑμβατῶν) *E tragicis aut comicis sublimioribus calceamentis*, ut veterum heroum corporis proceritas repraesentaretur. BROD. Vid. Ez. Spanhem. ad Aristophan. Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἑμβαταῖς. HEMST.

ead. l. 14. Πῶλος — Σάτυρος) De priori videfis A. Gellium VII, 5, & Nost. Ἀ. Μισθ. c. 5, Z. Tr. c. 3. De utroque Z. Tr. c. 41. SOLAN.

ead. l. 15. Σουνίου) Sunium Atticae vicus est, ac promontorium. BROD.

ibid. Σάτυρος ὁ Θ.) Cum aliis Satyris hunc etiam recenset I. Ionsius de Script. H. Ph. II, c. 11, pag. 169, & ab illo Satyro histrione, qui Demostheni fuit aequalis, distinguit. De utroque Polo & Satyro opportuniore loco dicemus. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Τὰς κρ. ὑψηλὰς ἐξ.) A recentiore manu haec inserta sensum perturbant: exstant tamen in C. nisi quod ὑψηλαί. SOLAN.

Pag. 22. l. 1. Μαραθώνιος) E Marathone vico. BROD.

ead. l. 10. Ἐν παραβύστῳ που) Παραβύσιν, in angulum aliquem insulcire, ut a conspectu & oculis amoveas: hinc ἔν παραβύστῳ, *clam, occulte*: quod plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibusve, quae conscientiam aliorum & lucem refugiunt: Procopio familiare, ex quo unum alterumque locum Suidas protulit. Demosthen. in Timocr. p. 780 F. & Ulpian. p. 813 B. quo respexit Harpocras in Παραβύστον quamquam Grammaticis, qui originem significandi contractiorem statuunt, quam necesse sit, non assen-

tiar. Σκοτίως καὶ ἐν παραβύστῳ iunxit Evagr. H. E. III, c. 1. Epistola, quae Iustini Martyris dicitur, ad Zen. & Seren. pag. 391, v. 48, p. 396, v. 39, τὰς ἐν παραβύστῳ κοσμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. Mox abesse poterat παρ' ante ὅσον. HEMST.

ead. l. 14. Οὐ πλέον ποδὸς) Eadem in Dialog. Mort. Philist. apud Stob. Ser. 330, καὶ μυρίων πηχῶν γῆς κύριος ὑπάρχης, θανόν γενήσθαι τριῶν ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis Lucian. alibi. Sic in Char. ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ. Tangit Marcil. ad Horat. BOURD.

in Schol. col. 1, l. 1. Εὐπαράδυσσάπῳ] Εὐπαρεκκριμένῳ) Haec monstra vocabulorum in ed. A. hic antea erant. Ego restitui. SOLAN. Habent ἐν παραβύστῳ, quod post Demosth. in Timocrat. recentiores saepius usurparunt, Lexicographi veteres Hesych. Suid. Eustath. ad Od. Δ, pag. 1489, v. 7. Etymol. in Παράβυστον, sed instructum explicatione minus, quam nostri Scholiastae, luculenta. Ἐν μικρῷ dedit inter alia, propterea quod παράβυστον sit etiam τόπος μικρὸς, γωνία, angulus, quo aliquid abditum ac detrusum a conspectu removetur. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐπέστησαν) F. ἐπίστανσαν. & C. SOLAN. Intelligē, Aeacum praefecerunt, qui ius diceret &c. HEMST.

ibid. col. 2, l. 1. Ἐτοιμον παραγόντες) In ed. A. & V. ἔτοιμον erat. Ego mutavi. SOLAN. Ex G. hanc annotationem descripsit Solanus: Αἰακὸς, quia παρὰ τὸ αἰάζειν cognominatur. Idque in defunctis evenit, cum sepulturae corpus traditur. Ideo confingunt Aeacum locum assignare animabus. Mox dedi γὰρ οὖν nam vñ ed. A. ab errore typorum videtur ortum. Pro παρὰδίδωσι lege παραδίδωσι vel παραδιδούσι. HEMST.

Pag. 23. l. 4. Πτωχεύοντας) Haec & sequentia omnino puerilia & Luciano indigna. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰ πρῶτα δ. γρ.) Inter hominum vilissimos hic recenseri notat Desid. Herald. Anim. ad Salmaf. Obs. ad I. A. & R. VII, pag. 608, ubi plura de γραμματοδιδασκάλοις & γραμματισταῖς. HEMST.

ead. l. 10. Μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδ.) Protulit haec verba Thomas Mag. in Ἀκροσθῆς, ubi ex Vascofani suppleta est editio novissima: Ὁμ. ἐν Βατρ. (v. 183.) ὁ δ' ἐπ' ἡπύτης μοι ἐπέστη. Τὸ δὲ ῥάπτῃς κοινόν. Σαθρὸς & σαπρὸς quomodo differant, exposuit Kusterus ad Aristoph. Pl. v. 814, adductis praeter hunc pluribus e Luciano locis, ubi prius vocabulum occurrat. Temere vero Noster vilissimum opificium, an certa quadam ratione, Philippo tribuerit, compertum non habeo. Scholiastae coniectura non inepta est, neque abhorrens.

Quod sequitur ἐν ταῖς τριόδοις adhibuit Pricaeus ad Apul. Miles. I, p. 4, *stipes in trivitis erogare*. HEMST.

ibid. Τὰ σαθὰ τῶν ὑποδ.) Sic in Catapl. c. 20. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἐπίσχει) C. ἐπέχει vel περιέχει. SOLAN. Atticam formam servant Scholia V. Πυρὶ δάπτειν illustravit G. Cuper. Obf. I, c. 7. nos alibi plura diximus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 6. Ἐσκυβαλισμένα) C. & V. ἐσκυβαλεμένα. SOLAN. Quia σκυβαλίζειν est frequentissimum, retinui lectionem ed. A. altera verbi facies σκυβαλεύειν, quamquam formandi legis non adversatur, necdum mihi fuit oblata. HEMST.

Pag. 24. l. 4. Παλαμῆδης) Congerrones Nestorem & Palamedem Socrati dedit Lucianus apud inferos Ἰστ. Ἀλ. II, c. 17, idque iure merito: illum ita descripsit Homerus, ut in tanta morum similitudine amicitiam utriusque facile conglutinatam credas: huius casu acerbo se vivus etiamnum Socrates est consolatus: παραμυθῆται δ' ἔτι μὲν καὶ Παλαμῆδης, inquit in Xenophont. Apol. p. 411, ὁ παραπλησίως ἐμοὶ τελευτήσας: atque adeo mirum non est, si infra sapientissimi hominis familiaritatem expetiverit. De Ulyssae res est alia: eius enim facinus in Palamede designatum fuerat exsecratus; sic enim in Xenophonte sequitur: ἔτι γὰρ καὶ νῦν πολὺ καλλίους ὕμνους παρέχεται Ὀδυσσεὺς τοῦ ἀδίκως ἀποκτείναντος αὐτόν. De cruribus ex educta cicuta tumefactis vide Platonis extremum Phaedonem. HEMST.

ead. l. 6. Ἐκ τῆς φαρμακοποσίας) E cicutaе potione. BROD. Plato in Phaedro. BOURD.

ead. l. 10. Ἀναμετρούμενων) Angl. ἀναμετρούντων. BOURD. Diversum est, neque adeo probandum, quod unus alterque Codex ingerit, ἀναμετρούντων. Euripid. Ion. v. 250, Μήτην παλαιὰν ἀνεμετρησάμην τινά. Or. v. 14, —τί τ' ἄρρητ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ; plura dicentur alio loco. HEMST.

Pag. 25. l. 3. Προῦθεςαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν) Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienses consuetudinem aptissime respondet. Prytanum erat munus senatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicere: id Polluci est VIII, 95, προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Aristoteles προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud Harpocrat. in Κυρία ἐκκλησία: unde sua Pollucem descripsisse, quod in pluribus aliis verum est, recte Valesius observavit: atque ita Aeschines de male obita legatione, προγράφαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35, v. 43, p. 36, v. 4. Idem

est προβήναι ἐκκλησίας. Liban. Decl. XVI, pag. 466 B. κλαίω μὲν ὅταν οἱ πρυτάνεις προῶσιν ἐκκλησίας. Controversa vis verbi apud veteres in Demosthenis initio Phil. I, Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τίνος πράγματος προϋτίθετο λέγειν ibi notat Ulpianus, quosdam accipere ἀντὶ τοῦ προβάλλετο· τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ προσγράφετο· sed quae sequuntur, clare rem ipsam exponunt: ἐπεὶ δὴ περὶ σανίδας τινὰς ἐνέγραψον τὸ πρᾶγμα ἐχούσας, περὶ αὐτῆς σκέψις, καὶ περὶ οὗ συνεληλύθασιν· καὶ προετίθεσαν τῆς ἐκκλησίας, ἵνα γνῶσι πάντες, περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία· a quibus parum differt additum ad Or. περὶ Παραπρ. interpretamentum p. 380 B. Πρόγραμμα ἐστὶ τὸ προτιθέμενον τῆς ἐκκλησίας ὥστε βουλευέσασθαι ἢ περὶ τοῦ πέμψαι πρέσβεις, ἢ πρέσβων ἡκόντων μαθεῖν, ὃ, τι λέγουσι· nam oratoris verba, quibus haec illustrandis inserviunt, sic sine dubio, quod nec Valesium praeteriit, sunt restituenda: καὶ τοῦθ', ὅταν ἡ κήρυξις ἢ πρεσβείαις προγεγραμμένον, οὐκ αἰεὶ idque non Ulpiano solum auctore, sed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero ab horum mente discesserit Wolfius, interpretes alioqui minime spernendus, facile lector non indiligens per se deprehendet. Iam duplex illa τοῦ προτιθέναι potestas, quae Demosthenis enarratores distraxit, eandem etiam aliis in locis parit difficultatem: velut in Isocratis Συμμαχ. p. 162 A. ἀποφανόμενος, ἃ τυγχάνω γινώσκων πρῶτον μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασιν. Thucydid. III, 38, θαυμάζω μὲν τῶν προθέντων αὐτῆς περὶ Μιτυληναίων λέγειν· forte minus erit dubitationis, quando adiungit γνώμας αὐτὴ διαγνώμας· c. 36, Μιτυληναῖ, qui Athenis aderant, παρεσκεύασαν τοὺς ἐν τέλει ὥστε αὐτῆς γνώμας προβήναι. Τοὺς ἐν τέλει Scholiastes τοὺς στρατηγούς exponit, ego τοὺς πρυτάνεις. cap. 42, Οὐτε τοὺς προθέντας τὴν διαγνώμην αὐτῆς περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι. Equidem cum Ulpiano sentio, & has locutiones omnes esse profectas arbitrator a proposita prytanum tabella, qua non tantum indicium vocabant Athenienses, sed & qua de re sententiae dicendae forent, ac suffragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet, unde duxerit Sophocles in Antig. v. 165, Ὅτι σύγκλητον τῆνδε γερόντων Προῦθετο λέσχην Κοινῷ κηρύγματι πέμψας· solemne est ingeniosissimo poetae phrasae a suae gentis moribus derivatas aliorum apte traducere: cui, praeter illud προέσθαι λέσχην, hisce lectis non statim ἐκκλησία σύγκλητος in memoriam venit? neque obscurum est perito linguae Graecae, quare, cum in superioribus exemplis προβήναι conspiciatur, ipse Medium usurparit. Προβέματα recentioribus esse Imperatorum

edicta, ex Cangii Gl. M. & I. Gr. constare potest; quam vocem an perinde atque ἐκθέματα refutaturi sint Phrynichus & Thomas Mag. equidem nescio. HEMST.

ead. l. 4. Πρυτάνεις) Qui sunt, vide apud Etym. M. VORST.

ead. l. 7. Ἐπεὶ γὰρ) Saepe mutari vidimus γὰρ & γοῦν idem ne hic contigerit, valde metuo. HEMST.

ead. l. 8. Κατηγόρητο) Sic scribitur passim. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Καταλύεσθαι) Angl. καταδύεσθαι. BOURD. Καταδύεσθαι) Vulgo legitur καταλύεσθαι quod ferri quidem posset, nisi hanc aptiorem & concinniorem scripturam suppedirent A. & ed. I. sic Plutarch. 1399, 1, εἰς κιβωτὸν ἐνδύμενος. Plato p. 32 B. C. εἰς τὰ τῶν ὄνων γένη ἐνδύεσθαι. SOLAN.

ead. l. 6. Κρανίων &c.) Ludit in vocibus κράνιον, σκέλετος, νέκυσ: mortui ἀλίσαντες a poëtis appellantur. BROD.

ead. l. 7. Φυλῆς Ἀλίσαντιδος) Finxit lepide hanc vocem, ut & illas, quae praecedunt. Ἀλίσαντες sunt νεκροί. vide Hefych. GRAEV.

ibid. Ἀλίσαντιδος) Angl. Ἀλίσαντιδος. BOURD. Ἀλίσας ὁ νεκρός, τοῦτ' ἐστὶ, ζωτικῆς λισάδος, ἢ γοῦν ὑγρότητος ἁμοιρος ὢν. Ἀλίσαντες quare mortui dicti, vide Galenum περὶ Κράσεων lib. I. Hinc Lucianus Ἀλίσαντιδας finxit. VORST. Ἀλίσαντιδος) Ἀλίσας est mortuus; & si Suidae fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit Noster. Malui autem Ἀλίσαντιδος, quod in Angl. & P. legitur, quam quod in vulgatis est Ἀλίσαντιδος. SOLAN. Ferri poterat Ἀλίσαντιδας, ut Πελοπίς, Πελοπίδας, eiusque generis non pauca: sed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, Κεκροπίς, Ἰπποβοωντίς, Αἰαντίς, Ἀκαμαντίς. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ) Ψηφίζειν καὶ χειροτονεῖν separant iura civium; notissimum ex oratoribus Graec. BOURD. Approbaverunt magno consensu interpretes; quos cur improbaverim, intelligi potest ex notatis ad Tim. p. 113, lin. 4. HEMST.

ead. l. 10. Βριμὼν) Etymol. Βριμὼν, ἢ Περσεφόνη &c. GUYET. V. Clem. Alex. 9, f. Hecate, Apoll. Rh. III, p. m. 79. SOLAN.

Pag. 27. l. 2. Τὰ αὐτὰ γ. ἐαυτοῖς) Scribendum: ὃ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγίνετο, οὐ τὰ αὐτὰ γινώσκόντων ἐν ἐαυτοῖς. O fili, causam scio tuae perplexitatis, a sapientibus istis profectam, qui non eadem inter se sentiunt: ἐν in omnibus editis desideratur. Aliud est οὐ τὰ αὐτὰ γινώσκειν ἐαυτῷ, nimirum a se ipso dissentire. GRAEVIVS. Vir cl. I. G. Graevius legit γινώσκόντων ἐν ἐαυτοῖς, qui

non eadem inter se sentiunt. Sed videndum, ne retinenda sit vulgata lectio, ac cum eodem viro cl. recte interpretanda, Equidem novi haesitationis tuae causam, eam nimirum profectam esse ab his sapientibus, a se ipsis dissentientibus; qui sibi non constant, nunc hanc, nunc illam de eadem re ferentes sententiam. Eo nempe stolidior erat horum sopherum vanitas, quod non inter se modo, sed ipsi a se diffidebant. Idque iam supra ut ἀτοπώτατόν τι declaraverat in eodem hoc dialogo Lucianus: Ἐπεὶ δὲ πολλῶ τοῦτο ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀτοπώτερον τοὺς γὰρ αὐτοὺς τοὺτους εὐρίσκον ἐπιτηρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας &c. Praeterea hoc multo in illis erat absurdus: hos enim ipsos, observata eorum vita, comperi suis ipsorum sermonibus admodum contraria agentes &c. Ad haec videtur respexisse is (Tiresias) qui hoc in loco eum, qui, quae foret optima vita, rogarat, docere vult verissimam haesitationis suae causam. IENS. Sic Hicrates περὶ Εἰρήνης p. m. 216 f. οὕτως ἀλογίστως ἔχομεν, ὥστε περὶ τῶν αὐτῶν τῆς αὐτῆς ἡμέρας οὐ ταῦτα γινώσκουμεν. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀποσπάσας) Attigi locum ad Θ. Κρ. § 5. HEMST.

ead. l. 7. Ὁ τῶν ιδιωτῶν) Privatos vertunt: non iniuria dissentit I. Alb. Fabricius B. G. IV, c. 16, p. 498, ubi scriptorum Luciani recensionem instituit: Quod vero Tiresias, inquit, Menippo in aurem susurrat, optimam vitam esse τῶν ιδιωτῶν, nolim intelligere de vita privatorum, sed illiteratorum, qui philosophis a Luciano opponuntur, difficiles nugas magno cum fastu tractantibus: adiectis pluribus nostri scriptoris exemplis, in quibus eadem potestas valere debeat. Sane nihil est frequentius, quam φιλοσόφους & ιδιώτας inter se opponi: notat Simplic. ad Epictet. Ench. c. LXXI, p. 315: Τῶν γὰρ ἀνθρώπων οἱ μὲν ιδιώται, οἱ δὲ ἐκ διαμέτρου τούτων φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀφιστάμενοι μὲν τῶν ιδιωτῶν, προσχρνούντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, οὓς προκόπτοντας καλεῖ. Crates, teste Diogen. L. VI, 88, argenti numerum apud mensarium deposuerat ea conditione, ut, si filii ιδιώται γεννηθεῖεν, ipsis restitueretur; sin philosophi, publico cederet. Nec philosophis solum, sed & philologis contrarii sunt οἱ ιδιώται. Sext. Empir. adv. Gramm. I, § 235, ὥς γὰρ ἡ φιλόλογος (συνήθεια) γελάται παρὰ τοῖς ιδιώταις, οὕτως ἡ ιδιωτικὴ παρὰ τοῖς φιλολόγοις: atque adeo cuiuscunque artis rudes ιδιώται sunt, si ad artifices comparentur; quod exemplis firmare puridum foret. Nolim tamen hic privaram vitae conditionem, quae procul a philosophorum rixis remota quietem sectatur, & res, quae usu quotidie veniant, commode atque eleganter

dispensat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quae longe recedit ab operosis philosophorum inanibusque concertationibus, saepe laudatur: quare *diu quaesitum esse Servius* notat ad Georg. II, 475, *utrum philosophiae, an rusticitatis esset vita felicior*. Plato Πολ. X, p. 765 C. Ulyssis animam narrat μνήμη τῶν προτέρων πόνων φιλοτιμίας λαωφικυῖαν ζητεῖν περιϊούσαν χρόνον πολὺν βίαν ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος: ubi iam sine dubio privati hominis tranquillam vitam significat. HEMST.

ead. l. 12. Τὸ παρὸν εὖ δέμενος) Praesentem fortunam boni consulens. Proverbium, quo Plato in Gorg. utitur pag. 302 F. VORST. Huic formulae loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco παλαιὸν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν Plato in Gorg. p. 340 E. eumque imitatus Procopius Goth. I, p. 187, v. 35, Ἐμὲ γὰρ τις παλαιὸς εἰσέρχεται λόγος τὸ παρὸν εὖ τιθέναι (nescio an melius fuisset scripturus τίθεσθαι vel δέσθαι) κελύων: utrumvis enim ποιεῖν & δέσθαι, illud quidem longe rarius, hoc frequentissime in adagio locum tenet: idcirco Hesychius etiam in Τὸ παρὸν εὖ τίθεσο, quamquam ibi, non secus ac tor aliis in locis, cladem fuerit passus, eius paroemiae philosophum in Gorgia citat testem; cum tamen Suidas ποιεῖν servaverit. Ad Antonin. VI, § 2, ἀρκεῖ οὖν καὶ ἐπὶ ταύτης (τῆς τοῦ ἀποθαγεῖν πράξεως) τὸ παρὸν εὖ δέσθαι, monuit Gatakerus, Pittacum, teste Diogen. L. I, 77, interroganti, quid optimum esset, respondisse, Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, idque dictum postea in proverbium abiisse: ibidem praeter alia plura vir doctissimus Luciani, qui prae manibus est, locum profert. Similem plane Pittaci sententiam, quae a priore minimum discrepet, consignavit Diogen. I, § 78, συνετῶν ἀνδρῶν εἶσι, πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται: ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ δέσθαι. Interpretes, ut solent in locutionibus non explore cognitis, mire fluctuant: Ambrosius ibi vertit, *quod in praesentia occurrit, bene agere, aequo animo ferre*: Benedictus nostrum illud, τὸ παρὸν εὖ δέμενος, praesentibus contentus, parum ipse scilicet contentus versione Mori minime postponenda, praesentibus bene compositis. Utrumque proverbium Erasmus explicuit, Praesentem fortunam boni consulere, Quod adest aequi bonique facere: tum porro, Admonet, inquit, adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate maceremus, sed quaecunque contigit fors, eam velut optimam amplectamur. Nec nihil, neque omnia dixerunt: altior enim quaedam potestas eo proverbio continetur, cuius vis & ratio a formula loquendi perspecta pendet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic est capiendum, quam in εὖ ποιεῖν

Προβ. ad
Suid. Mor.
p. 821 g.

τὰ προστεταγμένα atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, res praesentes, & quodcunque fuerit oblatum, lucro apponere, inque rem suam convertere. Expende modo Platonis locum, ubi non insulse Ficinus, ut eo, quod adest, pro viribus bene utar, ipsam disputationis seriem huic virtuti suffragari comperies. Athenaeus XII, p. 544 B. Aristippum refert ἐνὶ μόνῳ τὸ ἀγαθὸν κρῖναι τῷ παρόντι, ut qui existimaret, nihil ad se pertinere τὸ ἀπολαυκέναι καὶ τὸ ἀπολαύσειν, τὸ μὲν ὥς οὐκ ἔτ' ὄν, τὸ δὲ οὐπω καὶ ἀδῆλον· ὅποιον καὶ οἱ τρυφῶντες πάσχοιεν τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ἀξιοῦντες· omnium rerum aliarum securis esse gnauiter utendum praesentibus deliciis statuentes: nam ex Dalecampio nequidquam veram horum sententiam exquiras. In hac schola Horatius eruditus monuit: *Quid sit futurum cras, fuge quaerere; & Quem fors dierum cumque dabit, lucro Appone* — neque alia dote magis Aristippus Dionysio placuit, ceterisque fuit praelatus, quam quod sciret, ut ait Diog. L. II, 65, ἀρμόσασθαι καὶ τῷ πῶ καὶ χρόνῳ καὶ προσώπῳ, καὶ πᾶσαν περίστασιν ἀρμονίως ὑποκρίσασθαι. . . . αἰεὶ τὸ προσπῶδον εὖ διατιθέμενος. Deinde εὖ θέσθαι τὸ παρὸν similem in modum dicitur, ut in Hesiodo Οἰκὸν τ' εὖ θέσθαι, id est, interprete Moschopulo, τὸν ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς διοικῆσαι in Platone Πολ. IV, p. 647 A. τὰ οἰκεῖα εὖ θέμενον, καὶ ἀρξάντα αὐτὸν ἑαυτοῦ καὶ κοσμήσαντα &c. Sic Thucyd. VIII, 84, τὸν πόλεμον εὖ θέσθαι. IV, 59, τὰ ἴδια ἕκαστοι εὖ βουλευόμενοι δὴ θέσθαι &c, quod rarius est notatumque a Schol. omisso εὖ I, 25, ἐν ἀπόρῳ εἶχοντο θέσθαι τὸ παρὸν unde manifestum est, male syllaba minus apud Procopium legi Vandal. I, p. 102, οἱ Βυζδῖλοι ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσθαι τὸ παρὸν. Ut autem, quam late locutionis usus pateat, intelligi possit, addam pauca diversis generis exempla: Sophocl. El. v. 1439, Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι. Oed. Tyr. v. 641, — μεθ' ἧς (Ἰοκάστης) τὸ νῦν παρεστὸς ναῖκος εὖ θέσθαι χρεών. Dionys. El. apud Athen. XV, p. 669 E. Συμπόσιον κοσμῶν, καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος, id est, Convivium hilarans, tuisque partibus egregie functus; quod non fecit interpretes Dalecampius. Aequè solet usurpari καλῶς θέσθαι, ut in illo Sophoclis apud Stob. pag. 54, Ταῦτ' ἐστὶν ἀλγιστ', ἂν παρὸν θέσθαι καλῶς Αὐτὸς τις αὐτῷ τὴν βλάβην προσδῇ φέρων neque minus in ipso proverbio Cratini locum ex Pylaea promittit Suidas, quem planius atque ab Erasmo, &c, qui vestigia summi popularis praefixit, Garakero fuit factum, restitui posse arbitror: Ἀνδρας σοφούς δὲ (vel γέ utraeque particulae in citandis versibus vulgo solent ab antiquis omitti) χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμα ὡς καλῶς ἔς δύναμιν

δέσσαι — Atticae proprietatis ignoratio in ὥς καλῶς ἐς δύναμιν, ut alio mentem converterent, doctissimos homines induxit. Achill. Tat. V, p. 303, Ἄλλ' ἐστὶν σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόντα δέσσαι καλῶς, καὶ ἐλεῆσαι ψυχὴν ἐπὶ σοι φλεγομένην. Alterum adhibuit Aristid. T. III, p. 60 B. gubernator non tota, quam percepit, artis nauticae scientia ratem servat, ἀλλ' οἷς εὖ τίθεται τὸ παρόν. Ergo duplex fere potestas, quam tamen causa nonnunquam variat, in hoc adagio residet; prima, quod in manibus est, sollerter dextreque curare & administrare; sapienter rebus praesentibus utendo commodis suis consulere: quomodo ponitur etiam εὖ διατίθεσθαι, velut in Appian. de B. Mithr. pag. 173 E. τὸ σφέτερον εὖ διατίθεσθαι, καὶ τοῦ γενησομένου καλῶς τεκμαίρεσθαι. Zosimus formam verbi mutans, quae venia recentioribus est danda, I, p. 12, Ulpianum describit τὸ παρόν εὖ διαθεῖναι, τὸ μέλλον εὐστόχως συνιδεῖν δυνατόν & Suidas in Anatolio, προσὴν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ μὴ φεῖδεσθαι χρημάτων τὸ παρόν διαθεῖναι ἐσπουδακῶς altera, si quid tentatum secus ceciderit, arte corrigere, fortunamque sinistram industria sublevare; quemadmodum homines prudentes solent, aleatores callidos imitati ex praecepto Micionis Terentiani in Adelph. A. IV, Sc. VII, 22. Haec autem similitudo cum non raro a veteribus usurperetur, Valefio persuasit, ut rationem proverbii a tesserarum iactu repereret, compararetque Gallorum, *Se servir bien de sa chance* in Not. Maussiaci ad Harpocr. p. 221, sensu quidem ex aliqua parte opportuno, sed origine nimis in angustum redacta. Ut ergo quin noster ille modus explicandi sit ad Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito, sic tamen nullus diffiteor, ita proverbium hoc saepe posuisse scriptores antiquos, ut aperte ad tesserarum ludum cogitationem referrent. Exemplo sint Sophoclis versus, quos perperam vir magnus Alexidi tribuit, apud Stob. pag. 570, v. 46, Στέργειν δὲ τὰ μπεσόντα, καὶ δέσσαι πρέπει Σοφὸν κυβευτὴν, ἀλλὰ μὴ στένειν τυχὴν ubi primum restitui placet, καὶ εὖ δέσσαι, quam emendationem non vereor, ne quis Critices peritus nostris armis oppugnatum veniat: deinde στέργειν est aequo animo ferre, aequi bonique facere, diversum ab εὖ δέσσαι. Sententiam egregiam elegantissime vertit vir maximus in Florileg. p. 456: Quod casus offert, ponere ex usu suo, Non gemere fortunam, aleatoris boni est. Alter autem Tragici versus apud Hesygium in κυβευτὴν loco valde multilato corruptus invenitur; in quo refingendo, quia, unde sumtus foret, ignorabat, Salmasius operam lufit. Porro quid Aeschyli loco clarius, in

Agam. v. 32, τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πείσονται θήσομαι τρὶς ὅξ βα-
 λούσης τῆς δέ μοι φρυκτωρίας· audacissima figura, quam casti-
 gata Sophoclis maiestas sibi nunquam permisisset: in Scholia-
 ste vero legendum εὐβολῆσαι pro εὐθυβολῆσαι. Sed metuo, ne
 quis in re tenui modum excedere me queratur. HEMST.

ead. l. 13. Περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς) Plane noster Tiresias
 cum Simonide fenfit, cuius erat praeceptum παίζειν ἐν τῷ
 βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἀπλῶς σπουδάζειν. Vid. Theon. Progymn.
 p. 84. Mox autem κλειθρία si fenestra sit, *clathratam* intelli-
 gere oportet. Κλειθρίδια dabit Evagrius H. E. I, 14: Πρὸς τῇ ὁρο-
 φῇ τοῖνυν τῶν λεγομένων στοῶν κλειθρίδια καθιστάσι· θυρίδας
 ἐνίοι καλοῦσι· pauloque post iterum κλειθρίδιον ibi Langi &
 Christophorsoni cancellos repudiat Valesius, & *clathros* ma-
 vult vertere. In Onomastico, Κλειθρία, *rima*: alii signatius *ia-
 nuas rimas* interpretantur, ut monuit H. Stephanus in Th. L.
 Gr. nullo alio, quam hoc ipso Luciani loco allato. Posses fo-
 ramen ianuae vel cistae pervium, in quod clavis immittitur,
 exponere: κλειθρον vocat Numenius in illa facetissime narrata
 Lacydae historia, quae delusum philosophum ad ἀκαταλη-
 ψίαν adegit, apud Euseb. Εὐάγγ. Προπ. lib. XIV, τὸν δακτύ-
 λιον κατεκύλισε διὰ τοῦ κλειθροῦ· & saepius in proximis: ὅπῃ
 vocavit Diogen. L. IV, 59. Κλειθρίον paulo diversa potestate
 reperies in Heron. Autom. p. 251, 262. HEMST.

ead. l. 14. Κατ' Ἀσφοδελὸν λ.) Homer. Odyss. A. BROD.

Pag. 28. l. 5. Τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου) Vide Th. Reines. ad In-
 script. Cl. I, n. 243. HEMST.

ead. l. 6. Κατέρχονται) *Ad inferos migrant.* BROD.

ead. l. 10. Λεβαδεία) Lebadia Boeotiae est oppidum, ubi
 Trophonius dat responsa. BROD.

in Schol. col. 2. l. 1. Αἰνίττεται δὲ) Pro δὲ Solanus scripsit
 τι, quod an V. Codici debeat, ignoro: praetuli vulgatum.
 In sequentibus aut μαντείων, aut, quod porius habeo, leges
 μαντείois. HEMST.

IN CONTEMPLANTES.

Pag. 29. l. 2. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ) Habes iam elegantissi-
 mum & omnibus suis numeris absolutissimum Luciani hoc in
 genere opus; in quo quod reprehendas nihil est: adeo omnia
 exacta, & cum urbanitate summa coniuncta severitas: nulla
 licentiae vel minimae macula, sed castissima omnia; ut hunc
 sanctissimo cuique adolescenti tuto in manus tradas, unde

non ingenium modo, sed & mores absque periculo excolat atque ornet. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμ.) Miror, ita scripsisse Lucianum. SOLAN. Fidem distinctionis cunctis edd. nixae δ'εὖρο ἀνελήλυθας εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν, interpretes violare religioni duxerunt, vertentes, in hanc lucem ascendisti: quasi idem hic diceretur, quod paulo post, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς. Ego iunctis ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν οὐ πᾶν εἰσθδς &c. eum in modum rationi linguae Graecae satisfecisse me puto, ut nulla amplius superfit causa, cur miretur Solanus, ita scripsisse Lucian. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ Θέττ. ἐκ νεανίσκος) Protefilaus, de quo supra in Νεκρικοῖς Lucianus. BROD. Intelligit Protefilaum, cuius dialogum vide cum Plutone & Proserpina. CLER. Protefilaus. Vide supra N. Δ. XXIII. SOLAN.

ead. l. 12. Λειπόνως) In bonam partem accipitur, impetrato comaeatu: alioqui crimen erat λειπόνως γίνεσθαι, quod actione λειπονναυτίου persequebantur: Poll. VI, 154, ubi Cod. Pal. λειπονναυτίου VIII, 42. Hesych. Λιπόνως, ὁ τὴν ναὺν ἀπολειπόνως: ita Herculem, qui, ut amissum Hyland investigaret, Argo navim sociosque deseruerat, — ἥρως ἐκερτόμενον λειπονναύταν Theocrit. Eid. XIII, 73. HEMST.

Pag. 30. l. 1. Ξεναγήσεις) Meminit Moschopol. Ἐκλ. Ἀ. Ὁ. in Ξεναγήσον. Deductus ad limpidum Ilissi flumen, illamque nobilissimae platani umbram Socrates, ἀριστα σοί, inquit, ἐξενάγεται, ὃ φίλε Φαῖδρε: tum Phaedrus: Σὺ δέ γε, ὃ δαυμάσι, ἀτοπώτατός τις φαίνεται ἀτεχνῶς γὰρ, ὃ λέγεις, ξεναγουμένῳ τινι καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ἔοικας. Plato Phaedr. p. 1211 E. HEMST.

ead. l. 4. Τῷ ἄνω Διὶ) Quia, ut supra visum est, & inferis suus Iuppiter est. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅλον ὑμέτερον) Vestrum prorsus: nam Mercurius, Claudiano teste, commune est profundis ac superis numen, ac ius per limen utrumque solus habet. BROD.

ead. l. 7. Ῥίψῃ καὶ τεταγῶς) Homer. Il. B. BROD.

ibid. Κάμῃ) Ἀν χαμαί; GUYET.

ibid. Τεταγῶν) Sic recte ex Homero ipso emendatum a Benedito est: in reliquis enim legebatur τεταγῶς. SOLAN. Reliqui τεταγῶς, quoniam vet. lectionis indicium videbatur: certe τεταγῶς participium proniore cursu manat a τέταγα, quam operosus ille Grammaticorum Aoristus 2 τεταγῶν ab ἔταγον: ideo mihi perquam verisimile sit, scripturam tam facilem in membranis quibusdam antiquis exstitisse. HEMST.

ibid. Ἀπὸ τοῦ δεσποσίου βηλοῦ) Mosellanus, e summo coelo:

Lucian. Vol. III.

A a

Benedictus, *e magno coelo. Pater, sacro limine.* GRON. Veritit Benedictus, Vereor, ne me cunclantem, caligini additum, vestrum finat esse totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita & me corripito pede, e magno deiciat coelo. Elegantius & verius haec ultima vertit I. Fr. Gronovius (ut ex indicio εὐγενεστάτου filii discimus) a sacro limine, quam vulgati interpretes, e summo coelo, e magno coelo. Desumptus autem hic locus ex Homero, apud quem ipse Vulcanus Il. A, v. 590, narrat, quemadmodum se cum egerit Iuppiter: Ἦδη γάρ με καὶ ἄλλοι ἀλεξέμεναι μαμαῶτα, Ῥίψε ποδὶς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ δεσπεσίοιο. Ubi Eustathius, quid sit βηλός, exponit: Βηλός δὲ συνήθως, ὁ τῆς οἰκίας βατῆρ, παρὰ τὸ βαίνεσθαι. ὡς καὶ οὐδὲς, παρὰ τὸ δέεσθαι. ὅθεν καὶ τόποι ἀβέβηλοι μὲν, οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι. His non dissimilia repetit idem commentator ad Il. O, v. 23. Ceterum dictionem hanc Homericam, qua ille deiectum de coelo memorat Vulcanum a Iove, acutissime transtulit Menagius in epigramma de Lanoio, qui plurimos a Pontificiis pro Divis cultos nunquam fuisse contenderat: Τὸν Λαυνοῖον ὄρας, δὲ συρφετὸν Οὐρανίωνων Ῥίψε, ποδὶς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ δεσπεσίοιο. Vide Anti-baillet T. II, p. 216. IENS.

ead. l. 10. Ἄλλως πλανώμενον) Aristoph. Avib. v. 3, τί, ὃ πόνηρ, ἀνω κάτω πλανύττομεν; Ἀπολουμένθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορεμένω. Aristid. T. III, p. 511 B. περιέρχονται δὲ ἄλλως. Bene notat Etymol. p. 68, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀντὶ τοῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως. Ἄλλως ποιεῖν, id est, ματαίως, ut Schol. apud Thucydid. IV, 36. Euripid. Heracl. v. 704. ἄλλως ἔχειν πόρους Hel. v. 713. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ ξύμπλους καὶ συνδιάτορος ὢν) Difficile dictu est, unde Palmerius de Mosellano sic suspicetur, ut audimus, fingens vocem & a terminatione vocabuli editi remotam, & a Graecia alienam. Nec felicius est in emendatione sua proponenda, quidquid ille non dubitare se sic legendum esse prodat. Quam facili negotio fanari omnia possunt! Legendum enim καὶ συνδιάτορος. Eius vocis primitivum habes in Pseudomante: Πυθαγόρην πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν αἰοῖδ' ὄν. In Dialogo Mercurii & Maiæ pro eo dicit συνδιαπράττειν· ἄλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. Imperite mox secuta est haec editio distinctionem aliorum, ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὖροις ἐκείνῳ, παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγῃ, cum distinguui debeat ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὖροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον &c. ut bene versiones videntur advertisse. GRON.

ibid. Συνδιάτορος) Haec vox συνδιάτορος olet mendum: ita

autem eam interpretatur Mosellanus: *nostrae reip. ex parte legatus*: & sic videtur legisse *συνδαιτῶρ*, quae vox etiam alibi forte non invenitur, sed quae melius a *συνδαιτιῶμαι* formatur, quam *συνδίατορος*, vel *συνδαιτορος*, & idem valeret, quod *συνδαιτιότης*, id est, *convictor*, *contubernalis*, vel etiam *arbitrator simul cum alio*; nec dubito sic esse legendum, scilicet *συνδαιτῶρ* vel *συνδαιτιότης*. PALM: Simplex *διάκτορος* est epithetum Mercurii apud Homerum frequens, quod Grammatici putant deductum ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας, a nuntiis ferendis. Vide Eustath. ad Homer. ed. Rom. p. 182 & 1393. Hic sese ei coniungens Charon vocat *συνδιάκτορον*, non quod esset nuntius Deorum, sed quia solebat una cum Mercurio *διάγειν τοὺς νεκροὺς, traicere mortuos*. Quae adhuc locum habent eruditi viri, plane sunt inania. CLER. *Συνδιάκτορος* omnes, quas vidi, edd. Vir tamen doctissimus (in B. 3. credo, quam non consului) cum legisset *συνδίατορος*, emendare conatus est: frustra; genuina enim est, quam exhibemus. *Διάκτορος* a munere Mercurii epithetum apud Homerum frequens, ut Il. B, 103, Φ, 497, & Od. E, 43. unde hic *συνδιάκτορος*, eiusdem familiae servus: erat enim, ut apud Aeschylum audit Choëph. v. 163, *Κῆρυξ μέγιστε τῶν ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν*. Spanhem. p. 169. SOLAN. Mercurium Homerus Hesiodusque *διάκτορον Ἀργεϊφόντην* vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut solet, non explorate constat, aliis aliam originem assignantibus, quam quisque ad suam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime consuevit. Id quidem prorsus ineptum est, atque ab analogiae legibus abhorrens, quod *διάκτορον* dici volunt inserto τ quasi *διάτορον*, οἷον *διατόρως καὶ σαφῶς διαλεγόμενον*, vel, *διάτορον καὶ σαφῆ κατὰ τὸ λέγειν*, sicut in Hesychio & Etymologo scribendum est: neque hoc omisit Cornut. de N. D. c. 16, *διάκτορος κλέκλῃται ἥτοι ἀπὸ τοῦ διατόρος εἶναι καὶ τρανὸς &c.* Verum duplex sententia potissimum obtinuit, ab eiusdem verbi fonte, sed dispari ductu, vocem illam repetens: prima, quam probandam existimo, *διάκτορον* interpretatur *nuntium mandata perferentem ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας*: sic in Etymologo refingit, *διάγοντι τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ἀγγελιαφόρῳ*. ex Schol. Homer. ad Il. B, 103, ex illo vicissim in hoc *ἀγγελίας* pro *ἐργασίας*. Eustath. ad Od. Π, p. 1809, v. 33, ex vetustis poëtae enarratoribus: *Ἐρμῆς γὰρ φασὶ πρῶτος. οἳα κῆρυξ καὶ διάκτορος, καθήρας τὰς ὁδοὺς*. Altera *transvectorem animatum*, propterea quod Mercurius *ψυχοπομπὴς* umbras deducens A-

cherontis etiam traiectum procuret: insignis est ad Hesiod. 'Ε. καὶ 'Η. v. 84, Procli locus, sed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegrabo: Ἀργεῖφόντης δὲ ἦτοι ὁ ἄργος φόνου, ἢ ὁ ἄργως φάινων (nisi quis praeferendum censeat, ἐναργῶς φωνῶν) εἰρηνικὸς γὰρ ὁ Δεδος καὶ Ἀψευδής· οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι Ἀργον ἐφόνευσε τὸν πανόπτην. Διάκτορον δὲ Νέσσος ὁ Χῖος (hic tamen aliae vocis διάκτορος proprietates forte desunt, quibus ultimo demum loco fuerit adiectum, Νέσσος δὲ ὁ Χῖος &c.) ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς τῶν τελευτάντων ψυχάς. Dubito, an D. Heinsius nostram emendationi suae, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuisset praelaturus: εἰρηνικὸς certe vel in caducei gratiam, licet ἐρμηνευτικὸς in Tzetze reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandae gloriam hic Mercurio eripere: sed magis obstat Schol. Homer. ad Iliad. B, 104. Quin ipsum διάκτορος a quibusdam eo fuit relatum; & in Hesychio legas Διακτόρος, εἰρηνικῶς, sive potius Διακτόρῳ, εἰρηνικῶ. Nesci autem Chii, sic enim quam Νέσος malo, qui rarissimus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a Diogen. L. IX, 58. Schol. Homer. MS. apud Ez. Spanhem. ad Iulian. Caes. in Prob. Not. p. 74. idem etymon Etymologus consignavit: ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ φασι παρὰ τὸ κέας τῶν τετελευτηκῶτων κομίζειν ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχάς· τοῦ γὰρ Ἑρμοῦ ἐπίθεται. Διάγειν vero, quod est traicere, transvehere, de Charonte posuit Aristoph. Ran. v. 140, Ἐν πλοιαρίῳ τυντοῦ τῷ σ' ἀνὴρ γέρον Ναύτης δὶάξει δὴ ὁβολῶ μισθὸν λαβὼν &c commode Schol. Aeschyl. ad 'Ε. ἐπὶ Θ. v. 864, ναυστόλον θεωρίδα, quomodo cymbulam inferni portitoris Tragicus appellaverat, exponit τὴν δίαγουσαν τοὺς νεκρούς. Hanc postremam interpretationem secutus est, pro tempore saltem, Lucianus, ut Mercurium iure Charon non tantum ξύμπλουν, sed etiam ξυνδιάκτορον nuncuparet, quia secum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat. HEMST.

ead. l. 12. Καλῶς εἶχεν) H. Stephan. App. de D. A. p. 142, de praeterito imperfecto agens, quod ut praesenti proximum, ita locum eius interdum obtinet, hoc etiam exemplum proposuit: ubi tamen, inquit, dubitari queat, an εἶχε pro ἔχει positum sit. Suam enim significationem retinere videri queat, quatenus Mercurius hoc officium illi praestare iam recusavit: perinde ac si diceret, Non debebas id officii mihi denegare: par enim erat te meminisse &c. Vicissim autem, quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulsam passus, videri queat hoc praeteritum imperfectum praesentis significationem habere. Stephano solemne est in levibus arguta-

ri: omiffum *ἀν*, quod faepe fieri confuevit: καὶ μὴν καλῶς εἰ-
χεν *ἀν*, ὃ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν &c. Particula γοῦν eundem
hic locum & ufum habet, quem § 7 ὀλίγα γοῦν. Index familia
plura fuppeditabit. HEMST.

ead. l. 14. Πρόσκωπον εἶναι) Bene reftituerant Polluci I, 95.
Thucydidis exemplo I, c. 12, iungatur hicce Noftri locus, &
alter § 7, ναύτης ἀεὶ καὶ πρόσκωπος ὢν. HEMST.

ibid. Ἐπὶ τοῦ καταστρ.) Non in Charontis tantum cymba
super tranftris, non fub tranftris, dormiebant, fed & alibi, uti
ex Eufthathio docet Cafaub. ad Theophr. Char. p. 338, cuius
textum etiam hinc emendat. SOLAN. If. Cafauboni notam ad
Theophr. Char. c. XXII, p. 157, vellicaverat Theod. Marci-
lius, vir, praefertim fi cum Cafaubono comparetur, haud ma-
gni fane pretii, ad Perf. Sat. V, 146. ad eum enim hominem
maligne invidum fpectat acrior utrobique viri fummi incre-
patio. Synefius de fervo nequam in patriam navi deportando
Ep. XXXII: πλείστα δὲ δεδωμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. μὴ
γὰρ εἰς κοίλην ναῦν καταβαίη. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὁ τείνας) Exc. G. διατείνας καὶ τεινάσας.
C. δ. καὶ τιν. SOLAN. Prorfus ira in V. fcriptum eft, ut in Exc.
G. HEMST.

ibid. l. 6. Παραηλυθὼς) Dedi παρακαήμενος, quod Etymo-
logus habet in Τεταγὼν, ubi haec eadem totidem fere verbis
leguntur: in ceteris exemplar Voffianum accurate fecutus
fum, quod, etfi in fine τεταγὼν praeferreret, in fronte τεταγὼς
fervabat: ibi tamen ex C. τεταγὼν annotavit Solan. HEMST.

Pag. 31. l. 1. Ὀμίους) Quia gymnafiorum praefes. SOLAN.

ead. l. 2. Ἄλλον νεκρὸν) Caftiga ἄλλον, ἐκείνῳ διαλέγῃ. BROD.
Ἄλλον) Secuti fumus, hoc quidem in loco, non veterum Codd.
auctoritatem, fed emendationem Benedicti certiffimam: in
omnibus enim ante ipfum editis vitiofe legebatur ἄλλον. Inter-
pres tamen aut emendarat, aut in fuo codice recte fcriptum
invenerat; vertit enim loquacem: ut mirer, Bourdelotium,
qui hanc verfionem una cum Graeco-textu edi curavit, reti-
nuiffe tamen ἄλλον. Vide fupra Men. c. 18. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν δικωπίαν ἕλκων) Meminerunt huius loci Laz.
Bayf. de R. N. p. 609 B. Scheffer. de Mil. Nav. p. 67, & Diff.
de Variat. Nav. pag. 773 F. Tan. Faber ad Ariftoph. Ecclef. v.
1083, ubi δικωπείν, fed fenfu turpiculo-translatum, occurrit.
Δικωπίας ἐρέττειν habet Schol. Thucyd. ad IV, 67, modo ne
legendum fit δικωπία. Δίκωπον σκάφος Charontis in Euripid.
Alc. v. 252, & ἑλάτῃ δικώπῳ v. 444. HEMST.

ibid. Δικαιῶν) Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre est, praeferim nautarum singulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. G.

ead. l. 4. Ἑρμείδιον) Immo, invitis libris omnibus, emenda, & meo periculo Ἑρμείδιον lege, ut apud Aristoph. Pac. v. 381, 923. Apud Suidam etiam corrupte legitur Ἑρμάδιον, de quo monuit iam doctissimus editor Kusterus. SOLAN.

ead. l. 5. Περιήγῃσαι) Verbi potestatem explicuimus ad Dial. Mort. XX, § 1 pr. Nunc egregius accedat Basilii locus Hom. VI in Hexaem. p. 50 B. Δεῦρο δὴ οὖν, ὥσπερ οἱ τοὺς ἀήθεις τῶν πόλεων τῆς χειρὸς λαβόμενοι περιηγούνται, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὰ κεκρυμμένα θαύματα ὑμᾶς τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως ξαναγῇσω. HEMST.

ead. l. 8. Καὶ διολισθαίνουσι) P. & I. In aliis legitur pro his διολισθαίνοντες. SOLAN.

ibid. Πάλιν) Scribendum est πάλαι, quod in versione secutus sum: nam illud πάλιν quomodo sententiae congruat, nemo facile dixerit: nihil est frequentius isto usu τοῦ πάλαι apud Aristoph. πάλαι δήπου λέγω, πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω &c. Aliud exemplum dedimus in Sexto p. 282, unde pateat, quam proclivis sit utriusque vocalae permutatio. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκόνδυλον) Κενδυλίζειν, stricilo acutoque articulo percutere. Petron. VORST.

ead. l. 14. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις) Sic Themist. Or. VIII, pag. 103 C. Τί οὖν ἂν πάθοιμεν πρὸς ἀνθρώπους οὕτω δυσκόλους; VORST.

ibid. Πάθος) Haec vox in L. & B. 2. recte habet; in reliquis pessime πάθη: nota est, & tritissima phrasis. Vide, si lubet, Dial. Mort. XV, & in Τιμ. c. 39, & passim. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Γρόνθος) Quid est γρόνθος? An γρόνθων legendum? quod exponit Hesychius ἀναφύσσειν, ἢν πρώτη μανθάνουσιν αὐληταὶ καὶ καθαρισταί. Ita ut per γρόνθωνα exponat Scholiastes κόνδυλον, quia ex ictu sive pugno, qui est κόνδυλος, oriatur in cute tumor, hoc est, ἀναφύσσεις. IENS. Vocabulum rarius & Graecae linguae communis initio Patr. Iunium in Ep. Polycarpi § 2, ἀποδιδόντες γρόνθον ἀντὶ γρόνθου, fefellerat: postea didicit exemplis oblatis alibi quoque occurrere. Schol. Homer. ad Il. B, 219, Achilles Therfitem γρόνθω παίσας ἀναιρεῖ, plane ut Hercules Cyathum πλῆξας κόνδυλῳ ἀνείλεν apud Enarrat. Apoll. Rh. ad I, 1212. Χεῖρα κραταίαν Quintus Calaber testis a Scholiaste parvo citatus vocat I, 740. Solemne est Grammaticis πυγμὴν & κόνδυλον expo-

nere γρόνθον. Hesych. in Πυγμαλ, Πύκτας, Πύξ. Etymolog. in Πυγμαλίας τὸν γρόνθον τῆς χειρός. Tzetz. ad Lycophr. v. 981, 999. Ioann. Diacon. ad Hesiod. Ἀσπ. v. 302, κοινδυλίζοντες ἀλλήλους, ἥγουν τῶ γρόνθῳ βάλλοντες. Iudic. III, 16, Aquila & Symmachus γρόνθου παλαιστιαίου dederunt, ubi in Graecis & Theodotione fuit σπιθαμῆς cuius admonitus sum ab egregio viro Io. Iac. Wettstenio. Propius ad originem inferior aetas extrito v. accessit: vide Io. Meurs. Gl. GB. & Du Cangium in Γρόθος. Hesychii γρόνθων ab eodem fonte derivatur invenitur etiam apud Poll. IV, 83, sicuti iampridem H. Stephanus observavit in Ind. Th. HEMST.

Pag. 32. l. 3. Εἴτα ἐμὲ μὲν κρύπτεσθαι δέήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διδῆς) Infulte Mosellanus: *deinde & ipsi mihi veniendum, ne interim tanquam transfugam Iuppiter me abdicet; quasi legisset ἀποκρύπτεσθαι.* Verior igitur Benedictus; & adscript pater, (*quasi fugitivum per praeconem investiget.* Vid. Petron. Mosch. Ἀ. Κύπρις τὸν Ἑρώτα.) locum Petronii intelligens cap. 58: *At non servus publicus tam languide egit, sed raptam cauponi harundinem subter lectum mittit, omniaque etiam foramina parietum scrutatur &c.* Alter locus est Moschi notus. GRON.

ibid. Κρύπτεσθαι δ. καθάπερ ἀποδράντα) Mercurius apud Lucianum saepe conditionem servilem & agnoscit & indignatur: est aliquando, ut praeconis honoratiora partes gerat; ut in Βίῳν πράσει. Hic ipse, ne tanquam fugitivus praeconis voci subiiciatur, metuit: nam si servus aufugisset, aut res quaecunque alia foret amissa, ad praeconem ire moris erat, & μῆνυτρον commonstranti mancipium reducentive, vel inventori εὐρετρον pronuntiare. Curius Fortunat. p. 49: *Cuius servus fugerat, libello proposito, vel per praeconem nuntians dixit, daturum se denarios mille ei, qui ad se servum perduxisset.* Dion Chrys. Or. VII, p. 123 D. Οὐκοῦν οὐδὲ κήρυκας ὄντων, οὐδὲ κλοπῶν ἢ δρασμῶν μῆνυτρα προτιθέντας ἐν ὁδοῖς καὶ ἐν ἀγορᾷ φθεγγόμενους μετὰ πολλῆς ἐλευθερίας. Perfacete Stratonice, ut erat homo iocorum plenus, apud Athen. VIII, p. 350 A. cum citharoedum scite prooemium quoddam canentem audivisset, reliqua vero non aequae commode peragentem, ἀναστὰς ἐκήρυξεν, ὃς ἂν καταμηνύσῃ τὸν τὸ προοίμιον ᾄσαντα κιθαρωδόν, λήψεται χιλίας δραχμάς. Exemplum eiusmodi praeconis habes in Petronii c. 97, ubi, qui hac de re scripserint, multos indicavit Erhardus. HEMST.

ead. l. 4. Ὑπὸ τοῦ Διδῆς &c.) Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τοῦ Διδῆς ab erudito quodam viro notatum ἀπὸ τοῦ

Διός. Sed id minime opus, cum ὑπὸ τοῦ Διὸς ad κηρύττεσθαι, non ad ἀποδράντα, sit referendum. Ceterum aliud quid, ἔμοιγε δοκεῖν, hic latet. In anterioribus rogarat Mercurium Charon, ut sibi omnia, quae in vivis essent ac agerentur, ostenderet. Mercurius causatus, sibi tantum haud superesse otii, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud superos, hanc autem rem non unius esse diei; verum se amici causa multum velle; non tamen se omnia ostensurum; multos enim ad id requiri annos: pergit in verbis Graece positis, *Deinde ab Iove proclamari me oportebit tanquam fugitivum: te quoque ipsum id impediet, quo minus mortis munia exsequaris, & imperium Plutonis damno afficias, longo tempore nullos ducens mortuos: publicanus quoque Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrans.* At quid hoc? An ista mora & cessatio ab imposito quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter haec Graeca, σὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν, possint intelligi. At contrarium profecto erat eventurum: scilicet vel maximum erat Plutonis regno damnum illaturus, qui tam longo tempore nullos ducturus esset mortuos. An excidit particula ὥς, legendumque? σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, ὥς καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν, ut damno etiam affecturus sis Plutonis imperium. Viderur id maxime vero simile. IENS.

ead. l. 5. Καὶ τὴν Πλ. ἀ. ζημιῶν) Iensius excidisse putat ὥς, & legendum ὥς καὶ &c. Verum eiusmodi incuriam apud optimos quosque scriptores interdum reperias: neque ea, ut opinor, vitio iis vertenda, si, ut hoc in loco, sensus facilis & apertus lectorem decipi non patiatur. In aliis, ubi errandi periculum est, culpandi. SOLAN. Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte, vel impeditiis sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo arcessi debet, si potestatis fuerit eiusdem, vix ullam habet difficultatem: sin requiratur diversae, vel etiam contrariae, longe maiorem. Hic in prima parte positum κωλύσει repeti non potest in sequenti; sed ex eo formandum est aliud illius membri sententiae conveniens ποιήσει, ἀναγκάσει, aut simile quiddam τῷ κωλύσει contrarium. Eum in modum huic loco recte suppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocriter peritus Th. Wopken. Lect. Tull. I, c. 8, pag. 48, comparans Pauli I ad Timoth. IV, 3, κωλύοντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, quod intelligi

volunt, κωλύοντων γαρμείν, κελυόντων δὲ ἀπ. βρ. Vide magnum Grotium, qui ex Phaedro protulit, *Nec veto dimitti, verum cruciari fame* IV, 17. Liv. XXXVI, 17: *Rex — condidit se intra rupes; ne ante fauces quidem saltus, ut quondam Lacedaemonios fama est, sed intra penitus retractis castris*: ubi in prior parte supplendum esse positis, nam retractis ibi locum non habere, monuit eruditiss. Dukerus ad Flor. II, 7, pag. 361, quem adire operae est pretium. Alia de hoc genere sollertissime pertractavit I. Fr. Gronovius Obs. IV, 2, p. 26, 27. HEMST.

ead. l. 13. Σὺ δὲ — δυνατὸν ἦν) An cuiquam haec placeant, nescio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel, δυνατὸς ἦς sed prius magis placet; & ita emendasse virum aliquem doctum in margine sui libri video. SOLAN. Nominativum tueri licet, si statuas absolutum: *de te vero, vel, ad te quod attinet, si potestas tibi foret in coelum ascendendi*. Usitata Graecis structurae forma, quam nec Attici refigiunt. Isocr. Panath. p. 257, Αἰμὲν οὖν αἰτίαι — διὰ μακροτέρων μὲν αὐτὰς διήλθον, αὐταὶ δ' οὖν ἦσαν. Philostr. de V. S. II, p. 553, v. 31, ἡ μεσόγειος δὲ — ὑγιαίνει αὐτοῖς ἡ φωνή. Heliodor. I, p. 2, Ὁ δὲ αἰγιάλδης, μεστὰ πάντα σωματῶν νεοσφάγων. Aelianus, quippe compositus ad sophisticam normam, nullo alio loquendi more aequè delectatur, quod observant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, arridere mihi σοὶ δὲ. Novit Plato non tantum ἄκραν τὴν οὐράνιον ἀψίδα, & τὸ τοῦ οὐρανοῦ ῥῶτον, sed etiam coeli περιωπὴν, unde prospectus in omnes terras pateat: in Polit. pag. 538 C. τότε δὲ τοῦ παντὸς ὁ μὲν κυβερνήτης — εἰς τὴν αὐτοῦ περιωπὴν ἀπέστη. Hic ille summus coeli vertex, quem Iuppiter tenet, supra nubila supraque ventos sedens in luce perpetua, ut ait Claud. Mamertin. Genethl. Maximian. cap. 14. sed idem quae scripsit in Grat. Aët. pro Consul. cap. 10, huc tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur: *Si quis mortalium in aliquam coelestem speculam nube sublatus, paulo ante vidisset moesta omnia — is si nunc in illud idem editum reponatur, ac despiciat cuncta laetantia &c.* Poëtis nota fuit — interior coeli qua semita lucet Dis tantum, & cunctas iuxta videt ardua terras: Stat. Th. IX, 641. Est autem περιωπὴ quodvis cacumen & editior locus, etiam montium, unde longe lateque prospici possit: apud Philostr. de V. S. II, p. 553, ἐκ περιωπῆς τοῦ Παρνάσσου idque ipsum ἐκ περιωπῆς proverbii ferme locum tenet: ἐκ περιωπῆς ἀποσκοπεῖσθαι Synes. p. 42 C. Καλῶ γὰρ ἅπαντας ὥσπερ ἐξ ἀπώπτου τινὸς καὶ μεσαιτάτης περιωπῆς μεγάλῃ καὶ ὑψηλῇ κη-

ρύγματι. Gregorius Nazianzenus initio Stelit. I. HEMSTERH.

Pag. 33. l. 1. Εἰδώλοισ) Εἰδῶλα hoc loco pro umbris defunctorum sumuntur. Id Virgilius per vocem *imago* expressit Aeneid. IV, 654: *Et nunc magna mei sub terras ibit imago*. PALM.

eād. l. 7. Ἐνδύναι ὀλίγον τοῦ π.) Virgil. Aen. V, 830, *Una omnes fecere pedem*, i. e. extenderunt funes veli, ut recte enarrat interpretes. Usurpat iterum eandem aut similem vocem ἴστ. β, c. 45, & Z. Tr. c. 47. SOLAN.

ibid. τοῦ ποδός) *Pedis*, id est, funis, quo tenditur velum. BROD. Lapogogia. *Una omnes fecere pedem*, Maro &c. Est enim μεταφορικῶς pes ἱστίου, ut εὐνὴ ancora dicitur. *Ancora fundabat naves*. G. — Ita descripsit Solanus: la Pogogia vocem Italicam credo; de qua tamen nihil mihi constat. L. Bayfio non latuit hic locus de R. N. pag. 619 B. eundem adhibuit La Cerda ad Virgil. Aen. V, 830, multos, qui de pedibus veli scripserint, recensens: verior tamen est, quam eius, Brodaeii sententia ad Anthol. II, p. 208. Ποδῶτὰ λῖνα Lycophroni v. 1015, ubi vide, si tanti est, Meursium & Potterum. HEMST. Achilles Statius ad Catulli Phaselum annotavit, Lusitanos la Poia vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum. IDEM in Addendis.

in Schol. col. 2. l. 1. Τῷ πνέοντι) Nimirum ita scriptum fuerat in vetustis membranis: ὁ πνέων, scilicet ἀνεμος, ut alibi Noster τὴν πνέουσαν dixit. HEMST.

Pag. 34. l. 5. τοὺς Ἀλωέως υἱέας) Homer. Odyss. A. BROD. Vide D. Hoëschel. ad Origen. in Cels. IV, p. 174, qui utitur hoc loco. Celsus ibi perquam ridicule dicitur existimasse, Moysen, cum turris ad coelum educendae historiae exponebat, παραφθεύραντα τὰ περὶ τῶν Ἀλωαδῶν ἱστορούμενα τοιαῦτα περὶ τοῦ πύργου ἀναγεγραφέναι: calumniae depulsio facilis ex temporum ratione: sed quod Origenes opinatur neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλωέως πρὸ Ὀμήρου εἰρηκέναι, neutiquam probaverim. Ante Celsum autem iam diu homines existisse impios, & de numero quidem Iudaeorum, qui narrationes Moysis de structa turri, Homeri de exaggeratis ad coelum montibus eum in finem inter se compararint, ut pro fabulis utraque peraeque habendas esse evincerent, ostendit Philo Iud. Περὶ Συγχ. Διαλ. pag. 320 C. Εἰς μὲν οὖν ἐστὶν (μῦθος) ὁ εἰκὼς τῶ συντεθέντι ἐπὶ τῶν Ἀλωαδῶν, οὗς ὁ μέγιστος καὶ δοκιμώτατος τῶν ποιητῶν Ὀμηρος διανοηθῆναι φησι τρία τὰ περιμῆκιστα τῶν ἑρῶν ἐπιφορῆσαι καὶ ἐπιγῶσαι. Recte quidem ut Philo διανοηθῆναι, sic & Lucianus ἐβελῆσαι ἐπιθεῖναι: nam qui revera mon-

tes eos montibus involvisse scripserunt, ab Homero nescio quo iure differunt; siquidem magnus poeta nihil aliud, quam tam arduae rei & incredibilis aggrediundae consilium voluntatemque indicet: ideo Themistius ἀτοπα φαντάσματα καὶ ἀλλόκοτα, ὅρων τινὰς ἐποικοδομήσεις καὶ ἀναβαθμούς εἰς οὐρανούς vocat Orat. II, p. 56 B. satis erat immanibus pueris pro tenera aetate, quae vix nonum annum attingebat, Martem constrictum in vinculis habuisse. Ἀλωάδαι plurimum appellantur: Stephanus Ἀλώϊον urbem esse Thessaliae tradit, ἣν ἐκτίσαν οἱ Ἀλωάδαι καθελόντες τοὺς Θράκας: hic iam fabula remota tenue veteris historiae vestigium apparet, quod si perfectui locus pateretur, in latius validissimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror Berkelium ibi notantem, nusquam Ἀλωάδης fieri ab Ἀλωεύς, nisi apud Stephanum: Holstenius etiam, *nun* Ἀλωεῖδαι; quin plures insolens forma perculit: ad scriptoris, qui Aristotelem mentitur, de Mundo ista verba p. 1, καθάπερ οἱ ἀνθρώποι ποτὲ ἐπενόουν Ἀλωάδαι, veriorrem esse scripturam Sylburgius observat Ἀλωεῖδαι: idque ipsum iamdudum ante Nansio fuerat visum ad Nonni P. E. I. VIII, 150. idem in Origene tentatum: neque diffitemur, Ἀλωεῖδας dedisse Apollodorum I, p. 29, pro quo non raro Ἀλωεῖδαι exarari solent. Utrumque Ἀλωάδαι & Ἀλωεῖδων Pindari Scholiastes habet intra paucos versus ad Π. Δ, 156. Themist. p. 36, οἶους ἔδουσι τοὺς Ἀλωάδας οἱ ποιηταί: sed pag. 79, ὅστις ἂν μὴ παρίησι τοὺς Ἀλωεῖδας εἰς ἀποπληξίαν. Ego tamen ut in re comperta non vereor affirmare, multo saepius Ἀλωάδας, si quis inquirat, in veterum scriptis repertum iri, quam Ἀλωεῖδας: adeo ut temeritatis absolvi nequeat, qui morem scribendi receptissimum ad formam patronymicorum, quae ab *eus* descendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin credam Ἀλεάδαι vel Ἀλευάδαι titulum fabulae Sophocleae, de qua Casaubon. ad Athen. VII, 4, & Io. Meursius, ubique corruptum esse, refingendumque in Ἀλωάδαι: cui suspitioni mirifice favent versus inde ab Aeliano adducti de Anim. VII, 39. nam ipsa vel cerva, vel Diana in cervam mutata, quae causam interitus Aloidis attulit, designari videtur: drama vero fuisse Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. HEMST.

ead. l. 8. Εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξειν, οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανὸν) Sic male distinctus in postrema parte hic locus legitur, etiam in Aldina editione. Interpunge autem, εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύ-

την κλίμακα ἔχειν οἰομένους &c. Nec aliter video distingui in Florentina. Plana sunt omnia: *Homerus poeta ait, duos Aloei filios, cum pueri etiamdum essent, olim statuisse radicibus evulsam Ossa Olympo superimponere; deinde & huic Pelion: idoneam hanc arbitantes se habituros esse scalam, etiam ad in coelum ascenden- dum.* IENS.

ead. l. 11. Νὰ δὲ) In Cod. Flor. νῦν δὲ, οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῷ θεῶν. BOURD.

ead. l. 15. Δύ' ὄντες) *Ἦic δ' ὄντες pro δ' ὄντες μόνον dictum esse manifestissimum est,* inquit H. Steph. App. ad Scr. de D. A. p. 105, additis e Luciano pluribus eiusmodi locis; in quibus equidem quid opus sit ellipfi, nullus video, atque adeo lubens sequor exactissimum iudicium Dukeri ad Thucyd. IV, 92. HEMST.

Pag. 35. l. 2. Τοῖν βρεφυλλίον) Otum & Ephialtem intelligit Lucianus. Adi citato nuper libro Homerum, ubi & hoc est, αὐτὰρ ἐπ' Ὀσση Πήλιον εἰνοσίφυλλον. BROD.

ead. l. 6. Ἰδιώτης) Ignarus literarum, non rusticus, ut habet interpretes. CLER.

ead. l. 8. Οὐτῷ ῥ. συντιθεῖς) Nihil est hic, quod magnopere offendant: nescio tamen quo pacto magis blanditur, αμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν· οὕτω ῥαδίως συνετιθεῖ τὰ ἄρ. Illud autem ἀπὸ δυοῖν στιχῶν pro δυσὶ στιχοῖς non aliter est dictum, quam ἀπὸ μικρὰς δαπάνης, ἀπὸ τροχίλιās ἀνιμῶν Theophr. H. Pl. IV, p. 76. ἀπὸ ῥαβδίου οἰκίζεσθαι Strabo XVII, p. 1184 B. Vide Kuster. ad Aristoph. Equ. v. 535. Duker. ad Thucyd. VIII, 87. HEMST.

ead. l. 12. Ὡς διαδέξαιτό ποτε αὐτὸν) Postulare videtur legitimus orationis cursus, ὥς διαδέξαιτό ποτε αὐτὸς ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα· διαδέξαιτο, ut ἀναπαύσειεν αὐτὸς vero concinnius ad Herculem pertinebit, quam si cumulare αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα scribatur. HEMST.

Pag. 36. l. 5. Ἐξειργάσμεθα) Veteres edd. ἐξειργασόμεθα. B. 2. S. & A. ἐξειργασάμεθα. Sed genuinum est, quod reposuimus. SOLAN.

Pag. 37. l. 1. Τῶν κρανίων) Ἀν συντριβέντες τὸ κρανίον; placet. GUYET.

ead. l. 7. Εἶγε καὶ ἰδεῖν) Particula saepius eum in modum poni solita, ut intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis sententiam: *conandum est aliquid, & cum nonnullo periculo huc ascendendum, siquidem, o Charon, perspicere velis omnia.* HEMST.

ibid. Οὐκ ἐνι) Non licet. BROD.

ead. l. 9. Φείδου μὴ) *Benedict. Ne pedem in lubrico ponas: im-
mo, ne parcas pedem in lubrico ponere.* GUYET.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὰ γὰρ πρὸς) *Amst. ed. ἡ γὰρ δὲ ἐνέτρι-
ψα τὴν λ. quod ne Graecum quidem est: utrumque recte lege-
batur in libro Vossiano, consentiente Thoma Mag. in Ἐπαθὸν
τὴν ψυχὴν.* HEMST.

Pag. 38. l. 1. Διμῶν) *Mare.* BROD.

ead. l. 14. Ὅτι γελῶν) *Hic iterum ὅτι male coniungitur, ubi
legitur, καὶ ἥρου με ὅτι γελῶν scribe ὅ, τι. Et rogabas me, quid
riderem. Plane sic in Florentina. Apud Homerum quoque Il.
A, 64, illud ὅ, τι perperam coniungitur: Ὅς κ' εἴποι, ὅτι τόσ-
σον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων. Sed scribe, Ὅς κ' εἴποι ὅ, τι τόσ-
σον δέ. Qui dicat, quid (ob quam causam) adeo iratus sit Apo-
lo. Ita distinctum hunc Homeri locum olim lectum fuisse, li-
queat ex Hesychio, non aliter haec verba referente; qui ipse
quoque una literula multatus est, Ὅ, τι τόσον, διότι τοσούτου
lege ex Homero τόσον.* IENS.

Pag. 39. l. 2. Ἐς τὴν ὑστεραίαν) *Haec in libris publicatis in-
terpunctio sequentibus annectit; nec dissentiunt interpretes:
ego contra censui κληθεὶς εἰς τὴν ὑστεραίαν iungi oportere:
huic ergo distinctioni versio quoque responderet.* HEMST.

ead. l. 15. Ὅφρ' εὖ γινώσκης) *Homer. Il. E, 127.* BROD.

ead. l. 16. ΧΑΡ. τί ἐστίν;) *Vereor, ne praeter Luciani vo-
luntatem Mercurii sermo sit intercisus: illi, quod nunc in-
commode Charonti tribuitur, est assignandum; quid enim
aptius, quam ut recitatis Homeri versiculis statim quaerat,
τί ἐστίν; ἢ δὲ ὅρας;* HEMST.

Pag. 40. l. 1. Ὅς πρὸς ἐμὲ) *Si mecum componatur.* BROD.

ead. l. 2. Προδιδάσκέ με) *Quorsum spectet προδιδάσκειν,
quidve Charon ante doceri velit, non capio; quandoquidem
acutissimam aciem repente nactus nihil nunc aliud expetit,
quam ut, quae in terris ab hominibus gerantur, sibi Mercu-
rius demonstret, interrogantique singula respondeat. Videtur
in προ nescio quid haerere vitii.* HEMST.

ead. l. 4. Ἀμελέτητον) *Scriptura optima, quam P. L. & ed.
I. exhibent. Reliquae ἀμελή, quod servari quidem forsitan po-
tuerat, ut Mss. c. 25. sed ne MSS. Codd. & Iuntinae aucto-
ritatem sequi dubites, vide Ἀλ. cap. 18, & Παρ. c. 60, ex
quibus omnibus, quid inter has voces discriminis sit, facile
perspicias.* SOLAN.

ead. l. 13. Ὅσπερ τορύνῃν τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν) *Cum
vertisset Mosellanus, atque tridente velut unco quodam hamo inie-*

δο, contraxit Benedictus, & iniecto tridente tanquam quodam hamo. Quod cui potest placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus, *τορύνην* passim ab Grammaticis exponi *κινήτριον τῆς χύτρας*; quod & commodissime & facete ab ridiculo Luciano & Neptunum traduce in persona Charontis videtur dictum, non secus ac si mare esset eius olla culinaria. GRON.

ead. l. 14. Τορύνην) *Tudiculam*. BROD.

ibid. τὰς Διέλλας) Sumta sunt ex Od. E, 291; ubi pro — *πάσας δ' ὀρόβυνεν ἀέλλας* videri poterat legisse Lucianus, *ὀρόβυνε Διέλλας*: sed memoriter haec, verbis non annumeratis, citasse Nostrium credo: quae etiam est causa, cur *ὀρόβυνε* augmento suo instructum non repudiem. Nicetas Man. Comn. II, p. 109, *ὡς ἀχαιεῖς ἀμπώτιδες καὶ σύρτεις, αἱ κύμα ὄρθν ἐπαίγίζουσιν, εἰς τὰς μάχας ἐπαγκοῦντο καὶ ὀροβύνοντο*. HEMST.

ead. l. 15. Ὀρόβυνε) Ex Homero emendavimus, quod in omnibus legebatur *ὀρόβυνε*. SOLAN.

in Schol. l. 1. Τορύνον) *L. τορύνην* & ita legisse Excerptorem video. SOLAN. Non aliter in *V*. sed quid sibi velit Scholiastes, parumper obscurum est. Non equidem improbavero tudiculam explicari *εἶδος ξύλου στρογγύλου*, quoniam talis in materia lignea figura satis huic instrumento conveniet: verum quo pertinet ἢ τὸ *σκαμβόν* &c. quod si *τορύνην* exponit, scribendum potius fuerat ἢ *τι σκαμβόν* ξ. Nunc paroemiae notae verba propemodum integra habes, *τὸ σκαμβόν ξύλον οὐδέποτε ὀρθν*, ut apud Suidam legitur & Mich. Apostolium, vel, ut in App. Vatic. C. III, n. 100, *τὸ σκαληνόν* (eum in modum refingo *σκαλικόν*) *ξύλον οὐδέποτε ὀρθοῦται*. Ideone haec addidit, ut in tudicula ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exemplum ostenderet? HEMST.

Pag. 41. l. 4. Αὐτῇ Σκύλλῃ καὶ Χ. καὶ Κ.) Id est, cum ipsa *Scylla & Charybdi* &c. GUYET. Charon indicaturus Mercurio, unde & ipse multos memoria comprehensos habeat versus Homericos, facitissime narrat, eo, quo Homerum defunctum traiceret, tempore incidisse gravem tempestatem, Homerumque nauseabundum evomuisse plurima suorum carminum una cum *Scylla, Charybdi & Cyclope*. Ita simpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Luberne interpretem sequi vertentem, *Nauseabundus ille ipsi Scyllae, & Charybdi, & Cyclopi bonam carminum partem evomuit*, & statuere, Homerum, ubi *ἀνοστον πλοῦν* navigaret, illuc, unde negant redire *quatenquam*, transvectum esse fretum inter Siciliam & Italiam?

Quo quid pote infulsius? Non intellexit bonus Noster, τὰ ἀπίστευσε τῶν ῥαψωδῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι, eadem esse, ac σὺν αὐτῇ Σκύλλῃ &c. quam praepositionem saepe subaudiendam relinquunt Graeci. IENS.

ead. l. 5. Ἐκ τοσούτου ἐμέτου) Haec imago animo Luciani primum non est obiecta. Pictori Galatoni eam debuit, de quo sic loquitur Aelian. V. H. XIII, 22: Γαλάτων ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον αὐτὸν ἐμύνητα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμμεσμένα ἀρνομένους. Vide interpretes ad hunc locum. CLER.

ead. l. 8. Τίς γὰρ ὁδὸς) Versus ex Iliad. 3. BOURD.

ibid. Ἦὺς τε, μέγας τε) Homer. II. Γ, 226. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Γελάτω) Libuit hic relinquere lectionem MS. Codicis, ut librarii appareret imperitia, qui non vidit hic esse nomen pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuere, conicerentur. Legendum est, ὅτι Γαλάτων, ut liquet ex Aeliano V. H. XIII, 22, ex quo lux huic loco haud dubia, qui vicissim Aelianum tuebitur adversus eos, qui frustra eum emendare conati sunt. CLER. Cum Clerico facio: longe alius est Eladas vel Geladas Argivus, Phidiae praeceptor, de quo Perizonius cogitabat. Ceterum haec Scholiastae verba iam fuerant a Fr. Iunio in lucem prolata Catal. Artif. in *Galato*. Vide praestantiss. Fabricii B. G. I, c. 7, § 1. HEMST.

ibid. l. 8. Ζ' γὰρ καὶ σ' στάδια) Errat Scholiastes. Octo stadia militare conficiunt. SOLAN. Καὶ σ', quae deleri volebat Solanus, intelligenda sunt καὶ ἡμισυ· persimilis est ac paene eadem notae forma, qua Graeci dimidium significant. Facile Scholiasten erroris absolvent, quae disputavit Dodwellus Diff. de Per. Anon. Eux. Mar. § 4, 5. HEMST.

ibid. l. 11. Φασὶ γὰρ &c.) In vicem peccatorum ed. A. φασὶν αὐτὸν — στύλον τροπιδίων — ἐταίρους τε — ὑπεξαγῶν genuinas Vossii membranae lectiones restituiimus. Mox impressum fuit ὅτι καὶ τοῦ ζῆν &c. quod & a veteri lectione discedit, & structuram legitimam violat. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Τποβάντα) Strabo VI, pag. 263 A. ὑποδύντα. SOLAN.

ibid. l. 8. Κορμῷ μεγάλῳ) Adde ex Strabone ἐσσηνωμένῳ. SOLAN.

ibid. l. 12. Ἀφύκτω) Vitium V. ἀφύκω bene correctum fuit in ed. A. De casu Milonis breviter & satis commode vetus interp. ad Ib. Ovid. v. 611. Milo Crotoniates fretus viribus suis, quercum hiantem diducere conatus est: sed cuneis exeuntibus in medio conatu substitit praeda lupis. Propius etiam ad Scho-

liaetae nostri narrationem accedit Gell. N. A. XV, 16. Verum Eustathius ad Dionys. Perieg. v. 369, dum concinnae brevitatibus sophisticum acumen affectat, paene ridiculus evasit: ἀποσφηνωθείς δένδρῳ τὰς χεῖρας, ἐν τῷ τῆς οἰκείας ῥώμης πειρᾶσθαι, σφιγκτῶ θανάτῳ τὸν βίον μετήλλαξε. HEMST.

Pag. 42. l. 5. Μηδὲ ξυνεῖς) Haec mihi non accommodatissime videntur ad integram, quae praecessit, sententiam respondere: etiam si mutes tempus ὑποσκελεῖς, parum adiumenti, me iudice, contuleris. Forte orationis impeditae in ipso Luciano haeret culpa: non enim aequae semper stilus, quamvis attempto, ad animi cogitata dilucide exponenda procedit. HEMST.

ead. l. 8. τί οὖν;) Vide, quae notavimus ad pag. 157, l. 12. HEMST.

ead. l. 13. Ἐμπίδα) Male ἐλπίδα. BOURD. Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἐλπίδα reposuit Bourdelotius, sed pro ὅπως, quod in editis est, scribendum ὅπως οὐχ ὅπως est nedom: usus etiam est in Prometheo & alibi. GRAEV. In B. 2. quam secutus videri Bourdelotius, mendose legebatur ἐλπίδα: at si alias inspexisset, recte, ut hic vides, legisset. SOLAN.

Pag. 43. l. 4. Ἐλασεῖοντι ἐπὶ Λ.) Ingenio Luciani facetissimisque iocis ita delector, ut qui maxime; neque tamen eius dotes tam inepte admiror, ut, si quid reprehensione dignum admisit, excusandum putem. Sane mallet, quando historias veteres, quod saepe solet, attingit, examen accuratius maioremque curam adhibuisset, & partem elegantissimae venustatis laudem hoc quoque non vili titulo cumulasset. Nuper admodum Assyrios ait a Cyro devictos, expugnatamque esse Babylonem; nunc porro meditari Cyrum expeditionem in Lydiam, ut Croesum adoriatur, regnoque spoliaret. In his ordo rerum gestarum non constat: nam quamlibet in historia Cyri scriptores antiqui discrepent, huc tamen omnes simul conspirant, prius aliquot annis, quam Babylon fuerit in potestatem redacta, Croesum Lydosque succubuisse. Si Xenophon in hac causa testis idoneus placet, hoc, cum Cyrus annum aetatis ageret trigessimum, acciderit; illud tribus admodum annis post. Ab ea ratione non parum discedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno aetatis Cyri secundo, vel quinto & quinquagesimo, Babylonem in primo & sexagesimo. Utcunque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum est, Lucianum, dum haec scribebat, ad historiae veram seriem animo fuisse minus attento: potuisset alioqui, si eam in

curam paulo diligentius incubuisset, & ingenio simul servire, & rerum gestarum fidei. HEMST.

ead. l. 8. τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος) Loquendi formulam illustravit Iensius ad N. Δ. p. 157, l. 8. Αἱ δὲ Σάρδεες, inquit Strab. XIII, p. 928 B. πόλις ἐστὶ μεγάλη, νεωτέρα μὲν τῶν Τρωϊκῶν (quod ut de nomine Straboni forte concedam, de ipsa tamen urbe, vel arce saltem, minime dederō) ἀρχαία δ' ἡμῶς, ἀκρὰν εὐερκεῖ ἔχουσα. Arx sane munitissimi operis, & prorsus inexpugnabilis futura, nisi Meles sive Myles portentosum leonem, ex pellice sibi natum, ea sola parte, quae penitus inaccessa videbatur, circumferre neglexisset: Herodot. I, 84, ex quo Dionis Chrysostomi non intellectum Casaubono locum egregie declaravit Henr. Valesius ad Exc. Nicol. Damasc. p. 68. Adversus Cimmericos, deinde & Athenienses diu post tuta stetit: Herodot. I, 15, V, 100. Cuius arte capta fuerit a Cyro, tradidit Herodotus: ab Herodoto tamen nonnihil abit Xenoph. K. Π. VII, p. 107, ubi τεῖχος τὸ ἐν Σάρδεσι commemoratur, & τὰ ἀποτομώτατα δοκούντα εἶναι τῶν Σαρδιανῶν ἐργατα, quam lectionem propter triplicem Luciani murum servari velim. A Polyæno duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diversis scriptoribus petita: prior VII, c. 6, § 3, quem habeat auctorem, ignoro; posterior § 13, perinde a Frontino descripta III, 8, § 3, a Ctesia fluxit, ut ostendunt eius Excerpta p. 635, v. 30. Sed Croesi filiae Nanidis opera, patris Cyri nuptiis legitimis, arcem esse proditam cecinerunt Licymnius & Hermesianax, teste Parthenio Erot. cap. XXII, quibus Musarum famulis quatenus habenda sit fides, lectori ius arbitrandi facio: ita vero Parthen. περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἔξει γυναῖκα αὐτὴν, κατὰ τὴν ἀκρὰν, μηδενὸς φυλάσσοντος δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου, εἰσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους. Ideo gazae regiae thesaurisque custodiendis munimentum opportunissimum: Polyæn. IV, c. 9, § 4: Σέλευκος τὴν Σαρδιᾶν ἀκρὰν ἐπίθει (ita legendum iudico pro ἐπόρθει) τοὺς ἐν αὐτῇ θησαύρους Θεοδότου φυλάσσοντος· τοῦτον θησαυροφύλακα Λυσίμαχος ἔταξε· μὴ δυνάμενος τὴν ἀκρὰν ἐχυρὰν οὖσαν εἰεῖν. Neque aliam ob rem captivi nobiles eo detrufi, ut evadendi spes omnis praecideretur: eundem vide VI, c. 49. Arx autem urbi adiungebatur per Πρίονα, (nomen a figurae similitudine sumtum autumo) cuius τεῖχος ἀφυλακτούμενον cum Lagoras Cretensis observasset, solerti consilio viam expugnandae post diuturnam obsidionem urbis invenit: historiam narrat Polyb. VII, pag. 705, meminitque

τῆς προὔπαρχούσης δόξης περὶ τῆς τῶν Σάρδεων ὀχυρότητος. Arcem Charon Lampfacenus vocavit τὸ τεῖχος τὸ βασιλῆϊον, referens Athenienses Ionibus opitulatos εἶναι τὰ περὶ Σάρδεως ἅπαντα χωρὶς τοῦ τεύχους τοῦ βασιλῆϊου· verba nobis descripsit Plutarch. Περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. p. 861 D. HEMST.

ibid. τὸ τριπλοῦν τεῖχος) Ἐχουσιν subaudio. BROD. τὸ περιβεβλημένον, aut quid simile desiderari videtur post τὸ τεῖχος. GUYET.

ead. l. 10. Σόλωνι) Ne quis hic forte ficta suspicetur, quae de Solone cum Croeso habet, adeat Plutarch. in Sol. & Herodot. I, pag. 7, ubi eodem ferme, quo hic, modo differentem cum Croeso Solonem audies. Meminit & Diogenes Laërtius illius colloquii p. 12. Menagius tamen addubitat ob rationem temporum. SOLAN.

Pag. 44. l. 2. Οὐδ' ἐν ἀγεννέσι) Quid aliud erat expectandum ab homine liberrimae indolis, libertatisque amantissimo, cuius summa ferebatur apud Graecos sapientiae fama? Herodotum adumbravit Noster, qui Solonem fecit adulatione omni procul habita οὐδ' ἐν ὑποθαπύσαντα, ἀλλὰ τῷ ἔοντι χρησάμενον λέγειν &c. Inhumanus est, neque Herodoteum, quo statim Solonem impetit Croesus, convicium καθάρματος. Verum ordinem eorum, qui beatissimi iudicio Solonis sunt pronuntiat, Lucianus invertit: Tellus priore, posteriore loco iuvenes Argivos posuit Herodotus, sive aequum existimans, ut popularis sui Solon primam rationem haberet, sive potius aetatis, qua vixerunt, intervallum secutus: Charon certe mox, simul atque Cleobin & Bitonem audivit nominari, agnoscit eos τοὺς ἅμα πρῶν ἀποθανόντας· unde quid aliud colligas, dummodo Luciani fides auctore certo nitatur, quam utrosque vivente Solone, vel paulo saltem ante, beatam illam mortem obiisse. Κλέωβις autem in hodiernis Herodoti editionibus impressum est; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris annotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui testem Herodotum adhibent, Κλέωβιν appellant; quem scribendi modum necessitate metri probat, quod in Stobaeo legitur p. 603 Epigramma: Οἶδε Βίτων Κλέωβις τ' ἐπὶ σώμασιν οἰκείοισιν Ζεύγλαν ζευξάμενοι &c. Matrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut Suidas ostendit in Κροῖσος· τῆς μητρὸς αὐτῶν Θεανῶς ἢ Κυδίππης ἱερωμένης καὶ μελλούσης πομπεῦειν τῇ πατρίῳ ἑορτῇ ἐπὶ ἀπῆνης μέχρι τεμένους τῆς Ἡρας· haec ab alio fonte sunt hausta, itidemque quod Hyginus tradit, Cydippen, postquam du-

plicis domestici funeris exemplo didicerat, nihil esse melius mortalibus, quam mori, mortem obisse voluntariam. Illorum vero, a quibus haec historia, *fabulum notam* Cicero vocat, sit narrata, indicium petes a viris eruditissimis I. A. Fabricio ad Sext. Empir. P. H. III, § 231, I. Davisio ad Cicer. T. D. I, cap. 47. HEMST.

ead. l. 4. Κλέοβιν καὶ Βίτωνα) De his Herodot. l. 2. Plato etiam in Axiocho, vel de Morte. SOLAN.

ead. l. 5. Τοὺς τῆς ἱερείας π.) Lege, ΧΑΡ. Τοὺς τῆς ἱ. π. νεώτερος enim est haec a Charonte dici, quam a Solone. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ πρῶτα) Primas. BROD.

ead. l. 11. Τέλλος) *Tellus* in quibusdam Diogenis Laërtii codicibus scribitur. Apud alios *Telus* vel *Tellus*, ut hic omnes impressi, exceptis Fl. & I. quae Τέλος habent: sed eadem Τέλλον recte exhibent Ἰστ. β, c. 17. SOLAN. Ad Diogen. L. I, 50, vide Menagium. Τέλος scribatur, an Τέλλος, parum interest: vetusti Graeci literas geminare vix unquam solebant: Σέλλος, Σέλος, Ἐλλος, Ἐλος, Σελλασία, Σελασία, Πελλός, Πελός, nullo discrimine separantur. Antiqua scriptio delusit interpretem Dionis Chrys. p. 593 D. ut pulchre Casaubonus observavit. Themist. Or. XVIII, p. 211 D. Κροῖσον μὲν οὐκ ἀπέφηνεν ὁ Σόλων ἐλβιότατον τῶν τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργείους νεανίσκους. ubi, tamen non ignorem, quomodo defendi possit τὸν Ἀθηναῖον, profecto malim Τέλον vel Τέλλον Ἀθηναῖον. HEMST.

ead. l. 15. Πρὸς τὸ τέλος) Respicit Solonis dictum, de quo Aufon. BOURD. Sententiam Solonis, quam Aristoteles argumentis sanequam levibus impugnat Eth. Nic. I, c. 10, certatim Tragicos imitari monent B. Martin. V. L. I, c. 1, versus Euripidis ex Androm. v. 100, qui sunt ipsius Andromachae, perperam Hecubae tribuens, & Ios. Barnef. ad eum locum & Heracl. v. 865: Cum ergo Deianira Trachinias Sophocleas sic inciperet, Λόγος μὲν ἐστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φάνεις, ὧς οὐκ ἂν αἰὼν ἐκμάθοι (ἐκμάθοις) βροτῶν, πρὶν ἂν θάνοι τις, οὐτ' εἰ χρηστός, οὐτ' εἰ τῷ κακός, notare operae pretium duxit Scholiastes esse μεταχρονισμόν· μεταγενέστερος γὰρ Σόλων ὁ μὲν δὲ να μακαρίζειν δεῖν πρὸς τελευτῆς πρὸς Κροῖσον ἀποφηνάμενος. Vide Cicer. de F. B. & M. II, 27, & Davif. p. 164. Similes veterum sententias plena manu suppeditabit Stob. Ecl. cap. CIII. Porro legendum puto καὶ τοῦ ἀχρη πρὸς τὸ τ. &c. Dion Chrys. p. 598 C. ὧν τὸν μὲν ὁ θάνατος ἤλεγξεν. HEMST.

Pag. 45. l. 4. Τὸ πορθεῖν αὐτὸ) Inepte haec vertuntur,

ἀλλὰ τὸ πορβμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν, *sed cymbam ipsam harum rerum iudicio dignam censet: cum sit, sed cymbam ipsam existimas esse, ubi de talibus iudicium fieri necesse sit.* GRAEV.

ead. l. 7. Μισθὸν τῶν χρησμῶν) Notum est oraculum, quod iterum tangit Z. 'Ελ. c. 14 & 20, ubi vide Notas, & c. 43. Latine apud Ciceronem sic exstat: *Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim.* SOLAN.

ead. l. 11. Ὑπώχρον) Infra vocat ὥχρον καὶ βαρὺ κτῆμα. Colorem hunc, qui iam non plane pallidus, sed luteus & flavescens intelligi debet, auro Graeci tribuunt: Basil. Caesar. T. II, p. 66 B. ὥχρότεροι τάχα τοῦ χρυσοῦ γηθήσονται οἱ τοῦτον σαρκεύοντες. Quos Sappho ornate dixerat χρυσεῖους ἐρεβίνθους in Epit. Athen. II, p. 54 F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ πύξον ὥχρους, teste Eustath. ad Il. N, p. 948, v. 45. Eundem habet usum χλωρὸς, sic ut ab ὥχρὸς saepe minimum discrepet; quod ostenderunt Foef. Oecon. Hipp. & Graevius ad Hesiod. Ἀσπ. v. 231; quam ob rem pari iure auro convenit. Artemidor. I, cap. 79, p. 67, χλωρὸς γὰρ ὁ χρυσοῦς καὶ βαρὺς. scite Diogenes rogatus, διὰ τί τὸ χρυσεῖον χλωρόν ἐστιν, ἔφη, Ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλευόντας, apud Diogen. L. VI, 51, quasi pallidum foret a timore; quippe notum est Homer. χλωρόν δέος. Dictum autem sapientissimi canis in iambos redigit nescio quis Comitorum: τί ποτ' ἐστὶ χλωρόν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσεῖον; Δέδοικ' ἐπιβουλευόμενον ὑπὸ πάντων ἀνεί; exstant in Aristophan. Schol. ad Pl. v. 204. Latinis itidem *aurum pallidum*: notum est illud Statii IV Silv. VII, 15, *Pallidus fossor redit, erutoque Concolor auro.* In Paulino Episc. Nol. ad Nicet. v. 269 legendum, *Pallidos auri legulos in aurum vertis* — pro *calidos*. HEMST.

ead. l. 13. Ἀοιδίμον ὄνομα καὶ περιμάχτηον) Importuna hic subiicitur nota Bourdelotii, quae plane hinc relegari debet, cum nihil τὸ περιμάχαι & περικαθάραι ad vocem Luciani: ne dicam futiliter citari Casaubonum ad Theophrastum, pro Theophrasto. GRON. Ex poeta aliquo, Pindaro forsan, habere videtur. Ni id sit, credo aut πρᾶγμα scripturum fuisse pro ὄνομα, aut pro αοιδίμον πάντιμον, ut Πητ. c. 1. Certe Fl. ἐντιμον hic habet. SOLAN. Si quid omnino mutandum foret, pro πρᾶγμα maluissimè χρῶμα, vel κτῆμα: sed facta testā maneat optima lectio. Ἀοιδίμον autem eo minus est sollicitandum, quod in Fl. quoque planissime reperitur: alius est loci, ut mox videbimus, illud ἐντιμον, & huc per culpam errantis oculi relatum.

Περιμάχῃτον vero, quod tam acri studio petitur, ut eius possessionem mutuis certaminibus & dimicando alter alteri prae-
ripere conetur. Proprie Noster in Tim. cap. 21, περιμάχῃτος
ταῖς γαλαῖς & Strabo XIV, p. 945, Samos εὐδαίμων, ὡς δὴ
λον ἐκ τοῦ περιμάχῃτον γενέσθαι. Helenae, quae Luciano οὐ-
τω δὴ τι περισπουδαστος, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέ-
σθαι, Vol. II, p. 70, περιβλέπτον καὶ περιμάχῃτον τὴν φύσιν
ἐποίησε Iuppiter: Isocrat. pag. 211 C. unde περιμάχῃτον εἶδος
vocatur ab Agatharchide apud Phot. p. 719, v. 34. Haec ipsa
ab Alexandro rapta tripodem aureum, Pelopi donatum a
Vulcano nuptiale munus, in mare proiecit εἰπούσα ὅτι περι-
μάχῃτος ἔσται, ut refert Diogen. L. I, 32. Thucydid. VII,
84, καὶ οὐδὲν ἥσσαν ἐπίνετό τε (τὸ ὕδωρ Ἀσσινάρου) ὁμοῦ τῷ
πληρῷ ἡματωμένον, καὶ περιμάχῃτον ἦν τοῖς πολλοῖς non male
Schol. σπουδαῖότατον, desideratissimum. Demades p. 180, v. 13,
Athenae τὸ περιμάχῃτον καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἀστὺ
quod palam Dionys. Halic. imitatur A. R. V, p. 326, v. 16,
τοῖς περιμαχῃτοῖς καὶ θαυμαζομένοις ὑπὸ τοῦ κοινού βου πράγ-
μασι. Apud Xenoph. Symp. p. 513, v. 30, paupertas πρᾶγμα
ἡκίστα περιμάχῃτον, res, quam pauci vel nemo valde sibi ex-
petendam statuat, aut adipisci laboret. Contra divitiae, atque
ipsum illud, quod Charon miratur, aurum: Aeneas Soph. Ep.
V: Χρυσὸς καὶ ἀργυρὸς καὶ περιφανείς ἐσθλῆτες τοῖς μὲν πολλοῖς
περιμάχῃτον, ἀβάβαιον δὲ χρῆμα, καὶ οὐχ' ἐσθηκὴς, οὐδὲ τοῦ
ἔχοντος ἀληθῶς. HEMST.

ead. l. 16. Τοῦτο μόνον ὅτι) Dilucide Florentina sola, ἐν τιμῷ
αἱ ceterae omnes quasi de compacto τοῦτο μόνον ὅτι, quod e
membranis fluxerit, necne, mihi sane non liquet. Primum
dubitabam, an idem sensus aequè eleganter minima lectionis
Florentinae mutatione posset obtineri, εἰ μὴ ἀρὰ ἐν τι μόνον,
ὅτι βαρύνονται &c. Deinde non difficile videbatur ipsam illam
lectionem tueri & integram conservare, modo unica tantum
litera, cuius spatium vacabat, ex reliquis edd. adderetur, εἰ μὴ
ἀρὰ ἐν τιμῷ, ὅτι βαρύνονται &c. Sententia planissima, nisi fal-
lor, & perquam opportuna: Equidem non video, quid in isto au-
ro boni insit, nisi forte honorificum existimetur, honorem aliquem af-
ferre videatur, quod ferentes gravet, suoque pondere premat. Equi-
dem, si libri veteres addicant, nihil esse causae video, cur
scriptura proba, & intellectu neutriquam obscura, repudia-
ri debeat. HEMST.

Pag. 46. l. 7. Ἐκλέγον) Usus est verbo proprio in cogendis
colligendisque vestigalibus & pensionibus: quare de publica-

nis est frequens ἐκλέγειν φόρους vel τέλους. Poll. VIII, 114, IX, 31. Harpocr. in Πεντηκοστή. Aeschin. in Timarch. pag. 17, v. 3, μαρτυρίαν τελώνου τοῦ παρὰ Τιμάρχου τοῦτο ἐκλέξαντος τὸ τέλος. Structura minus usitata fraudem interpreti fecit apud Plutarch. περὶ Πολυπρ. p. 518 E. τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα — οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῇ τῶν εισαγομένων ἐκλέγωσιν *publicanis succensemus, non quando vestigal eorum, quae palam importantur, exigunt.* Hinc ἐκλογεῖς non solum apud Athenienses οἱ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ, ut Harpocratio ait, quamquam accuratius a Suida duplex eorum ordo distinguitur, sed alibi quoque noti. Aristides de T. I, p. 611 B. ἡρέθην ἐκλογεῖς & Capito φόρων ἐκλογεῖς Philoni Πρ. πρὸς Γ. pag. 1020 E. qui postea de eodem homine rapacissimo subiungit, ἐξ ὧν νοσφίζεται καὶ παρεκλέγει, ποικίλον τινὰ καὶ πολὺν πλούτον ἡθροικῶς sicut a Demosthene dicitur παρεκλέγειν τὰ κοινὰ apud hunc rectene Gelenius *quaestorem*, apud illum Canterus *coactorem* verterint, iam non disquiro: coactoris certe ministerium Charonti non inepte conveniat, quandoquidem Aeacum habuimus τελώνην supra c. II. Praeterea ἐν δαύμασι τοὺς χαλκοὺς ἐκλέγειν Theophr. Ch. Eth. c. VI, p. 30, ad quae Casaubonus hunc Luciani locum adhibuit, sed per errorem scribens χαλκοὺν ὄβολον & p. 32, τοὺς τόκους εἰς τὴν γνάθον ἐκλέγειν, id est, τοὺς ἐκκληγεμένους ἐγκάπτειν, ἐμβάλλειν ubi secus olim ad Poll. IX, 63, n. 70, existimavi reponendum ἐπιλέγειν quod etsi per me iampridem ipse animadvertissem, eo tamen haud minus gratias habeo monenti doctissimo Needhamo: τόκους ἐκλέγων Pollux annotavit III, 85. Μισθὸν οὐκ ὀλέγον ἐκλέγων Liban. T. I, pag. 793 C. Ἐκλογὰς χρημάτων dabit Dion Cass. XLII, p. 208 D. alibique. HEMST.

Pag. 47. l. 3. τῶν πλίνθων) Herodoto sunt ἡμιπλινθία, quorum studiose mensuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς plurimi vocant: Euseb. Προπ. Εὐ. V, p. 211 D. Gregor. Nyss. T. III, p. 319 A. τῶν πολυταλάντων τοῦ Κροίσου πλίνθων. Utrumque iungit Themist. Or. XIX, p. 226, ubi Apollinem dicere facit, se Croesum utique vilipendisse, καίτοι ἡμιπλίνθια τὸν σηκὸν πλίνθων χρυσῶν καὶ ἡμιπλινθίων. Modo ἐπακούσαμεν οὖν, etsi vix quidquam refert, Charonti libens dederō. HEMST.

Pag. 48. l. 1. τοῦ βελτίονος) Confer adversus aurum & argentum pro ferro disputantem Tertullian. de Cult. Femin. c. IV. Idem fecit Clemens in Paedag. alique Patrum, philosophos, praefertim Stoicos, imitati. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπὶ Λυδοῖς) Haec ita sunt scripta, ut Cyrum

priorem arma Lydis intulisse significant : ab omnibus tamen historicis Croesus auctor belli perhibetur, sive sociis Babylo-
niis auxilium laturus, sive nimio plus, quam sibi tutum foret,
crescere rem Persicam ratus. HEMST.

ead. l. 14. Εὐφήμει) Hoc est, *utere verbis meliora ominantibus.*
Favere lingua dicunt Latini; quo fit, ut Glossae vertant Εὐφη-
μῶ, *faveo* : Εὐφημεῖτε, *favete*. Huic verbo contrarium est,
δυσφημῶ. Eadem Glossae: Δυσφημεῖ, *infausta loquitur*. CLER.
Formula quaedam solemnns, cum aliquid infauste dictum vel
factum abominantur, & procul a se facessere iubent; in qua
ne ipsum quidem illud ἀνθρώπε incassum ponitur. Celebrem
Sophoclis sententiam refert Theon Progymn. p. 14. is roga-
tus, vacaretne senex adhuc Venereae voluptati, respondit :
Εὐφήμει, ὃ ἀνθρώπε· ἀσμενέστατα μέντοι αὐτὰ ἀπέφυγον, ὅς-
περ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποδράς· deprompta
sunt ex Plat. de Rep. I, p. 573 A. ubi pro ἀποδράς peius, ut
quidem puto, legitur ἀποφυγὼν audi Ciceronem interpretem
Cat. mai. § 47: *Dii meliora: libenter vero istinc, tanquam a domi-
no agressti ac furioso profugi*. In Arriani Epict. III, 5, p. 274, So-
crates καθ' ἡμέραν χαίρει παρακολουθῶν ἑαυτῷ βελτίονι γινόμε-
νῳ· πρὸς τί; μὴ τι πρὸς λεξείδια; ἀνθρώπε, εὐφήμει. Apud Pla-
tonem de LL. III, p. 816 E. Εὐφήμει· hoc Dii avertant: id ne un-
quam contigerit: & in Conv. p. 1201 E. Οὐκ εὐφημήσεις; Iu-
lian. Caes. p. 330 D. HEMST.

Pag. 49. l. 6. Φωκεῦσι) A quibus multoties spoliatum est
templum Delphicum: Βοιωτοῖς, qui cum his pro templo Del-
phico bella gesserunt. BROD.

ibid. Βοιωτοῖς) Iustin. VIII, 1. SOLAN.

ead. l. 7. Τυράννω ληστῇ) Excidit particula ἢ, quam repones,
licet Mf. non praeciperet; in quo tamen legitur, ἔρμαιον ἔσθι
ἀνατεθεικὸς Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δεελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυ-
ράννῳ ἢ ληστῇ· vulgo ἢ τινι τυράννῳ ληστῇ. GRAEV. Illud ἢ;
quod in vulgatis deerat, ex ed. I. & MSS. G. P. & L. resti-
tuimus. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσσοποιῶν) Corruptam hanc vocem arbitror :
nam si χρυσῶν πλίνθων scribere noluerit, debuit aut metalla
ipsa, aut χρυσοχόους dicere, quorum ope aurum purgatur.
Nisi forsan ut Latini olim aurifices, ita & veteres Graeci χρυ-
σοποιούς dixerint. Cicer. de Orat. II, 38. SOLAN. Qui sint ae-
tate seriore χρυσοποιοὶ, quae τέχνη χρυσοποιητικὴ, sive χρυ-
σοποιία, compertum habemus : verum ut Latini aurifices, sic
pari potestate Graecos usurpasse χρυσοποιούς, mihi nondum

liquet: certe *aurifex* in optimis Glossis redditur χρυσοχόος, non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, χρυσοποιός. Budaeus etiam, teste Stephano, non alia, quam unius Luciani, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinatur, ut credam, scripsisse Nostrium χρυσοχόον. Hoc vocabulum pro fabris aurariis admodum est familiare: Dioscorid. V, 173: Εὐρίσκεται δὲ τις ἐν τῇ Σαμίᾳ γῇ λίθος, ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ στιλβούν. Clem. Alex. Paed. II, pag. 190, v. 3, λύχνος κεραμέως οὐ χρυσοχόου ἔργον· vide Hefych. in Θερμανστρίς, Suid. in Χαλκεύς, qui hoc nomen etiam χρυσοχόον complecti observat. Inde aurificum officinae χρυσοχοεῖα, vel, ut saepe scribuntur, χρυσοχοῖα. Polyb. apud Athen. V, p. 193 D. de Antiocho Epiphane: μάλιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπέοις εὐρίσκετο καὶ χρυσοχοίοις εὐρησιλογῶν eadem a Libanio iuncta T. II, pag. 647 C. ἀργυροκοεῖα τε καὶ χρυσοχόων ἔργαστήρια. Zenonis Cittiei a Clemente locus egregius affertur Paedag. III, p. 297, v. 7, quo modestae virginis imaginem efformavit: ἀπέστω δὲ καὶ ὁ ἀπὸ τῶν μυροπωλίων, καὶ χρυσοχοίων καὶ ἐριοπωλίων ἄλυσ· ubi vocem ultimam interpretes dum *caliginem* vertit, ἄχλυσ se legisse, vel saltem voluisse legi, manifeste significat, sed errore magno lapsus: gravius offendit in eodem vocabulo pag. 192, v. 5, & pravam mirifica versionis sribiliginem ab editore novissimo, quod miror, impune tulit. HEMST.

ead. l. 13. Τὸ δὲ παρίστανον) *Quidquid ei in mentem venit.* Consule in Cleio Herodotum. BROD. Non bene vertitur, *ea*, quae urgent, libere dicere; hoc enim voluit Lucianus, *mentis cogitata libere dicere*: παρίστασθαι est *in mentem venire, animo obversari*. Plat. in Phaedone: ὥστε μοι παρίστασθαι, *ita ut mihi videtur, ut sentio*. GRAEV. Iure Graevius in interpretes animadvertit; sed quae notat vir eximius, a Budaeo sunt derivata, qui dudum illam potestatem verbi παρίστασθαι explanaverat C. L. G. p. 217, 218. Saepe quae ex praesenti rerum statu cogitationes nobis oriuntur, παρίστασθαι τῇ ψυχῇ & simpliciter παρίστασθαι, *obversari animo, menti esse praesto*, dici solent. Sophocl. Oed. Tyr. v. 921, — δέξα μοι παρεστάνη· quod itidem frequenter Dionysius Halic. usurpavit. Aristid. T. III, p. 507 A. εἰ γὰρ ἐκαστῷ τοῦτ' ἐν τῇ ψυχῇ παρασταίη, καὶ τοῦτο πάντες πεισθεῖν. Hinc τὸ παραστάν & τὸ παρίστανον, quod subito menti occurrit, *e re nata cogitatio*. Ctesias in Exc. p. 647, v. 4, Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παρίστανον αὐτῇ πράττειν ἐπιτρέπει, *matri quidquid placuerit, ut Apollonide medico faciat, per-*

πίπτει. Dion Chryf. Or. XII, p. 213 B. *πλείστη μὲν οὖν ἐξουσία καὶ δύναμις ἀνθρώπῳ περὶ λόγον ἐνδείξασθαι τὸ παρίσταν*. Or. XXXIII, p. 410 B. *τελευταῖον ὁκνῶν, μοι δοκεῖ, τὸ παρίσταμενον λέγειν* utrobique peccat interpretes: sic autem ille posteriore loco, *cunflatus, opinor, quidquam ex tempore dicere*: non nihil vidit; nam ἐκ τοῦ παρίσταμένου λέγειν valet, *non meditant, sed subitam & extemporalem orationem habere*: Plutarch. V. Demosth. pag. 850 A. *τὸ μὴ ταχέως, μηδὲ περὶ παντὸς ἐκ τοῦ παρίσταμένου λέγειν*, quam Periclis prudentiam Demosthenes aemulabatur. Parem usum habet ἐκ τοῦ ἐπελθόντος εἰπεῖν ἐπέρχεσθαι enim sive ἐπελθεῖν & παρίστασθαι in hoc negotio tam propinquae sunt virtutis, ut, quia alterum alterius explanationi conducit, illud per iniuriam in huius sedem nonnunquam immigraverit. Editur in Aristide T. II, p. 297, *ἐπέρχεται μοι δεδιέναι, μὴ πλείω τῶν ἱκανῶν διειλέχθαι δοκῶ* atqui sine controversia legendum esse, *παρίσταται μοι δαρρῆν τε καὶ δεδιέναι* &c. Thomas Mag. arguit in *Παρίσταται* ne dicam, orationem nunc incedere splendidiorem. Dion Cass. LXXVII, p. 875 D. de Antonino Caracalla: *τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ ἐπελθόντα οἱ ἀπερὶσκέπτως λαλεῖν* haec Suidas v. Ἀντωνῖνος p. 234 istum in modum descripsit: *τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ προῖσταμένα οἱ* &c. Apud Dionem rectius legi, Kusterus pronuntiat: mihi, dummodo refingas *παρίσταμένα*, secus videtur. Praeterea, quod iam ex uno alteroque exemplo intelligi potuit, observandum est, accedere nonnunquam huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformidans sensa mentis sine ambage palam profitetur: sic in Luciano capiendum est. Plutarch. Dion. p. 960 B. *τὴν παρρησίαν ἔφερον αὐτοῦ* (Dionysius Dionis) *μόνου σχεδὸν ἀδεῶς λέγοντος τὸ παρίσταμενον*. HEMST.

ead. l. 15. Πυρὰν) Herodot. I, 86. Aliter longe & verius, ut puto, Xenophon, quem vide. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Προπαροξυτόνως) Ita V. non προπαροξύτονον, ut ed. A. De accentu vocis ἔρμαιον vide Eustath. ad Od. II, p. 1809. HEMST.

Pag. 50. l. 7. Τώμυρις) Tomyrin nobilitavit reportata de Cyro victoria sive vera, sive, quod multo potius credo, conficta. Primae vocalis exarandae discrimen ex Herodoto & Luciano monstravit Fr. Fabricius ad Oros. II, 7. In Herodoto quamquam publicatae scripturae vetusti Codices accedere videantur, Suidas tamen eadem historici verba sub utroque Τό-

μυρις & *Τάμυρις* proposuit; quo indicio patet, hoc aequè atque illud in Lexicis antiquorum inventum fuisse. Cum in Amm. Marcellino XXIII, 6, p. 398, Lindenbrogius exprimi iussisset *Tamyris*, repudiavit illam lectionem fide membranarum nixus Henr. Valesius: idque iure factum arbitror, neque adeo reprehendi debuisse ab If. Voffio ad Iust. I, 8, apud quem & alios item Latinos scriptores licet fluctuare libros Bongarsius admoneat, Franciscus tamen Oudendorpius, vir accuratissima doctrina praeditus, ad Frontin. II, cap. 5, § 5, *Tomyrin* inveniri testatur in duobus MSS. Iustini a se collatis, & plerisque optimis Frontini. *Βασιλευούσης Τεμύριδος* Eustathii ad Dionys. Perieg. v. 739, sine dubio vitiatum est. Theon Progygmn. p. 211, Οὐ γὰρ εἰ Τάμυρις ἢ Μασσαγέτις, ἢ Σπαρέδρα ἢ Ἀμάγου τοῦ Σακῶν βασιλέως γυνὴ κρείττων ἐστὶ Κύρου — ἢ δὲ συγχωρητέον, καὶ τὸ πᾶν τοῦ ἄρρενος εἶναι ἀνδρείοτερον ab Herodoto alteram, alteram a Ctesia sumsit; cuius in Excerptis p. 635, Ἀμόργης τῶν Σακῶν μὲν βασιλεὺς, ἀνὴρ δὲ Σπαρέδρης, quin idem sit, ac Theonis Ἀμάργης, dubitari non potest; neque repugnabo, si quis hunc emendandum censuerit; eoque minus, quoniam serius etiam sub Dario Sacas invadente commemoratur a Polyaeo VII, c. 11, § 8, inter eorum reges Ὀμάργης, qui ab Amorge, ut perspicuum est, solo literarum ordine discrepat: ceterum haec ipsa quoque Ctesiae deberi, mihi non est ambiguum. Tomyridis autem depravatissimum in Theophilo nomen ad Autol. III, cap. 26, correxit Simson. ad A. M. 3476; cui Fellus obsecutus bene publicari curavit, Κύρου οὖν βασιλεύσαντος ἔτεσι κθ', καὶ ἀναίρεθέντος ὑπὸ Τομύριδος ἐν Μασσαγείᾳ, sive potius, quod magis arri-det, *Μασσαγείδι* nisi tamen deliberandum aliquis putet, quod mihi sane veterem scripturam attendenti contigit, an non a *μεσαγγία* facilius oriatur *μισαγγία* vel *μισαγγαία*, siquidem in Hesychio quoque *μισαγγία* istius Homericæ vocis locum occupavit: significat autem *convallē aquosam & palustrem montibus interiectam, quae delatos inde torrentes recipiat*. Iam multum abest, ut ceteri cum Herodoto conspirent, qui aperto Marte, & atrocissima pugna Cyrum superatum tradidit: immo, si fides constat illis, quos auctores habuerunt Trogus & Frontinus, ad notas Massagetis angustias perductus, ibique, positus in montibus insidiis, cum ducentis Persarum milibus trucidatus interiit: quae tam incredibilis clades accidere non potuisset, nisi maximum imperatorem locis iniquissimis deprehensum fuisse statuas. Ergo abhorre non videtur, ut hi-

floricus aliquis Graecus a Theophilo descriptus Cyrum dixerit interfectum ἐν μισογαγκείᾳ huius autem coniecturae, cui ne a me quidem ipso plurimum tribuitur, arbitrium esto penes lectorem. Porro menda non dissimilis in reginae nomine apud Schol. Dion. Chrys. p. 106, τὴν Κύρου ὑπὸ τῆς Μούριδος τῆς Μασδαγέτιδος σφαγὴν ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος ἀναγράφει. Meminit etiam Hieronym. ad Zachar. c. 1: *Interfecto igitur apud Massagetis Cyro, qui triginta annos regnaverat in Persis, a Tomyri regina Massagetarum.* Saepe vero recentiores historici confundunt duas expeditiones Cyri diversas, primam contra Sacas susceptam, secundam adversus Massagetas & Tomyrin, quaeque a superioribus de alterutra fuerant memoriae mandata inter se permiscunt; sicut facili negotio licebit animadvertere, si quis componat Strab. XI, p. 780, Polyæn. VIII, 28, Frontin. Iustinum, Amm. Marcellinum, atque alios. Illud enim vero vel inprimis admirationem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus rex totque populorum victor obierit, in obscuro lateat: praecipue cum eius aetas in ista inciderit tempora, quibus iam Graeci florentibus ingeniis scribendi studium frequentabant, & Asiae rebus quotidie magis magisque immiscebantur. Longe discedentes in hoc casu mirifico veterum narrationes annotavit Io. A. Bosius ad Corn. Nepot. de Reg. c. 1. Cur Noster Herodoti fidem potissimum fuerit secutus, ratio est in promptu: nimirum singularis illa fortunae vicissitudo, Cyrum etiam multo gravius, quam Croesum, prosternens, ad hanc ingeniosam fragilitatis humanae picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de historiae veritate secundum Xenophontem dederit Humphr. Prideaux ad A. ante Ch. N. 530; ubi egregia doctiss. Dribergius. Dicemus ad Macrobios. HEMST.

ead. l. 8. Ἐς ἀσκήν) Iustin. I, 8. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀποκτείνας τὸν Ἄτιν) Iustin. I, 9. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπερφρονούντας) Vel Xenophontis in gratiam eximendus erat ex hoc numero Cyrus, quem ἀνδρώπων πατέρα fuisse dictum ferunt: Pausan. VIII, p. 690. Exemplum boni civilisque non minus, quam strenui, regis passim apud veteres proponitur. Plato de LL. III, p. 815. HEMST.

ead. l. 17. Πορφυρᾶν) Πορφυρᾶν antea scriptum erat, ut & Ἀπαίδ. c. 7. SOLAN.

ibid. Ἐφ' ἑστρίδα) Ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐσθῆτα ἐμπεπορημένος legendum. GRAEV.

Pag. 51. l. 1. Ὁ τὸ διάδημα) Scribe, ᾧ τὸ διάδημα. BROD.

ibid. Δακτύλιον) Notissima doctis est historia, quam Lucianus hic quasi in tabella artificiosissime pictam proponit. Eam autem in tironum gratiam, quibus ad manum non est Herodotus, paucis narrabo. Polycrates in omnibus prospera usus fortuna monetur ab Amasi Aegypti rege, ut fortunam *saeno laetiam negotio* placet, re tum pretiosissima, tum sibi carissima ita a sese ablegata, ut eius compos nunquam fiat. Is itaque anulum, quo maxime gaudebat, in mare magna cum pompa proiicit. At is paucis post diebus ab eius coquo in eximiae magnitudinis pisce, qui Polycrati a piscatoribus muneri missus fuerat, repertus ad ipsum deferitur. Quibus ad Amasim perlatis, male de Polycratis exitu ominari coepit. Haec tu ab Herodoto enarrata legito lib. III, p. 113 & 131. SOLAN.

ead. l. 2. Νῆσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ) In Samo insula: est autem Homericum hemistichium Odyss. A, 50. Hoc vero, βασιλεὺς δὲ τις εὐχεται εἶναι, ex eo poëtae sumtum est Od. A, 180, Μέντης Ἀρχιλάοιο δαΐφρονος εὐχεται εἶναι Τίης aut Odyss. E, 450, ἰκέτης δέ τοι εὐχομαι εἶναι. BROD.

ibid. Ἀμφιρρύτῃ) Sic mendose vulgo legitur; cum metri lex, ut iam probe vidit Graevius, postulet ἀμφιρύτῃ & ita recte editio Flor. Recte quoque idem hoc in Philopatride c. 9. Sed & alibi, ubi vel integri versus, vel hemistichia usurpantur, in metro peccatum est. Sic in iisdem his Contemplantibus c. 22 legendum, Κατθαν' ὁμῶς ὃ, τ' αὐτμβος ἀνῆρ, ὃς τ' ἔλλαχε τύμβου, non ἐλαχε, ut editum. Similiter in Reviviscentib. c. 41, Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, non μέσσοισι, scribendum. Versus is est Homeri 'Ia. Σ, 500. IENS. Ἀμφιρύτῃ scribas simplici & cum Fl. non duplici, ut in reliquis. SOLAN.

ead. l. 4. Πολυκράτην) Herodotus in Thalia. BROD.

ead. l. 7. Μαιανδρίου) Hic herum prodit; supra tyrannidem ipse occupasse dicitur Men. c. 16. SOLAN.

ibid. Ὀροίτη) Dion Chrys. Or. XVII, p. 251: Καὶ μὲν Πολυκράτη φασὶ — διαπλεύσαντα πρὸς Ὀρόντην, ὥς χρήματα λάβοι, μὴδ' ῥαδίου γε θανάτου τυχεῖν, ἀλλὰ ἀνασκολοπισθέντα ὑπὸ τοῦ βαρβάρου διαφθαρεῖναι idem, uti vides, quod Lucianus, verbum usurpavit: Satrapae nomen unius literae discrimen habet. Quia Herodotus Ὀρόιτην vocavit, eam formam post Victorium ubique restitutam volunt eruditi viri: lege notas Io. Davissii ad Ciceron. de F. B. & M. V, 31. Ego, qui persuasum habeam, a diversis auctoribus non prorsus simili modo Polycratis historiam esse memoriae proditam, utrumque Ὀροίτην & Ὀρόντην retinendum iudico, & MSS. duces se-

quor: Suidas neutrum omisit. Ὀρόντου τοῦ σατράπου τῆς Ἀρμενίας meminit Polyae. IV, 8, § 3; & alterius VII, 13 & 14. De Maeandrio vide ad p. 20, l. 9. Qui Μαίανδρος erat in priscis Herodoti edd. Μαίανδριον fecit ex Cod. Med. Iac. Gronovius. HEMST.

ead. l. 10. Εὐγε, ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς) Μί. εὐγε Κλωθοῖ γενικῇ, vulgo γενικῶς. Quae autem generositas in capitibus hominum truncandis, & palo suffigendis? Sed forte scrib. γενικῶς, strenue, fortiter. Mox scribe νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ ex Homer. Odyss. A, v. 40. minuta haec sunt, sed tamen omnes, quas vidi, editiones deturpant. Quae de Maeandrio dominum suum Polycratem prodente scribit, non leguntur apud Herodotum, sed ex alio Historico illa hausit. Apud Herodotum sponte sua proficiscitur Polycrates ad Oroetem. GRAEV. Aut aliter vertendum, quam fecit Benedictus, nempe *generose*; aut scribendum γενικῶς, ut in Tyrannicida: οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γεννικῶν. In Vitarum auctione: βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἀριστον καὶ γεννικόν. In Pseudomante: πάνυ γεννικῶς κατερήσας. Nam placuit ea vox auctori. GRON. Γενικῶς) Sic, ut emendare iusserant viri docti, ed. I. Reliquae vitiose γενικῶς, nisi quod G. & P. γενικῇ, etiam prave. SOLAN. Quae Vol. I, p. 181, observata sunt, adverbium hoc unius literae accessione locupletandum esse satis probant: opera mea superfedere licuisset, si tum ad manum fuissent, quae docte scripsit vir eximius Laur. Norrmann. ad Thom. Mag. Laudat. Gregor. Nazianz. pag. 167, 168, ubi, postquam de γενικὸς & γεννικὸς egit, ne adverbio γεννικῶς, haecenus sine certo lare ac patrone oberranti, ἀπροστασίῳ fortassean impingatur dica, suos illi etiam penates vindicesque reddit. Ne hic quidem locus eius diligentiam effugit; quo posito, *lunta*, inquit, γεννικῶς. Aldus, γεννικῇ. HEMST.

ead. l. 12. Ἐν τοσοῦτῳ) Errorem interpretum perstrinxit L. Bos Ell. Gr. p. 200. HEMST.

ibid. Ἐπαιρέσδων) Ἐπαιρέσδωσαν. BROD. Probanda omnino est emendatio Brodae in Miscell. IX, c. 10, legentis ἐπαιρέσδωσαν. Praeterquam enim quod & in praecedentibus, & sequentibus, non nisi in plurali fit sermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, sed ad omnes illos impotentes & tumidos terrarum dominos, de quibus Charon & Mercurius ante fuerant locuti; ad Croetum nempe, Cyrum, Tomyrin, Cambysem, Polycratem. Hi ut ad altissimum ascendant fastigium, precatur Charon Clotho, quo miserius postea,

& lapsu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem velit defendere, possit inferre, Lucianum hic ποιητικῶς uti duali, quo nihil apud Homerum frequentius. IENS. Lectionem optimam ἐπαίρεσθαι, utpote Atticam, frustra sollicitant Bourdelotius & Ienius. Vid. Νεκρ. Δ. X, § 2. SOLAN.

in Schol. Ἑλλην &c.) Suidas: Παρρησίαι, ἁλλήνησεν ὥδ' ἡν' fed ea potestas inepte quadrat Luciani loco. HEMST.

Pag. 52. l. 7. Ἰδίων τι κ. ἔ. καὶ τὸν πλ. κ.) Huc faciunt verus Lucilii, quos Lactantius habet Inst. Divin. V, c. 9, quibus mores Romanorum describuntur perquam graphice: *Nunc vero a mane ad noctem, festo atque profesto, Toto iidem pariterque die populusque Patresque lactare indu foro se omnes, decedere nusquam, Uni se atque eidem studio omnes dedere, & arti, Verba dare ut caute possint, pugnare dolose, Blanditia certare, bonum simulare virum se, Insidias facere, ut si hostes sint omnibus omnes.* Eiusmodi homines egregie describuntur instar apum, quae invicem se pungunt. CLER.

ead. l. 8. Ὡς περ σφῆκες) Illa vesparum imago aculeis nocentissimis armatarum ex Aristophanis fabula cognomine videtur adumbrata; ubi chorus fenum vespas simulans in scenam procedit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles significet, interprete Artemidoro II, 22. Hinc sycophantae & vespis comparantur, & aculeis instrui solent: Philostr. de V. A. T. VII, p. 273, v. 27, τοὺς δὲ τοιούτους ἀποβλήττουσιν (editur ὑποβλήττουσιν) οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἡρμένοι τὴν γλῶτταν. Conferendi sunt Platonis illi κηφῆνες κεκεντρωμένοι & δεινὰ κέντρα ἔχοντες de Rep. VIII, p. 716 C. de quibus ad Themist. Or. XXIII, p. 287 D. Petavius. HEMST.

ead. l. 11. Ἀγνοίαι) Sic necessario legendum, tum quia mox ita nominat ἀγνοίαν, ut qui de ea iam verba fecerit, tum quod ceteris omnibus intermixtam esse addit. Fl. ἀνοία: reliquae ἀνοίαι. SOLAN. Florentinum ἀνοία mutarunt, quia singularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi alterutram vocem oportere: utra vero sit in possessionem integram immitenda, sine Codicibus arbitris decerni nequit; nam si veterum philosophorum auctoritate stabimus, ἀνοία non minus quam ἀγνοία vitam humanam infestat. Ἀνοίαν equidem, assiduam mortalium comitem & pestem, quamvis me non fugiat Cebe- tis illud poculum πλάνης καὶ ἀγνοίας, cui ἀφροσύνην alibi iungit, hinc removeare nolui: mox autem ideo magis placet, τοῦ-

των δὲ ἡ ἄνοια μὲν, quod statim ἀμαθία nihil admodum ab ἀγνοία differens subsequatur: vide tamen c. 21. HEMST.

in. Schol. l. 1. Ὁρῶ) Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor patet, cum trunca tantum textus verba afferat. SOLAN.

Pag. 53. l. 1. Ἐκπλήττει) Ἐκπλήττω, inquit Thom. Magister, οὐ μόνον τὸ εἰς ἐκπληξιν ἄγω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκπλήττομαι· ἀπαξ Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρων ἢ Ἐπισκοποῦντες· ἐκπλήττειν ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Decepit Thomam vernaculi sermonis non callentissimum prava, quam suo in codice reperit, Luciani verborum lectio: bonum est, & indoli linguae Graecae conveniens, quod in nostris edd. vulgatur. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπιπεπλεγμένα) P. & ed. I. melius, quam ἐπιπεπλεγμένον, quod in reliquis est. SOLAN.

Pag. 54. l. 1. Ἀπὸ λεπτοῦ) Νήματος, μίτου, λίνου, subaudiendum. Erasim. in Paroemia, *De filo pendet*. BROD.

ead. l. 6. Κεῖσεται) Mallet scripsisset πεσεῖται, nisi revera, quod magis credo, sic scriptum reliquerit: postulare videntur sequentia μόγις καὶ τ. γ. ἔξακουσθέντος τοῦ πτώματος. HEMST.

ead. l. 12. Τοῦ βελτίστου θανάτου) Morti personam accommodari notum est: notavit pluribus & ex hoc loco Barth. ad Stat. Th. IV, 528. Irritatus in Sisyphum Iuppiter ἐπιπέμπει αὐτῷ τὸν θάνατον· sed ut omnium erat post homines naros verusitissimus, tam validis constrictam vinculis tenuit, ut elabi nequiret, munusque suum fungi; donec Mars Morti liberatae Sisyphum in potestatem dederet. Rem memorabilem ex Pherecyde narrat Schol. Homer. ad Il. Z, 153. Cum Hercule quoque impari proelio congressus Orcus Alcestem remisit, prout docet Euripides in illa fabula, ἀνακτὰ τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν θάνατον vocans v. 843, & δαιμόνων τὸν κοίρανὸν v. 1140. Non itaque mirum, si Deum fecerint, cui hymnorum postremum cecinit Orpheus: Hesychio θάνατος — ὁ σωματοειδὴς θεός. Xenoph. Ephes. III, p. 49, δυοῖν ἀνάκειμαι θεοῖς Ἐρωτὶ καὶ Θανάτῳ· scite Lucianus ἀγγέλους illi & ὑπηρέτας valde formidabiles apposuit. In miseriis, quae vitam humanam undiquaque circumstant, expingendis veterum industria figuras non minus multiplices quam elegantissimas adinvenit: quem non capiat Aeschinis exactrix natura, quae, nisi debitu vitae mature reddatur, ὡς ὀβολοστάτης ἐπιστάσα ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὅψιν &c. Dial. III, c. 9. Paulo aliter Bion se velut ex conducto ἐκ τοῦ σωματίου ἐξοικίζεσθαι aiebat, ὅταν ἡ

μισθώσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται, τὰ ὅτα δίδει. in illis apud Stobaeum reliquiis p. 19, v. 44, quas ego Teletis esse duco e libro περὶ περιστάσεων depromtas. Multa non aliena dabit Hipparchus Pythagoreus apud eundem p. 573, quorum partem aliquam adscribere iuvat, tum quia cum Lucianeis & sententia, & verbis ipsis apte congruunt, tum ut labes simul, quibus elegantissimus locus est infectus, detergam: πολλῶν οὖν τοιούτων περικρεμαμένων μήτε ταῖς κατὰ τὸ σῶμα εὐαμερίαις ποτέχοντες σεμνυόμενοι ἐπαιρώμεθα, αἱ τινες, ὀλίγω πυρετῷ ἐπιγινόμενοι, ἀνθέων τρόπῳ συντόμως μαραίνονται μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζομέναις εὐτυχίαις, αἱ καὶ αὐταὶ πολλάκις τάχιον ἀπώλλυσθαι ἢ γίνεσθαι πεφυκάσι· πάντα γὰρ ταῦτα ἄστατά τε καὶ ἀβέβαια Εὐρίπου τρόπον ἐν πολλαῖς καὶ ποικίλαις μεταβολαῖς γινόμενα παρειλήφαμεν, καὶ οὐδὲν αὐτῶν μένον, οὐδὲ ἀκίνητον, οὐδὲ βέβαιον, οὐδὲ ἀδιαίρετον. Ceterum quod infra Noster habet ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum sit, disces ex notis ad Dial. Mort. XXVI, § 1. Ad illos autem ἀγγέλους & ὑπηρετάς Orci accedunt ἀπεψίαι καὶ δυσκινήσιαι καθάπερ προάγγελοι καὶ πρόδρομοι καὶ κήρυκες νόσων apud Plutarch. T. II, p. 127 D. & p. 128 F. ὑφ' ὧν ἐνιοὶ μόλις, ὥσπερ ὑπ' ἀγγέλων ἢ κλητόρων, πυρετοῦ περὶ θύρας ὄντος, ἥδη δορυβούμενοι συστέλλουσιν ἑαυτοὺς. Hipponactis Scazon apud Etymol. p. 539, Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἀγγέλός τε καὶ κηρυξ. HEMST.

Pag. 55. l. 12. Ἀπίοι) Melius ad ἔξει conveniat ἀπεισι· nihil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. HEMST.

Pag. 56. l. 1. Ἐπτέτης) Perperam in omnibus editionibus legitur ἐπτέτης pro ἐπταέτης. GRAEV.

ead. l. 2. Ἀλλὰ τὸ αἴτιον) Hoc sane in causa est. BROD.

ead. l. 5. Ἀφ' οἷας αὐτῷ κρ.) An scribendum? ἀφ' οἷας αὐτὸς κρήνης ἐκκρέματα. GUYET.

ead. l. 6. Αὐτῷ) Ὡς περὶ Πένθ. § 15, οὐθ' ὅ, τι πέπονθεν αὐτῷ ἐπαῖς εἰδόμενα. Legi posset αὐτὸ, scilicet παιδίον, genere ad proxime praecedens nomen inflexo. Plutarch. Phoc. p. 755 E. ἐπιφανῆναι τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ἐκ παλαιού καὶ σαφροῦ κρεμαμένοις στήμονος· sic Demades Antipatrum senem designabat. HEMST.

ead. l. 13. Τίς αὐτῶν) Αὐτοὺς forte. GUYET.

ead. l. 14. Ἐξω τοῦ ἀβεβαίου) Observandus omnino hic usus vocis ἔξω a vulgari longe diffusus. Sic ἔξω φθόνου. Vid. Tacit. H. I, 15, 7. SOLAN.

ead. l. 15. Ὡς φησὶ) Haud minus est, quam quod in edd. exstat, incommodum ὥς φασιν· quorsum enim referas, aut

quem sensum congruentem inde extundas? Non dubito, quin verum sit ὡς ἔφην. Ante locutus erat de Croeso, Cyro, Polycrate, quorum exemplis abunde constabat τὸ ἀβέβαιον καὶ ἀμφίβολον τῆς τύχης. Immo vero suspicionem eam aliquando cepi, ac si omnis haec oratio Mercurii, ἦν γοῦν — τῶν ἰδίων τῶν αὐτῶν, sedibus suis exturbata huc nescio quo casu pervenisset: inferueris enim c. 15 post ista, καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔξει, nemo facile negabit, aptissime dictorum ordinem cohaerere. Attamen videndum est, ne cuncta haec, deleta Mercurii persona, Charonti melius adscribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro singulari ingenii sollertia iam rerum humanarum, quas simul omnes oculis habebat subiectas, non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egregie faver totius orationis nexus: sic eadem opera servare licet ὡς φῆς, *ut tu, Mercuri, dicis*; quamquam opportunius existimem, δ' ἔφης, *quod tu nimirum ante dicebas*, cum magnos reges inopinato fortunae impetu everfos demonstrares. In hanc opinionem postremam propendere me fateor. Dion autem Chrysostomus quae scripsit in Charid. p. 302, 303, omnino digna sunt, ut cum Luciano componantur. HEMST.

ibid. Φασίν) L. In reliquis φῆς. SOLAN.

in Schol. Ἀγγέλων) Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori emendabat. SOLAN. Quorsum haec spectet annotationi, non intelligo. Primus enarrator forte structuram expedire voluit: ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπηρετῶν, οὓς εἶπον· quam suspicionem iniiciunt Exc. G. postmodum illa describendo sunt corrupta. HEMST.

Pag. 57. l. 2. Ἐὼ πένθη) Praetereo luctus. BROD.

ead. l. 3. Ἐξ ἰσοτιμίας) Id est, ἐξ ἰσου, ἰσως. GUYET.

ibid. Ὅπου δ' ἔσ. c.) Ὅπου δὴ forte. GUYET. Non possunt his verbis respondere, quae eis Latina appinxit Mosellanus: usque adeo, ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hic recensere mala, quam & privatorum. Neque enim in his Graecis tale quid agnosco. Nec melior Benedictus Mosellanus circumcludens: quandoquidem horum mala recensere non minus temporis exigerei, quam quae sunt privatorum; qualis comparatio prorsus non existat in Graecis. Verto: Cum, vel, ubi vero haec sint regum mala, opportunum, vel, praesto est colligere, qualia sint privatorum. GRON.

ead. l. 4. λογίζεσθαι) Chrysostom. Hom. ad Pop. Antioch. XVIII, 274, 2: Τοσαῦται δὲ τοῖς βασιλεύουσιν ἀθυρίας ἀναγκάζει, ὅσα τῇ θαλάττῃ τὰ κύματα· εἰ δὲ βασιλεία οὐκ ἂν ἀλυπον

ἐργάσεται βίον, τί ἕτερον δυνήσεται κατορθῶσαι τοῦτο; τῶν μέγ
βιωτικῶν οὐδέν· τὸ δὲ Παύλου ῥῆμα μόνον τὸ βραχὺ τοῦτο —
χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε. SOLAN.

ead. l. 8. Πομφόλυγας) Ex Homero postea vocat φύλλα,
φυσαλλίδας, φύσημα. BOURD. *Homo bulla*: eoque magis se-
nex, inquit Varro de R. R. I, c. 1, annum agens octogefimum.
Erasmus in isto adagio & Luciani nostri meminit, & ad deplo-
randam humanae vitae fragilitatem ingenio fraena laxavit.
Πομφόλυξ autem ἡ ἐπιπεσόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι
ἐπανάστασις, definiente Arati Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide
Hesych. qui praeterea docet, ἐπὶ τῶν διακενῆς φυσισμένων λέ-
γεσθαι τὴν λέξιν. Sententiam valde appositam habet Suidas :
Ὡς περ πομφόλυξ ραγεῖσα ἀφανίζεται, οὕτω μνήμη ὑπερφά-
γον ὄλλυται μετὰ θάνατον. HEMST.

ead. l. 11. Ἀπέσβησαν) Σβεννύω. Hinc adagium : *Homo bul-
la est*. BROD. Id est, ἀποσβῆναι εἰῶθαι. De illo Aoristi primi
usu frequentissimo praecipiens H. Stephanus App. de D. A. p.
144, hunc Luciani locum posuit, atque insuper observari iu-
bet, cum Noster *usus sit aoristo*, deinde praesenti, tandem ad aori-
stum redire in verbis, quae proxime sequuntur, ἐξερράγησάν ποτε.
Eundem loquuntis morem plures explicarunt, H. Casaubon.
ad Diogen. L. I, 71, ad Pers. Sat. II, 5, ubi tamen quando *li-
babit* alteri lectioni *libavit* ideo praefert, *quia non sic Latini lo-
quuntur, verum Graeci*, viro magno non assentior: Fr. Nanfius
ad Nonni P. E. I. XI, 73, I. G. Graev. ad Hesiod. 'E. καὶ 'H. v.
185, & denique P. Horreus ad Aeschin. Dial. I, p. 28. HEMST.
in Schol. Εὐφυνές) In V. & A. ed. ἐμφυές quod tanquam alie-
num in hoc loco ab usu Graeci sermonis emendare non du-
bitavi. HEMST.

Pag. 58. l. 5. Φύλλοις) Homer. II. Z, 146, Οἷη περ φύλλων
γενεῇ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν & Φ, 464, — οἱ φύλλοισιν εἰοικότες
ἄλλοτε μὲν τε Ζαφλεγέες τελέθουσιν —. BROD. Decantatissi-
mum Glauci dictum apud Homer. II. Z, 146, passim veteres
laudant. Simonides dolet, saluberrimam sententiam a paucis
in animum demitti: apud Stob. p. 530, v. 53, Ἐν δὲ τὸ κάλλι-
στον Χίος εἰπεν ἄνθρωπος, Οἷη περ φύλλων γενεῇ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν,
Παῦροι μὲν θνητῶν οὐασί, δεξιόμενοι Στέρνοις ἐγκατέθεντο —.
Neque hoc fugiebat Aves Aristophanis v. 686, ubi argutissi-
me philosophantes mortale genus hominum istis titulis com-
pellant: Ἀγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεᾷ προσ-
βμοιοὶ &c. ubi vide Scholiasten, & Iunii Adag. in *Foliis simi-
les homines*. HEMST.

ead. l. 11. Παμμέγεθες) Ut Plauto *exclamare maximum*; quod notat Davif. ad Cicer. T. D. II, 23. Lucian. *Nex. c. 9, & περί Πενθ. c. 19, παμμέγεθες ἀνακαγχάσαι.* Protulit hunc locum L. Bos Exerc. Phil. in I ad Timoth. VI, 7. Tatian. p. 64, Διόπερ, ὧ' Ἕλληνες, κεκραγότες ὥσπερ ἀπὸ τοῦ μετεώρου κατακούσατέ μου. HEMST.

Pag. 59. l. 10. Οἶδον περ' Ὀδυσσεύς) Homer. Od. M. BROD.

ead. l. 13. Ἡ Λήθη) *Lethes fluminis aqua.* BROD.

Pag. 60. l. 1. Ἐμβόησωμεν) Sic omnino legendum, non ἐμβόησαιμεν, ut in libris est. Vid. Notam ad Εὐχ. c. 10, & sensum huius verbi Πένθ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 2. Περιττὸν τοῦτο λέγειν, ἢ ἴσασιν) Ne quem offendet haecce constructio, videat eius exempla ap. F. L. Abresch. in animadv. ad Aeschyl. p. 186, ubi & observat referri ad τοῦτο, collective, ut in Aeschyl. Persf. 217, Εἰ ΤΙ φλαῦρον εἶδες, αἰτοῦ ΤΩΝ ΔΕ ἀποτροπὴν λαβεῖν. Et Xenoph. VII K. A. p. 243 ult. ΣΠΑΝΙΑ δὲ ἔχοντες ὅτοιοι ὀνήσεσθε. Demosth. in Lept. p. 302, Οὐκ ἔστιν ὅτοιοι οὐ τυχεῖν ὧν ἐβουλήθησαν. Et illud Luciani etiam addit, non male: etsi enim id posset construi, λέγειν ἢ ἴσασιν, τοῦτο περιττὸν ἔστι, tumque nihil singulare haberet; tamen alterum non displicet. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποσπᾶσαντες) P. & ed. I. pro vulgato ἀποστάντες. SOLAN. Ἀποσπᾶσαντες quid causae sit, quare admiserim, luculenter patebit ex notis ad Vol. II, pag. 60. praeterquam enim quod genus hoc loquendi Luciano familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgatissimum ἀποστάντες mutare aggredia- tur: contra cur ἀποσπᾶσαντες abierit in ἀποστάντες, non una reddi potest ratio: ea quidem praecipua, quod interpretamentum genuini verbi sedem invaserit. Aristid. T. III, p. 577 A. πολὺ τῆς ὄχθης ἀποσπᾶσας τοῦ ποταμοῦ. Poll. Praef. libri V, εἰ μέλλει καθαιρῆσαι τὰ ἀποσπῶντα ἀφ' ἵππου quae Kuhnius ab interprete perperam intellecta recte exposuit. HEMST.

ead. l. 11. Ἐν ἔτι) Scribe ἔν ἔτι. BROD.

ead. l. 13. Θεάσασθαι) Aut haec vox, aut εἰδέναι abundat. SOLAN. Cursus orationis paululum impeditus; nec facile dicas, studione an imprudens eum in modum scripserit Lucianus: repetendum ex prioribus ἐπὶ τοῦτον θεάσασθαι: tum cape, quasi hunc ordinem verborum instituisse, τὰς ἀποθήκας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττουσι. Quoniam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων Charon, tanquam ignarus, quibus propriis vocabulis insigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter sode-

lem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venustatem huius libelli imminuat. HEMST.

ead. l. 14. Ἡρία) Friget haec vœcum enarratio: quasi vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam inaudisset; & quasi naevus est in tam venusto opusculo. Suidas & Harpocraton docent, Ἡρία esse sepulcra humilia, & in plano sita. Extra urbes sepeliebant, quod Athenis lege Solonis cautum erat. Confer cum his, quae Ἑκκλ. c. 15 habentur. SOLAN. Lucianum testem citant Herald. in Salmat. Obs. ad I. A. & R. II, c. 1, § 15, & Reines. ad Inscr. Cl. VII, n. 28. Ἡρία vero & ἱερά male nonnunquam permutari, H. Valesius indicavit Not. ad Harpocr. pag. 88. Ὅρια similiter & ἡρώα violatorum ἡρίων pluribus in locis arcessi posse alias ostendemus. HEMST.

ead. l. 15. Πρὸ τῶν πόλεων) Recte: nam intra muros civitatis corpus sepulturae dari non potest, vel ustrina fieri, ut Paulus ait lib. I Sent. Rec. T. XXI, § 3. Ex Solonis axonibus manavit lex XII Tabb. *Hominem mortuum in urbe ne sepelito, neve urito.* Vide Th. Marcilii Interpretam. & quos ad Ciceron. de LL. II, 23, indicavit doctiss. Davisius. HEMST.

in Schol. Ὡ γεννάδα) L. Ὡ γεννάδαι] ὧ γενναῖοι καὶ εὐγενέστατοι. SOLAN. Sic in ipso Scholiasta, ne scilicet ab editis Luciani exemplaribus dissentiret, restitutum iverat vir doctus: ego variae lectionis vestigium hoc retinere consultius putavi. HEMST.

Pag. 61. l. 2. Τί οὖν ἐκεῖνοι στ. τοὺς λ.) Multa in hanc sententiam dixerunt veteres. Vide Comparationem Menandri & Philemonis, & quae ad eam habet Dan. Heinsius in Variis Lectionibus Rutgersianis. CLER.

ibid. Στεφανοῦσι) Huius moris meminit iterum Ἀλεξ. c. 30, Ἑκκλ. c. 12, & Athen. XV, p. 679 D. eamque coronam tictam fuisse πόθον. SOLAN. Appositum est Anth. II, c. 47, Epigramma tertium: Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιβναισι στήλαισι χαρίζου, Μὴδὲ τὸ πῦρ φλέξης· εἰς κενὸν ἢ δαπάνη. Ibi Brodaeus, homo sua aetate & perdoctus & plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium Luciani locum adscripsit. Stratonis Epigramma septimum parem habet sententiam: Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, καὶ μυρίσωμεν Αὐτοὺς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέροις. Sed hic columnas sepulcrales & tumulos ornandi venerandique mos dudum cura virorum eruditum est pervulgatus. Nostri quoque meminit Heraldus ad Martial. X, 61; & quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illustrarunt? Theophrasti locum de πόθῳ pro-

ductum ab Athenaeo reperies Hist. Plant. VI, 7, p. 130; sed deterius editur, ὃ χρώνται περί τε τάφους, quod auctore Athenaeo refingi debet, ὃ χρώνται πρὸς τοὺς τάφους. Plinium, dum vertit H. N. XXI, 11, p. 706, qui fere nascitur in tumulis, talem aliquam invenisse lectionem mihi persuadeo, ὃς ὁράται περί τοὺς τάφους, verum minime probandam. Usu & significandi potestate non multum distat Ἐρως, ὁ στέφανος παρὰ Νικαεῦσιν ἐκ πάντων ἀνθέων τοῖς νέκυσι πωλούμενος, teste Etymol. p. 379, v. 54. vox ultima suspicionem movet vitii; nam durius erit, si capias, ad coronandos mortuos vendi solius: nihil succurrit, quod aequè commodum videatur, ac πλεκόμενος. HEMST.

ead. l. 4. Καίουσι — δειπνᾷ. Hoc est nempe, quod περίδειπνον vocant, Latine *filicernium*, & *exsequium*, & *καθαγίσματα*. Vide Πένθ. c. 9 & 19, & Δημων. c. 33. SOLAN. Coenam feralem, quae cum corpore simul in rogam ingesta cremari solebat, intelligere videtur propterea, quia mox ait animas sursum emissas, quatenus liceret, δειπνᾷν τὴν κνίσσαν καὶ τὸν καπνόν. Cornutus Eliae Vineti ad Pers. Sat. VI, 5, Nam in funeribus coenam deliciosam (δειπνον πολυτελές) apparare solabant, quae ad rogam allata cum ipsis corporibus cremabatur: quod & Virgilius commemorat, dicens, (Aen. VI, 225.) congesta cremantur Turea dona, dapes, fuso crateres olivo. Vide Theod. Marcilium & Kirchmann. de Funer. Rom. IV, c. 4, 5. Diversum est, contra atque alii volunt, opinione mea *filicernium*: primum coenae, quae infertur Diis manibus, quod eam silentes cernant, id est, umbrae possideant, teste Donato ad Terent. And. A. IV, Sc. II, ubi cernere fumendum est, quod eruditos homines praeteriit, ea possidendi virtute, quae a cernenda hereditate ducitur: hoc usu parum a χοαῖς differt, illave libatione vini mulsiue, quae in scrobem effossam invergitur. Deinde ipsa circumpotatio, sive, ut in Glossis est, περίδειπνον ex eo autem, quod additur, λίχνους γὰρ ἄπτειν ἐν πέτρῃ οὐ θέμις, Scaliger ad Festum acute detexit, *filicernium* auctorem eum dici voluisse; quasi *selucernium*: nam Ian. Gulielm. Verif. III, 12, *arbitratus literulae mutatione recte restitui λίχνους*, mirum errorem committit, ἄπτειν existimans idem apud Graecos valere, quod ἄπτεισθαι: & tamen alios invenit, qui sibi, tanquam re bene gesta, plauderent. Fateor equidem, aliquando mihi visum fuisse, coenam hanc funebrem a Luciano denotari; praesertim quoniam ipse sic scribit περί τῶν ἐπὶ M. Σ. c. 28, εἰκας γὰρ τὸτε στήλη ἐώλου τιδὸς νεκροῦ ἀγοντος ἐναγίσματα· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι καταχέαντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες αὐτοὶ πίνουσι

καὶ εὐχόμενοι τὰ παρεσκευασμένα· prorsus ut Augustinus a Kirchmanno citatus: *parare aliquis suis caris dicit, quod ipse devorat; quod praestat ventri, imputat pietati.* Varro Meleagris apud Nonium p. 48: *Funus exsequiati laute ad sepulcrum antiquo more silicernium conficimus:* quae nec Heraldum fugerunt Digress. I, c. 18. Ideo suspectum habebam καίουσιν, tanquam errore natum ex αἰουσι pro ἄγουσι, de quo vitii genere monuimus Vol. II, p. 346, vel potius ex δαίουσιν: non enim tantum δαίειν γάμους, quod Euripidi familiare, notante Barnefio ad Iphig. in Aul. v. 123, & Hel. v. 1455; sed & δαίειν τάφον dici solet. Menecrates apud Dionys. Halicarn. A. R. I, p. 38, ὁμῶς δὲ τάφον αὐτῷ (Ἀχιλλεῖ) δαίσαντες ἐπολέμεον τῇ πάσῃ· ita legendum, non γῇ· absurde vertunt, *exstructo sepulcro*; cum oportuisset, *epulis ipsi funebribus apparatis.* Haec olim: nunc, si quis, servata lectione vulgari, rationem priorem sequi mauerit, haud obnitar. HEMST.

ead. l. 8. Πεπιστεύκασι) Festo quodam & stato die, qui νεκύσια dicebatur, defunctorum manibus parentabant; quos tum, ut audis, ab inferis sursum remeare credebant. Huius loci non meminit Castellanus, qui hunc morem tamē recte observat AG. VII, 682. Alia in eam rem testimonia qui vult, Meursium adeat ib. 884, 824. Eustath. ad Od. I, κατάκαλῖν αὐτοὺς εἰς τρίς, καὶ δέεσθαι ἀνελθεῖν, ὥς μετὰσχουσιν δαίτῃς, Bithynorum mos peregre defunctis. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡς οἶον τε) Ed. I. P. & L. ὥς οἰόνται pro his habent: sed cave mutaffis. SOLAN.

ibid. Περιπετομένας) In diversa hic abeunt edd. Parisiensis habet περιπετομένας· reliquae περιπεττομένας. Omnes mendose: rectum est, quod adscripsimus, quamvis in nullo libro exstet. SOLAN.

ead. l. 13. Κατάγον αὐτοὺς) Leg. κατάγοντι αὐτοὺς. BROD.

Pag. 62. l. 5. Κάτθαν' ὁμῶς) Parodia ex his Homeri Il. I, 319, versibus: Ἐν δὲ ἱὴ τιμῇ ἡμῖν κακὸς, ἥ δὲ καὶ ἐσθλός, Κάτθαν' ὁμῶς ὃ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὃ, τε πολλὰ ἐοργῶς. BROD. Homer. Odyss. BOURD. Hos sex versus Lucianus ex variis Homeri locis παραδούμενος contextuit. GRAEV.

ibid. Ἐλλαχε) Ex Homero hanc vocem emaculavimus. Vid. Il. I, 319, unde potissimum hi centones confarcinati. B. 2. & P. recte ἔλλαχε, ut edidimus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐν δ' ἱῇ) Consentiant edd. nostrae: in Homero Barnefius dedit Ἐν δὲ ἱῇ, quoniam istius vocalae syllabam primam poëta nunquam producit. HEMST.

ead. l. 9. Ἀμειννὰ κάρηνα) Odyss. K, 521. BROD.

ead. l. 10. Κατ' ἀσφοδελὸν λ.) Odyss. Λ, 538, 572. BROD.

ead. l. 13. Σίγειον) *Duo sunt Troiae promontoria*, inquit Servius, *Rhoeteum & Sigeum*. De hisce vide Strab. XIII. VORST. Rhoeteum & Sigeum parvo intervallo diffita promontoria notissimum est tumulis inclaruiffe hoc Achillis, illud Aiakis: neutri cultus honoresque heroibus tributi defuerunt. Serv. ad Virgil. Aen. VI, Rhoeteo in litore] *Ubi erat asyllum Aiakis, sicut in Sigeo Achillis*. Vide Brodaeum ad Anth. I, c. 5. Ep. 23, & III, c. 14, Ep. 7. De Achille Quint. Calaber tantum III, 738: — ἀμφὶ δὲ τύμβον Ἀργεῖοι, καὶ σῆμα πελώριον ἀμπεβάλλοντο Ἀκτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ παρὰ βένθεσιν Ἑλλησπόντου· signatius de Aiace V, 654: — περὶ δὲ σφίσι γαίαν Χεῦαν ἀπειρεσίην Ῥοιτηίδος οὐχ' ἐλάς ἀκτῆς· prorsus ut Antipater, Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτησίῃν ἀκταῖς. Dausqueio ad posteriorem Calabri versum fraudi fuit prava, quae edd. inhaesit, Plinii interpunctio V, c. 30, sed iampridem a magno Pintiano verissime correctā. Miror, cur If. Vossius ad Melam I, c. 18, erroris Plinium inculcare maluerit, quam remedio tam leni uti; nisi quod idem Salmasio placuerat Plin. Exerc. p. 610. Videri posset Seneca Troad. v. 1122 in scriptorem incidisse, qui tumulum Achillis collocaret in Rhoeteo: verum poeta tractum illum ponti sive Rhoeteum appellet, sive Sigeum, utrumvis in tanta locorum propinquitate suo iure fecerit. Praeterea nec Vossium probo, cum Salmasii medicinam in eiusdem regionis descriptione Straboni adhibitam p. 611 G. repudiat: exigua transpositio tamque facilis, ut Dausqueius etiam sic plane scripserit, ne vitii quidem ulla facta mentione. Achillis autem monumentum Patrocli simul ossa complestebatur: Philostr. Her. p. 739. Aiakis longo post tempore violentia maris effractum immanem ossium magnitudinem patefecit, ex qua celsa herois vivi statura aestimari poterat: Pausan. I, pag. 86. HEMST.

Pag. 63. l. 6. Διαψύξαι) Nicias apud Thucyd. VII, c. 12, τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀνεκλύσαντας διαψύξαι· ibi commode Luciani locum annotavit praestantiss. Dukerus. Mirum, ni Scholiastes exponens διακαθᾶραι legerit διαψύξαι, prout ψύχειν & ψῆχειν non raro commutantur, iis nonnunquam in locis, ubi vix decernas, utrum sit anteponendum; quae tamen dubitatio in Thucydidis verba cadere nequit: nam modo laudaverat navium recentium τὴν ξηρότητα, cui contrarium est, si aequo diutius θαλασσεύουσαι fierent διάβροχοι, & humore

falso infectae vitium contraherent : ideo subductae sicca-
bantur, quod non tantum δια-ψύξαι, sed etiam mox deinde
ἀποξηρᾶναι dicit Thucydides. Apud Graecos ἀνα-ψύχειν &
δια-ψύχειν primum ponuntur pro aëri, aurae, foli exponere :
quae commaduerunt, ad solares radios statufque venti oppan-
dere : scite Plutarch. Themist. p. 127 B. τὰς αὐλαίας διαβρό-
χους γενομένας (aulaea in flumen devoluta, quae aquam peni-
tus imbiberant) ἐκπετάσαντες ἀνέ-ψυχον· hinc Ἀνα-ψύξαι, ἀνε-
μισαί Hefychio, & Ἀνα-ψύχουσα, ξηραίνουσα· neque mihi du-
bium est, quin pro Ἀνά-ψω, ἀναθήσω πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πνοήν,
refringendum veniat Ἀνα-ψύξω, aut, si literarum ordinis accu-
ratus habenda sit ratio, Ἀνα-ψυχώσω, licet usus verbi ἀν-
άπτειν me non praetereat. Aelian. Ep. I, Δια-ψύχοντι μοι πρὸς
τὴν εἴλην τοὺς βότρυς· immo quam late pateat haec significan-
di species, docuerit Strabo XVII, p. 1137 C. Nili naturam ex-
ponens : ἐν ἐξήκοντα δὲ ἡμέραις τελείως γυμνοῦται καὶ ἀνα-ψύ-
χεται τὸ πεδίον. De navibus, quae subductae ad aërem & ven-
tum siccescunt, utrumque verbum aequè usurpari solet : He-
rodot. VII, 59, ἐς τοῦτον τὸν αἰγυαλὸν κατασχόντες, τὰς νέας
ἀνέ-ψυχον ἀνελκύσαντες. Xenoph. Ἑλλ. I, p. 259, v. 1, Lyfan-
det ἀνελκύσας τὰς ἐν τῇ Ἐφέσῳ ναῦς — ἡσυχίαν ἤγεν ἐπισκευά-
ζων καὶ ἀνα-ψύχων αὐτάς. Itaque Charon decem totis annis
cum non potuisset νεωλκῆσαι μηδὲ δια-ψύξαι τὸ σκαφίδιον, me-
tus erat, ne cymbula curae necessariae expers plane corrumpere-
retur. Deinde haec verba notant ventilare, in aëre succutere :
Hefych. Ἀνα-ψύχειν, ῥιπίζειν· quod tamen erit forte, qui ca-
piat, stabello moto, ventulo facto refrigerare. Theophr. apud Har-
pocr. in Κεγχρεών· τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον δια-ψύχειν·
non aliter intelligendum puto in Xenoph. K. Π. VIII, p. 125,
v. 18, de avaris : τὰ δὲ ἀριθμούντες καὶ μετρούντες καὶ ἰστών-
τες καὶ δια-ψύχοντες καὶ φυλάττοντες πράγματα ἔχουσιν· nam
δια-ψύχοντες, pertergentes seu detergentes, vel, pecuniam suam
fricantes, ut aeruginem avertant, quod post Henr. Stephanum in
Thes. Tan. Faber ad Timonem libenter se legere proficitur,
mihi quidem multum abest, ut approbari possit. HEMST.

ead. l. 7. Ἡ Νῆος μὲν, ᾧ πορθμῆν, ἀπόλωλεν ἥδη καὶ οὐδ' ἐν ἰχνος
ἔτι λοιπὸν αὐτῆς) Lucianus cum fuerit Samosatenus Euphratis
accola, fidem in rebus Assyriae videtur mereri, & mirum fo-
ret eum ignorasse locum, ubi sita olim Ninus vel Ninive, si
aliquod eius vestigium remansisset. At quid faciemus Tacito,
qui lib. 12 Annal. de expeditione Meherdatis sic ait : *sed capta*
in transitu urbs Ninus, vetustissima sedes Assyriae. Sed & Stra-

boni, qui ante Tacitum vivebat, qui lib. 16 ait: ἡ μὲν οὖν Νῖνος πόλις ἠφανίσθη παραχρῆμα μετὰ τὴν τῶν Σύρων κατάλυσιν, *Ninus statim post eversum Assyriorum imperium evanuit; vel apparere cessavit.* Ergo contra Strabonem Amasenum & Lucianum Samosatenum, Orientales viros & doctos, non mihi videtur Tacitus audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis similitudine, & eam Ninum, oppidulum forte vel castellum, captum sine obsidione in transitu, male accepit pro antiquissima & populosissima illa urbe, quae fuit suo tempore totius orbis maxima, & usque ad miraculum celebrata; aliter non possemus absolvere Strabonem nec Lucianum mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecula, cuius nomen accedebat ad sonum nominis antiquae illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, se antiquam Ninon sedem Assyriae regum cepisse, & ita publicantes famae pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites iactabant se Tanaïm usque pervenisse, cum ab eo fluvio abessent plus quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multos Hierosolymitanos equites & alios nautas & negotiatores, qui in partibus Hellesponti vel bellum gesserunt, vel negotiari sunt, audiivi saepe asseverantes, se vidisse antiquae Troiae ruinas, nec aliter unquam eis persuadere potui. At Troadis (de qua Paulus Apostolus Epist. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, non Troiae, cuius iam tempore Strabonis nulla exstabant vestigia, ut ait ille lib. 13, οὐδὲν δὲ ἔχοντος σώζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως, εἰκότως, ἅτε γὰρ ἐκπεπορημένων τῶν κύκλων πόλεων, οὐ τελῶς δὲ κατεσπασμένων, ταύτης δὲ ἐκ βάθρων ἀνατετραμμένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μετηνήχθησαν. Ἀρχαίανακτα γ' οὖν φασὶ τὸν Μιτυληναῖον ἐκ τῶν ἐκείθεν λίθων τὸ Σιγεῖον ἐκτερίχσαι, id est, nullum enim vestigium restat antiquae urbis, & cum ratione; nam vastatis vicinis urbibus, non vero funditus everfis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum instaurationem transportati sunt. Itaque Archaeanaitem a iunt Mytlenensem Sigeum muro circumdedisse ex lapidibus indidem acceptis. Urbs igitur, cuius nullum vestigium exstabat tempore Strabonis & Augusti, sub quo Strabo florebat, non poterat existare tempore Meherdatis sub Claudio. Plura ad id argumentum adducere possem, & illustrem in literis virum castigare, qui eo, quod Ammianus Marcellinus *Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis scilicet ad Eusebium, scribere: *Ninive autem adhuc integra stabat aeco Ammiani*

Marcellini. Sed superfluum foret, cum id argumentum abunde simul & doctissime tractaverit vir incomparabilis Samuel Bochartus in suo Phaleg. lib. 4, c. 20. ad eum te remitto, lector, & fileo. PALM. Non cogitavit Lucianus, se antea finxisse, colloquium hoc habitum fuisse tempore Cyri maioris, cuius proavus Cyaxares Ninum ceperat sub finem regni, ut docet Herodot. I, 106. A quo si deleta fuisset, quod nusquam legimus, nemo tamen potuisset tempore Cyri dicere, οὐδ' ἐν εἰπῆς, ὅπου ποτ' ἦν, dicere nequeas, ubi fuerit; sed dumtaxat tempore Luciani. CLER. V. Bochart. Phaleg. IV, 20. Ninum illam veterem, Nini opus, post Syriacam monarchiam destructam ἀφανισθῆναι, id est, penitus deletam, ait etiam Strabo l. XVI, p. 737. Sed tamen & Tacitus sub Claudii regno Nini meminit A. XII, 13: *Capta in transitu urbs Ninus vetustissima, sedes Assyriae*: & Ammian. XXIII, 6: *In Adiabena Ninus est civitas, quae olim Persidis regna possederat* &c. & Philostrat. p. 23. Restaurata igitur Ninus est, exstabatque aliqua Luciani tempore. Sed hic de Croesi aetate sermo est, quo extinctam fuisse etiam Strabo testis est luculentus. Haec fere Olearius ad Philostr. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδ' ἐν ἵχνος &c.) Ninum & Mycenae ἡρμῶσσαι παλαιόθρους testatur Pausan. VIII, pag. 668; quod integrum caput tertium & trigessimum cum Luciano conferendum est. Mycenae, inquit Strabo VIII, p. 571 D. χρόνους ὕστερον κατεσκάφησαν ὑπ' Ἀργείων, ὥστε νῦν μὴδ' ἵχνος εὕρισκεσθαι τῆς Μυκηναίων πόλεως. Sed Ninus, cuius everfio Nahumi sacramque paginarum vaticiniis debebatur, postea si non in ipsis priscae urbis parietinis, in vicinia saltem instaurata parumper resloruit: vide Th. Ryckium ad Tacit. Ann. XII, 13, 3. De Babylone ad Philopatridem dicendi locus erit. Non fastidendum Epigramma in Catalectis: *Quisquis Cecropias hospes cognoscis Athenas, Quae veteris famae vix tibi signa dabunt; Hae Deum, dices, coelo petiere relicto? Regnaque partitis haec fuit una Deis? Idem, Agamemnonias, dices, cum videris arces, Heu victrix visla vastior urbe iaces! Hae sunt, quas merito quondam est mirata vetustas. Magnarum rerum magna sepulcra vides.* Pro Regnaque summo Scaligero placuit *Regia*: mihi potius videtur, *Rixane* vel *Rixaque*: de Athenis Neptunus & Minerva mutua lite contenderunt, utrius in ditione urbs futura esset: vix, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, si gloriae veteris ruinas adspicias: Mycenae quoque victrices peius quam Ilium desertae. *Sepulcra* commode sunt usurpata: nam, ut Mercurius ait, ἀποθνήσκεισιν αἱ πόλεις: de qua totarum urbium mor-

re plura dabunt P. Faber Sem. I, c. 8, 9, Fabrot. ad Theophil. Inf. II, T. IV. neuter Luciani mentionem omisit. Ambrosi. Ep. XXXV: *Tot igitur semirutarum urbium cadavera, terrarumque sub eodem adspectu funera.* HEMST.

ibid. "Οπου πόντ' ἦν) *Campus ubi fuit.* BOURD.

ead. l. 9. Ἡ βαβυλὼν) Hoc multis exemplis docet in Arcadicis Pausanias. BROD. Nondum Luciani aetate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opusculo multa sint alterius temporis, hic ad suam aetatem respexisse puto. Certe Εὐχ. c. 34 Babylonis & Seleucia, ut diversarum, diserte meminit. Adde Iosephum Ant. XVIII, saepius de Babylone quasi stante tunc temporis verbo facientem: Caio autem imperante, quae ibi narrat, gerebantur: vide praesertim capitis X novissimae ed. Oxon. § 6 & 8, ubi Iudaeorum migratio narratur e Babylōne ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quae a Bocharto ex Plin. VI, 26, & Strab. XVI, proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea aetate & deinceps Babylon nominatur. Adde Curt. V, 1, Herod. I, 184. sed vide etiam Spanhem. 463, qui ex Plin. VI, & Pausan. VIII, p. 509, nihil praeter moenia superuisse docet. SOLAN.

ibid. Ἡ τὸν μέγαν περίβολον) Ἐχουσα subaudio. BROD. Τὸ ἔχουσα, aut quid simile, desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 11. Μυκίνας) V. Strabonem VIII, pag. 377 B. cuius aetate ne vestigium quidem eius exstabat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀποθήσκουσιν αἱ πόλεις) Plutarch. Romul. Cetera epitheta Homerica, ut & sensus & rationes, quibus nritur. BOURD.

Pag. 64. l. 1. Ἰνάχου οὐκ οὐδ' ἰάφος) Anna Fabri, eruditissima femina, ad Callimachi Hymnum in Delum v. 74, ex hoc loco colligens, Inachum fluvium Luciani tempore haud superfuisse, addit, patrem suum hoc in loco pro ἰάφος restituisse ἰάφος. IENS. Emendationem Tan. Fabri amplexus sum lubentissime. SOLAN. Verissime Faber: simili modo legendum in Etymol. p. 487, v. 39, Κάμαξ, ἀρσενικῶς μὲν σημαίνει τὸ ὄρυγμα, ἢ τοὺς ἐν τάφῳ πεπηγμένους πασσάλους πρὸς τὴν τῶν πολεμίων ἐρώην Sylburgium fefellit, quod vulgatur, τάφῳ. Ad Argos τὰς περὶ τὸ τεῖχος τάφρους commemorat Xenoph. Ἑλλ. IV, pag. 312, v. 35. Inachus autem semper tenuis fluxit, ex quo contra Neptunum Iunoni Argorum possessionem adiudicavit: poenam igitur est passus, ut aquam non habeat ὅτι μὴ ὕσαντος τοῦ θεοῦ. ἑρῶς δὲ αὐὰ σφίσις ἐστὶ τὰ βέρυματα, πλὴν τῶν ἐν Ἀργεῖ, teste Pausan. II, p. 145. HEMST.

ead. l. 4. ἱρὴν καὶ εὐρυάγυιαν) Troiam his epithetis saepe ornatur poeta. BROD. Pro vulgata scriptura *εὐρυάγυιαν* legendum censeo *εὐρυάγυια Μυκὴν*. V. II. Δ, 52. neque enim usquam de Troia usurpatum invenio: ne dicam iam, Mycenarum etiam antea factam mentionem. SOLAN. Praeterit Solanum Iliad. B, v. 141: Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν *εὐρυάγυιαν*. B. de Ball.

ead. l. 9. τῷ αὐτοῦ ὀνόματι) Castigo *αἵματι*. Hoc alias probavi. BROD. Casparus Barthius in Animadversionibus ad Statii Thebaid. l. 4, v. 48, ubi agit de Othryadibus, hunc Luciani locum mendi arguit, atque eum scripsisse *τῷ αὐτοῦ αἵματι*. ALMELOV. *Argivos vides & Lacedaemonios, Charon; atque semimortuum imperatorem Othryaden, suo ipsius nomine inscribentem tropaeum*. Sic quidem ex vulgata scriptura vertendum est. Sed Barthius ad Statium T. II, p. 904, haud dubie rectissime pro *ὀνόματι* reponi iubet *αἵματι*. Verum ante eum id iam iusserat Brodaeus Miscell. IX, cap. 10. Quin etiam vel ante, vel post Brodaeum idem emendavit ad oram Florentini exemplaris vir quidam eruditissimus. Ceterum video hanc Barthii non magis, quam aliorum ante Barthium, emendationem Amstelædamsi huius scriptoris editioni additam quoque; sed non putem, Barthium, si videret, agniturum fore, se *de Othryadibus*, quod illic dicitur, ad *Statium egisse*. Quot fuere Othryadae, ad quos inscriptio tropaei suo ipsorum sanguine, possit referri? Iterum Noster in Rhetorum praeceptis c. 18 de Othryade meminit, ubi tanquam memorabilem & maxime insignem historiae partem nominat τὰ Ὀθρυάδου γράμματα. IENS. Solus Longolianus emendationem Brodaeï & Barthii firmat, *αἵματι* scribentium pro vulgato *ὀνόματι*. Vide & P. Δ. cap. 18. Inscriptionem habemus apud Plutarch. Parall. 545, 2, ΔΙΙ ΤΡΟΠΑΙΟΤΥΧΩ. Regio autem, de qua certant, Thyreatis est. Plutarch. & Ovid. Fast. II, 663. Flor. II, 2, 14. Herodot. I, 82. Valer. Max. III, 2. SOLAN. Haud inutilis emendatio doctorum hominum suffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non desideret: iis enim quid opus est, ubi res ipsa clamat? Ampelius c. 14, quamvis in historia plane fallatur, non secus ac si Lucianum Latine vertisset: *Othryades vir bellator — tropaeum suo sanguine scripsit*. Plures in illustri facto narrando similem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud Flori, *licet nihil scripserit sanguine*: Valer. Maxim. III, 2, ext. § 4, *sanguine suo scriptis literis, dereptam hostibus victoriam tantum non post fata sua in sinum patriae cruento tropaei titulo retulit*. Senecae Suas. II, p. 21, levi mutatione succurri posse ar-

bitror: *Othryades* paene a sepulcro victor digitis vulnera pressit, (hoc pro *geffit* coniectura fueram assecutus, antequam a Schot- to trium Codd. fide niti didicissem) ut *tropaea Laconum* (ferri forte potest, sed multo malim, *tropaeo Laconum*) inscriberet: o dignum Spartano sacramento virum, cuius ne literae quidem fuisse sine sanguine. Argute Statius Th. IV, 47, Et *Lacedaemonium Thyre lectura cruorem*: ubi nihil erat, cur Lutatii, qui praeter quod mutilatus est, historiam inscire refert, eruditionem Barthius laudaret: Graeca tamen hunc in modum instauranda reor: quibus (tropaeis) digito sanguine oblito haec inscripsit: Κατὰ Ἀργείων τροπαῖον Ὀθρυάδου, vel Λακωνῶν sic a literis minimum deflexeris. Suidae in Ὀθρυάδης, sine dubio labes adhaesit: quem enim oratio talis non offendat? αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τρόπαιον ἀναστήσας ἀνθρωπείῳ αἵματι, ἐτελεύτησεν εὐθὺς: inferendum est ἀναστήσας ἐπιγράψας τε: sed cur ἀνθρωπείῳ αἵματι; quanto melius erit, τῷ τῶν τραυμάτων αἵματι, ut Theseus apud Stob. p. 92; vel, si lubet, τραυματικῷ αἵματι. Restitutam lectionem haec, ut opinor, satis vindicant: operam ludet, qui pro vulgata pugnat ex Ovidio Fast. II, 665, Nec foret Othryades congelis lectus in armis: ad quem vide Nic. Heins. & Waff. ad Sallust. B. I. pag. 257. HEMST.

ead. l. 16. Τρόπαιον) Tropaea evertere religio erat, quod a Brodaeo recte observatum Miscell. V, c. 29. SOLAN.

Pag. 65. l. 2. Τὰ ὄρη) Montes, de quibus supra. BROD.

ead. l. 5. Εὐεργέτης ἀναγεγραφή) Te pro benefactore habebō: metaphora ducta ex consuetudine urbium, quae nummis & statuis eorum, a quibus beneficio affecti fuerant, titulum εὐεργέτου adscribere solebant. CLER: Lysias p. 159, v. 39, Εἰ μὲν ξένος τις ἐλθὼν ὑμᾶς ἢ χρήματα ἤττει, ἢ εὐεργέτης ἀναγεγραφῆναι ἤξιοι. Vid. ad D. Mort. X, § 6. Plura dicemus ad Anach. cap. 17. HEMST.

ead. l. 7. βασιλεῖς — μάχαι) Inutilem illam quinque vocabulorum farcinam si quis foras eiiciendam existimarit, eum nihil equidem morabor: in quamcunque partem verses, nec cum proxime praecedentibus in gratiam redigi, neque emendatione commoda reformari possunt. Ego Lucianum tam ineptum putabo, ut post τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα, velut dilucidius interpretaturus, adiecerit βασιλεῖς &c. φουσαλλίδες dixisset, aliquid intelligerem. Quid autem si τύμβοι, vel ἡρία, τύμβοι, pro ἐκατόμβαι ponantur, magnopere proficimus? cur μάχαι postremo loco adhaerent? an quia

cruentam Argivorum Lacedaemoniorumque de Thyrea disceptationem novissime commemorarat? nempe in eodem haeremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime Luciano provisum erit, si conglutinaris: *Οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαμῶνων ἀνθρώπων πράγματα*; *Χάρωνος δὲ οὐδεὶς λόγος*: sic venustissimum opus egregia sententia finiverit; in miserrima rerum suarum conditione adeo caecos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontisque cymbula ne minimum quidem cogitent. HEMST.

ead. l. 8. Τύμβοι) De *hecatombis* ne minima quidem in hoc opusculo mentio, nedum ut pars sint adeo conspicua, ut in indice quasi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoscunt tamen omnes libri *ἐκατόμβαι* male. Lege meo periculo *τύμβοι*. Verbum neminem hac de re mecum credo commutaturum, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opusculo sequenti peccatum esse videbis. SOLAN.

ibid. Χάρωνος δὲ) *Θανάτου δέ*. BROD.

IN DE SACRIFICIIS.

Pag. 66. l. 3. Προσέδοις) Dem. p. m. 159 B. SOLAN.

ead. l. 5. Καταφῆς) Subtristis. *ὁ ἔχων κάτω τὰ φᾶν ἦγον* τοὺς ὀφθαλμούς. VORST.

ead. l. 12. Αἰτωλικά πάθη) Tzetzes: *Αἰτωλοὶ γὰρ καὶ Ἀκαρῶνες, γείτονες ὄντες ἀλλήλοις κακοὶ, διὰ τὴν τοῦ Καλυδωνίου σὺντος κεφαλὴν, καὶ τὸ δέρμα πρὸς ἀλλήλους πολεμήσαντες κατετρίβησαν*. Confule libro primo Apollodorum. BROD. Haec & cetera in Homer. BOURD. Narrat in sequentibus. V. Ovid. Met. VIII, & Hom. Il. I & B. Aetoliae urbs Calydon regia Oenei sedes. V. Hygin. f. XIV. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Τοὺς τοσοῦτους φόνους) *Aetolorum & Acarnanum caedes*. Adde Meleagrum eo nomine cum Philippo & Toxeo dimicasse, eosque interfecisse. BROD.

ead. l. 2. Μελεάγρου διάλυσιν) Nam Althaea fatalem stipitem igni imposuit, quo exstincto, ipse quoque una Meleager periit. Ovidius citato volumine. BROD.

ead. l. 3. Μεμνημοριούσης) Fabulam recitat Ovid. Metam. VIII. BROD. Vid. in Iove Tragoedo cap. 40, & in Convivio cap. 25. VORST.

ead. l. 6. Καί μοι δοκεῖ ὄρᾶν αὐτὴν) Scribendum ex Ms. *καί μοι δοκῶ ὄρᾶν* quamvis & sine Ms. ope facile quivis, qui animum attendit, sic scribendum esse videre possit. De Diana ve-

ro irata, quod neglecta fuerit in Oenei sacrificio, vide Homerum Iliad. 1, v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Aethiopes, Iliad. α', v. 425. GRAEV. *Καί μοι δοκεῖ*) Pro eo, cum ex MS. id probat, etiam *sine MSii ope facile quemvis, qui animum attendat, scribendum esse καί μοι δοκῶ*, videre posse, ait verissime vir summus I. G. Graevius. At unum tamen Amstelaedamensem ex eorum, qui id videre per se facile possint, numero exceperisset vir eruditissimus, si tum palam fuisset, exstare aliquem, Graecae linguae notitiam prae se ferentem, qui de huius dicti probitate dubitaret. At satis tum, cum moveretur haec, digna scilicet viro Graecis literis docto, controversia, optimae notae auctoribus confirmata est dictio *μοι δοκῶ*, in qua *ἐγὼ* posse & addi & omitti, pueri, non viri, docendi erant. Age tamen, probemus ex tersissimo nostro Luciano ipsum *ἐγὼ*, vel *ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ*, totidem verbis & literis. Ecce Noster in Herodoto: *Ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἅλλα πάντα ἀποπλήσαι μοι δοκῶ*. In Eunuchō: *Ὡς ἐγὼ γε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλείον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ &c.* In Toxaride: *Ὡς ἐγὼ γε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἢ ττηθεῖς*. In Parasito: *Ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρ' εἶναι*. In dialogis meretriciis: *Ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψαι μοι δοκῶ*. Alia Luciani loca plura omitto. Plutarchus quoque in Apophthegmate Agefilai (loco ab cl. Graevio ad Luciani Demon. c. 3 adducto) *Ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι*. Th. Magister in voce ΔΟΚΩ ex Platone & Demosthene ostendit, sicut *μοι δοκῶ*, ita & *μοι δοκούμεν*, dixisse Graecos etiam in plurali. At sicuti in hoc, ad quem nunc scribimus, Luciani loco perperam *μοι δοκεῖ* legitur, ita & apud Xenophontem lib. I *Κυροπ.* ubi cum Cyrus Cyaxari contra Assyrios auxilio esset mittendus, inter alia Cambyfes filio suo Cyro praecipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id respondens Cyrus, sibi quoque eandem de exercendis & in officio continendis militibus, stare sententiam, denique ait: *Ἀλλὰ μὲν τοι τόγε μελετᾶσθαι ἕκαστα τῶν πολεμικῶν ἔργων, ἀγῶνας ἂν τινάς μοι δοκεῖ, ὃ πάτερ, προειπὼν ἕκάστοις, καὶ ἄθλα προτιθεῖς, μάλιστα ἂν ποιεῖν εὖ ἀσκεῖσθαι ἕκαστα, ὥστε, ὅπως δέουτο, ἔχειν ἂν παρσκευασμένοις χρῆσθαι*. Haud dubie oratio soloeica est, *μοι δοκεῖ* προειπὼν, & προτιθεῖς. Sed omnino legendum *μοι δοκῶ*. Ceterum, inquit, quod ad curam singulorum militarium operum attinet, certum est, certamina quaedam singulis (militibus) indicentem, pronuntiantem, & praemiis propositis, maxime curare,

ut in singulis exerceantur, quo iis, ubi opus fuerit, paratis utiqueam. Collaudans deinceps consilium filii Cambyſes, κάλλιστα λέγεις, inquit, ὦ παῖ. τοῦτο γὰρ ποιήσας, σάφ' ἴσθι ὥσπερ χορούς τὰς τάξεις αἰεὶ τὰ προσήκοντα μελετώσας θύαση. Optime censes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certo scias, videbis ordines instar chororum semper ea, quae oportet, curantes. Paulo post eadem loquendi ratione utitur Cyrus, τοῦ γε μὲν παιδομένους παρέχεσθαι τοὺς στρατιώτας οὐκ ἀπειρώς μοι δοκῶ ἔχειν. Equidem videor mihi haud imperitus esse efficiendi, ut milites imperatis pareant. & continuo post, ὅρᾳν μοι δοκῶ τὸ προτρέπον πείθεσθαι μάλιστ' ὅν τὸν μὲν πειθόμενον ἐπαινεῖν τε καὶ τιμᾶν, τὸν δὲ ἀπειθῶντα ἀτιμάζειν τε καὶ κολάζειν. Videor mihi intelligere, id demum esse, quod obedientiam excitet, si dicto audientem collaudes ac honores; eum vero, qui minus dicto audiens sit, ignominia & poena mulces. IENS. Δοκῶ G. P. & L. Reliqui δοκῶσι. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐν Οἰνέως) Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipsa ratio, legendum ἐς Οἰνέως: aliis Deis ad domum Oenei profectis. Ἐν Οἰνέως eadem quidem loquendi ratione dicitur, & passim similiter frequentatur, ac ἐς Οἰνέως. Sed hoc hic requiritur. Saepissime Lucianus hoc elliptico modo utitur, ut ἔν τινος τῶν γραφῶν, in pictoris cuiusdam domo, in Zeuxide cap. 3; ἐν Ἀρισταίνετου, initio Lapitharum: ἐν φαρμακοπόλου alibi. Aelianus quoque ita passim. Sic per eis, ut Noster in Hermitimo c. 82, ἐς διδασκάλου in Apologia c. 4, Εἰς πλουσίου τινός. Sic Aelianus, ἐφοῖτα εἰς λαμίας, εἰς Πανδοκῆως, εἰς Ἀρχελάου. Sic Plato in Symposio, ἐπὶ δ' εἵπνον εἰς Ἀγάθωνος. Aristophanes, ἐκ Πατροκλέους. Sed hanc loquendi formam apud Graecos, ut & apud Latinos, usitatam, ante nos dudum observarunt eruditorum multi. IENS. Vid. Suid. (ἐν ᾧδου) ubi observat, Atticis non infrequens esse, ut τῶ ἐν utantur pro eis. Apud Aristophanem tamen p. m. 178, (five NEΦ. 969.) male legit ἐν παιδοτρίβου βαδίζοντας. In nostris rectius, καθίζοντας. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 13. Οἱ Θεοὶ) Pro Θεοὶ, Dii, legendum θεῖοι, avunculi, fratres Althaeae Thestii filii. CLER.

ibid. l. 14. Ἐπ' α. τὸν κ. ἐφόνευσαν) Haec nihili sunt: σὺν ex V. est: φονεύσαντες ego pro ἐφόνευσαν restitui. SOLAN. Facilius interferi putavi οἱ ante σὺν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari. Praeterea legebatur in V. αὐτῶ pro αὐτοῖς ed. A. unde pronum erat fingere αὐτῶν. HEMST.

ibid. col. 2. l. 13. Ἐπεδήμησεν) Malim fere ἀπεδήμησεν, quamquam infra Scholiastes ad hoc idem scriptum dixerit,

ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰς Ὀλυμπίαν. HEMSTERHUSIUS.

Pag. 68. l. 3. Παλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις) Hesiod. i Oper. Lucian. passim. BOURD.

ead. l. 4. τὸ μὲν ὄγ. — τὸ δὲ πλ.) τὸ Mf. R. ubique hic habebat, & recte. VORST. Lectionem hanc Mf. R. in textum recepimus: quem codicem nos sane non vidimus, sed laudatum in margine libri, quo utebatur Vorstius, reperimus. SOLAN. Hic & proxime infra ad τὸ μὲν respondet τὸ δὲ. Ubi vero plurium fit enumeratio, post unum μὲν ter quater sequitur δὲ, uti h. l. & c. 14. Admonendus autem est lector, versionem Latinam compositam esse ad lectionem vulgatam τὸν δὲ, τὸν δὲ, nos vero Solano obscurantes recepisse τὸ δὲ, τὸ δὲ &c. versionem tamen mutare noluisse, quia in se spectata sensum ab mente Luciani non adeo discrepantem exhibet. Sed forsitan videbitur nonnullis stare posse vulgata, quod ἐνι & ἐνέστι, etiam quando fere pro ἔξεστι ponuntur, non semper habeant adiunctum dativum, sed absolute saepe ponantur, sequente accusativo, ut in fragm. Menandri, Luciani dial. annexis. N. 8 de vita, ἀμειλύντα τοῦ ζῆν οὐκ ἐνέστι εὐσχημονεῖν. Lucian. de Parasito § 16, οὐκ ἐστιν εὐφραίνόμενον μακάρεσιν. Demosth. de coron. p. 341, (quem adduxit clar. Elfner. ad Galat. III, 28.) οὐκ ἐνι τουτον εὐνουν εἶναι τῇ πατρίδι. Evang. Luc. VI, 4, οὐς οὐκ ἔξεστι φαγεῖν, εἰ μὴ μόνους τοὺς ἰσραῖς. Quandoquidem & Latini verbo *licet* eodem modo utuntur, sequente accusativo personae, ut Tibull. I, XI. 43, *Liceat* — *facta referre SENEM*. Virg. Ecl. I, 40. — *neque servitio ME exire licebat*. Et Cic. VI ad fam. 21, *utinam liceat aliquando aliquo reip. statu NOS frui*. Sed frustra; nam etsi ἐνέστι, τὸν μὲν πρίασθαι ferri possit; tamen, quia post ter repetitum τὸν, in omnibus edd. quarto loco sequitur, καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος — διαπλεύσαι, praecedens τὸν cum τὸ consistere nequibat, sed necessario mutandum erat. REITZ.

ead. l. 6. Ταύρων ἐννέα) Od. Γ, pr. & 178 seq. GESN.

ead. l. 7. Καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος) Liqueat ex praecedentibus; scribendum esse, τὸν δὲ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον διαπλεύσαι παρθένου βασιλικῆς non, ut legitur in editionibus, καὶ τὸ. Hunc vero ex Aulide in Ilium navigationem virgine regia emere. Τὸν, nimirum Agamemnonem, qui Iphigeniae sacrificio redemit prosperum cursum & ferentes ventos. GRAEV.

ibid. Ἐκ τῆς Αὐλίδος) Vide Ovid. Metam. XII. VORST.

ibid. Παρθένου βασιλικῆς) Iphianassae, quam nonnulli Iphigeniam appellant, Agamemnonis filiae. BROD.

ead. l. 8. Ὁ μὲν γὰρ ἐκατόμβῃ) Rectius Mf. Angl. doctissimi
Lucian. Vol. III. D d

Golmani, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη patet apud Homer. Il. 6. BOURD. Scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit Bourdelotius, & firmant mei libri excerpta: ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη (vulgo absurdissime ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη) τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα καὶ πέπλου. Res habetur apud Homerum Iliad. γ. GRAEV. Quemadmodum rectissime & in codice Anglicano, quem pervolvit Bourdelotius, & in excerptis cl. Graevii, pro ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη legitur, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη, eodem plane modo ad oram Florentini, quo usus sum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inspecto saniori codice. Id nimirum ait Noster, Hecubam duodecim boum sacrificio captivitatem, sive expugnationem Troiae, ab Minerva redemisse. IENS. Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη Mss. Gr. Angl. P. L. & R. & ed. I. optime sane. Vulgata ὁ μ. γ. ἑκατόμβη manifesto corrupta. SOLAN.

ead. l. 9. Βοῶν δώδεκα καὶ π.) Homer. Il. Z. BROD.

ead. l. 10. Ἀλεκτρύωνος) Ab Aesculapio praefertim, cui moriens Socrates a sodali suo adhuc satisfacit. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τῆς) Perperam in τοῦ mutaverat ed. A. nec causa fuit, cur ibidem ἐννεάκισ darent, cum in V. proffet ἐννάκισ: Est autem Homeri locus, qui Scholiastae castigandi Luciani occasionem praebuit, Od. Γ, 7. HEMST.

Pag. 69. l. 2. Σου τὸν νεῶν) Il. A, 39. BROD.

ead. l. 6. Κατεδυσώπησεν) Hoc est, pudore incusso exoravit: nam δυσωπία est pudor, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. CLER.

ead. l. 9. Αὐτοῖς ἡμιόνους) Eadem rhapsodia A, 50, Οὐρῆας μὲν πρῶτον &c. BROD.

ead. l. 14. Κυκλώπων θανάτῳ) Apollo enim orbitatem suam in ipsum Iovem ulcisci non ausus, Cyclopos, a quibus fabricatum erat, quo Aesculapius percussus est, fulmen, interfecit. V. supra Θ. Δ. XIII. SOLAN.

ibid. Κῆξοστρακισθεῖς) Rhetores Graeci. Interpr. Aristoph. passim Hesych. Suid. Pollux. BOURD. Hygin. fab. 49, sed aliter Schol. min. ad Il. A, 400. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ναύσταθμον) Leguntur apud Suidam, in quo necesse non est, ut cum Kustero quidquam immutes. HEMST.

Pag. 70. l. 1. Χρησάμενος) Quid si legamus χρῆσθμενος; & μοχ, ὅτι δὲ καὶ ἐβήτησε, ut respondeat illi, quod praecessit, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεῖς κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 4. Ἀμφότεροι πλινθεύοντες) Haec M. Felix O&. Serv. ad Virgil. BOURD. II. Φ, 442 seq. GESN.

ead. l. 6. Παρὰ τοῦ Φρυγῆος) A Laomedonte. II. Φ. BROD.

ead. l. 14. Ἐν αὐτῷ) Quid hoc sit, aperiant alii. Lucianum non agnosco. Scripserat ἐπ' αὐτῷ, ut cap. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. SOLAN. Cf. Fildes. qm. dicit. p. 4

ead. l. 16. Ζεὺς κλαπεῖς) Orpheus, Homer. Callim. Hymno in Iovem. Doctores sacri, Tertull. Cypr. M. Felix. BOURD.

Pag. 71. l. 2. Ὁ πρότερον) Mutandum putaram. V. *ιστ. β, c.* 9. Sed & sic stare potest. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐγήμε δὲ) Quos auctores secutus sit, nescire me fateor. Scholiaestes certe Latonam harum uxorum priorum unam facit. Schol. ad Z. *ἐλ. 34.* SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ τοὺς Π. — νόμους) Paulo aliter rem vulgo narrant. Consulti iuris apud Persas antistites, liceretne regi sororem uxoris loco habere, responderunt, vetari hoc quidem legibus; sed esse legem, qua regi, quidquid vult, licet. Muretus (var. Lect. VII, 1.) adversus Aemil. Probum, idem apud Graecos licuisse, orationem Andocidis adversus Alcibiadem adducit, in qua narratur, Cimonem eo nomine exfulasse, quod sororem duxisset uxorem. Sed in vulgatis Andocidis codicibus pro Cimone legitur Conon, quod v. cl. emendavit. SOLAN.

ibid. Περσῶν νόμους) Etiam cum matribus: Catull. M. Felix. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. Καμβύσης &c.) In his lineis videtur exstare fragmentum scriptoris alicuius veteris de connubio Cambyfis & Atossae. Non abhorret ab Herodoti stilo, quamvis nihil simile apud Herodotum potuerim invenire, licet bis huius Atossae meminerit. CLER. Herodoti sunt III, 31, sed paulo brevius contracta, recisis iis, quae ad institutum non facere censebat Scholiaestes. Atossae vero nomen in hac historia coniecturae debeat, an aliunde cognitum habuerit, non liquet: Herodotus certe Cambysem duas sorores matrimonio sibi iunxisse narrans, quarum natu minor in Aegypto sit interfecta, neutram nomine designavit. Id quidem extra dubium est, quae Cambyfi superstes vixit, Atossam vocari; quippe quae postea Mago, tum Dario fuerit nupta. HEMST.

ibid. Περσῶν) C. Περσέως male. SOLAN. Περσῶν hic & paulo infra scribi iussit Solanus: nihil erat, quo minus lectiones C. V. sequeretur: in paucis enim Schol. suo, non Herodoti, ore loquitur: ideo retinui δ' ἂν pro τὰ ἂν apud Herodotum, & in fine cum V. ἀδελεφὴν malui, quam ἀδελεφῆν, quod in ed. A.

Addendum vero, ni fallor, τοῦ Περσῶν βασιλέως· nisi satis eam vocem intelligi quis putet, aut scribi praeferat τοῦ Πέρσου. HEMST.

ibid. l. 3. Εἶρετο &c.) Ed. A. ἡρέτα τοὺς βασιλικούς δ. ac peius καλύων & καλύει, cum tamen in V. C. liquido sit scriptum, ἤρετο τοὺς βασιλῆιους δ. κελεύων, κελεύει, quae Herodoto conveniunt; nisi quod εἶρετο fuit revocandum, licet Hesychius etiam habeat, ἤρετο, ἡρώτα, ἐπύθετο. Mox ὑπεκρίναντο legitur in Historicorum principe, vel, quod Iac. Gronovius ex Mediceo libro dedit, ὑπεκρίνοντο. HEMST.

Pag. 72. l. 3. Ὑπνέμιον) Quae dicantur *hypnemiona*, alio in loco retuli. BROD. Quasi vento gravida facta fuisset, quod fabulantur de equabus Hispanicis. Nam ὑπνέμιος est ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Plinius id mendacium serio nobis obtrudit H. N. VIII, 42, post alios. Atqui tam verum hoc erat, quam verum fuit, Iunonem, mulierem Theffalam, sine viri concubitu peperisse. CLER.

ead. l. 4. βάνυσον &c.) Dicitur Iuno peperisse Vulcanum βάνυσον, καὶ χαλκίαν, καὶ πυρίτην. Vertit interpres, *fornacarium*, & *fabrum aearium*, & *ignipotentem*: βάνυσος est *arte sordida* seu *sellularia quaestum faciens*; sed πυρίτην Graecis esse *ignipotentem*, qui circa ignem versatur, mihi persuaderi non potest: πυρίτην lapidem & gemmam quis ignorat? πυρίτης ἀρτος dixit Phrynichus apud Pollucem. In Ms. est πυρητήν sed huius vocis exemplum quaero. Forte scripsit Lucianus πυρωτήν, qui igne utitur in stando, & coquendo aere, a πυρῶν. Habes hanc vocem in hac notione apud scriptorem libri Esdrae. GRAEV.

ead. l. 5. Πυρίτην) Ed. I. πυρευτήν. viderint alii, an commodius. G. & P. πυρητήν. L. πυρήτην, vel πυροίτην. SOLAN.

ibid. τὸ πᾶν) Prorsus. BROD.

ead. l. 8. Ἐρρίφθη) Ita ediderunt B. 2. & P. quod in reliquis omnibus scriptum est ἔρριφθ. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀστύναυξ) Hectoris filius, quem Ulysses, ne quis supereffet, qui excidium Troiae ulcisci posset, de turri praecipitavit. VORST.

ead. l. 16. Οὗτος μὲν) Aut aliter legendum fuit, aut cum B. 2. & P. nova sententia inchoanda. SOLAN.

in Schol. Ὑπνέμιον) Haec Suidas suppeditavit, apud quem καλεῖται pro λέγονται. HEMST.

Pag. 73. l. 5. Μυκέρτι χρήσιμον) Sed *eviratum*. BROD. Virilia enim ipse sibi absciderat; unde postea Cybeles sacerdotibus mos iste. V. Laët. I, 17, qui paulo aliter rem narrat. SOLAN.

ead. l. 12. Καλλοῦς ἐστὶ) Iliad. A, 426, Διδε ποτὲ χαλκοβα-
τὲς δῶ. GRAEV.

ead. l. 17. Χρυσοῦν τὸ δάπεδον) Homer. Iliad. Δ, 2, Χρυσῶ ἐν
δαπέδῳ. BROD.

Pag. 74. l. 1. Πυλωροῦσι) Homer. Il. E, 749. Θ, 393, Αὐτό-
μαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἅς ἔχον ὧραι, Τῆς ἐπιτέτρα-
πται μέγας οὐρανός, Οὐλυμπός τε. BROD.

ead. l. 6. Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἰνὴν καθήμενοι) Homer. Iliad. Δ, 1.
BROD. Passim in Homero: ut & illa ἐλισσομένη περὶ καπνῶ.
Quae rursum repetit in Icarom. BOURD.

ead. l. 10. Ἐλισσομένην) Κνίσσῃ δ' οὐρανὸν ἴκεν ἐλισσομένη πε-
ρὶ καπνῶ, Il. A, 317. BROD.

ead. l. 11. Ἐπικεχρῆντες τῷ καπνῷ) Horat. Sat. 2, 7, 38,
Nasum nidore supinor. Vid. Arnob. p. 212, qui classicus prope
locus, ubi *cuius* etiam appellat. GESN.

ead. l. 13. Ὡς περ αἰμυῖαι) Idem Muscae encom. Athen. lib.
1. Aristoph. BOURD.

ead. l. 15. Συνέπινον αὐτοῖς) Pausan. in Arcad. Οἱ γὰρ δὴ τό-
τε ἄνθρωποι ξένοι καὶ ὁμοτράπεζοι θεοῖς ἦσαν ὑπὸ δικαιοσύνης
καὶ εὐσεβείας. BROD.

ead. l. 16. Λάλοι) V. Eur. Or. 8. SOLAN.

Pag. 75. l. 2. Ἀπόρρητος) Forſan ἀπόρευτος vel ἄπορος, ut
δὶψ. cap. 2. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑλεις) *Silvas ac saltus: ὄργαδας* vocant. BROD.

ibid. Ἀπετέμοντο) Ad verbum reſecuerunt, ἀπετέμοντο, ni-
mirum id ipsum est ſacrare, ab uſu promiſcuo ſeparare. GESN.

ead. l. 5. Ὅρη ἀνέθισαν) Res ex omnis generis ſcriptoribus
notiſſima, praecipue tamen poëtis. Vide, ſi lubet, Philoſtrati
interpretem 53 a. 5. SOLAN.

ibid. Ὀρνεα) Nam pica Baccho ſacra eſt, Iōvi aquila, Mi-
nervae noſtita. BROD.

ibid. Τὰ φυτὰ) Olea Minervae, vitis Baccho, Iōvi quer-
cus. BROD.

ead. l. 6. Νειμώμενοι) Οἱ ἄνθρωποι. BROD.

ead. l. 8. Ὁ μὲν Δελφός) Caecil. in M. Fel. qui tangit cete-
ra huius tractatus, quae quidem etiam ſunt in Dialog. Deor.
BOURD.

ead. l. 10. Ἡρα) Vid. Il. Δ, 8, it. 51 ſeq. praefertim Spanh.
ad Callim. p. 372 ſeq. GESN.

ibid. Ἀργός) Scribe Ἀργείος, ut in Angl. Cod. BOURD. Ἀρ-
γείος P. L. & A. alii Ἀργός. SOLAN.

ibid. Μυρδάριος) Hic pro Phrygio: poëtarum enim θεολα-

γούμενα cum traſſet, poëtica etiam ratione utitur. Pauſanias p. 344, 5, Wech. de Mygdone agens Coroebi patre, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, inquit, φρὺξ τίθεσθαι καθέστηκεν. Vid. Horat. Ode 2, 12, 22; 3, 16, 41. Stat. Theb. 2, 134. GESN.

ead. l. 13. Τάφον αὐτοῦ δακνύουσι) Vide Callimachi Hymn. in Iov. eiufque interpretes. CLER. Vid. ſupra Τιμ. c. 4; infra Ζ. τρ. c. 45; & Ez. Spanh. ad Callim. p. 6. SOLAN.

Pag. 76. l. 4. Γενειήτην τὸν Δία) Haec omnia ex Homero mutuati videntur recentiores eo pictores & ſtatuarii; niſi forte & ipſe antiquioribus artificibus deſcriptiones Deorum acceptas tulerit. CLER.

ead. l. 5. Παῖδα) Idem voluit, quod Callimachus, cum (Hymn. in Apoll. v. 36.) ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος canit. qualem nempe in antiquis nummis & monumentis paſſim conſpici ait vir harum, & omnium bonarum artium, indagator ſagax Ez. Spanhem. quem vide. SOLAN.

ibid. Ὑπννήτην) Hic anonymus eruditus Florentino ſuo libro ad vocem ὕπννήτην adſcripſit, ſe coniciere legendum πτηθόν. Reſte quidem, quod pro peculiari γυνώρισματι alas Mercurio vult tribui: putem tamen ſaniſſimam eſſe leſionem vulgata. Quamvis autem Mercurius proprie non barbatus occurrat. ſatis tamen commode appellatur ὕπννήτης, hoc eſt, florens aetate, ἐν ἡρὶ τῆς ὥρας, ut vocabulum hoc exponit Pollux. Immo cum ὕπννήτης proprie notet, quemadmodum interpretatur Heſychius, τὸν ἀπαρχὴν ἔχοντα τῆς γενειάδος, apprime convenit Mercurio, ſemper iuveni, id epitheton; quodque ei non Lucianus modo, ſed & Homerus tribuit, ubi Il. Ω, v. 348, eum ſimilem facit iuveni Πρῶτον ὕπννήτην, τοῦ περ χαριεστάτη ἦβη, cui ſunt flaventes prima lanugine malae. Ceterum ex hoc verſu Homericō omnino apud Aelianum, (ubi lib. X Ποικιλ. c. 18 legitur, ἡράσθη αὐτοῦ [Δάφνιδος] νύμφη μία, καὶ ὁμίλησε καλῶντι καὶ νέφ, καὶ πρῶτῳ ὕπννήτῃ) emendandum cenſeo πρῶτον ὕπννήτην: abunde enim liquet, politiſſimum ſcriptorem expreſſiſſe hoc ex illo, quem adduximus, Homeri loco. Non mihi latet, quod ad haec Aeliani attulerunt eruditi; ſed iis noſtram hanc ego ſententiam arbitrandam permitto. IENS. Iis, quos cl. Ienſius attulit, addatur Philoſtrat. de imaginibus, ἐν ἀπαλῇ τῇ ὕπνῃ. in πανθ. p. 825. Lanuginem autem designat. Vid. Il. Ω, 348, & Od. K. 279. SOLAN.

ead. l. 8. Ελέφαντα) Eburnea enim erat ſtatua Iovis Olympici, ad quam hic reſpicit. v. συγγρ. c. 51. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸν Κρόνου καὶ Πέας) Ethnicī nimirum paſſim de ſta-

tuis Deorum loquuntur, quasi essent ipsi Dii. Vide, quae notavimus in Criticae P. 2, S. 1, c. 15. CLER.

ead. l. 10. Πισαίων ἑρμῖαν) Confecto Olympico certamine. BROD.

ead. l. 11. Διὰ πάντες) Ne cui fraudi sit illud ὄλων, notanda huius locutionis natura, quae Graecis inprimis familiaris, ut videre est in διὰ πάντες, διὰ τεσσάρων, quae Musici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, & quos non? διὰ πάντες ergo est, quinto quoque; atque adeo spatium intermedium quatuor. Eadem phrasi & de re eadem utitur iterum in Ἰκαρ. cap. 24. Vide apud Lucianum ipsum quatuor annorum determinatum illud ἵ; • ium in Περ. cap. 20. Haec in tironum gratiam fusius enarranda duximus: nam apud eruditos de his abunde constat. SOLAN.

ead. l. 13. Προρρήσεις καὶ περιρραντήρια) De his vocibus copiose alibi. BOURD. Προρρήσεις) Non satis apte haec vox voci δέμενοι iungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noster in Ἀλεξ. c. 38, & Δημοκ. c. 34. Confule Meursii Eleusin, & emenda Philostratum vit. Apollon. p. 155, ubi perperam legitur μετὰ πρόρρησιν, pro μετὰ περιρρῆσιν, quod diligentissimo editori fraudi esse nolim. Quis enim in tanto opere nusquam dormitet? SOLAN. Προρρήσεις καὶ περιρραντήρια) Accipio illud, quod deinde *Programma* vocat, scripturam in edito propositam, qua arcentur profani, ἐκὰς, ἐκὰς &c. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὑπῆναι) Lege ὑπείναι ex Etym. M. CLER. C. ὑπείναι καὶ ὑποκείσθαι τῷ γενεῖω. SOLAN. Sumta sunt ab Etymologo. Pro ἀχμαῖος in V. ἀχμαῖος. HEMST.

ibid. l. 4. Οὐτε τὸν ἐξ ἱ. ἐλ.) Hoc in V. praefigitur: pertinet tamen, monente Solano, explicatio ad τὸν νεών. HEMST.

ibid. l. 8. Τῆς Ἠλιακῆς γῆς) Exc. G. τῆς Ἠλιακῆς γῆς. Coll. *Elidos*: recte. SOLAN. Quamvis in A. ed. conspiciatur, Ἐν Πίση γὰρ τῇ Ἠλιακῇ, cui Matth. Sladus adscripserat, Ἦ— quae est in *Elide*, ostendit tamen ne litera quidem minus C. V. τῆς Ἠλιακῆς γῆς in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat: κτητικὸν Ἠλιακὸς a Stephano consignatum. Idem liber κατεσκεύασε pro κατεσκευάσατο ed. A. HEMST.

ibid. col. 2. l. 9. Προκαθήραντο) Haec uterque V. Codicis Scholiastes habet non alio discrimine, quam quod in uno προκαθήραντο, in altero legatur προκαθήραντο. Sunt autem proprie περιρραντήρια non ipsa lustralis aqua, sed vel aquiminalia sive

vafa sacra foribus apposita templorum, aut manu praelata; vel adpergilla de ramo felicitis olivae laurive confecta, quibus lustrali lymphae immerfis aedem ingressuros inrorabant. Vid. Io. Brodaei Miscell. I, 38, Hadr. Iunii Anim. III, p. 193. Theodorit. H. E. III, 16: Ἐκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν εἰστήκεισαν νεώκοροι περιβράντιοις τοὺς εἰσιόντας προκαθαίροντες. HEMST.

Pag. 77. l. 1. Βοῦν ἀροτήρα) De quo Hesiod. lib. 2 Op. Nefas autem fuit, & capital lege Attica bovem aratorem necare vel mactare. Varr. c. 5, lib. 2 de re Rust. dico ad Pausan. BOURD.

ead. l. 3. Φιλήσας — δεξιάν) Germanus hic adorandi ritus, quem hic post alios fusius prosequi non lubet. V. ὁρχ. cap. 17, Apul. Milef. IV, & in Apol. & Salmasium. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸ ζῶον) Quam immolavit victimam. BROD.

ead. l. 6. Ἐπὶ τῶν) Consule Outrami. p. 102. Athen. 674 F. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ Συμποσίῳ φησὶν, ὅτι οὐδὲν κολοβὸν προσφέρομεν πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ τέλεια καὶ ὅλα· τὸ δὲ πλήρες τέλειόν ἐστι· τὸ δὲ στέφειν, πλήρωσίν τινα σημαίνει. SOLAN. Certe στέφειν pro implere etiam Hom. Il. A, 470, Κούροι μὲν κρητῆρας ἐπέστέφαντο ποτοῖο· quo illustratur Virg. 2 G. 528 — & socii cratera coronant: quem alii de crateribus corona foliorum circumdatis, minus apte, intellexerunt. Sic Athen. I, c. 11, Ἐπιστέφονται δὲ ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἥτοι ὑπερχεῖλεις οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὥστε διὰ τοῦ ποδοῦ, (leg. ποτω cum clar. S. Clarke ad Hom. l. c.) quod in transitu monitum sit, licet ad Lucian. non adeo pertineat. REITZ.

ead. l. 9. Ἡμίφωνον) Vox mihi suspecta. SOLAN. Quid si igitur εὐφωνον, vel potius ἡδύφωνον; REITZ. Quia suspecta vox ἡμίφωνον, tentabam ἡδύφωνον· iam velim ὁμόφωνον, ut Gall. c. 2, quod optime respondet praemisso εὐφημαῖον. Sic ὁμοφωνία, de Salt. c. 68 f. ita & hic iam congruum diceret concentum lamentationi victimae. Nondum tamen mihi applaudo, quia posset regeri, ἡμίφωνον melius convenire bestiae morienti, & τὸ παυλοῦν esse ipsum animal, non sibi inflatas, licet ad has tacite comparetur. Doctiores igitur viderint. IDEM in Addendis.

ead. l. 11. Πρόγραμμα) Vid. Orig. c. Cels. 147, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Μὴ καθαρὸς τὰς χεῖρας) Qui hominem necaverit, sacrilegium perpetravit. BROD.

ead. l. 14. Ὁ Κύκλωψ) Homericus Polyphemus Od. K. BROD.

ead. l. 15. Τῷ βασιλεῖ π.) Qui mos non gentium solum, sed & Hebraeorum, Dei iussu; Lev. VII, 2. SOLAN.

Pag. 78. l. 2. Διασκίδναται) HomERICA dictio, ut & versus sequens, qui lib. 5. BOURD.

ead. l. 3. Σκύθης) Res est ex omni genere scriptorum notissima. Tangit iterum Z. τρ. SOLAN.

ead. l. 5. Τῇ Ἀρτέμιδι) *Dianae Scythicae*. BROD.

ead. l. 9. Κροκόδιον) Horum omnium imagines in Pignorii mensa Isiaca, quibus hae res cordi sunt, videant. Eadem propemodum habent & Orig. c. Cels. 121, 1, & Clem. Al. 16 C. Vid. Philostr. p. 257. Notus, inquit ibi interpres, *Hircus Mendefius* Panis symbolum. SOLAN.

ead. l. 11. Κροκόδειλον) Colebant enim Aegyptii *crocodilum*. V. Stephanum Byz. in *Διοσκόρις*, & Clem. Alex. *στρουμ.* V. Cyprian. etiam ad Demetrian. & Tertull. adv. Marc. II, 14, quos laudat Spanh. 176. Non ab omnibus Aegyptiis tamen cultum docet Iuv. XV, 2: *Qualia demens Aegyptus portenta colat? CROCODILON* adorat Pars haec: illa pavet saturam serpentibus *IBIN*. & v. 35 alii itidem Aegyptii odio eosdem crocodilos summo prosequi dicuntur. Quorum populorum nomina illic exhibet vir illustrissimus. SOLAN.

ead. l. 13. Δαήμεναι &c.) Homer. II. Φ, 487: *Εἰ δ' ἐθέλοις πολέμοιο δαήμεναι ὅφρα εὖ εἰδῆς*. BROD. II. Z, 150. GESN.

ead. l. 15. Ἐξυρμημένων) Sic de Dea Syr. BOURD. Solemne hoc in Aegyptiorum plerisque sacris. v. seqq. SOLAN.

ead. l. 16. Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι) Hoc in sacris praefari moris erat sacerdotibus: unde Virgil. *procul o, procul este profani*. Callim. *eis Ἀπολ. ἐκὰς, ἐκὰς ὅστις ἀλιτρός*. BROD. Male Angl. *βεβήλοις*. Callim. alii *Καρδιουλεῖν*, & cetera huius tractatus alibi exposui. BOURD. *Fores occlude, profane*. Sic vertunt. Num Profani occludebant fores? Eiiciebantur voce praconis, *ἐκὰς, ἐκὰς ἔστω βέβηλοι*. legendum ex Anglicano Codice, *θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις, fores occludite profanis*, hoc est, a foribus removete, nec admittatis profanos. Non nego tamen, apud alios quoque scriptores legi *βεβήλοι*, qui hunc versum laudant, ut apud Sextum Empiricum. GRAEV. Formulam hanc qui itidem allegant Patres non pauci, Orpheo assignant auctori. Sed apud plerisque & Suidam aliter, & ex doctorum sententia rectius, *ἀείσω συνεταῖσι θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις, Πᾶσιν ὅμως*, (uti & hic Angl. eod.) quamquam & multi libri habent *βεβήλοι* & *πάντες* (v. Not. G. Worth ad Tatianum p. 34, & Clem. Alex. 28 B.) Sed emendare viri docti iubent. Vid. & Chil. Erasmi, Stob. f. v. p. 59, & Grot. flor. sparf. 143 A. 161 A. qui testatur se reperisse *βεβήλοι*, quod contra sensum esse pronuntiat. Pythagorae ab eo tribuitur. Ez. Spanhemius, vir multis de causis nobilissimus, de emendatione primus ad-

dubitare visus est, in suis ad Callimachum eruditissimis observationibus p. 49, allato Galeni loco, cui emendatio non satis convenit. Hunc locum, quia insignis in hanc rem est, describere hic non pigebit. Exstat autem de usu part. XII, 6: ὡς περ οὖν τοῖς ὤσιν ἐπιθῆσθαι ὄτρας τοὺς βεβηλοὺς καλεῦσιν ἐν τοῖς μυστικοῖς λόγοις, οὕτω καὶ γὰρ νῦν οὐκ ἀνθρώποις νομοτεθήμασιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς ἀληθεστάτων τέλων μυστηρίοις θύρας ἐπιθέσθαι κελεύω τοῖς ὤσι τοὺς ἀποδεικτικῆς μεθόδου βεβήλους. Uti igitur in sermonibus mysticis imperant **PROFANIS**, ut sibi **AURES OBSTRUANT**, ita & ego nunc, non humanis legibus, sed verissimis mysteriis initiatus, eis denuntio, **UT SIBI AURES OBSTRUANT**. De emendatione cum ipse vir amplifl. tum Galeni commentator eruditus Caspar. Hoffmannus, quem laudat, ne laborent, adducam simillimum huic ex Platone, a me, antequam haec vidissem, observatum locum, qui exstat in Conv. p. 334 C. οἱ δὲ οἰκέται καὶ εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βεβηλὸς τε καὶ ἀγροίκος, ΠΥΛΑΣ ΠΑΝΤ ΜΕΓΑΛΑΣ ΤΟΙΣ ὤσιν ἐπιθῆσθαι. Famuli autem, & si quis alius adit **PROFANUS** & agrestis, **AURES SIBI IANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT**. Quibus lectis, si quis adhuc scripturam, quam sequimur, sollicitare velit, rationes libenter audiam. Eurip. Ἰππ. 882: Τὸ δὲ μὲν οὐκέτι στόματος ἐν πύλαις καθέξω δυσεκπέρατον. Theogn. 421: Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσση θύραι οὐκ ἐπὶ κείνται Ἀρμόδιαι. De aliis formulis v. Callim. l. c. Lampr. in Alex. Sev. & Meurf. **SOLAN.** in Schol. Ἐξηρημένων) Pravis hic usus est Codicibus: verba in textu recte habent. **SOLAN.** Clare scribitur in *V. ἐξηρημένων*, sicut in ipso Luciano: editorem ideo mutasse suspicor, ut aliquid daret propius accedens ad *διηγούμενων*, in qua voce contineri praecedentium explicationem hariolabatur. Quoniam autem haec ipsa sunt Luciani verba, & pessime quidem distincta, interpretationem, quae olim singulis addita fuerat, vel literis obsolefactis omisam, vel descriptoris culpa neglectam excidisse auguror. **HEMST.**

Pag. 79. l. 7. Ἐτῶν μυρίων) Ridet hic Aegyptiorum vanitatem, qui suis fabulis tantam antiquitatem praetexerent, eamque suis hieroglyphicis scriptam testarentur. Solide a viris doctissimis nostra & patrum memoria praestitum est id, quod Lucianus pro more suo, risu tantum excepit. **SOLAN.**

ead. l. 8. Κόπτονται) Τύπτονται passim de hac ipsa re Herodotus, id est, pectora palmis percutiunt: nec enim puto flagellis usos, quibus digni erant. **GESN.**

ead. l. 12. Κόμην) Luētus indicium coma barbaque rasa fuit tam apud Gentiles, quam Dei populum. VORST. Lamprid. in Commodio IX, *Sacra Isidis coluit, ut & caput raderet & Anubin portaret.* V. Casaub. not. Minuc. Fel. & Herod. in Euterpe, οἱ ἱερεῖς τῶν θεῶν τῇ μὲν ἄλλῃ κομέουσι, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ξυρύνται. Plin. etiam VIII. SOLAN.

ibid. Ψιλὸν — τὸ πένθος) Dura omnino phrasis. Vide an arideat P. & edit. I. scriptura, ὑψιλὸν legentium. SOLAN.

ead. l. 14. Ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγάλης θεός, ἐπὶ τῷ προτέρῳ χειροτονούμενος) Benedictus: est autem hic Apis Deus ex armento iam antea suffragiis designatus: quod mutuatus est ab Erasmo. Sed ubi talia in Graecis? illud *antea* in quod tempus recidit, & quando exsistit? aut quis intelligit? Immo, *post priorem creatus*, prioris mortui successor & quidem per suffragia sacerdotum quaerentium passim. Adeo plane contraria est Luciani sententia, quam affingebant illi. Quod certe debuerunt vidisse, cum toties in hoc auctore ἐπὶ τοῖς, & in Vitarum auctione, ἐπὶ τούτοις, etiam in Cataplo. Sed sic tamen aliquoties hic desidero acumen interpretum. Nam libro 2 Verae Histor. ἐπὶ δὲ τῷ δειπνῷ μουσικῇ τε καὶ ψδαῖς σχολάζουσιν ubi Benedictus in coena: quae si vera est versio, quid faciunt ἐκπώματα paulo ante descripta? immo est *post coenam*. Sic notabili errore in initio Apologiae pro mercede conductis illa ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγελαστὶ διεξήεις αὐτὸ, καὶ πάνν μοι πρόδηλον· ἂ δὲ μετὰξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σου ἐλέγετο &c. video reddi, *sed quid interim in singula diceres*, cum certe debuissent, *sed quae interim & post omnia (nempe lecta) ab te dicta fuerint.* GRON.

ibid. Ἐπὶ τῷ προτέρῳ) Sic locutus est Galen. in Hippocr. de sal. diaeta. Ἐπιδισκευᾶσθαι λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφέν, ὅταν &c. V. Casaubon. ad Athen. 210, 47. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἰδία σημεία) Aegyptiorum fide novem & viginti Apidis dignoscendi σημεία καὶ γνωρίσματα fuisse tradit Aelian. de Anim. XI, 10, inter quae unum τὴν ἀνοδὸν τὴν τοῦ Νείλου ὑποδηλοῦν σημεῖον quare mirum non est, εὐετηρίας, quae Nilo maxime debebatur, auspiciū ab eo captum. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. Ὦν) Vel refinge βασιλεὺς Μεγάρων, vel βασιλεὺς ὧν ἔσχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς &c. HEMST.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 81. l. 1. ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ) Vertunt, Vitarum auctio. Ver-

te, *Mancipiorum auſtio*. Laërtius in Ariſtippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὥς τὰ σκευὴ μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων. MENAG. Dialogus, qui βίῳ πρᾶσις, *Vitarum auſtio*, inſcribitur, longe eſt facetiſſimus. Auſtor hic inducit Iovem ore Mercurii praeconis omnes philoſophorum, ſectis diſtinctorum, vitas venum proclamantem. Vitas autem philoſophorum ſumit pro ipſis philoſophis; quare ubi Vita Pythagorica, ſive ipſe Pythagoras, venum proponitur, interpres verba haec, τὸν ἀριſτον βίον πωλῶ, τὸν ſεμνότετον non male reddidit, *optimam vitam vendo, & maxime venerandam*. Verum quidem eſt, poſſe haec verba reddi, ut fieri debuiffet contendit ad hunc locum vir erudiſſimus, *vita optima, vita virilem, generoſum &c.* genere loquendi Graecis tritiſſimo: at hic, puto, intelligitur βίος ἀριſτος, ſcilicet Πυθαγορικὸς, ut praeeſſit, non ὁ τὸν βίον ἀριſτος alioqui debuiffet in anterioribus pro οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς κατὰ βῆθι, dixiſſe Noſter; οὗτος ὁ Πυθαγόρας. Sed & inſcribitur hic dialogus βίῳ potius, quam hominum πρᾶσις: quamquam nomine βίῳ intelliguntur ipſi philoſophi. Paſſim quoque toto hoc opuſculo οἱ βίοι pro ipſis ſumuntur philoſophis. Sic c. 26 ait Iuppiter, Μὴ διάτρεβε, ἄλλον κἀλεῖ. Mercurius addit, Τὸν Περιπατητικὸν ſεφῆμι, τὸν πλούσιον. Maniſteſſime cap. 12, ubi Ariſtippus proponitur, Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουſίων δούμενον. Βίος οὗτος ἡδύς. Βίος τρισμακάριſτος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ἀνεῖται τὸν ἀβρότατον; Respondet emtor, & alloquitur hunc βίον, quaſi hominem, Ἐλθέ σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. Cap. quoque 13 Mercurius Heraclitum & Democritum proponens, ait, Τὸ ἀριſτὸν βίῳ πωλῶ. τὸ σοφώτατον πάντων ἀποκρύπτωμαι. Ceterum in vulgatis editionibus hic dialogus inſcribitur βίῳ πρᾶσις. At Thom. Magiſter hunc ſemper citat nomine βίῳ πρᾶσις. ut videre eſt in voce Ἀποκρύπτωμαι, Διατίθεμαι, & aliis. IENS. Quid βίος hic deſignet, pauculis lectis facile colliges, nempe inſtitutum, ſive quas *profeſſiones* vulgo hodie dicimus. SOLAN. *Vitas* interpretari hic & in ipſo libello βίους non dubitavi; nec enim aſſentior Leopardo, qui Emendat. 14 *mancia* ſignificare dicit, hic & in Ariſtippi apophthegmate apud Laërt. II, 78, cui de utroque aſſentitur ad Laërtium Menagius. Ita autem ille de Ariſtippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὥς τὰ σκευὴ μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων. Hic ne quidem neceſſarium eſt ſervos intelligere: quidni enim amicos, coniuges? Et ſi aliquid horum, vel omnia, intelligas; retinet ta-

men significationem propriam ὁ βίος. Vitam, mores, facta, explorari suadet Aristippus hominum, quos adiungere tibi quocunque modo velis. Nec plane apud Lucianum vitae sunt umbrae, εἰδωλα, manes, mortuorum philosophorum, ut apud Virgilium VI, 292, *tenuis sine corpore vitae*. Sed retinet βίος solemnem & frequentissimum intellectum, quo vitae rationem, professionemque adeo notat: nisi quod Satyrica prosopopoeia hic vitae & instituta ponuntur ut personae. Bίος nimirum Πυθαγορίδης, ut hoc utar, est persona omnium, qui se Pythagoricos dicunt. Interim subinde dentes stringit Lucianus in acta & sermones ipsorum veterum philosophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιόντες, cogit. GESN.

Acute sane in hoc opusculo variarum, in quas philosophi abierunt, Sectarum vanitatem & vitia aperire Lucianus videbitur; quarum principes fere Attico sale perstringit. Haec autem & familia apud hunc legentibus in animum inducant, auctor sim, non eo animo scripta esse, ut a studio sapientiae ad supinam boni omnis rectique ignorationem hominum avocentur mentes; sed ut quid in pravis perniciosisque quarundam disciplinarum institutis vitandum; in aliis vero, quae honestum rectumque sequuntur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant, ne & ipsi in eisdem aut similes errores, humani aliquid passi, prolabantur. Nos certe Christianos, quos sua luce dignatus est purissima in filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum somniis aut ab aevi nostri philosophorum nomen prae se ferentibus, a norma illa salutari abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto maiorem, quam illi, culpam in nos admissuri, quanto splendidiore ac puriore luce divinus in scripturis Spiritus veram nobis ad sapientiam beatitudinemque viam manifestissime iam ac certissime demonstrat. SOLAN. Ipse Lucianus causam suam agit, scopumque suum, quod non derideat veros philosophos, satis ostendit toto dialogo proxime seq. in primis ab cap. 15 ad fin. fere. REITZ.

ead. l. 4. Κομμάςας πρότερον) Mancipia, cum proponerentur, ornari solebant. Plaut. Martial. BOURD.

ead. l. 7. Ἀποκηρύξομεν) Vertunt, *proclamabimus*: sed vis verbi ἀποκηρύττειν sic non satis exprimitur, quod significat *auctionem facere bonorum*, vel, *per praeconem vendere bona*. Thom. Mag. exponit διὰ κηρύγματος πωλεῖν & Harpocr. Ἀποκηρύττοντες, ἀντὶ τοῦ πιπράσκοντες inferius in hoc Dial. πώσου τοῦτο ἀποκηρύττεις. Demosth. contra Aristocr. Ὡς περ οἱ τὰ

μικρὰ καὶ κομὶδ' ἢ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πολλοὺς ἐπει-
νίζοντες. L. BOS. At ubinam est Mercurii praeconium? Prae-
conis ipse fungitur officio Iuppiter, dignitatis suae non satis
memor, vixque peracto praeconio interpellat Mercurius, mo-
netque & quasi imperat, ut festinet. *Non bene divisa temporibus*
isthaec sunt tibi, o Dave. Credo mutatas esse personas, & Mer-
curii praeconium incipere ab Ἀγαθῇ τύχῃ. mox pro Merc. scri-
bendum *Iup.* & ei omnia concedenda, quae incipiunt a πολλοὶ
& ἐν οὖν desinunt. His positis, si pro ἀποκηρύξομεν δὲ legas tan-
tum ἀποκηρύττομεν, sic demum credo locum restitutum iri.
Sin haec satis non placent, aliter saltem praecedentia in hunc
ferme modum verte: *Tuum autem eris, Mercuri, praeconis munere*
fungi, & quod bene vertat, iam ad Porcenae regis bona emenda
allicere. SOLAN.

ead. l. 9. Καταβαλέσθαι) Hoc verbum Attice eleganter pro
ἐκτινεῖν, *solvere*, usurpatur. Noster in Dial. Meretr. καταβαλέ-
σθαι ἀργύριον. Thom. Mag. Καταβολή, ἡ ἐκτίσις, καὶ κατα-
βάλλω ῥήμα· vide, quae ibi diximus. L. BOS.

Pag. 82. l. 1. Κομήτην) Sic vocatur Pythagoras ὁ ἐν Σάμῳ
κομήτης. Iamblich. I, pag. 31. LEED. Diog. Laërt. pag. 225
E. SOLAN.

ead. l. 3. Πυθαγορικὸς) Pythagoram ipsum, simul & omnes
Pythagoricos petit. In L. Πυθαγόρας, rectius. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀριστον βίον πωλῶ) Praeco nusquam rem venalem
praedicabat sine laudatione. Plaut. Stich. Cic. 3 de Off. Horat.
Epist. 2, l. 2, l. 37, de dolo malo: hoc passim. Hinc κήρυγμα
pro laude: hinc praeconium. BOURD. Interpres, *vitam opti-*
mat vendo; & βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἀριστον, καὶ γενικόν,
βίον ἐλεύθερον, vertunt, *vitam virilem vendo, vitam optimam & ge-*
nerosam, vitam liberam: rectius vertas, *vita optimum, vita virilem,*
generosum, liberum: hoc est, qui optime vivit, qui viriliter, ge-
nerose, non effeminate, libere vivit. Est loquendi genus Grae-
cis tritissimum. GRAEV.

ead. l. 7. Ὑπὲρ ἀνθρώπων) Pythagoram divino coli honore a
nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam e genis, qui
lunam habitat, & cum Deus revera esset, venisse in humana
forma, notum est ex Iamblich. LEED.

ead. l. 8. Τοῦ παντὸς ἁρμονίαν) Pythagoras docuit καθ' ἁρ-
μονίαν συνεστάναι τὰ ὅλα, ut Laërtius affirmat pag. 221 A. &
Cicer. III de Nat. Deor. affirmat existimasse, *ad harmoniam*
mundum canere. LEED. Vid. Iamblich. N. 65, ubi solus musicam
sphaerarum auditu & intellectu percepisse dicitur. SOLAN.

ead. l. 11. Τερατείαν) Suidas exponit *Λευδολογίαν, παραδοξολογίαν*, i. e. *mendacium & falsiloquium*. Intellige vero aut de iis, quae ipse docuit, scilicet quod saepe erat mutatus; aut de iis, quae de illo dicuntur, susurrando nempe in aurem bovi docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se vocasse, quae forte, dum de auguriis differebat, transvolarat, & postquam manu demulisset, iterum dimisisset: de quibus vide Iamblich. in V. P. I, c. 18. LEED.

ead. l. 12. Μουσικὴν) Summum in his fuisse Pythagoram, notavit in vita eius Iamblichus c. 5 & 25. LEED. Tonorum proportionum primus Pythagoras invenit, vide Iamblich. SOLAN.

ibid. Γοντείαν) Dial. Mort. XX, § 3. Negat Iamblichus cap. 31. LEED. Vid. Chrysostr. Hom. I. Ioh. laud. a Rittershus. in Porphyry. p. 29 b. SOLAN.

Pag. 83. l. 2. Ἐν Αἰγύπτῳ) Sic alibi Diogen. Laërt. Apul. BOURD.

ead. l. 4. Ἀναμνήσω) Deridetur eorum sententia, qui μάθησιν tantum ἀνάμνησιν esse putant, earum scilicet rerum, quas, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpore, edocta fuit anima. Vide Iamblich. c. 14. LEED.

ead. l. 10. Ἀφωνή) V. Rittersh. ad Porphyry. N. 19. SOLAN.

ead. l. 11. Πάντε ὅλων) Vid. Gell. I, 9. Diog. Laërt. p. 216 D. & not. Men. p. 208. SOLAN.

Pag. 84. l. 8. Ἀ σὺ δοκέεις τέτταρα) Quatuor cum praecedentibus numeris 3. 2. 1. faciunt decem.

Τρίγ. δύν. ἐνεργ. α'. (δ'. γ'. β'. α'. οὕτω μὲν οὖν ὁ δ' δέκα) τρίγωνον δὲ οὕτω. Arithmetici ζηλοῦντες

β'.

γ'.

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

β'.

γ'.

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

·

Geometras in figuras & ipsi constituerunt numeros, τρίγωνα, τετράγωνα, καὶ ἑξῆς. Καὶ ἀπὸ στοιχείου τοίνυν ἀρξάμενοι τῆς μονάδος, ἣν δυνάμει βούλονται εἶναι πάντα τὰ πολύγωνα, ἀποτελοῦσι τὰ ἐνεργεῖα πολύγωνα, τρίγωνα. καὶ τετράγωνα, καὶ πεντάγωνα, καὶ ἑξῆς. τῆς μὲν οὖν μονάδος, δυνάμει οὐσης τρίγωνον, πλευρὰ μονάς· τοῦ δὲ ἐνεργεῖα πρώτου Δ. (τοῦ Γ.) πλευρὰ δυάς· τοῦ δὲ δευτέρου (τοῦ ἑξ) τριάς· τοῦ δὲ γ'. τριγώνου τετράς ἢ πλευρά. Ἐντελὲς δὲ τρίγωνον τὸ δέκα, ὡς τῷ τριγῶνι καὶ τετραγῶνι συντελούμενον τοῖς πρώτοις τῶν εὐθυγράμμων σχημάτων, τῷ μὲν τριγῶνι διὰ τὸ ὅλον σχῆμα. τρίγωνον γάρ· τῷ τετραγῶνι δὲ διὰ τὴν πλευράν· ὁ γὰρ τέσσαρα τούτου πλευρὰ, ὅς ἐστιν ἀρχὴ τῶν τετραπλεύρων. Οὕτω μὲν οὖν, ὡς ἐν παρεκβάσει ἐρεῖν, τρίγωνον ἐντελὲς ὁ Δ

*Ορκιον δὲ, ὅτι αὐτοὶ οἱ Πυθαγόρειοι ὄρκον ἐποιούντο τὸν δ'. οὕτως
 Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέραν ψυχὰ παραδόντα τετρακτὺν,
 Πᾶσαν ἀενάου φύσιος.

Hoc ex aureis carminibus Pythagorae. G. In praecedentibus pro Δ. notavit Solanus, *Lege τριγώνου* hoc idem illa figura significat. Quae autem porro traduntur de numeris figuras Geometricas referentibus, enucleate sunt explicata a Theone Smyrn. Iambl. ad Nicom. Arithm. Proclo ad Euclid. HEMST. *ead. l. 9. Τρίγωνον ἐντελές*) Quod vocat hoc loco *τρίγωνον ἐντελές, triangulum perfectum*, nihil aliud est, quam triangulum aequilaterum: nam numerorum trigonismus sic procedit ab

unitate 1 2 3 4 5 6 7, & sic ad infinitum hoc modo

Decem numerus sic positus efficit triangulum aequilaterum arithmetice, cuius latera sunt quatuor. PALM.

ibid. *Ορκιον) Quibus inducitur rationibus, si discere lubet, adi Plut. de Plac. Ph. I, 3. 1616, 1. At in If. & Of. 679 idem rursus omnia, quae illic dicta erant, subvertere videtur, cum numerum hunc 36 facit. Vid. etiam *Πτα. c. 5*, & Brod. Misc. II, 6, & nostrum iterum *φιλοπ. c. 12*, Rittersh. ad Porph. p. 26, & ipsum Porph. cum notis N. 20. versus ipsos &c. Iambl. n. 150, Empedoclis. Vid. τὰ θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς p. 20 m. SOLAN. *Ορκιον dedi, ut in nott. Mss. Solani inveni; sed videtur in postremis notae verbis aliquid ad sensum deesse. REITZ.

Pag. 85. l. 2. Τὸν δὲν ἀριθμὸν ἔοντα) Cl. Belin de Ball. ad h. l. citat Porphyr. *περὶ ἀποχ. II, 36*: Οἱ γοῦν Πυθαγόρειοι περὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς γραμμάς σπουδάζοντες, ἀπὸ τούτων τὸ πλεον τοῖς θεοῖς ἀπέρχοντο, τὸν μὲν τινα ἀριθμὸν Ἀθηνᾶν καλοῦντες, τὸν δὲ τινα Ἀρτεμιν, ὥσπερ αὖ ἄλλον Ἀπόλλωνα· καὶ πάλιν, ἄλλον μὲν Δικαιοσύνην, ἄλλον δὲ Σωφροσύνην. Add. Iamblich. Vit. Pythag. c. 28, & Plut. in If. & Ofir. p. 381 E.

ead. l. 10. Αὐτίς) Ut sic scribatur, postulat Dialectus; qua utitur, Ionica. In edit. est αὐτίς. SOLAN.

ead. l. 15. Ψυχῆιον) Vide A. Gell. IV, 11. VORST. Iamblich. N. 107 docet, solos adeptos animatis abstinuisse; non omnes. De fabis idem N. 109. SODAN.

ibid. Οὐδὲ ἔστι) Οὐδὲ ἔστι. Sic recte, & Angl. Cod. hanc lect. agnoscit: hac de re dico ad Heliodor. BOURD. Athen. Lycomis testimonio Pythagoram animatis vitasse probat, Gell. IV, c. 11. COGN. Idque pluribus probatur in notis Gronovii ad Gell. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Δύσθαι) Oratio vix Graeca: scribere debuisse δύνεσθαι vel ὑποδύνεσθαι τὰς ψυχάς. Sed in Exc. G. non pauca notae recentioris indigna sunt, quibus diligentem operam impendamus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Φαντάζεσθαι) Paria docet Thom. Magist. in Ἀνατυπῶνται & Φάσματα. HEMST.

Pag. 86. l. 2. Οὐκ, ἀλλ' ἱεροὶ εἰσὶ) Emturus Pythagoran, diligenter ex eo exquirat omnia, unde coniciat, num e re sua sit, hunc emere; denique roganti Pythagoran, Τίνος εἴκονα μυσάττη τοὺς κῆμους; respondet Vita Pythagorica, οὐκ, ἀλλ' ἱεροὶ εἰσιν &c. Interpres verba retinens, vertit, Non odi: sed sacrae sunt fabae. Profecto haec Graeca pariter & Latina ad-
verfantur menti Pythagorae, qui haud dubie assensus est, se μυσάττεσθαι κῆμους, quemque Lucianus certissime, ut ego quidem censeo, respondere fecit οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροὶ εἰσὶ, enim-
vero sacrae sunt. Re vera enim ἐμυσάττετο fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abstinebat, horrebat iis uti; id quod satis notum; & praeterea ipse Lucianus alibi confirmat: nimirum in Vera Hist. II, c. 24, ceteris heroibus, post victoriam de impiis re-
portatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit Noster, Μόνος δὲ ταύτης (ἑορτῆς) οὐ μετείχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσάττημενος τὴν κυμοφαγίαν. Solus vero Pythagoras ab hoc festo aberat; sed nihil comedens procul remotus sedebat, horrens fabarum esum. Alia & plura in hanc rem nota-
runt Lil. Gr. Gyraldus, & Io. Schefferus de Constitutione philosophiae Italicae; quorum scrinia non compilo. Itaque mea sententia οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροὶ εἰσὶ scribendum, idque Attice pro καὶ γὰρ ἱεροὶ εἰσὶ. Socrates apud Aristophanem in Nebu-
lis, rationem daturus, cur suspensus penderet in calathio, (id namque ibi fingit facetissimus comicus) inter alia dicit & hoc v. 230, five A. I, Sc. III: Εἰ δ' ὦν χαμαὶ τ' ἄνω κάτωθεν ἐσκή-
πουν, Οὐκ ἂν ποτ' εὔρον' οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βιά' ἔλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος. Si vero humi consilens, ea, quae supra sunt, ex inferiori loco specularer, nunquam invenirem: namque terra vi sua ad se trahit facultatem contemplationis. Operae etiam est, addere verba Graeci interpretis: ΟΥ ΓΑΡ ΑΛΛ Η ΓΗ ΒΙΑΙ] Ἀπὸ τοῦ, καὶ γὰρ. ἄττικῶς. Καλλίμαχος, Ἀκούσαθ' ἴσπανα-
κτος, οὐ γὰρ ἀλλ' ἦκω. ἀπὸ τοῦ, καὶ γὰρ ἦκω. Ita hic Scholia-
stes, ut οὐ γὰρ ἀλλὰ Attice dictum sit pro καὶ γὰρ. Paulo ra-
men aliter commentatur ad Ranas v. 58 ab initio. ibi ad Ari-
stophanis verba, Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, ait, Ἀπὸ τοῦ, καὶ γὰρ, ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. ἀπὸ τοῦ, ἔχω γὰρ κακῶς. Non

Lucian. Vol. III.

E e

puro equidem ἀλλὰ in hac Attica dictione παρέλκειν, cum nunquam nisi una eum hac vocula comperiantur Graeci hanc dictionem adhibuisse. Utique adest omnibus locis, quae deinceps afferemus; quae itidem, iisque plura, habet Suidas T. II, pag. 348. Sed & Suidas ibi utitur (ut passim solet) verbis Scholiastae nostri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam quae hic ad Ranas; verum ita, ut appareat, eum esse corruptum & truncatum. Ait: Οὐ γάρ. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ καὶ γὰρ, Ἀττικῶς ὡς Καλλίμαχος. Ἀκούσας Ἰκτινόναντος. οὐ γάρ, ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ ἥκω. Satis liquet, haec Scholiastae verba apud Suidam esse mutilata, & male ex Aristophanicis Nebulis produci οὐ γάρ, pro ἀλλὰ καὶ γάρ, & male in verbis Callimachi omitti ἀλλ, cum clare Aristophanes, οὐ γάρ ἀλλὰ cumque itidem clare in Callimacho apud Scholiasten illud idem adsit. Est namque integer Scazon, Ἀκούσας Ἰκτινόναντος, οὐ γάρ ἀλλ ἥκω. Aristophanes porro in Ranis A. I, Sc. II, prope finem, Φέρε δὴ ταχέως αὐτ'. οὐ γάρ ἀλλὰ πιστόν. Hic allinit de suo interpretes, verba οὐ γάρ ἀλλὰ πιστόν vertens, non ausim, sed meo mos est gerendus hero. Dionysus herus exigit ab Xanthia seruo, ut ipsi inter se alter alterius personam assumant; dum ipse fiat Xanthias, Xanthias leoninam Dionysii induat, clavamque & reliquam σκευὴν Herculeam ab hero Dionysio sumat. Ad haec respondet Xanthias, Φέρε &c. quae ita verte: Cedo ea mihi celeriter, namque parendum est. In Ἑκκλησιαζ. v. 387: — Οὐ γάρ ἀλλ' ὑπερφύως ὧς λευκοπληθὺς ἦν ἰδεῖν ἡ κλησία. — Namque insigni ratione Videre erat quam album esset concilium. Et hic quoque male vulgatus interpretes οὐ γάρ ἀλλ' ad verbum vertit non enim, sed. Patet etiam, falli Aem. Portum, qui hunc locum ex Thesmophoriazulis citat apud Suidam. Iterum in Ranis v. 54 ab initio Comoediae, Μὴ σκώπτέ μ' ὦ δέλφ'. οὐ γάρ ἀλλ' ἔχω κακῶς. Hic tandem bene vertitur enimvero. Apud Lucianum quoque in De Parasito c. 49, haec eadem recurrit formula, & recte ab interprete enimvero redditur. Quoniam vero is locus quandam habet in se quasi salebram, eum non hic, sed suo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione Attica οὐ γάρ ἀλλὰ, pro enimvero, disputationem nostram communicabam cum cl. Perizonio, super vexato illo Aeliani loco lib. VIII Ποικιλ. c. 12: Παράδοξόν γα, οὐ γάρ ἀληθές, ἐκπεσόντος Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρομῖτου ὁ Κωθωκίδης καὶ ἐνευδοκίμει τοῖς Μακεδόσι. Id enim mihi de hoc loco sententiae erat, (nec video adhuc, cur eius poenitere me debeat) legendum.

scilicet, Παράδοξόν γε, οὐ γὰρ ἀλλ' ἀληθές, *praeter omnium quidem est opinionem, namque verum est* &c. Nimirum verum est, Demosthenem fuisse superatum; & quia verum est, propterea est παράδοξον, quoniam id fieri vix potuisse, omnibus persuasum est. Facile vel ex affinitate τοῦ ἀληθές, vel ab Attricismi ignorante librario, potuit τὸ ἀλλ' intercidisse. Denique dictio haec οὐ γὰρ ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita scribitur, ut commate sit divisa, οὐ γὰρ, ἀλλὰ. Richardus Bentleius, vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentissimus, ad Callimachi fragmentum illud, Ἀκούσαθ' ἱππώνακτος. οὐ γὰρ, ἀλλ' ἦκω, pag. 342, deleri istud comma iubet. Ego vero non dubito, quin haec formula sit elliptica, & inter οὐ γὰρ & ἀλλὰ quaedam subaudienda; quae autem illa vere sint, nondum liquido constitui. IENS.

ibid. ἱποί — αὐτέων) Ionica Dialect. postulat hic ἱποί, pro communi ἱποί qua in voce passim in Ἀστρ. etiam peccatur: & αὐτέων pro αὐτῶν. SOLAN.

ead. l. 3. Γονή) Vocem γονή satis exponunt, quae sequuntur, ἀνδρεῖα μύρια, τουτέστιν, αἰδοῖα: ea scilicet significatione, qua dicit Galenus III περὶ τῶν ἄρρων habere Hippocr. LEED.

ead. l. 5. Ἐψθέντα) Turbant hic codices. R. ἐψθέσαν. Fl. ἐψθέντι. Vid. Diog. Laërt. p. 222 A. & Menagii notam pag. 216, qui ex Origenis inedito fragmento luculenter hanc rem illustrat; nisi quod de sanguine nihil habet. Miror hunc locum fugisse viros doctiss. SOLAN.

ead. l. 6. Αἶμα) De faba Pythagorae cognata iam dicere non est instituti nostri. Sed dubitationem aliquam nostram, occasione nominis αἶμα hic ortam, proponemus. Porphyrius de vita Pythag. ubi idem argumentum tractat c. 44, εἰ γὰρ τις διατρέγων κύαμον, καὶ τοῖς ὀδοῦσι λεάνας, ἐν ἀλέᾳ τῆς τοῦ ἡλίου βολῆς καταβῇ πρὸς ὀλίγον, εἴτ' ἀποστὰς ἐκάνελθοι μετ' οὐ πολὺ, εὐροὶ ἂν ὀδωδῶτα ἀνθρώπινου φόνου. Auctor Philosophumenum Origemis p. 42 Wolf. ista, quae obiter emendare & interpretari licebit, cum & Menagii, qui laudavit ad Diog. Laërt. VIII, 34, & reliquorum editorum acumen fugerint: Τούτου δὲ τεκμήριον φησὶν, εἰ τις καταμασπσάμενος λείων τὸν κύαμον καταβῇ πρὸς ἡλίον χρόνον τινά. τοῦτο γὰρ εὐθέως ἀντιλήφεται προσφερῆν (sic lego, non πρόσφερει aut προσφέρειν) ἀνθρώπινου γόνου ὀσμὴν. Huius rei indicium esse ait, si quis levigatam mandendo fabam deposuerit aliquamdiu in sole. Hoc enim (ita manducatum) celeriter assumet similem humani seminis odorem. Pugnare inter se videntur Philosophumenum auctor, & Porphyrius. Fa-

cile fuerit illos conciliare, si apud Porphyrium legas, litera una immutata, γόνου. Sed φόνου suadere videtur αἷμα Luciani. Rursus αἷματι hoc obiicitur, quod odorem vix habet, certe vix discernendum ab aliorum sanguine animalium: tum φόνος cur hic pro sanguine ponatur, vix intelligitur: aliudne olet vena pertusa emissus, vel de naribus profiliens sanguis, quam cruor a caede? semen humanum olere, illa certe apud Athenaeum meretricula putabat, cui Ptolemaeus, ex balano seu glande regia esse, respondit. Tum de fabis Samosatensis Sophista modo dixerat, τὸ πᾶν γονή εἰσι. Quid igitur? γόνου dabitur Porphyrio, σπέρμα Luciano ἀντὶ τοῦ αἵμα; an αἷμα poni pro genitura dicemus? inprimis cum consanguinei & sanguis meus pro filio, & similia plura in usu sint: an denique de alia nunc re Luciano sermonem esse dicemus, de alia Origeni & Porphyrio? praesertim cum illi in sole ponant fabam dentibus levigatam, hic noster elixam in luna. Scilicet coquendo semini maiori calore opus est, quam ad sanguinem. Sed neque in verbo ἐπαφῆς mihi satisfacio, & vertisse me illud potius ad sententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi aliunde mihi cognita, non dissimulo. GESN. Addi potest ad notionem φόνου pro sanguine Plin. 21, 16, f. 56, ubi de Scolymio: Idem erat atractylis quoque, nisi candidior esset, & nisi sanguineum succum funderet. Qua de causa phonos vocatur a quibusdam, odore etiam gravis. IDEM in Addend.

ead. l. 9. Ἀπόδουθι) Id. in Eunuch. Casaub. ad Suet. De fabis Pythagorae Plin. Plutarch. omnes, Lucian. passim: rationem reddunt ὅτι αἰδέοις εἰσιν ὅμοιοι, alii aliam. BOURD.

ead. l. 10. Χρυσούς) De Pythagorae femore aureo Porphy. N. 28, & not. Diog. Laërt. p. 216, & Iamblich. N. 92, Aelian. V. H. II, 26, Apollonius Dyscolus cap. 6, aliique. Meurf. Ath. Att. Plut. Numa. Origenes solus eburneum dixit, c. Celf. VI. SOLAN.

ibid. Θέος) Alludit ad carmina aurea, quae Pythagorae vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum: Ἔσσεαι ἀθάνατος θεός ἀμβροτος οὐκέτι θνήσκεις. De quibus consule Fabric. Bibl. Gr. 460. Iamblich. etiam passim. SOLAN.

ead. l. 16. Ἰταλιώτης) In magna enim Graecia & habitavit Pythagoras, & discipulos habuit magno numero. SOLAN.

ibid. Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα) Περί Κρότωνα γὰρ Ἰταλίας συνεστήσατο Πυθαγόρας τὸ αὐτοῦ παιδευτήριον. Inerant & feminae ἀκρως ἐξασκοῦσαι τὴν αἵρεσιν, ὧν καὶ Θεανὸ ἦν. Τούτους οὖν φησιν αὐτὸν ἐκτρέφειν. A Crotone autem & eis Τάραντα ἡ αἵρεσις

Ἰσθδὸν. Et hanc vocat Graeciam propter Graecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut soli fertilitate & opulentia & virorum copia *Magna Graecia* ea pars diceretur. G.

Pag. 87. l. 2. Τριακῆσιοι) Quia in Magna Graecia habuit Pythagoras eiusmodi discipulorum κοινῶσια, seu consortia, de quibus vide Io. Scheffer. Phil. Ital. cap. 14. CLER. Respicit ad eorum discipulorum numerum, quos illic habuisse dicitur. Quidam tamen 600, aut eo plures fuisse aiunt. Vide Diogen. Laërt. 214, & not. SOLAN.

ead. l. 5. Ποντικὸν) De Diogene Cynico, qui fuit Σινωπὺς ab Euxino ponto, lege Laërtium. G. Sinopenfis erat Diogenes, quae urbs Ponti. SOLAN.

ead. l. 7. Ὁ τὴν πύραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας) Certe vix credibile, ab Benedicto non emendatam versionem editionis praecedentis, sed & ab illo versum esse, cui ex humeris pera dependet; ut recte errorem hic animadvertit Palmerius. Sed neque ἐξωμίας hoc loco consideranda, ut servilis vestis, sed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Consule collecta ab Oct. Ferrario part. II Rei Vestariae lib. 4, c. 20 & 22. GRON.

ibid. Ὁ ἐξωμίας) Peram dependentem habens ex humeris. Ita vertit interpres; quasi ὦμια inveniatur pro humero, & legisset deleto articulo ἐξ ὦμίας distinctim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ ἐξωμίας est, qui ἐξωμίδα habet, & ea insignis est: ἐξωμὶς autem est vestis servilis, sic dicta, eo quod humerum nudum & exsertum ostendebat. Vide Gellium lib. 7, c. 12, ubi eam vocem interpretatur. Vide Hesychium & Suidam in ea voce. PALM. Vid. Fabricius ad Sext. Empir. p. 39, Salmas. ad Tertull. de Pall. p. 355, it. p. 396 seqq. GESN.

ead. l. 11. Πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον) Incidit in poenam legis Fabiae, qui liberum pro servo vendit. Sic tit. ultimo Instit. de publ. Iud. Apul. lib. 8. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο) Εὐξίνου erat in V. & A. ed. Idem C. separat Πόντου Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο &c. quod ut haud alienum putem, malui tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. Solanus cur interponat Ἐξωμίας δὲ ἐκαλεῖτο, causa non est. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐξωμίδρια) Sic scriptum invenio: sed legendum ἐξωμίδα. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐτερος μασχάλην) L. ἑτερομάσχαλος. SOLAN. Vox Grammaticis usitata, quando exponunt, quale vestimenti genus fuerit ἐξωμὶς. Etymol. in Ἐξωμὶς, Hesych. in

Ἐτερομάσχαλος. Vid. Joh. Meurs. ad Lycophr. v. 1099, Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. IX, c. 34. HEMST.

ibid. l. 6. Προκαλείται) Observationem non esse inanem docebit Harpocr. in Κλήσις, Πρόκλησις. Prima potestate προκαλείσθαι solum in usu est: altera προκαλείσθαι non minus, quam προκαλείσθαι. HEMST.

Pag. 88. l. 1. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει) Respicit hic huius philosophi historiam, qui captus a praedonibus revera venisse in Creta traditur, non admodum invitus. Vid. Diog. Laërt. VI, pag. 144 F. & 155 D. Adde & Plut. 886, 1, & A. Gell. II, 18. SOLAN.

ead. l. 4. Γε καὶ) Longe melius in Thomae Magistri codice legebatur; nempe ἢ (v. in χωρίς.) SOLAN.

Pag. 89. l. 6. Τὸν Ἡρακλέα) Cynici in tutela Herculis. Id. Lapithis: dixi alibi. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκκαθάραι τὸν βίον) Sic Dial. Hercul. & Aescul. BOURD.

ead. l. 14. Ἐλευθερωτῆς) Apud Diogen. Laërt. l. c. aliter responderet, nempe: ἀνδρῶν ἀρχεῖν. SOLAN.

ead. l. 15. Προφήτης) Quis iocus in illa voce a Luciano quaevis sit, nescio. Nisi forte Cynicorum aliquis prophetae titulum affectaverit. Non temere autem ea appellatione usum Lucianum, probat repetitio eiusdem in mercatoris sequentibus verbis. SOLAN. Antislitem hic verti προφήτην voluit in thesauro Stephanus; sed mihi videbatur, hic non tam sacrum quoddam aut templum animo obversatum scriptoris, quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Est enim πρόφημι etiam proloquor, praedico. GESN.

Pag. 90. l. 10. Τάφον) Sepulcrum habuisse pro domo, diserte a nullo traditum invenio. Sed Diog. Laërt. VI, pag. 143 B. C. ait, παντὶ τόπῳ ἐχρήτο εἰς πάντα, ἀριστῶν τε καὶ καθεύδων, καὶ διαλεγόμενος. Dolium vero vulgo notissimum. Vid. eund. *ibid.* C. D. ubi quos in usus comparatum ibi steterit, ignorare me fateor. SOLAN. Licet alibi non tradatur, Diogenem in sepulcro habitasse, tamen id probabile est ei exprobrari, ut homini vilissimis rebus contento, & pauperrimorum vitam imitanti. Habitari enim sepulcra potuisse, non solum ex Nov. Foed. Luc. VIII, 27, sed & ex Petron. cap. 111 de matrona Ephesia aliisque notissimum. REITZ.

ead. l. 12. Ὅπισθόγραφον) Tu vide, an sit ut apud Satyrum poetam, scriptus & in tergo &c. Iuven. I, 6. Coll. Gal. Vide, quae citat ex Herm. Barbaro H. Stephanus in v. ἐπιστά-

γράφος. LEED. Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina scripta, exterior pura erat. SOLAN. Vid. Hugon. de prima orig. scribendi, & ad eum notas I. C. Trotzii p. 98. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ μεγάλου β.) Sic Aristoph. in Plut. v. 170: Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; ubi Scholiaſtes inquit, Τὸν τῶν Περσῶν λέγει οὕτως γὰρ ἔλεγον αὐτὸν διὰ τὸ πλείονι δυνάμει χρῆσθαι Περσικῇ. VORST.

in Schol. col. 1. l. 1. Πραγματογραφημένων) In ed. A. textus huius scholii erat ἔρημον, quod cum quo referrem non esset, ad vocem ὁπισθογράφων retuli: ad quam vocem deinde Coll. G. retulisse video, quae exhibent scholium, uti hic emendatum habes. SOLAN. In V. & ed. A. est: ἔρημον] προσηγορημένων, πεποιημένων. Nomini praescriptio, quod modo ante in Luciano reperitur, explicatio nullam in partem convenit: neque ad intelligenda ὁπισθογραφεα multum iuvat. Praeferam tamen καταγραφημένων. HEMST.

Pağ. 91. l. 1. Κελώνης, ἢ καράβου τὸ δέσμα. Vid. Aristophan. Vespr. v. 1284, & Kust. not. MS. Hoc Hemsterh. margini alleverat.

ead. l. 5. Ἡ φρὴν) Ἡ γλῶσσο' ἡμῶμοχ' ἢ δὲ φρὴν ἀνάμοτος. Euripid. Hippol. 612. SOLAN. Nobilis versus Hippol. 612: Ἡ γλῶσσο' ἡμῶμοχ' ἢ δὲ φρὴν ἀνάμοτος, ubi vid. Barnes. & add. Spanh. ad Aristoph. Ran. 102. Plato Theaet. p. 119 E. Ἡ μὲν γλῶσσο ἀνέλεγκτος ἡμῖν ἔσται, ἢ δὲ φρὴν οὐκ ἀνέλεγκτος idque Εὐριπίδειόν τι vocat. GESN.

ead. l. 9. Βάρβαρος) Stoicos intelligit. Arnob. adv. gentes I, p. m. 49, scripturam sacram defendens, maxime, inquit, cum sciamus etiam, quosdam sapientiae deditos non tantum abieciſſe sermonis cultum, verum etiam, cum possent ornatiſſe atque uberius eloqui, trivialem studio humilitatem secutas, ne corrumpereſſet scilicet gravitatis rigorem, & sophistica se potius ostentatione iactarent. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπόξυσον) Puto me in versione vim verborum sic satis affecutum esse. Vult funditus exſtrpari pudorem, q. d. abrade ipsum erubescere. Forte praeferebant alii Erasmi interpretationem, erubescendi facilitatem de facie prorsus abstergas. Sed non de sola facilitate hic sermo est; & abstergere, si cum ἀποξέω comparetur, parum vehemens. GESN.

in. Schol. col. 1. l. 2. Παρὰ τὸ ἔσθαι) Ὁ ἐστὶν ὁμῶν Etymol. & Suid. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Τὸν κατὰ πάντων οἴκου) Corruptum: C. ἔβρον τοῦ κατὰ πάντων ἡχου. SOLAN. Voss. Codicis depravatam

lectionem illam expressit ed. A. Neque tamen haec restituta prorsus omni vitio caret: quid enim est *κατὰ πάντων*; scribendum, *τοῦ ἀπὸ*, vel *παρὰ πάντων ἢ χου* discrepans a sono, qui ab omnibus proficiscitur. HEMST.

Pag. 92. l. 1. *Μὴ ξένον προσιέμενος*) H. e. ut vertit interpres, & sine ullo commercio esse velis, neque amicum, neque hospitem adeundo. Tu vero postrema illa mecum potius verte: neque amicum, neque hospitem admittendo: nam *προσιεσθαι τινα* non est adire aliquem; sed aliquem ad se admittere, aditum conveniendi dare alicui. Aelian. lib. IX V. H. c. 3: *Κλεῖτος δὲ, εἴποτε μέλλοι τις χρηματίζειν, ἐπὶ προφυρῶν βαδίζων εἰμάτων τοὺς δεομένους προσίετο*, Clitius vero, si quando auditurus erat quosdam, inambulans stragulis purpureis, admittebat desiderantes: & passim alibi apud eundem & alios. L. BOS Anim. ad Lucian. p. 60.

ibid. *κατάλυσις* — *τῆς ἀρχῆς*) Hic deridiculi gratia inducit Diogenem, quasi regem, cui sint arcana quaedam imperii, quae vulgari non oportet, ne maiestas eius evilescat. CLER.

ead. l. 2. *Ἐν ὅλῃ δὲ πάντων*) Qui haec aliter aut vertunt, aut intelligunt, non satis memores videntur Cynicae Sectae institutorum. Adeant itaque Luciani libellos de morte Peregrini, & Lapithas; indeque discant, quae alii, conspectum hominum fugientes, ac ne tum quidem sine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in propatulo ex instituto suo, & turpiora etiam patrasse. Adeant & Lactantium III, 15 f. *Nam quid ego de Cynicis, inquit, loquar? quibus in propatulo coire cum coniugibus mos fuit?* Sic Crates cum uxore palam in Poecile rem habuit. Vid. Tatian. & notas p. 15. Plura in eam rem testimonia apud Menagium invenies ad Diog. Laërt. p. 155 E. & apud ipsum Diog. p. 154 B. C. SOLAN.

ibid. *Ποιήσειςεν ἂν τις θαρρῶν, ποιεῖ*) Sic male interpunctus hic locus hodie legitur; & mala inde, ut vara sequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata est versio. *In conspectu vero omnium ea facias, quae ne privatim quidem quispiam alius facere auserit.* Sed legendum, *Ἐν ὅλῃ δὲ πάντων, ἂ μὴδ' ἰδίᾳ ποιήσειςεν ἂν τις, θαρρῶν ποιεῖ*, & reddendum, *In oculis vero omnium, quae nemo ullus privatim & remotis arbitris facere in animum induxerit, tu audacter fac.* LENS.

ead. l. 4. *Πολύποδα ὤμδον*) Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc emtori suadet, ipse in se admisisse traditur. Consule Diogen. Laërt. 156 A. B. & in eum locum eruditiss. Menagii emendationem certissimam, qua pro *ποδα πῶδα πολυποδα* restituit. Tat. pag. 8. Athen. VIII, 5. Iulian. Or. VI in.

& Plut. an aqua &c. Sotades apud Stob. XCVI. SOLANUS.

ead. l. 11. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ἦς ἥτοι σκυτοδέτης) Non bene expressit Benedictus, *etsi plebeius fueris*. Quid enim? an σκυτοδέτης quisquam est non plebeius? Sic & in aliis opificiis. Plenior sane Bolerus, *etiamsi ex vulgo aliquis fueris idiota*. Sed vertendum simpliciter, *sive ignarus & imperitus fueris, sive sutor*. GRON. *Si sis imperitus, non plebeius*, ut habet interpres, qui in hac voce saepe offendit. CLER. De voce ἰδιώτης egerat cl. Ienf. in Lect. Luc. p. 91, occasione verborum, τέχνην βάναν-σεν, ad Dial. Deor. XV, p. 43 pr. huius edit. quam observationem, ut nimis longam, credo, cum cl. Hemsterh. ibi non inseruerit, hic illa, quae ad voc. ἰδιώτην spectant, addimus; sed in compendium redacta: Non nego, ἰδιώτην βίον signif. aliquando simpliciter vitam privatam. hic vero pro vita rudi, indocta, imposita, inculta, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis & ignarus significatur Hermotimo cap. 81. Item Aelian. IV Ποικιλ. 15. Et XII, 50, ex Thucyd. Sic apud Latinos quoque (vid. Cic. IV in Verr. 2.) *intelligenti & ingenioso* opponitur *idiota*. REITZ.

Pag. 93. l. 1. Κηπουρός) Sic scribitur etiam apud Poll. I, 222, VII, 140. Artice: in N. T. κηπουρός. LEED.

ead. l. 6. Κυρηναίων) Aristippum designat Cyrenaeum & famosae Cyrenaicorum sectae parentem. SOLAN.

Pag. 94. l. 10. Περὶ Σικελίαν) Construe *περὶ Σικελίαν* cum τοῖς τυράννοις, non cum ἐδούλευσε: nam τυράννοι περὶ Σικελίαν sunt tyranni Siculi, ut οἱ περὶ Πλάτωνα, *Platonici*. LEED.

in Schol. col. 1. l. 1. Πλακούντων) In priori ed. & C. legebatur *πλακουντίων*. SOLAN. Et recte quidem ita legi Suidas ostenderit: Πέμματα, πλακούντια. HEMST.

Pag. 95. l. 1. Ἄπρακτος ἔοικεν, ὃ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν) Leg. ex Mf. ut olim conieceram, ἄπρατος ἔοικεν, ὃ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν & sic legisse videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Isle, o Iuppiter, quantum apparet, inemtus nobis manebit*. sic & eodem modo c. seq. scribendum ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσι: mox ex eodem Mf. repone, ἅμα γὰρ αὐτὰ πεπραῶσαι βούλομαι: *ambo enim vendere simul volo*: in edd. βούλοσθον, *volunt*: & statim idem liber, ὃ δέ τινα ἔοικε πενθῶν quod est ελληνικώτερον, quam vulgatum πενθεῖν mox male vertitur, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὼν οἰμῶζειν, *at ego omnes a pueris plorare iubeo*, cum ἡβηδὼν sit omnes, cuiuscunque aetatis, ut dudum viri docti observarunt: vide Suidam, & Glossas Herodoti a viro doctiss. Gothofredo Iungermanno, meo necessario, olim cum Herodoto

editas. GRAEV. Ἀπρατος praeter Mf. P. L. & ed. I. in reliquis mendose legitur ἄπρατος. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀβδηρῶν — Ἐφέσου) Abdera patria Democriti; Ephesus Heracliti: ambo Dialecto Ionica loquuntur. SOLAN.

ead. l. 5. Βούλαμαι) Sic iterum MS. Gr. P. & ed. I. Quod autem in reliquis libris est βούλεσθον, absurdum prorsus est. Quis enim probet, viros tam sibi dissimiles in una eademque familia cupuisse vivere? SOLAN.

ead. l. 9. Ἐοικε πυνθεῖν) In MS. Graevii p. 968 pro πυνθεῖν, legitur πυνθῶν, idque ait vir cl. ἑλληνικώτερον. Fateor; sed utrumque amat Noster: nam rursus eadem hac pagina, Ἀπρατος εἰκεν ὁ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν & post p. 102, Ἐοικασιν δ' οὖν πολὺ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν. IENS. Πυνθῶν) Iterum ex Mf. Gr. P. & ed. I. venustius enim est vulgato πυνθεῖν. Nisi forsitan πυνθῶντι scriptum oportuisse censeas. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπειρίῳ) Cave, hanc vocem cum emtore de imperitia aut ignorantia intellexeris; immensum enim Democrito notat. Cic. I de fin. infinitis ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo est, i. e. Democrito. SOLAN.

Pag. 96. l. 8. Τὰς ἐκπυρσσίας) Heracliti ἐκπύρωσις. GUYET.

ead. l. 10. Ἀλλάκως) i. e. ἀλλὰ πῶς. GUYET.

ead. l. 11. Τέρψις ἀτερψίν) Sic καὶ πρὸς ἀκαιρος, ἀσοφος σοφία, ἀσεβής εὐσέβεια, & mille similia. BOURD. Bourdelotii errorem, τέρψις, ἀτερψίν, exponentis, quasi adiectiva essent opposita, sive oxymora, ut καὶ πρὸς ἀκαιρος & similia, & coniunctim legenda, facile per se quisque detegeret. Plura forent monenda, si spatium esset. REITZ.

ead. l. 12. Ἄνω) Heracliticam illam philosophiam inprimis declaravit Hippocrates, cuius hic conf. de Diaeta I, 6, Γένεσθαι καὶ ἀπολέσθαι τὸ αὐτὸ ζυμμεγῆναι καὶ διακριθῆναι τὸ αὐτὸ κ. τ. λ. totus locus lectu dignissimus. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Κῆρ &c.) Accesserunt ex Etymolog. & Suida. HEMST.

ibid. l. 3. Ἀλλάκως) Cum in Cod. V. scriberetur: ταῦτ' ὁδύρομαι ἀντὶ τοῦ πῶς — Ἰώνων, ἐφ' ἧς καὶ Ἡράκλειτος) ed. A. dedit hunc in modum: τῷ δὲ ὁδύρομαι &c. Ἐφέσιος δὲ Ἡράκλειτος. Ταῦτ' quae mutandi causa fuerit in τῷ δὲ, non video: reliqua commodè sunt correctæ: sed interpretationem ad voces praefixas minime pertinere, quis non animadvertat? Annotavit Solanus: Refer ad ἀλλάκως, ut recte Coll. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Κεχύσθαι) Ex C. supplevi & emendavi. SOLAN. Ed. A. ἀπὸ τοῦ κεχύσθαι καὶ κυκεῶν. Non inepte quidem

Matth. Sladus coniectarat, *κυκᾶσθαι* sed quod repofuimus, ita plane legitur in V. Etymol. *Κυκῶν ἢ πόσις ἀπὸ τοῦ κύεσθαι χυχῶν τις ὤν. Συγκυμῶν* vereor, ut rectum sit: scribendum videtur *συγκυμῶν*: nam longius abit *συγκυμῶν*. Pro ποιεῖ vidi, ni fallor, in V. *πολλ᾽*. HEMST.

Pag. 97. l. 1. *Διαφερόμενος*) Hefychius etiam *μαχόμενος*. Suidas *ἐρίζων, φιλονεικῶν*. SOLAN.

ead. l. 6. *Γρίφους συντιθεῖς*) Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt, (vid. Diog. Laërt. p. 238 C. & 389) praecipue in eius scriptis ita ambiguus, ut quomodo interpungi debuerint, non satis constaret. V. Aristot. Rhet. III, 5. Si plura velis, consule Fabr. Bibl. Gr. 760. Griphi autem, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt, nisi quod doctrinam & eruditionem requirunt maiorem. De quibus lege, quae Athenaeus scripsit L. X, & Casauboni observationes ad eiusdem libri c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. *Ἡβδὼ οἰμῶζειν*) Non debbat verti a pueris *plorare*, quod satis bene illustravit Faber ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legisse, *ἄπρατοι*, non *ἄπρακτοι*, unde ipse dialogi index *βίων πράσις*. GRON. Alludit ad dictum Heracliti: *Ἄξιον ἑφεσίσις ἡβδὼν ἀπάγξασθαι*, quod refert Laërt. IX, 2, & alii. KUSTER. Suidas reddit *ἄβρῶν*, i. e. *confertim, sine discrimine*. LEED. Audis *μεγαλόφρονα παρ' ὄντιναοῦν καὶ ὑπερόπτην*, qualem describit Diog. Laërt. IX, 1. GESN.

ead. l. 14. *Ἄπρατοι*) Hoc in loco cum ceteris erravit I. edit. neque in Codd. quidquam subsidii erat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. *Διαφερόμενος*) In C. erat: *συνδιαφ. διαμ.* SOLAN. Iungamus ergo lectionem utramque, *Συνδιαφερόμενος*] *συνδιαμ.* probabile videtur, ita scriptum fuisse in antiquo Luciani Codice. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. *Λέγεται δὲ καὶ ὁ πνευματικὸς*) Pro hisce in C. legitur: *ὅθεν καὶ τὴν χλεύνην γρίσπαν φασίν. λέγεται καὶ τὸ δίκτυον*. SOLAN. Primum *ὁ πνευματικὸς* unde venerit in ed. A. excogitare nequeo: nam V. literis haud obscuris praebet, *λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκτυον* prout illa vox plurimum in membranis exarari solet: hoc igitur omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. habetur, derivatum ab Etymol. p. 241, v. 35: *Γρίφος, ζήτημα, αἰνιγμα δύσκολον, ὅθεν καὶ τὴν χλεύνην γρίσπαν φασί*, ergo menda non vacat illud *γρίσπαν* quamquam ea de significatione *γρίσματος* ut tacuerunt Io. Meursius & Du Cangius, sic mihi nihil etiam constat: alia longe vocis eius apud Graecos est potestas *turpis licitae & rapinarum*, *Γρίφος*

autem, quo destituuntur *V.* & ed. A. in capite Scholii praeposuit Solanus. HEMST.

ibid. l. 3. Ἀκμαστικῶς) Ἦβην Grammatici exponunt ἀκμήν, ἡβῶν ἀκμάζειν inde ducta est interpretatio hoc in loco valde insulsa. HEMST.

Pag. 98. l. 6. Παιδραστής) Tangunt τὰ ἐρωτικά Socratis Athen. Aristaen. Aristoph. & alii, quos recenset clariss. praefes I. Savar. ad Sidon. Ego ad Petron. ubi interpretor illud sequens, ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον. Contra tamen multi, quos profert Ios. Mercer. ad Aristaen. BOURD.

ead. l. 11. Ἀμέλει) Hic retinere vim suam potest verbum ἀμέλει, quod alias interiectione, aut advervio adeo, apud Latinos permutandum est. GESN.

ibid. κἄν ὑπὸ &c.) *V.* Plat. in συμπ. 334. GUYET. Quo loco fuse historia, quam hic tangit noster, ab Alcibiade narratur. *V.* & Corn. Nep. VII Alcib. c. 2, cuius aetate non deerant, qui Socrati id vitio verterent, cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere ausa est, tum cum maxime eum insectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam passim tangit noster. *V.* Ἰστ. 19, & Εὐν. c. 9. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον) Vesticontubernium facere dixit Petronius. VORST.

ibid. Ταυτὸν) Ταυτὸν & τοιοῦτον Attici saepe, pro τὸ αὐτὸ & τοιοῦτο. Aristophan. Plut. 253, ταυτὸν δύμον. Τὸ δύμον enim neutr. esse, vid. Schol. h. l. Idem v. 898, Ἐπεὶ τοιοῦτον ἀμπέχεται τριβώνιον. Et Pausan. p. 281, τοῦτον πέλαγος. Plura Matthiae de Dialect. p. 37. Sed Pollucis interpres Latinus L. IX, c. 8, p. 1122, ταυτὸν masc. gen. vertit; verum cum ex MS. in notis afferatur αὐτὸν, id potius ibi in textum recipiendum crederem. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἐφορον) Si compares Etymologum & Suidam in Στώμυλος, scribendum esse liquet ἔφοδρον eum intellige, qui garrulus per insidias observat, & loquaciter captat alienos sermones. HEMST.

Pag. 99. l. 1. Κῦνα — πλάτανον) Per canem & anferem deierasse, auctor est Lactantius III, 20. Vid. Plat. 102, 8. C. G. & 36, 2. Suid. Aelian. Cic. Quintil. III. Aristoph. Avibus. Theiposion. ad Apollonium Thyian. apud Philostr. p. 257: Ἐγένετο τις, ἔφη, Σωκράτης, Ἀθηναῖος, ἀνόητος, ὥσπερ ἡμεῖς, γέρον, ὃς τὸν κῦνα, καὶ τὴν χύνα, καὶ τὴν πλάτανον, θεοὺς τε ἡγείτο καὶ ὤμνυ. οὐκ ἀνόητος, εἶπεν (Apollonius) ἀλλὰ θεῖος, καὶ ἀτεχνῶς σοφός· ὤμνυ γὰρ ταῦτα, οὐχ' ὥς θεοὺς, ἀλλ' ἵνα μὴ θεοὺς ὤμνυ.

Ubi doct. interpres observat, Suidam v. *χῆνα ἐμῶναι*, & Hefychium v. *Ῥαδαμάνθιος ὄρκος*, iisque graviorem auctorem Porphyrium L. III de abstinentia § 16 narrare, Rhadamanthum legem tulisse, ut *per anserem* aliaque eius generis iuramenta fierent, *ὕπερ τοῦ μὴ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πᾶσιν ὀνομάζειν*. Adde-
dereque diserte Porphyrium, Rhadamanthi imitatione hoc fecisse Socratem. Vide nostrum iterum *Ἰκαρ.* c. 9. SOLAN.

ead. l. 9. Οἰκῶ μὲν) Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aequae, vel potius etiam in Platonem dicta videri possunt, de republica, de communione mulierum, de fortium praemiis, de ideis. Et potest aliquis putare, vitiose, & per aliquam superioris temporis iniuriam excidisse Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo, qui sequitur, libello graviter adeo suas iniurias, hic illatas sibi, persequatur. Verum enimvero, cui ratio scriptorum Platonis nota est, in quibus suam ille sententiam, & ea nominatim, quae hic perstringit Lucianus, sub Socratis nomine consuevit proponere: unam hac in re esse Socratis & Platonis personam, unam illatam simul ambobus iniuriam, facile intelliget. Itaque passim laudant Socratem, qui Platonis sententiam commemorant, quae de re Fabr. B. G. 2, 22, p. 826 seq. Ut Scipionem laudat Cicero apud Lactantium de Opif. Dei I, 13, non ipsum librorum de republ. auctorem, quod Cellario excidit; sed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra & sana omnia puto. GESN.

in Schol. col. 2. l. 1. Οἷς μέγιστος) Sunt duo versus ex Cratini Chironibus petiti, sed corruptissimi, sic legendi, ut liquet ex Excerptis Grotianis p. 493: *Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι ἐν λόγῳ Κύων, ἔπειτα χῆν, θεοὺς δὲ σιγάειν*. *Quis iusiurandum maximum in re qualibet Canis est, & anser; nam Deos non nuncupant.* CLER. Ego scripturam C. expressi, Grotianae haud inferiori, nisi quod *ἐν* ante λόγῳ deest. SOLAN. Ponam ed. A. lectionem: *ἀνύω γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθιος (V. Ῥαδαμάνθιος) ὄρκος οὗτος (V. ὄρκος οὗτος) ὁ κατὰ κυνός, ἢ χηνός, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου, τοιούτου. οἷς μέγιστος ὄρκος (V. ὄρκος & statim ὄρκοι) ἅπαντι λόγῳ κύων ἐπὶ τυχῆν. Κρατίνος Χείροσι. (in V. Χεί σοι) τοιούτοι (hic καὶ V. inserit) οἱ Σωκράτους ὄρκοι*. Quae Solanus ex C. addidit atque emendavit, Suidas in *Ῥαδαμάνθιος ὄρκος* itidem habet, nisi quod *θεοὺς δὲ σιγάειν*. Cratini nomen in eodem proverbio versibus omisissimè dedit Zenobius; Apostolius neglecto Comici nomine versuum partem. Pro *Χείροσι* vero scribendum fuit *Χείρωσι*: quod recte a Iun-

germanno observatum ad Poll. X, 186. extra dubitationem ponit metri lex in versu ex eadem fabula deprompto apud Hephaest. p. 6. noti sunt pari forma Cratini Ὀδυσσεῖς, Ἀρχιλόγοι, Κλεοβουλῖναι. Virorum maximus, ut binos versus expleat, legitimum Atticae scenae sermonem violavit: nam quale est illud σιγάαν, vel potius σιγάειν; hunc in modum constitui debent: Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ κύων Ἐπειτα χῆν θεοὺς δ' ἐσιγών. — Atque ita fere Kusterus ad Suidam. De Cerbero ridiculum est Scholiaetae commentum. HEMST.

Pag. 100. l. 3. τί δὲ περὶ — βαβαί τ. φιλοδορίας) Max. Tyr. Diff. XXIV, 4: Πόλιν δὲ οἰκίζων (Σωκράτης) ἀγαθῶν ἀνδρῶν, τιθεὶς νόμους τοῖς ἀριστεύουσιν, οὐ στέφανον, οὐδὲ εἰκόνας, τὰς Ἑλληνικὰς φλυαρίας, δαρεῖται· ἀλλ' ἐξεῖναι φιλεῖν τῷ ἀρίστῳ, εἰ δὴ τινα ἀνδρῶν (l. δέλοι) τῶν καλῶν. Ὁ τοῦ θαυμαστοῦ γόρφος. B. de Ball. Luciani locus ibi non praeteriit Davisium. Conf. Plat. lib. V de Rep. p. 464 a.

ead. l. 13. Οὐκ ἂν εἴεν) Nimirum sunt ea tantum, quae manent & non mutantur in horas, in quo genere Deus, ac deinde ideae, quae nimirum in & cum ipso Deo ab omni aeternitate fuerunt, sunt, eruntque. GESN.

Pag. 101. l. 2. Κάμει ἄλλον) Loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανὴ κάμει ἄλλον· sic omnino legendum: perperam, κάμει ἄλλου in editis. GRAEV. Ἄλλον ex Mss. Gr. P. L. & P. ed. SOLAN. Cum in ed. Benedicti etiam legeretur ἄλλου, F. Guyet. iam monuit legendum ἄλλον. REITZ.

ead. l. 9. Δίων Συρακ.) Socratem hic a Dione emtum fingit, propter Dionis summum erga Platonem studium, de quo consule C. Nep. in Dione. Viginti minis autem revera veniisse in Sicilia Platonem, tradit Diod. Sic. XV, p. 461. Συρρ— antea mendose hic legebatur. Ceterum quamquam Socratis persona in Codd. impr. legatur, omnia propemodum Platonem tangunt. SOLAN.

ead. l. 11. Γελῶντος — μαθητῆς) Ideo Democriti discipulus dicitur, quia totam de Atomis theoriam ab eo habet; Aristippi autem, quia de voluptate idem uterque multis sensisse visus est. Diog. Laërt. p. 268 A. veteres adducit asserentes, τὰ Δημοκρίτου περὶ τῶν ἀτόμων, καὶ Ἀριστίππου περὶ τῆς ἡδονῆς, ὡς ἴδια λέγειν. SOLAN.

ead. l. 12. Μεθύοντος) Intellige Aristipp. GUYET.

Pag. 102. l. 1. Τὸ δεῖνα δὲ) Hanc vel similem sententiam hic postulari video: verba τὸ δεῖνα δὲ quid sibi velint, nondum plane assequor. An τὸ δ' εἰπέ ὅπως εἶδω, hoc dic, ut sciam? GESN.

ead. l. 4. τὰς ἰσχάδας) ἰσχάδας καὶ παλάθας τῶν καρικῶν καὶ τὰ γλυκέα καὶ μελιτώδη potissimum cupiebant. ipse passim Dial. seq. & aliis passim. Athen. BOURD.

ead. l. 5. Παλάθας τῶν καρικῶν) Etiam enim illi massas carycarum. Sic vertit interpres; male. Nam si scriptum invenerat καρικῶν, debebat emendare & legere καρικῶν, & vertere *massas Caricarum*, seu *ficuum e Caria*. Nam & παλάθην, teste Eustathio, est τῶν καρικῶν ἐπισύνθεσις, quod Gallice dicimus *un cabas de figues*: & de ficibus hoc loco agitur: nam dixerat τὰ γλυκέα σιτίζεται καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας, *dulcibus vescitur, & praecipue ficibus aridis*; & infra in Revivisc. παλάθην ἰσχάδων dicit. At Caryca fuit intritum quoddam, vel condimentum ex sanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo & Cauno Caricis urbibus passim distrahebantur, & in Italiam usque portabantur, ut patet ex M. Crassi historia apud Ciceronem lib. 7 de Divinatione: *Cum M. Crassus exercitum Brundisii imponeret, quidam in portu Caricas Cauno advehlas vendens, Caunae has, clamitabat.* Sic & Chelidoniae ficus, a Chelidoniis insulis non longe a Cariae litore sic dictae. Ergo totus ille tractus Cariae a Rhodo usque ad Chelidonias ficibus abundabat. Ideo & viliori pretio distrahebantur, & utiliores ad mancipia pascenda, quod hic spectat emtor Diogenis. De ficibus autem e Rhodo, Cauno, & Chelidoniis, vide Athen. lib. 3, c. 3. Plura possem congerere, sed haec credo sufficiunt ad firmandam lectionem καρικῶν. PALM.

ead. l. 7. Τὸν ἐν χρῶ κουρίαν ἐκείνον) Detonsum. Mirum est, interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccasse; dico postea. Angl. ἐν χρῶ κουρίαν ἐκ. BOURD. Κουρίαν postulat sensus; nec deest auctoritas. Sic enim in Angl. teste Bourdelotio legitur. Sic etiam P. & L. & sic citatur in Const. Lexico. Praererea sic etiam legitur in Δραπ. c. 27, ὑπαχρον, ἐν χρῶ κουρίαν, ἐν γενεῇ βადει. Reliqui libri omnes hic κουρίας, mendose. Sed iam ad rem ipsam: qui factum est, inquires, ut, qui barbam radere nolebant Stoici, comam alere recusarint? Verbo dicam; quia muliercularum hoc esse putabant comam promittere, in eoque cum gravissimis omnium ordinum viris sentiebant; in eo diversi, quod cum ceteri brevi quidem coma, sed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cure tenuis, ovium in modum caput ronderent. Cuius instituti ratio aut superbiae eorum imputari debet, quo se a ceteris, ut *barba & pallio*, ita & hac etiam ratione distinguerent; aut gravitati, ne cultu isto sibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut errasse eos facile concesserim,

ita nec nostros mores hodiernos defendere sustineo, apud quos coma ascititia vulgo nunc toti cooperti viri vel feminas ipsa hac in parte luxu anteeunt. Casaubonus aliter rem intelligit, quem si lubet, consule ad Theophr. Char. p. 240: ἐν χρῶ κουρίας· non est curiose caput detonsus, uti nos hodie in barba radenda multi sumus. abhorrent haec a Cynicorum ingenio, qui procul dubio, forcipe & crassa Minerva capillos tondebant, non novacula radebant. Vid. omnino Δραπ. c. 27, & quae illic annotata exstant. Theophrastus π. μικρολογίας, avaros ait istos esse ἐν χρῶ χειρομένους, p. 34. Idem, siquidem genuinus est ille foetus, cap. π. ὀλιγαρχίας, pag. 70 C. de viro optimatum partes sectante dicit, eum μέσσην κουράν κακαριμένον. Diogenes heriles filios ἐν χρῶ κουρίας τε καὶ ἀκαλλωπίστους εἰργάζετο, καὶ ἀχίτνας καὶ ἀνυποδέτους. Diog. Laërt. 145 B. Hor. Epist. 18, l. v. 6, asperitatis agrestis esse ait *tonsam cutem*. Adde his omnibus & nostrum de re ipsa & phrasi Ἀναβ. cap. 46, & Δικ. cap. 20. SOLAN.

ead. l. 9. Πολύ τι πλῆθος) Unde haec tanta in foro exspectatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio Stoico imperante scripta meminerint. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Δηλοῦντες) Multa hic emendavi & supplevi, sed nondum omnia: nam quid est illud ἐπὶ τῶν; Ἡ ἀοριστία τοῦ ὀνόματος συγκρύπτει· οὕτως οἱ παλαιοὶ εἰώθασιν λέγειν. G. SOLAN. In V. & ed. A. fuit: τοῦ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. λύντες· cetera conveniunt. Quid sibi velit, haud obscurum est: structura tamen orationis non satis constat. Forte legendum: προάγοντες ἐπὶ τῷ συγκρύπτειν τι, βουλόμενοι δὲ τῇ ἀ. τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦν· nisi quis malit: προάγοντες, ἐπὶ πανσυγκρύπτειν τι βουλόμενοι, τῇ ἀοριστία δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. Ἀφελὼς non repudio quidem: attamen in mentem venit ἀτελῶς, idem fere quod ἀορίστως, quo Scholiastes usus est ad Δις Κάτην ubi de τὸ δεῖνα. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ἀποσγῆς) [Haec qui ante me descripsit, non potuisse se assequi legendum in exemplari dixit. *Scrimg.*] G. Quid sub ἀποσγῆς lateat, nescio: sed συμπληρωμένη legendum est pro ultima scholii voce. SOLAN. Primum ab initio suppleri debet, Ὡς τῆς Κῶ διαφόρους ἐχούσης vel φερούσης. Aptius ad rationem nominis explicandam scripsisset τῆς Καρίας· quamquam nec insula Cos ad verbum Cariam sita hoc fructus arbuti genere, eoque praestantissimo, fuerit destituta. Deinde σύκων ab ingenio lectoris acuti profectum partem vocis proxi-

me praecedentis corruptam emendat; qualia sunt in Hesychio permulta. Ea de causa refigendum esse liquet, σφαῖρα ἀπὸ σύκων συμπιπτομένη. Παλάθην Grammatici exponere solent ἐπισύνθεσιν, vel ἐπάλληλον δέσιν σύκων' opportunus est Amyntae locus apud Athen. XI, pag. 500 D. (τὸ ἀερομέλι) σὺν τοῖς φύλλοις δρέποντες συντιθέασιν εἰς παλάθης Συριακῆς τρόπον πλάττοντες, οἱ δὲ σφαῖρας ποιοῦντες &c. unde conficias, pro συμπιπτομένη scribi non absurde posse συμπλαττομένη. HEMST.

ibid. l. 5. Σημαινόμενος) Haec mutila omnino in Coll. legabantur. Ex ingenio multa supplevimus, sed σημαινόμενος reliquimus, sub quo haud dubie alia vox latet, ut ἐπαγόμενοι, vel simile quid. SOLAN. Nihil obstat, quo minus conservari possit σημαινόμενοι, quod expono coacti, congregati, velut signo dato. Deductum loquendi genus apud recentiores ab usu Christianorum, qui κρουνται & σημαινονται, quando tabulis ligneis ferreisve pulsatis ad ecclesiam convocantur. Luciani verba perversissime cepit ineptus enarrator. HEMST.

Pag. 103. l. 4. ΑΓΟ.) Sic legendum pro EPM. etiam monuit Guyetus.

ead. l. 10. Ἐφ' ἡμῶν) Ἐφ' ἡμῶν μὲν ὑπόληψις, ὁρμὴ, ὀρεξίς, ἐκκλίσις: licet enim his uti tanquam nostris. Οὐκ ἐφ' ἡμῶν δὲ τὸ σῶμα, ἢ κτῆσις, ἢ δόξα, καὶ ὅσα τῆς τύχης δοκεῖ. In Enchiridio Epicteti circa initium: καὶ ὅρα περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητικῶν φαντασιῶν. G. Satis intelligit, quid hic illudat Lucianus, qui legit Epicteti Enchiridion. LEED.

ead. l. 11. Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκε) Interpres, indifferentia esse solent. Verte, indifferentia sunt: nam ea est vis locutionis Graecae frequentissima; nec Stoici dicebant, ea, quae non pendent a nobis, solere esse indifferentia, sed semper esse sapienti. Verbum συμβιβναι in hac & similibus locutionibus aequae παρέλκει, ac verbum τυγχάνειν. CLER.

ead. l. 12. Μανθάνω ἢ λέγεις) Angl. ὅτι καὶ λεγ. sic idem Cod. pro ὁποῖων καὶ ὁπόσων habet ὁποῖα καὶ ὁπόσα. BOURD.

ead. l. 13. Τὰ μὲν ἐστὶ προηγμένα) Stoicus, ex suae familiae disciplina dividit bona inter προηγμένα, & ἀποπροηγμένα: προηγμένα Cicero vertit producta, quae aliis in eligendo praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur reiecta, quae nulla aestimatione digna sint: vide Lipsii manuuctionem ad Stoicam philosophiam 11, 23. GRAEV. Vid. Diog. Laërt. in Zenone p. 189 B. unde discas haec vocabula de rebus sua quasi natura indifferentibus ab iis usurpata: quarum tamen aliae aliis ante-

ponendae. SOLAN. Cic. de finibus III, 4, *Proëgmena* & *apoëgmena* non minus ferenda esse ait, quam *ephippia* & *acratophora*, ac tamen deinde *praeposita* & *reiecta* dici posse ostendit. Add. de fin. IV, 26. Nempe *valere*, *locupletem esse*, non *dolere*, bona non dicit *Stoicus*, sed dicit *Graece προηγμένα*, Latine autem producta: sed praeposita aut praecipua tolerabilius & mollius. Illa autem, *egestatem*, *morbum*, *dolorem*, non appellat mala, sed si libet *reiectanea*. Itaque illa non dicit se expetere, sed legere; nec optare, sed fumere: contraria autem non fugere, sed quasi secernere. GESN. In marg. edit. Paris. additum erat: *προηγμένα* & *ἀποπροηγμένα* Cicero producta & praecipua vertit. vid. 3 de fin. bon. Sed addamus verba eius, quae reperiuntur cap. 16 libri dicti: Ut enim, inquit, nemo dicit, in regia regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem, (id enim est *προηγμένον*) sed eos, qui in aliquo honore sint, quorum ordo proxime accedit, ut secundus sit ad regium principatum: sic in vita, non ea, quae primario loco sunt, sed ea, quae secundum locum obtinent, *προηγμένα*, id est, producta nominantur — vel promota & remota, vel — praeposita & praecipua, & illa reiecta &c. REITZ.

Pag. 104. l. 2. *καταληπτικὴν φ.*) Stoici phantasiam partiebantur in *καταληπτικὴν* & *ἀκατάληπτον*. Vide *Academica* Petri Valentiae. VORST. Vid. Diog. Laërt. 175 B, & 177 A. SOLAN. Vid. etiam Cic. III de Fin. cap. 4, ubi *proëgmenis* etiam Latinis assumendum vocabulum docet, & ibid. c. 5 med. ubi *καταλήψεις* exponit, rerum cognitiones & comprehensiones ac perceptiones, ut Davis. ib. pluribus eiusdem Ciceronis testimonii docet. REITZ.

ead. l. 4. *Σύμβαμα*) Sciendum est, inquit Priscianus, quod has quidem constructiones, quae per nominativum absolvuntur, Stoici *ἀξιώματα*, καὶ *συμβάματα*, i. e. *dignitates*, vel *congruitates* vocabant: ut, ego *Priscianus* scribo, *Apollonius* ambulat. Illae vero, quibus transitiones ab alia ad aliam fiunt personam, in quibus necesse est cum nominativo etiam obliquum aliquem casum proferri, *παρασυμβάματα* dicebant: hoc est minus, quam congruitates, ut, *Cicero patriam servat*. Ammonius: *ἂν μὲν οὖν ὀνόματος τι κατηγορηθῇ, ἀπόφανσιν ποιῇ, κατηγορήμα, καὶ σύμβαμα παρ' αὐτοῖς* (Stoicis) *ὀνομάζεται, συμβαίνει γὰρ ἅμω τ' αὐτὸν, ὡς τὸ περιπατεῖ οἷον Σωκράτης περιπατεῖ, ἂν δὲ πτώσεως παρασύμβαμα ὅσανε παρακείμενον τῷ συμβάματι, καὶ ὃν οἷον παρακατηγόρημα, ὡς ἔχει τὸ μεταμέλει οἷον, Σωκράτει μεταμέλει*. BROD. Vid. Burf. dial. Cicer. GUYET. Priorem vocem secundum Stoicorum mentem Diog.

Laërt. enarrat in Zen. vita iam laudata, p. 179 C. D. Noster etiam mox, sed iocose. V. Cogn. 128, & Suid. SOLAN.

ibid. Ὅποιον καὶ ὅπως) Ὅποιον καὶ ὅπως. GUYET. Ὅποιον καὶ ὅπως L. quod magis arridet, quam ὅποιον καὶ ὅπως A. & P. In edd. ὅποιον καὶ ὅπως. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 7. Αὐτοτελῶν) Lege potius αὐτοτελῶς, & μοχ τι τῶν ὀνομάτων χρ. ἀποτελοῦν, κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥῆμα: tum prope finem, Οὗτοι (Stoici) μὲν οὖν οὕτως. Quae praecedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operam abuti lubet, quod hanc observationem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas suscepserat, satis esset peritus, scriptam fuisse putem. Vid. Menag. ad Diogen. L. VII, 64. HEMST.

Pag. 105. l. 1. Παρασύμβαμα) Ludit festivus scurra in detorquenda significatione vocum, quae ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent, quam discas optime ex Apollonio Synt. lib. 1, p. 36, 14, & lib. 3, p. 295. Verbo, σύμβαμα est praedicatum casui recto additum, ut in hac propositione, Τρύφων περιπατῶ. Sed παρασύμβαμα praedicatum casui obliquo additum, ut in hac, μεταμέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα congruitatem notat, quomodo vertit & iam Priscianus L. 13, p. 1118, de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, cum ab ea aliquantum receditur. Verum Lucianus ad verbum σύμβαμα vocat accidens, & παρασύμβαμα novum accidens, quod supervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Potest ipsa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συμβαίνει tum una ire, congruere, significat, tum accidere & contingere. GESN.

ead. l. 4. Τῶν λόγων πλεκτάνας) De quibus supra diximus. Habuit Chrysippus multas argumentationum species, ut Soritem, Mentientem, Crocodilem, Cornutam, Electram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Neminem, & alias, quas vel ipse Aristoteles nusquam attigit: de quibus Laërt. in Zen. Fab. cap. 10, lib. 1. Themist. Orat. 14. Ipse hoc Dial. BOURD.

ead. l. 11. Κροκόδειλος) Hinc κροκοδειλιτὴς λόγος Aphthonio. Crocodilinam vocat Quintil. I, 10. nos supra diximus ad v. Δ. I. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Μὴ ῥῆμα) Corrupta haec. Pro τοῦ lege τῇ πλ. πτ. SOLAN.

Pag. 106. l. 8. Θερίζοντα) Sophismatis huius meminerunt & alii antiqui scriptores. Nemo autem, quod quidem sciam,

exemplum affert, unde certo, quid fuerit, constet. Affert tamen ex Ammonio locum Menagius, unde quid sit *ὑπερβολή* sophisma, liquere putat. Sed ex Ammonii verbis licet quidem coniciere, quid *ὑπερβολή* fuerit; non autem diserte docemur. Vide Menag. not. ad Diog. Laërt. p. 161 A. & Ammonium ipsum p. m. 108 a. Huius solutionem nummis CC emisit Zenonem, memoriae prodidit Diog. Laërt. 170 CD. Vid. etiam eundem 174 E. Plur. de fato, sub fin. SOLAN.

ibid. Κυριεύοντα) Huius, dum alia multa recenset Diogen. Laërt. oblitus videtur, p. 60 A. & 174 E. Et noster infra cap. 25. Nec quid sit, coniectura assequi possum; nisi quis forsitan *κερατίνην* vel *κεράτινον* reponere velit, quod minime placet, nisi accedat alicuius Codicis auctoritas. SOLAN.

ead. l. 9. Ἠλέκτραν) Haec duo posteriora Chrysippus ipse Lucianeus exemplis illustrabit. Alia eiusdem farinae videre qui volet, adeat Diog. Laërt. in Euclide p. 60 A. 174 E. 183 F. *ψευδόμενος, διαλανθάνων, Ἠλέκτρα, ἐγκαλυμμένος, σωρείτης, κερατίνης & φαλακρός.* & apud Plut. l. c. ἀργός. quae omnia Logicis fufius explicanda relinquimus. V. Cressol. AG. X, 70. SOLAN.

ibid. Ἐγκαλυμμένος) Auctor huius Cronus Diodorus, teste Diogen. Laërt. pag. 60 f. meminit & alibi, ut 174 E. & 212 BC. ubi librum a Chrysippo de eo scriptum tradit. Hinc credo ductum nomen fabulae Anthippi, quam memorat Athen. 403 E. *ἐγκαλυπτόμενος.* SOLAN.

Pag. 107. l. 12. Τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν) Notaverat cl. Hemsterh. ad marg. ed. Graev. Davif. ad Cic. Tusc. Disp. L. V, p. 365 ed. 2. Sunt autem verba Ciceronis, quae ad illustrandum Lucianum faciunt: *Nihil bonum, nisi vacuitatem doloris, ut Hieronymus: Nihil bonum, nisi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui &c.* Ubi Davif. pluribus demonstrat, per prima naturae significari sanam mentem, valetudinem prosperam & si qua similia. REITZ.

ead. l. 15. Ὁψιν) Non vult, puto, simpliciter admoveri oculos, sed propter literarum tenuitatem prope faciem applicari, quae res myopas deinde efficit. GESN.

ead. l. 16. Σολοικισμῶν) Σόλοικον, non σολοικισμόν, dixisse veteres testatur Gellius V, c. 20. MENAG. Σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, quod nimirum Stoici existimarent, soloecus locutiones philosopho minime esse refugiendas. Plutarchus de Stoicorum repugnantis T. II, pag. 1047, de Chrysippo verba faciens, postquam ostendit, Chrysippum Rhetorica ornamen-

ta laudasse, & accurate esse persecutum, Οὕτω δέ τις φιλότιμος, inquit, ἐνταῦθα καὶ περίττος γενόμενος πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ περὶ τῆς τῶν φωνημάτων συγκρούσεως ὑπειπὼν, Οὐ μόνον, φησί, ταῦτα παρὶτέον τοῦ βελτίονος ἐχομένους, ἀλλὰ καὶ ποίας ἀσαφείας, καὶ ἐλλείψεως καὶ νῆ Δία σολοικισμούς, ἐφ' οἷς ἄλλαι ἂν αἰσχυρῆσθαι οὐκ ὀλίγοι. Idem ille, qui hic ita accuratus & copiosus fuit, iterum in eodem libro de conflictu vocalium, Non tantum, inquit, hoc ignoscendum iis, qui melioribus adhaerent, sed & quasvis obscuritates & ellipses, & per Iovem soloecismos, propter quos alios pudeat non paucos. CLER.

Pag. 108. l. 1. Ἦν μὴ τρις) De his hellebori porcionibus dixi ad Petronium. BOURD.

ead. l. 4. Γνύφωνα) Vox haec nusquam legitur. Est apud Hesychium vox affinis soni, Γνυπῶνες, qui sunt στυνγοὶ, κατηφέες, ἀτολμοί, παρεμμένοι καὶ μαλακοί, ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πεπτακέναι μορῶς, tristes, timidi, remissi & molles, a cadendo in genua dicti: nam γνύξ est in genua, & πίπτειν γνύξ, cadere in genua. CLER. Omnes antiquiores edd. excepta Fl. legunt γνύφωνα, quod Benedictus mutavit. Neutrum, quod sciam, apud alios auctores occurrit. Γνύφων proprium viri, Nostro sub finem Τιμ. c. 34, in Καταπλ. c. 17, & Ἀλ. c. 30, qui insignis foenerator cum esset, nomen dederit omnibus eiusmodi sordidis hominibus. Si γνύφωνα malis, quaere sensum alium ex Hesychio in γνύπων. Mihi prior ratio placet. SOLAN. Γνύφωνα, parcum, Guyet. Sed vellem auctoritatem indicasset, non enim invenio usquam: quare Solano assentior, nomen proprium inde facienti. Verum si *anarum* tantummodo significare necesse est, ut versiones habuere, σκνιφὼν potius legas, de qua voce vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 590. Sed nihil mutatione opus est. REITZ.

ead. l. 8. Ἰδιον αὐτῷ συλλογ.) Stoicos coarguit γνύφωνας ὄντας χαίρειν τῷ συλλογισμῷ, ἥτοι τῷ χρήματα συλλέγειν. In hoc enim accipit συλλογίζεσθαι vellicans εὐφυῶς. G.

ead. l. 12. Ἐτέρους τόκους) Vid. Spanhem. ad Aristophanem Νεφέλ. 1155. GESN.

Pag. 109. l. 11. Ἀναποδείκτω) Vox eiusdem ingenii est, ac ἀκριτεῖς cap. 27. LEED. Quinque genera huius syllogismi memorat Diog. Laërt. p. 183 C. D. E. quem vide. Meminit & libri, quem de iis scripserat Chrysippus p. 211 D. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀποδείξω) Ἀποδείξω ambiguum est, cum non ad Dialecticam modo demonstrationem, sed etiam ad illud, quod re ipsa efficitur, pertineat. Conatus sum illam ambigu-

tatem utcunque exprimere. Nam *efficiam te esse lapidem*, idem est, quod demonstrabo. GESN.

Pag. 111. l. 13. Τοῦ Περιζοντος) In marg. edit. Par. addita erat glossa: Περιζοντος, i. e. digni, qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant: *allusione facta ad significationem propriam τοῦ Περιζειν*. REITZ.

ead. l. 14. Περιζοντος λόγου) Vid. supra c. 22. SOLAN.

Pag. 112. l. 6. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;) Excidit, aut potius male trajecta est notatio personae Mercurii. Esse debet: Ἀγο. πῶς λέγεις; Ἐρ. ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοσθεν. Deinde ubi notata Mercurii persona, delenda est, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ. Ἐρ. ὥστε ἦν πρὶν αὐτὸν &c. Relege, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἦν. MARCIL.

ead. l. 7. Ἐκτοσθεν — ἔνδοθεν) Ed. I. ἔντοσθεν, haud dubie pro ἔνδοθεν, uti legitur μισθ. c. 3. Aliae edd. ἔκτοσθεν, ἔντοσθεν. Sed parum in his est momenti: monendus tamen lector, ne quid a nobis omissum queratur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐσωτερικὸν) Διὰ τοὺς λόγους hoc dicit, quos sic Aristoteles appellat, ἑσωτερικοὺς τοὺς διαλεκτικοὺς, ἑξωτερικοὺς δὲ τοὺς ῥητορικοὺς. Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις &c. διασύρων dixit. G.

ead. l. 15. Πολὺ λέγεις) Quia nihil variationis invenio, vulgatam inactam relinquo, alioqui praeferrem πολλοῦ λέγεις: quod nostro magis proprium ac praestantius, ut demonstro ad Reviv. c. 48. REITZ.

Pag. 113. l. 1. Ὡστε οὐκ ἂν φθάνοις ἀνοούμενος) Aberrant fere ubique in interpretatione huius locutionis. Priores attentissimi Graecis, itaque non est, quod in illo emendo possis esse celerior, quam deceat. Secutus Benedictus, itaque non nimis cito ipsum emeris, plane contrario sensu, quam est in Graecis, quae ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, itaque iam iam emas, non poteris, quin emas. Ad id enim servit stimulus praecedens, quo significat, eum habere aliquid nummorum; non ad deterrendum. Et ipsi debebant se correxisse ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσαις ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας περιστάσεις, ubi Benedictus, alioqui fieri non poterit, quin hac ratione praefecturae omnes exaureantur, ubi easdem voces contrario, ut apparet, modo, sed recte, accipit. GRON. V. γυμν. c. 14: ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με καὶ μαθητὴν ποιοῦμενος. Et sub fin. Ἦσ. οὐκ ἂν φθάνοις καμὲ μάντιν λέγων, c. 8. SOLAN. Versionem Benedicti, non nimis cito ipsum emeris, Solanus ita correxit: non est, cur emere cesses. Sed sensus eodem redit, apertior tamen est; ideoque recepi Solani cor-

rectionem, quae Gronovianae interpretationi quoque convenit. Cum Gronov. enim ait, Benedicti versionem plane contrariam esse Graecis, ignoscant mihi eius Manes, si id nega-
vero: nam eadem mens videtur fuisse istius versionis, *non nimis cito emeris*, quae Gronovianae; voluit enim dicere, non nimium poteris festinare in emundo. Sed quia enuntiatio tamen aliquo modo ambigua erat, Gronovius Latina illa verba ita accepit, ac si τὸ *non* prohibendi modo positum esset, significaretque, *noli illum tam cito emere*, quod sensum certe Graecis verbis contrarium exhiberet. Iam vero, cum reddiderim, *non est, cur cesses emere*, sive, *noli cunctari*, nihil amplius hoc ad-
versari videbitur τῷ *non poteris, quin emas*, quod etiam appositum foret; adeoque recte etiam vertitur in tab. Cebet. p. 8 ed. Rel. Οὐκ ἂν φθάνοις τοίνυν διηγούμενος, *quin igitur nobis ista statim explicas*. Adde Aristoph. Pl. 485, Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντε. Ubi recte Scholiaſt. οὐκ ἀναβάλοιςδε — ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσετε, *nolite differre*, — pro cito abeuntes morimini. Vid. eund. Aristoph. ter quater alibi, ut alios omittam, quia phraſis est ſatis obvia. REITZ. Vix poteſt apertius converti, quam a Benedicto factum erat, & ego poſue-
ram, *Non nimis cito emeris*, i. e. emere poteſ. Ad verbum, *Non praevenieris emens*, intellige *opportunitatem emendi*, quod nihil aliud eſt, quam *ſtatim emendum eſt, ſi ſapis*. GESN.

ead. l. 9. Οὐος οὐ γέλαστικὸν) Contra diſputat Theod. Mar-
cil. ad Perſ. BOURD.

ead. l. 13. Καταλείπεται) Angl. καταλείπεται. BOURD.
Καταλείπεται P. ed. l. & , ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri
καταλείπεται, minus commode. Vid. παρασ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 14. Πυρρίας) Pyrrhonem innuit, de quo vide Ἰκαρ.
c. 25. Si autem haec ſcriptura genuina eſt, petitus iocus eſt ex
nomine ſervi, ad quod proxime philoſophi nomen accedebat.
Vid. Diog. Laërt. p. 252, & A. Gell. XI, 5. SOLAN. Servavi
Graecum nomen, quod ſervile alioquin eſt, & ruſum ſignifi-
cat; ne periret, quem ſubefſe putabam ad Pyrrhonis nomen,
reſpectus. GESN.

in Schol. col. i. l. 3. Ἐποίσεσθαι) Legendum ἀποίσεσθαι.
HEMST.

Pag. 114. l. 3. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδέν) Legendum omnino ΦΙ-
ΛΩΝ. Οὐδέν. Sermo eſt de Philone Sceprico philoſopho, de
quo Laërtius in Pyrrh. § 67, ἀλλὰ καὶ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γνό-
ριμος αὐτοῦ γεγονώς. Scriptum fuerat ΦΙΛ. quod poſtea in Φι-
λάσφας abiit in editione utraque Baſil. & in Salm. Vide nos ad

Laërt. IX, 67. MENAG. Lego ΠΥΡΡ.] Cum omnes libri haberent φιλόσοφος, mutandum duxi, Pyrrhonisque nomen reposui. Menagius de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad Diog. Laërt. p. 248.) sed eius ratio non placet. Quod autem ibidem monet ex Suida de quodam, cui *Philosophus* nomen esset, de eo intelligendum puto, qui a Diog. Laërtio *Philippus* dicitur, pag. 78 E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter Platonis de legibus XIII Ἐπινομίς dicitur; nisi quod apud Suidam φιλόσοφος vocatur, non *Philippus*, quod facile librarii culpa factum. SOLAN.

ibid. Οὐδὲν) Hoc ait, quoniam ἀκαταληψίαν ἐπρέσβευεν αὐτὴ δὲ ἀκαταληψία τὸ μηδὲν ἐφικνεῖσθαι πρὸς λήψιν, ἀλλὰ πάντα διαδιδράσκειν αὐτῆς, οὐδὲν εἰς γνῶσιν ἔχειν δοκεῖ. Propterea dicit ὁ Πύρρων ἀδυνατῶς ἔχειν δραπέτην μεταδιώκειν, ἥτοι ἐπεὶ τὰ τὴν γνῶσιν * ἀποφυγάνοντα οὐδὲ ἐλεῖν οἷός τε εἰμί. De Pyrrhone lege in de Off. Cic. si recte memini. G. * Sic erat in schedis G. ego ἀποφυγάνοντα a prima manu fuisse crediderim. SOLAN. Rectissimum est ἀποφυγάνοντα, nec follicitandum, ut manifesto patet ex διαδιδράσκειν, δραπέτην μεταδιώκειν, & ἐλεῖν, quae verbum illud postulant: alterum hac structura ne Graecum quidem. HEMST.

Pag. 115. l. 2. Οὐ καταλαμβάνω) Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a se comprehendī, h. e. plene & sine oppositi formidine cognosci. Haec est ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more suo nugatur Noster. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Νωθῆς) In V. scriptum est: Εἰκότως βραδὺς γάρ] Ῥάθυμος παρὰ τὸ &c. sed mox iisdem repetitis accuratius: Νωθῆς] Ῥάθυμος &c. A. ed. praefert: παρὰ τοῦ νωστερητικὸν καὶ τοῦ δέω. . . δειν. Solanus στερητικὸν correxerat: verum V. quam dedi lectionem literis claris exhibebat: non dissentit Etymol. pag. 608: Νωθῆς, ὁ βραδὺς καὶ ἐκκελυμένος παρὰ τὸ νω τὸ στερητικόν, καὶ τὸ δέω τὸ τρέχω γίνεσθαι νωθῆς ὡς ἄρδω, νεαρδῆς ὁ ἐστερημένος τοῦ δειν. HEMST.

Pag. 116. l. 8. Κατὰ τὸν χεῖρῳ λόγον) Adscripsit his pater notam ab Bourdelotio in margine positam; nempe, *Alludit λόγους ἥττω καὶ κρείττω, quos vocant.* Non potest enim esse dubium, quin sit inepra ista animadversio, cum nihil ista vel ad vocem χεῖρῳ, vel ad Lucianum λόγον faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quae paulo ante vendendus dixerat, se ζυγαστατεῖν τοὺς λόγους καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνειν. Hinc lepidè ludit, & denuntiāt, se πείσειν εἶναι δεσπότην, miseriore ar-

gumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapsu inter salutandum: ὁμῶς τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἶης τοῦ ἡμαρτηκέναι. In Harmonide: οὕτω δὲ ἀρα σὺ ἐμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ. GRON.

ibid. Τὸν χεῖρῳ λόγον) Diogen. Laërt. in Socr. Gell. V, 3. VORST. Aristoph. Neph. III, 2, λόγος ἥττων καὶ κρείττων. SOLAN. Κρείττω λόγος est, cum verborum industria, s. sophismatibus, causa infirmior fit fortior. Conf. Aeschin. Socrat. Dial. 2, § 10 f. ἥττω autem vel χεῖρῳ λόγος, eius, qui vincitur, etiamsi causam iustam habeat. Aristoph. Nub. 112 utrumque hunc sermonem explanat, eumque falso Socrati tribuit; vid. Clericum ad Aesch. l. c. Scholiaque & interpret. ad Aristophan. REITZ.

IN PISCATOREM.

Pag. 117. l. 1. ΑΛΙΕΥΣ) In opere suo de Sophistis Cressolius putat, hunc titulum ex Platonis Sophista petitum, quia Sophistarum illic artem *hamatoriam* dici & describi reperit. Non satis animadvertisse videtur vir doctus, Lucianum ipsum hic partes piscatoris agere, quo pseudophilosophos illos, voluptati fervientes & avaritiae, illecebris auri captos detegat, e latebris tandem suis eruat, orbique terrarum deridendos exponat. Prioris hic dialogus apologia est, quam insurgentibus in se aevi sui philosophis opposuit. In eo autem quanto maiorem erga veros & infucatos philosophiae cultores benevolentiam amicumque proficitur animum, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abusi, aut avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inserviunt; quorum nonnullos aperte iam, etsi nemini pepercerit, digito quasi monstrat. Post dialogos mortuorum scriptus est. Vid. c. 26. SOLAN.

ibid. ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.) In hunc Dialogum Brodaeus Miscell. c. 22 l. III. MARCIL. Consului Brodaeum; ille vero l. c. eadem habet, quae alii ex Hom. quoque adduxere, non additis tamen versuum numeris, quare haec non repetemus; addit solummodo: *ferebant autem peram & baculum aliquando philosophi, sed inprimis Cynici.* Quae vero ad reliqua huius dialogi habet, suo loco addemus. REITZ.

ead. l. 2. ΒΑΛΛΕ) Vid. Aristophan. Acharn. II, 2, quem hic exprimit. VORST.

ibid. Ἀφθόνοις τοῖς) Leve hoc, sed melius ex ed. I. quam ut est in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. SOLAN. Sed tamen in Ἀλεκτρ.

cap. 22, κατεχάλαζης αὐτῶν ἀφθόρους τοὺς λίθους. GESN. *ead.* l. 6. Καὶ σὺ δὲ) Ita legit P. & videtur nomen aliquod excidisse. SOLAN.

ead. l. 7. Ὡς πῆρῃ) Alludit ad hunc Homericum versum Il. 16. COGN. Sed numerus est vitiosus, & versus ipse vitiose expressus, tam in Paris. quam in Graev. edit. Ideo eundem errorem non iterum describemus, sed versum Homeri mox subiiciemus. REITZ.

ibid. Βάκτροις) Hom. Il. B, 363, Ὡς φρήτην φρήτρηφιν ἀρή-
γη, φύλα δὲ φύλοις. Ubi vid. not. S. Clarkii. sed Scholiastes & Brod. in Miscell. p. 2, c. 22, iam monuere, versum ex Iliad. B esse desumptum: idem complures commentatores fecere; quod comperi, postquam haec scripseram. REITZ.

ead. l. 10. Εὐλα) Etiam alias minabantur & percutiebant baculis philosophi; vid. Ael. V. H. X, 16. REITZ.

ibid. Τὴν ἀξίαν) Δίκην. BROD.

ead. l. 11. Κεκμήκατε, ὧς Ἀρίστιππε) Auctior est vetus Codex: κεκμήκατε, ὧς Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε. GRAEV. Epicuri nomen, quod in editis exciderat, ex Mf. Gr. & P. restitui-
mus. Aptissime autem Epicurum & Aristippum, utpote labo-
ris metuentes, statim fessos inducit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἔστε σοφοί) Parod. Homer. quales hic multae. Homerus, ἔστε φίλοι. BOURD. Lepidissime Lucianus in dialo-
go, cui nomen dedit Reviviscentibus, inducit omnis philoso-
phorum sectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem,
alios, ab inferis existentes, inque ipsum Lucianum, (a quo
indigne habitos se arbitrabantur in proxime praecedenti Vita-
rum auctione; ubi venum propositi, atque adeo omnium ri-
sui expositi fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates, ubi
reliquos philosophos quanto maximo poterat fervore animi
in Lucianum incitasset, tandem labascere eos putans, Ὀμπρι-
κῶς classicum canit, — Ἔστε σοφοί, μνήσασθε δὲ Δούριδος ὀρ-
γῆς. Nempe Homerus Il. A, v. 287: Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνή-
σασθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς. IENS. Hom. Il. A, 287, Ἀνέρες ἔστε,
φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς. Unde & hic ἀνέρες excidisse
coniicio, quod cur reiiceret, nulla erat ratio. SOLAN. Il.
Π, 270. GESN. Brod. Miscell. p. 2, c. 22, ait, Hom. Il. Z, Θ,
dixisse — μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς. Recte; sed vers. Il. Θ
est 174, & Z, 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab So-
lano indicato; ubi semper habet, Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσα-
σθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς. quare non dubitem, ἀνέρες excidisse ex
Luciano, quia amat integros versus adducere: ὀργῆς vero res

tinendum credo, nec in ἀλλῆς mutandum, non tam, quia memoriter ab Nostro citatum est, sed quia dedita opera ὀργῆς pro ἀλλῆς dixit, ut supra πῆρῃ pro φρήτρῃ quo iracundiam philosophis exprobraret, non *robur*. Immo quasi vanam sine viribus iram. REITZ.

Pag. 118. l. 6. (Ἑπτὰκῖς) Atqui sex tantum mox numerantur: Chrysippus, Epicurus, Plato, Aristoteles, Pythagoras & Diogenes. Quis ergo septimus ille? Socratesne, qui hic loquens inducitur, quemque interfuisse constat, (vid. rit. & c. 10) an, quem iam nominavit, Aristippus? Pro VII, iam VIII habemus. Haereo, ut ut sit: male haec prius & legebantur, & vertebantur. SOLAN.

ead. l. 7. ΠΑΤ.) Verba, quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto: praesertim cum idem Plato paulo post aliam sententiam proferat ab his omnibus diversam, & sane nullum nomen hic reperiri in multis cod. Mss. observavit Longol. Empedoclem autem consulentes inducuntur, ut de crateribus suis loquens risum excitet. Legendum itaque censeo aut ΦΙΛ. aut distincte, Ἄλλ. Ἄλλ. SOLAN.

ead. l. 8. Μαστιγώθεντα πρότερον) Omnia haec in interprete turbata: μαστίγωσις ante crucem nota. Sic apud Dion. Hal. 5, & tangunt Literae sacrae. BOURD. Flagellationem praemittere solitam crucifixioni, notissimum; vid. tamen f. v. Lipsium de crucel. 2, cap. 2, & Ioseph. de bell. Iud. l. 2, cap. 14 f. REITZ.

ibid. τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκρόθω) Hos solebant candenti ferro perforare, ut alii docuerunt ex Parthenii cap. 20. BOURD.

ead. l. 9. τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμήσθω) Cum Pirckhaimerus mediarum vocum rationem nullam habuisset, Benedictus vertit, & in multas partes abscissa, subintellecto τῷ prius ex praecedentibus. Quod prorsus non placet, cum in Graecis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet magna eius parte vel in multum prius abscissa, aut longo tempore prius abscissa, in utrumque enim respectum vocabulo isto ἐπιπολὺ utitur Lucianus. Mox mirum, unde Benedictus πρὸς Ἰακωβίου vertere potuerit per supplicem Iovem, cum debuerit supplicum praesidem. GRON.

ead. l. 11. Κρατήρας) Aetnae crateres, in quos praecipitem se dedisse memoratur Empedocles. BROD.

ead. l. 13. Πενθέα) De huius exitu Euripidem vide in Bacch. 1029 & seqq. Orpheimors nota. Sed versum, quem affert, unde habeat, non liquet, nisi quod Euripideum credo. SOLAN.

ead. l. 14. Λακιστόν) Placet κάκιστον. Est autem Euripidis senarius. BROD. Ex Euripide. Cetera Homerica sunt ex 7 & 10. II. BOURD. Brodaeus (Misc. modo citatis) κάκιστον. Fallitur. λακιστόν μόρον Lucianus dixit admodum signanter, exprimens mortis genus, quo discerpti magno strepitu Pentheus & Orpheus. MARCIL. Brodaeus mavult κάκιστον. Sed nihil mutandum; vid. Τραγ. v. 116, ubi noster id usurpat. SOLAN.

ead. l. 16. Ἰκεσίου) Intellige Διός. BROD. In antiq. versione hoc verbum plane omissum erat. In ed. Bened. ridicule: *obsecro per supplicem Iovem*; sed Graeca expressit cl. Gefn. non visa manu Solani, quae *per supplicum praesidem Iovem* margini Bened. alleverat. Et sic saepe video illi cum Nostro convenire in versionis correctione, quod tanto maius veritatis inventae indicium. REITZ.

Pag. 119. l. 1. Ἀραρεν) Vid. & Καταπλ. c. 8, & Eur. Med. 322, 743, Hipp. p. 224. Adde & Suid. SOLAN.

ead. l. 2. Ὀμηρον ἀλέγει) II. X, Τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ. Et mox ad Ζωγρεῖτο subiicit idem Brodaeus Hom. II. Z, Ζωγρεῖτο Ἀτρεΐος υἱὲ σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα &c. vers. est 46. REITZ.

ead. l. 3. Οὐκ ἔστι) Hom. II. X, 262, Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά. In nota Marcil. in edit. Graev. citabatur II. 10, per errorem literae X. Sed idem iam fuerat in not. Bourd. Parisinae edit. adiunctis. REITZ.

ead. l. 7. Ζωγρεῖτ') Cento hic ex locis in margine adscriptis confectus, non sine falsa additione, qua philosophos avaritiae arguit. Vid. Hom. II. K, 378, & Δ, 23. Item Λ, 131. SOLAN.

ead. l. 8. Τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ) Lucianus e suo addidit. BROD.

ead. l. 10. Ἀντιλογίας) F. ἀπολογίας. vid. Hs. c. 15. SOLAN.

ead. l. 11. Μὴ δὴ μοι φύξιν γε) Est hic & Homeri vers. II. H. BROD. Non invenio. Sed II. K, 447, Μὴ δὴ μοι φύξιν γε Δόλων ἐμβάλλεο θυμῷ. REITZ.

ead. l. 16. Μὴ κτεῖναι) Ex qua Eurip. fabula, nescio. SOLAN. Perspicuum est, (ait cl. Iens. Lect. Lucian. pag. 166) in voce κτεῖναι corripidiphthongum αι etiam sequente consona, quod non insolens tamen esse, contra Bentleium probat ibid. qui cum ad vers. 87 Callim. hymn. in Iov. id negasset, omniaque ab aliis iam adducta exempla emendare conatus esset, pluribus redarguitur testimoniis a cl. Iensio singulari excursionem, 25 paginas implente, adeoque longa nimis, quam ut pro nota huc inferi queat. Quare lectorem ad cap. VI eius Lect. Lucian. remittimus, quod omnino totum legi meretur. REITZ.

Pag. 120. l. 2. Οὐ δεινὰ) Expressit Livius poëtae Graeci sententiam in orat. Marcelli XXVI, 31: *Quis passos esse hostilia, cum fecerint, indignatur?* SOLAN.

ead. l. 3. Ἐκατί) Imitationem Euripidis agnosco, cui vox haec familiaris, pro ἔνεκα. vid Med. 719, & alibi passim. pag. 307 A. τίος μ' ἑκατί κτείνετε. SOLAN. Fiat etiam hic senarius levissima traiectione, Νῦν οὖν ἑκατί ῥημάτων με κτείνετε. Patet ex responso, versum hic esse debere. GESN.

ibid. Κτείνετε με) Κτενεῖτε legend. coniicit Guyetus.

ead. l. 5. Ἀχαλίων) Laudatur etiam a Plut. 893, 2, & iterum apud hunc sine Ἀποφρ. Vid. Euripid. Bacch. 385. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδεμία μηχανὴ τὸ διαφυγεῖν με) Nullum mihi restat refugium: sic reddidit Benedictus, non male, quod ad sensum; verum haud dubie soloecum hoc. Scribe omnino τοῦ διαφυγεῖν με, nulla effugii mihi patet via. Sic supra in Necyomantia c. 2 iisdem paene verbis, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοῦς. Aliquando omittitur articulus; ut in Imaginibus c. 1 f. Εἰ δὲ κάκειν προσβλέψῃ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποστῆναι αὐτῆς; Si vero etiam illa te aspexerit, qua tandem ratione te ab ea avertes? Homerus Il. I, v. 248: — οὐδέ τι μῆχος ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν — Neque ulla via est perpetrati mali medelam inveniendi. Aliter haec locutio concipitur ab Luciano nostro in Pro Imag. c. 24: ἢ οὐδεμία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι, vel fieri non potest, quin & ille tecum vincatur. in de Merc. Cond. c. 5: Τίς ἐτι μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεύσθαι δοκεῖν αὐτοῦς; Qui fieri possit, quominus & in eo videantur illi male fuisse consulti? Sed & in his locutionibus τοῦ intelligitur. Porro pro ἀνήκεστα ὀργίζεσθαι, rectius in MS. legi testatur cl. Graevius ἀμείλικτα ὀργίζεσθαι. Vitio typorum, puto, exhibitum ὀργίζεσθαι pro ὀργίζεσθαι. IENS. Secutus sum emendationem cl. Iensii, quamvis in omnibus libris legeretur τὸ. Vid. Men. c. 2. Confer etiam ἀποκηρ. c. 10, εἰκ. c. 1, & καταπλ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀνήκεστα) Angl. ἀμείλικτα. BOURD. Procul dubio rectius Mf. εἴπατέ μοι, οἵτινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν, ἀμείλικτα ὀργίζεσθαι dicite mihi, qui sitis, & quid tam atrox a me in vos commissum sit, qui tam implacabiliter irati estis: invenit etiam Bourdelotius in Anglicano. Mox excerpta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, aequae ut Anglicanus, τοὺς κακοὺς ἐκείνους συλλόγους, quod non erat reiciendum: tua illa prava colloquia: σύλλογος enim apud Demosthenem est colloquium, & circulus colloquentium, ut docuit

Budaëus ὁ πᾶν. GRAEV. Hom. Il. A, 137: — ἀμείλικτον δ' ἔπ' ἄκουσαν. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ τοὺς καλοὺς) Angl. καὶ τοὺς καλοὺς συλλόγους. Sanior scripta lectio cum Ironia. BOURD.

Pag. 121. l. 2. Ἐπικούρος) Excidisse hic Socratis nomen, supra iam monui. Putabam itaque, aut alicubi inferendum, aut haec verba Socrati ipsi, non Platoni tribuenda, & legendum hic distinge, καὶ Πλάτων, ἐγὼ &c. Sed nunc placet vulgata, καὶ Πλάτων ἐγὼ. Socratis nomen ex Mss. solis ubi reponendum sit, definiri potest; neque enim a Platone commissum puto, ut magistri nomen omiserit. De Empedocle si quis regeat, habeo quod reponam, neque enim princeps ullius Sectae fuit: unde factum, ut hic in plebe philosophorum facile delitescat, non excitandus omnino, nisi ridiculi causa, propter Aetnae crateres. SOLAN.

ead. l. 7. Περὶ ὑμᾶς) Lege meo periculo, πρὸς ὑμᾶς. Vid. not. ad Τιμ. cap. 6. Quamquam apud Xenophontem legatur περὶ ἐμὲ ἀδικος, 154, 7. SOLAN.

ead. l. 11. Δάϊνον ἔσσο) Iliad. 3, v. 57. BOURD. Eandem Iliadis Sect. iam indicaverat Brodaeus Misc. p. 2, c. 22, sed omisso, ut semper, versuum numero. REITZ.

ead. l. 16. Μὴ τὸ τῶν) Angl. κατὰ τοὺς πᾶλλους τῶν νῦν φιλοσόφων. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Ὀρφέα) Illud ἢ Ὀρφέα ex superioribus huc inscite intrusum est. SOLAN.

Pag. 122. l. 3. Τῆς κατηγορίας) Angl. κατηγορίας. BOURD.

ead. l. 9. Καταλειπίατε) Ita omnino pro καταλειπίπ. cum S. scribendum, ut c. 14, ubi recte in omnibus legitur. SOLAN.

Pag. 123. l. 5. Ἀφ' ὧν εἶναι τις ἔδοξεν) Angl. ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι ἔδ. BOURD. Ἀφ' ὧν εἰδέναι, & pag. eadem, περ' ὧν εἰληφθῇ τὴν ᾧδὴν. Et illud, δετῆρι ὀντι τὴν τοξικῆς. MARCIL. Εἶναι τις ἔδοξεν) Sic iterum Noster in Sympos. c. 35, οἰόμενοι τινὰς εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων. In N. T. Ep. ad Gal. II, 6, ἀπὸ τῶν δακύντων εἶναι τι. Et Act. V, 36, δευδᾶς λέγων εἶναι τινὰ ἐκυτὸν. Ad quem l. Elhner. etiam ex Eurip. Ion. 597 affert, Ζητῶ τις εἶναι. REITZ.

ead. l. 6. Θάμυριν) Superatus, oculis & lyra privatus est. vid. Il. B. 102 — & Plut. 2074, 1. SOLAN.

ibid. Εὐρυτον) Eurytus artem iaculandi sagittas ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. COGN. Vid. Odyss. Θ, 224. Adde Hyg. f. 173, & 14. SOLAN. Vid. Il. B, 596, Diod. Sic. l. 3, p. 201, & Apollon. Arg. l. 1, v. 87. B. de Ball.

ead. l. 7. Ἀπόλλωνι ἐριδαινεῖν) Hom. Odyss. Θ, 224. SOLAN.

Pag. 124. l. 2. Ἐκωλύομεν) Angl. ἐκωλύσαμεν rectius. BOUTD.

ead. l. 5. Πρὸς ὄργην) Vid. L. Bos ad Epist. ad Rom. pag.

98. HEMST.

ead. l. 16. Φαίνομαι) Lucianus exigens a philosophis, ut aliquis eligatur, qui causae suae sedeat iudex, & vel omnes, vel unus ex eorum turba se accuset, ait, Ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. καὶ εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνομαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινώσκῃς τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. Po- scitur omnino φαίνομαι, idque praecipue ob sequens γινώσκῃς. Ego vero adversus crimina me defendam; denique si qua in re visus fuero iniurius, idque de me iudices statuerint, meritas videlicet poe- nas dabo. IENS.

in Schol. Ὀργίλως) In V. erat ... γέλως, unde in impress. 17 factum est ὁ γέλων. Sed Coll. unde manaverit error, osten- dunt, in quibus. ἀντὶ τοῦ ὀργίλως est, & ὁρ. ita scriptum, ut li- tera ρ sit in media O. (Φ). SOLAN.

Pag. 125. l. 4. Ἀφήσουσι μὲν) Scribe, ut in Angl. C. ἀφήσου- σίμεν & sic interpretes. BOURD.

ead. l. 7. Ἐς πεδίον τὸν ἵππον) [Prov. Plato in Theaet. ἵπ- πον εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτην εἰς λόγους.] VORST. Vid. & Brodaeum, qui Eustathium affert hoc enodantem. Thef. Cr. II, 501. SOLAN. Remittit Solanus ad Brodaeum. Ecce igitur huius verba, ex Miscell. P. 2, c. 22. Hoc est, quod dici solet: Equum in planitiem. Erasmi. in Adag. Eq. in pl. quod ita enodat Eustathius: Ἴππος εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεδιάδα οἱ ἵπποταί χερσῖμοι, ἐάν τις καὶ ἐπὶ ἐνὸς ἵππου νοήσῃ, ἐξεφαυλί- ζετο παρὰ τοῖς σοφοῖς, καὶ αὐτὸς, καὶ σολοικίζειν κατὰ νοῦν ἐλθ- γετο. REITZ.

ead. l. 13. Θάρρειτε) Lucianus itaque ubi postulasset, ali- quem sibi dari iudicem, cui causam suam, si posset, probaret, Plato totam hanc iudicis postulationem suspectam facit, ait: que, Lucianum in causis iudicialibus versatissimum simul & versutissimum, aptum satis esse circumscribendo & corrup- pendo, quicumque ipsi daretur, iudici. Ad id respondet Λουκ. Θάρρειτε. τούτου γε ἕνεκα, οὐδένα τοιοῦτον διαιτητὴν ὑπο- πتون, ἢ ἀμφίβολον ἀξιόσαιμ' ἀν γενέσθαι. Et hic locus prava interpunctione pessime habitus; & nihilo melior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic autem distingue, Θάρ- ρειτε τούτου γε ἕνεκα. οὐδένα τοιοῦτον &c. Secus illud τούτου γε ἕνεκα fuit ab Θάρρειτε divulgum, & sequentibus adiectum. Vult enim auctor, De eo quidem ne esote solliciti. Neminem ego

talem constitui mihi postulare iudicem, qui sit suspectus vel anceps. Plane uti nos hanc lectionem disposuimus, deprehendimus postea haberi in editione Flor. nisi quod illic particula γε, quam aliae editiones recte servant, est omissa. Mira profecto interpretis prioris socordia, ut qui loquendi formulam aliquoties ab Nostro alibi usurpatam, non melius observavit, ut eam hoc in loco depravatam, integritati suae reddere non potuerit. Iam supra in Deor. dial. XX, § 15: Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. Παιδε γάρ μοι ἐστὼν δύο καλῶ, *Ne sis de hoc quidem sollicitus: sunt enim mihi duo pulchri filii.* Infra quoque in Cataplo cap. 8: Μεγαπένθης. Ἀπολείται οὖν χρυσὸς τοσούτος; Κλωθῶ. Οὐκ ἀπολείται. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. Pro Imaginib. c. 16: Θάρρει, ὦ Λυκίνε, τούτου γε ἕνεκα, ὡς οὐ φαυλὸν με ὑποκριτὴν ἔξων τῆς ἀπολογίας, *Ne sis, mi Lycine, magnopere de hoc sollicitus; quippe qui non futilem me defensionis tuae habiturus sis astorem.* De morte Peregrini c. 26: Ἀλλὰ θάρρειτόω τούτου γε ἕνεκα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἂν &c. IENS. Sic exhibui, ut cl. Ienius iussit, pravam interpunctionem tollendo. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Παροιμ.) Hanc enarrationem non agnoscunt C.

ibid. l. 6. Ἴππος) Ἴππου legebatur, sed Solanus ου in ος mutavit.

ibid. col. 2. l. 1. Παράλληλαι) Ita manu sua correxit Solanus, cum in impresso Graev. legeretur παράλληλοι. Quod tamen credo se eadem ratione tueri posse, qua Attici composita ac derivata in ος & ως communiter accipiunt. REITZ.

ibid. l. 2. Παροιμία) Secundum hoc Prov. in C. reperitur; in V. desiderabatur.

ibid. Βατράχῳ) Verba duo sequentia στέαρ γαλῆ, in impr. omissa addidit Solanus.

Pag. 126. l. 7. Ἐκ περιουσίας) Alleverat orae ed. Graevii clar. Hemsterhusius, Dukerum consulendum ad Thucyd. VIII, p. 332. Sed est p. 532, n. 37, (ed. Bip. Vol. V, p. 255.) ubi ἐκ τοῦ περίοντος, & ἀπὸ περιουσίας, ex abundantia, sive, plusquam opus est, ex Thucyd. affertur, & haec Luciani verba eodem modo exponuntur. REITZ.

ead. l. 15. Ἐν τῇ χειρὶ) In ferro & armis. BROD.

Pag. 127. l. 4. Ὑδατος) Aquam alicui fundere, est ei locum dare dicendi & causam suam agendi: ad aquae enim mensuram certam oratores dicebant & clepsydrum. VORST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἰστέον) Huic simile scholion, iisdemque paene conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam con-

senfum alibi observare est: quo fit, ut credam, duos hosce scriptores multa ex eodem fonte hausisse. CLER.

ibid. l. 7. Κρονίσκου) Ita in margine correxit Solanus, cum antea legeretur κρατηρίσκου. Recte quidem se habet correctio, sed vellem addidisset, qua auctoritate facta sit, cum altera lectio non tamen fuerit plane absurda. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. Έκρυη) Έκροϊ legebatur in impr. quod rursus mutavit manus Solani. Sed cum saepissime in marg. testetur, se ita ex collatione MS. C. & V. correxisse, etiam reliqua pleraque inde eum hausisse credo. REITZ.

ibid. l. 2. Συνέτεμνον) Ένέτεμνον legebatur, noster vero Solanus adiecerat συνε. Ita ut legere possis συνετέμνον vel συνέτεμνον: sed posterius eum voluisse, facile est conicere, & iterum occurrit in Schol. ad c. 28 huius dialogi. REITZ.

Pag. 128. l. 1. Παρ' αὐτῆς) Male olim vertebatur, *ad ipsam*. Vid. L. Bos Obs. crit. p. 50. REITZ.

ead. l. 10. Συμπαράβησθεις) Emenda συμπαράβυσθ. BROD. in Misc. P. 2, c. 22. Sed sic iam habuere editi. P. S. & c. In qua igitur malam lectionem — βησθεις vult corrigi? In *Iunt.* credo, ubi sic editum fuisse, sed manu Solani correctum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem hic notavit. REITZ.

ead. l. 12. Ές τὸ ἀσφαλές) Vertunt: *ibi mulierem quandam vidi non carentem fuce, etsi in modum quam maxime opportunum & incomum se aptabat.* Estne τὸ ἀσφαλές in modum quam maxime opportunum? Hoc credant, qui nondum aere lavantur. Legendum, *ές τὸ ἀφελές καὶ ἀκόσμητον*, & verte: *Ibi mulierem quandam vidi non simplicem, etsi se composuisset, ut videretur maxime infucata & inculta.* In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀφαλές, quod frequentius in Luciano reperitur, corruptum est in ἀσφαλές, uti videbimus. Mox addit, cum mulier illa forte invita nudaretur, se vidisse in illa περιδέραια χρυσᾶ τῶν κλοιῶν παχύτερα, torques aureos boiis crassiores. Sic enim & codex Angl. & mea excerpta, longe ἐμφατικωτέρως, quam quod in editis circumfertur, τῶν ἐγχείλων παχύτερα. Sunt enim τὰ κλοιᾶ & ὁ κλοιός vincula sive ferrea, sive alius materiae crassiora, quibus & captorum colla, manus, pedes vinciuntur, ut & quibus canes mordaces coërcentur. Xenoph. II Έλληνικ. οἷνε ὥσπερ τοὺς δάκνοντας κλοιῷ δέσαντες παραδιδόασιν, οὗτοι κἀκείνοι ὑμᾶς παραδόντες τῷ ἡδίκημένῳ τούτῳ δῆμῳ οἱ χονταὶ ἀπιδόντες. Sicut qui mordent catena vinciendos tradunt, ita illi (Lacedaemonii) vos postquam tradiderunt populo isti iniuria affecto, abierunt. Apud Eusebium Hist. Eccl. V, 32, vinculum

ferreum, quo martyrum colla vinciebant, dicitur κλοιὸς σιδήρεος. Prudentio est *boia*: *Colla boiis impedit*. GRAEV. Ἀφελές omnino legendum, praeuentibus Codd. MSS. P. L. & ed. I. Quod enim in reliquis est ἀσφαλές, ferri nulla ratione potest. SOLAN. Legendum omnino, quod iam vidit Graevius, ἀφελές. GESN.

Pag. 129. l. 1. Τεφαίνεται δέ τι καὶ ψιμύθιον καὶ φύκος καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά) Absit, ut credamus, id posterius factum, aut Lucianum velle innuere. Immo nihil verba meretricia ad praecedentia: & quid ad verbum in initio positum? Puto scripsisse καὶ τὰ χρώματα, ut in Dearum iudicio, μηδ' οὕτω κεκαλλοπισμένην, μηδ' ἐτοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταίραν τινα. GRON.

ead. l. 2. Ψιμύθιον καὶ φύκος) Bened. vertit, *creta & fucus*. Sed, *cerussa & fucus* rectius ill. Spanh. obs. ad Callim. p. 446 f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. REITZ.

ead. l. 3. Ἐς τὸ κάλλος ἔχαιρε) Vertebatur olim: *admodum gaudebat*; sed rectius cl. Gesn. vertit, *pulchritudinis nomine*; ideoque ego comma post ἐραστῶν sustuli, & post κάλλος posui, ut nexus fiat, ἐπαινουμένη ἔς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, *laudata propter pulchritudinem, gaudebat*. Sic pro Imag. c. 23. V. L. Bos Obs. cr. pag. 50. Sic eis pro propter etiam Ael. V. H. XIV, 9, Ξενοκράτης — ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἀχαρὶ σκωπτόμενος, *Xenocrates cum a Platone ob rusticitatem derideretur*. Quia autem τὸ κάλλος, docente Hesych. & Eustath. etiam signif. *unguentum Veneris*, nescio num simul ex ioco ambiguo huc alludat. REITZ.

ead. l. 6. Οὐδ' ἐπρόσβλεπε) Id quod meretrices Corinthiae facere consueverant: vid. Comicum in Plut. v. 149, & Schol. ibid. L. Bos.

ead. l. 8. Ἐγγέλων) Angl. κλοιῶν. BOURD. Κλοιῶν quidam Codices, (ut in variantibus notatum.) confer' Ἀπ. μισθ. c. 1. Eurip. Κυκ. 183, de torque Paridis. SOLAN. Ἐγγέλων retinendum puto, quia ratio reddi potest, cur κλοιῶν substitueret aliquis, qui non intelligeret, quid *anguillae* sibi hic vellent; de *anguilla* substituenda *boiis*, nescio an aliquis cogitare facile potuerit. Tum torques anguillarum figura decet non minus, quam muraenarum, unde dictas *muraenulas* torquium quoddam genus, constat; vid. Scheff. de torqu. p. 12. GESN. Etiam in Iunt. cl. Solan. deleverat ἐγγέλων, & κλοιῶν correxerat, ac videtur voluisse in textum recipere. Sed rectius cl. Gesnerus vulgatam servavit, cui addo, nihil inde confici, quod in

Apolog. pro merced. conduct. c. 1 iterum vocabulum κλοιῶν occurrat: illic enim nec lufus idem, nec comparativus praecedit, ut hic. REITZ.

ead. l. 10. Τῆς ρινός) Eadem locutio occurrebat supra Deor. Dial. § 3. REITZ.

ead. l. 11. Ἰξίωνα) Vid. Hom. Il. E, 317. Conf. Deor. Dial. VI. SOLAN.

ead. l. 14. Βαδίζειν ἐπὶ τῇν οἰκίαν) Subindicat vafer scurra, Platonem quoque non satis familiarem fuisse philosophiae & veritati. GESN.

ead. l. 15. Ἐν Κεραμικῷ) De his omnibus locus dicendi ad Pausan. BOURD. Glossa edit. Paris. *Ceramicus, locus Athenis, ubi, qui in bello ceciderant, sepeliebantur: a varietate picturarum poecilus dicta porticus: nam ibi bella varia, quae Athenienses adversus hostes gesserant, depicta erant. meminit Pausanias.* REITZ.

Pag. 130. l. 2. Ποικίλῃ) A pictura Polygnoti sic dicta porticus; v. Corn. Nep. Miltiad. c. 6, & Diog. Laërt. in Zen. pag. 165 C. SOLAN.

ead. l. 3. Πρόσεισιν) Angl. προσέρχεται. BOURD.

ead. l. 5. Ἡρέμα) Compositae. BOURD.

ead. l. 7. Καίτοι μία πάντων) Fingitur Philosophia more solito in porticum Poecilen procedens, non sola, sed aliquot comitibus stipata, Virtute nempe, Iustitia, Veritate, & aliis, quae mox nominantur. Ita tamen Philosophia huic turbae memoratur immixta, ut, quamvis omnes essent inter se admodum similes, nihilominus Philosophia dignosci potuerit. Πολλὰς ὁμοίας ὄρω, inquit Λυκίνο, τὸ γε σχῆμα, καὶ τὸ βᾶδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, καίτοι μία πάντων φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς. Non caret soloecismo hic locus; neque enim πάντων, sed πασῶν, res ipsa postulat satis manifesto. Non tamen ego quidquam hic ausim immutare, cum & alibi similia in hoc scriptore offenderim. Ecce in Amoribus, in descriptione templi Veneris Gnidae c. 12: Καὶ πῶς εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους, ἀφροδίτῃσι προσέπνευσαν αὖραι. τὸ γὰρ αἶθριον, οὐκ εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λεύκῃς ἐστρωμένον, ἀλλ' ὥς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέραν καρπῶν, ἀ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύνοντα τὸν περίξ ἀέρα συναρβύουν. Et statim ab ipso delubro, Venerae nobis adspirarunt aerae; nam subdialis pars non in pavimentum maxime sterile, laevibus lateribus instrata, sed sicut in Veneris templo, tota erat fructuum mitium ferax, qui cum frondibus suis in longum usque luxuriantes, ambientem aërem involuebant. Patet clarissime, voculam ἀ ad τοὺς καρποὺς esse

referendam. Sic pag. seq. ἦν δ' ὑπὸ τοῖς ἀγὰν παλινσκοίοις ὕλαις. ἰλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν. εἰς ἃ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές. *Erant autem sub opacis hisce silvis amoenae tabernacula, eorum usui, qui intus convivari vellent, comparata. In quae nonnulli quidem urbani se raro conferebant &c. Et hic ἃ, ubi poscitur ἄς. In de Parasito c. 26 Parasitus, ubi variis argumentis demonstrasset, Parasiticam artem generatim universis aliis artibus esse praestantiorē; eandem hanc artem singulis quoque praestare artibus docturus, ita pergit, Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει (ἡ Παρασιτικὴ) δεδεδειχθαι μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὥς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει σκοπῶμεν. Igitur quantum communiter praestet (Parasitica) omnibus, videor mihi demonstrasse. Age iam, quantum singularim singulis praestet, consideremus. Perpicuum est, dicendum fuisse πασῶν, non πάντων respiciuntur enim τέχναι quocirca etiam in sequentibus dicitur ἐκάστης, scilicet τέχνης. Sed & supra c. 13 promiserat Parasitus se probaturum, ὅτι Παρασιτικὴ κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν. εἴτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης. Sic in Lapithis c. 4 pr. id ὑποσόλοιον Lucianici filii propterantis notat Marcilius, Ἀλλ' οὔτι γὰρ πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἔχρη, ἀκριβῶς γινώσκων πολλὸν πλέον ἐπιθυμούντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκούσαι. *At non erat apud me sic agendum, ut qui norim (cognoscentem) apprime, te dicendi esse longe cupidiorē, quam ego sim audiendi. Et re vera debuerat γινώσκοντα. Quid tamen dicemus? Certe mihi vix credibile est, tam foedam labem ab politissimo auctore profectam; potius vel temporis iniuriae, vel librariorum socordiae eam deberi existimem; quamvis non omnino mihi persuadeam, ipsos quoque veteres scriptores non aliquando leviter esse lapsos, quod secundae curae facile restituisent. Praecipue autem id existimare non absurdum tantopere est, cum & in hodiernis linguis non raro contingat, ut etiam exactissimi scriptores vernacula lingua scribentes, in phrasibus contra naturam linguae per oscitationem quandam impingant. Lūbet hic paulum indulgere exemplis, ex scriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi ὑποσόλοιόν τι residere existimari possit, sive ab ipsis auctoribus, sive depravatione temporis & librariorum ortum. Apud Aelianum X Ποικιλ. c. 18, ubi legitur, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνης, ἡράσθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ὁμίλησε καλῶ ὄντι καὶ νέῳ, haud dubie stili ratio requirit Βουκολοῦντος τοῦ Δάφνης, quemadmodum & interpretes intellexit. Libro quoque XII, c. 1, Ταῦτα ἀκούσασα ἡ παῖς καὶ δράσασα, τὸ φῦμα ἠφανίσθη. Paret & hic primos pro secundis casibus esse**

positos. Similia exempla si non omnino soloecae, nimum certe ἀνακολούθου orationis, notavit in Hygino Th. Munckerus in sua de Hygino Dissertatione; quale illud in Fab. CLXIV, *Quam pater gladio feriens, Adonis exinde natus est.* Non tamen sunt omnia, quae in Hygino stribliginis nota insignit ibi vir doctissimus, ab Augustei aevi scriptoribus alienissima. Sed hoc non est huius loci. Possint huc quoque referri ex eodem Aeliano, quae leguntur lib. I, c. 15, de pullis columbarum, *Νεοττων γενομένων ὁ ἄρρην ἐμπτύει αὐτοῖς, ἀπελαύνων αὐτῶν τὸν φέροντα, φασίν, ἵνα μὴ βασιλευσὶ δι' ἄρα τοῦτο.* Gesnerus legit *τοῦτον*, ut effugiat soloecismus. Sed ecce lib. XII, c. 60, de congressu Dionysii & Philippi, *Πολλοὶ μὲν οὖν, ὥς εἰκός, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπέβρευσαν. ἐν δὲ ταῖς καὶ ἐκεῖνο.* Posceretur *ἐκεῖνος*, λόγος nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico nostro eruditissimo, Iac. Perizonio, ad Aeliani locum lib. XIV, c. 37, qui vulgo sic legitur, *Ἔστι γὰρ τι ταῖς χειρουργαῖς σοφόν, καὶ ἐν τοῦτοις. καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δύναται τις καταγνῶναι ἔχοντα ταῦτα, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο &c.* Reiciunt eruditi Fabrum legentem *χειρουργίας*. At sicut nec ego Fabro assentio; ita non video, ubi texturam horum verborum contempnor, concinnum esse in *ἐν τοῦτοις* sensum; neque enim id satis commode ad ἀγάλματα & εἰκόνας, de quibus praecessit, referri posse puto. Mihi censetur tollenda post *ἐν τοῦτοις*, illa *τελευταία στιγμή*, (quam etiam non agnoscit Romana editio) & omnia ita connectenda: *Habent enim haec artes, quae manu fiunt, aliquid sapientis; inque illis (artibus) multa quidem & varia quis possit deprehendere ita sese habentia; inter haec vero & illud &c.* *Ἐν τοῦτοις*, hoc est, *ἐν χειρουργαῖς* omnis generis. *Τοῦτοις* autem pro ταύταις, qualia illa exempla, quae & apud hunc scriptorem & Lucianum nostrum supra vidi-mus. Ceterum nolim quis existimet, haec ita me afferre, quasi contendere velim, ea, quae ex antiquis scriptoribus pro vitiosis protuli, verissime esse vitiosa omnia: potius haec edito lectori haecenus exhibui & proposui, ut simul profitear, me, si quid minus diligenter perspexerim, lubenter meliora doceri velle a quocunque, qui cum nostrae in his literis mediocritati succurrere, tum his ipsis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipsis poetis quoque a recentioribus Graecis magistris, ne de Aristarcho aliisque veteribus Criticis loquar, nonnulla pro soloecis notata sunt: quemadmodum Scholiastarum in eos lectio satis testatur cui-libet facere possit. Sic verus Scholiastes Homeri anonymus

ad haec ex Il. I, v. 598, — οὐ τι με ταύτης Χρεὼ τιμῆς — πο-
 tat, id esse *σολοικισμόν παρὰ τὰς πτώσεις* debuisse nimirum
 Homerum dicere, οὐ τι μοι ταύτης χρεὼ τιμῆς. Similiter scri-
 bit idem commentator ad Il. K, v. 43, Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σε.
 — An vero revera haec locutio sit soloeca, non iudico. H.
 Stephanus censet esse accusativum pro dativo: quid vero hoc
 a soloecismo differat, non video. Forte quaedam est ellipsis, cu-
 ius ratio nondum sit plane perspecta. Paulo maioris momenti
 est, quod idem Anonymus notat ad Il. Θ, v. 455, Οὐκ ἂν ἐφ'
 ὑμετέρων ὄχλων πληγέnte κεραυνῷ Ἄψ ἐς ὄλυμπον ἴκεσθον —
 nimirum *πληγέnte* positum esse pro *πληγεῖσαι*. Et certe hoc,
 vel in duali *πληγεῖσα*, postulat haec oratio: loquitur enim
 Iuppiter ad Iunonem & Palladem, atque ad eas τὸ *πληγέnte*
 est referendum. Est tamen, ubi omnino non audienda est istius-
 modi Graecorum magistrorum crisis. Etenim cum apud Ho-
 merum Il. Δ, 508, legitur — Τὸν δὲ σκότος ὅσσ' ἐκάλυψε, non
 est, ut censet Anonymus ille, soloecismus; nec summa fuit
 Homero, ut ille innuit, necessitas scribendi sine soloecismo —
 τοῦ δὲ σκότος ὅσσ' ἐκάλυψε. Est nimirum solemnissima illa el-
 lipsis, atque ita commode intelligenda: τὸν δὲ σκότος ἐκάλυψε
κατὰ τὸ ὅσσ', hunc, quantum ad oculos, tenebrae involverunt.
 (Atque ita se ipse satis dilucide exponit Homerus, ut qui Il. E,
 82, (& Π, 333) narrans Hypsenora ab Eurypylo occisum,
 diserte ait — τὸν δὲ κατ' ὅσσα ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ
μοῖρα κραταίη. Hanc parenthesin inseruit *Hemst.*) Apollonius
 quoque Rhodius nonnunquam paulo iniustus ab Scholiasta
 suo exagitur. Ut omittam, quod compluribus in locis, ubi
 poeta iste τὸ σφέτερος, *ἐνικῶς, de uno*, usurpat, identidem non
 recte scripsisse ab Scholiasta suo arguitur; quam crisin, ut ini-
 quam exploserunt dudum eruditi, H. Casaubonus ad Athen.
 IX, c. 4, Ez. Spanhemius ad Callimachum p. 457. Ubi apud
 hunc lib. I, v. 440, Iafon Apollinis oraculum comitibus suis
 hoc modo profatur, Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρεῖω τε περῆσαι
 ἐνθάδε κῶας ἔχοντας, — interpres Graecus continuo infert,
 oportuisse *ἄγουσι* (nempe, ut hoc obiter dicam, Scholiastes
 ille in suo libro legebat *ἄγοντας*, non *ἔχοντας*. Et forte haec
 sanior est lectio: nam sic *κῶας ἄγειν* reperio quoque in hoc
 poetae anonymi apud Etymol. M. scriptorem, voce *Κῶδιον*,
 fragmento, *Κῶας ἄγειν κροῖο μεμῶτας* —) referendum enim
 id esse ad τὸ ὑμῖν. Sed vero sicut *ἄγουσι*, sive *ἔχουσι*, non fuis-
 set culandum, ita nunc quartus casus ab omni vitio purus est.
 Quemadmodum enim etiam Latine dicitur *michi otioso esse non*

licet, expedit bonas esse vobis, ita & quo minus Graece possumus utroque modo loqui, nulla est ratio, modo recte in construendo distinguatur. Apollonii ergo verba ita erunt concinnanda, Ἦμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρεώτι, ὑμᾶς περῆσαι ἐνθάδε κῶας ἔχοντας. Ita & Homerus (quod ipsum exemplum affert quoque istic Apollonii Scholiastes) Il. A, v. 541: *Αἰεὶ τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπὸ γούφῃν ἐόντα, Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν* — hoc est, *Αἰεὶ τοι φίλον ἐστὶ, σὲ ἐμεῦ &c. semper tibi placet; te seorsum a nobis, clam consilia agentem, regnare.* Nullo itidem iure, ut ante nos video animadvertisse Ier. Hoelzlinum, Scholiastes in his Apollonii I, v. 872, *Ἰομεν αὐτὶς ἕκαστοι ἐπὶ σφέα* — ait illud *σφέα* se non ὑγιᾶς habere; convenire enim *σφέας* tertiae personae; hic autem sermonem fieri in prima; quare debuisset Apollonium dicere ἐφ' ἡμέτερα. Sed omnino fallitur Graecus ille magister: nihilo enim magis peccat Apollonius, dicens, *Ἰομεν αὐτὶς ἕκαστοι ἐπὶ σφέα* — *Redeamus quisque ad sua*, — quam Virgilius (quod idem opportune doctus ille vir affert) eodem, puerisque notissimo, modo dicens, *Quisque suos patimur manes*: — qua loquendi ratione nullus non scriptor frequentissime utitur. Similiter iniquus est Scholiastes ille in Apollonium, ubi in v. 893, *Ῥηδῖως δ' ἀν' ἐοῖ καὶ ἀπειρόνα λαδὼν ἀγείραις*, culpatur τὸ ἐοῖ de secunda usurpari persona, cum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ ἐοῖ, quemadmodum & τὸ αὐαντοῦ, etiam de aliis personis usurpari, recte animadvertit idem Hoelzlinus, ad quem lectorem relego. IENS. Ed. Flor. πάντως, uti conieceram. In reliquis est πάντων, mendose. SOLAN.

ead. l. 13. Κεφάλαια) Apud Latinos saepissime principes philosophi illi illustres audiunt, praesertim apud Ciceronem. At hic non principum tantum nomine honoris causa compellat; sed summam & epitomen totius suae disciplinae: ipsa disciplinarum mearum capita. Sic αὐτὰ δὴ τὰ κεφ. usurpat iterum Συγγρ. cap. 28, & N. Δ. XX. Haec cum scriberem, venit in mentem locus Ciceronis depravatissimus, de Nat. D. initio; cum perobscuram esse dixisset quaestionem de natura Deorum, sic pergit: *De qua tam variae sunt doctissimorum hominum, tamque discrepantes sententiae, ut magno argumento esse debeat CAUSAM PRINCIPIMUM philosophiae esse scientiam, prudenterque Academicos a REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse.* Ad hunc locum docti multa. P. Manutius legit, *causam, id est principium*; ostenditque pluribus, qua ratione scientia sit causa philosophiae. Sed nihil haec ad rem: immo Ciceroni contraria, qui, quidquid demum scripserat, statim insert, *prudenter Academicos*

cos *A REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse*. Fulvius Ursinus a Ml. suo haec verba abesse ait, *causam principium*. Omnibus aqua haeret. Ego sic emendo: *causam principium philosophiae esse scientiam*. Norunt, qui Ciceronis opera philosophica legerunt, solere eum philosophos celebres *principum* nomine insignire: exstantque illius rei in hoc ipso libro exempla: nec de eo laborandum est. At in olita forsan videbitur locutio, *causa scientia*. Esto: at certe rei accommodatissima. Et, si vacaret, ex Plauto, Seneca & ipso Cicerone possem non admodum abhorrentia loca proferre. SOLAN. *Caput* etiam Latinis tam de principe alicuius Sectae, quam de summa atque epitome rei dici, recte quidem clar. Solanus affirmat, idque omnibus satis notum arbitror; verum emendatione illa Ciceronis, quam proponit, nihil opus esse arbitror; cum Davif. ex Ml. Eliensi nobis exhibuerit: *Causam, id est principium philosophiae, esse inscientiam*, ut Aldus quoque iam habuerat. Quia *inscientia* sit *πρωτὴν αἰτία* philosophiae, ut ait Nemeseus de nat. Hom. c. 30, p. 230. REITZ.

ead. l. 14. Τῆς ὑμᾶς) Angl. *ti. BOURD.*

in Schol. col. 1. l. 4. Ἀθναίων) *Ἀθναίων* legebatur in impr. sed *an* in *os* mutaverat noster Solanus; ideo sic dedi, quia recte emendavit. REITZ.

Pag. 131. l. 1. Λοσιδύτης) Angl. *τυμωρύχος*. Has voces interpretantur Pollux, Hesych. Suid. copiose. Interpres Demosth. Libani. Arg. orat. contra Midiam. BOURD.

ead. l. 7. Ἐν Διαύσει) His actae etiam Aristophanis nubes, quas ipsas, cum patienter adeo tulerit Socrates, vel fortiter potius & magno animo: parum decorum personae illius servavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto nimirum impotenter nimis insultat capribus sectarum, nimis de se arroganter, vel impudenter potius commemorat. GESN.

ead. l. 12. Ὡς περ τὸ χρυσίον ἀποσπόμενον τοῖς κέρμασι; λαμπρότερον ἀποτίλβει) Erasmus, *sanguam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet*. Et quaeso, quid hinc distat Benedictus, *quemadmodum aurum, cum erutum inciditur, clarius refulget?* Scilicet hoc erat, quod Salmuriensem interpretationem merebatur. At quid hoc rei est? an aurum tunc incisum clarius est reliquo auro? Immo quid magis faruum est? an periculum est, ut quis credat, aurum ab aliquo incisum iri non erutum? Rectissime annotavit pater: vide Casaubonum ad Strabon. pag. 63, ad lib. 3; innuens locum scilicet, unde discimus, aliquod auri genus effossum solere tunc

di, ut ait Plinius, κόπτεσθαι, ut Strabo. GRONOVIVS.

ibid. Ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι) Locus est elegantissimus, sed ab interpretibus pessime acceptus de convitiis, & scommatibus: Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἔν τι ὑπὸ σκώματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τούναντιον ὅπερ ἂν ἡ καλὸν, ὅσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερότερον γίνεται. Vertitur: Novi enim nihil reddi deterius a scommate; sed contra quod bonum est, quemadmodum aurum, quod erutum inciditur, clarius resurgit, fitque splendidius. Quid hoc aurum, quod erutum inciditur? Num incisio reddit aurum splendidum? num κόπτειν χρυσὸν est aurum incidere? Κόπτειν est ferire, signare aurum: & κόμμα est signum in nummo percussum; hinc numίσμα σονηροῦ κόμματος, quod aliter dicitur παρακεκομμένον, malae notae; nummus adulterinus. Hic tamen κόμμα est ipsa percussio, cum in moneta nummus feritur, ille actus ferendi: legitur autem pro ἀποσπώμενον in Ms. ἀποσμάμενον, quod valde placet. Est igitur ἀποσμάμενον τοῖς κόμμασι χρυσίον aurum detersum ipsa percussione, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, & signatur, fitque, cum signatum est, splendidius: quod qui in officinis illis aurum & argentum viderunt signari, non possunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, signo à malleatoribus impresso, fit splendidius, sic convitia & scommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, potest exponere, monētὰν νέαν, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina est protracta: sed ego Ms. scripturam laudo proboque. GRAEV. Ἀποσμάμενον) Hanc scripturam Ms. Gr. in textum pro vulgata ἀποσπώμενον recepit. In P. ἀποσμάμενον mendose. SOLAN. Vid. Passion. S. S. Mart. Tarrachi, Probi & Andronii pag. 275. HEMST. Ἀποσμάμενον Solanus in textum recipi iussit. Ego vero propter consensum optimarum edd. & plurimorum Codicum, nihil mutare ausus sum in vulgata, maxime cum citatio Hemsterhusii sensum probum ostendat. REITZ. Noster de Gymn. c. 29, τὸν ῥύπον ἀποσμάει, sequiturque etiam καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Quare iam & hic ἀποσμάμενον restitutum vellem pro ἀποσπώμενον. IDEM in Addend. & Corrig.

ead. l. 14. Ὀργίλοι) Iracundus, ad ulescendum proclivis, quae significatio satis obvia si testimoniis indiget, adi Ellner. ad Tit. I, 7. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγχετε) Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere pos-

fit. Itaque mox Philosophia, δῆλος, inquit, ἐστὶν εἰπεῖν τι θε-
λων. GESN.

Pag. 132. l. 2. τὴν ἀξίαν) Ἀξία, τιμὴ, τίμησις, εὐκλεία ἀν-
τὶ τῆς κολάσεως. Ut apud Latinos pretium, stipendium, & si-
milia. Eufst. ad Iliad. 1. Inter. Aristoph. alii. BOURD.

ead. l. 3. Ἐπιὼν) Alibi apud hunc & Demosthenem παριών.
SOLAN.

ead. l. 8. Καί σοι ὅτι ἀνδοκῇ) Angl. ὅ σοι ἀνδοκῇ. BOURD.

ead. l. 10. Ἡπὲρ καὶ μόνη τάλανθες ἐξευρεῖν δύναίω) Malim
cum Mf. Ἡπὲρ καὶ μόνη τάλανθες ἀνεῦρεῖν δύναίω. Inferius ἐν τῇ
Ποικίλῃ rectius veritas cum C. Nepote in Poecile, quam cum
interpretibus in Poecilo. GRAEV.

ead. l. 11. Ἐξευρεῖν) Mf. Gr. & P. ἀνεῦρεῖν, quod ad veram
lectionem magis accedere videtur: puto enim scripsisse Lucia-
num ἐξερευνᾶν. Vide tamen infra c. 45 ἐξεύρισκε eodem, quo
hic, sensu. L. ἀνευρεῖν. SOLAN.

Pag. 133. l. 5. Ἀρείον πάγον) Arium pagum, Areopagum
unico verbo: locus est Athenis, ubi Orestes causam dixit, &
ubi quae ad remp. spectabant, severissime administrabantur.
Sic dictus, (teste Pausan. in Attic.) quod eo primo vocatus sit
Mars (quem Graeci Areem vocant) in ius, propterea quod A-
lirrhothoum interfecerat. COGN. De loco & voce multa eru-
dite vir sanctus Gulon. Fulienf. ad Dionys. Areopag. dixit.
Suid. Interp. Aristoph. alii de quib. ad Pausan. BOURD. He-
sychius in arce Areopagum ponit: Lucianus aliter, ut vides,
& quidem recte. Vid. Paus. pag. m. 108 C. SOLAN. De loco,
eius iudiciis, ac diversa opinione circa etymon vocis satis
egere interpretes ad Aët. Apoll. c. 17, 19. Inprimis Hammon-
dus & Clericus, alique, quos vid. apud clar. Wolfium in Cur.
Philol. ad N.T. Conf. nostrum iterum de Gymn. c. 19. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ περιπατῆς) Confer supra Ἐπισκ. cap. 2, & alibi
apud nostrum. SOLAN.

Pag. 134. l. 16. ΦΙΛ.) P. & L. in impressis ΛΟΥΚ. SOLAN.

ead. l. 17. ΑΛΗΘ.) Repono personam ΑΛΗΘ. In omnibus
impressis antea scribebatur ΦΙΛ. Sed primo repugnat dialogi
series; nam id agit Philosophia, ut veritas iudicio adesse di-
gnetur; quae aptissime adeo venturam se hic negat, ni secum
comites solitas adducere liceat. Adde, quod etfi Philosophiae
etiam ministrare commode dici possint Libertas, & quo sensu
hic sumitur, Audacia; elegantius tamen & longe aptius Veri-
tatis affectus dixeris. Probabunt itaque, sat scio, viri docti &
elegantiarum spectatores & exactores strenui nostram emen-

dationem. His iam scriptis, etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita enim in P. & L. *Veritati* haec tribuuntur. SOLAN.

Pag. 135. l. 4. Μηδ' αὖτως) Parum modestus hic Sophista noster, ut toto fere dialogo: nimis in illum statim propendet Philosophia: nimis ille adversus eam nasutus, nimis illa patiens: nimium stulti Socrates, Plato, ceteri. Etiam illud parum provide, quod Libertas & loquendi Fiducia, ancillae sunt Philosophiae. Sed ῥᾶν μοι μείσθαι. GESN.

ead. l. 5. Τοῖς τυχοῦσι) Versum erat, fortuitis. Verte, *vulgaribus, minoribus*. Sic in Act. Apost. XXVIII, 2, Οἱ δὲ Βάρβαροι παρέχον οὗ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν. Ael. V. H. VI, 12 f. Δεῖγμα οὐ τὸ τυχόν, *documentum non vulgare*. REITZ.

ead. l. 7. Δυσελέγκτοις) Mallem *δυσελέγκτους*. Certe ni id fit, illud καὶ ante αἰ positum oportuit. SOLAN. Non male *δυσελέγκτους* coniicit legendum Solanus: tum vero & comma post h. v. tollendum, & mox similiter *εὐρισκομένους* scribendum. In marg. I. notaverat, vid. Th. Magist. Is quidem, v. *Εὐρίσκομαι* haec habet: Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιούντες, ἢ ἄλλους· αἰ τίνας ἀποφυγὰς εὐρισκομένοις, ex edit. Blancardi; sed ex connexionione & ibi *εὐρισκομένους* videtur legend. quae syllabae saepe permutari solent; nisi data opera hic ipsissima Luciani verba dederit: tum vero contra coniecturam Solani faceret, quod iam non diiudico. REITZ.

ead. l. 9. Ἀμεινον) Aut Luciani persona hic interponenda est, aut Elenchum hic, conversa oratione, Philosophia alloquitur. GESN.

ead. l. 13. ΑΠΙ.) Ἀναβ. L. recte. pro reliquorum librorum ΑΠΙ. Fl. A. tantum habet. SOLAN.

Pag. 136. l. 6. Παρρησιᾶδης) Παρρησιαστὴς dicitur, qui libere loquitur, unde *Democares* ob nimiam & procacem linguam *Parrhesiastes* dictus est. Leg. Senec. lib. III de Ira. COGN. Locus Senecae est l. III de Ira cap. 23 pr. ubi *Demochares* Lipsius edidit, pro *Democares*, & rectius; sed merentur verba Senecae addi, quia historia est lepida, ait enim: *Si qua alia in Philippo virtus, suis & contumeliarum patientia, ingens instrumentum ad tutelam regni. Demochares ad illum, Parrhesiastes ob nimiam & procacem linguam appellatus, inter alios Atheniensium legatos venerat: audita benigne legatione, Philippus, Dicite, inquit, mihi, facere quid possum, quod sit Atheniensibus gratum? Excepit Demochares: Te, inquit, suspendere*. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπευφρατίδων) Rogatus Lucianus patriam suam,

ait, Σύρος (εἰμὶ scilicet) ὁ Φιλοσοφία, τῶν ἐπ' Εὐφρατιδίων. Coniunctim legendum Ἐπευφρατιδίων, probe vidit eruditissimus vir, Iac. Gronovius. Et certe ita habet Flor. editio; ceterae vitiose ἐπ' Εὐφρατιδίων. IENS. Ἐπευφρατιδίων in textum recepi ex Fl. ac iubente Solano cum Gronov. (licet omnes, quas inspexi, edd. disiunctim habeant ἐπ' Εὐφρατιδίων) quia necessaria erat haec correctio. REITZ.

ead. l. 12. Σολέας) Vide Scholiaften, cuius catalogo, quia de Babylonis tacet, addendus Diogenes Stoicus & Posidonius, hic Apamensis Syrus, ille Seleucensis ad Tigrim, sed Babylonius tamen audiebat. (Diog. Laërt. p. 157 C.) vide & nostrum de utroque in Μακροβ. cap. 20. Plut. 1073 f. Alterum Posid. memorat Diog. Laërt. 173 C. Adde etiam, si lubet, Athenodorum & Nestora Tarsenses, ex eod. Luc. libro. Σολεύς Χρύσιππος, Origen. c. Cels. 196, 2, & Plut. 1073 f. Tarsensis etiam quibusdam. Protagoras Abderites, e baiulo, Democriti auditor &c. Diog. Laërt. 249 F. etiam Clearchus Solensis Aristotelis discipulus. SOLAN.

Pag. 137. l. 3. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἥρμην. ἢ τέχνην δέ σοι τίς;) Quis posset has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, *verum & hoc quaero, quamnam artem nosti?* An in Graecis legitur ἀλλὰ καὶ τοῦτα ἥρμην, τίς δὴ σοι ἢ τέχνη; Haec Graeca conveniunt istis Latinis, non Lucianea. Nam Lucianus priorem citatarum vocum partem retulit ad praecedentia, posteriorem ad sequentia, & verti debuit, *frustra igitur id rogebam.* (nempe de patria & lingua, cum nihil ad disciplinas id faciat.) *Verum quod artificium tuum est?* Paulo ante scribi debuit, Σύρος, ὁ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων, ut recte pater, non ἐπ' Εὐφρατιδίων. GRON. Vid. idem Deor. Dial. XX, 2. SOLAN. Ver-tebatur male, *Verum & hoc quaero.* Propius ad verum sensum accedit versio haec cl. Gesn. *Temere enim illud quaerebam.* Proxi-me tamen Solani nostri, qui orae ed. Bened. adscripserat: *ne-que hoc ideo rogebam. Verum quamnam tu prosteris artem?* REITZ.

ead. l. 11. Ἀπὸ τοῦ φιλοῶ) Non potest Latina versio hunc locum assequi: neque enim formare licet composita, quae his a μισο, vel a φιλο incipientibus respondeant. GESN.

Pag. 138. l. 2. Καὶ τὰδε φασὶ καὶ τὰδε) Dixerat Lucianus, se duplicem scire artem, se esse μισοαζήνα, μισολευδῆ &c. addit, se vereri, ne alteram prae segnitie dedideret, alteram vero melius addiceret: ad quae Philosophia, καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν, τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τὰδε φασὶ καὶ τὰδε. Interpretes: *atqui non oportebat: eiusdem enim ferunt esse & illa & ista.* Ita ille intellexit,

quasi diceret *Philosophia*, οἱ ἄνθρωποι φασι, *ferunt homines*, & ista & illa esse eiusdem. Sed τὰδε est nominativi casus, & verba sic construenda sunt: καὶ τὰδε καὶ τὰδε φασι τοῦ αὐτοῦ, scil. ἀνθρώπου εἶναι, h. e. *Et haec & illa indicant eiusdem hominis* scil. artem, vel ingenium, h. e. qui μισο-φειδής est, ille pariter est φιλαλήθης. Qui odit vitium, amat virtutem oppositam, quare mox addit, μήτις γάρ ἐστιν (scil. τέχνη) δὲ εἶναι δοκούσαι. VORST.

ead. l. 3. τὸ τέχνη) Sic edd. P. S. F. & Mf. P. fed *Iunt.* τὰ τέχνη, ad vulgares Grammaticorum canones usitatus. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Atticis peculiarem (de qua vid. Mattaire de dialect. p. 37 &c.) femininum nomen masculino genere usurpatum sit; sed quod articulus τὸ in duali saepe communis, immo omnis sit generis. Schol. ad Sophocl. Ai. 291: Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρθρα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τῆς τοῦ λέγοντες — καὶ κοινῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν παρὰ πᾶσι λογοποιοῖς τὸ χεῖρ. Sic etiam in proverb. quod Eustath. affert ad Hom. Il. B, pag. m. 235, 37: τὸ μὲν χεῖρ ἐν Αἰτωλοῖς, ὃ δὲ νοῦς ἐς Κλοπιδῶν. Adde duo alia in voce χεῖρ ab Lexicogr. ex Xenoph. & Thucydid. iam prolata, ubi similiter τὸ χεῖρ pro τὰ legitur, & Lucian. non semel alibi. REITZ.

ead. l. 9. Προνῶς) Προνῶς Graecorum, templo Romanorum responderet: ναὸς cellae. GESN.

ibid. Πολιάδος) Sic in Lapith. & apud Herod. lib. 5. Minervae cognomentum, cuius rationem alibi reddimus. Eadem dicta Πολίτις Aristophani, & Πολιοῦχος Pindar. BOURD.

ead. l. 12. Ὁ Πολιάς) Ὁ Minerva. BROD. Id est, Minerva, urbis Dea tutelaris, Atheniensibus proprie Πολιάς dicta. Ael. V. H. 2, c. 9 f. ὁ Πολιάς Ἀθηνᾶ. Ubi omnino vid. Periz. REITZ. in Schol. col. 1. l. 1. Ἐχρῆν) Ἐχρῆν accentu in prima erat in impr. Clerici, & sic vulgaria Lexica; verum in edd. Luciani ubique recte ἐχρῆν, & sic Grammatici iubent. REITZ.

Pag. 139. l. 1. Ἐπίσκοπος οὔσα) Ἐπὶ σκοπῆς οἰκούμενα. Hanc scripturam pro vulgata ἐπίσκοπος οὔσα, suppeditant Coll. G. quam lubens ut praestantiorē amplector. Vid. Zevξ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 2. Αἱ μέλαιναι) Scil. Ἰῆφοι. BROD.

ead. l. 3. Σὺ προσδεῖσα) Proverbium, Minervae suffragium. MARCIL.

ibid. Προσδεῖσα) Albam scilicet. Haec ad fabulam de iudicio Orestis spectant, cui periclitanti auxilium tulit Minerva: suo

enim illum suffragio liberavit. BROD. Vid. etiam Ἀρμ. c. 3, & Eur. Iph. in Taur. 1469. SOLAN.

ead. l. 4. Εἶεν) Ad superiora etiam hic respectum habet, *sint ista!* q. d. satis de his: satis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. GESN.

ibid. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν) Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἥδη καθήμεθα. MARCIL. Marcilii coniecturam probō, sed Codicum auctoritate suffultam vellem. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅστις ἀριστα κατηγορεῖται) Praestat quoque ex eodem libro scribi ὅστις ἀριστα κατηγορήσιν δοκεῖ, *qui videtur optime accusaturus*; quamvis vulgata possit ferri. GRAEV. Κατηγορήσειν ex Mf. Gr. & L. arripuimus. Edd. καταγορήσαι ἄν. SOLAN. Κατηγορεῖται) Voluit Solanus hoc in textu mutare. Verum quia vulgata se potest tueri, ei non obsecundavimus, sed maiorem edd. & Mss. numerum potiorē habuimus. Aorist. enim infin. cum futuro permutatio tam est frequens, etiam apud alios, ut aoristus hic viriosus pronuntiari nequeat. Sed assentior Horreo, qui in observ. Crit. in Herodot. I, IX, pag. 5, Ἐν νόῳ ἔχουσα τίσασθαι τὸν Κανδαύλεα, ex uno Mf. in τίσασθαι non mutandum censet, quod Gronov. frustra existimarat, cum aoristi exemplum ipse Gronov. afferat ibidem. Addo Homer. II. Δ, 161, — μέγαν ἀπέτισσαν, *magno luunt*. Ubi recte Schol. exponit: ἀποτίσουσιν. ἀποδώσουσι — καὶ ἀβριστος χρεῖαν παρέχει τοῦ μέλλοντος. Immo noster Lucian. Deor. Dial. XV, vel sequenti futuro aoristum praemittit, dicens ἐπιμηχανήσασθαι — καὶ συλλήψασθαι, quod clar. Iens. tamen in — ἥσασθαι mutatum voluit, idque mollius fluere, fateor, nulla tamen mutandi necessitas, cum nec Mf. nec edit. ulla praeceat; quos quidem nil moraremur, Credo, si res esset certissima. Verum non est contra canones Grammaticor. dissimilia tempora per coniunctiones coniungi, qui similes tantum modos coniungere iubent. Plura exempla, ubi aoristi cum futuris coniungantur, vid. ap. eund. Horr. ubi ad Obs. Miscell. vol. IV, T. IV, p. 286, remittit. REITZ.

ead. l. 11. XP. Σοῦ) Sic L. recte, ut ex Platonis responso patet. (In edd. deest haec persona.) Malebam etiam σοι; sed repugnant Codd. In P. est σύ. Sed vulgata nunc placet. SOLAN.

ead. l. 15. Προσηγορίαν) Th. Magist. p. m. 155: προσηγορία καὶ προσηγός, οὕτω καὶ προηγρία ἢ υπερηγρία καὶ τὸ πρὸ τῶν ἄλλων λέγειν, καὶ προήγός ὡσαύτως καὶ προηγρός. Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιβῶντες ἢ ἀλιεύς τὴν προηγρίαν δέχου, καὶ ὅτι ἐπὶ πάντων εἶπε τὰ εἰκότα. Vid. plur. ap. eundem ex Syneff.

& Aristid. Quare & hic ap. nostrum προηγόριαν legendum arbitror, ut sit: *Tu prior causae dictionem suscipe*, i. e. age; quia praestas reliquis. Cf. Schol. licet vulgata stare possit. REITZ.

Pag. 140. l. 2. Γοργίαν) In eo praecipue dialogo, qui Gorgias inscribitur, p. 281. Solum Agrigentinum passim, Prodicum non adeo videtur insectari. Hippiam in dialogis duobus p. 95 & 229. SOLAN.

ead. l. 4. Συνεχῆ) Συνεχῆ. MARCIL.

ead. l. 5. Ὡς ὁ μέγας Ζ. πτηνὸν ἄρμα ἐλ.) Lucianus Platonem subannat, cuius in Phaedro verba haec sunt: ὁ μὲν δὲ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων. BROD. Meminit iterum Δικ. c. 33, & Ρητ. 26. Cf. Plat. Phaedr. 344. SOLAN.

ibid. Πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων) Homer. Pind. a quibus poëtae omnes Latini: leg. Mar. ad Horat. pag. 35. BOURD. E sacris nostris magnificum illum de Deo sermonem haustum, apologetae nostri passim indicant; v. g. Athenag. cap. 21, p. 94. Dechair. GESN.

Pag. 141. l. 3. Τὰ κοινὰ) Communem omnium causam. BROD.

ead. l. 4. Ἐν τοῖς λόγοις) Malim, in opinionibus discrepamus, quam rationibus, ut vulgo interpretes: mox sequitur, ἐν ταῖς προαιρέσεσι διαλλάττειν, quod idem est. L. BOS.

ead. l. 12. Οἷα οὕτως ἀπέφηνε) Corrige οὕτως. BROD.

Pag. 142. l. 3. Τοῦτο) Diogenes causam & suam & reliquorum philosophorum contra Parrhesiaden, sive Lucianum, a quo omnis philosophorum cohors arbitrabantur se graviter laesos esse, agendi partes suscipiens, dixerat, se, quamquam *Philosophia*, huius causae arbitra, flecteretur oratione adversarii, non commissurum, ut sua accusari a quoquam posset opera & industria; quin omnes se intensurum nervos, ostensurumque, se non frustra baculo armatum esse. Ad hoc ultimum respondet *Philosophia*, Τοῦτο μὲν μετὰ μῆτος, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἀριστον γὰρ, ἢ περὶ τῷ ἔξυλῳ. Vehementer suspicor, legendum esse τοῦτῳ, non τοῦτο: utique id exigit orationis huius tenor. Nequaquam vero illo; (baculo scilicet eos superes) sed ratione potius. Id enim longe praestat, quam baculo rem gerere. IENS.

ead. l. 5. Ἐκκέχυται τὸ ὕδωρ) Hac de re copiose Galen. Interp. Aristophan. passim. Apulei. Sen. innumerari. Dispensator clepsydrae ἐφ' ὕδωρ, Pollux l. 8. ab hoc dispensatore proverbialiter dictum ἐφ' ὕδωρ λαχέιν, qua de re Hesych. BOURD. Ἐγκέχυται. Sic optime in suo codice Vorstius emendarat: quod enim omnes edd. infidet ἐκκ. nihili prorsus est; quamquam

apud Nostrum iterum mendose legatur Έριμ. c. 79. At recte hic c. 28, & Ἀποκρη. c. 8. Aqua nempe veteres, ut nos etiam num arena, tempus metiebantur. Vide Μισθ. c. 35, πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον λέγειν. SOLAN.

ibid. Τὸ ὕδωρ) Clepsydra. BROD.

ead. l. 11. Πλείοσι κρατῆσαι) *Pluribus suffragiis*. BROD. Ineptè olim interpres: *Immo plures volo vincere*. Ignoravit ellipticam locutionem, & deesse ψήφοις. Est enim, *pluribus calculis vincere*. Sic ἀπάσαις κρατῆσιν dixit auctor infra cap. 39. Sed vid. quid notaverim in ellipt. Gr. L. Bos.

ead. l. 14. Παρὰ) Ex Cod. Ox. L. & P. restituiimus. In impressis περὶ, quod nihili est. SOLAN. Περί) παρὰ iussit reponere Solanus, & usitatus & rectius quidem, ac forsan menti Luciani convenientius, quod videtur significare velle, *quales fuerimus per vitam, dum in vita essemus*, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant, & quicunque volet, hanc lectionem arripere potest. Ceterum περὶ cum accusativo, *pro secundo*, etiam Aristot. I Hist. Animal. c. 1, p. m. 827: ὕστερον δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπιστήσαντες ἐροῦμεν. Ita ut etiam hic significare possit ap. Lucian. *per vel circa vitam*. Ut plura simil. testimonia omittam. Interim παρὰ tamen ex trium Codd. auctoritate reponendum credo, ut etiam deinde Catapl. cap. 23, ubi haec variatio περὶ & παρὰ τὸν βίον iterum occurrit. REITZ.

Pag. 143. l. 4. Ῥήτωρ) Valedixerat ergo iam Rhetoricae, cum eiusmodi Dialogos aut libellos aggressus est: quod ipse mox plenius fatebitur c. 29, rationesque, quibus inductus id fecerit, edisseret. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸ μὴ δὲν ὄντων) Sic iterum Lucianus. Μισθ. c. 16, & Δικ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Πρὸς) Male legebatur antea in plerisque πρὸς. Sed Mss. Codd. P. L. & S. ed. recte πρὸς. SOLAN.

Pag. 144. l. 3. Ἀριστοφάνει &c.) In Nebulis. BROD. De his priscae comoediae scriptoribus Horat. Sat. 4. Eupolis flornit. 88 Olympiade, principe Apollodoro, ut Eusebius observavit; huius meminit Cic. in Bruto. Baptas eiusdem fabula a nostro Luciano celebratur. COGN. Aristophanem quod attinet, res ex Nubibus satis nota; sed Eupolis quid designarit, nescio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos coniecerimus ad Πρ. l. c. 7. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ θεός) Bacchus. BROD.

ead. l. 9. Τους ἀρίστους) Frequentes ea aetate virorum eruditorum circuli, in quibus fulgebat Noster. SOLAN.

in Schol. Αὐτὸ ἐδρῶν) Conf. supra Schol. ad c. 14, verb. Ἐφίμ-
μι. Ceterum pro αὐτὸ δρῶν, quod restituumus, legebatur in im-
press. corrupte, αὐτῷ ἐδρῶν. REITZ.

Pag. 145. l. 4. Μένιππον) Consule in eius vita Laërtium.
BROD. Quae de Menippo hic audis, duplici sensu intelligen-
da: non enim apud Lucianum modo, sed & per se olim in suis
scriptis, ut ex Diog. Laërt. discimus, hominum vitia salibus
comicis infectatus fuerat p. 162 A. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐχον) Sic Ox. uti ante conieceram legendum. Re-
liqui ἔχον. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπημπούλησεν) Recte ita Brodaeus. MARCIL.
(Nempe in Misc. pag. 2, c. 22, ita castigandum iusserat. Et sic
solet apud Nostrium aliosque. Testimonia vid. ad Tox. c. 28.
REITZ.) Mss. Ox. P. & L. emendationem Brodaeii confirmant.
Sed recte iam in S. & A. scribitur. In reliquis mendose, ἀμ-
πηπολ. nisi quod P. ἀπημπούλ. habet. SOLAN.

Pag. 146. l. 1. Πολλῶν) ΟΧΟΝ. πολλῶ. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀξιοῦμεν τιμωρήσων) Fallitur ergo Th. Mag. qui
v. Βούλομαι multa similia verba enumerans solo cum praete-
rito vel praesenti, nunquam cum futuro construi solita, etiam
ἀξιοῦν illis accenset; aut scribendum τιμωρήσαι, quod Iens.
observavit ad Lucian. Somn. in Lect. Luc. p. 9. Neque alibi
cum futuro observavi; sed aor. hic est frequens. Epiet. man.
c. 23, p. 32, εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦτε τ' ἀγαθὰ τὰ ἑμαυτοῦ ἀπολέσαι
& cum praesent. ibid. Ταῦτά με πρᾶσσειν ἀξιοῦτε. Aor. ite-
rum ap. Ael. V. H. IX, 29, Ἀξίουσης λαβεῖν τὰ δῶρα. Thu-
cyd. III, 44, Οὐκ ἀξιοῦμαις — ἀπάσασθαι. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 6. ANAB.) Φιλ. εὖ γε ὃ Διόγνης. Scribendum Πλα.
εὖ γε &c. aut, Φιλόσοφοι. εὖ γε. MARCIL. ANAB. recte L. & P.
ed. Reliquae omnes φιλο. quod minus commodum, quia Phi-
losophiae ipsi in hoc Dialogo tribui solet, non Philosophis, qui
hic utique plaudentes inducuntur. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐγχεῖ) Aquam infunde. BROD Glossa Paris. habet,
Verte horologium. Quod ad sensum, non male, si hodie, cum
clepsammis pro clepsydriis utimur, dicendum foret. Sed quid hic
sit, iam indicarunt alii commentatores. Qui figuras clepsy-
drarum desiderat, adeat Peraltium ad Vitruv. Gallice con-
versum. REITZ.

ead. l. 12. καὶ ὅσα) Illud καὶ omittitur in omnibus aliis im-
pressis; sed exstat in l. ed. & Ox. aut certe ab eo Codice abes-
se non observavi, cum minutissima quaeque tamen perscru-
tarer. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Πει) Addit Bruno, sc. clepsydrae. SOLAN.

Pag. 147. l. 9. Τέχιστα) Proba haec lectio, quamquam in P. L. & Iuntina aliter est, scil. ταῦτα. Ex Nigrino autem discere est, Lucianum Romae, post illud colloquium, foro valedixisse. SOLAN.

ead. l. 14. Λοιπὸν τοῦ βίου) Cave hinc provecta iam aetate fuisse colligas, cum ad otium se contulit; alibi enim diserte XL annum notat. V. SOLAN.

Pag. 148. l. 7. Καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς) In L. ὑμᾶς, prave, nisi reliqua mutantur. Ego illud αὐτοὺς eliminandum censeo. SOLAN.

ibid. Ὁρῶν δὲ πολλοὺς) Si cui eius aetatis historicos evolvere non vacat aut lubet; reputet modo, quid sub imperatore philosopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti auctoritate prorsus careat, audi Capitolini in M. Aurelio verba, 23 f. *Fama fuit sane, quod sub philosophorum specie quidam temp. vexarent & privatos; quod ille purgavit.* Ad quem locum plura in hanc rem Casaubonus & Salmasius οἱ πάντῃ, quae legere operae pretium erit. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑμῖν) Aut cum P. & L. legendum ὑμῖν, aut, si impressorum ἡμῖν serves, ornatus tantum causa additum, uti passim, censendum; sed prius ego probo. SOLAN. Quod in Parisina ἡμῖν legitur, vitium est typotheticum; nam editorem ὑμῖν dare voluisse, patet ex Latina versione, quae vobis exprimebat. REITZ.

ead. l. 17. Γυναικίῃς) Sola ed. Iunt. habet hic γυναικίῃς. Sed vulgata melior. Vid. Or. c. 41. SOLAN.

Pag. 149. l. 1. Ἡρακλέα) Glossa ed. Paris. Herculem fallentem, & Cerberum ab inferis extrahentem meminit Hesychius. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ἠνεγκα — τοῖς ξύλοις) Lucianus declaraturus Philosophiae, & reliquo philosophorum coetui, quos eorum nominibus passim perstrinxisset, venum proposuisset, & omnimodo deridendos propinasset, acerbe exagitat ψευδοφιλοσόφους, eosque, qui se veros antiquorum philosophorum sectatores falso iactabant, suis coloribus depingens; tandem comparat illos cum eo, qui ipse mollis & effeminatus in scena sustinere velit personam Achillis vel Herculis, non sine spectatorem vere iudicantium risu, & pudore eorum, quorum personam gerant. Ait itaque, οὐκ ἠνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιβάσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μμήσασθαι, ὃς λεοντὴν περιβαλλόμενος, ἡξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὕψ-

κώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικὸν, ἄχρι δὴ τις αὐτὸν
ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν, καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε
παῖων τοῖς ξύλοις. Nimum elegans, & intellectu facilis hic lo-
cusest, quam ut tam turpiter ab oscitabundo interprete tracta-
ri debuerit. Posteriora nimirum adulterans ita vertit: *Donec*
quidam hospes se leonem & asinum videre saepe arguit, & fuste caedens
insecutus est. Asinina profecto versio. Totum locum ita reddo:
Talia vos pati ab illis videns, non tuli ὑπεκρίσεως dedecus, si cum
simiae essent, sumere heroum personas ausi sint, vel imitari sustinuerint
Cumanum illum asinum, qui leoninam indutus, volebat & ipse
leo censerī, apud ignaros Cumaeos rudens valde asperum & horri-
dum; donec cum hospes quidam, qui & leonem & asinum saepe vide-
rat (atque adeo, qui leonem ab asino probe sciebat dignosce-
re) coarguit, & fustibus pulsans abegit. Sicut hic Cumaei dicun-
tur aliquando non potuisse agnoscere leonem, ita & elephan-
tos primum visos Itali habuerunt pro bobus, appellarunt-
que, ut notum, boves Lucas. IENS.

ead. l. 11. Ἐν Κύμῃ ὄνον) Haec ex fabulā Aesopi desumpta es-
se, ipse Lucianus alibi (si Luciani quidem libellus ille) testa-
tur, in *Δραπ.* c. 13. Passim alibi tangit. *Φιλοφ.* c. 5, & *Ἀποφρ.*
cap. 3. Sed in hodiernis Aesopi quae dicuntur fabulis, Cumarum
nulla mentio. Vid. delect. fab. 123 & 157, & ipsum, qui
circumfertur, Aesopum fab. 113. Utitur etiam proverbio in-
de ducto Socrates apud Platonem in Cratylo, ne recentiores
memorem. SOLAN.

Pag. 150. l. 1. Εἴ τινα τοῦτον) *Lege: εἴ τινα τούτων.* BROD.
Angl. *τούτων*, melius. BOURD. Corrigit Brodaeus, *εἴ τινα τού-*
των. Melius *εἴ τινα τοιοῦτον.* MARCIL. *Τούτων* Brodaeus; &
omnino ita in P. legebatur. Alii rectius *τοιοῦτον* coniciunt,
ut praeter Marcilium Vorstius; quod & voluisse credo edito-
res *l.* quia scribunt *τοῦτον.* SOLAN.

ead. l. 4. Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκείνος ἐποιεῖτο καὶ οὐ τοὺς
λόγους ἐποιεῖτο) Viri docti in his ita versantur, ac si Luciano
non suppeditasset copia exprimendi se. Scripsit sine dubio οὐ
τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. In Apologia pro Mercede conductis ait
λόγους ἀσκεῖν, cap. 15. GRON. Scholiastes, ubi vulgo legitur,
οὐκ ἔστιν, ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἡγιάτο, καὶ τὸν Χρύσιπ-
πον — ἢ τοῦ αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκείνος ἐποιεῖτο,
in suo libro legit, ἢ τοῦτου τὸν ἐπώνυμον, refertque ad Dioge-
nem Cynicum. Sed haud dubie vulgata lectio est verissima,
in qua id auctor vult, quod mihi maxime indignum videbatur,
illud erat, quod ubi pseudophilosophi committerent turpis

quid ac flagitiosi, continuo accusarent homines ipsam Philosophiam, & Chrysippum, vel Platonem, vel Pythagoran, vel eum, a cuiuscunque nomine se ille, qui quidpiam commisisset, appellaret. Non *ἐνικῶς* Diogenes Cynicus, sed quilibet, cuius certa secta erat, intelligitur. Perspicuum tamen est, in vulgatis *αὐτὸν*, non *αὐτῶν*, scribendum. IENS. *Αὐτὸν* vulgo legebatur; sed recte Guyetus correxit, & *αὐτῶν* adspirate scripsit, cui parvimus, idemque & alibi restitimus. Millies in spiritu hoc peccatur in editt. Ne itaque mihi obiiciantur exempla, ubi *αὐτοῦ* pro *αὐτοῦ* positum legatur. Cum enim in Codicibus paulo antiquioribus adspirations huiusmodi non inveniuntur, tanto facilius scribae ac typographi posteriores in illis errarunt. Et cum Homer. integre scribat *ἢ αὐτὸν*, ubi *se ipsum* significatur, distinctio eadem inter reciprocum & demonstrativum ope spiritus, ex Grammat. praeceptis est servanda, inprimis hic, ubi ambiguum foret, si negligeretur, etsi scio in dialecto Aeol. spir. asperum saepe negligi, & ap. Homer. *αὐτὸν* pro *ἑαυτὸν* inveniri. Praeterea, ad sensum apertiorrem reddendum, comma post *ἐπώνυμον* sustulimus. REITZ.

ead. l. 5. Ἐποιεῖτο) An *ἐπονεῖτο*; GUYET. Brodaeus *προσποιεῖτο*, quod probo, mutare tamen non audeo. SOLAN.

ibid. καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο) Angl. *καὶ οὗτος λόγους ἐπ.* BOURD. Brodaeus, *καὶ τοὺς λόγους προσποιεῖτο*; sed melius illud *ἐποιεῖτο* intelligi enim vult Lucianus: si quis Stoicum, aut Platonicum, aut Pythagoricum se diceret, atque ita five tali schemate, sive sub tali persona dissertaret. MARCIL.

ead. l. 10. Ὡστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ) Pirckheimerus, vos quoque *indicta causa* condemnabant. Cur igitur in fine Hermotimi, *τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σέ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς*. Ergo Benedictus, vos vero cum ipso *dammabimini*: at idem in loco Hermotimi, *ceteris indicta causa damnatis*. Rursus in eodem Hermotimo c. 30, *οὐκ ἔχρην πάντων καταγινώσκειν, οὐδ' ἐρήμην ἡμῶν καταδικαίειν*, ubi rursus *indictam causam* profert. In Abdic. c. 8, *οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἡλίσκεσθαι*, habet *indefensam causam*. Sed ex fine Hermotimi apparet esse discrimen inter *καταγινώσκειν ἀκριτον*, & *καταγινώσκειν ἐρήμην*. Immo id satis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes? GRON. *Ὡστε ἐρήμην*) *Indicta causa*. I. Brod. in Misc. iam saepe adductis ita habet, pro *ἐρήμην*. Sed vitium typographicum esse credo. REITZ.

ead. l. 15. Ταῖν θεαῖν) Cereris & Proserpinae. BROD. Cereris

& Proserpinae, quarum mysteria toto orbe gentili maxima celebrabantur. De ἐξορχεῖσθαι v. notam ad Ὀρχ. c. 15. SOLAN.

ibid. Ἐξορχούμενον). Quid esset ἐξορχεῖσθαι, copiose & erudite explicavit Laur. Normannus ad Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχούμενων declamationem T. II, p. 589 seqq. lebb. GESN. Vid. not. Solani ad Ἀναβ. c. 33, ubi hoc verbum iterum occurrit, & explicatur. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Τουταὶ) Τούτων legebatur; sed Solanus mutavit in τουτουί, in textu vero ipso est ὅτεν. Illud vero τουτουί magis Atticum esse, Dialectorum scriptores satis ostenderunt. Sed propter solum Scholiasten in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio est commoda. REITZ.

Pag. 151. l. 2. Ἀθλοβάται) Morem hunc quis notaverit, mihi nunc non succurrit. Tangit iterum Ἀπ. μισθ. c. 5. SOLAN.

ibid. Μαστιγούν) Tangit hunc morem. Interpretes Aristophanis, & oratores Graeci. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀσεβούντα) Vel invertendus ordo priorum verborum huius Scholii est, quia textui non responder, vel credendum ἀδικούντα Lucianum scripsisse; quod convenientius videtur: nam ait, *se irascor & obiurgo profanum, qui sacra relinenda effert, an iniuste hoc facio?* Sed non est tanti: quin varians lectio potius videtur ab Scholiaste allata, quam explicatio; licet eius expositiones saepe satis sint frigidae. Ita Scholion proximum & varians lectio est, quae tamen simul pro interpretatione valet. REITZ.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐξορχεῖσθαι) Ἐξορχεῖσθαι editum fuerat, & λέγει pro λέγαναι, & paulo ante ὅτι quoque omissum, quae omnia Solano praeuente correxi. REITZ.

Pag. 152. l. 1. Τὸ καλὸν ἀγαθόν) Summa philosophiae Stoicae, quam explicat Laërt. in Zen. BOURD.

ead. l. 10. Γέλῳτα ὀφλισκάνουσιν) Sic apud Plat. Idem passim. BOURD.

ead. l. 11. Ὀθιζόμενοι ἐπὶ) His incumbentes. GUYET.

ead. l. 12. Παραγκוניζόμενοι) Sana quidem lectio; sed sanior Anglicana, παραγκωνιζόμενοι, quod passim eadem uratur, ut in Nigrin. vide, BOURD. Libri istius excerpta firmant Anglicanum, in quo legitur καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παραγκωνιζόμενοι, quod merito probat Bourdelotius. GRAEV. Egregiae pseudophilosophorum virtutes praedicantur, nimirum, τοὺς πλουσίους τεθῆπαι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχηρῆσαι, ὀργιλωτέροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγῶν, καλακευτικότεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ

τῶν ὄντων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικώτεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαρὺν γέλωτα ἐφλισκάνουσιν, ὀθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων εὐρας ἀλλήλους παρωθοῦμενοι. Pro φιλονεικώτεροι accuratius scribe cum Basileensi φιλονεικώτεροι. Vide plura id genus sphalmata supra lib. I, cap. 11, notata. Deinde in duobus MSS. Anglico, & quo usus est Graevius, legitur παραγκωνιζόμενοι pro παρωθοῦμενοι. Scholiastes in suo libro vulgatam lectionem reperit, eamque per παραγκωνιζόμενοι interpretatur. Nec videtur satis causae, cur alterum altero censeatur melius. Παρωθεῖν Hefychius exponit ἐκβαλεῖν qui tamen corrupte legitur, ubi est, Παρωδούντες, ἐκβάλλοντες. Lege omnino παρωδούντες neque enim παρωδεῖν quidquam ad ἐκβάλλειν. Apud eundem, Παρώσας, ἑάσας, ὀσας, ὀθήσας, ἐκβαλόν. Pergit Noster in depingendis pseudo-philosophorum moribus; idque omnium impudentissimum de iis memorat, quod ubi quotidie clamirent, se nullius indigere, sapientem solum esse divitem, paulo post ipsi accedant aliquid emendicantes, & nisi accipiant, graviter indignantes. Όταν μὲν οὖν, persequitur Noster, αὐτοὺς τι δέη λαμβάνειν, πολὺς δὲ περὶ τοῦ κοιωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλούτος, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὰργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρει; Paulo difficilior in postremis videtur haec oratio intellectu: quare condonandum interpreti, sensum pro lubitu fingenti, dum vertit, *Quid enim aurum & argentum litoralibus a lapillis differat?* Ut verus hic sensus sit, corruptit tamen elegantiam. Lepide hic commemorat auctor, quomodo illi philosophorum simiae soleant in luxum & intemperantiam concionari, ipsi licet vitiis iis quam maxime perdiri: dein, quomodo, ubi nullius se rei indigos profiteantur, tamen efflagitandis muneribus molesti sint. *Quin cum necesse est*, inquit, *ut ipsi aliquid accipiant, multis praedicant, quemadmodum oporteat sua cum aliis communicare, & quemadmodum divitiae sint res nulla ab aliis rebus differentia distincta. Quid enim esse aurum & argentum, rem nihilo litoralibus lapillis digniorem?* Posset haec Graeca etiam hunc in modum distingui, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον ἢ τὰργύριον; οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρει. *Quid enim sit aurum & argentum? Nihilo nimirum litoralibus lapillis dignius.* Ut sit interrogatio & responsio ex persona iridem horum philosophastrorum. Utique interrogationis illo signo in fine caret omnino ed. Flor. IENS. Παραγκωνιζόμενοι A. G. P. & L. pro παρωθοῦμενοι, quod in impr. omnibus legitur. Vid. etiam Scholia, SOLAN. Παραγκωνιζ. in tex-

tum recipi iusserat Solanus, nec erravit; verum, quia alterum se rueri potest, vulgatam servavi: poterit itaque alterum eligere, qui volet; quamvis enim saepe alibi utatur Noster τῷ παραγκῶν. non semper tamen sequitur, eum ubique eadem voce usum esse. REITZ.

ead. l. 15. Μειψίμοιροι) Copiose hanc philosophantium δυσχέρειαν explodit in Lapith. Dixi supra. BOURD.

Pag. 153. l. 7. Ὁρθὴν τιάραν) Solis enim id apud Persas regibus licuisse, docet Xenophon. Vid. & Plut. in Anton. & Spanhemium. SOLAN.

ead. l. 12. Τῶν ἐν τοῖς &c.) Versio Benedicti, quam impugnat Iens. non adeo est absurda, dummodo suppleas *aiunt*. REITZ.

ibid. Ἐν τοῖς αἰγυαλοῖς ψηφίδων) Hac specie proverbii utitur antea in Timone. BOURD.

ead. l. 13. Ἐκ παλαιῶ) *Iam olim*. BROD.

Pag. 154. l. 1. Ὅπη ποτὲ) Sic edd. sed P. & L. rectius ὅποι τότε. SOLAN.

ead. l. 2. Πτερύοντα ἔπη) Ex Homero, cuius copiosus interpres Apulei. lib. 2 Florid. BOURD. Ἐπεα πτερύοντα apud Homerum tam frequenter occurrit, ut non opus sit ullum exemplum afferre. Verba autem dici *alata*, quod cito avolent, Lucian. iterum tradit De Domo c. 20, ac Didym. ad Hom. H. A. 201, — ἔπεα πτερύοντα προσήνδα, αἰτ, λόγους ταχέως. λόγου γὰρ οὐδὲν ταχύτερον. Eustath. vero ad eund. vers. pag. m. 64 m. Ὅτι πτερύοντες οἱ λόγοι, διὰ τὸ ταχὺ, καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἁρμονίαν καὶ εὐσυνθεσίαν, καὶ ὅτι τέμνουσι τὸν ἀέρα κατὰ τὸ πτερόν. Ἴσως δὲ καὶ ὅτι τοὺς λογίους ὑψοῦντες ἐξαίρουσιν &c. quae ibi vide, de alis Sirenum, quas Musae cum illis cantu certantes, iis eripuerunt, capitibusque suis ut victoriae signum imposuerunt, unde putat *verba alata* Homero dici. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξαλλήλειπται) Sic edi curavimus: non, ut in omnibus mendose exstabat, ἐξαλλήλιπται, quod & interpreti priori fraudi fuit, & animadversum a posteriori, ut ex interpolatione patet, non tamen emendatum est. Sic autem noster iterum in Καταπλ. c. 24: Ἰχθυὲς μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλλήλειπται μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Ubi omnes impressi recte habent. Ox. vero solus errat. SOLAN.

ead. l. 12. Βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος) Cleopatra: tangit enim Cleopatrae simiam, ut in Tractat. Προμηθεὺς εἰ ἐν λόγοις. BOURD. Atqui libro de mercenariis philosophis non est Βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος, verum Κλεοπάτρα ἡ πάνυ. Nisi fortea duae historiae sunt. Nam hic multi simii, ibi unus: hic nuces

sive κάρυα, ibi carycae aut amygdalae, sive nuces Graecae, ἰσχυάδες ἢ ἀμύγδαλον. MARCIL. Ipse Lucianus infra in Apol. pro Mercede conductis c. 5: "Ἄλλοι δὲ τὸ τοῦ πιθήκου πεπονημένοι φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι ἐκείνον γὰρ διδασχθέντα τῶς μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως &c. MENAG. Fefellit memoria Bourdelotium: non enim in eo, quem indicat, libello, sed in Ἀπ. μισθ. c. 5 hanc historiam iterum habet. Quamquam autem discrepent & regum nomina & nunc, non ideo putem diversas esse historias. Solent enim viri urbaniores fabulas, quas animi causa narrant, varie subinde commemorare; aut ipsi de suo addentes dementesve, de vero parum solliciti, modo, quod quaerunt, ut placeant, aut rem, quam agunt, illustrent, affequantur. Edoctos etiam sub Prolemaeis cynocephalos talia, & maiora etiam, tradit Ael. de anim. VI, 10. SOLAN.

ibid. τῆς Αἰγυπτίου) Simii saltatores; vid. infra Apol. pro Merc. GUYET.

ead. l. 13. Πυρρίχιζεν) Pro omni genere saltationis, ut id. docet περὶ ὀρχ. BOURD.

iii. Schol. col. 1. l. 4. Εἶδος) Ad alia verba referebatur hoc Scholion, sed retuli ad verbum, quo pertinebat, & forsan συντόμως scribendum, pro σύντομος. REITZ.

Pag. 155. l. 1. Ὑπὸ κόλπῳ) At infra in Ἑρμ. c. 37 legas ὑπὸ κόλπου, iterum ibid. c. 81 ante med. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. Ἡρακλῆς) Hercules & simia, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Vid. Erasmi Chiliad. p. 187. REITZ.

ead. l. 2. Φιλοσοφεῖν ἀσχοῦσι) Sic bene legit interp. Minus recte Cod. Anglic. φάσκουσι. BOURD. Φιλοσοφεῖν φάσκουσι) Perseverans noster in sua in pseudophilosophos invectiva, ait eos veteribus illis heroibus, quorum se sectatores mentiantur, tam similes esse, quam Herculi simiam: dein rogat veteres illos philosophiae magistros, Ἡ δὲ ὅτι πῶγανας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσχοῦσι, καὶ σκυθραποὶ εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν τούτους; MS. Angl. referente Bourdelotio p. 412, pro ἀσχοῦσι habet φάσκουσι, & sua quoque convenire excerpta ait cl. Graevius p. 969, rectissime iudicans τὸ φάσκουσι huic loco congruentius. Et certe passim de his pseudophilosophis ita Noster. Statim c. 46, ἅπανσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν de Merc. Cond. c. 24, πρὸς τὴν φιλοσοφεῖν φάσκοντα de Parasito cap. 52, οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες. Similiter in Hermotimo c. 52, Ὅδοί τε πολλαὶ εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ ἐκείνῳ

στη καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσαι c. 68, Οὐκ ἀκούεις τῶν Στοι-
κῶν, ἢ Ἐπικουρεῶν, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων; IENS. Bour-
delotius male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut
& meis excerptis rectius scribitur, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν,
& qui dicunt se philosophari, se esse philosophos, pro quo dixit c.
41, ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, quam quod legitur in edi-
tionibus, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκούσι, quod est, in philosophia se
exercent, philosophiae dant operam, quamvis id quoque possit tol-
lerari, alterum tantum praeferendum est. Hanc enim vim ha-
bet, venditant se pro philosophis, cum non sint. GRAEV. φά-
σκουσι omnino legendum, ut est in Angl. P. L. & Mf. Gr. &
iterum c. 46; quod autem in vulgatis est ἀσκούσι, procul ab-
legandum. SOLAN. Recepi lectionem codicis Angl. apud Grae-
vium: quae recurrit etiam deinde, πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλο-
σοφεῖν, ἐντυγχάνειν. GESN.

ead. l. 3. Σκυθρωποὶ εἰσι) Ut in Nigrin. & Lapith. & passim
alibi. BOURD.

ead. l. 11. APET.) Virtutis persona non ita commode huc
convenire videtur: longe melius altera Veritatis. Mutationi
occasionem praebuit, quod proxime ab hoc sermone Virtu-
tem alloquitur Philosophia, cui proinde responderi cum puta-
ret aliquis, personam hic temere mutavit. Quidni enim, post
Veritatis testimonium, alteram suam sodalem, Virtutem allo-
quatur Philosophia? GESN.

ead. l. 12. Κατὰ τῆς γῆς δῦναι) Sic de Merced. conduct. εὐχῇ
δὲ ἡ σεισμῶ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα. Sic adversus Indoct. εὐξῇ
τότε χάειν σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτοῦ. Sic ἑταιρ. πῶς ἂν με ἡ
γῆ καταπίοι; ead. in Lapith. Sic apud Heliod. lib. 1, ἡνυχόμην
δὲ καταδῦναι μᾶλλον. Habent ex Homeri Iliad. 4, τότε μοι
χάνοι εὐρεῖα χθών. Simile illud est Aeschyli Suppl. θέλωμι δ'
ἂν μορσίμου Βρόχου τυχεῖν ἐν σαργάναις. BOURD.

Pag. 157. l. 4. Ἀρετῇ) Haec loqui decebat Veritatem, ad
quam testem provocarat Parrhesiades. Setiavi tamen libro-
rum scripturam; praesertim cum mox Philosophia Virtutem
appellet. Sed ibi pro Philosophia Veritatem loqui crediderim.
Certe alicubi loquatur oportet, nisi personam mutat a Lucia-
no inductam censeas, cuius opera potissimum indigebat. SO-
LAN. Si supra persona AP. mutanda fuit, & hic rescribendum
erit ἀλήθεια pro ἀρετῇ. REITZ.

ead. l. 8. Ἰλίου) Historia, quae huic proverbio ansam de-
dit, in obscuro est. hinc interpretum silentium. Hoc per se pa-
tet, Troianos, qui excidium, capta urbe, effugerant, tandem

aliquando ludicris se dedentes, in Tragoedum incidisse, qui calamitates eius priores, aut studio, aut imprudens repraesentavit. Idem proverbium tangit etiam in Ἀποφ. cap. 10. SOLAN. Vid. Dion Chrysostom. in Tarf. I, pag. 266 ed. Ald. B. de Ball.

Pag. 158. l. 1. Ἀπάσαις Ψήφοις. Brod. Vid. supra hoc Dial. cap. 21. REITZ.

ead. l. 3. Ὡμέγα σεμνὴ νίκη) Hoc in fine quarundam tragœdiarum apud Euripidem videre licet, ut in Phoen. Orest. Iphig. in Taur. BROD. Vid. Isthmia Pind. Od. VI in princ. cum Scholiis. VORST. Eurip. Phoeniss. 1752. SOLAN.

ead. l. 6. Δευτέρου κρατῆρος) Aut id a combibonibus ac commestatoribus translatum, aut ad clepsydram reiiciendum. BROD. Specie proverbii. De secundo craterere Long. lib. 3 ποιμεν. Achil. Tat. lib. 2. BOURD. Alludere videtur ad morem veterum, qui primum craterem alicui Deorum libabant, a secundo autem auspicabantur. SOLAN.

ibid. Κρατ.) Συμπόσιον] Vid. Erasmi Adag. τὸν τρίτον τῷ σατῆρι. Primus crater ad sitim sumtus, Iovi Olympico: secundus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem servatori seu sospitatori dicabatur, ut ex crateris tertii potu ipsos oenopotas ab ebrietate vindicaret. VORST.

ead. l. 10. Συλλογισμὲ) Aptā huic rei Syllogismi persona, tum quod familiaris philosophis, tum propter etymon, quia collectionem notat. GESN.

ead. l. 12. Ἦκειν) Sic solet in formula praeconiorum omitti χρῆ, aut simile quid. SOLAN.

ead. l. 14. Δίκης) Lege Δικαιοσύνης, de qua supra c. 18. Infra tamen pro hac Veritatem appellat, c. 44. In omnibus scribitur δίκης. SOLAN.

Pag. 159. l. 8. Σησαμαῖος πλακοῦς) Dixi ad Petr. BOURD.

ead. l. 9. Πόγωνα βαθύν) Sic Noster iterum in Iove Trag. c. 26, βαθυπόγωνα καὶ εὐγένειον. Sic de Senectute profunda siue magna, Ael. V. H. 2, 36, βαθύτητα γηρῶν. Quod iterum L. 7, 5, γηράσκων βαθύτατα; sed & Aristoph. Nub. βαθὺς τῆς ηλικίας, (ut observat Iensf. ad Dial. Lucian. de saltat.) Verum generaliter de omni fere magno; ut πλοῦτος βαθύς, Ael. V. H. III, 18. Et βαθύπλοτος ap. Aeschylum; vid. Spanh. obs. ad Callim. p. 85. Et γαῖα βαθυλήϊος, frugibus abundans solum, ap. Apollonium, ibid. Immo & de latitudine, s. densitate; Herodian. VIII, 1, 3, φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἔταξε σχήματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας, i. e. acies densas instruxit. REITZ.

ibid. Παλάθην ισχάδων) Haec passim apud Lucian. Hac de re Theophyl. Simoc. Epist. 14: ὁ δὲ θεσπέσιος οὐτοσὶ νεανίας τῶν ισχάδων τὰ πλεῖστα ἐκβέβρωκε, καὶ τὰς ἀκρίδας οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξερρόφησεν, ὁ δὲ τρυγίας ἐκσχῆναι, καὶ μοῖραν τινα ἦντι μετὰ κόρον κομίζεσθαι οἶκαδε posteriorem hanc partem tangit in Laph. BOURD.

ead. l. 14. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι) Parodia ex Iliad. Σ. BOURD. Hom. Il. Σ, 507. SOLAN. Leg. ἐν μέσσοισι vel εἰνὶ μέσοισι. Il. Σ, 507: Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, τῷ δὲ μὲν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἶπρ. GESN.

ibid. Μέσσοισι) Maculam edd. in hac voce ex Homero & B. 2. fustulimus, in quibus erat μέσσοισι. SOLAN.

ead. l. 16. Ἄροδος) V. c. 15 & 16. Si forte oblitus, ubi sint, nescias. SOLAN.

ibid. Ἐπεὶ — ὅς) Harum vocum aut haec aut illa reiicienda videtur; sed abique codicum auctoritate, utra expungenda sit, non patet. Quid si ἐπὶ τὰς δ. μ. legatur? SOLAN. Leg. ἐπὶ τὰς δύο μῆας, ὃς ἤκουσαν κ. τ. λ. GESN.

Pag. 160. l. 1. Πελ. — Ἀσκλ.) Athenarum tabulam, si per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conspecta haec omnia clarius intelligantur. SOLAN. Glossa Paris. *Loca Athenis iuxta arcem.* Confer infra c. 47. REITZ.

ead. l. 3. Τάλω) Confer Ὀρχ. c. 49, & φιλοφ. c. 19. SOLAN. Τάλων Athenis sepultum, nondum inveni: Tellus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patria salvis liberis obiit. GESN. Hunc Athenis sepultum dubitabat Gesn. & fors Tellus legendum: sed Wesseling. ad Diod. Sic. c. 76, v. 96 sq. ubi Τάλως Daedali discipulus ingenio magistrum superans per invidiam a Daedalo necatus & Athenis sepultus legitur, haec observat: *Pausaniae* I, 21 & 26, Κάλως est; unde *Simfonio Chron. A. M.* 2773, ita & hic scribendum esse, in mentem venit. Mihi aliud placet: accedunt *Diodoro praeter Apollodor. Ill*, 14, 9, *Scholast. Eurip. Orest.* v. 1648, *Lucian. Reviv.* c. 42, eiusque interpres Graecus. *Sepultus est Talus Athenis in via, qua e theatro in arcem ibatur; sic enim de Calo Pausan. I, 21 &c.* REITZ.

ead. l. 4. Ἀνακείον) De Anaceo ad Tim. c. 10 Hemst. GESN.

ead. l. 5. Βοτρυδόν) Il. B, 89. SOLAN.

ead. l. 8. Μυριοί) Ex Hom. Il. B. pro ἦρι Angl. ὥρη. BOURD. Recte utique Mf. μυριοί, ὅσσα δὲ φύλλα καὶ ἀνθεα γίνεταί ὥρη: est enim ex Hom. Il. B, v. 468. ἦρι est interpretatio: ὥρα enim accipitur cum pro vere, tum pro aestate, ut ad Hesiodum ostendi. GRAEV.

ibid. ³Ἡρι) In Angl. L. & Mf. Gr. ὥρη, uti & apud Homerum l. c. & Odyss. l. 51, scribitur. Sed de industria, uti multa solet, a Luciano mutatum opinor, quo signantius anni tempestatem designaret. SOLAN.

ead. l. 9. Μιστὴ δὲ) Cafaub. ad Athen. BOURD.

ibid. Κλαγγὸν προκ.) Hom. Il. B, 463. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Λέγονται) Hoc scholion, commonstrante locum Solano, ex duobus in unum contraximus, nihil tamen omittentes, nisi quod his positum inveniebamus: dilaceratum enim erat, & pars in ed. Gr. in summa pag. 17, pars in med. p. 18 descripta. REITZ.

ibid. l. 4. Ἀνακείον) Et hoc igitur abundabat. REITZ.

Pag. 161. l. 1. Το μὴ δὲ ἐπιβάλλειν γνώρισμα) Non est hic locus δὲ, recipiendum omnino, quod Angl. codex & mea excerpta prae se ferunt, μὴδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα: quod & videtur agnovisse Latinus interpres. Statim nihil certius scribendum esse, quod & Bourdelotius probat, cum Angl. & meo, δεχόμεθα ἥδη αὐτοῦς. Πλατ. ἡμᾶς πρώτους. Nec minus probandum ex iisdem membranarum pag. 410, ταχέαν ἐπιτέλει τὴν ἔγγραν, fac ut cito aliquid capiamus. GRAEV.

ibid. Μὴ δὲ) Angl. μὴδὲν, BOURD. Μὴδὲν ed. I. & Mf. P. L. & a Bourd. & Graevio laudati. Vulgatae edd. mendose μὴ δὲ vel μὴδὲ. Adde hic Euripidis versus in Med. 516: ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν ὅς κίβδηλος ἢ Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὥπασας σαφῆ, Ἀνδρῶν δ' ὅτ' αὖ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι Οὐδείς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι. SOLAN.

ead. l. 4. Δεχόμεθα ἥδη) Angl. ἥδη αὐτοῦς: sic erat legendum: aliter tamen interpres, & MSS. & Cod. Flor. BOURD. Cogitabam aliquando, an non ista vox sit philosophorum impatientium, Ἀλλὰ δεχόμεθα ἥδη, quam mox accipimus? Nec iam poenitet. GESN.

ibid. Ἡδὲ αὐτοῦς. ΠΛ. ἡμᾶς) Ita optime depravatum prius hunc locum restituunt Angl. & Mf. Gr. In edd. ἥδη. ΠΛ. αὐτοῦς ἡμᾶς. SOLAN.

ead. l. 10. Χρήμασι) Quae inter bona annumerant Peripatetici. BROD.

Pag. 162. l. 15. Θέρμους) Dixi ad Petronii lupinos. BOURD.

ead. l. 16. Ἀρτους τῶν αὐτοπυρτῶν). Haec omnia in Dialog. Mort. & in Catapl. BOURD.

Pag. 163. l. 1. Καὶ μαχαίριδιον θυτικόν) Secepsita. Cafaub. ad Suet. Aug. dico fuisse alibi. BOURD.

ead. l. 2. Μαχαίριδιον θυτικόν) Placet πυθικόν. Μαχαίριδιον.

πυθικόν, *Delphicum gladium*. BROD. Brodaeus μαχαίριδιον πυθικόν, *Delphicum gladium*. Verum ἀτυχεῖ πάνυ λίαν. Dixisset saltem Delphicum cultrum. Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχαίριδιον θυτικόν cultellum sacrificatorium, sive cultrum ad sacrificia, ac festos dies atque epulas. Culter Delphicus necessitatis: cultellus sacrificatorius deliciarum & voluptatis. Non perstringit autem res ad usum huiusce Cynici ulla Lucianus, in pera eius inventas, sed quae summarum deliciarum sint, χρυσίον, μύρον, μαχαίριδιον θυτικόν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, unguentum, cultellum ad sacrificia, speculum, tesseras &c. quemadmodum sacrificatioes gumiis epularum occasiones fuerint, longum fuerit nunc edificare. MARCIL. De hoc, dum reliqua enumerat & enarrat, Scholiastes altum tacet; neque satis liquet, quodnam hoc instrumentum fuerit. Hinc doctorum coniecturae, quibus meam etiam addam. Si genuina haec verba sunt, de quo ut adhibitem, facit Scholiastae a me iam memoratum silentium, risum caprasse videtur Lucianus ex voce μαχαίριδιον, quae aeque ac ἐγχαίριδιον de libro aliquo praeceptorum ea aetate noto forsitan usurpabatur. Addito autem θυτικόν, iocum demum paruisse. At quid tandem est μαχ. θυτ. inquires? Quid alii dixerint, audiisti. Ego tamen aliud quid subesse suspicor: tu, an recte coniecerim, ipse iudica. Ac primo quidem quae Lucianus de philosophis magiae operam dantibus scripserit in libello de merced. cond. legito: hunc ego cultrum ad eos usus comparatum opinor. Sed quid si κουρικόν legas pro θυτικόν; Vid. Ἀπαιδ. c. 29, Plut. in Dione p. 1667 f. & Polyæn. Strat. VIII, p. 604 B. ubi μ. κουρίων. Casaubonus observat, Graecis cultrorum mensariorum usum diu ignoratum, ad Athen. 278, § 2. De voce autem ἐγχαίριδιον quod dixi, notum est ex Epiacti libello. Adde tamen, si lubet, locum Philostrati insignem, sub finem Herodis. SOLAN.

ibid. Καὶ κάτοπτρον) Haec eleganter apud Apul. in Apol. BOURD.

ead. l. 12. Ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι) Alia Anglic. Cod. lectio: οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν τε τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι. BOURD. Σε τ. χ. μεμιμημ. A. P. & L. nisi quod in A. pro σε legitur τε. In edd. ἐς τ. χ. μεμιγμένοι. SOLAN.

Pag. 164. l. 2. Θαλοῦ στεφάνῳ) Sic postea τῷ θαλλῷ στεφάνος. Grammatici Graeci idem esse aiunt, ac θαλλός: quid autem θαλλός, Theocr. docet Eidyll. Hesych. Suid. vocaverunt etiam ὄσχον κρατὸς, ut apud Hesych. verbo χύτλασεν, cuius

locum emendat Scalig. *χύτλος δὲ κρατὸς ὄσχος εὐσκίος παρῆν* *χυμένοις* &c. vocarunt Latini *fagmina*: Gl. vet. *Sagmina* *θαλάδος, σπονδαῖα*. Hac de re Athen. lib. 7. ferebantur in Panathenica pompa, quique ferebant *θαλλοφόροι* dicti, ut vult Iuncus apud Stob. licet quidam asserant, fuisse ramos olivae, quos manu gestabant, ut videatur esse illud Homericum *στέμματ' ἔχων ἐν χερσίν*. Uti sunt & Latini, ut auctor Ceir. *Pergit Amyclaeo spargens altaria thallo*. Quod Virgil. 6 Aen. dixit *Ramo frondentis olivae*. BOURD.

ead. l. 5. 'Εν χρῶ' *Ἐν χρῶτι*, ad vivum, ad cutem. BROD. Confer supra B. πρ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 7. 'Ἡ ἑργαυσάτω) Quo modo prisca fugitivorum frontem inurebant. BROD.

ead. l. 14. 'Ἵπεροῶντα) Hor. oculo irretorto 2 Od. 2 f. SOLAN.

Pag. 165. l. 4. 'Ἀλωπεκίας) *Vulpe notatos*. BROD. Suavissimo lusu respicit nomine altero ad *κοππατίας* equos, altero ad *σαμφορούς*, de quibus ad principium Nubium Aristophanis viri doctissimi. GESN.

ead. l. 8. 'Ἡ ἱέρεια) De qua supra Lucianus. BROD.

ead. l. 9. 'Ὀππερ) Ad aliquam, sua aetate notam historiam aludit, quae ad nos usque non videtur pervenisse. Quod *ὅπερ* hic legis, ex ed. I. est; in reliquis enim est *ὅπερ*. SOLAN. *Ὀππερ* duali numero ex I. recipiendum iusserat Solanus. Obsecundatsem certe, si plures Codd. & edd. addicerent. REITZ.

ead. l. 10. 'Ἀνέθηκεν) *Dūs dicavit*. BROD.

in Schol. col. 1. l. 5. 'Ἀπὸ &c.) Piraeus nempe olim fuerat insula, in quam oportebat *σχέδια διαπερᾶν*, ut ostendit Meursius in libello, quem de celeberrimo illo portu scripsit, ac nuper edito a I. G. Graevio. Vid. c. 1. CLER.

Pag. 166. l. 1. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; ΠΑΡΡ. Δελεάσας τὸ ἀγκιστρον ἰσχυάδι) Brodaeus: ubi notata Παρρησιάδου persona reponi vult personam Ἀρετῆς. Sed frustra. Respondet enim Parrhesiades Philosophiae cum admiratione interroganti, tertiamque personam pro secunda usurpanti oratorie τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται, pro τί πράττειν διανοή, ὃ Παρρησιάδην; mutavit personam, ut exprimeretur admiratio rei novae. Virtutis personae locus hic nullus. Patet autem etiam sequente mox interrogatione Philosophiae τί ταῦτα &c. MARCII. Argutum est, quod hic facit Lucianus, sive Parrhesiades; nimirum in muris sedens vult funiculum hamo, esca aurea instructo, armatum in urbem demittere, ut velut pisciculos adnatantes capret philosophos. Haec arma Parrhesiadae omnia

commodat Sacerdos in Acropoli. Iam rogat Philosophia, *Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; Παῤῥ. δελεάσας τὸ ἀγκιστρον ἰσχυάδι καὶ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθῆκεν ἐς τὴν πύλιν* sic respondere legitur Parrhesiades piscator. Sed profecto haec non sunt verba Parrhesiadae, at Sacerdotis; quare pro Παῤῥ. ponenda omnino est persona Sacerdotis, *Ἰερ.* Neque enim de se ipse diceret Parrhesiades *καθῆκεν*. Quin & ex ipsa Philosophiae interrogatione *τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;* patet satis, sequens responsum non dari a Parrhesiade, (quaesitum enim fuisset, *τί, ὃ ἀνὴρ, πράττειν διανοῶ, vel διανοεῖ;*) sed ab alia persona, *Ἰερσίᾳ* scilicet. Adde, quod in responso interrogationi Philosophiae non satisfacit: quare mox Philosophia se ad ipsum Parrhesiaden convertens, quaerit, *Τί ταῦτα, ὃ Παῤῥησιάδῃ, ποιεῖς;* Errorem videtur suboluisse Marcilius p. 418, pro *καθῆκεν* reponens *καθήκειν*. Sed nihil in hoc mutandum; modo, ut diximus, pro Parrhesiadis persona, scribatur *Ἰερ.* hoc est, Sacerdotis persona. IENS. IEP. ex L. ed. I. & B. 2. restituimus pro vulgato ΠΑΡ. absurdissimo, vel absque Cod. auctoritate mutando, uti recte viderat lensius, & ante eum Brodaeus. SOLAN. Mihi videbatur hic commodius respondere Antistita, Parrhesiade ipso in piscatus apparatu satagente. Itaque quid fecerit, respondet, non quid facturus sit. Neque tamen Brodaeus sententiam damnaverim. GESN.

ead. l. 3. καθῆκεν) καθῆκειν. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ) Pelasgicum locus fuit Athenis iuxta arcem, de quo antea dictum est. COGN. Vide infra ad Συναγ. c. 15 Solanum: adde & supra Schol. ad c. 42 pr. Ceterum eadem, quae Cognatus, etiam habet Brod. in Miscel. saepe adduct. p. 2, c. 22. REITZ.

ibid. l. 11. ΕΑΕΤ.) Malim pro ΕΑΕΤ. tenuissima mutatione legi ΕΑΕΤ. h. e. ἔλεγχος. Huius enim est deprehendere verum: hic adiunctus Parrhesiadae paulo ante: cum hoc deinde colloquitur Parrhesiades. GESN.

ibid. Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι) Interpretes, *minime felis est.* Sed quis unquam audivit, *γαλεὸν* esse *felem*, & feles in mari capi? Discimus praeter alios ex Ael. hist. anim. I, 45, *γαλεὸν* esse genus canis marini, qui est *κατεστυγμένος* & *ποικίλος*: qualis hic intelligitur. Vid. etiam Aristot. de Animal. VI, c. 11 f. Athen. IV, 17, & VII, 8. L. Bos. Glossa Parisina: *lupus marinus: meminit Aristot. & Plin. Felis. galeus. Gazza mustelam interpretatur, est piscis rapax.* REITZ.

ead. l. 16. Αὐτὸν οὐτος γῆ) Haec verba non sunt in Angl. Cod.

BOURD. Κύων) Locum hunc in omnibus impr. iam desperatum egregie restituit Cod. L. hunc in modum. Prius enim αῦων legebatur. In A. autem & P. deerat prorsus ea vox. In quibusdam etiam ἀνών erat; ex quibus omnibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etsi canis marinus piscis sit (de quo Ael. deanim. I, § 5) Cynicum tamen intelligi vult. Vide B. πρ. c. 7. SOLAN. Pro αῦων, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii eiicere maluerint, quam sententiam eo obscurare, legendum tenuissima mutatione κύων quod viderat etiam L. Bos Animadv. c. 14, p. 62. De Cynico philosopho sermonem hic esse, apertum. Cum de Platónico agit, simili ad nomen respectu πλατὺν appellat. Hunc vocaverat modo γαλέον. Iam γαλέος s. *mustelus* piscis, κύων, *carcharias*, cognatarum specierum nomina aequè Cynico conveniunt. Res nobis quidem videbatur ita aperta, ut versione nostra eam exprimere nihil dubitaremus. GESN. Quia αῦων olim editum erat, Brod. Misc. P. 2, cap. 22, inde fecit ἄνων, vel festinans ita legi putavit, (ait enim: ἄνων. *Cum muti sint pisces*) fatis absurde hoc loco. REITZ.

Pag. 167. l. 1. Ἐνθα λήσσειν ἡλπισας) Benedictus, ubi te latitaturum sperabas. Sane nullus horum sic se gerit, ut latitare velit, idque praecipuum studeat: nec circa petras liguriens versatur ipse latendi, sed praedandi. Itaque Pirckhaimerus ubi praedari sperabas; & adscripsit pater ληΐζειν. GRON.

ibid. λήσσειν) Sic recte legi, ex 'Isr. α', c. 4, ubi ἐνδύμισαν λήσσειν, tribus quatuorve aliis auctorit. ex Nostro probaverat Solanus, nimirum ex Iul. p. 420, 367, 400, 229 & 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove numero erratum est. Sed phrasin λήσσειν ἡλπισας probam esse, quis dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet sequens ἔση φανερός ἄπασι. REITZ.

ead. l. 13. Πολλοῦ) In textum recepi ex duobus Codd. ut longe elegantius vulgato πολλὸν, & magis respondens verbo & casui praecedenti: licet enim vulgata fatis sit tolerabilis, πολλοῦ tamen Lucianum dedisse credo. Et sic fere in Aët. Apost. c. V, 8, Sapphira interrogata, εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; respondet Ναὶ, τοσούτου. Quod ibi quidem alio casu esse ferri non poterat, quia novum verbum non sequitur; hic tamen ad verbum aestimandi praecedens etiam respicitur; nam & sic plane Noster supra in Dial. M. IV pr. Ἀγκυραν — πέντε δραχμῶν. ΧΑΡ. πολλοῦ λέγεις. Si quis tamen vulgatam tueri velit ex Vit. auct. c. 26 med. per me licet. REITZ.

in Schol. Μυσάρδς) Μισάρδς editum erat, sed μυσάρδς correxit Solanus, recte; nempe a μῦσος scelus. REITZ.

Pag. 168. l. 2. Ἀφῶν ἐλ.) Vid. Aristoph. Schol. in Eq. pag. 226. VORST. Glossa Paris. *Aphyæ pisciculi, quos parit limus, vermiculorum instar scaturientes: meminit Aelianus.* Plinius vero Aquas a Latinis appellari dicit, quod ex aqua & pluvia procreentur. REITZ.

ead. l. 3. Ἀφῆστατοι) Non potest commode lusus verborum conservari ex cognatione ἀφῶν *αφισαται*, & ἀφῆστατων. GESN.

ead. l. 4. Ἡμίτομος) Etiam Germanorum consuetudo *latos* illos pisces *dimidiatos* vocat, *Halbfische*: quemadmodum etiam nobilissimum, apud mediterraneos certe, genus, *soleas*, vulgo *Plateissen* vel *Platissen*, *πλατῆις*, appellant. GESN.

ead. l. 5. Ψῆττα) Gloss. Paris. *Psetta piscis latus: meminit Aristoteles & Suidas.* REITZ.

ead. l. 7. ΕΛ.) Confusa hic erant omnia: neque opem ullam in impressis inveniebamus. Illud ΕΛ. ex P. omnia sanat. SOLAN.

ead. l. 10. Τί φης) ΕΛ. L. Impressi plerique ΠΑΡΡ. Fl. Π. tantum. Sola l. ed. eidem tribuit, recte. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χροάν) Benedictus, *ac si in profundo varii coloris appareat.* Qui sensus nec huic loco congruus, nec pro sensu haberi potest, cum nihil boni denotet. Quid enim ist est? aut an id fieri solet? Prior interpres, *veluti in profundo apparet colore vario*, easque voces includit parenthesi, unde patet eum errasse in scopo & vera intelligentia. Verte, *accedentem video, prout in profundo videatur, varium colore.* Sedere enim fingitur in muris arcis, unde despicies ait, quantum ex distantia istius altitudinis iudicare posset, se videre aliquem varium. Res ipsa docet. GRON. Solanus versionem pristinam sic correxerat: *Et quantum in profundo cernere est*, non inepte. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἡ ψῆττα) Ὅψον legebatur, & quidem aspirata prima: id autem noster delevit, & ψῆττα reposuit, non addita ratione; credo tamen eum in Cod. sic reperisse; sed posset utrumque adesse, & ὁψον, *orpsanum*, quod κατ' ἔξοχον de piscibus accipitur, pro synonymo τοῦ ἰχθυδίου haberi. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. Βούγλωσσαν. κακῶς) Βάγλωσσαν & καλῶς editum erat, pluribusque vitiis typotheticis scatebat hoc & præcedentia scholia. Sed ad κακῶς & verba seqq. Solanus notavit: *quid hoc sit, nescire me, lubens agnosco.* In Exc. G. lacuna
Lucian. Vol. III.

est in hunc modum: καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐστὶ ταῦτα. C. Καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐ. τ. REITZ.

Pag. 169. l. 8. Ἄλλ' ἢν ἰδὸν) Ex Schol. & Fl. reposuimus pro vulg. ἄλλ' ἰδὸν, quod etiam in P. est. Vid. init. Γυμν. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀκανθώδεις) Stoicorum severitatem & spinosas subtilitates Logicas carpit: quod autem multos huius generis esse ait, non dubium est, quin propter M. Aurelium imperatorem Stoicum & ipsum plures huic familiae, quam ceteris, nomen darent. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐχίνων) Gloss. in marg. Parif. *Echinus. Latine Eri-naeus, spinis aculeatis.* REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἡθικὸν) Sic restituit Solan. ex Cod. V. cum editum esset Ἀττικόν, & προέκτεθλιπται legebatur ἐκτέ-δαλλται: cum tamen in V. esset ἐκτέθλαπται, quo ipso errore confirmatur scriptura C. ἐκτέθλιπται, quam dedimus; nam vel supra etiam προβούλωσσαν, erat editum βούλωσσαν. REITZ.

Pag. 170. l. 1. Ὡς Πόσειδον) Auctior voce una Angl. Cod. ταχέϊαν ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. BOURD.

ead. l. 4. Περιεπάρη) Sic in Gallo c. 2, εἰ βύρσας εἶδες ἐρπού-σας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμιοπτα, καὶ ἔφθα καὶ πεπαρμέ-να τοῖς ὀβελοῖς. Sic & Ζευξ. c. 10 bis. SOLAN.

ead. l. 15. Οὕτω) Suspecta mihi vox, pro qua lego ἴτω. In Fl. est οὗτος. SOLAN. Mf. Reg. 2954 οὗτος δὲ καὶ αὐτός.

Pag. 171. l. 6. Ὑπερήμεροι) Supra μίαν ἡμέραν ταύτην παρ-αιτησάμενοι ἤκομεν ἐπ' αὐτόν. BROD.

ead. l. 10. ΠΑΡΡ.) Immo ΕΛ. Huic enim optime convenire haec verba visa sunt, quae minus apte in impr. Parrhesiadae tribuuntur. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐδέν) ΕΛ. οὐδέν. Sic lego; neque enim haec Lu-ciano conveniunt, sed huic optime. SOLAN. Ante οὐδέν per-sonam ΕΛ. inserit Solanus, non male; sed quia ex nulla ed. nec Mf. profert, non addimus, etiamsi in notis ita citat illud ΕΛ. ac si re vera in textu positum legeretur. REITZ.

ead. l. 16. Καυστηρίων) Utitur & Orig. c. Celsum V, 273, 2. Nescio tamen, an non rectius legeretur καυτηρίων, ut supra c. 46, & infra Ἀπ. μισθ. c. 2. Quod & Vorstio placuisse video. Sed credo potius scriptum fuisse καυστήρων, quae vox etiam apud Origenem reperitur c. Cels. 211. SOLAN. Coniectura Vorstii nritur exemplo Ἀναβ. c. 46 med. Et Ἀπ. μισθ. c. 2 f. Sed coniectura Solani melior, & propius ad literarum du-ctum accedens. REITZ. Leg. καυτηρίων. Sic Mff. Regg. & ita supra cap. 46, ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτήρος. Ceterum in Mf. Reg.

2054 ad h. v. sequens legitur Scholium: κεκαυτηριασμένος, ὁ μὴ ἔχων ἡγίη τὴν συνείδησιν. B. de Ball.

in Schol. col. 2. l. 2. Φιλόχορος) Legendum Φιλόχορος, cuius nomen supra p. 9 occurrit. Scripsit περὶ Ἀττιδος. vid. Voff. Hist. Graecos, & Suidam in Λύκειον, ubi idem ex Philochoro narratur. CLER. C. habent φιλόχορος. SOLAN.

ibid. Δ') In priori edit. horum Scholior. legebatur λ'. Sed in Exc. G. est δ'. SOLAN. In priore ed. Scholiorum p. 16 ad pr. Ἀναβ. legebantur tria scholia, quae ad totum hunc dial. sive dissertationem non pertinebant; sed ad Ἐπὶ Μισθ. quod per-vestigatione diuturna detexi, eoque, quo spectabant, retuli, quodque ideo hic moneo, ne quid omissum credas. REITZ.

IN CATAPLUM.

Pag. 172. l. 1. ΚΑΤΑΠΑΟΥΣ) De huius vocis significatio-
ne & usu fuse & erudite, ut solet, Spanh. p. 615. Latine etiam
usurpant Cicero & alii a viro illustr. laudati. SOLAN.

ibid. Η ΤΥΠΑΝΟΣ) Inscriptio Scholiast. impr. Καὶ τύραννος.
Ex ipso Cod. an ex arbitrio editoris, nescio. Edd. Luciani ἡ
constanter servant. REITZ.

ead. l. 2. Εἶεν) Εἶεν per ἀγε hic exponit Scholiastes, nec ma-
le. Verum orationem tamen a superioribus pendentem notat,
indicatque (quod in dialogis ad τὸ πιθανὸν pertinet) praecef-
sisse iam sermones alios, quibus hoc ipsum εἶεν finem imponit,
atque ad alia transit. Egregie hoc illustrent loci duo Platonis,
alter de rep. I, p. 419 E. Ἐγὼ δέ σοι ὅσπερ παῖς (vid. leg. ταῖς)
γρᾶσι τοὺς μύθους λεγούσας, εἶεν ἐρῶ, καὶ κατανεύσομαι καὶ
ἀνανεύσομαι. Alter Phaedro extremo pag. 420 A. Εἶεν, ἔφη, ὃ
βέλτιστε, σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων, τί χρὴ ποιεῖν; ubi etiam
per age licet interpretari. GESN.

ead. l. 3. Πρὸς ἀναγωγὴν) Ἀνάπλουν. BOURD.

ead. l. 4. Ἀντλος) Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ sic &
Grammatici. BOURD.

ead. l. 5. Παρακέρ.) Dicitio Atticorum propria, οὕτω γρά-
φουσιν τὸ ἴδιον τὴν ὁδὸν τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. BOURD. Παρα-
κέρ. edd. omnes, excepta l. Sic etiam Mf. Ox. Sed quid sit, ne-
mo, credo, expediet. Vide ad quas angustias redactus Scholia-
stes, ut sensus plures colligat. Ed. I. παρακέρουσαι. Quomo-
docunque legas, vox nautica sit, oportet, a κέρας composita,
quod antennam notat, atque adeo de aptando velo intelligen-
da est. Credo scriptum fuisse παρακέρουσαι, simplici κ. SOLAN.

ead. l. 6. Τετρώπται) Logo ad scalmum alligata est. BROD.

Ἐν τῷ τροπῶτηρίῳ ἐμβάλλεται. Est autem τροπῶτης λῶρος εἰς ὃν τὴν κώπην ἐμβάλλουσιν· tangit Hesych. verb. τροπῶσα-σθαι. BOURD.

ibid. Ὅσον ἐπ' ἐμοί) Quod ad me attinet. BROD.

in Schol. col. i. l. 13. Βραύρωνα) Βράβρωνα legebatur, & mox iterum Βραβρωνίοις. Sed recte correxit Solanus; vid. Strab. IX, p. 611, vel 399, & quae mox notamus. REITZ.

ibid. l. 14. Ἀρκεύονται) Quae nam vox sub hac lateat, nescio, sed ad παρθένας eam referri decet, forsitan ἱερατεύουσαι. SOLAN. Ἀρκεύειν idem esse, quod δεκατεύειν, docet Hesych. Nam ἀρκεῦσαι dicebantur virgines ante nuptias sacra facientes Dianae *Brauroniae*, & quidem a quinto ad decimum annum, ab eo numero δεκατεύειν dictum; ab ἄρκτος *ursa* autem ἀρκεύειν, quod *ursam* quandam mansuefactam sagittis confo-derint fratres virginis cuiusdam; quia illa virginem cum ea ludentem interfecerat &c. Vid. Suidam v. ἄρκτος, ubi ait: Ἐν βραυρωνίοις ἀρκευούμεναι γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἑορτὴν ἐτέλουσαν — ac deinde: Καὶ ἐψηφίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ πρότερον συνοικί-ζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκεύσειε τῇ θεῷ. Ἀρκεῦσαι. Λυσίας τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένας τῇ Ἀρτέμιδι, ἀρκεύειν ἔλεγον. καὶ γὰρ αἱ ἀρκευόμεναι παρθένοι καλοῦνται. Et licet Didymus Grammaticus testetur, Lysiam in oratione de Phrynichi filia, τὸ δεκατεῦσαι dixisse quidem ἀρκεῦσαι; sed δεκατεῦσαι proprie dici καθιεροῦν, quandoquidem Graecorum mos fuerit decimas proventuum Diis consecrare; tamen Harpocraton v. δεκατεύειν arbitratum id inde dictum ab oratore, quod virgines decennes sacra faciebant. Conf. eund. Harp. v. Ἀρκεῦσαι, idem quod supra posuimus, confirman-tem, nimirum, in *ursae* occisae memoriam virgines ante nuptias consecrare, vocari ἀρκεῦσαι. Et puellas consecratas ἀρκευόμενας & ἄρκτους dictas. Eadem fere habet Lexicon vetus Coislinianum, (vid. Montfaucon Bibl. Coislin. p. 607.) Nisi quod clarius indicet, ἀρκεῦσαι inde dictum, quod oraculum iusserit Dianam placare, & puellam *ursae* immolare; cui quidam satisfecerit capram immolando, quam *filiam* appellavit. Eumque ritum quotannis renovatum. (Tum quoque pro Λυσίας — ἔλεγον, ut vitiose in Suidae edit. antiqua legitur, recte habet ἔλεγον.) Ex hoc igitur ritu & ex historia de Tygthenis, qui *Brauronias* has virgines rapuerunt, medicina huic scholio petenda. Historiam autem attingit Plutarch. de virtut. mulierum, p. m. 247 scribens: Τυρρῶνων τοίνυν τῶν Ἀθηναίων καὶ Ἰμβρον κατασχόντων, ἀρπασάντων δὲ Βραυρωνόθεν τὰς Ἀθηναίων γυ-

ναίικας &c. Iterum in Quaest. Graec. p. 296: Τυρρηνούς φασί τοὺς τὰς Ἀθηναίων θυγατέρας καὶ γυναῖκας ἐκ Βραύρωνος ἀρπάσαντας, ὀπηνίκα Λῆμνον καὶ Ἰμβρον κατῴκουν, εἴτα ἐκπεσόντας, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀφικέσθαι, κ. τ. λ. Et si iam cum Solano apud Scholiast. legas ἱερατεύουσai, nondum sanatus erit locus, quin faciliore mutatione ἀρκεῦσαι legamus, si hoc aliquid prodesse queat. Sed plura videntur omissa, quam ut uno verbo mutato sensus restitui queat; tum & pro τῷ θεῷ legendum τῇ θεῷ, quia ad Dianam pertinet, & ἀρκεύσειε τῇ θεῷ etiam ap. Suid. est. Si iam tamen apud Scholiast. legas, ἥρπασαν παρθένους ἀρκευομένας τῇ θεῷ, sensus quidem commodus emerget; sed & malletm addi ἐν ante Βραυρωνίσι; nam licet sine praepositione aliter construendo alium quoque sensum elicere queas, nimirum ut sit, *abripuere virgines Brauronis*, id tamen minus placet. Sed manum de tabula. REITZ.

ibid. l. 16. Ἐν) Deleatur praepositio. REITZ.

ibid. l. 21. Εἰεν) Ἔστι καὶ ἀντὶ τοῦ &c. legebatur; sed priora duo expunxit Solanus, sine dubio ex Coll. Item δὲ & ἀφοριστὶς legebatur pro δὴ & ἀφοριστικόν. REITZ.

Pag. 173. l. 3. Ἀμφὶ βουλυτὸν) Quid sit βουλυτὸν, satis abunde declarant interp. Aristophan. ad Vesp. & ad Aves, Suid. Pollux. Emenda in hac voce Hesych. apud quem βουλυτὸν τὴν δειλήν ὄραν ἐν ᾗ τὸ ἄροτρον λύσται τῶν βοῶν. scrib. βουλυτόν. Eust. ad illud Il. π, ἤμος ἥλιος μετενείσαστο βουλυτόνδε. Hoc voluit Virg. 2 Ecl. *Aspice aratra iuga referunt suspensa iuvenchi*. Non quod ibi somniavit Servius. BOURD.

ibid. βουλυτὸν) Ἦν μὲν ἡδὴ τῆς ἡμέρας ὅτε ἄροτρον βοῶν ἐλευσέροι γηπόνος. Heliod. V. *Sol ubi montium — Mutaret umbras, & iuga demeret — Bobus fatigatis*. Hor. III Carm. Od. 6. VORST.

ead. l. 7. Εἴπερ) Sic Coll. commodius sane, sed tamen nondum agnosco Luciani manum. SOLAN.

ibid. τίς ἄλλος) Haud facile, quid haec verba sibi velint, expedit. Mosellanus interpres ad umbras refert. Ego ad vespillones & eiusmodi homunculos referri malim, quos verisimile fit largiter bibere solitos, cum mortuos efferrent: id enim νεκροπομπὴς, quod praecessit, suadere omnino videtur. Sed ne sic quidem satis concinna videtur oratio. SOLAN.

ead. l. 9. Παλαίει μετὰ τῶν ἐφήβων) Hae omnes artes Mercurii iam enarratae Dial. Deor. & Mort. BOURD.

ead. l. 11. Κλωτεύει) Vid. Spanhem. ad Aristophan. Plut. 1141. GESN.

ibid. Ὁ γεννάδας) Ironia. BROD. Reponendum ex omni-

bus editionibus veteribus γεννάδας, quod novissimae depravarunt. IENS. Vid. Spanh. l. c. GESN.

ead. l. 13. Ἐξ ἡμισίας) Hoc supra docuimus. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὅταν) Ita correxit Solanus, cum ὅτε legeretur, quod eodem tamen rediret; sed eius in conferendo diligentiam tamen indicat. REITZ.

Pag. 174. l. 6. Χοαί) Dico ad Heliod. χοαί, τὸ ἐπιχέμενον τοῖς ἀποθανούσι μελίκρατον. BOURD.

ibid. καὶ πόπανα) Horum usus maximus in sacris Dearum, ut pater apud interp. Aristoph. Thefm. & Lucian. Necyom. quid sit autem πόπανον, docent Poll. Hesych. Suid. BOURD.

ead. l. 7. καὶ ἐναγίσματα) Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς. Interp. Aristoph. *piacula*, ἄγος γὰρ μίασμα. Hesych. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Βοτάνης) In Exc. G. Ἀσφόδελας τὸ φυτόν. ἀσφοδελὸς δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ φύεται. SOLAN.

Pag. 175. l. 2. Αἰπόλιον) Caprarum gregem, non ovium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, & palatur, aegre autem continetur. GESN.

ead. l. 7. Κεκονιμένον) Conf. supra Tim. c. 26. SOLAN.

ead. l. 11. Λσιπόνως) Ὁ μεταλιμπάνων τὴν ναῦν. BOURD.

Pag. 176. l. 9. Ὁ τὸ ξύλον) Ἐχων subaudio. BROD. Ut inferius p. 225, (ed. Paris.) ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον. MARCIL. Vid. supra B. pr. pr. & alibi non semel. SOLAN. Sic ὁ τὴν κιθάραν, scil. ἔχων, & similia. ex Luciano, cui haec ellipsis participii frequens, item ex 2 Cor. VIII, 15, vid. apud L. Bos de ellipsi, p. 55. REITZ.

ead. l. 14. Πρὸς ὀλίγον) Intellige χρόνον. BROD. Ellipsis tam vulgaris & frequens apud omnes, ut exemplis non indigeat. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀλίβατον) Forfan legendum, ἀλίβαντα ποινταί τινα εἶναι ποταμόν. SOLAN.

Pag. 177. l. 1. Πολλὰ δώσειν) Ut in Dial. Mort. ex Homer. πολλὰ δ' ἐν ἀφεινῷ. BOURD.

ead. l. 2. Ἀνίσιν) Ἀνίν. GUYET.

ead. l. 3. Στόμιον) Peccant haec in Geographiam inferorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam pertingere censetur. Maleque adeo hic situm cis lacum Aeaci portorium, quod in ulteriori ripa poni decuit. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνατείνας) Ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, non est contrahere *supercilia*, ut interpret habet; hoc enim Graeci dicunt συνάγειν ὀφρῦς, estque iratorum, eorumque, qui torvum vident, ut apud Comic. Pluto p. 77, Ὀφρῦς συνήγον, ἐσκυβρόπαζον &

ἄμα. Sed ἀνατρέπειν τὰς ὀφρῦς, est attollere supercilia ad frontem, ut Cicero loquitur: quod arrogantiae & gravitatis est indicium. L. Bos. Vid. Tim. c. 32. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν οὐρανῷ παιδίαι) Hoc ante in Dialogis Deorum ignotuit. BROD.

ead. l. 12. Παρ' ἑνα) Confer infra de Salt. c. 12. SOLAN.

Pag. 178. l. 4. Κατὰ τὴν ἀγούσαν) Ὀδόν. BROD. Vid. siquid opus, Bos de ellipfi p. 180, qui docet, modo τὴν φέρουσαν, omisso ὄδον, dici, modo τὴν ὄδον πρὸς, omisso participio. REITZ.

ead. l. 6. Ἐν Ταϊνάρῳ) Taenarum Laconiae promontorium, e quo ad inferos descensus. BROD. Menand. fragm. inc. 270, πύλη τίς ἐστί Ταϊνάρου πρὸς ἐσχάτοις. SOLAN.

ibid. Παρὰ τοσούτων) Usque adeo parum absuit, quin effugisset. BROD.

ead. l. 13. Τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη) In scalis sedens. Hunc integrum versum omisit interpres, *scalam* reddidimus. Est enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Mysis testatur Hesych.) κλίμαξ πείως. Falluntur, qui aliter. nam in Gl. Mf. οὕτω καλεῖται ὁ τῆς νέρθεν τόπος δι' οὗ ἐξέρχόμεθα, ἢ καλουμένη σκάλα. BOURD.

Pag. 179. l. 2. Στοιβαζε) Πύκαζε, περιβάλλε, στέγαζε, σκιάζε, α σπίζειν, unde στιπτοι, Aristoph. Acharn. quae interpretatio huic loco recte convenit. BOURD. Vid. Schol. Cod. BOURD. SOLAN.

ead. l. 7. Ὁμφακίας) Ἀώρους, μικροῦς, ἀνεψήτους, τὰ τετραλευτηκῆτα νήπια. Hanc vocem interpretatur Mercer. ad Aristen. BOURD.

ead. l. 9. Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασόμεθα) Vertunt, cum his indefletos introducamus. Sed rectius vertas, post hos, sic in seqq. huius pag. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις παράγαγε, saucios adducito post hos. Xen. K. Π. H, 11, καὶ τάξας δῆτα ἐπ' αὐτῶ (post eum) ἄνδρα νεανίαν. L. Bos.

ead. l. 12. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου) Hoc in Aeschinem transegi-mus. BROD. In bello Peloponnesiaco cum Athenienses Lacedaemonii superassent, Athenis potiti triginta tyrannos statuerunt, quibus tandem depulsis Εὐκλείδου ἀρχόντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. BOURD. Vid. Scholia, & Ἑρμῶτ. c. 76. SOLAN.

ead. l. 14. Βεβυσμένοι τὰ ὄτα) Πεφραγμένοι. Sic in Satur. & de Merc. cond. Heliod. lib. 3. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἀώρους) Addidit hoc Solanus; in impr.

enim omiffum erat; fed & ἤτοι addit ex C. quod non magni momenti, addere neglexi, quia nec fatis indicaverat quo pertineret. Pro μικροὺς autem Gronov. legere iubet πικροὺς sed affentior Solano, recte se habere vulgatam, quam Bourdelotii Codex etiam tuetur; namque apprime huic loco convenit. REITZ.

ibid. l. 11. Ταῦτα) In alio loco, ubi idem Scholion repetitur, legitur pro hac voce ταύτων. Et pro ἐνέχρηστο, alibi legitur ἐχρήσαντο. SOLAN.

Pag. 180. l. 2. Δυσιν) Priscis Atticis. VORST.

ead. l. 3. Πέπειροι) Contra ὁμωχίας. De quibus dictum antea: sic postea ἀσταφίδες. BOURD.

ibid. Καθ' ὅραν) Opportune. BROD.

ead. l. 5. Ἀσταφίδες) Lucilius, *rugosi passique senes*. VORST. Alludit ad proverbium ἀνδρὲς γέροντος ἀσταφίς τὸ κρανίον, de quo Suid. & Zenob. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν Μυδίῃ) De suae aetatis in Media bellis dixerit hic Lucianus, necne, acutioribus statuendum relinquo. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλ. Θεαγένης) Mirum, ni eundem hic petit, de quo in Περ. multa: certe hoc nomine philosophum alium novi neminem. SOLAN. Hoc nomine tyrannus Megarensium commemoratur Thucydidi I, 126, & athleta ap. Pausan. Eodem iterum nomine ex Atheniensium principibus quidam ap. Thucyd. V, 24. Vid. Duker. ad loc. prius indicatum, qui & Lucian. de conscrib. hist. & Deor. concil. Theagenis mentionem fecisse monet. Num vero, & qualis philosophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, nisi tyrannus ipse philosophus quoque fuerit. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐψημε.) Corruptam vocem ἐψ... cen-
teo. SOLAN. Sed si Ἐψημένους vel Ἐψόμενοι legas, tamen sensus aliquis inest, ut *maturi*, *cocti* intelligantur, vel iusto tempore conditi. Ἐψημα autem mustum decoctum, vid. Foef. ad Oecon. Hippocr. h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetatem fert, nec amplius fermentatur. Non tamen affirmaverim id fatis appositum; nec solet Schol. semper apra loqui. REITZ.

Pag. 181. l. 7. Ἐκ δικάστ.) Quid sit, vid. Schol. Aristoph. in Pl. pag. 32. VORST.

ead. l. 8. Τοὺς ἐκ τυμπάνου) Rei cum ad supplicium ducebantur, solebant gestare tintinnabula, ne populum incestarent, ut cives tinniru illo moniti de via decederent. Zon. lib. 2 Annal. hinc carnifices cum tintinnabulo, ut ap. Plaut. Tru-

cul. Dico hac de re alibi. Sunt tamen, qui τύμπανον hic interpretentur ξύλον ᾧ τοὺς καταδικασθέντας ἐφόρευον. dixi de hoc supplicio ad illud Petron. *debeamus tenti perire*. BOURD. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 470 ostendit, tum fustium supplicium, tum fideiularum cruciatum hac voce notari. Alterum autem supplicium, nolim crucem vertere, quae σταυρὸς est, & τοῦ T figuram habet. Ἀπὸ τοῦ σκόλοπος acuti notio separari, puto, non potest. GESN.

ibid. Τυμπάνου) Fustuario mulctatos. Τύμπανα γὰρ ξύλα οἷς τύπτονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. VORST.

ead. l. 16. Κυνίσκος) Ad h. v. Mf. Reg. 2954 hoc exhibet Scholion: Τὸν Κυνίσκον ὃν κυνικὸν φιλόσοφον καλεῖ διὰ τὸ τοὺς κυνικοὺς φιλοσόφους ἐλεγκτικοὺς εἶναι, καὶ ὡς κύνας τοὺς παρόντας ὑλακτεῖν.

in Schol. col. 1. l. 2. Ω) Ἐν ᾧ erat in V. quod cum abesse ex C. Bourdel. viderem, eliminavi. SOLAN. Commodius quidem abest praepositio; non tamen ita necessario eliminanda, ut alibi ostendemus. Vid. etiam not. Hemsterh. ad Dial. Mort. XXIII f. (pag. huius ed. 522 sq. Vol. II.) REITZ.

Pag. 182. l. 1. Εκάτης τὸ δεῖπνον) Vid. Dial. mort. I. SOLAN.

ead. l. 2. Σηπύαν ὄμην) Quo mortis genere fama est Diogenem ab humanis excessisse. BROD. De hac historia supra dictum est ad B. πρ. c. 10; ubi recte omnes σηπίαν, quod & hic secuti Mff. Ox. & P. & B. 2. restituiimus, cum in reliquis legeretur σηπύαν. SOLAN. Imitatus igitur est magistrum suum: iam alluserat in Vitarum auctione. GESN.

ead. l. 6. Ἐλθεῖν) Sic & venire pro mori, sive ad inferos venire, Propert. I, 14, 14. REITZ.

ead. l. 8. Ἱατρὸν — τῶν ἀμαρτημάτων) Sic ἰᾶσθαι pro liberare, sanare ab errore, Noster infr. in Gallo, c. 28, Ἐγὼ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε. Et Fugit. c. 5, Ἦν μόνην ἰᾶσασθαι ἀντὰ γιγνόμενα οἶμαι. REITZ.

ead. l. 9. Ἀμαρτημάτων) Anglic. πραγμάτων. minus recte. BOURD. Ἀμαρτημάτων Ox. Cod. & edd. omnes, pro quo in A. P. & L. πραγμάτων. Quod autem hic de Cynico, idem apud Diogenem Laërt. de Menedemo etiam Cynico p. 162 E. praedicatur, qui Furiae habitu obambulans aiebat se peccatorum spectatorem ex inferis advenire: ἐριννύος ἀναλαβὼν σχῆμα περιήει, λέγων ἐπίσκοπος ἀφίχθαι ἐξ ἁδου τῶν ἀμαρτανόμενων, ὅπως πάλιν κατιὼν ταῦτα ἀπαργέλοι τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν. SOLAN.

ead. l. 13. Μεγαπένθης) De hoc Megapenthe tyranno nihil

me unquam legisse memini, & alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Graecus; ex iis vero, quae infra dicit, ἐς τοσούτον ἐπιβιώναι μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λύδοις ἐπιθῶ τοὺς φόρους, videtur fuisse tyrannus cuiusdam urbis in partibus Cariae vel Ioniae. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. PALM.

Pag. 183. l. 1. Αὐτόματος) Ulro, sponte, a nemine arcessitus. BROD. Mf. Reg. 3011 αὐτόματος, probante B. de Ball.

ead. l. 5. Ἡμιτελής ὁ δῆμος) Haec ad Homericum Protefilaum videntur spectare. BROD. Iam hac de re diximus in Dial. Mort. Val. Flacc. lib. 6: *Coniux miserranda Caïco Linquitur & primo domus imperfecta cubili*. Sic postea ἀτελής μένει τὸ τεῖχος. BOURD. Vid. supra Dial. Mort. XIX pr. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπισκήψω) Hic, non ut in Nigrin. cap. 17, Tim. cap. 18, & in Dial. Diog. & Alex. five Δ. XIII, & apud Ael. Var. H. XII, 49, mandare est, sed indicare; quod omnino observandum, vix enim eo sensu alibi reperias. Vid. Thucyd. II, 73. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀραρεν) Placet. Sic visum est. Aeschyl. in Prometh. Ἀραρεν, ἢ δὲ γ' ὀλένη δυσέκλυτος. BROD. Sic passim antea κέκριται, ἔδοξεν. BOURD. Hesych. Ἀραρεν, ἡρμῶσθῃ, ἢ παγίως δέδεται, ἢ κέκριται. GUYET. Vid. supra Ἀναβ. c. 3 pr. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἡμιτελής) Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba οὐ πολὺν χρόνον. Sed ex G. mutavit Solanus, quod rursus non magni momenti, nisi praedicanda esset eius industria, quae etiam verba τὸν Ὀμηρικόν, magis necessaria, & quae in impress. omissa erant, addidit ex V. REITZ.

ibid. l. 2. Τὸν Ὀμηρικόν) Sic C. Sed respicit tantum, non ridet; hinc mallet ἀποσκοπεῖ. Melius etiam referetur ad μίαν ἡμέραν. SOLAN.

Pag. 184. l. 2. Τί πρὸς) Sic Ἑρμ. cap. 61. Sic Dem. 116 C. & 437 B. SOLAN.

ead. l. 10. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοὶ ὁ χρόνος) Ἐξήρκει. MARCIL. Accusat Clotho tyrannum Megapenthem rapinae bonorum Cydimachi, caedisque ipsius Cydimachi & liberorum eius. Atqui se eorum fuisse ait ille dominum. Itaque, subiicit Clotho, tempus possessionis tuae iam exactum est. Κλω. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὧ γενναϊότατε, παρειλήφεις, ἀποκτείνεις τε αὐτὸν, καὶ τὰ παῖδιά ἐτι ἐμπνέοντι ἐπισφάζας; Μεγαπ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. Κλω. Οὐκοῦν ἐξήκει σοὶ ὁ χρόνος τῆς κτήσεως. Marcilius p. 429 pro ἐξήκει legit ἐξήρκει. Quid opus?

Satis utique commodè ἐξίεναι dicitur tempus circumactum, plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire* & *exiisse*, ubi ad finitum terminum venerunt. Livius IV, 30, *Induciasque inde, non pax facta; quarum & dies exierat, & ante diem rebellaverant.* c. 58, *Tempus induciarum cum Veienti populo exierat.* Sic alibi saepissime. Scholiaſtes Graecus vulgatam Luciani lectionem confirmat. Ἐξήκει] ἀντὶ τοῦ, παρήλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντος φάμεν χρόνου, ἀντὶ τοῦ παρελθόντος. IENS. Ἐξήκει genuina haud dubie lectio, quam frustra vir doctus sollicitat. Proprium in ea re verbum, ut ex Xen. Plut. Paus. & aliis patet. Sic Livius XXX, 24, 25, *dies exierat.* SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Καὶ ἐν τούτοις) Neque haec fatis intellexisse videtur. Coll. paulo melius enarrant. SOLAN.

Pag. 185. l. 5. Ἀπέφθον) Sic interpretandum aurum ἀπεφθον ostendunt viri docti ad Polluc. III, 87. GESN.

ead. l. 9. Πέντε μόνος ἡμ.) Sanior haec lectio, quam quae in Angl. Codic. πέντε καὶ ἑκα. Solebant enim mortui in exorabulis suis a Plutone diem postulare, & ut plurimum πάντε. Sic in Dial. Mort. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐρίζου) Vid. LXX Interpr. & lege ἰβρύζου· cui emendationi etiam assentitur Gronov. & Coll. G. confirmant.

Pag. 186. l. 2. Ἐαυτῷ) Lege ἐμαυτῷ. SOLAN. Mutatione, ut videtur, necessaria; sed quia edd. & Codd. consentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil muto. REITZ.

ibid. Ἐπιγράψω ὅπῃσα) Eadem antea & in Toxar. & in Di-psad. tangit Theophr. Charact. περὶ μικροφιλοτιμίας. BOURD.

ead. l. 6. Ἐγγυητὰς — τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπ' ἀνόδου) H. e. atqui celeris mei reditus sponsores vobis dare paratus sum. Per figuram ἐν διὰ δυοῖν dictum est τοῦ τάχους καὶ τῆς ἐπ' ἀνόδου. Simili modo Aristoph. Plut. p. 37, Δῆλος δ' ἐστὶν — τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει, pro τῇ βαδίσει ταχυνῇ. L. BOS.

ead. l. 8. Τὸν ἀγαπῆτην) Amasium meum. BROD. Suadent plura, ἀγαπῆτην hic unicum filium intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipsum, quod ἀνταγδρον succedaneum dare vult, cuius superstitionis in sacris libris vestigia; denique quod successior illum interficit, aemulum scilicet imperii & paternae necis ultorem metuens. GESN. Ἀγαπῆτην maiuscula litera non modo expressum erat in Parisina; sed & ibid. atque in Benedictina Latine redditum *Agapeium*, quasi nomen proprium viri esset; sed non dubitavimus

id cum Brodæo in Misc. L. VIII, c. 12, & cum Gesnero adiective scribere. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ βέλτιον) Abest illud τὸ in B. 2. & P. Agnoscunt reliquæ cum Mf. Ox. Vid. Πητ. c. 8, & Συμπ. 23. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνηρημένος) De medio sublatus. BROD.
in Schol. Αὐτανδρον) Quam incuriose legerint hi Scholiastæ, & hic locus documento sit. SOLAN.

Pag. 187. l. 9. Ἐγκαταλεχθήσεται) Scholiastes legit ἐγκαταλογήσεται. Eodem recidit utrumque. IENS.

ead. l. 16. Ἐκαστα ἐπαινούντες) Ut illud, *laudant convivæ*: convivæ, ut hic, parasiti: dixerunt viri clar. ad Perf. dixi ad illud Petron. *ut foris coenares poetam laudasti*. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐγκαταλογήσεται) Immo ἐγκαταλεχθήσεται rectum erat. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 5. Ἐξωγούμενοι) Ex S. S. petita phrasis: quæ huic est, *tempori servire*. SOLAN.

Pag. 188. l. 5. Εἰ οἶόν τε εἶναι) Aesop. f. 124 f. εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρεῖς κέρδος — τὸ προσδοκώμενον ἐλπίζειν ubi & εἰ infinitivo iungitur. REITZ.

ead. l. 6. Ὀλως) Illud Ὀλως in *Iunt.* vitium typothetarum esse, indicat comma, quod post Ὀλως tamen positum erat, in *Hag.* punctum minus post Ὀλως expressum est. In *Par.* vero nulla aderat distinctio, quam si a *Iuntina* sustuleris, habebis quidem lectionem commodam; sed vulgata tamen est melior. REITZ.

ibid. Ὀρκος ἢ ἐγὼ) Iurant Parasiti per reges suos. BOURD.

ead. l. 8. Ἐνεχθὲν) Φέρω. BROD.

Pag. 189. l. 1. Ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε) Cum dicere debuisset ἐπεὶ ἀπέθανον, εὐθὺς τοῦτο εἰργασται. Ἀττικὸς σχηματισμὸς, Euripidi frequens; quod & notavit Euripidis Schol. BOURD.

ead. l. 4. Γλυκέριον) Notant Grammatici, Atticos ὑποκορίζοντας folere nomina secundæ sic transformare, ut εὐπραξίαν, εὐφημίαν, γλυκερίαν, εὐπράξιον, εὐφήμιον, γλυκέριαν. BOURD.

ead. l. 5. Κοινωνήκει) Vid. supra Deor. Dial. I, μηδὲν — κοινωνήσης τῇ Νηρείδι. SOLAN. Haec autem verba (καὶ πάλαι δὲ, οἶμαι, κοινωνῶνῃκει) parenthesi inclusit idem in edit. *Iunt.* quod ad sensum recte; sed nolumus editionem hanc nimis uncis onerare. REITZ.

ead. l. 7. Ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ) Phrasis nostro familiaris, ut Iens. alibi ostendit. Sic ἀποβλέπειν, & βλέπειν πρὸς τινα & τε frequens pro oculos convertere in aliquem, vel aliquid, supra

c. 11. Vel cupere, exspectare. Ep. ad Hebr. XI 26, Ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν. Plura similia quoque dedit frater Gul. Reitzius in Belg. Graeciss. pag. 446. Sed hic tantum est respicere. REITZ.

ead. l. 8. Μισρὸν) Conf. noram cl. Hemst. ad Tim. § 53 f. ubi frustra μικρὸν pro μισρὸν, ex sola l. legi voluit Solan. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 22. Ad verbum Γλυκέριον duo erant scholia in diversa loca distracta in V. quae coniuncta exhibeo. REITZ.

Pag. 190. l. 2. Καὶ &c.) Confer infra Μισθ. c. 26. SOLAN.

ead. l. 3. Ὡχέτο) E cubiculo exiit. BROD.

ead. l. 6. Σιέλω) At infra Ἀλεξ. c. 21 m. in edd. legitur σιά-
λω. Quare & hic forsitan sic legendum. Interim quia utrum-
que recte dicitur, vulgatam non movi, quia non tanti est. He-
sych. Σιάλος, σιελος, ἀφρός. REITZ.

ead. l. 7. Δακρύσασα) Ex variatione lectionis suspicor le-
gendum δακρύουσα, quod utroque altero planius. REITZ.

ead. l. 8. Ὡν εἰ λαβ.) Scelerum suorum poenas ab his exigerem.
aut hoc aut huiusmodi quidpiam subintelligendum est. BROD.

in Schol. col. 1. l. 4. Πτύελον) Πτ. πταριάμενος C. prave,
forsan scripserit πτυσάμενος. SOLAN.

Pag. 191. l. 2. Τὸ νῦν δ' ἔχον) Ut autem res sese nunc habent.
BROD. Legend. videtur, τὸ δ' ἔχον μὴ διάτριβε. Nota vis
huius participii cum verbo. GESN. Ut Gesn. coniecit, in duo-
bus Mss. erat; ἔχον vero constans est, nec movendum. REITZ.

ead. l. 5. Κἄν δούλον) Sic Homericus Achilles Od. Λ. BROD.

ead. l. 7. Τὸ ξύλον) Quo, nisi cymbam conscendas, vapulabis.
BROD. Conf. supra c. 4 pr. & non semel alibi. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν δεινα) Cynicum designare videtur. SOLAN.

ibid. XAP. Ἀμέλει) Sic interpungendum duximus. Iudicent
alii. Scriptura omnium, quotquot videre licuit, codicum, ali-
ter, nempe, ἀσφαλῶς ἀμέλει. Haec cum scripsissem, video
Vorstio eadem placuisse, qui margini sui codicis haec adscri-
psit: hic pone novam personam. Et omnino in P. legitur, non
quidem XAP. uti primo conieceram, sed KY. SOLAN. Ἀσφα-
λῶς. Χάρων. ἀμέλει legendum contendit Solanus, & post ἀμέ-
λει duo puncta apposuerat, KY. adscribens. Frustra. Nam ἀμέ-
λει adverbialiter hic accipiendum, pro nimirum, ut seq. c. 14
post med. Vel ut cap. 18, ἀμέλει γράσομαι σε παρανόμων ἐπὶ
τοῦ Ῥαδαμάνθους. Ubi vertitur in Par. Age, age, ut lubet, equi-
dem tibi diem dicam apud Rhadamanthum. Non male, quod ad
sensum, nec tamen praecise ad Graeca, quae orationem non
dispersunt in duo membra. REITZ.

ead. l. 16. ΚΥ. Εἰτ' οὐ) Verba haec in edd. *Parcae* tribuuntur. Rationem emendationis nostrae ex sequentibus sumito. In Fl. una exstat litera K. hinc festinantium operarum error. Mox iterum ante *τοιγαροῦν* pro ΚΛΩΘ. repone ΚΥ. SOLAN.

Pag. 192. l. 5. Προσεπαττάλευσα) Megapenthes, intentari sibi ab Cynisco quopiam videns verbera, dicit ei, οὐκ ἐγὼ σε πρῶν, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς, μικροῦ δ' εἶν προσεπαττάλευσα; Nonne ego te nuper, quod valde libere & aspere ageres, ac identidem obiurgares, cruci propemodum affixi? Graecus interpres, Προσεπαττάλευσα] Εἰς πάσσαλον ἔδυσσα, ἀντὶ τοῦ ἀνεσταύρωσα. Sic legendum. Perperam in edit. pro primis tertiae dantur personae, ἔδυσσε pro ἔδυσσα &c. IENS.

ead. l. 15. Θαῦμα γοῦν ἔχει με) Hom. Od. K, 326. SOLAN.

Pag. 193. l. 2. Δωρὰ) Od. γ, 389. GESN.

ead. l. 3. Οὐτῖν) Vid. Hom. Odyss. I, 368: Οὐτῖν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισι, Neminem, i. e. Ulysssem, ego extremum edam, post suos socios. Indicat etiam Brod. Misc. L. VIII, c. 12, hunc vers. in Odyss. I quaerendum. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ διαμέτρου ἡμῶν οἱ βίαι) Erasmi Chiliades in adagio *Ex diametro oppositum*. BROD. Ms. ἡμῖν. Proverb. τῶν πά-
νυ διαφερόντων. BOURD.

ead. l. 11. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως) Interpungunt hunc locum Grammatici, & dici volunt οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως. BOURD.

ead. l. 12. Προσέχεται) Forfan Lucian. dederit *προσίσχεται*, quod hic efficacius videtur, ut apud Aristoph. Plut. 1097: Ὁσπερ λεπὰς τῷ μειραλίῳ προσίσχεται, instar ostreae adolescenti affixa est. Non tamen moveo vulgatam, nam in eadem locutione *προσέχεται* etiam adhibet idem Vesp. 105. REITZ.

Pag. 194. l. 3. Ἀμέλει) Vid. supra c. 13 m. hui. Dial. REITZ.

ead. l. 7. Ἀποβλέπειν) Hoc est, quod *extrema linea amare* dicit ille Terentianus Phaedria, Eun. IV, 2, 12. GESN.

ead. l. 13. Κάττυμα) Vid. interpretem Aristoph. VORST.

Pag. 195. l. 4. Ἰσοτιμίαν) Hanc apud inferos aequalem honoris sedem, sic alibi vocat in Dial. Mort. & postea pag. 231, & passim. BOURD.

ead. l. 8. Μηδ' ὑπὸ) Ita recte Ms. Ox. Impressi *μηδ' ὑπὸ*. SOLAN. An non cogitavit igitur Solanus, aequē μήτε dici ac μηδέ; Cum vero illud *μηδ'* sit a μήτε, recte per θ scribebatur, obsequentem adspiratam. Hom. Il. H, 401, Μῆθ' Ἑλένην — & alibi, quod pluribus non probo, quia ex Grammaticorum canonibus notum. Sic οὐδέ & οὔτε, quorum posterius similiter eodem casu fit οὐθ'. Theogn. 178, — οὐθ' ἔρξαι δύναται. At

non ignoravit hoc noster; verum quia bis *μὴδ'* praeceffit, etiam tertio loco idem voluit substituere, quod tamen minus necessarium credo, quin hic vel melius *μήθ'*, quoniam id proprie signif. *neque*, cum *μὴδ'* sit *non vero*, licet etiam saepe confundantur, nulla sensus differentia. Sic post *οὐδ'* quoque recte sequitur *οὐτ'* apud Nostrium de Merc. cond. c. 4. *Οὐδ' ἔγὰρ ἂν πείσδειεν, οὐτε* — quamvis frequentius *οὐτε* — *οὐτε* repetitum reperias. REITZ.

ead. l. 10. Τοῦμπαλιν) Ms. *ἐς τὸ ἔμπαλιν, τουτέστιν ἐναντία τοῖς γιγνομένοις ἐν τῇ ζωῇ.* BOURD.

ead. l. 15. Ἄνω) *Apud superos.* BROD.

Pag. 196. l. 2. Πορφύρας ἄνθος) *Ἄνθος* de re qualibet ridente, ut *ἄνθος ὥρας*. Sic apud Homer. *ἄνθος πυρός.* Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρός ἄνθος ἐπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ. A quo Philostr. in Scamand. Aeschyl. Prometh. vincito, τὸ σὸν γὰρ ἄνθος. BOURD.

ead. l. 4. Κλίνας ἀργυρόποδας) Potest sumi *ἀπλῶς*, ut in Sonnio & alibi, potest etiam significare *λευκόποδας*, ut *ἀργυρόπεζα*, *λευκόπους*, ut apud Catull. Epithal. Iul. & Manlii: *O cubile quot ὁ nimis Candido pede lectuli*, τῆς κλίνης ἀργυρόποδος, licet sciam hunc locum capi de lectulis *ἐλεφαντόποσι*. BOURD.

ead. l. 6. Ὑπεράνθρωπος τις) Ms. *Regius ὥσπερ ἂν θεὸς τις ἀνὴρ.* BOURD.

ibid. Τρισόλβιος) Ut in principio Nigrini. BOURD. Vid. supra Nigrin. sub init. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀλφ τῷ πῆχει βασιλικῷ) Tangit hunc locum Th. Marcil. ad Horat. dixit autem *βασιλικῷ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλῳ, ὃ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν τρεῖς δακτύλους.* Solet Lucianus tyrannos & ceteros superciliosos, *Τιτανῶδες βλέποντας*, his verbis attollere. BOURD.

ead. l. 8. Πήχει) *Πῆχυς βασιλικῆος* Herodoto, qui tribus digitis iusto cubito maior est. VORST.

ibid. Βασιλικῷ) Qui plebeio solet esse longior. Nos hodie in Gallia quaedam mensurarum genera *regia* nominamus. BROD.

ead. l. 9. Καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων) Sic passim alibi *ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν πρᾶχλον καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπῶμενος, ὅτι γαυριῶν καὶ ὑπερφάνως περιπατῶν.* Sic scriptum ad oram Ms. Regii. BOURD.

in Schol. col. i. l. 4. Ἑμμάτ.) *Ἑμμάτει* editum erat; sed in V. est *ἑμάτ.* i. e. ut ego conicio, *ἑματᾶ.* Ex sagaci tamen coniectura in A. *ἑμμάτει* editum est. SOLAN.

Pag. 197. l. 1. Λακωνικὴ θαλάττη κοχλ.) Purpuram hisce omnibus describit. SOLAN.

ibid. Κοχλιδων) *Conchyliorum*, *muricum*. BROD.

ead. l. 3. Γνίφωνα) Confer supra Timon. c. ult. & Vit. auct. c. 23, ubi γνύφωνα pro Γνίφωνα male legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Τοῖς δακτύλοις) Qui pecuniam contrectabant. BROD. Non videtur Brodaeus adsequentia respexisse, quae dicunt *digitos* hic ad supputationem adhibitos, non ad contrectationem. Solent enim avari quotidie secum putare, quantum nummorum habeant. Solent quidem etiam ipsos nummos delectationis causa contrectare; sed quia de eo hic nulla mentio, non opus est Brodaeï interpretatione. Est autem antiquus ille mos digitis & articulis computandi, satis notus. Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud Iuvenal. Sat. X, 249, — *suos iam dextra computat annos*, & Taubman. ad Plaut. Mil. glor. p. 673. REITZ.

ead. l. 11. Μυριάδας) Vid. infra Μισθ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκλυθησόμενα) Angl. ἐκχυθ... BOURD. Ἐκχυθησομ.) In textum recepinus lectionem codicis Angl. Ox. & P. alia enim illa, quae in vulgatis est, ἐκλυθῆσο... non placet. V. Τιμ. c. 14, ubi eadem phrasi utitur. SOLAN. Lubens auscultavi Solano, vulgatam ἐκλυθησόμενα in ἐκχυθησόμενα mutanti. Sed pro c. 14 Luciani, quod citat, vid. c. 23 Tim. f. Nam alia facta est divisio, atque ille instituerat. Post haec autem nos eandem capitum distributionem servavimus, quam ille in Iuntina designaverat. REITZ.

Pag. 198. l. 1. Ἀνιμήσται) Ms. ἀνασπάσθ. BOURD.

ead. l. 9. Μὴ ἀπαγορεύσας) Ms. ἀπανήσας. Lucianea prorsus dictio. BOURD.

ead. l. 14. Προκαταχθ.) Diu me vox haec torset. Video tandem, quid significet. Κατάγομαι est *diversari*, *hospitio excipi*. uterque interpres aliter & intellexit & vertit. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῇ) Mirum, Bourdelotium non recepit Ms. Anglicani scripturam, qui vere cum meis excerptis scribit, καὶ σὺ Ἑρμῇ συνανάσπασον, & tu simul extrahe, quamvis vulgata non sit exhibilanda. GRAEV.

ibid. Συνάρπασον) Angl. συνανάσπασον. BOURD. Συνανάσπασον A. G. P. & L. Συνάρπασον in Ms. O. & edd. Vid. Δ. φων. c. 4, Ἰστ. β, c. 6, & Ὀν. c. 4 bis. SOLAN.

Pag. 199. l. 6. Τὰς ἀληθείας) Sic omnes habent; quod ideo observatum volui, ne mihi imputaretur. SOLAN. Mirum videbatur nostro, quod plur. num. ponatur ἀληθείας. Sed philosophicum est, & deinde ipse alibi recte adscripsit, sic etiam uti Arrianum ad Epict. I, c. 4, p. 22 A. ὁ προκόπτων ταῖς ἀλη-

θείαις & c. 6, ταῖς ἀληθείαις πατὴρ. pag. 31. Haec ille. Sed in ipso Epist. Sent. 128 f. ult. f. legitur, καὶ ταῖς ἀληθείαις πατρός. Verum hoc aliud quid est; nam signif. *revera patris*. Interim pluralis tamen est, veluti & ap. Ioseph. in vit. T. 2, p. 36 f. εἰκάσας, ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν. REITZ.

ead. l. 10. Πρόσκωπος) Ἐπὶ τῆς κόπης καθήμενος varia est κόπης acceptio, quam vide apud Grammat. BOURD.

Pag. 200. l. 1. Κέλευσμα) Sic κέλευσμα & σάλλιπ' iunguntur in I ep. ad Theff. c. IV, 16, ubi vid. Elln. κελύειν autem & κέλευσμα non semper esse *iussum* pro imperio, sed hortamentum etiam ad alacritatem, vid. Schol. & Waff. ad Thucyd. I, c. 42. Et ipsum Thuc. II, c. 92 pr. nempe quia priscam vim verbi κέλομαι, *hortor*, saepe retinet. REITZ.

ead. l. 6. ΑΛΛΟΣ) Sic dilucidius multo cum S. edendum curavimus. Reliquae enim edd. vacuo tantum interposito spatio eiulatus hosce distinxerant. SOLAN. Non dubitavi personam ἄλλος hic & quater in seqq. restituere, quae in Benedict. additur, in reliquis omissa erat; in Iunt. quidem & Hag. intervallo satis magno relicto, ita ut verbum excidisse, satis constaret; in Par. vero spatio vacuo nullo, sed ipsa eius Latina versione, τὸ ALIUS tamen bis exprimente. REITZ.

ead. l. 16. Πρὸς τὸ ἔθος) Angl. ὡς τὸ ἔθος. BOURD.

Pag. 201. l. 12. Ἡ καθ' ὕδατος) Dictio, φασίν, quae sequitur, proverbium notat, de quo interpr. Catull. BOURD.

ead. l. 16. Τήμερον) Praetuli, ut magis Atticum. Vid. Aristoph. Plut. v. 232 & 433. Et Nostrium supra Rev. c. 11, & alibi. REITZ.

Pag. 202. l. 3. Ἐγὼ δὲ αὐτὴ) Alii Codices αὐτὶ. BROD.

ead. l. 4. Ἰνδοπάτην καὶ Ἡραμίθην τοὺς Σύρας) Sic edidit Benedictus, & vertit *Syrae filios*. Sed in Bourdelotiana est τοὺς Σῆρας, & Mosellanus conducere sibi putavit, si in versione omitteret. GRON. Ficta, ut videtur, nomina. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ καλὸς Μέγιστος) Confer supra Dial. Mort. I, § 3. SOLAN.

ead. l. 10. Φρύνης Συμμίχη) Phryne, Symmiche, Graeca sortae fuerunt. BROD. De priori vid. Athen. L. XIII. Et Quintil. L. 2, 15: Et Phrynem non Hyperidis actione, quamquam admirabili, sed aspectu corporis, quod illa speciosissimum alioqui diducta nudaverat tunica, putant periculo liberatam. De posteriore vid. Lucianum ipsum in Ἐτ. δ. IV. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τοὺς Σῆρας) Locus occurrit p. 438, (ed. Graev.) ubi iuxta Benedicti editionem Σύρας legitur, cum in
Lucian. Vol. III. K k

Bourdelotiana legatur Σῆρας, quæ lectio confirmatur a Scholiasta. CLER.

ibid. l. 8. Τὴν μέταξιν) Τὸν μέταξιν. Exc. G. Τὴν μέταξιν. C. Absurde autem hic ad vermes respici vult Scholiasta. SOLAN.

Pag. 203. l. 7. Τὰ Ἑλευσίνια) Cereris sacra. BROD. Ἐστὶν ἄπὸδ Athenienſes ἡ ἐπιτελουμένη Δημητρὶ καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐγένοντο ἀνθρώπα τινὰ μυστήρια. De Eleufiniis, Scalig. ad lib. 4 Tibulli, & copioſe dico alibi. BOURD.

Pag. 204. l. 7. Παρὰ τὸν βίον) Sic omnino legendum, non περὶ. In Ox. παρὶ mendose. In impressis περὶ. SOLAN. Omnes edd. hic habebant περὶ τὸν βίον, sed hic magis necessaria mutatio τοῦ περὶ in παρὰ, licet minori Codd. numero sultra, quam supra Reviv. c. 25 pr. quia ibi exponi posset, circa, hic minus commode; cum igitur illic nihil mutaverim, hic tamen vulgata retinere non potui: licet, παρὰ utroque loco Lucianum dedisse, mihi persuadeam. Haec enim praepositio per compendium scribi solita saepe confunditur in Mss. & edd. antiqq. Sed παρὰ verum esse, nemo dubitaverit. Noster hoc Dial. Catapl. c. 9 iterum habet παρὰ τὸν βίον, & non semel alibi. Ael. V. H. IV, 1, παρὰ πάντα τὸν ἑαυτῶν βίον. Idem XI, 9 pr. Conf. Periz. ad Ael. XIV, 10, qui παρὰ τὴν στρατηγίαν edidit, quia usitatius, cum Codd. inter παρὰ & περὶ variarent. Conf. mox c. 24 huius Dial. Lucian. ubi recte rursus παρὰ τὸν βίον constanter & recte legitur, & saepe alibi, cumque ibi de eademſe sermo sit, tanto minus dubitavi τὸ περὶ cum Solano eūcere. REITZ.

Pag. 205. l. 2. Ἀπὸ τῶν στιγμάτων) Hoc ex Platone in Gorgia ante differuimus. BROD.

ead. l. 6. Στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς) Eorum animis, qui magis se facinoribus, dum vitam agerent, obstrinxerunt, maculas iniustas esse docet, Platonem ridens, qui sic in Gorgia loquitur: Ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἡ ἄλλου ὁποιοῦν βασιλέως ἡ δυνάστου κατεῖδεν οὐδὲν ὑγιὲς ἐν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ διαμαστιγωμένην καὶ οὐλῶν μεστὴν ὑπὸ ἀπιορκιῶν καὶ ἀδικίας. Hoc attigit L. 2 in Ruf. Claudian. Quid demens manifesta negas? En peccus iniustae Deformant maculae. COGN. Plura similia ex Theophyl. Philostr. & Plutarcho affert Elſner. ad I Timoth. IV, 2, p. 298. Cui, quantum ad exempla profanorum auctorum, facile assentior: num vero verba Apostoli κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, eodem modo intelligenda sint, quod multas peccatorum notas ac stigma in concientia gerant, nondum inde constare purem. Verum cum duplex cauteriorum usus sit, nempe ad characterem sive notam

imprimendam, & ad sensum dolorificum tollendum, ut Medici norunt, sensus videtur efficacior, si verba N. T. ex posteriore illo significato exposueris; non enim semper ex auctoribus profanis illustrari possunt S. literae. Maxime cum & nexus epistolae, & loca parallela biblica suadeant, de obduratione, & quasi calli obductione quadam sermonem esse. Sed sapientioribus lubens concedo. Si tamen acute ἐλληνίζειν volumus, στίγμα est tantum quasi punctum inustum, adeoque levius, quam καῦμα & καυτηριάζω, quod totum locum cicatrice sc. eschara obducere significat. REITZ.

ead. l. 11. Στιγμάτων) Lege Plut. π. τῶν βρ. τιμ. 1002, ubi propemodum similia invenies, & de vario macularum genere plura; & Platonem in Gorgia 313 C. D. & 312 G. vid. Brod. Th. Crit. P. 2, 457. SOLAN.

Pag. 206. l. 4. Κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς) Ὀνειδος. Sic recte hanc vocem ad mentem Luciani interpretatur Hesych. qui hac in voce consulend. Interpr. Aristoph. Suid. alia est κηλίδων acceptio alibi apud Lucian. BOURD.

ead. l. 5. Ἀγαθῶ) Aliquid de verbis Cynici excidisse videtur. Scio equidem, posse bonum hocce remedium de philosophia intelligi, sed vaga nimis illa notio. Adde, quod pro οὗτος legendum ὁ οὗτος necessario est. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπιθι &c.) Rhadamanthus Cynisco: Ἀπιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. κατηγορήσας γε πρότερον οὐ φῆς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Prava distinctio hunc locum occupavit. Tu sic distingue: Ἀπιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γε πρότερον οὐ φῆς τυράννου. ἄλλους προσκάλει. Illa enim κατηγορήσας γε &c. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, ἄλλους προσκάλει, non dicit Rhadamanthus Cynisco, sed Mercurio, cuius officium erat ἄλλους προσκαλεῖν ut paulo ante Rhadamanthus, σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει, & postea iterum ad Mercurium, τὸν τύραννον ἥδη προσκάλει. Hic autem Micyllus non expectavit Mercurii vocationem, sed eam praevenit, & ultro se offert. L. BOS.

Pag. 207. l. 3. Ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα) Collo innixa. Helioid. lib. 8. BOURD.

ead. l. 8. Κᾶκ τοῦ λ.) V. Duker. ad Thucyd. V, 61. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκρίτους μὲν) Has omnes tyrannorum artes alibi fuisse exlequor. BOURD.

Pag. 208. l. 3. Ἐμπαροινῶν) V. supr. Deor. D. V, m. SOLAN.

ead. l. 4. Φρύαγματος) Φρύαγμα equorum est sonitus nari-

bus excussus, irae & ferociae nuntius, quem *fremitum* Latini dicunt: sed non ita commode ad superbiam referunt, ut φρύγμα Graeci, aut nostri suum *schnarchen*, *anschnarchen*; quod itidem ut Graecum ὀνομασποιημένον est. GESN.

ead. l. 6. Ἀσκαρδαμυκτὶ) Ἄνευ τοῦ καμμύνειν. Sic Grammatici. dixi antea. BOURD.

Pag. 209. l. 2. Τοῖς δρ.) Quae a tyranno perpetrabantur. BROD.

ead. l. 11. Τὸν λύχρον καὶ τὴν κλίνην) Ut antea Necyom. c. 12 induxit τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιάς ἀπὸ τῶν σωμάτων, accusantes τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, sic nunc lucernam & lectum testes citat, alludens ad Graecos philosophos, καὶ ἐπίτηδες ἐμπαίζει τὸν λύχρον καὶ τὴν κλίνην μαρτυροῦντας παραγὰν, siquidem philosophis istis καὶ τὰ φυτὰ erant etiam ἐμψυχα. BOURD.

Pag. 210. l. 7. Ἦδη μαρτύρει) Post vocabulum hoc *λυχ.* scribendum est. BROD.

ead. l. 9. Μεθ' ἡμέραν) Sic Aristoph. Plut. 931, Οἴμοι, τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπερπεπαικότα) Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliiori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata viderur; quia hic idem significat. Ὑπερπεπαι... autem praeter Scholiaſt. etiam legit Steph. in Theſ. qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. REITZ.

ead. l. 14. Τοῖς δρωμ.) Quae a tyranno perpetrabantur. BROD.

ead. l. 16. Ἀποδύθι τὴν πορφύριδα) Vid. si lubet, similia exempla afferentem EKner. ad 1 Tim. IV, 2, p. 299 m. REITZ.

Pag. 211. l. 2. Πεσιδνός) Πεσιδνόν ἐστὶ τὸ μετέχον τῆς ὠχρότητος καὶ μελανείας οἷον ἐμολυβδόειδές. Galen. VORST.

ibid. Κατάγραφος) Ex Platone Lucianus, ex Luciano Iulian: Imper. Caesar. vide Casaubon. ad Perf. Dixit idem Lucian. alibi κατὰ νότον ποικίλος. In re tamen dissimili in Lexiph. Dialogo. BOURD.

ead. l. 8. Χάριν εἶσομαι) Prorsus ut Belgae & Germani, *dank weiten* (non *wyten*, ut vulgo male.) Sic & Aelian. VII, 17, & Aristaen. I, ep. 1, quos frater G. O. Reitzius adduxit in BELGA Graeciff. pag. 460. Recte quidem Scholiaſt. ait, veteres non dixisse εὐχάριστῶ, si vetustiores intelligit; nam postea tanto frequentius usurpatum, inprimis apud Eccles. Scriptt. Ita in N. T. & Patrib. non modo, sed & ap. LXX in lib. Iudith. Sap. & Maccab. Verum tamen satis probae notae esse verbum, vid. ex Phalarid. & Arrian. Epict. probatum ab rev. Alberti ad 2 Theſſalon. I, 3. REITZ.

IN DE MERCEDE CONDUCTIS. 517

ead. l. 14. PAΔ.) Mercurio, si quidem adsit, nec post traditos mortuos e vestigio abierit, quid causae sit, ut sese his immisceat, ego quidem non assequor. Censeo itaque pro *Mercurio*, cuius nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in versione ed. *Par.* factum video, quamvis in Graecis illic nihil mutatum sit. SOLAN. Restitui *Rhadamanthi* personam, invitis edd. quae *Mercur.* hic habent; quia sensus postulat, *Rhadamanthum* loqui, & in ipsa Latina versione *Salm.* & *Parif.* eius persona quoque expressa erat, licet in Graecis EP. legeretur. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 4. Εὐχαριστῶ) Veteribus non dictum fuisse ait Scholiast. Confer notas ad verbum *χαρίων*. REITZ.

Pag. 212. l. 4. Οὐτοσί) Non satis sanus mihi hic locus videtur. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ) Quaesivit mutationem Solanus, non invenit: forsitan quia ante bis, ter, Noster dixit *παρὰ τὸν βίον*, & hic ita maluit legi; sed nihil opus esse, cuilibet notum arbitror. REITZ. Mf. Reg. 3011. *παρὰ τὸν β.*

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 213. l. 1. ΜΙΣΘΩ) Librum habes elegantissimum, viroque gravissimo dignum. Acumen & dicendi rationem nec tetricam, nec rursus fucatam. Institutum ipsum viris doctis ipsis placeat necesse est, qui famae simul & virtuti consultum volunt; dum a servili propemodum forte apud Magnates divitesve, ut virtuti sibi que vivant, revocantur. Sed cave, dum vitia dominorum depicta, dum turpes doctorum quorundam artes, ambitionem patientiam spectas, ita suavitate Luciani abripiaris, ut putes, nullos a contagio malorum istorum immunes. Sunt enim & Fenelones inter huius ordinis viros, qui & privatis & principibus educandis de republ. & orbe ipso bene meriti, & a suae aetatis hominibus viri boni merito censentur, & a posteris semper maximi fient. SOLAN.

ead. l. 2. Καὶ τί σοι πρῶτον) Theocr. Idyll. 12, *τί πρῶτον καταλέξω; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπὴν*. BROD. Hoc initium sumtum est ex Homer. Odyss. L. 9, *τί πρῶτον, τί δ' εἵπειτα, τί δ' ὕστατον καταλέξω;* COGN. Ex Theocriti Ptolemaeo. MARCIL. Hom. Il. E, 703, & Od. I, 14. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐξηγῶρ. πρὸς μὲ) Ex Grammaticorum placitis scribendum foret *πρὸς μέ*. Illi enim encliticam accentum retinere iubent, post praepositionem. Nolui tamen mutare, quia

Tyrannus. 10.

non solum edd. consentiunt; sed & apud alios centies sic scribitur, (forf. male) ut ap. Aristoph. Plut. 1056, βούλει — πρὸς με παῖσαι &c. In Epiſt. Man. c. 1 fin. Relandus tamen recte edi curavit οὐδὲν πρὸς σέ· non modo propter emphasin, & finem periodi; sed & in media oratione c. 29 pr. & c. 30, § 14, τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς σέ τῶν πλησίον. Aesop. fab. 138, κατὰ τινὰ τόπον. Constructio autem verborum ἀγορεύω, λέγω, φημι & simil. cum praepos. πρὸς loco dativi, est frequentissima; maxime duo posteriora in N. T. Matth. XXII, 70, Marc. XVI, 3, Luc. I, 13 &c. Sed & Epiſt. Sent. 78. Dion. Hal. ant. VII, 473, ἀπήγγειλε πρὸς τὴν βουλὴν, nuntiavit senatui. Noster Phalar. altero, cap. 8, χρὴ γὰρ τάλιθ' πρὸς γε ὑμᾶς αὐτοὺς λέγειν. REITZ.

ead. l. 13. Γὰρ) Καὶ lego pro γὰρ, quod in impressis & M. est. SOLAN.

Pag. 214. l. 1. Ὑφραίνοντο) Sic necessario mutandum esse existimo, quod in M. & edd. erat εὐφρ. Vid. tamen Grot. Flor. 127 C. Demosth. p. m. 185 B. συνευφραίνετο τοῖς πολλοῖς. Sed in his omnibus peccari credo. SOLAN.

ibid. Οἷον ἀππαλᾶγῃσαν) Sic saepissime sine praeposito. Ut infra Philop. c. 16, ἀπαλλάττειν δεινῶν liberare a gravibus malis, & alibi non semel. Sic Herodian. L. 2, 1, 17, ἀπαλλάξομαι φόβου. Interdum tamen cum praeposito. Ut ap. Isocr. ad Demon. p. 19 B. ed. Wolf. ἐκ τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν ἀπαλλάττου, a publ. functionibus te libera, discede. Alia super hoc verbo vid. ad c. 23 huius Dial. REITZ.

ead. l. 2. Διὰ πάσης) Τῆς τελετῆς ἐξέρχεσθαι. Proverb. de quo paroem. BOURD.

ead. l. 3. Διεξηλυθότες) Sic W. & V. recte. In reliquis tantum ἐξεληλυθότες. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξυρμένοι τὰς κεφαλὰς) Quod a naufragis factitari solitum dudum probavimus. BROD. Herald. ad Martial. dixi ad Petron. τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγῆσαντες ἄνθρωποι τοιοῦτῳ ἐπέχρητο σχήματι πρὸ τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὁλοφυρμένοι. BOURD. Naufragis radi solebat caput, ut non modo ex hoc loco patet, sed etiam ex Dial. de Sectis cap. 86; ubi Hermotimus, Δοκῶ δέ μοι ἀλόγως ἂν καὶ ξυρῆσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι· eamque caesariem Diis marinis consecrari moris erat. Auctor in Epigr. de Naufragis: Γλαύκῳ καὶ Νερσῷ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ, καὶ Βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαμβόρηξιδος, Σωθεὶς ἐκ Πελάγους Λουκίλλιος, ὥδε κέκαρμαι τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄλλα

γὰρ οὐδ' ἐν ἔχω. V. etiam Hadr. Iun. de Coma. L. Bos. De rasis naufragorum capitibus vid. viri docti ad Petron. c. 104. GESN.

ead. l. 8. Καὶ ἐκβολὰς) Merclum, ob vim tempestatis in mare iacturas. BROD.

ead. l. 9. Καὶ πηδάλιον ἀποκαυλίσας) Transversas gubernaculorum fracturas. BROD.

ead. l. 10. Τοὺς Διοσκούρους) Castorem & Pollucem. Hoc illustrat Plinius. BROD. Hor. I Od. 12. Theocr. Idyl. 22. VORST. Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in Navig. c. 9. Sed ridet iterum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ μηχανῆς θέν) Erasmus in Proverbio, Deus ex machina. BROD.

ead. l. 12. Ἐπὶ τῷ καρχησίῳ) Καρχήσιος τὸ ἀκρὸν τοῦ ἵστου Schol. Mf. Reg. 3011.

ead. l. 16. Εὐμενεῖς) Sic recte M. S. & A. Reliquae εὐμενία. SOLAN.

Pag. 215. l. 1. Ἐκεῖνοι μὲν) Naufragi. BROD.

ibid. τὴν παραντίκα χρεῖαν) Beza non satis accurate in ep. 2 ad Corinth. 4, 17, παραντίκα ἐλαφρὸν verterat illico praeteriens; cum παραντίκα sit in praesens: quod si probatione indiget, vide ex Demosth. Xenoph. & Lucian. de non cred. calumn. probatum ab Elfnero ad N. T. l. c. REITZ.

ead. l. 2. Λαμβάνοιεν) Nummorum aliquid corrudent, stipem accipiant. BROD.

ead. l. 4. Τὰς) Deerat in plerisque hic articulus ante τρικυμίας. Sed quia agnoscunt M. V. Fl. & I. eum addidi. REITZ.

ead. l. 5. Τρικυμίας) Vix assequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τρικυμία quasi tu triplicem fluctum dicas, Graecis iam maximus est, & quem Latini decumanum dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent conversa Latine: nisi forte a decumano ad vicesimanum, tricesimanumque velis ascendere. GESN.

ead. l. 9. Ὑπεραντλούμενοι τῇ ἄλμῃ) Ab Erasmo adoptavit Benedictus, salo perfundebantur, quod utique non potest molestiam rei, quae Graecis vocibus enuntiatur, implere. Debuerunt, vel dum antlia eorum falsugine gravabatur. GRON. Vid. cl. Hemsterh. ad Timon. c. 4. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκόντες) Apud Th. Magistr. mendose descriptus est hic locus, voce ἐκόν. SOLAN.

in Schol. Ἐκόντες) Hoc scholion in edit. Graev. male referebatur ad verba Δοκῶ γὰρ μοι ἐκ πολλῶν. Sed praeceunte Solano restitui suo loco. REITZ.

Pag. 216. l. 2. Τιμόκλεις) Nomen haud dubie verum, sed hominis haud aliunde, quam ex nostro, noti. Timoclis Stoici meminit in Z. Tr. c. 4 & seqq. Sed an idem sit, addubito, quia hic amicus videri potest. Nisi forte postea inter eos inimicitiae fuerint, propter quas hominem ita riserit, ut illic facit. Forsan etiam tum, cum hunc librum scriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio esse potest, quod usque adeo cupidum facit eius vitae, quam ut philosopho, immo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Immo vero, eundem esse suspicor, qui Ἐτοιμοκλῆς in Συμπ. c. 21 & seqq. audit, qui- que illic haud amice sane tractatur. SOLAN.

ead. l. 6. Μισθοφορὰν) Forσάν μισθοφορίαν. Conf. infra cap. 6. SOLAN.

ibid. Οἷς μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχεις &c.) Per moleste ab interpretibus obscuratur sententia huius narrationis. Nam Erasmus, quem sequitur Bourdelotius, praeterquam quod praepositionis huius rationem nullam habeat, tum finem pessime claudit, scribens *id vero non mediocriter videri*. Quae quidem alienissima sunt ab illis, quae ibi scribit Lucianus. Adverte, lector, & videbis, verbum substantivum in illis postremis καὶ ὧν εὐπάσχοιςι τούτων λαμβάνειν, οὐκ ὀλίγον ἐστίν, (ut quidem distinguit edit. Salm. & Par. cum Bas. cum Bas. καὶ ὧν εὐπάσχοιςι, τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον ἐστίν, omnes ineptissime) abscindi debere ab praecedentibus, & in constructione revocandum ad ipsum nostrum οἷς, ut annotavit pater. Videtur sane id ipsum exprimere Benedictus, *quibus cum eo quod &c. peregrinarentur, non parvi esset emolumentum mercedem amicitiae & benefactorum istorum accipere*; modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, & τὸ ἐπεὶ acceperit pro *liceret*. Sic enim distinguenda illa, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας καὶ ὧν εὐπάσχοιςι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστίν. Ut in Mercede cond. μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελλίας προσλαβόν. GRON.

ead. l. 10. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Λευκὸν ζεύγος vocat *curtum candidis equis tractum*. BROD.

ead. l. 12. Ἐστίν) Servanda omnino haec vox, & vertenda, *licet*. SOLAN. Immo si comma post λαμβάνειν deleas, & ante ἐστίν reponas, ut facit Solanus. REITZ.

ibid. Ἀτεχνῶς) Sic supra Vit. auθ. c. 10, ἀτεχνῶς ὁμοιον κννι. Aristoph. Plut. 109 & 362. Vid. Scholiast. & Spanh. qui docent, qua ratione ἀτεχνῶς significet, *vere, omnino*. ἀτέχνως autem, mutato accentu, est *ruditer*. Vid. Ammonium de sim. differ. Posteriore hoc sensu Ael. V. H. X, 10. REITZ.

ibid. ἄσπαρτα) Ex Homero Odyss. I, Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται Πυροὶ καὶ κριθαί. BROD. Hom. Od. I, 109: Οὐτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρώσιν, Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται. SOLAN.

Pag. 217. l. 2. Μετὰ τῆς καρίδος) Cum squilla, h. e. cum esca. hoc enim pisce plerique inescantur. BROD. Sic in Piscat. BOURD. Squillam τὴν καρίδα hic etiam verterunt. Sed cum *carica ficus*, quae *caris* eadem Eustathio, sub finem Piscatoris huic rei adhibita sit; dum de squilla, nescio an praedae nata, constet certius, *ficum* interim hamo addidi. GESN.

ead. l. 4. Περιμέναντες ἐξελκομένον) Sic tres editiones, cum tamen Erasmus interpretetur *αδαῖο*, Benedictus *illeto*. Recte igitur adscripsit pater *ἐσσελκομένον*. GRON. Et hoc Gesn. vult, recte; sed suspectam lect. servo, quia constans. REITZ.

ead. l. 6. Ὁρᾶν) Forſan ὀρῶντες. Sed in libris, quos consului, nihil hic subsidii, nec in edd. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀφυκτα) Vid. supra Deor. Dial. XVII, § 1. SOLAN.

ibid. Ὡς οὐκ) Expungenda vocula negativa οὐκ. GUYET. Non expungendum οὐκ. Significatur enim: *nos non posse effugere*, i. e. *non posse causam nostram defendere*; sive *demonstrare, nos non peccasse*. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ τῶν κύρτων) *Retis finium*, aut *nassae*. BROD. Κύρτος ἀγγεῖον σχαινῶδες ᾧ οἱ ἄλιεῖς χρωῦνται. Hesych. εἶδος δικτύου. Etym. M. Vid. Zoenob. in Paroem. ἐνδον τῶν ἀλιευτικῶν κύρτων. VORST.

ead. l. 11. Μυχού) De potestate huius vocis egit Th. Sellius in Observ. c. 6. Μυχός pro initimo recessu terrae affert ex Ael. VIII, 2, Hesiod. Θεογ. 119, Sibyll. L. VIII, 360, Psalm. 72 &c. Item pro thalamo & interiore parte aedium, Hom. Il. P, 36. — μυχῷ θαλάμοιο Musaeus de amor. Leand. & Her. 263, Ἠγάγε νυμφοκόμοιο μυχούς ἐπὶ παρθενίωνος. Hinc *θεοὶ μύχιοι Penates*. Ael. de anim. X, 34. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ σκόλοπος) *Unci, hami*. BROD.

ibid. Καὶ τῆς τριαινῆς) *Tridentis*, quo pisces lancinant ac feriunt piscatores. BROD.

ead. l. 14. Ἀμμάς) *Libellum de Mercede Conductis*, hoc est, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel *παιδαγωγίας* causa, vel ut principum illorum virorum familiae, solo eruditionis suae nomine quoddam quasi decus afferant, Lucianus scripsit, ut patet ex praemissis ad amicum suum Timoclem, qui isti vitae generi tradere se, dudum in animo haberet, monendum, ut ante, quam se in po-

tentioris alicuius familiam committeret, diligenter cum animo reputaret ea, quae plerumque istiusmodi vitae statum comitentur; ne forte sero eum facti, non satis ante perpensi & deliberati, poeniteret; & ne quandoque quereretur, sibi defuisse amici momentis salubre consilium. Vult ergo, ut ipsum illud re te ante, quam eo se involvat, extrinsecus diligenter perspiciat. Καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, pergit iam, καὶ τὴν ἐς τὸ ἑμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὴν γνάθον πεφουσημένην ἀποπειρώμενος, ἢ μὴ πᾶν ὀξέα &c. Hic pro ἀκμὰς Brodaeus Miscell. IX, c. 13, reponit αἰχμὰς. Acute quidem id Brodaeus; sed longe argutior profecto & venustior lectio vulgata. Ἀκμή est subtilissimum istud & tenuissimum, atque adeo acerrime secans in quovis ad secandum pungendumve apto instrumento. Sic acies novaculae dicitur ἀκμή ξυροῦ. Homerus Il. K, v. 170: Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς Ἡμάλα λυχνὸς ὀλεθρὸς Ἀχαιοῖς, ἢ ἐ βιῶναι. Nunc enim omnibus in novaculae stat acie Vel valde triste exitium Achivis, vel vita. Sic verbum verbo potest reddi: sensus est, ad extremum usque discriminis punctum res summa Achivorum venit, utrum tristi exitio sint perituri, an salutem servaturi; sive, Periclitantur nunc Achivi de vita & de morte. De proverbio hoc ἐπὶ ξυροῦ ἴστασθαι, videndi paroemiographi. Quantum ad usum vocis ἀκμή, loco huic Homérico convenientissimus ille Dionysii Hal. in extremo lib. III ἀρχαιολ. ubi Accio Navio cotem novacula discindente, ἢ δὲ ἀκμή τοῦ σιδήρου δι' ὅλου κατελθοῦσα τοῦ λίθου &c. Ergo ἀκμαὶ τῆς τριαίνης, sicut ἀκμή ξυροῦ apud Homerum & Dionysium Hal. (nam & apud hunc ξυρὸς intelligendus, quae vox quoque praecefferat) sunt acies dentium in tridente; quod propterea moneo, ne quis ad id offendant, quod vox ἀκμή, alibi passim in singulari, hic in plurali usurpatur. At id facere debuit Lucianus; cum tridens habeat tres cuspidēs, atque adeo tres distinctas ἀκμὰς, sive acies. Ἀκμαῖς Hesychius quoque exponit ὀξύτησιν. Ceterum ἀκμή transfertur ad res qualescunque, notatque id, quod in quaque re summum & praecipuum sit. Apud Aristophanem in Pluto v. 256: Ἴτ', ἐγκοιῖτε, σπεύδεσθ', ὥς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν. Ἄλλ' ἐστὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἢ δὲ παρόντας ἀμύνειν. Ite, properate, currite; neque enim iam tempus est cunctandi. Verum ipsissima iam nata est occasio, qua vos adesse oportet. Sic ἀκμή τῆς εὐτυχίας apud Aelian. II Ποικ. c. 10. Ἀκμή simpliciter quoque de vigore aetatis; vide Aeliani Indicem. Apud Nostrum quoque in Deor. dialo-

gis five Dear. iudic. XX, § 14, de Helena, ἐπειδὴ περ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν. Hic ἀκμή est maturum nubendo tempus, quod & ὄρα γάμου appellatur ab Arriano 4 Exped. apud quem Roxane dicitur ἐν ὄρα γάμου. Istiusmodi nubilus virgo Graecis quoque ἐν ἀκμῇ γάμου γενομένη audit; quemadmodum de Ilia, sive Rhea loquitur Dion. Hal. lib. I. Eodem sensu sumitur passim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, & ad summum perductis; non in bonum modo, quod vulgarissimum, verum etiam in malum. Samosatensis noster in Timone p. 73, νέος γ' ἐτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Ita & ἀκμάζειν ad summum pervenisse. Apud Longum in Pastoral. p. 3 ed. Franeq. μεσημβρία dicitur ἀκμάζουσα. Vide plura de his apud Budaeum & H. Stephanum. IENS.

ead. l. 15. Ἦν μὴ πάντ' ὄξεια) Quae nuper retulit omnia; τοῦ ἀγκίστρου τὸ ἀγκύλον, τὴν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, τὰς τῆς τριαινὸς αἰχμάς. Sic enim legendum est, non ἀκμάς. BROD.

Pag. 218. l. 4. Καθὰ περ ὁ Λάρος) Ex proverb. λάρος χάσκει. BOURD. Vid. Aristoph. interpret. VORST. Nimirum Neb. v. 591: Ἦν Κλέωνα τὸν λάρων δάρων ἐλόντες καὶ κλοπῆς &c. Si Cleonem illum Larum ambitus ac furti damnatum carpiatis. Ubi Scholiast. Ὅτι ὁ λάρος τοιοῦτος· καὶ ἐν ἱππεύσι· Λάρος καχηρὸς ἐπὶ πέτρας δημηγῶρων. REITZ.

ead. l. 8. Γραμματιστῶν) Sic iterum usurpat in Πρωτ. c. 10, ubi patrem Aeschinidis γραμματιστὴν vocat, qui a Suida γραμματοδιδάσκαλος dicitur, & a Demosthene etiam de Coron. Γραμματιστῆς tamen aliquando apud antiquos est *rationcinator*, Λογιστής· uti videre est ex I Polit. Platonis, ubi haec duo synonyma facit, ὁ λογιστῆς ἀξήμαρτε καὶ ὁ γραμματιστῆς, i. e. qui calculis & qui calamo rationem inierunt, uterque erravit. Vid. etiam Porphyry. V. P. n. 48. At idem Plato pag. 77 A. B. de Grammatico usurpat. Hic autem Grammaticos intelligi, non *atriensem*, aut quos nos Magnatum Secretarios dicimus, aut *a rationibus*, sequentia postulant, in quibus & Γραμματικοὶ audiunt, & cum Rhetoribus Philosophisque inter doctos πεπαιδευμένους semper enumerantur. Vid. Xen. Συμπ. p. 516, l. 10. SOLAN.

ead. l. 10. Κοινῶν γὰρ) Ego mutavi, in omnibus enim erat δέ. SOLAN. Δι) Mallem & ego γὰρ legere; interim, cum nec Mf. nec ed. ulla praeit, intactam reliqui vulgatam, quia sensum tolerabilem habet, si ad sequentia referas; & in argumentationibus δέ saepe valere atqui, notum arbitror. Verum

fi γὰρ legas, concinnior tamen nexus erit cum antecedentibus & sequentibus simul. REITZ.

ibid. Ἐπίπαν) Mf. ἐπὶ παρόντων. BOURD.

ead. l. 13. Εἰ τῶν ὁμοίων) Ἀτιμιῶν καὶ ὕβρεων. BROD.

Par. 219. l. 3. Ἐπιτίμὸν τί ἐστὶ) Angl. ἐπιτιμῶν τις. BOURD. Ἐπιτιμιον) Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπιτιμον· nam quod Cod. Angl. & P. exhibent, ἐπιτιμῶν τις, ne hoc quidem fanat. ἐπιτιμιον nostro familiare est; vid. Ὀρχ. c. 4, Τοῖς μὲν τοῦ λοτοῦ γευσάμενοις, καὶ τῶν σειρήνων ἀκουσασιν ὕλεθρος ἦν τῆς δὲ ἐδωδῆς καὶ τῆς ἀκροάσεως τοῦ ἐπιτιμιον. Sic in Τοξ. c. 10, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιάν, ὅπερ τῆς Σκυθικῆς ἐπιτιμιόν ἐστι, & in Διαβ. c. 26, ἐπιτιμιον σωφροσύνης ὑποσχών. Denique in Κρον. c. 4. Alibi pro hoc usurpat εὐθύνην ὁ. εἰκ. c. 28. SOLAN.

ead. l. 7. Μὴ ἀπολείπ. τῶν μισθοδοτῶν). Sic W. L. & V. In reliquis autem μισθοτῶν, quod ferri nequaquam poterat. Si enim μισθοδότης locator, μισθωτὴς mercenarius est. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδὲν οὖν οὐτ' αὐτοὶ — οὐτ' ἐκείνοι) Triplicem negationem intensius negare observat Meibomius ad Iusur. Hippocr. p. 119, ex ipso iureiurando Hippocratico, εὐ δόσω δὲ οὐδὲ φάρμακον οὐδὲνὶ θανάσιμον. Ex eodem de Arte: Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀποστερέω μὲν οὐδ' αὐτὸς τὴν τύχην ἔργου οὐδενός. Plura ex Platone ac Demosthene vid. *ibid.* Noster Philosp. c. ult. οὐδὲν οὐ μὴ ταραξῇ· & adv. Indoct. c. 27 f. μηκέτι μὴ τομλήσεις τοιοῦτο μηδέν. Adde Aristoph. Plut. 522, Ἄλλ' οὐδ' ἔσται πρῶτον ἀπάντων οὐδεὶς οὐδ' ἀνδραποδιστής. Ad quem versum Spanh. duo similia ex eiusd. Nubibus affert. Sed satis frequens est apud quoscumque. Sic eodem Pluto 511, Οὐδὲ τέχνην — οὔτε σοφίαν μελετᾷ οὐδεὶς. Sed ubi oratio est bimembris, vix potest dici negatio triplex; at in illo Hippocratis rectius triplex vocari potest. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς τὴν ἀμίδα ἐνουροῦντες) Ea re ad quod factum est opus, utentes. Est autem adagium. BROD. Prov. in fastosos divites. Dixi ad Petron. BOURD.

Par. 220. l. 6. Προξέτας) M. & V. In impressis vero παρεξ... prave. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐβελουλαίας) De qua Herald. ad Mart. BOURD.

ead. l. 10. Ἰκανὸν τοῦτο) Angl. καινόν. BOURD.

ead. l. 15. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ) Theognidis versus sunt. BROD.

ibid. Δεδμημένος) Ab inopia superatus. BROD.

ead. l. 16. Οὐτε τι) Mutulus hic locus in M. & vulgaris edd. legebatur, & in ea ipsa, qua Scholiastes usus est, Iuntina,

quod in scholio est, in textu Luciano exhibet; nisi quod ibi οὐτ' ἐτι legebatur pro eo, quod in ipso Theognide & Scholiaste legitur οὐτε τι. Citatur etiam a Plut. 37, 2. Sed ut Luciano de Theognide iudicium expendas, totus, qui de paupertate agit, locus adscribendus est. Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα, καὶ γήρως πολιού, Κύρνε, καὶ ἡπιάλου. Ἦν δὲ ἡ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγαλήτεα πόντον ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων. Καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν οὐτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται. Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης διζῆσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης. Τεθνάναι, φίλε Κύρνε, πενισχρῶ βέλτερον ἀνδρὶ, ἢ ζῶειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ. SOLAN.

ibid. (Ἐρξαι) Agere. Δέδεται, vincta est. BROD. Licet haec Brodae praemissa scholia vix digna essent, quae infererentur, tamen addidi, ut pateret, versum illum in edd. omisum ab ipso quoque in Luciano fuisse lectum. REITZ.

Pag. 221. l. 2. Ἐξεννόχασιν) Ἐκφέρω. BROD.

ead. l. 5. Ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη) Demosthen. contra Philipp. BOURD. Demosthen. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. Brod. in Miscell. L. IX, cap. 13, ubi verba Demosthenis subiicit; sed quia Solanus ea quoque attulit, non bis eadem describam. REITZ.

ead. l. 6. Ῥήτωρ) Scholiastes & Bourdelotius male hic nos ad Philipp. Demosth. amandant. Legitur hic locus in Olynth. III sub fin. quem, quia brevis esse laborans obscurior Lucianus factus est, integrum hic describere non pigebit: Ἰσως ἂν, ἴσως, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσαισθε ἀγαθόν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε, ἃ τοῖς ἀσθενέουσιν παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικε. καὶ γὰρ οὔτε ἰσχὺν ἐκείνα ἐντήθησιν, οὔτ' ἀποθνήσκουσιν ἐα. καὶ ταῦτα ἂν ἐνέμεσθε νῦν ὑμεῖς οὔτε τοσαῦτά ἐστιν, ὥστε ὀφέλειαν ἔχειν τινὰ διερκεῖν, οὔτ' ἀπογνόντας ἄλλο τι πράττειν ἐα, ἀλλ' ἐστι ταῦτα τὴν ἐκάστου ραθυμίαν ὑμῶν ἐπαυξάνοντα. Fortassis, Athenienses, fortassis perfectum & magnum aliquod bonum consequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis, quos dant aegrotis medici, comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur: sic & ista, quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut iustam aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis despectis, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt vestrum omnium foci cordiae. Vid. Schott. Obs. 158. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὡς ὁ καλὸς που) Misere habitum hoc Scholium erat in edit. Graev. sive Clerici, & nescio quorum

ex sua sede divulsum : relatum enim erat ad Dial. Piscat. & admodum vitiose descriptum. REITZ.

Pag. 222. l. 1. Καὶ ἐς βαθυκῆτα) Aut μεγακῆτα πόντον. Hoc ante ostensum est. BROD. De hac voce dictum est supra ad Tim. c. 16. Vid. Theogn. 173. SOLAN.

ead. l. 2. Πετρῶν) Mendum huius vocis emaculavimus, quod omnes edd. insidebat, & ipsum M. codicem, πετρῶν. Recte apud Stobaeum legitur Grot. Flor. 387. SOLAN.

ead. l. 10. Μισθοφορᾶν) Forſan μισθοφορίαν. Conf. supra c. 3. SOLAN. Coniecturam Solani firmat Mf. Reg. 2956.

ead. l. 11. Εἰ ἐκ τοῦ ῥαστοῦ) Sic facile, si nullo negotio. BROD. Misc. L. IX, cap. 13. Ita nempe scripsit ῥαστοῦ pro ῥᾶστος, male. REITZ.

ead. l. 12. Μὴ πολλὰ μὲν δὲ πλείω τῶν ἄλλων ποιοῦσι, περιγίγνεται ἂ. τ. δ.) Hic ordo verborum ex W. & V. est. In reliquis a περιγ. ἂ. τ. δ. incipitur, minus commode. SOLAN. Cum W. & V. consentiunt Mss. Regg. 2954 & 2956, teste cl. B. de Ball. atque sic omnino videtur legendum.

ead. l. 13. Εὐχῇ γὰρ) In margine Regii Cod. αἱ γὰρ εὐχαὶ ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. Sic apud Lucian. Navig. BOURD. Cl. Hemsterh. orae ed. Graev. alleverat vid. Davis. ad Cic. Tusc. D. pag. 132 ed. 2. p. 149 ed. 3. Is autem & haec Luciani ibid. adducit, aliaque huic non abſimilia, ut Plat. de Rep. V, p. 340 ed. Cantab. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε, οὐδὲ ΕΤΧΑΙΣ ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν. Et VI, p. 44, Οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγλώμεθα ὡς ἄλλως ΕΤΧΑΙΣ ὅμοια λέγοντες. Conf. Notitium in Hermot. cap. 71. Vota enim plerumque ad res, quae fieri nequeunt, feruntur. REITZ.

in Schol. Ως) Et hoc Scholium falso ad Piscat. relatum suae sedi restituiimus. Lacunam autem Cod. V. post εὐχα) ex M. supplevit Solanus: qui & ita legi observat in alio ad idem verbum Scholio p. 24, (ed. Graev.) ubi tamen prave δύνατα pro ἀδύνατα scribebatur. REITZ.

Pag. 223. l. 1. Ὑγίαις) Intactam reliqui vulgatam, quia utrumque rectum. Ὑγία ubique ap. Ael. ὑγία vero ap. Aristot. e. gr. de Somn. & vigil. c. 1. in Categ. Sect. de contrar. p. m. 40 D. &c. Apud LXX quoque ὑγία semper. REITZ.

ead. l. 6. Ταύτην) Suspecta mihi haec vox, quam tamen omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices. SOLAN.

ead. l. 7. Λοιπὸν δὲ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς ἀδ- τῶν λογιόμενον) Erasmus cum Benedicto, Superest iam, ut eam causam referamus, quae quidem ut verissima est, ita ab illis minime

profertur. At non id vult Lucianus, nec innuit iam superesse, ut referat eam causam; sed mere concludit, *reliquum igitur* (quia praecedentes praetextus pro vanis auctor traduxit) & *verissimum quidem, sed minime ab illis produci solitum*. In Apologia pro eo dicit τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπὸν ἔστιν; GRON. Sic Arrianus ad Epict. III, c. 7, p. 260 B. ὑπολείπεται λοιπὸν &c. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐδαιμονίσαντας) Antea legebatur εὐδαιμονήσαντας, inepte prorsus. Vid. c. 11. Et Ένυπν. c. 7, Δικ. c. 3. Hanc emendationem per se liquidam firmat V. 1. De εὐδαιμονέω vid. Γυμν. c. 10. SOLAN.

ead. l. 16. Πολυτελεῶν) Ἀν πολυτελεῶν; BROD.

Pag. 224. l. 1. Έντεχνοὶ καὶ τρίβωνες) Hoc habet ex Aristophan. σημαίνει δὲ per dictionem τρίβωνες, τοὺς ἐν γυμνασμίῃ τοις τινὶ πράγματι. BOURD. MS. Vat. 1 ἄτεχνοὶ, quod ἄτεχνοὶ haud dubie esse oportuit, sensu eodem, quo supra saepius in Dial. mort. vidimus, ut VI &c. SOLAN. In Dial. mort. VI, ad quem Solanus remittit, § 3, ἄτεχνοὶ & ἔντεχνοὶ quidem occurrit; sed quid hoc ad hunc locum? Nec enim ibi varians lectio est notata ulla, nec opus est: & licet ex Ms. Vat. ἄτεχνοὶ, coniicias illum voluisse ἄτεχνοὶ dare, neque tamen hoc quadrat, cum ἔντεχνοὶ probum sit, & sequenti verbo τρίβωνες conveniens, quod *assuetum, peritum* significat, ut Scholiaft. innuit. Aristoph. quem citat ille, in Nub. 867, 868, pro *assuetum*, vel *cum molestia expertum* adhibuit, unde tamen non sequeretur, id *callidum* significare, ut versio Parisina habet; inesse tamen eam vim voci, etiam ex composito ἐπίτριπτος patet, de quo vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 275, ὧς σεμνὸς ὁ ὑπὲρ τριπτος; quam serio vultu haec dicit veterator. Ibique ex Soph. Ai. 104, ἐπίτριπτον κίναδος, *callida, scelestia, vulpecula*; eoque putat respexisse Andociden Orat. I, p. 222, ὧ συνεφάντα καὶ ἐπίτριπτον κίναδος. Girardus Aristophanis verba vertit, *comminuendus & perdendus*, vel nimis proprie ad verbum τρίβω respiciens, vel quia in eodem versu Aristophanis sequitur de poena, qua dignus esset, nimirum, αἰ κῆμαι δὲ σου βοῶσιν Ἰού, Ἰού, τὰς χοῖνικας, καὶ τὰς πέδας ποδοῦσαι. Sed alii interpret. rectius ἐπίτριπτος, quasi multo usu *tritus, callidus*. Si iam *scelestus, veterator*, alibi vertere voles, licet. Ita Noster in Dial. mort. & Iov. tragoed. περίτριμμα δικῶν, *tabula litium*, & Demosth. de Cor. pag. 160, περίτριμμα ἀγορᾶς, notante ibid. Spanh. Vid. iterum Aristoph. Nub. 446, ubi Kuster. duo aliz ex eodem testimonia affert. REITZ.

ead. l. 5. Ἐν τῷ τυχεῖν) Haec sic dixit Heliod. lib. 1, κῆρος γὰρ ἔρωτος τῶν ἔργων τὸ τέλος. BOURD.

ead. l. 9. Ἀνέραστος — γένηται) Ita M. & impr. Sed debuit esse ἀνέραστοι γένωνται. SOLAN.

ead. l. 11. Πολυτελῶς) Sic necessario legendum; quod & Vorstius vidit, & in suo Codice emendavit. In omnibus legitur πολυτελῶν. SOLAN.

ibid. εἴτ' ἔλαθον ἄφνω) Vulgo legitur, εἴτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι prorsus ita, ac Graevius in notis p. 970 legendum esse monuerat, habet ed. Flor. nimirum ἄμφω pro ἄφνω, quod ceteras editiones pervasit. IENS. Ἄμφω) Ἀφνω editum est, menda vero tam aperta, qui potuit tot editores effugere, praesertim cum Latinus interpres veram lectionem in suo libro reperisse videatur. Nam εἴτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες ἔξωροι γενόμενοι καὶ οὗτος τοῦ ἔρᾶν, καὶ κείνος τοῦ μεταδιδόναι, legendum εἴτ' ἔλαθον ἄμφω γηράσαντες. Recte Latinus: donec imprudentes ambo senuerint. GRAEV. Ἄμφω W. L. P. Fl. & P. recte Reliquae ἄφνω. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξωροι) Ut passim in Dial. Mort. & alibi, contra ἄνθος ἄρος. Lucian. alibi. Dion. in Iulio. BOURD.

ead. l. 14. Πέρα τῆς ἐλπίδος) Viderint alii. Ego legendum censeo παρ' ἐλπίδα. SOLAN. Quia constans est lectio, nihil mutavi; interim Solano assentior iubenti παρὰ legi. Nam etsi infra cap. 24 med. recte legatur, πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος, ac perinde sit, veritasne ibi, praeter modum, an, ultra modum, & hic quoque πέρα τῆς ἐλπίδος verti queat, praeter spem; tamen non idem est πέρα quod παρὰ, quin plane diversus sit sensus, cum πέρα τῆς ἐλπίδος si legas, significaret Lucianus, eos id quidem, quod speraverant, adeptos, sed nihil ultra. Si vero παρὰ legeris, significabit, eos nihil eius adeptos quod speraverant, sed spe mera lactatos, sive, eos nihil nisi spem accepisse; & hoc voluit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀριστοφάνειος) Idem Scholion legebatur p. 16. iterum p. 24. (ed. Graev.) Sed in posteriore pro Ἀριστοφάνειος ἢ λέξις, erat Ἀριστοφάνου ἢ λέξις. Eaque tria verba Scholion non inchoabant, sed claudabant. REITZ.

Pag. 225. l. 1. Θεραπείῃ) Mihi placebat θηρεῖν, venetur. GESN.

ead. l. 4. Ἐχέτω) Legitur hic locus vulgo ita: ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο· ubi primum desideratur nominativus verbi ἐχέτω, deinde male respondet dativus αὐτοῖς singularibus vel praecedentibus, vel sequenti proxime

ἐπιτυγχάνοιτο. Itaque converti, ac si legatur ἐχέτω, ille, de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῆς, ἡδονῆς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο: nec dubito, quin ita Lucianus dederit. GESN. Etsi paulo difficilior videtur vulgata, quam si cum Gesn. legeris αὐτῆς: tamen commodus est sensus vulgatae, cum ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς significet, *Habeto, sive des tamen aliquam iis veniam, si ἐπιτυγχάνοιτο, si contigerit, nempe id, quod cupiunt.* Adeoque neque cum Solano opus erit ἐπιτυγχάνοιτο legere, nec quaerere quo αὐτοῖς referatur; nam ad eos homines pertinet, qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; & pergit etiam in plurali personae, mox ὁρῶντας dicens. Nec refert, quod eiusmodi pluralis non expresse praecedat ante αὐτοῖς, sed τις tantum; nam singularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens τις est magis generale, & quasi collectivum. Immo & dativus personae huic phrasi est accommodatior; vid. supra Piscat. c. 26, Εἶχε γὰρ ἂν τινὰ συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος — ἔδρασε. Itaque & hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, & exponere, haec res illis veniam tribuat &c. REITZ. Ἐχέτω τινὰ συγγνώμην exposui habeto, sive des iis veniam; at non est secundae, verum tertiae pers. ἐχέτω. Nec ego aliter accepi; sed ut generaliter dicitur, credas, crederes, pro credat quis. IDEM in Addend.

ibid. Ἐπιτυγχάνοιτο) Vorstius ἐπιτυγχάνοιτο: quod probabo. SOLAN.

in Schol. Μυρόλων) Μυρόλων V. Hoc Schol. in M. non exstat. Utra praester scriptura nescio, ait Solanus. Sed ego nescio, cur dubitet ille: nam cum λωτὸς i. e. lotus herba & arbor sit nomine notissima, licet de generibus eius controversia sit, (vid. Matthiol. ad Dioscorid. pag. 157, & Salmas. de homon. hyl. iatr. p. 6.) λωτὸς vero apud rei herbariae scriptores non inveniatur; mihi dubium non est, μυρόλων verum esse. Etsi compositum hoc non invenio inter lotos, est tamen τὸ μύρον alibi usitatum, ut myrobalanus. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Τοῦ κἄν αὐτὸν) Legendum τοῦ κἄν αὐτῷ παραγεύσασθαι ποτὲ δίδωσθαι, si aliquid dixisse velimus Lucianum. GESN. Re denuo perpensa illud αὐτὸν ferri posse arbitrator, tanquam accusativum ab infinitivo παραγεύσασθαι pendentem. Sed qui praeterito locus sit in spe, nullus video. Itaque puto, quod dixi, legendum δίδωσθαι. IDEM in Addend. Pro κἄν Mf. Reg. 2956 rectius legit καί. Αὐτὸν δίδωσθαι sc. τὸν λωτὸν Attice vult positum B. de Ball. pro αὐτῷ. Exempla col- legit idem vir doct. in Animadv. ad Oppian. de Ven. I, v. 10.

ibid. Δεδέσθαι) Probo quod in Fl. & I. est δεδέσθαι; quamvis etiam Mss. P. M. & V. praeferant vulgatam. SOLAN.

ead. l. 3. Πληγῶν — Ὀμηρ.) Apud Paroemiographos frustra quaeras. Vide, an ad librum alludat, cui, teste Suida, Ptolemaeus Grammaticus titulum fecerat περὶ τῶν παρ' Ὀμήρου πληγῶν. Adde & Ἡρ. c. 7, Ὀμηρικὸς νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι.

SOLAN. An de plagis interpretatur Lucianus, quod Od. I, 98, de sociis, qui lotum gustaverant, narrat Ulysses, τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ ἧας ἄγων κλαίοντας ἀνάγκη κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Αὐτοὺς) Dedi αὐτοὺς, invitis edd. Sed praecedens αὐτοὺς rectum. REITZ.

ibid. Φέροντες ἐπιτρ.) Vide, quae de hac locutione deinde

notamus c. 24 h. Dial. ad verba φέρων ἀπηνόληκας. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ ὑπὲρ τοὺς π.) Ac supra vulgi felicitatem. BROD.

ead. l. 11. Τοῦ μὲν ἰδίου) Quod ad me privatim attinet. BROD.

ibid. Βασιλεῖ τῷ μωγ.) Vid. supra B. πρ. cap. 9. VORST. At hic imperatorem Romanum, ut sexcentis aliis in locis, designat: illic autem regem Persarum. SOLAN.

Pag. 227. l. 1. Ἡ καταστροφή τοῦ δράματος) Erasmus in proverbio, *Catastrophe fabulae*. BROD.

ead. l. 6. Τῆς θυραυλίας) Τῆς ἐν ταῖς θύραις προσεδρείας, ut θυραυλεῖν πρὸ θύρων διατρίβειν. De his officiis horridulorum comitum dictum passim. BOURD.

ead. l. 7. Ἀποκλειόμενον) Vid. supra Nigrin. c. 12. SOLAN. Recte ille ex sua divisione citat; sed quia alia ibi divisio facta, iam est § 22, ubi vid. not. Hemsterh. REITZ.

ead. l. 8. Θυρεῶν — συρίζ.) Si proba haec scriptura, mens Luciani est, quam Latina versio ostendit. At ego aliquid aliud latere suspicor, quo nempe ianitoris barbariem notet, uti & mox nomenclatoris. Ut nempe reges Magnatesque hodierni nostri Helvetios suis ianuis praeficiunt, ita & Romani usi fuerunt Syris; sed tum mutanda vox, & pro συρίζοντι, legendum Συριάζοντι, quemadmodum ea vox ab Origene c. Cels. VII sub finem & alibi usurpatur. Certe barbaris usos esse ianitoribus ex Εὐχ. c. 22 constat. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ) Hac de re Casaub. ad Suet. ubi de servis Syris. Savar. ad Sid. dixi ad Petron. BOURD. Praeter Casaub. ad Suet. Aug. c. 19, vid. Plut. in Cat. 526, 1. Ubi ὀνοματολόγοι audiunt, & Hor. Ep. I, 6: Si fortunatum species & gratia praestat, Mercemur servum, qui distet nomina, laevum, Qui sordiat latus &c. Sed Afros huic ministerio potissimum, ut Syros illi, adhibitos, an ex aliis etiam constet, nescio. SOLAN. Afro

πομπηλάτορι, Brod. Miscell. IX, cap. 13. Unde patet, eum quoque ὄνομα & κλήτορι discretim legisse; frustra. REITZ.

ead. l. 13. Χρώματα) Verustissimus itaque & a Romanis usque traditus, qui hodie quoque obtinet mos, ut familiae Magnatum certis coloribus distinctae apparerent: in eo solum diversi, quod omnes tunc, nunc inferioris tantum ordinis famuli insignia ista gerant. SOLAN.

ibid. Οἷς ἂν ἐκείνοις) Castigo ἐκείνος. BROD. loc. modo adducto. Sed ἐκείνος ego in omnibus iam inveni. REITZ.

Pag. 228. l. 3. Εἶρηται) Nimirum lego ἔρηται· εἶρηται nondum observavi active positum: melius ad ἔρηται convenit accusativus; postulatur hic coniunctivus modus &c. Ceterum tale genus sermonum est Horat. Sat. 2, 6, 44: *Hora quota est? Threx est Gallina Syro par? Matutina parum cautos iam frigora prordenti, & quae timosa bene deponuntur in aure.* GESN. ἔρηται Mss. Regg. 2956 & 3011.

ead. l. 4. Τότε δὴ τότε) Confer supra de Sacrif. § 14 pr. τότε δὴ τότε ὁψεί πολλά &c. Et videbis, posteriora δὴ τότε hic in Merc. cond. male omissa in ed. Benedic. REITZ.

ead. l. 11. Καταδικάσας) Κατηγορήσας. BOURD.

ead. l. 12. Πολλὰς μὲν αὐπνοὺς &c.) Hom. Il. I, 325. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμάτα δ' αἱματόεντα) Hom. Il. I: Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνοὺς νύκτας ἴαυον, Ἡμάτα δ' αἱματ. BROD.

ead. l. 14. Ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν) Ex hoc loco licet coniicere, temporibus Luciani quinque obolos Graecos aestimatos fuisse centum quadrantibus Romanis, & idem potuisse. Nam omnia officia salutationum & deductionum, quae regibus suis praebebantur a clientibus & parasitis, mercedem habebant diurnam sportulam, vel coenam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem passim discimus, quam summam Graecis suis videtur Lucianus per πέντε ὀβόλους exprimere voluisse. PALM. Conf. infra cap. 24. SOLAN.

ead. l. 15. Τραγικοῦ τινος θεοῦ) Affine est adagium huic, *Deus e machina.* BROD. Unde & θεὸς ἀπὸ μηχανῆς in proverbium abiit. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Καρδίαν) Intellige orificium ventriculi, quod medicis καρδία vocatur, cuius dolor καρδιαλγία audit, ob vicinitatem & consensum cordis. Vid. Foef. oecon. Hippocr. Sic καρδιαλγία & καρδιαλγικά μετὰ στρόφου, oris ventriculi dolor cum torminibus, apud eundem. Rationem autem yertiginis aliam tradit Hippocrates, quam aequae falsam, at-

que illam Scholiaſtae, hodierni pronuntiant medici. Sed non
convenit hic medice commentari. REITZ.

Pag. 229. l. 6. Ἀνάγκη τοίνυν &c.) Verterem: *Neceſſe eſt igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, cum modo rivalibus tuis invidas, (ſac enim & alios earundem rerum eſſe competitores) modo exiſtmes, te non omnia, uti par erat, dixiſſe, modo metuas & ſperes.* Ita ſenſus liquidior, quam in vetere verſione, ubi etiam parentheſis iniquo erat collocata loco. L. Bos.

ead. l. 12. Ἀκούει) Sic M. & V. quod in aliis prave ſcribitur ἀκούει. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν βαθεί πώγωνι) Vid. nos ſupra ad Piſc. cap. 41. Adde eandem ſignificationem τοῦ βαθύς ex Simonid. carm. I, qui κόμην βαθείαν ſimiliter dixit: Noſtrum infra cap. 19, & ſaepe alibi. REITZ.

Pag. 230. l. 6. Ἐκ τῶν Διὸς δέλτων) Eraſmus in paroemia; ex Iovis tabulis teſtis. BROD. Proverb. BOURD.

ead. l. 9. Καὶ δὴ εὐτύχῃται σοι πάντα ἐκ τυχῆς μείζονος) Leg. ex Mf. καὶ δὴ εὐτύχῃται σοι πάντα. εὐτυχεῖς μείζονος. Age omnia tibi ſuccedunt. Mirum in modum felix es. GRAEV. Τῆς εὐτυχῆς μείζονος) Impreſſi omnes ἐκ τυχῆς μείζονος. At in diverſa abeunt Codd. Mſſ. L. τυχεῖς μείζονος. G. P. M. & V. εὐτυχεῖς μείζονος, niſi quod in M. in voce εὐτυχεῖς extremum illud εἰς erat ἢ a prima manu. Scriptura illa Codd. Mſſ. ſupra iam dicta repetens corruptelam ſatis indicat, cui vulgata medicinam facere voluit, ut non prorſus infelicitur, ita minus, ut puto, vere. Noſtram emendationem per ſe iam ſatis liquidam confirmabunt ſequentia Luciani loca inſpecta: hoc ipſo libello c. 6, Εὐχῇ γὰρ ἂν ποικίλα εἴη ταῦτά γε & c. 13, τοῦτο δὲ τὸ τῆς εὐχῆς. Et in Ἡροδ. ipſo fere initio, μείζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε. Confer etiam Ἀλεξ. c. 9 & 26. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ ἔσται τὰ Ὀλύμπια) Sic in Tim. BOURD.

Pag. 231. l. 2. Ἀμαλθείας κέρας) Eraſmus in adagio, Copiae cornu. BROD.

ead. l. 3. Ἀμέλξεις ὀρνέων γάλα) Idem in proverbio, Lac gal-
linaceum. BROD. Paroem. ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν. BOURD.
Proverbium eſt, de quo vid. Ariſtoph. Schol. p. 465 E. (i. e. ad Veſp. v. 506.) Strab. XIV. De Samo p. m. 439 C. Decornu Copiae, Apollod. L. 2, p. 59 B. qui & hoc ex Pherecyde habet: Δύναμιν ἔχει τοιαύτην, ὥς τε βρωτὸν ἢ ποτὸν, ὅπερ εὐχαιτό τις, παρέχειν ἄπυον. De hoc cornu duae ſunt Mythologorum traditiones. Alii enim ad Acheloi cornu referunt, cuius notiſſima fabula eſt. Alii ad capram, quae Iovem lactavit,

Amaltheam nomine; quae posterior ratio cum nomine Graeco optime convenit. Philemonis tamen aetate *Cornu bovinum* a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. eius pag. 322. Et Ovid. Fast. V, 115. Ne autem forte existimes, solis Romanis fabulam illam Acheloi traditam, adi etiam, si lubet, Diod. Sic. IV, p. 241, & Apollod. l. c. SOLAN.

ead. l. 5. Φύλλινος στέφανος) Metaphora ab athleticis, qui oleastro, lauro, vel apio coronabantur. BROD.

ead. l. 10. Τὸ τῆς εὐχῆς) Eodem alludere iterum videtur Παρσ. c. 11, ubi ex Ulyssis fabula peritum videri vult. SOLAN.

ibid. Ἀποτείναντα τὰ πόδες) Erasmus in adagio, *porrectis dormire pedibus*. BROD. Quod p. 237 dixit *ἔξυπτιάζοντα*. Sic in Paraf. ὑπτιος ἀφεικός. tangit Casaub. ad lib. 2 Suet. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Γάλα) Eustathius ad v. 532 Dionysii Periegetae, hanc de Samo paroemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος αὕτη ἰωνικὴ πᾶν νύτῃ χησέ ποτε, ὡς καὶ παροιμισθῆναι γάλα ὀρνίθων φέρειν αὐτήν, ipsa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum proferre. Vid. etiam Suidam. CLER.

Pag. 232. l. 4. Προτέλεια) Metaphorice sumit *προτέλεια*, ut patet apud Hesych. Alii dixerunt *πρωτοτέλεια*, ut patet apud Achill. Tat. lib. 2. Scholiast. Aeschryli ad Agamn. BOURD.

ead. l. 8. Δοκῆς) Emendatio Vorstii, quam firmat M. Codicis auctoritas. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀκκοισάμενος) De iis usurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. Vorstius tamen emendabat *ἀπώσάμενος*, quod minime probo: verum id ab eo factum esse video, qui veram scripturam non viderat; in B. 2. enim, qua utebatur, scriptum est depravatissime *ἀκοισάμενος*. Sed proba est vulgata, & in M. etiam reperitur. SOLAN.

ibid. Καὶ ἀπαγέ) *Apaga*. Servi oratio est, pecuniam accipere nolentis. BROD.

ibid. Παρὰ σοῦ) *Abs te ego quidquam sumam?* BROD.

ead. l. 10. Ὑπειπὼν) Sic M. In reliquis *ἑπειπὼν*. SOLAN.

ibid. Τέλος ἐπέσθῃ) *Tandem stetit*. BROD.

ead. l. 11. Καὶ ἄπεισί σοι) *Ac discedit, te late diducto ore ridens*. BROD.

ibid. Ἐγγανὼν) Vid. supr. Dial. mort. V, med. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς) Sic M. ut Συγγρ. c. 12, & saepius apud nostrum aliosque probos scriptores. Aberat in reliquis. SOLAN.

ibid. Κοσμιώτατα σχηματίσας) Sic in Gall. explicat illud verbis seq. BOURD.

Pag. 233. l. 1. Ὑπὲρ τοῦ πλ.) Omnino legendum ὑπὸ τῷ πλουσίῳ, quomodo usurpat Συμποσ. c. 9, vel ὑπὸ τὸν πλούσιον, ut hic c. 34, ὑπὸ τὸν πάγονα. Nam supra divitem ipsum accubuisse ut credam, adduci haud facile possum, ut qui sciam, contra morem veterum hoc esse. Vid. Συμπ. c. 9, & Theophr. Char. π. μικροφιλοτ. p. 57 C. Infra notat, supra reliquos convivas accubuisse. SOLAN. Emendatione Solani nihil opus esse, recte monuit doctissi. B. de Ball. Medius enim inter convivas accubebat dominus. Conf. Petr. Ciacconius de Triclinio p. 47 sqq. ed. Amst. 1664.

ead. l. 2. Τοῦ Διὸς τὸν οἶκον) Tangit Helioid. lib. 2. BOURD. Vid. Hom. Od. Δ, 75. SOLAN.

ead. l. 3. Τεθαύμακας) Et apud Cic. in parad. BOURD.

ead. l. 9. Εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις) *Limis oculis.* BROD. Ἐκ φροντίδος, περισκέψεων. BOURD. Ἡ εἰς παλλακίας. MARCIL. Attenta consideratione, circumspicientia, Gellius. πρόσοψις Hefych. VORST. Mf. Reg. 2954 ad v. ἐκ περιωπῆς adscriptum habet Scholion: ἐκ φροντίδος, ἢ περισκέψεως.

ead. l. 10. Ἐκπεπληγμένον) Iterum infra c. 42. SOLAN. Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notissimum quaerendum, cum idem ante pedes sit c. 16 pr. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ τὸ χειρομ. τ.) Καὶ ex l. est. W. Fl. & l. habent τιθέμενοι pro τιθέμενον. Delevimus autem aliud καὶ, quod prorsus inconcinne in omnibus impressis, excepta ed. Flor. ante τὸ καινὸν legebatur, (editum enim erat καὶ τὸ καινὸν εἶναι σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. Sed Iunt. bis habebat καὶ, nempe ante τὸ καινὸν, & ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoscebat. SOLAN.

ibid. Χειρόμακτρον) Hanc vocem ex Hefych. interpretatur Casaub. c. ult. lin. 9 Animad. ad Athen. Profert hanc Lucian. saepe alibi. BOURD.

Pag. 234. l. 8. Τὸ μὴδὲν ὄν) Rarior haec phrasis; occurrit tamen iterum in Δικ. c. 20, τάχιστα ἂν γνωσθεῖν τὸ μὴδὲν οὔσα. Et in Ἀναβ. c. 25. Vid. & Plat. 334 E. SOLAN. De phrasi opposita εἶναι τι agentes supra ad Reviv. c. 6, etiam de hac nonnihil diximus. REITZ.

ibid. Εἶτα ζῆν) Ζῆν interpretati sunt viri doctissimi. BOURD.

ead. l. 10. Τὸν βίον) Τοῦ βιοῦν. προπόσεως. Hanc vocem interpretati Casaubon. ad Athen. Herald. ad Mart. BOURD.

ead. l. 12. Διονύστια) Bacchanalia; convivia huiusmodi. BROD.

ibid. Μεσράκια ὠραία) Plures Romani, quam Athenienses, alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum

erat. V. Casaub. ad Theophr. Char. p. 248, qui Tatianum adducit querentem, Romanos παιδων ἀγέλας ὥσπερ ἵππων φόρβας συναγείρειν. Et Clementis similem querelam, οἶνοχδων τε ὄμιλος ἀσκειῖται παρ' αὐτοῖς καὶ μειρακίων ὠραίων ἀγέλαι, καὶ ὡς περ θρεμμάτων, παρ' ὧν ἀμέλγονται τὸ κάλλος. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐ νέμεσις) Hom. II. Γ, 156. BROD.

Pag. 235. l. 3. Τινὰ αἰτήσας) Sic M. optime, non ut in aliis est, τις. De ipso patre familias enim dici sequentia arguunt, cum invidia & offensio ceterorum sequatur exhibitum ei hoc facto honorem. SOLAN.

ead. l. 9. Πολυετὴ δουλείαν ἠπταηκότων) Vide quid dixerim ad hunc Petron. locum, veterem convivam. BOURD. Confirmat hanc phrasin Davis. ad Cic. Tusc. Disp. I, c. 49, p. 107 ed. 2. quia H. Stephanus Castig. in Cic. p. 35 existimarat, ἐξαντλεῖν πόνους Graece non dici. Nam Theophil. ad Autol. L. 2, pag. 102 ed. Paris. ὁ ἄνθρωπος ΕΞΗΝΤΗΞΕ ΠΟΝΟΝ, ἐδύνην, λύπην. Eurip. in Cyclope v. 10, — μείζον' ἐξαντλῶ πόνον. Idem Med. 79, Alcest. 354, Androm. 1217. Haec ex Davisii notis excerpere non piguit. Sed ἐπαντλεῖν λόγους, verba fundere, non ἐξαντλεῖν, (licet vulgo ἐπαντλεῖν oppositum sit τῷ ἐξαντλεῖν) poster infra de Mort. Peregr. c. 5, quod similiter tuetur Ienf. in Lectt. Luc. p. 367 sq. quodque ibi, si eousque curam nostram continuare dabitur, inferemus. REITZ.

ead. l. 13. Ἀνέωκται) Patet. BROD.

Pag. 236. l. 3. Καὶ λιμοῦ πλέως) Graeculus esuriens. MENAG. Idem Scholion habet F. Guyet. REITZ.

ibid. Λιμοῦ πλέως) An aliquis fame planus est? immo vacuus. Sed τὸ plenum significare magnitudinem, quilibet videt: sic Latini, omnia vastitatis plena. REITZ.

ibid. Λευκοῦ ποτε ἄρτου) Albo pane. Graecis album panem in deliciis fuisse, locis aliquot testatur Lucianus. Apud Athen. l. IV describitur convivium Atticum, in quo commemorantur panes λευκότεροι χιόνος. Graeci panes elegantiores λευκοὺς appellant, sordidiores φαιούς. COGN. Lepidum est, quod de Hispano homine commemorat alicubi Wagenfeilius, eum in contubernium principis assumtum, collare micis panis candidi respersum semper sedulo habuisse, ut viderent scilicet omnes, quo pane vesceretur. GESN.

ead. l. 4. Νομαδικοῦ ὀρνέου) Gallinae Africanae seu Numidiae. Horatius Afram avem appellat. I. Brod. l. saepe allato: ita scribit ὀρνέου pro ὀρνιθος, quod quidem parum refert, & Numidiae pro Numidicae. REITZ.

ead. l. 5. Τρίτος ἄλλος) *E servis quispiam*. BROD.

ead. l. 9. Καὶ τοῦ πηλοῦ) Licet omnes edd. habeant καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, & in Codd. quoque ὑπὸ inveniri credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen eicere praepositio- nem nullus dubitavi, praeunte margine *A. 1 W.* in qua Co- dicis lectio erat notata, quae ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob statim sequens ὑπὸ τῇ κλίνῃ. Et certe inelegans esset illud bis repetitum ὑπὸ; immo vel solum si esset illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, etiamsi analo- gis exemplis videatur posse defendi, quae tamen vereor ut fa- tis sint convenientia. Sed quod magis audax videbitur, ἀνα- πλοσθῇ pro ἀναπλασθῇ dedi, mea auctoritate. At eiecta prae- positio, sensus, & comparatio cum calceis postulabat, ut *luto oppletius* diceretur, veluti calcei solent. Scio, verbum πλάσσω & ἀναπλάσσω saepe cum *luto* coniungi, hominesque hinc πλάσματα πηλοῦ, *figmenta luti*, vocari. Sed isthoc ipsum scri- bis fraudi fuit. Quid autem quaeso *ingere, refingere* hic cum cal- ceis commune habet? hinc opus figulinum sunt? Facilius hu- ius mutationis veniam impetrabo, quo minus multa sine au- ctoritate Codd. aut edd. antiqq. novare soleo. Sed venia iam nihil opus est: recognita enim ed. *Ald.* video in margine quo- que ἀναπλοσθῇ notatum. REITZ. Puto rectum esse ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀναπλασθῇ, a luto obducatur & oblinatur, atque adeo subi- gatur refingaturque quodammodo ex ea notione, quam ha- bet ἐμπλάττειν apud Herodot. II, 73, de Phoenice: & ἀνα- πλάσας de collyrio apud Nostrium *Ψευδομ.* c. 21. GESN.

ead. l. 10. Ὑπὸ τῇ κλίνῃ) Laudat h. l. Casaub. ad Suet. p. 167. Eandem comparisonem alibi repetit Lucian. BOURD.

Pag. 237. l. 4. Αὐτοῦ) Omnes edd. αὐτοῦ spir. leni; sed ego adspiravi. REITZ.

ead. l. 12. Ὁξύρογμιν) In ed. *Par.* ὀξύρογκιν legebatur; sed in utroque, quo utor, exemplari, calamo correctum erat, a quo, nescio. REITZ.

Pag. 238. l. 2. Ἀτραγῳδστα) *Omni fastu atque apparatu ca- rentia*. BROD.

ead. l. 3. Πεζῶ) *Humilia, tenuia*. BROD.

ead. l. 5. Ἐμμαντοῦ) Sic W. L. & Fl. In reliquis prave εαυ- τοῦ. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐνοίας) Vitiosæ dederunt posteriores, Οὐχὶ μι- σθοῦ ἐλπίδι προσεληλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἐνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν. Antiquiores omnes recte εὐνοίας. Ita pag. sequenti, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα, Χαίρεα μὲν τ' ἐδίηκε

ὑπερών δ' οὐκ ἐδίηνε, male in novissimis εἰδὼς pro εἰδώς. Deinde versus ille, ut iam vidit Marcilius, ita legendus, Χεῖλα μὲν τ' ἐδίην' &c. Est ex Il. X, v. 495, ubi plane ita scribitur. IENS.

ead. l. 14. Ἐν ἑορταῖς) Utpote Saturnalibus. BROD.

ibid. Εἰκὼς ἡμᾶς παρέξειν) Iens. Lectt. Luc. p. 9 bene observat, falli Thom. Magistrum, qui εἰκὼς ἐστὶ nunquam cum futuro construere narrat; nam & sic iterum Noster supra in Nigrin. § 23, φρονήσειν ἐκείνους εἰκὼς ἐστὶ. REITZ.

Pag. 239. l. 7. Τάλαντα καὶ μυριάδας) Vid. iterum in Catapl. c. 17. SOLAN.

ead. l. 9. Σαίνεις — τὴν ὑπόσχεσιν) Σαίνειν proprie canum esse caudam agitantium, & hic ad homines translatum, blandiri significare, recte quidem tradit, & exemplis firmat Elfner. ad I Theff. 3, 3, μηδένα σαίνεισθαι &c. Verum, cum & haec Luciani verba ibidem afferat σαίνειν ὑπόσχεσιν, vertatque, blandiris largis promissis, videtur per festinationem ὑποσχέσασιν legisse, pro ὑπόσχεσιν quam tamen lectionem non reiicerem, si quis Cod. vel edit. antiqua addiceret. Iam vero κατὰ vel διὰ videtur intelligendum, ut sit, blandiris tibi propter sollicitationem. Vel cum cl. Gesn. ad νομιζεις referendum. REITZ.

ead. l. 12. Χεῖλα μὲν τ' ἐδίηνε) Haec labra irrigarunt, non palatum: haec e summis tantum labris proficiuntur, non ex animo. BROD. Melius infra est, χεῖλα μὲν τ' ἐδίην'. MARCIL. Il. X, 495, de Aftyanaete primis modo labris degustante poculum. Vult nempe inter suprema labra nata quasi verba, non profecta ex animo. GESN.

ibid. Ἐδίην') Sic restituimus, uti apud Homerum Il. X, 495, recte legitur, quod cum a Marcilio iam observatum esset, miror ἐδίηνε, quod omnes turpat edd. etiam in S. retentum. SOLAN. Ἐδίηνε editum erat, in medio versu, quod mutare nullus dubitavi, quia metrum id postulabat. REITZ.

ibid. Ὑπερών) Hom. Il. X. BROD.

ead. l. 15. Μέσον) Iam interfuisse amicum unum aut alterum c. praec. monuerat. Hic ergo unus ex his partes haece suscipit. Vid. iterum Ἀπαλδ. c. 29. SOLAN.

Pag. 240. l. 2. Ὁμογέρον) Foedissimo mendo hic inquinatos emendavimus libros: quid enim ad rem quaeso illud, quod praeferunt ὁμογέρον; Quid velit apud Homerum, non ignoro, Il. Ψ, 791; neque me latet Virgilii cruda viridisque senectus, Aen. VI, 304, & Tacit. in vit. Agric. Scio a Nostro de anu quadam dictum ὁμὴ καὶ ἔτι συμπαιγνυῖα, Ἐτ. δ. IV. Sed hic locum ista non habent. Vorstius margini sui Cod. hoc scho-

lium adscriptis: οὐκ ἐς τέλειον καιρὸν, ἀλλὰ παρ' ἡλικίαν γυγνῆ-
ρακώς, διὰ λύπην ἢ συμφοράν. Unde habuerit, incertum. Cer-
te neque verum puto, neque, si esset, ad rem quidquam face-
re videtur. His iam diu ante scriptis, ita etiam in L. legi, uti
emendavi, video. SOLAN. Solani emendationi consentit ipsa
Parif. versio, ubi *aequalis* verrebatur: adeoque sic lectum esse
a Bourdelotio, nullus dubito; sed vitium typographi tantum
credo illud ὤμ. REITZ.

ead. l. 10. Εἶδον) Videntur melius cohaerere, quae sequun-
tur, si non legas εἶδον, sed ἰδὼν. Certe inter distantem & exci-
pientem facile ista misceri constat. Equidem ita verti. GESN.

ead. l. 14. Μισθὸν εὐ τοιαύτης) Ἐκ τοιαύτης. MARCIL. B. 2.
Fr. & P. μ. ἐκ τ. quod cur inferant, nulla ratio est; nec M.
agnoscit. SOLAN. Quod ἐκ pro εὐ coniicit Marc. recte qui-
dem; sed ἐκ habebant edd. Par. B. 2. & Fr. Graeviana autem
absurdum illud εὐ servarat. Nos iam pro ἐκ dedimus τῆς, ex
auctoritate edd. optimarum & Cod. M. REITZ. Lego ἐπὶ τοι-
αύτης εὐδαιμονίας pro vulgato εὐ. GESN.

ead. l. 15. Ἄσωτος εἶ) Vorstium legere ἄσωτός εἰ, accentu
enclitice traiecto, notat Solanus; sed vix mihi persuadeo, eum
tam crasse errare potuisse, cum Grammatici doceant, secun-
dam person. sing. verb. εἶμι non esse encliticam. Cuius rei ra-
tionem esse credo, ut vitetur ambiguum, ne scil. confundatur
cum particula εἰ αἰόνα. REITZ.

Pag. 241. l. 3. Μύσας) Menand. apud Stobaeum Grot. ed.
p. 323: Ἡ μὴ γαμεῖν γὰρ, ἂν δ' ἅπαξ λάβης φέρειν, Μύσαντα
πολλὴν προῖκα, καὶ γυναῖκα δαΐ. Conf. 'Ιστ. β, c. 1. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπὶ Μανδραβούλου) Erasmus in paroemia, *Man-
drabuli more res succedit*. BROD. Paroem. de his, quae vergunt
eis τὸ χεῖρον. ὁ γὰρ Μανδράβουλος οὗτος εὐρὺν ποτὲ θησαυρὸν
ἐν Σάμῳ χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δ' εὐτέρῳ ἔπει-
σε ἀργυροῦν, καὶ τῷ γ' χαλκοῦν. Huius meminit Plato Comic. ἐν
Διὶ κακουμένῳ. BOURD. Vid Suid. ἐπὶ τοῦ Μανδρ. & Zenob.
Ael. de anim. XII, 40, qui Aristotelem adducit testem. SOLAN.
Ad Schol. dixi (v. Var. Lect.) Solanum merito correxisse Μαν-
δραβούλου, pro Μανδροβούλου; postea vero frequenter etiam
Μανδροβ. ap. alios inveni, ut id non tam plane damnare ausim.
Ita Μανδροβούλου Aristot. de Soph. repreh. 1 f. Alciphr. 1,
Ep. 9, ubi Bergl. idem ex Laërt. & Arift. l. d. affert, & ex Lu-
ciani h. l. Ubi tamen Μανδραβ. habent I. Ald. Fl. H. P. S. In
Suid. etiam ed. 1544 Μανδροβούλου. At Hesych. in Ἐπὶ τὰ ha-
bet Μανδραβούλου, item Zenob. p. 213, allegante Stephano,

Alia utriusque scripturae exempla dudum suppeditarat mihi coniunctiss. F. L. Abresch. Sed periere. An igitur utrumque dicitur? quia Attici interdum α in σ mutant, ut $\mu\omicron\lambda\omicron\chi\eta$ pro $\mu\alpha\lambda\alpha\chi\eta$ &c. de quibus agit frater in Belg. Graec. p. 124. REITZ. ead. l. 15. $\text{Ἡρέμα οὖν) Καὶ κατ' ἄλγος}$, addunt Mss. W. & P. Cum vero tria illa verba absint ab omnibus edd. & glossam oleant, non recepi. REITZ. Cum Mss. W. & P. consentiunt tres Codd. Regg. teste cl. B. de Ball.

Pag. 242. l. 2. Ἄλλ' ἢ φῦσαι) Melius, meo iudicio, scriberetur $\alpha\lambda\lambda\omicron$, ut $\Theta. \Delta. V.$ quas autem $\phi\upsilon\sigma\alpha\varsigma$ hic dicit, eas alibi $\phi\upsilon\sigma\alpha\lambda\iota\delta\alpha\varsigma$ dixerat; $\text{Ἐπισκ. c. 19. SOLAN.}$

ead. l. 13. Ἐξω τοῦ αὐτοῦ) Sic & infra $\text{Ἑρμ. c. 77, ex correctione Solani}$, ubi falso legebatur $\tau\eta\varsigma \epsilon\delta\omicron\upsilon$. REITZ.

ead. l. 14. Ἀπειπολήσας) Nihil hic variari notat Solanus, quasi mutationem quaesivisset; sed iterum vid. infra hoc cap. & c. 24, & supra Reviv. c. 27, ac saepe alibi. REITZ.

Pag. 243. l. 2. Θητεύσεις) Homerica dictio, ut illud sequens $\alpha\iota\kappa\epsilon\lambda\iota\omega \epsilon\pi\iota \mu\iota\sigma\theta\omega$. BOURD.

ibid. $\text{Ἀεικέλιω ἐπὶ μισθῷ)}$ Ex Odyss. T, 341. SOLAN. Hemistychium est, ait Brod. Miscell. IX, c. 13 m. Interim $\alpha\iota\kappa\epsilon\lambda\iota\omega$ apud eum legitur; sed quia ex ipsius commentatione patet, id sphalma typographicum esse, errorem non expressi, quod alias facio ad festinationem eius ostendendam. REITZ.

ead. l. 4. Ὁψιμαθήσας) Sibi ipsi interpretes, dum subiungit $\kappa\alpha\iota \pi\acute{\omicron}\rho\acute{\rho}\omega\tau\omicron\upsilon \tau\eta\varsigma \eta\lambda\iota\kappa\iota\alpha\varsigma \pi\alpha\iota\delta\epsilon\upsilon\acute{\omicron}\mu\epsilon\tau\omicron\varsigma$. Casaubon. ad Char. Theoph. BOURD.

ead. l. 6. Διαφθεῖρει) Recordatio antiquae libertatis servos excruciat: qualia narrantur de elephantis, qui nocte servitutum suam lugent. BOURD.

ead. l. 8. $\text{Πονήρως ἀπαλλάττειν)}$ Sic recte vulgata, male *Flor.* Nam $\pi\omicron\eta\eta\rho\omega\varsigma$ est misere, $\pi\omicron\eta\eta\rho\omega\varsigma$ male, & $\pi\omicron\eta\eta\rho\omega\varsigma$, agricola, laboriosus, molestus, miser, $\pi\omicron\eta\eta\rho\omega\varsigma$, malus. Vid. si quid opus in re nota, Spanh. ad Aristoph. Plut. 265, & Ammonium de simil. & differ. Ἀπαλλάττω autem pro *dego*, etiam Hippocr. aph. 53, Sect. 2, ubi $\beta\epsilon\lambda\tau\iota\omicron\nu \alpha\pi\alpha\lambda\lambda\alpha\sigma\sigma\omicron\upsilon\sigma\iota$, & mox $\chi\epsilon\iota\rho\omicron\nu \alpha\pi\alpha\lambda\lambda\alpha\sigma\sigma\omicron\upsilon\sigma\iota$. Sed tam late patet huius verbi usus, ut pluribus de eo agere locus non sit, & multa iam de eo habet Stephan. in Thes. Alia de eodem verbo vid. supra. REITZ.

ead. l. 10. Πυρρῖου) Iterum in Τμ. c. 14. SOLAN. Sed illud c. 14, in hac ed. est § 22 Tim. ubi consule notam satis amplam Hemsterh. REITZ.

ibid. $\text{Ὡσπερ τις B.})$ Ut Bithynum quoddam mancipium. BROD.

ead. l. 14. ἄλλοις) Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. SOLAN. Verum est, & mirum, omnes edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipsa vers. Latin. exprefferint, ut alii; quare tanto minus dubitavi textum mutare. REITZ. Αὐτοῖς) Vertere debebam, *non minus, quam hi ipsi servi*, quos nempe modo nominavit auctor, Pyrrhiam & Zopyrionem. GESN. Pro ἄλλοις in Mf. Reg. 2954 legitur καλοῖς.

ead. l. 15. Γηγρόμενον) Sic W. uti Ἐρύπν. c. 1, & Τοξ. c. 18, longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis est, διδόμενον. SOLAN. Γηγρόμενον exhibent etiam tres Codd. Regg. probante B. de Ball.

Pag. 244. l. 1. Μνηστευσάμ.) Rurfus infra Σολ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 3. Καταποντιστῆς) Pirata. BROD.

ead. l. 8. Ὀλίγων ἕνεκα ἄβ.) Conf. supra cap. 11. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας) *Id aetatis.* BROD.

ead. l. 11. Φέρων) Haec dictio vacare potest, ait Brodaeus in Miscell. IX, c. 13. Idem aiunt Lexicogr. nullo tamen idoneo exemplo allato, nisi hoc, etsi ne quidem addunt, ex quo Luciani dialogo sit petitum: mihi non adeo vacare videtur φέρων, quin significet *sponte*, i. e. *te ipsum adducens vendidisti*, cum alii servi adducantur ab alio, conf. supr. c. 23; adeoque φέρων ἀπημπλόκας erit, *in voluntariam servitutem te tradidisti*. Confirmant sententiam meam verba, quae supra cap. 9 habuimus, αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις. Doctiss. Kuhnius in Ael. V. H. III, 22, ἔφερε βαστάσας quoque pleonasmum Atticum statuit; sed verius Periz. & id & praecedens ἀποφέρειν ἀράμενον ait significare, *sublatum auferre*. Sic quoque quod Kuhnius ex Porphy. affert, ὅτε φέρον αὐτόν τε — ἐκαπήλευσε, pro nobis faciet. Sed ecce ipse mecum sentit ad Polluc. V, segm. 48, φέρουσα ἐπέγραψεν exponens, *data opera inscripsit*. Addit ibi quidem: *Est ubi & φέρουσα plane otiosum videtur*. Sed cum id se multis exemplis ad Pollucem docuisse dicat in Aeliano, vellem indicasset ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum πλεονάζειν illud φέρω, ut infra hoc Dial. c. 39, ἀπορίῃ φέρων, & forte in aliis a Budaeo adductis. At longe frequentius *destinatum consilium* significatur, ut saepe rurfus apud Nostrum. Vid. c. 25, 30, & 39, de mort. Peregr. & Periz. ad Ael. V. H. VIII, 14. REITZ. Conf. Hemsterhusium ad Dial. Mort. VI, pag. huius ed. 423 sqq. Vol. II. *ibid.* Ἀπημπλόκας) Constans lectio & vera: quare supra Rev. c. 27, falsum illud ἀμπεπλόλ. recte correctum est; conf. hoc Dial. c. 23 pr. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγοραίοις καὶ βομολόχοις) Haec verba saepissime solet coniungere. Posterius alibi interpretor, prius Hefych. verbo ἀγοραίου τέχνη. BOURD.

ead. l. 16. Βομολόχοις) Sic Aelian. V. H. II, 13, Aristophanem vocat βομολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον. Rationem vocis ex Suida tradit ibi Periz. N. 4. REITZ.

ibid. Πλήθει Ῥωμαϊκῶν) Angl. πλήθει ἀστεικῶ. BOURD.

ead. l. 17. Ξενίζων τῷ τριβ.) Dixi supra ad Nigr. cap. 14. Πάγωνι tamen hic habent A. P. & L. Sed M. recte etiam τριβωνι. SOLAN. Ξενίζειν est peregrina agere, dicere, & mirari. Conf. Nost. Gall. c. 18, Ὅσα δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῃ καὶ νύκτερος ἔμην αὐτοῖς. Et vid. Bos ad I epist. Petri IV, 12. Item Elfsner. ad I Petr. 4, 4. REITZ.

ibid. Τριβωνι) Graeco pallio. BROD. Angl. πάγωνι. BOURD.

ibid. Πονήρως) Ita recte, ut in edd. prioribus, i. e. misere, prave. Sed quia Gesnerus vertit male loqui, non nemo me admonuit, anne πονήρως ipse maluerit. Sed eodem redit; qui enim misere barbarizat, male loquitur. REITZ.

Pag. 245. l. 2. Συγκλύδων) Συμμίχθων. BROD. Συμμίχτων καὶ ἐπικλύδων. Sic ad oram Angl. Cod. BOURD.

ead. l. 4. Ὑπὸ κώδωνι) Sic infra, versus fin. huius Dial. ὁ κώδων ἦχησεν. Casaub. ad Suet. Aug. BOURD. Vid. iterum c. 31. Sed cave Ios. Laurentio credas, de machina intelligenti, quae ponderum & rotarum ope, sub noctem disposita, ad quamlibet horam dominum campanulae sono e somno excitat. AG. IX, 1249. Is homo sane nihil nisi hodiernum norat, qui alibi etiam solaria veterum eadem cum nostris fuisse somniavit. Somniavit etiam Scholiasta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit: domesticum enim erat, necdum campanae nostrae hodiernae in usu erant. SOLAN.

ead. l. 6. Συμπεριθεῖς) Aliud exempl. συμπεριπατεῖς. BROD.

ibid. Ἐτι τὸν χιθῶνα πηλὸν ἔχων ἐν τοῖν σκαλοῖν) Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad Propert. Eleg. 3, L. III. MARCIL.

ead. l. 7. Θέρμων) Lupinorum, cuiuscunque cibi. BROD.

ead. l. 14. Λαχυσίας) Mendose in plerisque ante legebatur λυχίας, & in ipso M. SOLAN.

ibid. Τὰ πείχαιρα) Τὰ ἐπείχαιρα. BROD. Sic ad praecedens verbum διαπαρεῖς quoque commentatus erat idem, id esse a διαπίρω, & paulo supra ad ἑάλως, esse ab ἀλίσκω; sed gratiam ab lectore me initurum puto, si eiusmodi nimis levia post haec omisero. REITZ.

in Schol. *Λατίνοις*) *Λατεινοίς* editum erat. Mutavit Solanus, non addens unde habeat. Recte quidem *Λατίνοις* vid. Strab. V, pag. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen Scholiast. *Λατεινοίς* scribere illo aevo; longum enim i & alibi fit *ει*, ut *Liris* amnis *Λείρις* Strab. V, pag. 238, vel 363. Et p. praeced. *Λείριος* item *Εὐξείνιος Pontus Euxinus*, idem ubique. Cluver. quidem L. III, cap. 33, in nott. affert ex Suid. *Τήλεφος γὰρ — ὑποκληθεὶς Λατεινός*. Sed in ipso Suid. legitur *Λατίνος*, & *Λατῖνοι*. Certe in editione, qua utor, antiqua; nec dubium, quia sic millies apud quosvis. REITZ.

Pag. 246. l. 7. *Δρόμωνι κ. Τ.*) *Postremae classis servitiis*. BROD. *ibid.* *Τιβίω*) Supra *Τιμ.* c. 14 m. citat Solanus, sed iam est c. vel § 22; ubi vid. not. clar. Hemsterh. REITZ.

ead. l. 9. *Λύρα καὶ ὄ.*) *Erasm. in adag. Asinus ad lyram*. BROD.

Pag. 247. l. 15. *Εἰς καλὸν*) *In re quamvis honesta*. BROD.

Pag. 248. l. 1. *Ἀναντα πολλὰ &c.*) *Hom. Il. Ψ, 116. SOLAN. ibid.* *Καὶ κάταρτα*) *Ac declives. Ἡ πόλις, urbs Roma*, olim in montibus sita. BROD.

ead. l. 4. *Καθίζεις*) Narrat, quemadmodum oporteat Mercede conductum, si cum domino aliquem visitatum ierit, molestia & servili ratione in atrio dominum, donec redeat, expectare: *κακείνου (δεσπότου, vel πλουσίου) ἔδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένου, μὴδ' ὅπου καθίζεις ἔχων, ὁρῶς ὑπ' ἀπορίας ἀναγινώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος* & dum dominus intus cum amicorum aliquo, ad quem adierit, colloquitur, non habens ubi confideas, stans, dum aliter nequis, libellum in manus sumtum leffitas. Quod olim meo adscripseram libro, id quoque Flor. exemplari ab erudita manu annotatum inveni, *καθίζεις* nempe pro vulgato *καθίζεις*; certe *καθίζεις* foret longe rotundius. IENS. W. Codex *καθίζης*. In L. *καθίσης*. Iensius & alii pro eo, quod in edd. erat *καθίζεις*, *καθίζοις* reponendum coniciebant. SOLAN.

ead. l. 5. *Ἀσιτὸν τε καὶ ἄποτον*) Non absurda fane Codicis L. scriptura, *σε* pro *τε* exhibentis, quam vel in contextum recipere velim; etsi scio, *τε* & *καὶ* apud omnes auctores saepissime coniungi, veluti ad nauseam usque Herodian. I, cap. 4, § 12, *δρῶντές τε καὶ πάσχοντες*, & sic *ibid.* § 13, 14, 18, 19. *Hom. Il. E, 501, — καρπὸν τε καὶ ἄχνας*. *Dion. Hal. Ant. X, p. 638, v. 33, πρεσβυτέρους τε καὶ νέους*. *Noster paulo supra ἰδρωκᾶς τε καὶ πνευστ.* & sexcenties alibi. REITZ.

ead. l. 10. *Ἐς τοῦπίσω*) *Tu post tergum, tu neglectus es*. BROD.

ead. l. 13. *Ὡτὰ ἄλλα*) *Susplicatur Cafaub. ad Athen. 14, 15,*

scribendum ὃ τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. De papyri simili usu ibi agit Athen. de laurea ad mustaceos Cato RR.c. 121. GESN.

ead. l. 14. Τὰ ἄλλα) Forſan τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. Caſaubon. in animadv. ad Athen. (923, 18.) VORST.

ibid. Συνεἰλοῦσιν) Cui reliquas quiſquiliſ inſolvunt. Ὡ τὰ ἄλλα parentheſis. ἢ τὸ ſκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραφόμενος. BROD.

ead. l. 15. Παραφόμενος) Lucianus, ut per omnes conviſtus cum potentioribus partes amicū ſuū Timoclem ducat, non omittit ea, quae ad menſam plerumque contingere ſoleant iis, qui Mercede Conduſti in potentiorum domibus vivunt; ſolere nempe iis, velut canibus, circumroſa offa relinqui, vel durum malvae folium, quod illi tamen laeti & hilares prae fame abſorbeant. In verbis Graecis macula eſt, ubi miſer ille Conduſtus dicitur ea, quae ab aliis negliguntur, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραφόμενος, lege παροφόμενος, a παροφάομαι. IENS. Παραλάμ.) Genuina haec ſcriptura, quae in P. & I. ed. reperitur. Vid. Κρ. ἐπ. verſus fin. Ubi quamquam *tangendi* ſenſu uſurpatur, *furtim* id fieri connotat, quod hic optime convenit. Edendi autem ſenſu uſurpari ἀπτομαι, nimis notum, quam ut hic monendus ſis. Hoc ſenſu uſurpat Iambl. N. 61. Pleraque edd. & M. παραφόμενος. SOLAN. Nimirum παραλάμενος legendum arbitror, non, quod inſaſit libros, παραφόμενος, quod vertunt *arrupturus*: (edit. Bourdel. f. *arrupturus*) vel *accepturus* (ed. Amſt.) Sed, ſi quis audacior duas literas mutare ſuſtineat, ille ſenſum habebit facilem & commodum, παροφόμενος, cum pane, opſonii inſtar, edens. GESN. Non improbo correſtionem Ienſii, quam & Geſnerus ampleſcitur, immo recepiſſem in contextum, ſi verum foret, priſcas edd. habere παροφόμενος, uti vulgo citatur. At cum illae, excepta I. habeant παραφ. & P. atque ed. I. παραλάμενος exhibeant, a παράπτομαι attingo, quod ferri poteſt, nihil mutare conſultius duxi. REITZ.

in Schol. l. 1. Κυρίως) Sic optime abbreviationem Cod. V. legit I. Gronovius, qui eandem obſervavit in Schol. ad καταπλ. 73, niſi quod ibi levi mutatione κύριον designat. SOLAN.

Pag. 249. l. 4. Νεοττὸς ἡμίτομος) Omnia huius paginae reperiuntur in Lapith. BOURD. Quos reſpuebant veteres illi pullos, nos hodie in deliciis ſummis habemus. Sed in hiſce ſaepius, non quod revera praeſtantius, ſed quod rarius eſt aut carius, quaeritur. Vid. tamen Horat. Serm. I: *Aut poſitum ante mea quia pullum parte caſini* &c. SOLAN.

ead. l. 6. Ἦν ἐπιλίποι ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοι παρακείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατέδεικον) Sic distinguunt Basileenses & Salmurienſes, niſi quod illi etiam diſtinguant poſt vocem διακονος. Vertit autem Eraſmus, ut ſi quando deſit alibi, miniſter repente te inſpectante ſubmo-vens ea, quae tibi erant appoſita, aliis apponat. Etiam Benediſtus, ſi quando deſit alii, repente miniſter te praefente tollens ea, quae tibi erant appoſita, ei apponit. Quis neget, acutos hic fuiſſe illos viros, qui viderunt, ſi iſtis aliqua appoſita erant tollenda, debere tolli iſtis praefentibus vel inſpectantibus? At longe alia mens Luciani. Ne dicam fatuum eſſe, ut illud ἐπὶ παρόντος ſic explicetur. Veriſſime notavit pater, mutandam diſtinctionem, ſcribendumque, Ἦν ἐπιλίποι, ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοι παρακείμενα, φέρων ἐκείνῳ παρατ. Hoc eſt, ſi quid deſit, alio quodam repente ſuperveniēte, tollens miniſter tibi appoſita, ferens illi appoſuit, ab ἐπιπάρειμι. GRON.

ead. l. 7. Ἐπιπαρόντος) Sic uno verbo edidimus, ſecuti acutiſſimam ſimul & certiſſimam Gronovii emendationem, quam etiam a Constantino in Lexico viſam, niſi forte ex Codice habeat, invenio. Certe in W. & P. recte coniunctum legitur. In omnibus aliis noſtris libris diviſum ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid ſit, nemo intelligat. V. Συμπ. cap. 20, ubi iterum habet ἐπιπαρόν. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡμέτερος εἶ) Noſter es. tu e domo es ac familia. BROD.

ead. l. 9. Ἡ σὺνδς) Aut apri. BROD.

ibid. Σὺνδς ὑπογαστρίου) Verba mihi obſcura. Illud quidem liquet, ὑπογαστριον ſubſtantive hic non capi pro ſumine vel abdomine, cum fiat oſſium mentio: utrum vero ὑπογαστριος ſὺς ſit porcellus ſubrumis, laſſens; an, quod Eraſmo placuit, ſus foeta; (& ſcimus vulvam inprimis probatam eieſtiam) iam definire non audeo: prius expreſſi verſione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. GESN.

ead. l. 11. Ἰλεων) Tibi faventem ac propitium. BROD.

ibid. Ὅστ' αὖ κεκαλ. τ. π.) V. Theogon. Heſiod. 541. SOLAN.

ead. l. 15. Τὴν χ.) Nam modicam eos habere liquet. BROD.

Pag. 250. l. 2. Θεραπεύων ἀεὶ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσοῦ πίνων) Legendum eſt χρυσοῦ πίνειν, ut bene ad θεραπεύων referatur. Ceterum ex hoc Luciani loco colligitur, iam eo tempore vitrum fuiſſe in uſu, vel cryſtallum, ſed credo potius vitrum: nam cryſtallina pocula pretioſiora erant, quam ut Graeculis dari ſolerent, aurum & argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro transparente, in quo illaudati vini color deprehen-

debatur, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum fossile fuerit, de quo Herodot. L. III, an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. PALM. Quid mirum, vitrum iam in usu fuisse Luciani tempore, cuius etiam multo antiquiores meminērunt, ut Hor. l. Od. 18 f. *Arcanique fides prodiga perlucidior vitro*. Lucret. IV, p. 127 ed. Gifan. *Qua lia sunt vitri, species quae transeat omnis*. Calices autem vitreos Romae pulso auro atque argento confectos, cryſtallo viliores, & perexigui pretii, multaque alia de vitro tradit Salmaf. in Plin. Exercit. p. 769, & alibi. De inventione vitri vel mille annos ante Chriſtum natum, vid. Memoires de Literature T. I, p. 133; de locutione autem *bibere in auro* pro *ex*, tam Latinis, quam Graecis uſitata, vid. Cuper. Obſ. L. 2, c. 8, & libellum noſtrum de Ambiguis. Ita viciffim ἐκ pro ἐν Strabo I, p. 4, (al. 2) καὶ τοὺς ἀστέρας λελουμένους ἐξ Ὀκεανοῦ λέγει ut alia omittam. Similem fere praepoſ. permutationem vid. mox. Ceterum τοῦ οἴνου additum τῷ πίνειν in marg. A. 1 W. Sed gloſſa porius eſt, quam varians lectio. REITZ.

ead. l. 3. Ὡς μὴ ἐλεγχθεῖς) In vitreo calice bibens. Martial. *Prodat perſpicuus ne duo vina calix*. BROD.

ead. l. 5. Ὁ παῖς) *Servus potum miniſtrans*. BROD.

ibid. οὐδ' αἰοῦντι ἐοικέν) Hom. II. Ψ, 430. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅταν σε) Omnes edd. male ἔταν σε. Quasi enclitica poſſit traicere accentum in vocabulum paroxytonum. Millies tamen ſic peccatur in aliorum etiam auctorum edit. maxime in ſcholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas ſyllabas contiguas, ſed vacuum deceat eſſe intermediam; quod tamen non operoſe monerem, niſi viderem etiam hodie viros doctos perſaepe in encliticorum accentu recte collocando aberrare. Sic ſupra c. 23 quoque male edebatur ὥς περ τις, quod ſimiliter correximus. REITZ.

ead. l. 8. Ἰωνικὰ ξυνείρων) *Qui Ionica carmina, hoc eſt, amatoria contexit*. BROD. Vid. infra de Salt. c. 79. REITZ.

ibid. Ἀλεξ. ἀνθρ.) Dubitabam aliquamdiu, *hiſtrionem*, an *Muſicum* designaret: cum ſubito ſuccurrit, quod in Συμπ. de ſcurre habet ad exhilarandos convivas inducto; de quo quae illic praedicantur, tam his ſimilia ſunt, ut neceſſe ſit eundem utrobique hominem Luciano obverſatum fuiſſe. Unum nunc reſtaret, ut quid ſit Ἰωνικὰ ξυνείρων aſſererem: interpretes enim de eo, qui *iocos Ionicos contexit*, intelligunt. Ego vero dialektum tantum hominis notari exiſtimo; immo quod alio in loco iam laudato ait, Αἰγυπτιαζὼν τῇ φωνῇ, ſatis id evincere pu-

tarem, nisi Meursium viderem nescio quae non commentum, ut a sensu manifesto discederet. Gaudeant itaque viri illi doctissimi suis inventis: me quod attinet, mysterii nihil fuisse puto. Vid. Tac. Ann. XIV, 60. *Alexandrinās delicias* vocat Quintil. I, p. 14 B. Saltatores etiam Iones plerumque erant. *Motus doceri gaudet Ionicos matura virgo, & fingitur artibus, iam nunc, & incestuos amores de tenero meditatur ungui.* Horat. Od. 4, III, 21. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπιφει.) De hac voce legenda omnino Xenophonis verba in Symp. p. ed. St. 512, l. 35, Ἦν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κῦλιξι πυκνὰ ἐπιφειάζουσιν (ἵνα καὶ ἐγὼ ἐν Γοργείοις ῥήμασιν εἶπω) οὕτως &c. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. & L. aliam hic scripturam exhibent, nempe ἐπισκευάσασαν, ne cui forte vulgatam loco movere lubeat hic aptissimam. SOLAN.

Pag. 251. l. 2. Μάντιν) Ea enim aetate frequenter consulebantur. Vid. Ael. Lamprid. in Commodio I, quem parem astro-
rum cursu Commodus Mathematici promittebant. Id enim M. Aurelio imperante factum est, quo tempore & Luciani libellus editus. SOLAN.

ead. l. 12. Κθαρίζοντα) Est inter captatorum artes laudare voluptatis ministros atque artifices servos eorum, quos captant. Vid. Plinius epist. 7, 24, 7, ubi alienissimi homines in honorem Quadratillae per adulationis officium in theatrum cursitant &c. GESN.

ibid. Ἐκ τοῦ πράγματος) Idem hic foret ἐν τῷ πράγματι. Aristophan. Plut. 348, Ἐνὶ γὰρ τις, ἐνὶ κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Plura dari possent, ni temporis angustia prohiberet. REITZ.

ead. l. 13. Χρηὸν χειρσαίου βατράχου —) Videtur Lucianus abuti voce χειρσαίου βατράχου hoc loco, & per id nomen φρόνον intellexisse, hoc est *rubetam*, quod animal contentissime clamat. Nam ranae terrestres, quae in segetibus & passim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum eae, quae in paludibus & aquis degunt, immo proprie non clamant: nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, sed in ore, admissa aqua, ut notat Plin. L. XI, c. 37 & 51. Ergo procul dubio Lucianus per χειρσαίου βατράχου *rubetam* intellexit. PALM. Repetit libro adversus indoctum c. 20. KUST.

Pag. 252. l. 3. Ἠρέμα καὶ γελοῖον) Legendum est fortasse οὐχ' Ἠρέμα γελοῖον. BROD. Ridiculum esse ait, si quis unctus & coronatus sedeatur, simulque esuriat, nec quo latrantem stomachum placet, habeat. Τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ξυνόντα, καὶ νὺ Δία

γε δι-ψῶντα, μύρω χρίσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γελοῖον. εἰκας γὰρ τότε στήλῃ ἐώλου τινὸς νεκροῦ, ἀ-
γοτος ἐναγίσματα. Nam esurientem & certe sitientem unguento
collini, & caput coronari, aliquantulum est ridiculum. Ita enim vi-
deris similis esse columnae obsoleti cadaveris, libamina ducentis. Cur
hic οὐχ ἡρέμα γελοῖον pro vulgato, malit Brodaeus IX Mi-
scell. 13, causam nullam video. Ceterum expressit planissime
Lucianus lepidum hoc Martialis ad Fabullum lib. III Epigram.
XII: Unguentum, fateor, bonum dedisti Convivis here: sed nihil
scidisti. Res salsa est, bene olere, & esurire. Qui non coenat, & un-
gitur, Fabulle, Hic vere mihi mortuus videtur. IENS. Locus cor-
ruptus, nec placet Brodaeī coniectura Misc. IX, 13. Aliquid
hic excidisse credo. Vide alia loca, in quibus vocem ἡρέμα fere
adhibet, ut: ἐδυσχεραῖνον ἡρέμα, Men. c. 6; ἡρέμα καὶ ἀχθε-
σθαι με, Ίκαρ. c. 9, & Νιγρ. c. 5. Vid. omnino Suid. v. Δελφὸς
ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει δίψει δ' ἀπόλλυται. Et Aristophan.
Schol. 230 A. SOLAN. Quod ex Nigr. c. 5 citat Solanus, iam
est c. vel § 8, ubi Hemsterh. προσαχθῆς ἡρέμα recte vertit, sen-
sum cogare. Quod hic tamen sensum non efficeret. Paris. versio
ἡρέμα γελοῖον reddit, magnopere ridiculum, recte quod ad sen-
sum; num vero ἡρέμα hanc significationem habeat, nondum
comperi, neque credo. Ientius locum sanum pronuntiare vi-
detur, vertens aliquantulum est ridiculum, quod melius ad Grae-
ca; sed requiritur efficacius adverbium, quam aliquantulum.
REITZ. Pro ἡρέμα καὶ γελοῖον Gisb. Koen ad Gregor. de Dial.
p. 10 legebat χρῆμα παγγέλοιοι· cui emendationi, ut verissi-
mae, assentitur clariss. Belin de Ballu.

ead. l. 4. Στήλῃ — νεκροῦ) Cf. supra Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ibid. Ἀγόντος ἐναγίσμ.) Vid. supra Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 7. Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότ. τις ἢ) Ἦν μὲν γοῦν. MARCIL.

ibid. Ζηλότυπός τις ἢ) Civis ille Romanus. BROD.

ead. l. 10. Ὡτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ) Erasmi in prov. Regum au-
res atque oculi multi. BROD. Vid. Xen. Paed. VIII. Aristophan.
Schol. in Acharn. p. 265. VORST.

ead. l. 11. Ὀφθαλμοὶ βασιλέως) Qui Sycophantae, Eunuchi,
dico alibi, & patet lineis seqq. repetit ea pag. 873. BOURD.
Facete ludit in homonymia vocis βασιλεύς. Nam Romae re-
ges appellabantur ii, qui convivium praebebant clientibus suis,
ex Iuvenale & Martiale notum: regum autem (ut notum est)
ministri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοὶ, in quo lusit cum multo
risu Aristoph. in Acharnis. PALM.

ead. l. 16. Ἀ μὴ δέμεις ὀρῶντα) Forte εἰς ἃ μὴ δέμεις ὀρῶντα.

BROD. Explicat haec verba Iensf. Leftt. Luc. p. 113; vid. eius notam ad Dial. mort. XI, § 4, ad verba, ἐς τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον, ubi insertione praepositionis nihil opus esse, contra Brodaeum ostendit. REITZ.

Pag. 253. l. 1. Διαπείρας τῷ ὀϊστῷ) Placet Διαπείρα τ. ὀ. BROD. Διαπείραι ἀν τ. ὀ. Atque hic κίνδυνος, de quo ante dixit. MARCIL. De hoc Persarum more tyrannico prorsus & minime συμποτικῷ nihil memini me legisse; & quis credat, Persarum reges vel proceres voluisse sua convivia sanguine humano pollui, & funeribus inquinari, & omnem convivandi licentiam exstingui mortis cogitatione & metu? Id certe nec credo, nec credibile est. Ideo allegorico sensu debet intelligi τὸ ὀϊστόν. Nimirum acutissimum telum est calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, insusurrando regis auribus, & eius zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. PALM. Locus hic etiam corrupte in omnibus legitur: non potest enim hic ferri participium. Forfan scripserit διέπειρέ σου, ut Έτ. XIII. De ἃ μὴ θέμις ὀρῶντα vid. Dial. Iov. Aescul. & Herc. ἀ μὴ θέμις ποιοῦντα. SOLAN.

ibid. Γνάθον εἶτ') Lacunam hic fuisse, designare credo voluit Iuntinae editor, asterisco ad marginem posito. SOLAN.

ead. l. 7. Φέρων ἑμαυτὸν) Vid. quae ad cap. 24 de hoc verbo dixi. REITZ.

ibid. Ἑμαυτὸν) In plerisque legitur εαυτ. nulla prorsus ratione ferendum. Recte legitur ἑμαυτὸν in W. & ed. Flor. SOLAN.

ead. l. 11. Λέων κρόκη δεθείς) Leo chordula vinctus, dicitur, cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos ostentatur passim, quod princeps tantum alat virum. COGN. Ex historia Androcli, quam vide apud Ael. de anim. VII, 48. Et Gell. V, 14: Postea, inquit, videbamus Androclum & leonem loro tenui revinctum, urbe tota circum tabernas ire &c. SOLAN. Erasmi. in paroem. Leo chordula vinctus. Brod. Misc. IX, 13. Editum autem ibi πρόκη pro κρόκη errore typothetico, quibus illa Miscell. mirifice abundant; nam non mihi dubium, quin κρόκη & ipse scripserit, ac legerit. Est enim κρόκη tenue filum, immo floccus & pluma. Epict. Sent. 26, Οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκη ὑψοῦται, nec avis ob floccos (plumas) elata est. Et a κρόκη forsan Latinorum crocus. REITZ.

ead. l. 13. Τῶν τοιούτων) Scribe τοιούτον. BROD. l. modo adducto. Sed τοιούτων ego sine variatione ubique inveni, & si Brod. τοιούτον alicubi invenit, vel ipse accentus monere poterat, scribam vel edit. τοιούτων dare in animo habuisse. REITZ.

ead. l. 15. Τέχνην τὸ πρ. π.) Idem rursus Ὁρχ. c. 9, 21. Et Mort. Peregr. c. 18. SOLAN.

ibid. Ἀχάριστος) Lege, meo periculo, ἀχάριτος, aut probos auctores profer, qui ἀχάριστος ita usurparint. SOLAN.

Pag. 254. l. 2. Αὐτὸς αὐτοῦ) Ubi ex persona Mercede conducti Lucianus ait, Συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλέπόμενος, καὶ μάλιστ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέλω· ultima ita refingenda existimo, ὅταν ἡδίων αὐτὸς ἐαυτοῦ εἶναι θέλω. ἐαυτοῦ pro ἐμαυτοῦ, ut saepissime apud Atticos. *Quando me ipso volo esse iucundior & gratior.* Loquitur scilicet, ut dixi, ex persona Mercede conducti, qui primo mane expergefactus secum miseriam, in quam sit coniectus, reputet; quantis bonis, quaque vitae felicitate sit orbatus, posteaquam venerit in familiam, in qua pro thesauro, quem sperasset, carbonem invennerit; ubi nulla cum gratia verferetur, contemptus & invisus; quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem exporrigendi, domino suo placendi, sit rudis. *Nam, inquit, intelligo satis, quam saepe ipso adspectu molestus sim; praecipue vero, ubi me ipso iucundior & suavior esse cupio.* (Iosephus p. 371 C. de rege Persarum: ὡς δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ βασιλεὺς διεχύθη, καὶ ἡδίων αὐτοῦ γενόμενος. Adscriptit cl. Hemsterhus.) Formula loquendi etiam apud Latinos usitata. Confirmant emendationem nostram sequentia: *Si enim gravitatem oris & vultus servare conor, morosus videor, & tantum non fugiendus. Si vero blande riserim, & ad hilaritatem quam maxime vultum composuerim, illico me despicit & respuit.* IENS. Αὐτὸς αὐτοῦ M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὐτοῦ, quod Iensius in ἐαυτοῦ mutare iubet. Vide tantum, an ita sit intelligendus, ut auctor argumenti libri Athenaei, cum ait p. 1 B. κρείττων δὲ αὐτὸς ἐαυτοῦ γινόμενος, ὥσπερ οἱ Ἀθηναῖοι ῥήτορες ὑπὸ τῆς ἐν τῷ λέγειν θερμότητος &c. vel dives velit comitem lepidiorem, quam ipse est. SOLAN. Sic verti, quia legendum puto, non ut adhuc lectum est, sed ut iam vidit Iensius, ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ pro ἐαυτοῦ, idque pro ἐμαυτοῦ. GESN.

ead. l. 12. Ὁ κώδων ἦχ.) Conf. supra c. 24. SOLAN. Magius de tintinnab. c. 6 comminiscitur ac delineat horologium Lucianeum, quod aquae effluxu sonitum tintinnabuli suspensi excitaret ad certam horam; sed vanum hoc esse, quilibet videt. Recte quoque supra ad cap. 24 Scholiaften risit Solanus, quod campanas, quibus Christiani ad concionem vocantur, simili iam usui aptatas Luciani tempore crediderit. Usum enim campanarum ad seculum octavum vel summum septimum revocandum, vid. ap. du Fresne in Glossar. Graec. vo-

ce κώδων, & Latino, v. *Campana*. Ita nostra memoria Clivis campana quaedam in aliam formam transfusa est, quae 700 annor. aetatem, Gothicamque inscriptionem praeferebat, figura autem non erat qualis hodie, sed cylindrica, qualis tintinnabulorum, quae vaccis appendi solent. Tintinnabulorum autem minorum usum satis fuisse antiquum, vid. Casaub. ad Suet. Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei fastigio positum, ad indicandam horam lavandi, vid. Baccium de thermis vet. Thes. Graev. T. XII, pag. 324. Quin & tintinnabula sepulcro regis Porfeneae imminuisse, ex Plin. Hist. VII, 55, iam retulit Magius cap. 2. REITZ.

Pag. 255. l. 6. Ὅσον οὐδέπω) Ad verbum est *tantum nondum*, i. e. *propemodum*, iam iam. Sic noster Ver. hist. I, c. 8 f. ὅσον οὐδέπω καρποφορήσειν ἔμελλον, iam iam *fructus laturi erant*. Plura ex Thucyd. & Herodian. Steph. v. Πόδες, p. 497. REITZ.

ead. l. 8. Ὅντος δὲ πολλάκις) Δις subauditur. BROD.

ead. l. 9. Καὶ τὸ ζεύγος) Delendum illud καὶ, sed ne sic quidem satis sanus locus videtur. SOLAN.

ead. l. 11. Τῷ τῆς δ. κομμωτῆς) Horum vis artem nosse? Galenum audi, λευκότερον τὸ χρώμα τοῦ προσώπου ποιεῖν ἐκ φάρμάκων, ἢ ἐρυθρότερον, ἢ τὰς τρίχας κεφαλῆς οὐλας ἢ πυρρὰς ἢ μέλαινας ἢ καθαπερ αἱ γυναῖκες ἐπὶ μήκιστον αὐξανόμενας, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς κομμωτικῆς κακίας ἐστίν, οὐ τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἔργα. Haec ille, teste Constantino L. I κατὰ τόπους. Sed subit hic mirari, quod apud Nostrum feminae, non feminarum ad eam rem, sed virorum opera iam tum utebantur: quod antequam hic loci animadvertissem, Gallicis solis nostris nobilibus feminis, post Christinae Suecorum reginae apud eas adventum, seculi nostri summo probro, fastitatum putabam, ut viris iam, non ornatricibus, ut saltem ea parte modestiae confulerent, uterentur. SOLAN.

ead. l. 13. Θεσμόπολις) In vivis, cum haec scriberentur, esse defierat. Eundem nominat in Gallo c. 10, & in Ἑρμ. c. 9 & seqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀρέλπιστον) Conf. infra Peregr. c. 25 f. SOLAN.

Pag. 256. l. 1. Δεῖσαν) Cum oporteret. BROD.

ead. l. 4. Πεπιττωμένων τὰ σκέλη) Athen. lib. 12. Alexis, ex quo Lucian. hoc loco, ut patet postea: Ὁρᾷ δὲ πιττοκοπούμενον τὴν ἢ ζυρήμενον. Dixi ad illud Perron. *Salamandra*. Sic pag. 554, ubi pessime interpr. qui *crura totumque corpus unguento solebant perungere*. verte, ut hic Erasmi. BOURD. Iubet Bourdelotius cum Erasmo vertere, *picatis cruribus*; & nos, ut Q-

let, ad Petronium amandat. Ego vero, cui Bourdelotii Petronius ad manum non est, aut, si esset, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, *depilatis cruribus*: non enim picatis cruribus foras credo prodituros; sed domi ut depilarent dropace, quae ex pice & oleo constabat, molles isti utebantur. Hinc in eam rem usurpatum, quod in Δημων. loco ab eo laudato legitur, δρωπακισθῆναι. Cf. Rhet. c. 23. SOLAN.

ead. l. 5. Διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν — ἦγε) Nequaquam significat διὰ τιμῆς ἄγειν τινὰ, honoris gratia aliquem secum ducere, uti putavit interpres, (edit. Par. & Salm.) sed aliquem in honore & pretio habere, colere & honorare. Quemadmodum δὲ ἐπαίων ἄγειν apud Aelian. Hist. An. XIV, 29. VITRING.

ead. l. 7. Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι) Sic Cleopatrae cinaedus Χελιδών. Suidas in Κίναϊδα. MARCIL.

ead. l. 10. Παρακαθίζεσθαι) W. P. L. & ed. Iunt. In reliquis παρακαθίξεσθαι. SOLAN.

ead. l. 11. Διασεσαλευμένον) Sic iterum infra Πητ. cap. 11. SOLAN.

ead. l. 14. Δεσθῆναι) Absque Codicum ope hanc vocem emendare nolui, sed corruptam esse, cuius manifestum est. SOLAN. Δεσθῆτε αὐτοῦ in suo exemplari legebat Brod. Misc. IX, 13, p. 67. Et corrigere iubebat ἐδέσθη αὐτοῦ merito quidem; verum cum ego δεσθῆναι constanter scriptum invenerim, ista emendatione iam nihil opus esse arbitror. REITZ.

ead. l. 17. Τερετίζορτος) Sic scribendum, non, ut vulgo fit, duplici τ. Sic etiam scriptum in W. Cod. SOLAN.

Pag. 257. l. 2. Αὐτῷ) Forsan rursus αὐτῷ legendum quis malit, ut saepe alibi: non tamen mutavi, quia hic non necessarium videbatur, licet Latine recte vertatur *sibi*; nam sequitur mox αὐτὸν de eadem persona, quod recte se habet, quia ipse loquens non directe inducitur, sed alius eius loco narrat. Sapienti sat. REITZ.

ead. l. 4. Οὕτως ὄναι) Sic prospere tibi contingant omnia, sic te Dii bene adiuvent. BROD. Idem Icarom. & alibi. Et Latini sic dicunt. Interpretes Horat. ad Qd. 3 lib. 1, & Martial. ad Epig. 6, lib. 5. BOURD.

ibid. Χάριν οὐ μικρὰν αἰτούση δὲ) Hoc mihi abs te petenti beneficium imparte. BROD.

ead. l. 8. Μυρρίνην) Ad initium huius capituli in margine Codicis M. exstat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, manu: Ὁ καλὸς κ' ἀγαθὸς Λουκιανὸς ὁ πάντας καλῶς ἐλέγχει καὶ πάντων τὰ ἥθη παιδεύσας ὑψίστος μένει ἐν Κλαβρία. Quod &

per se futile cum sit, nec, quo referendum, sciam, inter alia ischolia edendum non duxi, nec prorsus reticere volui. SOLAN. Non annotassem variationem editionum inter *μυρρίνην* & *Μυρρίνην*, nisi Solani diligentiae ostentandae causa facerem; nam nimis notum est, Mss. & edd. antiquas raro nomina propria literis maiusculis initialibus distinguere; ita mox *Μελιταιᾶς* versus fin. huius cap. quoque scriptum erat *μελιταιᾶς*. Quare in annotandis huiusmodi minutiis posthaec parciores erimus, nisi ubi necessitas urgeat, ut c. seq. v. *καρχάρων*. REITZ.

Pag. 258. l. 4. Βαῦζον) Hanc vocem attigi ad principium Petron. BOURD.

ead. l. 5. Τὰ μελιταιᾶ) Huiusmodi enim sunt Melitaei canes. Erasmi in proverb. *Melitaeus catulus*. BROD. Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. Canes erant ex *Melita* insula; uti hodie ab Hispania matronarum nostrarum catulis nomen inditum est. Eam autem insulam, unde canes habebant, aliam esse a nostra *Maltha*. Scaliger docet ex Plinio in fine L. III, c. 26. Vid. notas ad Euseb. Chron. p. 223. Insula est orae Dalmaticae adiacens, quae hodie *Meleda* dicitur. Sed vid. etiam Strab. p. 277, qui ex altera *Melita* catulos illos petitos fuisse disertis verbis ait. Theophr. in Charact. c. π. μικροφιλοτιμίας monumentum eiusmodi cani exstructum memorat, hac inscriptione, ΚΛΑΔΟC ΜΕΛΙΤΑΙΟC. Cuius vanitatis exstat nuperum etiam exemplum, feli Parisiis dedicatum monumentum. Nominat iterum noster Φιλοφ. c. 27, & Συμπ. cap. 19. Meminit etiam Diogenes apud Laërt. pag. 151 A. & Aesop. f. 88. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ἑμπόσιῳ ἀποσκώπτων) Benedictus, nunquam insulse alios etiam — diceretis petens. Coniungit separanda, & hinc vehementer torquet Lucianum. Melior Erasmus, cum non insulse super convivium diceretia quaedam iecisset in eos, qui aderant. Sic enim debet, cum aliquando non insulse iocatus esset. GRON.

ead. l. 16. Τῶν καρχάρων) Malim τὸν κάρκαρον. BROD. (Miscell. IX, 13, p. 67, ita scribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad casum; nam sic vehementius convicium uni illi fit rhetori. Sed vulgata stare potest: intelligitur enim ἓνα, ut Dial. Mort. IX, § 2, μακάριος αὐτῶν. Aristophan. Pl. 345, εἰ γὰρ τῶν φίλων. REITZ.) Sic vertit Erasmus; nimirum putavit Carcharos fuisse populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut Eumolpidae, Phoenices, Eteobutidae. At longe a veritate aberravit doctissimus ille vir. Legen-

dum est sine maiuscula *καρχάρων*, & interpretandum *mordacium, asperorum, exsertos dentes habentium*: nam *κάρχαρος* nihil aliud est, quam *καρχαροδύς*. Sed ex hoc loco & alius, quos iam superius notavi, coniicio, Erasmus adhuc iuvenem & nondum Graecae linguae satis callentem hanc versionem aggressum fuisse: nam saepe peccat eius dialecti ignoracione. PALM. *Καρχ.* litera minuscula initiali edendum curavi, Palmerio assentiens, & Hefychio ita scribenti: *κάρχαροι οἱ ἔσχατοι ὀδόντες τραχεῖς τε καὶ ὀδόντες ὀξεῖς*. Sed quia omnes edd. habebant *Καρχάρων* litera maiori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit duci Erasmus. REITZ.

Pag. 259. l. 2. Οὐ πρὸς ὕδωρ) Eorum more, qui in iudiciis olim ad clepsydram dicebant. BROD. Solebant enim ea aetate Rhetores orationum suarum tempus clepsydris metiri, quod etiamnum a multis sacris concionatoribus apud varias Europae gentes observatur, eo tamen discrimine, quod nostrae arena, veterum clepsydrae (quod & etymon docet) aqua tempus metiebantur. Vid. supra not. ad *Ἀναβ. c. 24.* SOLAN.

ead. l. 3. Τοῦτο ὑποστῆ) Sincera lectio *ὑποστῆναι*. BROD. l. saepe cit. Sed ita, ut iussit, iam expressum est in omnibus edd. REITZ.

ibid. Ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς) Ea summa sex libras Anglicanas cum dimidia efficit; Gallicas veteres ad octoginta: hodiernae enim adeo in dies murantur, ut nemo, quid efficiant, nisi necessitate coactus, anquirere curet. SOLAN.

ead. l. 7. Διαβῶν γῆναι) *Clamore disrumpi.* (*διβῶν γῆναι* legabatur in Miscell.) BROD.

ead. l. 8. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει — ῥῖνα ἔχοντας) Haec, ut aliena ab hoc loco, uncinis inclusit cl. B. de Balhu.

ead. l. 10. Ἀκούειν) Prorsus ut Latini, *audire* pro nominari. Ita & bene *audire* Epict. Sent. 7, καλῶς ἀκούειν. Noster in Prometh. ipso principio οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθους ἀκούειν plura simil. Ienſ. Lectt. Luc. pag. 272 seq. ubi multas dictiones Graecis & Latinis communes collegit. REITZ.

ibid. Πήχεως ἐνίστε τὴν ῥῖνα ἔχοντας) En delicias interpretum. Benedictus, *si nares cubitali magnitudine amplas habeant*. Erasmus, *si illis naris nonnunquam cubitali hiet specu*. Ubi tantam auxesin? & cur malunt de nare & naribus, quam nasum appellare? Sane cum in Hermotimo dicit ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν ῥῖνα ὁ γέρον, adhibent nasum. Et cum simpliciter de casu narium aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxerit, Lucianus certe potuit & maluit dicere αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυεῖν, initio conscrib.

hif. Sed ut nunc $\beta\iota\nu$, ita etiam $\pi\tilde{\eta}\chi\upsilon\varsigma$ in Luciano iisdem rifum praebere debuit. Nam in dialogo Veneris & Cupidinis, cum fcriberet ex Venerifore Lucianus, $\text{o}\iota\ \text{K}\text{o}\rho\tilde{\upsilon}\beta\alpha\nu\tau\epsilon\varsigma\ \delta\epsilon,\ \delta\ \mu\epsilon\nu\ \alpha\upsilon\tau\omega\nu\ \tau\acute{\epsilon}\mu\nu\epsilon\tau\alpha\iota\ \xi\iota\phi\epsilon\iota\ \tau\omega\nu\ \pi\tilde{\eta}\chi\upsilon\nu$, Latine dixit Erafmus, *Corybantum alius fuum ipfe penem enfe defecat*. Benedictus eadem, nifi quod refecat, ut apparet ex Salmurienfi & hac editione. Adeo illis obhaefit vexatio Attios, ut Deliacos fecerint quoque Corybantas. An miferi non recordabantur Prudentii de eodem collegio? *Cultrum in lacertos exferit fanaticus Seflifque Matrem brachiis placat Deum*. Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; & laudabilius feciffent *cubium* fimpliciter interpretantes. GRON.

ead. l. 11. 'Ες τὰς λιθοτομίας) *In lapicidinas Dionyfiacas*. Meminit huius carceris insignis a Dionyfio exftructi Cic. Aet. 7 in Verr. Plaut. in Capt. & Liv. COGN. *Τὰς Διονυσίου λιτομίας* dicit Athen. c. 3, lib. 1. Iun. in Adag. Turn. c. 16, lib. 22, lautumias vult legi. dico alibi. BOURD. Hiftoriam Philoxeni refpicit, de qua fufius *Ἀπαιδ.* c. 15. SOLAN. Philoxeni contubernalis futurus, verficulofus tyranni laudare recusantis. GESN. *Syracufanas Dionyfi tyranni latomias*, Philoxeni poetæ exemplo. *Brod. Misc. IX, 13 f.* Ecce rurfus, quam malam Graecam lectionem expreflerit: nam haec vitia typhotetica non effe credo, quia & alibi *Διονύσου* male pro *Διονυσίου* legebatur, ut fupra iam monuit Ienf. Hic vero ubique vera lectio erat exprefsa. Sed alius eft *Dionyfius* tyrannus, alius *Διόνυσος Bacchus*, vel herus ille Xanthiae, de quo Ienf. ad vit. auct. c. 6. REITZ.

Pag. 260. l. 2. Μισθοῦ ὑποτελεῖς) Conf. fupra c. 10. SOLAN.

ead. l. 9. Κοσμούμεναι) Mf. *κομμούμεναι*, male; nam fequitur *τὰς κόμης περιπλεκόμεναι* effetque *δις τὸ αὐτό*. BOURD.

ead. l. 12. 'Ἡ ἄβρα) *Ancilla*. Sic *Dromo* & *Xanthias* pro fervis ufurpantur. *Brod. Serva*. Hefych. *ἄβρα, δούλη, παλλακή*. Dictio, quae faepe corrumpitur, ut doceo alibi. BOURD.

ead. l. 16. Παναθηναίων) Quid Romae *Panathenaea*? SOLAN.

ead. l. 17. Ἐφεστρίδιον ἄβλιον) Dixere Perfii interpretes ad illud, *Scis comitem horridulum trita donare lacerna*. Mf. Reg. ad hunc locum *μανδύαν τινὰ ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν*. leg. *Caufaub. fin. lib. 6 Anim. ad Athen. Hefych. & Suid. verbo χεῖρόμακτρον*. BOURD. Interpretatur Erafmus *ἐφεστρίδιον umbellam*, ut umbella Graece *σκίρον* dicitur. Debebat vertere *amiculum*, *paenulam*, vel tale quid. PALM.

Pag. 261. l. 2. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος) Nullus dubito, ex eodem Codice refigendum effe, *καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθύς, ἔτι σκεπτα-*

μένον παρακούσας τοῦ δεσπότου, προδραμὼν καὶ προμηνύσας ἀπέρχεται. *Et primus quidem illico, etiamnum cunctantem dominum audiens, praecurrens ante alios nuntiat.* Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου, προδραμὼν. *Vertunt: ac primus quidem, qui statim id facere destinantem subauscultaris dominum, praecurrit, priorque monet.* Σκέπτομαι est cunctior, dubito: unde σκεπτικοί, qui de omnibus dubitabant. GRAEV.

ead. l. 3. Ἔτι σκεπτ.) Ἔτι σκεπτομένου in G. & L. legitur, quod merito viro summo placuit, utpote quod corruptae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam afferre commodissime visum sit. Cod. P. aliam scripturam exhibet, quam olim sequeretur, nempe ἐπισκηπτομένου, quia vocem ἐπισκήπτω vel ἐπισκήπτομαι de mandantibus eleganter usurpari, vel Lexica ipsa fatis docent; adi tamen nos ad Catapl. 8, ubi de ea plura: *mandatum* autem hic intelligi commode posse, *munus*, quo nuntius mox donatur, fatis evincit. Nunc autem ἔτι σκεπτομένου magis probo. Vox ἐπισκέπτομαι pro *considero* apud Aristotelem frequens, *Eth. Nic. p. m. 4 C. 20 A. 120 C.* Sic Noster etiam usurpat simplex σκέπτομαι Ἰστ. β, c. 10, Δήμων. c. 57, Ἑρμ. c. 50 & 73. SOLAN. Quid si ἐπισκηψαμένου, iubente, & mandante familiae? GESN.

ead. l. 6. Κομίζοντες) Pallium deferentes. BROD.

ibid. Πολλὰ εἶπε) Multos de te apud dominum sermones fecit. BROD.

ead. l. 7. Καὶ ὡς ἐπιτραπείς) Utque, cum id arbitrio eius permisum esset, ut quod vellet indumentum ad te deferret. BROD. Perperam Erasmus, quemadmodum adhortans commodiora subiecerit. Concinnius Benedictus, ut sibi dato arbitrio commodiora subiecerit, etsi posteriora haec sint singularia. Certe clarius & simplicius verti poterat debebatque, ut adscripsit pater, *cum ei commissum esset negotium, pulchriorem vel optimam vestem elegerit.* In Nigrino, οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. In Apologia huius dialogi, οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι. In modo Conscrib. histor. αἰὼς καὶ πράγμασι χρῆσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη. Et alibi usitatissima est locutio. GRON.

ibid. Τὸ κάλλιον ἐπελέξατο) Optimum tibi delegit. BROD.

ibid. Διεξιδὼν) Commemorans. BROD.

ead. l. 8. Λαβόντες) Aliquot a te extortis assibus. BROD.

ead. l. 9. Βρενθόμενοι) Narrat Noster, quemadmodum, si Mercede conductus festis diebus donativum aliquod pusillum ab domino accipiat, etiam munuscula oporteat dare iis, qui

donativum istud ei apportent; quorum aviditas habendi vix satiari queat, quique quantumcunque accipiant, aegro animo discedant. ἅπαντες δ' οὖν, inquit, ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθύμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Omnes itaque aliquo accepto discedunt, insuper missitantes, quod non plura dederis. Ad vocem βρενθύμενοι ita Scholiastes, Ἀλαζονεύμενοι ἢ λυπούμενοι καὶ δυσχεραίνοντες. βρένθων δὲ μῦρον τῶν παχέων. οἱ δὲ ἀνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρνεον τι βρένθος, ὃ ἐνίοι κῶσσιφον καλοῦσι. Scholiastae haec verba sunt, uno alteroque excepto, eadem plane, quae habet Etymologici Mag. auctor; quibus & conveniunt fere, quae habet in ea voce Hesychius: sed cum apud Hesychium iuxta & Helladium in Chrestomathia p. 14 ed. cum notis Meursii, legatur Βρένθιον, dubium, utrum apud Helladium, & Hesychium atque in Etymologico M. (ubi nunc Βρένθειον, nunc in plurali Βρένθια, scribitur) sit ex hoc Luciani Scholiasta rescribendum βρένθων an vero apud hunc, ut & in Etymologico ex Hesychio βρένθιον emendari debeat. Certe priori sententiae videtur τὸ βρενθύεσθαι inde deductum favere. Porro & ex Hesychio, & Etymologico apud Scholiasten pro κῶσσιφον lege κῶσσυφον. Apud Hesychium quoque, ubi legitur, βρένθιον, μῦρόν τι ὡς Βάκκαρις &c. sciendum apud Etymologici auctorem scribi βάκχαρις, & ex adiecto ibi articulo ἡ patet, fuisse feminam. Uter recte scriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud Hesychium, Βρένθος καὶ ὁ τύμβος λέγεται hic quidam pro τύμβος coniiciunt θυμός. Sed verior est haud dubie H. Stephani sententia, emendantis τύφος. Recte enim ut βρενθύεσθαι per ἀλαζονεύειν, μεγαλοφρονεῖν, ita Βρένθος per τύφος exponitur. Apud eundem Hesychium, ubi βρεναιάται, δυσχεραίνει, προσποιεῖται, legitur, nullus dubito, quin βρενθύεται sit rescribendum; plane uti infra βρενθύεσθαι inter alia etiam per δυσχεραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι, redditur. Vide quoque Etymologicum M. in eadem hac voce. IENS.

ead. l. 10. Δύο ὀβολούς ἢ τ.) Summam & infimam mercedem hic nominat: quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim philosophi ut intelligam hunc locum, sequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, edisserit; ἢ autem, quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. & L. est. SOLAN.

ead. l. 12. Μὲν αὐτὸς) Ipse dominus. BROD.

ead. l. 13. Οὐτός) Muneribus scilicet, non obsequio tantum. SOLAN.

ead. l. 14. Εὐμβολος) Revocandum ex editionibus prioribus

ξύμβουλος, qui in consilium adhibetur. Talem enim hic locus postulat. IENS.

Pag. 262. l. 1. ἄωρα) An ἄδωρα; BROD. ἄωρα δῶρα) Ita & vertitur ab interpretibus, *intempestiva*. At non veniunt intempestiva illa, quorum adventu solvo aes alienum antea contractum; etsi tarda, tamen satis utique tempestiva, nec certe ἀνόνητα. Immo sane auctor scripsit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quae pro donis haberi non possunt, cum & eorum spe in cultu domini & mox in ipsos servos plus erogaveris, quam illa tibi possunt redigere. Sic in Timone notatur ab Barlaeo πλοῦτος ἀπλοῦτος. Sic in vitarum auctione Bourdelotius advertit τέρψις ἀτερψις. Sic ab aliis κόσμος ἀκοσμος, τόκος ἀτοκος. GRON. Qui lectionem ἄωρα tueri velit, possit ex Homero asserere, ubi Odyss. M, v. 89, Scyllae pedes dicuntur ἄωροι. Τῆς ἥτοι πόδες εἰσὶ δώδεκα πάντες ἄωροι. Idque Scholiastes vetus anonymus exponit λεπτοί adeo ut dona haec dicantur tenuia. Vel ἄωρα possit quis exponere ingrata, indigna; quemadmodum Hesychius ἄωρον interpretatur inter alia, ἀχαρις, ἀπροπίς. Sed sciendum est, non satis constare, ne inter ipsos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum Scyllae pedes ἄωροι apud Homerum sint intelligendi: quod facile patet cum ex Hesychio, (in voce ἄωροι, ubi ad hunc Homeri locum respicit, & non unam interpretationem comminiscitur) tum ex eodem Scholiasta vetere, varias variorum super huius expositione loci sententias cumulate; quarum haec quidem videtur verior, Scyllae pedes nimirum dici ἁάρους ab ὁρούειν *prosilire*; ut qui in petram quasi impacti prosilire nequeant. Hanc quoque sententiam ponit & Hesychius. Quod vero ad hunc Luciani locum attinet, haud dubie est certissima & venustissima lectio cl. Gronovii, legentis ἄδωρα pro ἄωρα. Ἄδωρα enim δῶρα eadem elegantia dici, qua πλοῦτος ἀπλοῦτος, τέρψις ἀτερψις, κόσμος ἀκοσμος, τόκος ἀτοκος. Quibus ego addo γνώσις ἀγνωσίη eodem loco apud Nostrum in Vitar. Auctione c. 14, quo τέρψις ἀτερψις. Sic χάρις ἀχαρις lib. 1 Anthol. Epigr. c. III, Epigr. I: Οὐκ ἔμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ Σριγκοῖσιν ἀτάλας Ἄρης, ταῦτα τὰν ἀχαριν χάριτα. & apud Aeschylum in Prometheus vincito pag. 35 edit. Steph. — φέρ' ὅπως ἀχαρις Χάρις, ὦ φίλοι, εἰπέ που τίς ἀλκά. Apud eundem Aeschylum in eodem dramate, πόλεμος ἀπόλεμος p. 55: Ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἀπορα Πόριμος. Scholiastes hunc ἀπόλεμον πόλεμον exponit ἀκαταμάχητον, ὃν καὶ πολλὰ τις μηχανησάμενος, οὐ φεύχεται. (Apud Ciceron. III de Orat. veteris Tragici est:

Qua tempestate Paris Helenam innuptis iunxit nuptiis: ἄγαμος γάμος Euripid. in Hec. Sophocli. Oedip. Tyr. p. H. S. 200. Aeschylus Prom. πῶρος ἄπορος, πῶλεμος ἄπῶλεμος Persis. νᾶες ἀναες Choeph. χάρις ἀχαρίς Eumenid. παῖδες ἀπαιδες. Aristoph. βίος ἀβίωτος. Attius Medea vita invita: Amphif. Com. δάνατος ἀθάνατος. Haec collegit B. Martin. V. L. III, 9. Homero II. 1, 34, ἀλκὴ ἀναλλκίς. Aeschilo in Persis p. 157, νᾶες ἀναες, naves perditae, & p. 288 πόλις ἀπολις, urbs diruta: Sophocli in Electr. v. 1157 Clytemnestra dicitur ob crudelitatem μήτηρ ἀμήτωρ. Haec addidit Hemst.) — Amarunt hanc dicendi rationem etiam Latini; apud quos legitur *via invia*. Pari ratione apud Ovidium *iniusta iusta*, II Metam. 627, de Apolline Coronidem ab se temeraria & iniusta caede trucidatam tumulante, *Et dedit amplexus, iniustaque iusta peregit*. Sic antiquus Tragicus apud Ciceronem III de Or. 58 dixit *innuptas nuptias: Qua tempestate Paris Helenam innuptis iunxit nuptiis, Ego tum gravida* &c. Sic *insepultam sepulturam* ex Ciceronis Phil. I citat Torrentius ad Suetonii Iulium c. 84. Huc referri potest *diligens negligentia* apud Ciceronem in Or. cap. 23. *Inops potentia* apud eundem Pro Quintio c. 10. *Insaniens sapientia* apud Horatium. Ita & Ardeliones apud Phaedrum dicuntur *multa agendo nihil agere*. Sed ut ad Luciani locum revertar, eum ita emendandum viderat iam olim Brodaeus IX Misc. c. 17, afferens illud Sophoclis ex Aiace Flagellifero, Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα; ποὺκ ὀνήσιμα. Scilicet ἄδωρα δῶρα dixerunt Graeci ad denotandam donantis vafritiem & impiam fraudem, qua per speciem beneficii quempiam irretiat & quasi visco capiat. Sic Laocoon apud Virg. II Aen. — *ulla putatis Dona carere dolis Danaūm?* — Ita Venus in suavissimo & cum suavitate ipsius Κύπριδος φιλάματος, *Veneris osculi*, quod ibi offertur, certante Moschi Eidyllio, quod inscribitur Ἔρως δραπέτης, *Amor fugitivus*, Ἦν δὲ λέγει (Ἔρως scil.) *Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσα μοι ὄπλα, Μήτι δῖγης, πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.* IENS. Ἀδωρα) In quibusdam Codd. ἄδωρα inveniri testantur Galaei Collectanea, quae etiam ἄωρα memorant, & restituta Sophoclem eius, quam sequimur, lectionis auctorem laudant. Locus Sophoclis integer sic habet: Ἀλλ' ἔστ' ἀληθὲς ἡ βροτῶν παροιμία, Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα. M. vulgatam exhibet. SOLAN. Ex Latinis permulta eiusmodi oxymora, ut, *concordia discors, insaniens sapientia, dulce malum, strenua inertia* &c. collegi in libello de Ambig. & contrar. Tit. *ADIECTIVUM, & OXYMORON*. REITZ.

ibid. Καὶ ἀνόνντα) Ex Sophocle in Aiace Maſtigoph. Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα. BROD.

ead. l. 5. Πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα καὶ ἀπνυδηκότα) Incredible est, has voces, inprimis postremam, sic ab eximiis illis viris verti potuisse: *ad munia famulatus obeunda claudicantem & obaudientem*. Quid oro illud est? Utrique talia non decent seculum nostrum, nec hanc emendationem. Quis ignorat, ἀπαυδᾶν esse collabi, deficere? GRON.

ead. l. 7. Ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ) Haec ita legenda sunt. BROD. Lucianus porro accumulans & exaggerans miseras, quae cum per totum convictus tempus, tum denique, ubi dimittendus sit, Conductum maneant, ait, dominum secundis auribus admittere, si quis Conductum apud se calumniatur, ὁρᾷ γὰρ ἥδη σε μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυχωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπνυδηκότα, τὴν ποδᾶν δὲ ὑπανιούσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος — ἥδη περιβλέπει σε μὲν οἱ τῆς κόπρου ἀπορρίψῃ &c. Sic potius, quam vulgo νοστιμώτατον, ἐν σοὶ ἀπανθισάμενος, haec sunt distinguenda, ut ante me vidit Brodaeus dicto loco. *Perspicit enim te, iam assiduis laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, & deficientem, iamque podagram tibi suborientem. Proinde posteaquam id, quod erat in te florentissimum, decerpit — circumspicit iam, in quod sterquilinium te abiiciat &c.* IENS.

ibid. Νοστιμώτατον) Ἡδύ. In Angl. Cod. pagin. 258. interpretatur Theod. Marcil. ad Pers. BOURD. Vid. iterum infra Περθ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπορρίψῃ φέρων) Hic quidem potest otiosum dici illud φέρων. (vid. supra ad c. 24.) Interim idem tamen valet, ac si dixeris: si quis te (ad sterquilinium) *portet & abiiciat*. REITZ.

ead. l. 13. Πότε &c.) Recensens Lucianus causas, quas dominus comminiscatur, ubi taedium Mercede Conducti eum ceperit, illum exturbandi, inter eas ponit & has, καὶ ἦτοι μαιράκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπέρασας τότε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρβέρον γέραν ἀνὴρ διαφθείρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγχεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσεῖς, ἐξεληλυθας ἔρημος ἀπάντων. Non multis puto opus esse, quibus attento & erudito lectori persuadeam legendum πότε & διαφθείρας, non autem, ut adhuc, τότε & διαφθείρας. Quem enim alium sensum, quam hunc, recipere possit hic locus, & mens auctoris? *Vel etiam quod pusionem eius aliquando tentasti, vel uxoris ancillam virginem homo senex vitiaſti, vel simili alio nomine infimulatus, noctu, obno-*

lulus, in cervices extrusus, egressus & orbatus omnium. IENS. Πότε L. uti coniecerat Ienius, pro vulgato τότε. SOLAN. In Lectt. Lucian. Iensii p. 204, unde haec desumpta sunt, inverso ordine legebatur: *legendum τότε, non autem, ut adhuc, πότε.* Nōs vero ita correximus in eius nota, ut mens viri clar. postulabat, qui vulgatam corrigere volens, non scripsit eam habere πότε. Conf. varias lectt. Quare πότε dedimus, enclitice, non πότε interrogative. REITZ.

ead. l. 14. Διαφθείρεις) In omnibus antea legebatur διαφθείρας, quod sensus ferre nequit. W. veram scripturam διαφθείρεις, quam arripuimus, suppeditat. SOLAN. Διέφθειρας, pro vulgato διαφθείρας, exhibui, ut coniecerant viri docti; & sic in Ald. prima correctum inveni eadem manu, quae variantes ad marginem notavit, sine dubio ex Codice: nam ubi in una tantum litera variatur, solet eam ipsi textui immittere. Minus itaque Solano obsecundavi, quia sic melius respondet praecedenti aoristo ἐπείρασας. Licet enim coniunctiones non semper similia tempora requirant, ut supra probavimus ad Piscat. med. fere: hic tamen convenientior aoristus, quam tempus praefens, quia in praeterito etiam sermo continuatur. REITZ.

Pag. 263. l. 4. Ἐκ τοῦ ἔθους) Ea, quibus assuevit. BROD.

ead. l. 11. Ῥάδιος τὸν τρόπον) Saepius apud hunc videas Ῥάδιος in sequiorem partem trahi: sed quid tum valeat, mihi nondum compertum; coniicio in *facinus pronum* ex hoc loco, & alio, qui est in Ἀλεξ. c. 4, ubi hominem suis coloribus pingit. Nisi autem adderetur hic τὸν τρόπον, mallem alio sensu intelligere, quo occurrit in Γυμν. c. 34, Ῥάδιον ἐς ἐπιβουλήν. Passive scilicet, quo sensu *opportunitum* Livius alique Latine usurpant; cum contra hic propter illud τὸν τρόπον additum, active accipiendum videatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡμᾶς) Nimirum ἡμᾶς & paulo post ἡμῶν lego ex antiquis edd. Sermo est de Graecis in universum, quorum se numero auctor non eximit. GESN.

Pag. 264. l. 1. Ἐπαγωγὰς) Cum legerem semel & iterum, Πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἶδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχεοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς: quid esset ἀπαγωγή τοῖς ἐχθροῖς, diu frustra haesitavi; neque enim persuadere mihi potui, eam significare posse *abductionem in hostes*, quemadmodum vulgo vertitur. At sola tandem editio Flor. habens diserte ἐπαγωγὰς, locum hunc mihi dedit liquidum; eamque vocem esse omnino hic γήσιον, censeo. Id nimirum

Noster ait, Multos, qui se in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuosi scirent, promississe dominis suis praeſagia & veneficia, nec non amoris conciliationes, & damna hoſtibus, ſive malorum averſiones in hoſtes. Solebant namque veteres, quidquid mali ominis eſſet, id omne in hoſtium capita ut recideret, precari. Eodem prorſus modo Lucianus de ſimili, vel potius multo peiori hominum genere, infra in Pſeudomanti cap. 5: *Λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραſτῆς γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπαγωγὰς θεοπεσίους ὑπιſχυομένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς. Accepit eum amans quidam praeſtigiator, ex iis, qui magias & ſacras incantationes proſtitentur, tum artes & ad conciliandam in amoribus gratiam, & ad immittenda in inimicos mala, ad eruendos theſauros, ad hereditates acquirendas. Eſt ergo ἐπαγωγὴ vel generatim cuiuſcunque noxii & damnoſi imprecatio, vel ipſa malorum illatio. Heſychius, Ἐπαγωγὴ, συμφορὰ, πειραſμὸς, ἥτοι τὸ ὁπωσὺν κακὸν ἐπαγόμενον* atque iisdem plane verbis id habet Suidas. IENS. Ἐπαγωγὰς W. & edd. Fl. Ald. Iunt. & A. recte. In aliis ἀπαγωγὰς, mendose. Vid. Ἀλεξ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 11. Φύσεως) Si uſquam, hic certe, late patere videtur φύσεως appellatio, quae corporis & animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. GESN.

ead. l. 16. Θυέſτης) Vid. ſupra de Sacrif. c. 3. SOLAN.

Pag. 265. l. 1. Τηρεὺς) Tereus cum ſequeretur Prognem uxorem & eius ſororem Philomelam, ambae verſae ſunt in aves. Ovid. VI Met. Perſ. Sat. VI. COGN.

ead. l. 2. Ὀπύων) Ita W. In impreſſ. ὀπύων. Vid. & Ἀλ. c. 19. SOLAN. Eſti in omnibus inveni ὀπύων omiſſo i, tamen edidi ὀπύων, quod probatione non indiget; vid. modo Heſych. ter quater id repetentem, ὀπυῖομένη, μιſογομένη. ὀπυῖομένη γεγαμημένη. ὀπυῖειν, γαμῖν &c. & ſic Noſter ſupra. Quare vel nullo Mſ. praeunte, olim correxi. Iam vero, cum Cod. Wit. aſſentiat, nemo me temeritatis arguet. Poſtea in notis Mſſ. Guyeti quoque inveni, illum ὀπυῖων legi velle. REITZ.

ead. l. 6. Εὐανθῆς) Ait de divitibus & potentibus, Ἐκαſτον γοῦν αὐτῶν ἦν ἐξηιλήſης, δράμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου σινὸς, ἡ Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθῆς &c. Quiſquiliag. Scribe cum prioribus editt. εὐανθῆς. Ultra id vitium propagavit Amſtelaedamiſis, exhibens εὐανθῆς. IENS.

ead. l. 10. Ὁ Κένης ἐκαῖνος) Cuius exſtat libellus. BROD.

ead. l. 11. Σοῖ) Sic optime W. & L. neque aliter in P. fuiſſe Lucian. Vol. III.

verosimile est, cum Coll. exhibeant βίουσ. Vulgatum σοῦ enim minime ferendum. SOLAN.

ead. l. 12. Παριτητέον) Ἀντὶ τοῦ παριτητέον Angl. Cod. habet προσιτέον, & ita legisse videtur interp. BOURD.

ibid. Ἐς αὐτὴν) Sic rursus fin. huius Dial. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐδέθην) Cupiam. BROD.

Pag. 266. l. 4. Καὶ ἀνάντης) Malim καὶ ἀναντες. BROD. Lucianus exemplo Ceбетis, tabulam volens exhibere, in qua Mercede conductorum vita sit efficta, καὶ δὴ γεγράφω, inquit, προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπὶ χρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἰδάφους, ἀλλ' ἀνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἀνοδος ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθόν ἔχουσα &c. Quid hic non bene fani sit, ut cum Brodaeo legendum sit ἀναντες, non video. Atque ascensus sit valde & acclivis & lubricus. IENS.

ead. l. 7. Χρυσούς ὅλος) Angl. ὅλος. Quod Lucianicum est, ut etiam antea notavimus. sic p. 279, & passim. BOURD.

ead. l. 12. Ἐκπεπληγμένον) Nota, hic non observari discrimen illud, ἐπληγον ad corpus, ἐπλάγον ad animum. Longolius in Excerptis Lucianeis. Sic supra hoc Dial. c. 15. SOLAN.

ead. l. 13. Διαιδέξαιμεν αὐτὸν) Restitue διαδέξαιμεναι δ' αὐτόν. BROD.

ead. l. 17. Καὶ τετραμμένον τὴν χροῶν) Legitur in Mf. ἐγχειρισάσθω αὐτὸν τῷ γῆραι, ἥδη ὑπονοσούντα καὶ τετριμμένον τὸν χροῶτα, cuius color est detritus, cuius vividus color est extinctus. Sed vulgatam non sollicito. τετραμμένον τὸν χροῶτα, cuius color est immutatus, evanuit. Sic enim Homerus loquitur Iliad. P, v. 733: Τὼν δὲ τρέπετο χροῶς, οὐδέ τις ἔτλη Πρόσπον ἀίξας δὴ περὶ νεκροῦ δηριάσθαι. Eorum mutabatur color, neque quis sustinebat Procurrere pro mortuo pugnare. GRAEV. Vulgatam scripturam τετραμμένον, quam etiam praefert M. firman haec Luciani loca. In Ἀποκ. c. 5, Εἶδον γούν τότε — τινος καὶ χροῶν τροπομένην, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὀργισμένον, οἷον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. In Eun. cap. 11, ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα. Denique in Z. Tr. c. 30, ἡ χροῶ τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς &c. Nam quod accusativus hic mutata phrasi additur, neminem Graece mediocriter doctum morabitur. SOLAN.

Pag. 267. l. 4. Λεληθείας) M. recte. In reliquis fere omnibus λεληθείας corrupte. S. emendavit. SOLAN.

ead. l. 5. Τῇ ἐταίρᾳ) Corrige τῇ ἐτέρᾳ μὲν. BROD.

ead. l. 7. Ἐς οὐδὲν ὄφελος) Frustra. BROD.

ead. l. 11. Ἐκείνη τὴν ἔμπαινον) Sensus faciliior, si legas ἐκεί-

της τῆς ἡμπαλιν. BOURD. Leg. κατ' ἐκείνην τὴν ἡμπα. GUYET.
ead. l. 13. 'Ὡς διδὲς ἀναίτιος) Deus in causa non est, si quid
 mali nobis eveniat. BROD. Memineris, *Deum in culpa non*
esse. Considerat enim id, quod est in hominum moribus, ut,
 cum ipsa incogitantia praecipites ruant in mala, deinde tamen
 iis irretiti culpent fortunam & numina. Homer. Odyss. I. Ae-
 schyl. in Prometh. COGN. Platonis locus est huic argumento
 sane quam aptissimus, de Rep. X, § 20 C. quem ob elegantiam
 usumque eximium describere me non pigebit. Ἀνάγκης θυ-
 γατὴρς κέρης λαχέσεως λόγος. ΨΥΧΑΙ ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛ-
 ΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΘΝΗΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΥ, ΟΥΧ
 ΤΜΑΣ ΔΑΙΜΩΝ ΛΗΞΕΤΑΙ, ΑΛΛ ΤΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕ-
 ΤΕ. ΠΡΩΤΟΣ ΔΕ Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΩΝ Ω ΣΤΗ-
 ΝΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ
 ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΩΝ, ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ
 ΕΞΑΙ. ΑΙΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΥ ΘΕΟΣ ΑΝΑΙΤΙΟΣ. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐλομένον) *Eius, qui id agendum statuerit.* BROD.

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE COND.

Pag. 268. l. 1. ΑΠΟΛΟΓΙΑ) Sufficiat mihi dixisse, Petrum
 Mosellanum, huius Apologiae interpretem, oculis suis in hac
 usum non fuisse, donec maius otium probandi. Huius Apolo-
 giae pars potior in tractatu praecedente, quale illud statim ab
 initio ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ, & pag. seq. BOURD.

ead. l. 4. *H) W. recte, non ἦν, quod in omnibus impressis
 legitur, nisi quod nihil prorsus in *Flor.* est. SOLAN.

ead. l. 6. Καί) Asseverantis est.

ibid. Μεταξὺ) *Inter legendum.* BROD. in Miscell. L. IX, c. 14.
 Quod Brod. voluit, iam erat in Mosellani versione. Bene-
 dictus vero: *Sed quid interim in singula dices;* Solanus vero
 haec merito in marg. sic mutaverat, *inter legendum, & perlecto*
libro. REITZ. Video paraphrasi opus esse huic loco: *Quae in-*
terietto tempore inter libelli mei prioris editionem & hoc tem-
pus, post omnia, quae de mutata conditione mea comperisti,
a te dicta sunt in me & ipsam illam mutatam vitae meae ratio-
nem, ea nunc componere & conciliare his, quae legisti superiori
libello a me scripta, studeo, ut appareat, rationes meas poste-
riores non repugnare his, quae priore libello proposui. GESN.

ead. l. 8. Ἀνεγνωσμένοις) Ex hac sententia expedire me non
 possum. Corruptam censeo. Nec, quid eliminem, aut quid ser-

vem, scio. SOLAN. Nescio, quid haereat Solanus noster: nam si ἐφαρμόττειν exponas *adiungere*, *applicare*, quo sensu vel in Lexicis occurrit, nihil absurdi habet sententia, haec iam addere, *adiungere* paro *praecedentibus a te iam lectis*. Conf. supra Revivisc. c. 38, καὶ ἠρμόζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις. REITZ.

ibid. Κακὸς ἐγὼ) W. P. L. & ed. Junt. secutus sum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae edd. fere omnes κακὸς ἐγὼ, quod S. mutavit in κακὸς ἔχω. Plato Phaedone ed. Basil. pag. 33 C. Καὶ ὡς ἔοικε τῶν κύκνων δοκῶ φανλότερος ὑμῖν εἶναι τὴν μαρτικὴν &c. SOLAN. Lego ex editionibus antiquis, &, puto omnibus, praeter Amst. εἰ μὴ κακὸς ἐγὼ τὴν μαρτικὴν, ut sit elliptica locutio, intelligaturque ἔμαθον, οἶδα, vel simile quiddam. GESN.

ead. l. 11. Πάντων ἐκλαθόμενος) i. e. *omnium*, quae περὶ τῶν ἐπὶ μισθῶ συνόντων literis mandavit, *oblitus*. BROD.

ead. l. 12. Ὀστράκου φασὶ μεταπεσόντος) Erasmus in paroemia, *Tesulae transmutatio*. BROD. Utitur hoc proverbio Plato in Phaedro. VORST. Nimirum pag. ed. Bas. 200 C. Utitur etiam hoc proverbio Dion Chrysost. 52 C. 118 A. B. 163 C. Vide, quid Suidas ex Eunapio afferat in Ὀστράκου περιστροφῇ, & adde Marini locum in vita Procli, & quos ibi in nota laudat Alb. Fabricius. Eustath. ad Iliad. Σ, p. 1161, a Kustero ad Suidam laudatur, & Diog. L. VI, 95. SOLAN.

ibid. Φέρων — ἐνῆκε) Vid. nos de hac phrasi supra, ad Dial. de Merc. cond. c. 24, quae vel ter, quater, eodem Dial. recurrit. REITZ.

Pag. 269. l. 3. Πρὸς) Hinc, ut & ex aliis locis, patet, Lucianum senem admodum mortuum. Non diu autem in Aegypto, si quidem eo pervenerit, vixisse, inde coniicio, quod in iis, qui supersunt, libellis nihil sit, ex quo certo coniicere liceat, in Aegypto fuisse; nisi quis forsan putet, quae de Diis Aegyptiorum in libello de Sacrificiis cap. 14 habet, ab eo tum scripta, cum superstitionem ridiculasque & absurdas eorum de Diis opiniones praefens ferre non posset, aut argumentum adducat ex iis sumtum, quae in Σολ. c. 5 leguntur. Sed haec cum ceteris eodem spectantibus, fusius explicata dabuntur a me, Deo favente, in ea, quam paro, Luciani vita, huic editioni praemittenda, & in una quasi tabula ob oculos ponentur. SOLAN.

ibid. Τῷ Αἰακῷ) *Tam morti proximum*. BROD.

ead. l. 4. Ἐν τῷ πορθμείῳ) Erasmi in adagio, alterum pedem in cymba Charontis habere. BROD.

ead. l. 7. Τὰ σφιγγία) *Torques*. BROD. Hanc vocem inter-

pretor alibi, ut & sequentem *κουράλια*. BOURD. Τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια) Haec ultima vox *κουράλια* non mihi videtur sana, & credo corruptam fuisse ab iis, qui *σφιγγία* intellexerunt armillas vel collaria, quasi ἀπὸ τοῦ σφιγγεῖν dictum foret *σφιγγίον*, omne id, quod premit aut stringit aliquam corporis partem. At ego non possum sic intelligere *σφιγγίον*. Nam nec Graeci viri, nec Romani, collaria aurea vel armillas gestabant. Barbaricus mos erat gestandi talia καλλωπίσματα, & ideo dictus est Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque aureo insignis, quem detraxerat hosti, & eo spolio gloriabatur, cum mos non esset Romanis torques gestandi, quod in eo erat extraordinarium & ἐξαιρετὸν τι· nam si plures Romani soliti fuissent talia ornamenta gestare, non fuisset ratio eum ita cognominandi ex re solita, & ei cum aliis Romanis communi. Mosellanus interpretatur *σφιγγίον amuletum*, sed nullum auctorem habet eius significatus. Amuletum Graece dicitur *περίσμμα*, *περίπτον*, *ἀποτροπαῖον*, nec puto Lucianum in re, quae per plures voces Graecis usitatas significari poterat, voluisse uti voce, cuius significatus erat omnino insolitus, & ignotus. Igitur *σφιγγίον*, ut arbitror, diminutivum est vocis σφίγξ, quod est animal e simiarum genere, quo minus & exilius, eo pretiosius & magis aestimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches* & *apajous*. Eam vocem Graecam etiam Latinam fecit Plinius lib. 6, cap. 29, ubi de iis mercibus, quae ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum testudinum, sphingia, mancipia*. Et rursus eodem capite: *animal sphingion*. Talia animalia saepe vidimus apud reges, principes viros, & luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia stipiti aliquando & sphaerae e ligno vel metallo, ne libere vagari finantur, & sic alligata *παρέχουσι ἑαυτὰ ἑλκεσθαι κλοιῶ δεθέντα*, & auro etiam vel ligari, vel ornari solita fuisse, testatur ipse Lucianus infra adversus indoctum: *πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἢ παροιμία φησὶ, κ' ἂν χρύσεια ἔχε σύμβολα*. His positis, pro *κουράλια* (quam vocem Mosellanus interpretatur *coralia*, tanquam si *κοράλια* scriptum esset) legendum puto *κουράσια*, vel *κοράσια*, vel *κωράλλια*, quarum vocum idem est significatus, nimirum *παιδιά* vel *παιδάρια*, & duarum quidem, quas primo loco posuit, frequentissima occurrunt exempla, ultimam *κωράλλια* Hesychius habet sic: *Κωράλλιον, παιδάριον, κόριον*, & paulo post, *κωράλισκαν, μειράκιον*. Sic autem intelligendi

ratio est, quod Romani divites & luxuriantes pueros pulchritudine & corporis mollitie insignes trinulos vel quadrimos auro & gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus imperatori Commodo percarus, de quo Herodianus in Commodo: ἦν δὲ παιδίον πάνυ νήπιον, τούτων δὲ τῶν γυμνῶν μὲν ἐσθῆτος, χρυσῷ δὲ καὶ λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένων, οἷς αἰὲν χαίρουσιν Ῥωμαίων οἱ τρυφῶντες. *Erat autem puerulus valde simplex ex iis, qui nudi sine veste auro & gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti.* De iisdem loquitur Dio Cassius lib. 48: παιδίον τι τῶν Λιβύρων οἷα αἱ γυναῖκες γυμνὰ, ὡς πλὴθει ἀδυράσαι τρέφουσι. *Quae sic vertit Xylander: puellus quidam, quales garrulitate amabiles matronae nudos delectationis causa alere solent.* Nec obiciatur, pueris non convenire vocem ἔλκεσθαι & κλοιῷ δεβντα· vox ἔλκεσθαι optime convenit voci σφιγγία, vox φέρεσθαι vero apprime convenit voci κοράσια & aliis, quae puellum significant. Simiae trahuntur, pueri portantur: κλοιὸς simiae datur, ut trahatur: puero, ut ornetur. Ideo in nostra interpretatione nulla est absurditas. PALM. Quae notaverit ad haec verba eruditissimus I. Bochartus descriptione digna iudicavimus. Verbotenus itaque ipse de Animalibus sacr. script. lib. 5, c. 7, Part. II, p. 703 ed. Lond. Locum hunc quisquis attente legerit, mendolum esse fatebitur in voce κοράσια, cum ea vox ad rem non faciat. In oratione hac aulicae vitae molestias graphice depinxerat, & quam sit indignum docto homine & liberaliter instituto, tenuis lucelli spe illectum, magnatibus operam suam addicere. Tamen idem iam senior in Caesaris aulam se contulerat. Quod illi obiciens Sabinus quidam petit, quot Midae, quot Croesi, quot Pactoli illi persuaserint, ut cara illa libertate, cui a pueris affueverat, abdicata, se huc illuc trahendum ac raptandum praeberet, καθάπερ &c. *Ac si collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia sunt delicatiorum divitum monilia & corallia (id est, monilia & corallia facta)* ita reddidit cl. Borius; sed quod illius pace dixerō, ineptissime. Primo enim τὰ σφιγγία sunt sphinges, non monilia. 2. Et vel si monilia reddas, tamen τὰ σφιγγία καὶ τὰ κοράσια non erunt monilia ex corallio, sed monilia & corallia. 3. Praeter τοὺς πλουσίους divites inter Romanos, de quibus hic agitur, olim habuisse monilia corallina, merum somnium est, cum ne monilia quidem habuerint. Monile enim muliebres fuit ornamentum, ut notat Servius in librum septimum Aeneidos. 4. Denique Lucianus inepte diceretur aureo collari esse revinctus, qualia sunt divitum monilia co-

raffina. Nam utut ponas, divites habere monilla, tamen iis monilibus non dicentur esse *revincti*, quasi captivi detinerentur. Nec monile corallinum cum aureo collari tanquam simile conferri potest. Nihil enim est auro commune cum corallio. Itaque Bonius hunc Luciani locum intactum praeterire debuisset potius, quam illi tam ridiculum sensum affingere, & verbis auctoris tam parum consonum. Sed fortasse pro τὰ κουράλια legendum τὰ παρδάλια vel πορδάλια, ut significetur Lucianus aurea catena esse revinctus, quomodo e simiarum genere sphingia, & pardalia, seu pantherae vinciri solent in opulentiorum aedibus. Sphingia dicimus cum Plinio libri 6, c. 29. Et τὰ παρδάλια vel πορδάλια cum philosopho libri secundi Historiae animalium capite undecimo, & Photio in Exc. ex Philostrato. Nobilissimus, atque idem doctissimus, mihiq; amicissimus dominus de Grentemesnil τὰ κουράλια mutat in τὰ κυνάρια. Cui coniecturae suffragium adderem libens, si catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια legebam olim τὰ ὀφίδια καὶ τὰ κολλάρια, armillae & collaria, seu monilia. Quasi verborum hic esset sensus, Lucianum aureis vinculis detineri, qualia sunt opulentiorum armillae & torques. Ὀφίδια proprie sunt anguiculi, sed & armillae anguium figuram habentes, quaeque brachium in anguium modum circumplectant. Ἐπικραπίους ὄφεις vocat Philostratus in Epistolis. Et pluribus describit Nonnus libro quinto Dionysiae. Collarium autem pro torque est Romana vox, qua Plautus, Lucilius & Varro usi sunt: unde *Kolarin* vel *Kolaria* Chaldaeis & Thalmudicis. Et Graecis κολλάριον. Hesychius κλοῖδε, περιτραχήλιος δεσμός, κολλάριον, ἥτοι μανιακῆς. Philoxenis in Glossis κολλάριον collarium. Aristophanis Scholiastes ad Vespas, κλοῖδε τὸ κολλάριον παρ' ἡμῖν λεγόμενον. Et in Plutum, κύφων δὲ δεσμός ἐστι ξύλινος, ὃν αἱ μὲν κλοῖδιν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ κολιδν, lege κολλάριον. Itaque videbantur Luciani σφιγγία in ὀφίδια & κουράλια in κολλάρια sine crimine posse mutari, quia hae voces ab invicem non multum abluunt. Sed iam displicet haec coniectatio. 1. Quia divites torquatos & armillatos non reperio, nisi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit Manlius, sed peculiari de causa, quam nemo nescit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, sed virtutis causa torque donati. 2. Κολλάρια ad poenam potius, quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota Graecis aevo Luciani, qui purissime scripsit, neque solet Latina vocabula usurpare. 4. Denique aurea vincu-

la, quibus Lucianus detineri credebatur, conferri vix possint cum armillis, & monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Haec igitur conferre iam malo cum catenis aureis, quibus Romani Magnates sphinges, & pardos devinciebant. Nam ad haec quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis Martialis libri primi Epigrammate 105: *Mordent aurea quod lupata cervi*. Et Ovidius de cervo, quem occidit Cyparissus, Metamorphoseos libro decimo: *Pendebant terei gemmata monilia collo*. Et Plinius lib. 8, c. 32: *Vita cervis in confesso longa, post centum annos aliquibus captis cum torquibus aureis*. Proinde sphinges quoque & pardos catenis aureis devinctos fuisse credibile est. Quo facit, quod ex Philostrato refert Photius Aët. 241: Ἀχωναί ποτὲ ἐν Παμφυλίᾳ πορδάλιον στρεπτῷ ἄμα, δὴν περὶ τῇ δερτὶ ἔφερε, χρυσοῦν δ' ἐπὶν, καὶ ἐπεγέγραπτο Ἀρμενίοις γράμμασιν, βασιλεὺς Ἀρσάκης θεῷ Νυσίῳ, i. e. Aliquando in Pamphylia captum fuisse pordalium (id est, pantherum, seu pardum) aureum torquem circa collum habentem, Armeniis literis ita inscriptum, Rex Arsaces Deo Nysaeo. Tamen si quis aliud vero similius proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam assero, vocem κουράλια in Luciano esse corruptam, ac proinde nihil ex ea de corallio posse elici. ALMELOOVEEN. Locus est vexatissimus, in quo ingenium exercuerunt viri magni Bochartus & Palmerius, nec non cl. Bootius: Μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἔλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τι νι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθάντα, οἷα ἐστὶ τῶν τρυφόντων πλουσίων τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια. (Hesych. in οἰκούρια. Alciph. I, Ep. 39, p. 194.) Vocem κουράλια nihili esse, & Graecis ignotam, iam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces σφιγγία καὶ κουράλια significare posse, iidem docuerunt verissime. Non possum tamen subscribere doctissimo Palmerio, qui ex Hesychio κουράλια, vel κουράσια legendum esse scivit. Pueros, illas delicias dominorum & dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos esse, quo vellent illos sequi, nusquam lectum neque auditum. Certum est, animal intelligi. Quamvis autem nihil ad rem faciat locus Philostrati, quem ex Photio attulit Bochartus, ille enim tantum significat, pardum aureo collari ab Arsace ornatum dimissum & consecratum fuisse Nysaeo Deo, eumque torquem ideo eius collo fuisse inditum, ut signum esset consecrationis, non ut in aula vinctus traheretur & duceretur ad spectantium voluptatem; sic etiam cervorum

& hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur; sed loquitur de animali, quod torque, quo ducebatur & trahebatur ad libitum domini, instar σφρυγίου, simiae. Quamvis igitur nihil ad rem hanc, de qua loquitur Lucianus, faciat iste locus Philostrati, nec in historiis occurrat pardalus sic fuisse domitus, ut in opulentiorum aedibus fuerit circumductus, facit tamen pro Bochardo, quod legatur in praecedente dissertatione in mercede conductis, ubi de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam suam locant, similes esse leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur. Ibi philosophus, cum videret, se libertatem perdidisse, queritur pag. 471: Νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων κρόκη δεθείς ἀνω καὶ κάτω περισύρομαι. Nunc vero, ut solent dicere, leo filo vinctus sursum ac deorsum circumferor. Nam quamvis proverbium sit, traxit tamen originem a vero. Nota est historia Androclis ex Gellio & Aeliano. vide Plin. Hist. Natural. lib. VIII, c. 16. Sic & pantheras & pardos cicuratos & olim fuisse constat ex vita Elagabali, & aliis historicorum monumentis, uti etiam nunc in India ad venandum cicuratur. Martialis lib. 1, Ep. 84: *Picta quod iugo deligata collo Pardus sustinet*. His puto posse defendi emendationem magni Bochari; neque tamen ausim eam veram praestare. Facile possent alia substitui: sed quod sine ope libri veteris, in meo hic nullum est praesidium, nihil affirmarim. GRAEV. Video in hac editione grandem notam his subiectam. In quibus sane frustranea est Bochari disputatio contra Bootium: disputare debuit in ipsa voce κουράλια, an ferri ea posset; prius certe, quam coniecturis nihil iuvantibus concuteret, quod stabile & certum satis fecerat immensa Salmasii doctrina; per quam dicere etiam debemus frustra exerceri maluisse Palmerium, quam diserte profiteri, id omne, quod boni afferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum esse. Nam ut σφρυγία manifeste exposuit animalcula, Latine spinturnicia pag. 377; sic κουράλια ex Hesychio de parva κόρη p. 90 magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. GRON.

ibid. καὶ τὰ κουράλια) Et torques e corallo, quod, inquit Plinius, religiosum imprimis gestamen esse existimant amoliendis periculis. BROD. An vox barbara ex collarium facta? An corallium lapis, s. torques ex corallo? vid. Codd. vett. GUYET. Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam, nihil habeo. Placet tamen prae reliquis, quae nuperrime prodit, illustr. Spanhemii emendatio (p. 242) legentis κολούρας, vel κλάρας, quae alia simiarum cauda carentium species a Sal-

masio memoratur, Plin. Exerc. p. 267. Spanh. autem p. 242 novae ed. de Usu & praest. num. Pro priore Palmerii, qua, ut ex Bocharo patet, κυνάρια reponerat, facit locus Plut. initio vitae Periclis, p. 277: Ξένους τινὰς ἐν Ῥώμῃ πλουσίους κυνῶν τέκνα καὶ πιθήκων ἐν τοῖς κόλποις περιφέροντας καὶ ἀγαπῶντας ἰδὼν ὁ Καῖσαρ, ὡς ἔοικεν, ἠρώτησεν, εἰ παῖδιά παρ' αὐτοῖς οὐ τί- κτουσιν αἱ γυναῖκες; Κόλουρις apud eundem Plutarchum legi- tur in fragmento Timocreonis Lyrici, quod in Themistocle affert 223 B. de vulpe dictum, cui amputata cauda est. Vide, an hic κώλουρα legendum sit, quod eodem sensu de quavis be- stia dicitur. SOLAN. Cum aliquid tamen dandum esset in ver- sione, quod responderet τοῖς κουραλλοῖς, in tanta sententiarum diversitate placuit & nobis aliquid audere, & ponere inter- rim, quasi legeretur σκιουράλια, quod a dictante non satis presse pronuntiatum in κουράλια mutasse librarius potest. Sciu- ri certe hodie in deliciis quorundam: & fuisse olim vel maxi- me amabiles, apparet ex Martialis V, 38. GESN. Quia varia- tionem neque in Codd. neque in edd. reperio, vulgatam inta- ctam relinquo. Unam unius literae variationem Iensf. in fercu- lo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet κουράλλια, quod proxime ad Hesychianum κουράλλιον, παιδάριον, accedit; & cum alii iam nimii fuerint in verbis his investigandis, & cor- rigendis, verbum non amplius addam. REITZ.

cad. l. 9. Ἄνω τοῦ ποταμοῦ) Erasim. in proverbio, ἄνω πο- ταμῶν. BROD. Vid. Νεκρ. Δ. VI. Et Eurip. Med. 410. In pro- verbium abierat, quo omnia inversa significabant. Sic apud Diog. Laërt. cum ementi se Diogenes Cynicus dixisset, Ἄγε, fac sis dicto audiens; herus respondet, ἄνω ποταμῶν χωροῦσε παγαί. 146 C. SOLAN. Quid si melius sit ἄνω τοὺς ποταμοὺς χωρεῖν vel τὸν ποταμὸν; neque enim mirum est, aliquem ad- verso flumine ire; sed ipsum flumen retro ire ad fontes suos, mirum fuerit. GESN. Ἄνω τοὺς ποταμοὺς praeter L. etiam Mf. Reg. 3011, probante B. de Ball.

cad. l. 10. Καὶ παλινφθεῖν) Erasim. in adagio, Palinodiam ca- nere. BROD.

cad. l. 11. Οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης) Stesichori poëtae lyrici exem- plo. BROD. Stesichori palinodia de Helena. GUYET. Conf. su- pra Μισθ. c. 11. SOLAN. Ut Stesichorus, caecitate punitus, quod maledixisset Helenae. Sed exposuit omnia Erasim. GESN.

cad. l. 12. Ἰλίφ) Tangit in Piscat. & in Pseudolog. BOURD.

cad. l. 14. Πρὸς ἑαυτὸν) In σεαυτὸν mutarem, nisi & a No- stro alibi & ab aliis ita usurpari passim cernerem. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ οἷός σοι χρηστῷ) *Et quae tibi viro bono congruat.* BROD.

Pag. 270. l. 1. Ὑποδύς) L. optime. In reliquis enim quod exstat ὑποδύεσθαι, omnia conturbat. SOLAN.

ead. l. 2. Τῷ λόγιῳ) Et Mercurio, qui λόγιος appellatur, sacrificabo. BROD. Conf. infra Pseudol. cap. 24: Κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτίθειεν αὐτοῖς λόγοις. Et supra Deor. Dial. Plura Elfner. ad Act. Apost. XIV, 12, & Th. Sellius Observatt. c. 16. REITZ.

ead. l. 7. Τὴν σμίλην) *Scalpellum.* BROD. Misc. L. IX, c. 14. Quod non operae existimasset addere, nisi viderem in Parifina id redditum esse, *acum*; falso: nam quia urendum & secandum se vult praebere, *scalprum* & *ferrum candens* istum afferre iubet. Scholiastes quidem ad cap. 15 Catapl. generaliter tantum ait, Σμίλη, ἐργαλεῖον σκυτοτομικόν. Sed recte Gesnerus & ibi *scalprum* vertit. Nam ab acu sutoria, sive subula differte distinguitur eod. Catapl. c. 20 fin. τίς ἀρά μου τὴν σμίλην ἔχει, καὶ τὸ κεντητήριον; REITZ.

ead. l. 8. Τὴν ῥήτραν) Iterum infra Τόξ. SOLAN.

ead. l. 9. Πάλαι) Diligenter haec vox annotanda est, ut aetas praecedentis opusculi perspicatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ὅποσοι ὀμιλεῖν &c.) Ὅποσοι ὀμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. Interpres, *quotquot cum ipso versari, & prae manibus habere dignati sunt.* Malim ego: *quotquot eum (librum) versare, & in manibus habere voluerunt.* Ὅμιλεῖν τινι πράγματι eleganter dicitur, pro tractare & versare aliquam rem, ea uti, & διὰ χειρὸς ἔχειν, pro ἐν χειρὶ ἔχειν. Ael. Hist. Anim. XVII, 37. Et alibi similiter, διὰ στόματος ἔχειν. L. Bos. Ob oculos habuit L. Bos versionem Benedictinam, quae in Graeviana ed. quoque expressa est. Nam Parifina, sive Obfopoei sic habet: *tum praecipue eruditorem manus occupabat, quotquot eiusmodi rerum studiosi literas tractare operae pretium ducunt.* Utraque minus accurate: αὐτῷ enim ad superius σύγραμμα referendum. Ὅμιλεῖν τινι autem non solum de persona dici, sed & de rebus, libris, studiis, recte ait Bos. Et sic Epiet. Sent. 2, ψυχὴ ὀμιλοῦσα ἀρετῇ, anima virtuti dedita. Noster infra de Salt. cap. 2, ὀμιλεῖν φιλοσοφίᾳ. Immo & de rebus corporeis Hippocr. Sect. VI de Articul. pr. Ὅμιλεσι δὲ ὁ βραχίον τῷ κοίλῳ τῆς ὀμοπλάτης πλάγιος, brachium autem lati scapularum ossis cavo oblique inferitur; ut plura omittam. Alterum quoque διὰ χειρὸς, διὰ στόματος, pro ἐν χειρὶ, pervulgatum est; vid. rursus infra c. 11, & alibi. Sed & διὰ στόμα

ἔχειν invenio apud Parthen. Nicaeens. Erot. c. 12. Διὰ μνή-
μης autem φέρειν Herodian. L. 2. c. 2, § 19, aliique. REITZ.

Pag. 271. l. 5. Ὅπου τὸ κέρδος &c.) Versus est Euripidis, ad quem olim parodia allusit Antigonus Cocles ille, dum Demetrio filio suadere volebat, ut Philan Antipatri filiam & Crateri viduam iam aetate aliquantum provectam duceret uxorem; Demetrius vero ob inaequalitatem aetatis eas nuptias aspernabatur; dixit filio pater: Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν γαμητέον. Refert Plutarch. in Demetrio. PALM. Eurip. Phoen. 398. Vid. Plutarch. in Demetr. p. 653. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸν παρόντα σοὶ βίον) Quippe qui nunc servias. BROD.

ead. l. 11. Ὁ Βελλεροφόντης) Erasim. in adag. Bellerophonis litterae. BROD. Vide Zenob. paroemiographum. VORST. Hom. II. Z, 155 — 99. SOLAN.

ead. l. 13. Εὐπρόσωπος) Speciosum praetextum habens. Vid. mox iterum Dial. hinc tertium, Hermotimum. Et ad Galat. VI, 12, Elfsner. REITZ.

Pag. 272. l. 3. Καὶ σὲ τὸν κολοῖόν) Erasim. in paroemia, *graculus Aesopicus*. BROD. Vid. Aesopi fab. Infra Ἀποφρ. c. 5 plene effert: κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοῖόν. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁμοία σε τῷ Σαλαίῳ) In marg. Cod. R. Ζαλεύκω; mendose: sunt enim variae historiae; patet conferenti. BOURD. De Zaleuco similia propemodum narrantur, nisi quod non ipse moechus, sed filius. V. Ael. Var. Hist. XIII, 24. SOLAN.

ead. l. 8. Περὶ πόδα) Emendo, παραπόδως, τούτέστιν ἐγγὺς καὶ πλησίον. BROD. In Apologia pro iis, qui Mercede conducti vivunt, auctor primo fingit, se, qui in praecedenti libello tam bene scivisset enumerare miseras eorum, qui in potentiorum aedibus conducti viverent, graviter accusari ab Sabino aliquo, quod ipse volens sciensque contra sua ipsius praecepta committat, qui se quoque in alienam familiam alicuius ministerii nomine tradiderit. Inter alia autem fingitur is Sabinus uti exemplo Salaethi, Crotoniatarum legislatoris, qui ubi gravissimam in adulteros legem tulisset, ipse paulo post in adulterio fratris uxoris deprehensus fuerit. Περὶ πόδα τοίνυν, inquit Sabinus p. 506, καὶ σὲ τὸν Σάλαειον ἐκεῖνον φαίη τις ἄν. Brodaeus Misc. IX, c. 14, legit παραπόδως. Sed post eum satis hunc locum munivit If. Casaubonus ad Theophrasti Charact. c. 5, ubi docet, περὶ πόδα Graecos dixisse de omnibus, quae apta essent, & convenirent; ubi & hunc eundem locum affert. Interpres Benedictus reddit, Quare non inepte quispiam te Salaethum illum esse diceret; nisi malis dicat, vel dixerit. IENS.

Retinui *περί* nam *περί πόδα* de omnibus dici, quae apta sunt & conveniunt, vid. Casaub. ad Theophr. Char. c. 5 de Rusticitate, pag. m. 138. REITZ.

ibid. *Ἐκείνον εἶναι*) Ex W. hoc *εἶναι*, quod a reliquis libris abest. SOLAN. Indicat Solanus, sibi in animo fuisse illud *εἶναι* in contextum recipere, quod ut non ineptum, ita tamen non plane necessarium, nisi plures Codd. addicant, quia facile subaudiri potest. Mollius tamen hic fluere oratio, si addatur, propter duo monosyllaba, minus commode periodum claudentia. Qui igitur volet, addat. REITZ.

ead. l. 10. *Ἐκὼν* Lege *ἐκὼν*. BROD. In Miscell. L. IX, c. 14. Sed quid sibi velit, assequi non possum: nam aperta & sana est vulgata lectio. REITZ.

ead. l. 12. *Ἐνδιδόντων φυγῆν*) Hic recte interpres Atticam expressit dictionem. BOURD.

ead. l. 15. *Εἰς πλουσίου τινὸς*) Οἶκον subaudio. BROD.

Pag. 273. l. 2. *Ἐν γήρᾳ &c.*) V. supra ad c. 1. SOLAN.

ibid. *Ἵπὲρ τὸν οὐδὼν*) Ἵπὲρ τὸν γήραος οὐδὼν. Erasim. in *adagio*, *Limen senectutae*. BROD. Frequens istud apud Homerum. VORST. Hom. II. Ω, 487. & Odyss. O, 246 & 347. Hesiod. *Ἔργ.* 329, *ἐπὶ γήραος οὐδῶν*. Plato etiam usus est hac phrasi ut ut poetica. Vid. plura ad *Ἐμμ.* c. 77. SOLAN.

ead. l. 7. *Καινὴν*) Pro *κενήν* in Flor. exemplari erudita manus reposuit *καινήν*, quod forte huic loco convenientius. Interpres quoque, quasi legisset *καινήν*, *Ecquid attinet novam accusandi rationem adversum te quaerere?* saepe *αι* & *ε* confusa. inde toties *ἕτερος* pro *ἑταῖρος*, & ex adverso; de quo infra plura. IENS. *Καινὴν* ex coniectura emendaveramus: nam quod in vulgatis legitur *κενήν*, nihili est. Nunc ita etiam in L. legi video. Accedit quoque ad veram scripturam *I. ed.* quae habet *καὶ νῦν* quod manifesto ex *καινήν* corruptum sententia ipsa diligenter inspecta demonstrabit. SOLAN. *Καινὴν* edidi ex L. & vestigiis *Iunt.* quae *καὶ νῦν* duobus accentibus, sed voce una, habebat. Nec dubito, *καινήν* in suis Codd. legisse Bourdelotium in *Par.* ed. licet enim textus *κενήν* exhibeat, tamen *novam* versio Latina reddidit, quam versionem Benedictus ac Graevius quoque, quod mirandum, retinuerunt, dum interim *κενήν* in Graeco edi paterentur. REITZ.

ead. l. 9. *Μισῶ σοφιστήν*) Euripidis senarius. BROD. Euripidis versus, teste Cicerone Epist. ad Famil. XIII, 15. VORST. Ex *Medea*; (vide eundem Cicer. VII, 6, & in eum locum Victorii notam) sed cum in nostra non exstet, aut aliam Me-

deam scripserat Euripides, ut saepe duplices sunt veterum fabulae, aut ex alterius Euripidis Medea sit oportet. Vid. not. ed. Graevii ad eam Epistolam. Citat & Plut. 2067, sed sine nomine; & 1275. In Grotii Florilegio inter incerta ponitur p. 21. Adde Barnesium ad v. 255 Incert. Eurip. qui tamen Victorium non videtur vidisse. SOLAN. Cic. ad Trebatium fam. 7, 6: *Qui ipse sibi sapiens prodesse non quit, nequidquam sapit.* GESN. *ead. l. 11. Τραγικοῖς*) Conf. sup. Μανιπ. sive Necyom. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 14. Πῶλος) Vid. supra Necyom. c. 16. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐκπίπτοντες δὲ) *Εκπύ, expulsi.* BROD. in Misc. nimis iam adductis, ita exhibet δὲ pro καί. Sed error typotheticus esse potest. REITZ.

ead. l. 16. Μαστιγούμενοι) Vid. supra Reviv. c. 33. SOLAN.

Pag. 274. l. 1. Τῷ θεάτρῳ) *Τοῖς θεαταῖς. τῇ πάνυ.* Nobilissimae illi Cleopatrae. BROD.

ibid. Πιθήκου) Supra quoque non semel, ut Reviv. cap. 36 &c. REITZ.

ead. l. 6. συγκείμενον) Ms. *συγκινούμενον.* BOURD. Fuerat in M. aliquid aliud, quo eraso haec vox superinducta est. Ego *συγκινούμενον* scriptum fuisse existimo, ut est in Ms. B. SOLAN. Et si *συγκείμενον* aliquo modo exponi queat, ut *convenientiam*, gestuumve compositionem cum cantantibus convenientem significet; tamen lectio Cod. B. *συγκινούμενον* adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendam putem, & versiones iam olim ita sunt compositae, ut hoc ipsum expressisse videantur. Conf. infra de Salt. c. 62 & 80, quae Solanus in marg. Iunt. consulenda monuerat. REITZ.

ead. l. 14. Ἑτέρα) *Aliud clausum in pectore, aliud promptum in lingua habere.* Sallust. VORST. Hom. Il. 1, 313. SOLAN.

ibid. Κεύθων ἐν φρεσὶ) Hom. Il. 1, Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐν φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἶπῃ. BROD. (Sic ille: sed ap. Hom. βάζει pro εἶπῃ legas, quod tamen hic parvi refert. REITZ.) Male omnes *κεύδων* patet ap. Homer. Il. 9. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀμύγδαλον κειμένην) Ait Lucianus: recte igitur notat Scholiastes ut rarum quid, femineo genere ἡ ἀμύγδαλος dici pro fructu, qui vulgo τὸ ἀμύγδαλον, vel usitatus ἡ ἀμυγδάλη, ut ap. Pollucem non semel. REITZ.

Pag. 275. l. 1. Χείλεα —) Hom. Il. X, 495. Vid. supra Dial. praeced. REITZ.

ead. l. 3. Θρασυνάμενος) Sic quoque in Iunt. legebatur; sed mutavit Solanus in *Θρασυρόμενος*, nulla auctoritate Cod. nec

vidit. Ego causam non video, sed vulgatam servo, quae mihi vel melior videtur; quia aoristus eam vim habet, ut significet id, quod facere solemus, ut alibi iam pluribus dixi, quin & statim sequitur ἔξομσάμενος. REITZ.

ead. l. 8. Εἰς τὸν κόλπον πτύσας) Erasmi. in adag. In tuum ipsius sinum inspuere. BROD. Sic p. 336. hac de re copiose ad illud Petron. *ter me iussit exspuere*. BOURD. Huius moris, quod quidem sciam, praeter Lucianum meminit hac in re nemo. Nam quod apud Theophrastum aliosque id factitatum, viso aliquo monstro, aut mali ominis averruncandi causa, legimus; longe, mea quidem sententia, ab hoc more abhorret. Quo si quid arroganter forte in alios dictum esset, aut de se magnifice nimis praedicatum, Adrasteae mox iram deprecaturus se, malaque averruncaturos superstitiosi homines sperabant. Confer etiam Εὐχ. cap. 15. Vide tamen locum ex Aeschilo a Plutarcho allatum in lib. de Iside ed. Han. p. 258 E. ἀποπτύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι τὸ στίμα, κατ' Αἰσχύλον. Locutus autem Theophrasti hic est in Eth. Char. XVI, pag. 49, μαινομένων τε ἰδὼν ἢ ἐπὶ ληπτον φρίζας εἰς κόλπον πτύσαι. Vide Theocr. Id. VI, 39, & XXIV, 19, ὥς μὴ βασκανθῶ δὲ τρίς εἰς ἐμὸν ἔπτυσσα κόλπον. Ubi Scholiastes factitari hoc a mulierculis praefertim docet τὸ νημεσητὸν averruncantibus, Callimachusque adducit testem. SOLAN.

ead. l. 11. Αἰσχίνην) Aeschinem contra Timarch. V. Plut. 624, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Τὰ ὕμοια πάσχοντα) Muliebria patientem. BROD.

ead. l. 14. Εὐθύνην ἐπὶ τοῖς) Eius reum fecit, quod in adolescentia commisit criminis, hoc est, impudicitiae. BROD.

in Schol. col. 1. l. 3. Melius hoc referretur ad θρασυάμενος supra. SOLAN.

Pag. 276. l. 3. Ἀποκهرύττειν) Scribe ἀποκهرύττων. BROD. Ἀποκهرύττων) Finiens deinde Sabinus suam in Lucianum accusationem, τὸ δ' ὅλον, inquit, ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπῶλῃ ἔοικας, δὲ ἀποκهرύττειν βηχὺς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπῶμενος ὑπὸ βηχὺς ἐφαίνετο. Nemini prorsus dubium esse possit, quin Lucianus scripserit ἀποκهرύττων. Similis es illi Pharmacopolae, qui medicamen tussis praedicans, & se illico eos, qui laborarent illa, liberaturum promittens, interea ipse conspiciebatur a tussi male habens. Hunc locum ita legendum, in mentem venit quoque Brodaeio dicto loco. IENS. Ἀποκهرύττων M. & L. uti lenius coniecerat. Ceteri libri ἀποκهرύττειν. SOLAN.

Pag. 277. l. 5. *Μοῖραν μὲν*) Hom. II. Z. BROD. Lucianus accingens se ad Apologiam, non eo nomine se defensurum causam ait, quod, quidquid faciat, lege & vi fati coactus faciat; nec se Homerum testem producturum, qui dixerit, *Μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἀνθρώπων εἶναι*. Sed versus ipse, quem respicit hic Noster, sic II. Z, 488, apud Homerum legitur: *Μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν*. IENS. Quam accurate legerit Brodaeus, hinc apparet. REITZ. II. Z, 488. laudat etiam auctor Philop. p. 771; ut & iam citandum II. Ψ, 127, Od. H, 198. GESN.

ibid. *ἔμμεναι ἀνδρῶν*) Sic ex Homero legendum, non ut in omnibus libris est *ἀνθρώπων εἶναι*, quod ab inscitis librariis haud dubie profectum est. SOLAN.

ead. l. 8. *Γεινομένῳ ἀπένησε λίνῳ*) Hom. II. v. BROD. Ecce quam belle rursum, pro *ἐπένησε*, quod Lucian. & Hom. habent, dat *ἀπένησε*; & pro v, lege γ. Ibiq. v. 128. REITZ.

ead. l. 16. *Ἦλῳ τὸν ἥλον*) Erasim. in adag. *clavum clavo pellere*. BROD. Sic pag. 271. Interpres Aristophan. Suid. Paroemiog. BOURD. De hoc proverbio agit Davis. ad Cic. Tusc. D. cap. 35, ubi Cic. ait: *Etiam novo quidam amore veterem amorem, tanquam clavum clavo eiciundum putant*. Ad quae ille: Hieronymus ad Rusticum p. 39, *Philosophi seculi solent amorem veterem amore novo, quasi clavum clavo, expellere*. Notum proverbium, *Ἦλῳ τὸν ἥλον, παττάλῳ τὸν πάτταλον*. Vid. Pollucem L. IX, c. VII, 120, Suidam in *Ἦλῳ*. Adde Nostrium infra pro Laps. cap. 7. REITZ.

Pag. 278. l. 4. *Ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος*) Erasim. in proverbio, *Sacram ancoram solvere*. BROD.

ead. l. 5. *Ὀδύρεσθαι*) Lucianus haesitare se fingens, quo tandem colore factum suum, suis ipsius praeceptis contrarium visum, defendat & excuset, *Μία μοι ἴσως*, inquit, *ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας &c.* Graecus interpres, *Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας*) *ἀπλότῃτος ἦθος, ταῦτα κατασκευαστικά*. Possset quis *κατασκευαστικά*, sed sine dubio legendum *καταχλευαστικά* id quod requirit sensus: loquitur enim ibi Lucianus *κατὰ χλευασμόν*. IENS.

ibid. *Νόσον*) Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex sequentibus. SOLAN.

ead. l. 9. *Μηρὸν αὐτὰ*) Castiga *μικρόν*. BROD.

ead. l. 11. *Καὶ μανθάνω &c.*) *Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τοιμήσω κακὰ, Θυμὸς δὲ κρείστων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, ὥσπερ μεγίστων ἀτίσις κακῶν βροτοῖς*. Sed *δρᾶν μέλλω* legunt etiam Plut.

947, 1, Arrian. ad Epict. pag. 101 B. & Clem. Alex. Strom. II, 151, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Πενία δὲ κρείσσων) Euripides vero: Θυμὸς δὲ κρείσσων. BROD. Melius alius, Κρείσσων δὲ πείνα. BOURD.

ead. l. 14. Ἐς βαθυκήτητα. Vide not. ad cap. 16, ubi & locum exhibeo integrum. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Κείων) Sic manifesto legendum, licet sic in Ms. ποδῖκον τὸν κύον. Deridentem Sophistas, adeoque Prodicum, Plato Socratem inducit tum alibi, tum in Protagora, qui consuli poterit. (Coll. κίων) CLER.

ibid. l. 5. Ὀμήρου) Decem verba sensu carentia post h. v. sequebantur, quae ducibus Coll. omissa sunt ab Solano, eoque hoc Scholion restitutum ait. REITZ.

Pag. 279. l. 4. Οὐ πάνυ εὐπρόσωπον) Ἀν οὐ πάνυ δ' εὐπρόσωπον; GUYET.

ead. l. 6. Τὸ Ἄργος) Hoc e veteri quodam poëta desumptum. BROD.

ead. l. 7. Κοίλην Ἀραβίην) Locus est vexatissimus, de quo ante complures annos meam consuluit sententiam ampl. Daventriensium Cōsul, Gisbertus Cuperus, nunc Confessui potentissimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum est, adscriptus, quem honoris causa nomino. Diu, fateor, me torfit, vanisque coniecturis diu me, & virum excellentem frustratus sum. Verba sunt: Σὺ δὲ θάρρει, ὃ ἑταῖρε, ὥς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησόμενον, μὴ γὰρ τοσούτος ποτε λυμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὡς τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν ἐπιχειρεῖν. Interpres Latinus: Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam ferere aggrediatur. Quae aut ubi gentium est cava illa Arabia? Novi κοίλην Συρίαν, Coele Syriam: memini Ἄργος dici κοῖλον Sophocli, uti Εὐβοίην κοίλην eidem, & Homero Λακεδαιμόνα κοῖλον, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, & humili loco sita, non in montibus. Sed Arabiam cavam esse, nemo usquam reperiet. Si quae dicenda esset Arabia κοίλη, certe magna felix Arabiae pars inter montes in vallibus feracissimis posita, sic esset dicenda, non illa fabulosa & deserta. Erasmus tamen Roterodamensis, ille Batavorum doctissimus, ex hoc loco proverbium sibi visus est expiscari, quod Centur. 1 Chiliadis II inseruit & sic explicat: τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν, cavam Arabiam ferere, pro frustra sudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera, operam sumere, allato hoc loco Luciani. Plutarchi locus, quem Luciano attexit, est plane ἀπροσδιόνυ-

ος, & male a summo viro intellectus & translatus, de quo alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuisse cavam Arabiam, nec usquam eam reperies, licet in ipso solis curru orbem terrarum lustres, aut alatis draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, si quae esset, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Asiam ad Arabiam colendam proficiscerentur? λῆροι, λῆροι. Mea excerpta scribunt portentosius ὥς τὴν σκυλλαραβίαν. (istiusmodi varia lectio in Synes. Ep. 4, p. 160 C.) Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim, ὥς τὴν Κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν, ut Cyllarabin velint serere. Fuit Cyllarabis gymnasium in Argolide. Hesych. κυλλάραβις δῖσκος ἢ γυμνάσιον ἐν Ἀργεῖ. (Vid. Plutarch. in Pyrrh. pag. 404 D. Cleom. p. 812 C. 817 C.) Meminit huius gymnasii etiam Plutarchus in vita Agidis & Cleomenis, cum narrasset, Cleomenem agrum Argivorum & omnem segetem perdidisse funditus: addit, ὥς μέντοι κατὰ τὴν Κυλλάραβιν γυνόμενοι τὸ γυμνάσιον, ἐπεχειροῦν προσφέρειν πῦρ, ἐκώλυσε, ὥς καὶ τῶν περὶ μεγάλην πόλιν ὑπ' ὀργῆς μᾶλλον ἢ καλῶς αὐτῷ πεπραγμένων. Postquam tamen ventum ad Cyllarabin est, & subdere faces aggressi sunt gymnasio, obstitit; ostendens, illa, quae Megalopoli egisset, irate potius, quam bene a se gesta esse. Liv. XXXIV, 26: Misit expeditos pedites equitesque, qui circa Cyllarabin (gymnasium id est minus trecentos passus ab urbe) cum erumpentibus a porta Lacedaemoniis proelium commiserunt. Pausanias in Corinthiacis (p. 65, 13) vocat Κυλαράβου γυμνάσιον, & sic a Stheneli filio appellatum esse auctor est. Vide, quae ad laudatum Livii locum affert contra Casaubonum, qui velit apud Livium legi circa Cyllarabis gymnasium, Iac. Gronovius, magni parentis non minor filius. Istud gymnasium sacrum fuit, & ut pleraque alia, dedicatum Diis, itaque usibus humanis exemptum, ut ager eius coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum. GRAEV. (Quae uncis inclusa sunt in Graevii notis, ea addiderat Hemst.) Κυλλάραβιν) Doctam & optimam hanc Graevii emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a viro summo laudatis duo haec adde Plutarchi, alterum in eodem Cleomene, alterum in Pyrrho sub finem, p. 739 A. (ed. Iunt.) 146 B. In tam liquida ceteroquin emendatione nondum satis constare videtur, qua potissimum ratione scribenda sit vox Κυλλάραβις: nam in Pyrrho Κυλάραβις scribitur, in vita autem Cleomenis τὸ Κυλλάράβιον pag. 710. (Iunt. 174 A. B.) Deinde μοχ Κυλλάβαρις scriptum est p. 714 B. (Iunt.

175 C.) Mf. W. & P. etiam hic *Σκυλλαραβίν* habent. L. autem *Σκύλλαν ραβισίν* & *Σκυλλαραβίαν*. Interpres Pausaniae Rom. Amaseus *Cyllarabia* scribit p. m. 244. In Graeco textu ed. *Wechel.* semper *Κυλάραβος* unico λ. scribitur. SOLAN. *Κοιλίν 'Αραβίν*) Retinui in versione lectionem omnium, quantum constat, librorum: licet indicare non possim *σανιτ* *Αραβίαν*, vel melius aliquid excogitare Graeviana emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitaris accipit, quod *'Αραβίν* legunt omnes, non *'Αραβίαν*, quomodo scripturus videtur fuisse Lucianus, si Arabiam voluisset. GESN.

ibid. *'Αραβίν*) Quae longissime Argis distat. BROD.

ead. l. 8. *Ἰπ' ἀπορίας*) Leve est, quod pro variante lectione ex Mf. W. notavi *ὑπὸ ἀπορίας* legi. Interim tirones observent, apostrophum in praepositionibus saepe & apud alios negligi. Ita apud Dion. Halic. L. X, p. m. 638 m. *ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγνώστου*. Ioseph. Antiq. I, 3, 3, *ἀπὸ Ἀδάμου*. Strab. L. VIII, p. 559, (al. 364.) *κατὰ ἀποκοπὴν*. Ael. V. H. I, 30, *ἐπὶ ἴππῳ* sed cum suspectus sit ille locus, & ἐφ' ἴππων legendum velit Periz. ecce similia ex eodem, nimirum I, 31, *ὑπὸ ἐκλάστου*. L. 2, c. 3, *ὑπὸ Ἀπελλοῦ*. Evang. Matth. c. III, 3, *ὑπὸ Ἡσαίου* & II, 17, *ὑπὸ Ἰερεμίου* & XI, 7, *ὑπὸ ἀνέμου* & saepe alibi apud hos ac profanos scriptores. Ea tamen non esse vitia inde orta, quod praepositiones per compendium scribi soleant, patet ex poetis, qui apostrophos saepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut Hom. Iliad. Z, 15, — *ὁδῷ ἐπὶ οἰκίᾳ ναίων*. *Ibid.* 56, — *πεποιήται κατὰ οἶκον*. Et 62, — *ἀπὸ ἔθεν ἄσκατο χειρὶ*. REITZ.

ead. l. 12. *Δημοσίᾳ*) *Rempublicam* gerere censendi sunt, quotquot munere aliquo funguntur publice iis dato, quamvis sub alio imperio sint, ut quaeestores &c. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Στησίχορος) Coll. interponunt hic aliam vocem *εὐληθεβηκυνίαν*, quam corruptam esse patet. SOLAN.

ibid. l. 9. *Κρητῆς*) *Κρητας* C. mox pro *ἐφυγον*, *φεύγειν* legendum. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 3. *Φρούρια*) Voces aliquoties repetitae variisque modis expositae, ostendunt, haec esse collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel a pluribus haec Scholia scripta fuisse. CLER.

Pag. 280. l. 3. *Δις διὰ πασῶν*) Erasmi in prov. BROD. *Ho-*
die, duplex octava, sive decima quinta; nam *διὰ πασῶν* *octava* est, consonantium perfectissima. Vid. Ptolemaei *Harmonica* I, 5, & II, 4. REITZ.

ibid. Πᾶγμα) An Musicorum vocabulum sit hac in re γράμμα, quod in plerisque reperitur, & in ipso W. viderint Musici. πᾶγμα vero exstat in L. uti & in S. Mutatum est & ante ab Erasmo in Adagiis. εἶναι etiam addendum putat Vorstius. De δὲ διὰ πασῶν vide nos ad Πρ. λ. c. 7, Συγγρ. c. 7, & Ἀπαιδ. cap. 21, ubi itidem πᾶγμα non γράμμα occurrit. SOLAN. Plurimorum Codd. & edd. scripturam servavi: nam licet τὸ γράμμα videatur esse posse vocabulum Musicum, quia διαγράμμα id significat, quod hodie *scalam* dicimus, i. e. demonstratio notarum musicarum ex ordine, a. b. c. idque interdum confunditur cum eo, quod *Systema* Musici dicunt, (vid. supr. cit. Ptolem. Harmon.) tamen id vix locum habet; nam πᾶγμα hic Nostro est *negotium suum*, status ille aulicus, de quo se purgat, & quem deinceps non semel πράγματος nomine denotat, ut statim c. seq. τοῦτ' — τὸ ἡμέτερον πᾶγμα &c. REITZ.

ead. l. ζ. Ἀνεμώνη ῥόδω) In omnibus impr. aliter, rosaeque praefertur anemone contra veterum codicum Mss. fidem, in quibus ἀνεμώνη ῥόδω, ut in W. & L. legitur. Nam quod in W. iota subscriptum habet ἀνεμώνη, recentissimam arguit manum: in eo enim codice adscribitur semper, nunquam supponitur. Haecenus de scriptura. Rem ipsam quod attinet, si veteres inspicias, & quam magnifica de rosa praedicaverint, observes, nunquam, credo, in animum induces *anemone* posthabitam; praecipue si reputes, quam incuriosi iidem veteres erga florum culturam; quod contra sit a nostrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis suis dignos existimant, adeo exornant, ut anemone iam colore & magnitudine cum rosa certare quibusdam videri possit. SOLAN. Ἀνεμώνη ῥόδον) Non moveo hanc editionum lectionem, quam Solanus non satis videtur attendisse. Nam sic structura respondet sequenti ἀνθρώπων πίθηκος. Cum enim ante bis nominativum praeposuisse, μόλις δὲ ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ dicens; iam bis, elegantiae causa, videtur invertisse constructionem, ἀνεμώνη ῥόδον, ἀνθρώπων πίθηκος ponens: unde tamen non consequitur, rosam ab eo posthaberi anemone; sed quia tantum dicit, *quantum discrimen est inter hos flores*, eum lectori posthabendum relinquit, quem is vulgo posthabere solet, i. e. anemonem. Eas autem, cum rosas quidem figura imitarentur, sed longe minores & nullius odoris essent, prae rosis contemtas fuisse, vid. Erasim. in adag. *Rosam cum anemone confers*, & Dioscorid. Matthioli p. 332. Et, quod Solanus recte ait, non est

probabile, anemonem ad eum pulchritudinis gradum productam & excultam tum fuisse, ut hodie. Quia tamen ῥόδῳ exhibent codices L. & W. bonae norae, non damno illorum lectionem; cum & interdum illa casuum seu constructionis inversio postremo tantum loco fieri solet. REITZ.

ead. l. 10. Διὰ χειρὸς) Sic supra hoc Dial. c. 3. Plura ibi in notis ad v. ὁμιλεῖν. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ ἂν φθάνοι) Vide, quae supra diximus ad Vit. auct. c. 26, & quae Gronov. ibid. REITZ.

Pag. 281. l. 4. Οὐκ ἂφ' ἐνός) Intellige πράγματος. BROD. Sic Virg. Aen. II: *Accipe nunc Danaum insidias, & crimine ab uno Disce omnes.* — Quid autem proprie significet ἂφ' ἐνός, discas ex Έρμ. c. 61, nempe quasi specimine viso de re tota iudicium ferre. Sic & in Συμπ. c. 32, ἂφ' ἐνός ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφῶντος — μετρεῖτε τὸν Κλεάνθον καὶ Ζήνωνα σοφοὺς ἀνδρας. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπαξάπαντων) Loco illi Aristophanis ab Scholiaste allato adde eund. Plut. 110: — εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί. Πλ. Μὰ Δι', ἀλλ' ἀπαξάπαντες, i. e. omnes, nemine excepto. Sic ibid. 206, Εὐρὼν ἀπαξάπαντα κατακεκλεισμένα. REITZ.

Pag. 282. l. 5. Τὸν ἀεὶ χρόνον) Adverbium pro adiectivo, Graecismo usitatissimo. Sic & Hippocr. iureiur. fin. εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον. Aelian. V. H. I, 19, ἡ πᾶν τρυφή. Plura similia vid. ad Dial. seq. c. 16, ἄγαν πλεονεξίας. REITZ.

ead. l. 6. Βασιλέως) Unum cum nominet imperatorem, aut sub finem Marci, aut Commodum iam, quod verius puto, imperante factum censendum est. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 12. Περὶ βασιλείας) Lege παρὰ βασιλέως. SOLAN.

ibid. l. 21. Ὑπερτερεῖ) Lege ὑπερφέρει. HEMST.

ibid. col. 2. l. 4. Φιλοσοφίας) Μισδοφορίας legendum monuit Hemsterh. REITZ.

ibid. l. 18. Ἀνακενδάξιδος) Hic latet nomen Ἀνακυνδάρᾳξου potius Sardanapali: vid. Scholiast. ad Iov. Tragoed. cap. 48. HEMST.

Pag. 283. l. 13. Τοῦ σοροῦ) Dedi, quia ὁ σορὸς acervus est, ἢ σορὸς sepulcrum, ut infra Έρμ. c. 78, ἕτερον πόδα, φασίν, ἐν τῇ σορῷ ἔχων, alterum pedem, quod aiunt, iam in sepulcro habens. Et Aristoph. Pl. 277, Ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα. Quod ideo adducere non pudet, ne iuniores fallantur versu Homer. Il. Ψ, 91, qui vulgo sic a Lexicogr. affertur: Ὡς δὲ καὶ ὅστέα νῶϊν ὁ μὲν σορὸς ἀμφικαλύπτει. Ubi credas ὁ σορὸς dici; cum sit

legendum ὁμὴ una voce, i. e. ὁμοία, ut Scholiast. ibi bene monet. REITZ. Mf. Reg. 2954 τοῦ ὄρους, probante B. de Ball.

Pag. 284. l. 8. Ἐτώσιοι ἀρούρης αχθος) Hom. Il. Σ, & Odyff. T. BROD. Hom. Il. Σ, 104. SOLAN.

ead. l. 9. Πρὸ δὲ τῶν ὅλων μεμνησθαι) Cum omisisset Mosellanus priora interpretari, Benedictus reddidit *ante alia autem*, ut videatur legisse τῶν ἄλλων, ut solet quoque alibi dicere φροντίδος ἄξιος τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte, *ante omnia vero*. Sic in Scythia, συγγραψάμενος προστάτας συνγωνισταῖς χρῶτο πρὸς τὰ ὅλα. GRON. In Salm. conversum erat, *ante alia*, quod Solanus noster iam mutaverat in *ante omnia*. REITZ.

Pag. 285. l. 3. Ἐπὶ ῥητορικῇ &c.) Vid. Ἐνυπν. c. 8 & 9. Unde satis patet, ante reditum in patriam hoc factum. Vid. etiam Δικ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 5. Καλτικὴν) Iterum infra Δικ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 6. Σοφιστῶν) Merebatur itaque Lucianus inter Philostrati Sophistas locum; quod ante me Vossio iam diu observatum est, de Rhet. nat. c. 12, pag. 83. Sed non mirum est a Philostrato praetermissum; non quia, ut Oleario visum, Pseudonymus, & larva mera Lucianus, (prae. ad vit. Soph.) quod tanto viro excidisse nollem: sed 1. quia Lucianus Sophisticae quadragenarius repudium misit, & in philosophorum castra; sic ipse saltem putabat, transiit. 2. Quia deinde Rhetoricam sui temporis fucatam insectari non desuit. 3. Quia de Philostrati heroë, Apollonio Tyanensi, aliisque similibus, cum superstitioso Philostrato minime sentiebat. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐκ ἐν παρέργῳ δέμενος) *Non in postremis habens, neque neglectui*. BROD.

ead. l. 9. Τὴν λευκὴν) Ψῆφον subaudio, absolutorium calculum. BROD. Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι) Per πλήρη intellige μὴ τετρυπημένην ψῆφον, non perforatum calculum, quod absolvebat (ita legitur, pro, qui absolv.) ut & album: utebantur in iudiciis calculis vel fabis, & calculi quidem integri & πλήρεις absolvebant, ut fabae albae; sed calculi perforati, τετρυπημένοι, condemnabant. Vide Scholiasten Aristophanis ad Vespas pag. 500. PALM. Vid. Erasmi in Adag. *Album calculum adicere*. VORST.

ibid. Καὶ πλήρη) Nam pertuso condemnabant Graeci. BROD. Notabilis locus Aeschini in Timarchum pag. m. 181 C. Ὁ δὲ κήρυξ ὁ νυνὶ παρεστηκὼς ἐμοί, ἐπηρώτα ὑμᾶς τὸ ἐκ τοῦ νόμου κήρυγμα. τῶν ψήφων ἡ τετρυπημένη ὅτῳ δοκεῖ πεπορνευσθαι Τίμαρχος; ἢ δὲ πλήρης, ὅτῳ μὴ. Adde Poll. VIII, 123: Ψή-

φους εἶχον χαλκᾶς δύο, τετρυπημένην καὶ ἀτρύπητον. GESN.
ead. l. 11. Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ) Erasmi. in adagio, *Non est curae Hippocliidi*. BROD. Haec dixerat antea, repetit in Hercule Ogmio. Prov. ἐπὶ τι μὴ πάνυ σπουδαῖον ἡμῶν λεγόμενον. Legend. Hesych. ex Aristoph. BOURD. Εἴη μοι τὸ, φροντὶς Ἰπποκλείδῃ &c. Εἴη μοι τὸ οὐ φροντὶς Ἰππ. MARCIL. Vid. Plut. 1592 f. & Zenob. Confer infra φιλοπ. c. ult. Et Herod. VI, pag. 238 C. SOLAN.

IN PRO LAPSU INTER SALUTANDUM.

Pag. 286. l. 1. ΥΠΕΡ ΤΟΥ — ΠΙΤΑΙΣΜΑΤΟΣ) Scripta haec dissertatio πρὸς Ἀσκληπιδῶν, ut patet fine. Causa dissertationis haec est: ὑγιαίνειν dixerat ἀντὶ τοῦ χαίρειν· αἱ γὰρ τῶν παλαιῶν προῤῥήσεις αἱ μὲν ἐωθινὰ χαίρει, αἱ δὲ ἐσπερινὰ, ὑγιαίνει. BOURD. Difficultatis aliquantum interpreti faceffit hic libellus, quod totus est in vi ac potestate verborum quorundam in salutationibus usitatorum, quibus non usquequaque respondent Latina. Opus autem fuit, ne circumlocutione langueret oratio, verbum χαίρειν, quod quantum ad usum fere respondet Latino *salvere*, reddere *gaudere*; tum ὑγιαίνειν *valere*, &, quod consequens erat, ὑγείαν *valetudinem*, quae *Salus Dea* alioqui commodius diceretur; εὖ πράττειν denique *bene agere*. Graeca verba non immiscui meae interpretationi, quod illis faciendum fuit, qui solam ederent sine Graecis. GESN. Difficilem huius libri in aliam linguam conversionem esse, expertus est Perrotius d'Ablancourt, qui in Gallica Luciani non versione, sed imitatione, totum hunc Dialogum omisit, hac excusatione usus: *Il ne se peut traduire à cause de diverses allégations, qui sont renfermées dans la propriété des termes Grecs, & qui n'ont point de rapport à notre façon*. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπὴρειαν) Sic verti ἐπὴρειαν, quae *nox* alias est; sed putavi fontem indicandum, & solemne apud hos homines Deorum crimen, φθονερὸν γὰρ τὸ θεῖον· ut passim videas, praesertim sic Herodoteus Amasis scribit III, 40 &c. GESN.

ead. l. 7. Τὸ ἐωθινόν) Τὴν ἐωθινὴν προσαγόρευσιν. Quae primo mane dici solet. BROD. *Matutinum ave* notum est ex Martiale, his temporibus proximo. Interim non reprehendo viros doctos, qui *salve* hic posuerunt: est enim illud etiam salutantium in adventu vox propria. Ceterum omittendus non est locus classicus Artemidori (in somniis) I, 85: Ἐρῶσο καὶ ὑγιαίνε, οὔτε λέγειν ἀγαθόν. οὐ γὰρ προσιόντες ἀλλήλοις, οὔτε

μέλλοντες τι πράττειν, ταῦτα λέγουσιν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἀπαλαττόμενοι ἀλλήλων καὶ πρὸς ὕπνον τρεπόμενοι. GESN.

ead. l. 8. Χαίρειν κελεύειν) Th. Mag. paulo post iterum examinandus, posteriore membro verbi χαίρειν omnia haec eodem modo habet, uti nunc leguntur apud Lucian. excerpta sola praepositionis varietate, quam in var. Lectt. modo notavi. REITZ.

ibid. Ὁ χρυσοῦς) Ironia, ego aureus atque elegans. BROD. Sic apud Aristen. Epist. 1, & alibi, quod notavit Mercer. Cetera summi Rhetoris & Philosophi doctrinam declarant. BOURD.

ead. l. 9. Ὑγιαίνειν) Contendit Lucianus, se non ita male fecisse, qui ave matutinum amico suo portans, pro χαῖρε dixerit ὑγίαινε. Formulam χαῖρε docet in usu apud priscos fuisse quovis tempore, & in aditu, & in abcessu. IENS.

ead. l. 10. Ἐγὼ) Empedocli apud Origenem (in libro Philosophumenon) tribuitur. Vid. & Anthol. I, 86, ubi additur sequens hemistichium: πωλεῦμαι μετὰ πᾶσι τετιμένος, teste Davisio I Tusc. p. 15. Adde, si lubet, Lil. Gyrald. p. 298 f. Diogen. Laërt. VIII, Emped. pag. 229 ed. Lond. Sextum Empiricum contra Math. pag. 60, & Rittershus. pag. 37 ad Porphyr. SOLAN.

ead. l. 11. Ἰδιον) Deleverat Solanus posteriorem huius vocis syllabam in *Iunt.* & margini adscripserat ω, scilicet volens legi ἰδιών, quod & Parisina habebat; idemque postea in variantt. lectt. notaverat, Fl. H. & S. male legere ἰδιον. Unde primo coniicio ἰδιον quoque habuisse *Iunt.* aequae ac reliquas antiqq. omnes, quas sollicitè consului; deinde Solanum deceptum esse sequenti sono verbi ἡρυθρίων, ex quo forsan festinans coniecit ἰδιον similiter scribendum; maleque sic accusavit Florentinam & reliquas. Nam ἰδιον omnino rectum est, & imperfectum tempus ab ἰδίων sudo, ut ἡρυθρίων & sequens ἦν satis docent: & Brod. quoque Miscell. IX, c. 15, ἰδιόν τε σιδάbam, scribit. REITZ.

Pag. 287. l. 14. Πρῶτον μὴ) Non dubitavi cum Graeviana μὴ pro μὲν, (quod edd. habent,) in contextum recipere; cum μὴ S. non solum habeat, sed & Par. voluisse exprimere videtur, in cuius versione negativa quoque expressa erat, qui ante se nunquam viderant, licet ibidem in Graecis μὲν legatur. Nam si praecedens πρῶτην ἀντεῦξιν respicias, eique πρῶτον μὲν subiungas, bis idem dixisset. Iam vero μὴ post ἀλλὰ fit oppositio melior; etsi scio, si quis tricarī velit, posse dici, qui πρῶτον se vident, eos se non ante vidisse, adeoque negativam posse

abesse: tamen planior est oratio, si addatur, & πρῶτον valet πρῶτερον. REITZ.

Pag. 288. l. 1. Χαῖρ', ὃ δυνάστα) Euripidis versiculus. BROD. Unde habeat, incertum. SOLAN.

ead. l. 4. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ) Hom. Il. I. BROD. Hom. Il. I, 225. SOLAN.

ead. l. 7. Χαῖρετ' ἐγὼ δ' ὑμῖν) Versus est Empedoclis, quem lib. Epigrammatum Graecorum primo, titulo εἰς φιλοσόφους offendes. BROD. Versus nobilis Empedoclis, e vita ad tempus discedentis, apud Philostr. de vita Apollon. 1, 1, & Diog. Laërt. 8, 62 & 66. It. Sextum Empir. adv. Gram. I, 302. Ὑμῖν ex Aeolica, qua usus est Empedocles, dialecto legendum monet ad Philostr. l. c. Olearius. Πωλεῦμαι, quod omisit Lucianus, in versione supplevi. Ceterum in valedicendo etiam Cyrus moriens Χαῖρετε, inquit, ὧ φίλοι παῖδες κ. τ. λ. & ille apud Callimachum Cleombrotus Εἰπας, ἦ λισ χαῖρε δc. Utrumque iungitur in illo Menelai Odyss. O, 151, Χαῖρετον, ὧ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν Εἰπεῖν, Valet & salvere iubete. GESN. Pro Ὑμῖν Mf. Reg. 2954 habet εἴμι.

ead. l. 12. Χαῖρετ', ἦ δὴ) Eurip. Phoeniss. 1462. SOLAN. Versum hunc ex Eurip. Phoeniss. esse desumptum, indicavit etiam Brod. l. saepe commonstrato. Videtur hunc Solanus noster in adducendis poetarum locis saepe ducem secutus, etsi eius raro faciat mentionem; sed quia Brod. numeros versuum non addit, alter eos addendo illas citationes sibi vindicasse videtur; quam ei gloriam interdum relinquemus, non ubique easdem citationes repetituri: plus enim Solanianae diligentiae debetur, qui & multa per se invenit, & saepe ne sectionem quidem auctoris indicante Brodaeus, tamen locum indagavit. Interim iniuria fieret veteribus, si semper, ubi bis ter idem dictum invenio, eorum mentionem omitterem; nam & patere oportet, unde recentiores profecerint. REITZ.

Pag. 289. l. 1. Πρῶτος) Non primus, cum ante eum apud Homerum ipsum legeretur; quod ipse Lucianus paulo ante observavit. Quid ergo sibi iam vult? An Marathoniam pugnam ante Homerum fuisse credidit Lucianus? Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis non satis aperte, eo iam diu orationis series tendit, ut quomodo formula haec, quae primo legibus quasi soluta omni tempore apta censebatur, coeperit compellationi & epistolarum exordiis propria fieri, ostendat. Cuius rei initium a Phidippide in sermone, & a Cleone in epistolis assignat. Pluribus haec explicare coactus sum, quia a

clarissimo Euripidis editore non sine specie vitio haec Luciano dabantur in notis ad Electr. v. 1357. SOLAN.

ibid. Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομῆσας) Erratum est saepissime in nomine eius viri: multo melius Herodot. l. VI, qui eum Φειδιππίδην vocat. Nomen procul dubio ei impositum ob cursus celeritatem, utpote qui cursor eximius ἵππου ἐφείδετο, cui non opus erat equo. Sic enim Graecis nomina saepe ab instituto & exercitatione imponebantur. Sic Πηνελόπη ἀπὸ τοῦ λέπειν τὴν πίνην. Sic Ἠλέκτρα διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἄλεκτρον εἶναι. Sic Μελέαγρος ὅτι αὐτῷ μέλει τῆς ἀγῆρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Sic Ἡρακλῆς, ὅτι διὰ τὴν Ἡραν κλέος ἔσχε. Sic Πολυίδος, διὰ τὸ μάντις ὄν πολλὰ ἶδε. Sic Βελλεροφόντης ἀπὸ τοῦ Βελλέρου φόβου. Sic Ὑπέρμνηστρα ὅτι ὑπὲρ μνηστῆρος Λυγκέως ἐκινδύνευε & sexcenta talia. PALM. Et si Palmerio Solanoque plane assentior, Φειδιππίδης scribendum, non Φιλιππίδης, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non insuave est eiusmodi errores, quos ab ipsis auctoribus profectos credas, legere. V. infra c. 8, *Eumenes Cardianus & Sardonianus* confusa. REITZ.

ead. l. 5. Συναποθανεῖν) Valkenar. ad Herodot. VI, p. 487. coniiciebat ἐναποθανεῖν. Sic Lucianus in Hermot. cap. 75, p. 101, ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι. Mox mallet, καὶ ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι. B. de Ball.

ead. l. 6. Κλέων) Vid. Schol. Aristoph. ad ἐπεὺδ. κώλων στ. in Pluto, & in Nub. p. 162. Et Diog. Laërt. Platone p. 84 A. Et Thom. M. v. χαίρειν. SOLAN. Thom. Mag. v. χαίρειν ait: χαίρειν ἐν ἐπιστολῇ Πλάτων λέγεται γράφαι πρῶτος· καὶ Κλέων Ἀθηναῖος, μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον. Sed falli (de Platone) Thomam, observat Menagius ad Diog. Laërt. l. III segm. 61, pag. 159, debetque h. l. Moeridi Atticistae. Cetera, quae Thomas ex hoc Luciani dialogo descripsit, non addam. REITZ. Moeridis Atticistae locus, de quo Menagius, habetur p. 46 ed. Oxon. 1712. GESN.

ead. l. 7. Ἀπὸ Σφακτηρίας) Plutarch. in Nicia. BROD.

ead. l. 8. Προῦθκεν) Hoc non verum esse, ex Hippocratis epistolis colligo. BROD.

ibid. Τὴν νίκην.) Atheniensium contra Persas victoriam. BROD.

ead. l. 12. Πλάτων) Plat. Ep. III, 708 B. SOLAN. Et hoc ex Brodaeo habet, qui hic epistolae numerum indicat. In marg. Ald. 1. additur: Plato in Charmida. REITZ.

ead. l. 13. Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει) Castigo, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει. BROD. Plana sententia est; sed forte sic Lucianus scripserat ludens, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάντῃ

ἀποδοκιμάζει, ut p. ead. *πάνυ χαίρω τῷ χαίρειν*. MARCIL. Marcilius hac nota expressit, quod ante illum Erasmus in versione ostenderat. Nam cum hic esset interpretatus, *verbum hoc salvere plane valere iubet, atque omnino improbat veluti malum ac prævium*, cum Benedictus abeat licentius a Graecis, notavit ille forte scripsisse ludentem τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει. Ut & margini adscripsit pater. Et sane plenus hic libellus lusuum ex respectu huius verbi. Sed quis neget, non interposito isto verbo non etiam ludentem scripsisse Lucianum, & de industria in quaestione de verbo χαίρειν dixisse τὸ μὲν χαίρειν κελεύει; Certe cum omnia praecedentia habeant sibi inclusum id verbum, aut etiam expressum, nullo genere formosior existit oratio, si nunc contra fidem librorum veterum repetatur. Iam neque Luciani oratio videtur χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει, sed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in Hermotimo, οὗ δ' ἂν μὴ ἔχη ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ἦ, ἀποδοκιμαστέος καὶ ἀποβλητέος. GRONOV. Ἄλλ' ὁ Σαυμαστός Πλάτων (ait noster) ἀνὴρ ἀξιοπίστος νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαίνειν. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. Veruntur priora, *Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, & legum huiusmodi lator, hoc verbum servare iubet plane improbare tanquam malum* &c. Non persuadeo mihi, Lucianum ita scripsisse, sed, Ἄλλ' ὁ μὲν Σαυμαστός Πλάτων — τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει ὡς μοχθηρὸν ὄν &c. *Sed admirabilis Plato — illud salvere iubere plane abrogat tanquam molestum*. Integra est dictio, κελεύειν χαίρειν, ut apud Latinos *salvere iubere*. In eodem hoc libello sic iterum loquitur Noster; ut ante, p. 517 B. δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ubi oporteret, consuetam illam vocem mittere, & salvere iubere. Sic paulo post p. 521, Ἀπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ (Πυθαγόρου) ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὅποτε σπουδαῖον τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελευοντο. Pythagorei itaque omnes invicem literas dantes, ubi serui quid scriberent, salvere statim in initio iuebant. Non tamen contemnendum opinor id, quod hic viri eruditissimi attulerunt. Quod Marcilius scribit, forte ludentem dixisse Lucianum, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει, potuit hausisse ex Brodaeo, qui IX Miscell. c. 15, illud idem habet. IENS. De hoc loco quid statuam, non habeo. Alii viderint. Mihi καὶ πάνυ suspecta & spuria videntur. Quae autem Platoni hic, ut primo

auctori tribuuntur, ea Epicuro a Diog. Laërtio adscribi observat Vorstius. Certe, si non mendosi sunt codices, pro *χαίρειν* cum Nostro *εὐπράττειν* usurpatum esse docet. Idem tamen alibi, p. 84 A. *εὐ διάγειν* ab Epicuro epistolis praefscribi solitum esse dicit; sed in iis, quas ipse exhibet, Epicuri epistolis, *χαίρειν*, non *εὐ διάγειν*, *εὐ πράττειν*ve praepositur. SOLAN. Multa possem ex antiquitatibus huc congerere de veterum salutationibus; tam ex Commentt. ad Aristoph. l. a Schol. indicatum, quam Claudio, atque ipsis fontibus; sed iam nimis in his nugis est Lucianus, & vereor, ne lector cum Erasmo dicat, *Satis iam salveo*. Vid. Ekhard. Obs. philol. ex Aristoph. Plut. pag. 27. REITZ. Praeclaram Iensii emendationem firmat Ms. Reg. 2954, legendo, τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν καὶ πάντ' ἀποδοκιμάζει δὲ.

ead. l. 14. Ἀποδοκιμάζειν) Non dissimulo, mihi etiam videri illum lusum, quem versione expressi, Luciano non indignum, & similem illi, versiculo, Τὸ μὴ δὲν γὰρ ἄγαν, ἄγαν μὲ τέρπει, quin germanum illi, quod mox de Epicuro ait, ἀνὴρ πάντ' χαίρων τῷ χαίρειν. Ceterum servo ἀποδοκιμάζειν & totam adeo lectionem antiquam. Plato κελεύει ἀποδοκιμάζειν iubet reücere, pro quo magis Latine dicitur reüci. Χαίρειν vel bis positum a Luciano semel omisit librarius, vel duplicem personam ipse illi auctor imposuit, quo de genere dicimus in Lex. rustico voc. *Duplex*, & ad Plin. epist. 8, 6, 17. GESN.

Pag. 290. l. 1. Ποιῶν) Versum ipsum Dionysii affert Plato l. c. Χαίρει, καὶ ἡδόμενον βίον διέσωζε τυράννου. SOLAN.

ead. l. 3. Οὐχ ὅπως θεοῖς) Annotaverat in marg. ed. Graev. Hemsterhusius, videndum Dukerum ad Thucyd. III, p. 194, no. 31. Ait autem Thucyd. cap. 42 f. libri dicti: οὐχ ὅπως ζημιούν, ἀλλὰ μὴδ' ἀτιμάζειν, *Non modo non punire, sed ne ignominia quidem afficere*. Ad quae verba pluribus docet Dukerus, οὐχ ὅπως saepe ita poni, veluti Latinorum *non modo*, pro *non modo non*. REITZ.

ead. l. 5. Μὴδ' ἐν) Vid. Diog. Laërt. pag. 215 C. cum not. p. 206, & Iambl. N. 146, & passim 158. Porphy. N. 57 cum not. Ea de re pluribus disputat Fabric. Bibl. Gr. II, cap. 12, § 4. SOLAN.

ead. l. 6. Οἰκέλλω) Cod. Florent. Ὀκέλλω. BOURD. Sententiae deesse aliquid videtur. Utut sit, huius περὶ τοῦ παντὸς liber nostra quoque aetate notus. Nomen alii aliter scribunt. Rectior ea videtur scriptura, quae Ὀκελον facit. Vid. Stob. Ecl. Phys. I. 18, & Iambl. p. 217. Ὀκέλλω scribitur hic in P.

L. & ed. Fl. In Commel. & Bon. edd. Ocelli Ὀκελλος. In reliquis fere Luciani edd. Οἰκελλος scribitur. SOLAN.

ibid. τῷ Λευκανῷ) *Natione Lucano.* BROD.

ead. l. 7. Οὔτε τὸ χαίρειν, οὔτε τὸ εὖ πρ.) Locum hunc, in vulgatis mutilum, restituiimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011. Vid. Var. Lectt.

ead. l. 9. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ) *Omnes post eum Pythagorici.* BROD.

ead. l. 13. Τόγε τριπλοῦν) Descripsit haec verba Scholiastes Aristoph. ad Nub. 163 A. Sed, ut verum fatear, haud ex arte Lucianus hanc figuram descripsisse videtur. Quamquam pingui, ut aiunt, Minerva loquenti, tribus constat triangulis aequalibus, ita alio alii superimposito, ut aequis spatiis anguli

ab angulis distent. Verum age, geometricè iam eius constructionem accipe. Fiat pentagonum; quae ex pentagoni utrinque productis lateribus figura oritur, ea est, quam tanta veneratione prosequebatur

Pythagoras. Formam, si per typographos liceat, in Scholiis exhibebo. Vide numismata Demetrii Soteris, in quibus exstat, sed male, ut opinor, & depicta, & a Lazio explicata. AG. IX, 1378. SOLAN. *Pentalpha* etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illustrandam eius literae figuram antiquam exhibuit cl. Havercampus (de literar. ap. Graecos script. & usu n. 14, ex Alber. de la Motraye Tom. L. Tab. XXVIII, num. 3.) nummum Pitanatarum, huc etiam referendum, quod in eo explicando aquam sibi haerere fatetur. Pitanatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud quos cultum Aesculapium docet Pausanias Lacon. p. 95, 25 Wech. καὶ πλησίον ὀνομαζομένη λέσχη Κροτανῶν. Εἰς δὲ οἱ Κρότανοι Πιτανάτων μοῖρα. Ἀσκληπιοῦ δὲ οὐ πόρρω τῆς λέσχης ἐστὶν ἱερὸν. Igitur Pentalpha illud Hygeae, Aesculapii vel muneris vel filiae, symbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid Ammon Iuppiter hic sibi velit? Hunc quoque cultum scribit in Laconica, Lyfandrumque eius rei s. primum s. post alios auctorem laudat, idem Pausanias Lacon. p. 100, 10. Ceterum mansit superstitione inter Iudaeos & Christianos: Germania superior appellat Pentagonum illud *den Druiden fufs*. Vid. elegantiss. Keyserus, amicus meus, Antiquitt. Septemtr. p. 503. GESN. Quia nummus Πιτανάτων, quem cl. Gesnerus ex Havercampo huc refert, eandem figuram habet, quae supra iam descripta est; ideo nummum ipsum hic non exhibemus. REITZ.

Pag. 291. l. 1. Ὀμοδόξους) *Qui eandem sequuntur doctrinam atque haeresin.* BROD.

*Adhuc ad d.
ylogramm.
p. 1347.*

ead. l. 2. Καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι. οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν) Si recte attendas, imperfectam videbis sententiam, & deesse aliqua talia: καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ εὖ πράττειν καὶ τὸ χαίρειν. οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de sententia Pythagoreorum ponderantium efficaciam significationis trium horum verborum, quorum adeo validius censebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in se contineret vim quoque reliquorum duorum; cum neutrum ex duobus illis par esset verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca sic supplebat pater. GRON. In Ms. Reg. 3011 legitur τῷ μὲν ὑγιαίνειν — τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν. Unde post Gronovium ita restituit hunc locum B. de Ballu: καὶ ὅλως ἡγοῦντο τῷ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ χαίρειν, καὶ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν πάντως εἶναι τὸ ὑγιαίνειν.

ibid. Εἶναι) Locus mutilus & corruptus, quique adeo in ed. I. stellula notatur. In Fl. lacuna est trium quatuorve literarum, hunc in modum ... ναι. Quando vero de formula ὑγιαίνειν sermo incidit, subit animus, quomodo ea usus sit Agesilaus ad castigandum Menecratem medicum, qui Iovem se appellari non patiebatur modo, sed ipse in epistola ad eum data scripserat Μενεκράτης Ζεὺς. Agesilaus rescripsit nihil aliud, quam Ἀγessίλος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Acrius sane, quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Anticyram navigaret, auctor in epistola fuit. De priori narrat Plut. in Ag. 1110. De posteriori Athen. 289. SOLAN. Errat igitur Aelianus V. H. XII, 51, cum utrumque responsum uni Philippo adscribit. REITZ.

ibid. Τὸ εὖ πράττειν) Nimirum Graeca ita sunt supplenda, ut factum est a Gronovio, ut supplenda videram ante aliquando, quam Gronoviana mihi emendatio innotesceret. GESN. *Εὖ πράττειν)* Interim εὖ πράττειν iunxim. Vid. Var. Lectr. paulo supra; sed hoc parvi. Non nego, quod multis probat Elfner. ad Aët. Apost. XV, 29, εὖ πράττειν significare, *felicem, beatum esse*. Nec tamen ita perpetuo hoc solo significato gaudere putem, quin & notet, *recte aliquid facere*, quod is propemodum negare videtur: nam ap. Aeschin. Dial. 2 de divit. § 6: Ἄλλ' ἀρά γε τοὺτους ἂν τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονεστάτους ἡγησάμεθα εἶναι, οἵτινες μάλιστα εὖ πράττοιεν; Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσιν. Οὐκοῦν ἂν οὗτοι ἀριστα πράττοιεν ὅσοι περ καὶ ἐλάχιστα ἐξαρτάνοιεν περὶ σφᾶς αὐτοὺς, καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους &c. Ubi Clericus putat, Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod εὖ πράττειν sit, & bene se gerere, & secundis rebus uti. Nihil

refert: ad actiones certe extendi, ex toto argumento patet. Plura addere temporis & loci angustia prohibent. REITZ.

ead. l. 4. τὴν τετρακτὺν) Huc pertinet, quod est in aureo versu Pythagorae: καὶ μὰ τὸν ἡμετέρα ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν Παγὰν ἀενάου φύσεως. BOURD. Sermo fit de Pythagora eiusque sectatoribus, apud quos τὸ ὑγιαίνειν in frequentissimo fuerit usu & quasi cultu. Ait porro Noster, εἰς δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὴν, τὸν μέγιστον ὄρκον αὐτῶν, ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Male dederunt hic posteriores τετρακτὴν, cum, ut omnes ant. editt. habent, scribendum sit τετρακτὺν. Τετρακτὺς nempe appellabatur τετράς Pythagorica. In verbis sequentibus pro ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, Brodaeus dicto loco legit, ἢ (scilicet τετρακτὺς) τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ita ergo vertendum erit: *Sunt autem, qui quaternionem vocarunt maximum eorum iusiurandum, qui perfectum apud eos numerum absolvat: alii vero eundem quaternionem dixerunt sanitatis principium.* At si recte consideres, videtur nulla ope medica opus, cum commodè dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum iusiurandum esse, vel perfectum apud eosdem numerum absolvere. Ceterum quod Noster ait, quosdam τὴν τετρακτὺν appellasse ὑγείας ἀρχὴν, eo facit distichon illud, quo itidem iusiurandum comprehenditur, apud Iamblichum de Vita Pyth. p. 147: Οὐ μὰ τὸν ἀμετέρῃ γενεῇ παραδόντα τετρακτὺν, Παγὰν ἀενάου φύσεως ριζώματ' ἔχουσαν. Primum versum habet & Macrobius in Somn. Scip. at pro ἀμετέρῃ γενεῇ ibi ἀμετέρα ψυχᾷ: plane uti in aureis, quae dicuntur Pythagorae, carminibus. Rursus aliter concipit Iamblichus eundem illum versum p. 138, ubi ait, distichon illud fuisse iusiurandum Pythagoreorum, ipsius Pythagorae nomen reticentium, veluti parce solerent Deorum nomina profari: καὶ μὰ τὸν ἀμετέρας σοφίας εὐρόντα τετρακτὺν, Παγὰν ἀενάου &c. IENS. Ea de re iam supra in B. πρ. c. 4 dictum est. Subaudiendum autem hic φασί. Sed haec omnia obscuriora: nec tanti tamen sunt, ut operose ad ea dilucidanda quis incumbat. Laudarem, si absque tot doctis ambagibus *valetudini*, lato illo sensu, consuluisent. Vide, si lubet, Denarium Pythagoricum Meursii & Cael. Calcagn. V epist. 8. AG. IX, 1378, c. VI. SOLAN.

ibid. (Ὀρκον) ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν &c. ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἢ δὴ καὶ ὑγείας. MARCIL.

ead. l. 5. ἢ — ἀποτελεῖν) Rittershusius hunc locum lau-

dans ad Porphyrium p. 26, pro ἡ, καὶ mavult. In posterioribus autem curis ἡ reponit, & ἀποτελεῖ legit, p. 91. Optime sane, nam 1. 2. 3. 4. si addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectissimus habitus. Vide etiam, quae de eo tradant Eusebius in Hieroclem p. 439, (ed. Philostr.) & Diog. Laërt. VIII, § 85. Laudatur etiam Philolai liber περὶ φύσεως in libello, cui titulus, τὰ Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, apud Wechelium impressio; Parisiis 1543, p. 22 m. De ἀποτελεῖν vide Ἑρμ. cap. 36. SOLAN. Ita exaratum est ἀποτελεῖ. v. ap. Brod. Misc. IX, 15. Castigo ἡ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ἐντελῆ autem, *denarium*, eo quo supra docui modo, ait idem, innuens ea, quae dixit ad verba μέγιστον ὅρμον, additque figuram, quam cum etiam Solanus expresserit, non repetimus. REITZ. Hic Marcilii emendationem sequimur; ut adhuc editum est, caecutire nos fatemur. GESN.

ead. l. 6. Φιλόλαος) Auctor is carminum, quae vulgo Pythagorae tribuuntur, de quo in nota praecedenti. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπικούρος) Exstant adhuc apud Diog. Laërt. tres epistolae Epicuri gravissimis de rebus scriptae, quibus tamen illud ὑγιαίνειν minime praemittitur. Quin & Diogenes ipse l. c. aliquando adhibuisse τὸ εὖ πράττειν, aliquando suum εὖ διαγεῖν, docens, de ὑγιαίνειν altum filet. Alterutrum ergo, aut utrumque errasse dicendum est. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑγιαίνειν εὐθὺς) In omnibus tamen a Laërtio citatis eius epistolis χαίρειν semper praefixum est. BROD.

ead. l. 12. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ) Fuit enim prisca, media ac nova Comoedia. BROD.

Pag. 292. l. 1. Οὐλέ τε —) Hom. Od. Ω, 401. SOLAN.

ead. l. 2. Σαφῶς) Ita, ut conieceram, habet Cod. L. Vid. c. 10. Reliqui libri σοφῶς. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀλεξίς, & Ἀχαιὸς) *Alexis* Comicus. *Achaeus* item Comicus ac *Philaemon*. BROD. *Alexis* poeta Comicus, cuius praeter fragmenta passim occurrentia nihil super est. *Achaeus* Eretrius, poeta Tragicus, Sophocle paulo iunior. De *Philemone* vide Suidam. Eius fragmenta edidit nuper cum Menandreis I. Clericus, in quae paulo post prodierunt emendationes adeo eruditae, ut, quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoscant. Inter longaevos hic Comicos a nostro recensetur c. 25. SOLAN.

ead. l. 10. Πλάτων) Habet etiam Cl. Alex. Strom. III, teste Steph. in Lyr. qui Simonidi tribuit p. 103, uti & Scholiastes. Athen. etiam habet 694 E. ὑγιαίνειν μ. ἀ. ἀνδρὶ δυνάτῃ, δεύτε-

IN PRO LAPSU INTER SALUTAND. 593

ρὸν δὲ καλὸν φῶν γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως καὶ τὸ τέταρτον συνηβᾶν μετὰ τῶν φίλων· ubi de eo plura. Apud Stobaeum Scleriae tribuitur, & aliter scribitur. Vide Grot. Flor. 425. SOLAN. Πλάτων μέμνηται) In Gorgia 283 A. & Legg. II, 579. *Solan.* Haec ad marg. *Iunt.* addiderat; at mox iterum ad eund. versum notat Plat. de Legg. II, 211 m. diversas editt. credo, respiciens. Ad verba autem sequentia δεύτερον — τρίτον, iterum ait, vid. Plat. l. c. REITZ.

ead. l. 13. ἵνα σοι) Suspicabar ἵνα μή σοι, ut sit formula connectendi per praeteritionem, qua frequenter utuntur omne genus scriptores. GESN.

in Schol. col. 1. l. 3. Hoc Scolion citant Plato in Gorgia, Clem. Alexandr. Strom. L. III, & Athenaeus L. XV, paulo aliter quidem, sed eodem prorsus sensu: Vid. fragmenta Lyricorum ab H. Stephano collecta. Ceterum haec observatio Scholiastae nostri circa carmina, quae *Scolia* dicebantur, totidem fere verbis habetur apud Suidam, unde crassissima aliquot menda ex nostro sustulimus, inter quae erat omissio vocis τράπεζας, & quod pro κληρῶν legeretur κριτῶν. At quod legitur hic Philon, cum sit apud Suidam Phyllis, reliquimus, quod non constet, utra harum lectionum alteri sit praeferenda. CLER.

Pag. 293. l. 1. Ὑγίεια) Sic incipit Ἀρίφρωνος τοῦ Σικωνίου παιδὸς εἰς ὕγίειαν, quem totum vid. apud Athen. XV in fin. VORST. Qui etiam vidit emendandum, & ναίσοιμι cum Athenaeo scribendum, quod & P. & L. praefereunt. Vocem ὕγίεια ex Athenaeo etiam sic scripsimus, quae antea ὕγεια scribebatur. Hunc hymnum inter Miscellanea Graecorum aliquot carmina Londini nuper editum esse audio (a. 1722.) cum notis. SOLAN. Ὑγίεια hic pro vulgato ὕγεια dedi, monente Solano nostro, cum paulo supra tamen recte ὕγεια propter versum scribatur, veluti & in fragm. Menandr. 42, 1, Οὐκ ἐστὶ ὕγίειας κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ. Ibidem vero rursus statim, Ὑγίεια καὶ νοῦς, ἐστὶ δὲ τῷ βίῳ δύο. In aliis autem Luciani locis non erit operae inquirere, siue ὕγεια an ὕγίεια scribendum; sed cum edd. pleraeque semper ὕγεια scribant, id retinebimus, nisi versus obftet. Confer ad c. 6 de Merced. cond. REITZ.

ead. l. 9. Ἡλὸν ἥλω) *Clavum clavo.* Id est, malum alio malo. Aristot. L. V Polit. c. penult. Cic. IV Tuscul. COGN. Conf. dial. proxime praecedent. c. 9, ubi idem proverb. usurpat Noster, & quae ibi notavimus. REITZ.

ead. l. 11. Τῷ παρόντι) Intellige λόγῳ. BROD.

Lucian. Vol. III.

Pp

ead. l. 12. 'Εν Ἰσοῦ) Plutarchus in Alexandro. BROD. Cod. Flor. ἔν Ἰσοῦ. BOURD.

ead. l. 13. Εὐμενὺς ὁ Καρδ.) Cardianum fuisse Eumenem, Plutarch. in C. Nepote aliique diserte tradunt. *Σαρδιανὸς* tamen in omnibus Luciani codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me Vorfio placuisse video. Ap. Aelian. Var. Hist. III, 23, etiam recte quidem *Καρδιανὸς* legitur, sed nomen Eumenis in *τῷ μὲν* in omnibus seculi XVI edd. mutatum est; quod a recentioribus editoribus sedulo restitutum est. Scripsit Eumenes hic *Ephemerides Alexandri*. Vid. Athen. X, 9. Fuit autem inter comites seu duces eius vir plane illustis, cuius vitam ideo nobis reliquit Nepos & Plutarchus. Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Chersoneso, quod Cardia vocabatur. Hacc Periz. ad Ael. l. c. SOLAN. Edd. *Σαρδιανὸς*, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, si Codices consentiunt, non semper cogitandum, auctores aliter scripsisse, etsi error in nomine deprehendatur: nam & *μνημονικὸν ἀμάρτημα* ipsius auctoris esse potuit, quale est Ciceronis in Orat. pro Ligario, quod ipse corrigit in Epist. ad Att. XIII, 44. Et alibi Aiace posuisse pro Hectore, Gell. XV, 6, animadvertit. Plura eiusmodi veterum ἀμάρτηματα vid. ap. Periz. in Animadv. hist. pag. 7, 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare Lucianus: nam Eumenem Cardianum fuisse vid. etiam ap. C. Nep. in eius vita, ibique in nott. Bossi cognosces itidem librariorum quosdam male *Sardianus* exaravisse. Sed si scribae Graeci ex Latinis suum errorem hausissent, facilis fuisset aberratio, antiquum C, id est, *sigma* Graecorum, cum Latino C, quod hic K sonat, confundentium, & ex *CARDIANUS* *Καρδιανὸς* facientium. Quidquid sit, correctio mihi visa tam necessaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. REITZ.

Pag. 294. l. 12. Ἀντὶ τοῦ ἐγγράφου) Graeci enim ἐγγράφω subscribunt. BROD.

ead. l. 13. Διονυσόδωρος) De hoc scriptore, si quidem scriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. SOLAN.

ead. l. 14. Πύρρου τοῦ Ἠπειράτου) De quo Iustin. L. XVIII. COGN.

Pag. 295. l. 5. Οὐδὲν ὄφ.) Videtur ad sententiam illam Coi senis, L. III de dieta, alludere: οὐδὲν ὄφελός ἐστιν, οὔτε χρημάτων, οὔτε σώματος, οὔτε τῶν ἄλλων οὐδενός, ἀπὸ τῆς ὑγιείας. VORST.

ead. l. 6. Ἔστ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν) Non inepte in variantt. Lestt. notaverat Solanus, sic legendum, ac distinguendum: ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν ἐστὶ, ἂν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ. Nam etsi paulo praecedens illud ἐστ' ἂν τοῦτ' ἔχῃ recte se habet, hic tamen minus aptum. Forsan tamen hoc sefellit librariorum, quod bis idem eodem modo scribendum crederent. Prius autem illud pleonasmus est, qualis fere in Tab. Ceбет. p. 8 ed. Rel. ἀλλ' ἐστὶν, ἔφῃ, οὕτως ἔχοντα, omnino vero, inquit, haec ita se habent. REITZ.

ead. l. 9. Μηδὲν ἄλλο) Hoc vult, credo, quasi iamiam morituro, vale illud male ominatum. SOLAN.

Pag. 296. l. 1. Ὅσα) Cl. Hemsterh. ad marg. ed. Graev. alleverat, (vid. Duker. ad Thucyd. p. 435, no. 5.) Id est ad lib. VI, 89 fin. Ibi autem Dukerus egregie docet, post ὅσα, μᾶλλον intelligendum relinquit, idque exemplis ex Luciani Phalar. ex hoc Dial. pro Laps. & ex Pseudom. aliisque quinque ex Thucyd. petitis comprobat. Cumque nec ibidem, nec in aliis a me alibi producendis exemplis post ὅσον in

tali constructione sequatur infinitivus, tanto minus quoque dubitavit vulgatum δεισθαι cum Ms. P. in δεισθαι mutare. Et si non nego, alibi infinitivum posse sequi, ut Dial. seq. statim init. Ὅσον --- τεκμήρασθαι. Sed ibi ἐστὶ intelligitur, quod vel addendum ambigit Guyerus, hic vero minus commode subaudiri posset. Ael. quoque V. H. I, 4, ὅσον ἀπάσαι, ac bis, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut cum huiusmodi nexu concordet. Illam autem τοῦ μάλλον omissionem fefellisse video Meibomium ad Epict. Sent. 92, illud frustra ingerere volentem; quando Epict. recte ait, ὅσα τις ἀν' ἀφρον' ἔ, τοσούτῳ πλέον ἐξυβρίζει. Sed, si eousque opellam nostram protrudenda huic Luciani editioni continuare dabitur, ad similem nostri locutionem, quae est in Gall. c. 18, ὅσα δὲ ἀν' ἐνίζοιμι, τοσούτῳ καίνεότερος ἔμεν αὐτοῖς ὄναι, plura forsan dabimus. Adde Nostrium I Phal. cap. 1, ὅσα δὲ ἑροὶ τέ ἴσται. REITZ.

ead. l. 5. Ἀλλὰ) Καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ &c. Et in mandatorum libello. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐντολῶν) De mandatis principum, quod proprium harum ἐντολῶν nomen est, plenissime egit Briffon. de form. 3, 84; ubi neque hunc locum praetermisit. GESN.

ead. l. 8. Πρῶτον) Quenam ea formula fuerit, quam hic tangit, nescio. In fine epistolarum quidem frequenter valetudinem curare iubebant; vide etiam Imperatoriam epistolam apud Philostratum in Herode, p. 562, in qua haec verba leguntur: σὶ δὲ ὑγιαίνειν τι εὐχεσθαι. Sed neque hoc principium epistolae, neque omnino formula hic est, cum de valetudine in antecedentibus sermo fuerit. Ab eruditissimo Graevio, quo nemo harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc locum doleo non fuisse illustratum. Aliam eamque solitam formulam vide apud Xiphilin. in Adriano 264 A. & sexcentos alios: Si vales, bene est &c. ad quam respexisse Lucianum credo. SOLAN.

ibid. Παράγγλημα) Ὑγίας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελίσθαι. Formula illa fuit, Valetudinem tuam cura diligenter, aut, da operam, ut vales, aut, fac, ut valetudinem cures. Quae formula in M. Tullii epistolis ad Terentiam uxorem. Sed illae in epistolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. Ἐντολῶν vero βιβλίον esse mandatorum libellum, quem a principe accipiebant praefides & procoss. & ἐντολὰς βασιλέων esse mandata principum, patet Dionis libro LIII. MARCIL.

ead. l. 9. Μάλα εἰκότως) Sic editt. quod servavi: nam apostrophus centies negligitur; vid. supra in Apol. pro Merced. c. 11, ὑπ' ἀπορίας, & ὑπὸ ἀπορίας. REITZ.

ead. l. 13. Τῷ τῆς ὑγίας ὄν. πολ. ἀμείβ.) Formula est, ut vales? ut Plauti Rud. Sc. 29. MARCIL. Respicit hic vulgares Romanorum salutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud vale in occursum usurpatum invenies. Notum, Salve Caesar. Vale Fulvi. Plut. 902, 1. Xiph. Adrian. 269 D. οὐτε γὰρ ἐωθινῷ προσήματι τῷ χαίρει, ἀλλὰ τῷ ἰσπερινῷ τῷ ὑγίαινε χρυσάμενος. Adde Muret. var. Lectt. XI, 2. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκ προνοίας) Sic infra Philop. cap. 1, ἐκ προνοίας συνέντηκας. Et sic ἐκ saepe apud alios pro ablativo causae, & pleonastice, ut Herodian. I, 4, 21, Ἐκ μιᾶς φωνῆς. Noster Catapl. cap. 11 med. ἐκ τινὸς αἰτίας. Ael. V. H. III, 9, ἐξ Ἀρεως -- ἐξ ἑρως μανίνα. Cic. ad Attic. VI, 1, ἐξ ἀφαιρίσεως sanare. REITZ.

ead. l. 15. Ὑγιαίνειν) Ut Augustus, apud Plutarchum περὶ ἀδόλεσχ,

p. 902, 1. H. Steph. ad Fulvium secreti proditorem, χαῖρε Καίσαρ dicentem, ὕγιασε, inquit, Φούλβιος, quae vox irae Caesaris nuntia, & voluntariae mortis Fulvio causa fuit, certe occasio. GESN.

Pag. 297. l. 3. Ὑγίας) Quae Aesculapii fuit filia. I. Brod. Miscell. IX, 15. Ceterae autem eiusdem filiae commemorantur ap. Aristoph. Plut. v. 702 -- 3, Iaso & Panacaea. Addit tertia Scholiast. Aeglen, omittit Hygeian, ac dubitat num Iaso Aesculapii, an potius Amphiarai filia sit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe Hygiam filiabus Aesculapii annumerant. Ὑγίαν illam Deam etiam Ὑγίαν vel Ionice Ὑγίην dictam invenio in inscript. veteri Albae Iuliae reperta, apud Gruter. pag. 68:

ΚΥΡΙΩ ΑΣΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΥΓΙΗ
ΘΕΟΙΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΙΣ.

Quod iam notavit Cellar. in libello Antiquit. medicar. pag. 21. Ubi etiam docet, hanc non prorsus eandem esse, quae Salus Romanorum Dea est; nam Salutis templum iam dicatum erat ante advectam Aesculapii religionem, & plus Romani a Salute petierunt, quam ab Hygeia Graecorum, i. e. praeter valetudinem firmam, etiam florentem rerum suarum statum. Non tamen Latine ὕγια aliter iam olim verti solebat, quam Salus; vid. Macrob. l. Sat. 20. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιπνοία) Sic W. pro vulgato ἐπινοία haud spernendo quidem, sed, ut puto, tamen minus vero. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄγας ἐπιθυμίας) Graecismus vulgarissimus, adverbii pro adiectivo, ut supra, Apolog. c. 12, ὁ ἀπὸ χόρου, ubi quaedam similia iam dedimus. Herodian. I, 3, 5, ἀπὸ τῆς ἄγας ἀπαρίας. Aelian. V. H. XIII, 15, ὑπὸ τῆς ἄγας μανίας. Plura Iensf. ad Dial. Amor. REITZ.

ead. l. 12. Ἐν τῇ τάξει) Vid. Briffon. de formulis, ubi de mandatis principum agit. VORST.

Pag. 298. l. 3. Τοιοῦτον) Sic erat in M. Sed erasa deinceps est litera N. Sic etiam habent edd. SOLAN. Τοιοῦτον recte, & Attice pro τοιοῦτο. Vide nos supra ad c. 15 Vit auct. Et Nostrum ubique. REITZ.

in Schol. Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verborum Luciani: ideo tamen additur, ut appareat, ea eodem modo ab Scholiaste lecta esse, quo in edd. leguntur. Num vero eorum expositio exciderit, nescio. REITZ.